

Độc Giả Hòa Chủ Giác Tuyệt Bức Thị Chân

Contents

Độc Giả Hòa Chủ Giác Tuyệt Bức Thị Chân	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	23
5. Chương 5	31
6. Chương 6	35
7. Chương 7	40
8. Chương 8	45
9. Chương 9	51
10. Chương 10	56
11. Chương 11	62
12. Chương 12	68
13. Chương 13	74
14. Chương 14	78
15. Chương 15	84
16. Chương 16	92
17. Chương 17	98
18. Chương 18	106
19. Chương 19	114
20. Chương 20	123
21. Chương 21	130
22. Chương 22	135
23. Chương 23	141
24. Chương 24	147
25. Chương 25	152
26. Chương 26	158
27. Chương 27	164
28. Chương 28	170
29. Chương 29	176
30. Chương 30	183
31. Chương 31	191
32. Chương 32	197
33. Chương 33	202
34. Chương 34	217
35. Chương 35	223
36. Chương 36	229
37. Chương 37	235
38. Chương 38	241
39. Chương 39	251
40. Chương 40	257
41. Chương 41	263

42. Chương 42	269
43. Chương 43	276
44. Chương 44	283
45. Chương 45	289
46. Chương 46	297
47. Chương 47	304
48. Chương 48	312
49. Chương 49	321
50. Chương 50	329
51. Chương 51	336
52. Chương 52	344
53. Chương 53	348
54. Chương 54	356
55. Chương 55	362
56. Chương 56	367
57. Chương 57	373
58. Chương 58	381
59. Chương 59	385
60. Chương 60	393
61. Chương 61	400
62. Chương 62	407
63. Chương 63	415
64. Chương 64	422
65. Chương 65	427
66. Chương 66	433
67. Chương 67	441
68. Chương 68	446
69. Chương 69	452
70. Chương 70	458
71. Chương 71	463
72. Chương 72	470
73. Chương 73	475
74. Chương 74	482
75. Chương 75	489
76. Chương 76	495
77. Chương 77	504
78. Chương 78	514
79. Chương 79	524
80. Chương 80	530
81. Chương 81	542
82. Chương 82	549
83. Chương 83	557
84. Chương 84	562
85. Chương 85	569
86. Chương 86	577
87. Chương 87	586
88. Chương 88	595
89. Chương 89	604
90. Chương 90	615
91. Chương 91	630
92. Chương 92	647
93. Chương 93: Pn1: Trung Thu	659
94. Chương 94: Pn2	661
95. Chương 95: Pn3	666

Độc Giả Hòa Chủ Giác Tuyệt Bức Thị Chân

Giới thiệu

Thể loại: xuyên không, ma pháp, dị thể đại lục, tình hữu độc chung Nhân vật chính: Đỗ Trạch, Tu | Nhân vật phụ: ... | T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-gia-hoa-chu-giac-tuyet-buc-thi-chan>

1. Chương 1

Ngụy anti-fan có thể giải thích như thế này: có một đám người đối xử với thần tượng của mình tàn bạo y chang như với kẻ thù, đủ kiểu soi mói đủ kiểu chửi bới, thể hiện triết để tinh thần “Tương ái tương sát”(Yêu nhau giết nhau).

.

Đỗ Trạch lựa chọn trở thành một ngụy anti-fan cũng vì ba nguyên nhân. Thứ nhất đương nhiên là nguyên nhân xuất hiện của ngụy anti-fan: soi mói, chửi bới, thu hút sự chú ý cho người mình yêu thích từ một góc độ khác. Họ không thể khiến người ấy được vinh quang tột đỉnh thì phải phá rồi dựng, bôi đen người ấy để thu hút ánh mắt của quần chúng, khơi gợi sự chú ý và đồng cảm của người khác đối với người ấy. Sau khi đã thành công khiến người yêu thích nổi tiếng, họ cũng công thành lui thân.

.

Thứ hai, chuyện Đỗ Trạch thích làm nhất là post bài soi mói thần tượng của cậu, sau đó ngồi chờ những fan khác của người ta nhảy ra công khai ném đá lại mình. Nhìn những fan khác không ngừng post bài ở dưới để phản bác, Đỗ Trạch vô cùng thỏa mãn: tốt lắm, ý tôi là thế đó. Các anh em à, cứ tiếp tục phát huy tinh thần đó đi

~.

Nguyên nhân cuối cùng là do một chút tâm tư nhộn nhạo của Đỗ Trạch. Tình cảm của fan dành cho thần tượng đương nhiên là vừa yêu vừa kính. Nhưng họ cũng ôm ấp một thứ tình cảm khác: muốn chủ động tiếp cận người ta, nhưng thứ nhất là sợ quấy rầy đối phương, thứ nhì là sợ người ta chả thèm để mắt tới. Vì thế họ chỉ có thể cố gắng lưu lại dấu ấn của mình để khiến người ta chú ý, giống như cô gái tìm thì đen thui mà lại tỏ vẻ rụt rè ngượng ngùng ngồi chờ người yêu đến gỡ khăn voan lên. Đại nhân, đại nhân, mau tới đây nhận em đi ~ Em rất dễ nuôi đó!

.

Đỗ Trạch cũng đã từng là một fan nào tàn hay nhiệt liệt tán dương nịnh bợ, chỉ hận không thể đem hết những lời ca ngợi có trong đầu mình chất đống trước mặt thần tượng, sùng kính không khác gì với thầy giáo. Đỗ Trạch cứ thế mà chìm đắm trong đám đông. Bạn fan Đỗ Trạch đó thứ nhất không có Weibo, thứ hai không dùng QQ, chỉ đứng giờ post bài giật tem trong trang đầu của truyện. Đỗ Trạch nhìn cái bình luận đáng thương ngắn ngủn có 25 từ mãi mới bói ra được mà thần tượng chẳng thèm liếc mắt lấy một cái kia rồi lặng lẽ nội thương. Thế là trong cái khoảnh khắc đó, Đỗ Trạch đã tỉnh ngộ. Nhờ cái chân lý nam không xấu nữ không thương, độc giả không chửi bới tác giả không nhìn thấy, Đỗ Trạch đã nhanh chóng chuyển chức thành công. Từ nay về sau, trên đời thiếu đi một fan nào tàn, nhưng thêm vào một ngụy – Anti fan – Cực ngu, phát huy đến cùng cực đạo lý “Càng thương càng bôi đen”.

.

Giờ thì nói đến cái người bất hạnh bị Đỗ Trạch xui xẻo coi trọng kia: Nhất Diệp Tri Khâu. Thân là trạch nam thường trú ở trang ‘Chung điểm văn’, Đỗ Trạch đã tìm được thần tượng của mình tại đây: một tác giả

YY vẫn không nổi cũng không chìm tên là Nhất Diệp Tri Khâu. Nghe nói tác giả họ Khâu, bút danh nói một cách văn vẻ thì là “Qua mỗi trang văn tôi viết để hiểu thêm về con người của tôi, ha ha.” Đây là câu trích nguyên lời tác giả. Trong truyền thuyết thì sau lưng mỗi cái “ha ha” đều có một đám thảo nê mã vui về hí vang. Sáng tác YY vẫn ở ‘Chung điểm văn’ thì nhân vật chính nếu không có bàn tay vàng, không ngựa đực không hậu cung, không ám muội không cua đồng, không xưng bá địa cầu không thống trị vũ trụ... Dẹp đi, thế này mà là nhân vật chính hả? Đổi người lạ! Gọi Long Ngạo Thiên lên sân khấu!(PS: nếu ai không biết “Long Ngạo Thiên” có thể qua Baidu XD)

.

Vì thế, có thể tưởng tượng văn của Nhất Diệp Tri Khâu... Rồi từ đó biết được con người của Nhất Diệp Tri Khâu...

.

Ha ha.

.

Trên thực tế, tuy nói văn của Nhất Diệp Tri Khâu bày ra cả đồng bàn tay vàng, nhưng nó cũng không phải trống rỗng. Nó có logic, có mạch truyện, có phục bút, có ý chính. Chỗ thông minh nhất của hắn là đem những câu và bài lung tung đã có trên mạng thay đổi tên và phong cách viết rồi đăng lên lại. Tuy bản chất thì vẫn là nội dung đó nhưng lại có nét riêng biệt khiến người ta cảm thấy mới mẻ. Đỗ Trạch lê lét ở ‘Chung điểm văn’ 4 năm, sau khi đọc được Nhất Thiên Vô Hạn Lưu của Nhất Diệp Tri Khâu, đột nhiên cảm thấy như đọc văn trời mà hoảng sợ. Từ đó về sau, trên đời thiếu đi một người qua đường Giáp, sau đó thì, mọi người tự hiểu.

.

Nhất Diệp Tri Khâu tuy không thể coi là nổi danh, nhưng dù gì cũng có được tác phẩm đạt 1000+, thoát khỏi danh hiệu trong suốt vô danh, bên dưới cũng có ít nhất 100 người đọc kêu than đòi ăn, mỗi ngày đều post bài giục chương mới rất đúng giờ. Hơn nữa Nhất Diệp Tri Khâu có một thói quen cực kỳ bất lương: một thời gian ngắn sau khi post chương mới, hắn mới hồi đáp cho những bình luận ở trang đầu, còn những bình luận bị chìm dưới đáy nước ấy hả, đó là cái gì, có thể ăn không __(:3 __)?

.

Vì thế tác giả vĩnh viễn sẽ không biết, có một độc giả nhìn bình luận của mình cứ liên tục bị chìm xuống, yên lặng chuyển thành anti-fan: mệt mỏi quá, không chịu nổi nữa rồi.

.

Đỗ Trạch không thể hiểu được tại sao mình lại chung tình với Nhất Diệp Tri Khâu như vậy, giống như những tác phẩm kia mỗi câu đều đâm trúng chỗ mạnh, mỗi tình tiết đều gãi trúng chỗ ngứa của cậu, khiến cậu muốn dừng cũng không được. Là một ngụy anti-fan, Đỗ Trạch tỏ vẻ phải anti có trình độ, làm fan có tiêu chuẩn. Mỗi chương truyện đều cho 4 điểm, nâng cao điểm truyện; mỗi lần chửi đều là 1 điểm, vừa có thể thể hiện thái độ soi mói lại không quá ảnh hưởng đến điểm truyện; sau khi soi mói chửi bới xong thì đổi ID đi bầu phiếu Bá Vương, coi như là phí tổn thất tinh thần để trấn an tâm hồn. Lòng cậu đau như cắt! Tên đại ngu Đỗ Trạch yên lặng phỉ nhổ chính mình, song ngày hôm sau lại tiếp tục điên cuồng đăng bình luận rồi đổi ID bầu phiếu Bá Vương.

.

Cho nên, lúc Nhất Diệp Tri Khâu đăng truyện mới, Đỗ Trạch cực kỳ hưng phấn hú lên một tiếng.

.

Trước đó, Nhất Diệp Tri Khâu đã viết được năm quyển, lúc quyển thứ năm viết được một nửa Đỗ Trạch mới biết đến Nhất Diệp Tri Khâu. Nói cách khác, truyện mới sẽ là tác phẩm đầu tiên Đỗ Trạch theo dõi từ đầu tới cuối. Cái tâm tình chờ mong như nhìn con mình sắp sinh ra và lớn lên thật đúng là hưng phấn. Đỗ Trạch tỏ vẻ ai cũng không thể ngăn cản cậu yêu thương nó bằng cả sinh mệnh...

.
Thử sơ khai, Thần Sáng Thế đã nói với tám chủng tộc rằng: chỉ cần trả giá thứ quý trọng nhất của bản thân là có thể đổi được một tài năng thiên phú.

.
Thiên tộc trả khiêm tốn, lấy chữa trị;

.
Ma tộc trả nhân từ, lấy phá hoại;

.
Tinh Linh trả nhiệt tình, lấy thiện xạ;

.
Chu Nho trả bình tĩnh, lấy luyện rèn;

.
Long tộc trả kiên chế, lấy kiên cường;

.
Vong Linh trả thiện lương, lấy bất tử;

.
Thú tộc trả lý trí, lấy cuồng chiến;

.
Nhân tộc trả bao dung, lấy học tập.

.
Khi một thiếu niên sở hữu tất cả huyết mạch xuất hiện, thời khắc ấy, truyền thuyết bắt đầu.

.
Hãy cùng xem thiếu niên Tu làm thế nào để thức tỉnh các huyết mạch, giải quyết ân cừu một cách thống khoái, cuối cùng bước đi trên con đường của vị thần chinh chiến.

.

.
Nghề nghiệp viết sách, nhân phẩm tốt, cam đoan không không bỏ dở nửa chừng! Xin đón đọc ^^

.
Đỗ Trạch đọc đi đọc lại văn án, tác phẩm mới nhất này của Nhất Diệp Tri Khâu tên là Hồn huyết . Nhìn tên với văn án thì đại khái có thể biết được nội dung chính của truyện chủ yếu là về một thiếu niên lai giữa tám chủng tộc (bàn tay vàng), trong quá trình thăng cấp không ngừng thức tỉnh huyết mạch (mở chốt), cuối cùng trở thành vị thần tối cao thống trị dị giới đúng tiêu chuẩn YY văn của ‘Chung điểm’. Thật sự là... mẹ nó yêu chết đi được.

.
Đỗ Trạch đã sớm manh đến như đầu trâu thở phì phì, truyện này viết chọt rất trúng chỗ manh của cậu. Bởi là một tên coi nhân vật chính như trời, Đỗ Trạch luôn muốn hình tượng nhân vật chính phải càng xuất chúng càng tốt, cơ thể càng *** càng tốt, kinh nghiệm càng nhiều càng tốt. Cho dù như vậy sẽ khiến nhân vật chính hoàn mỹ đến “giả tạo”, nhưng nhìn nhân vật chính ngược người ta mới thích chứ

~.

Em trai, ok. Em gái đáng yêu, ok. Giả heo ăn hổ, ok. Thần mã thống nhất dị giới, cái này càng ok.

.

Đỗ Trạch mang theo lòng tôn kính mở Hồn huyết ra, sau khi xem cập nhật, Đỗ Trạch nhìn cái dòng cuối cùng “Tác giả có điều muốn nói” mà phun máu. Không đủ, không đủ, hoàn toàn không đủ, tại sao chứ! Tiểu sinh rõ ràng đã cố ý chờ vài ngày mới bắt đầu đọc mà, ngao ngao ngao! Tác giả! Tác giả đâu!? Mẹ nó hai thằng em của tôi muốn tìm đối tượng cho nên tôi đi hỗ trợ là cái quỷ gì!? Tìm... Tìm đối tượng cái con khỉ! Cứ thông nhau đi là được mà! Vừa giải quyết hai tên cầm thú vừa cống hiến cho kế hoạch hóa gia đình!

.

Đỗ Trạch kiềm nén nhìn Hồn huyết một lần nữa, máu trong cơ thể lại thêm sôi trào. Tình tiết truyện hiện giờ đã tới chỗ nhân vật chính dắt một đám em trai tương lai cùng với mấy người được đề cử vào hậu cung tham gia thử luyện thăng cấp ở trường học ma khí, yêu cầu vào trong một ngọn tháp bỏ hoang lấy sổ tay ma thuật về làm vật chứng. Vì có ánh sáng của nhân vật chính dẫn đường, cuộc thử luyện ở trình độ sơ cấp vốn an toàn không nguy hiểm lại xuất hiện cấm chú cấp. Vì thế ma pháp trận bị kích hoạt, mọi người đều bị nhốt lại, thần uy của nhân vật chính lập tức đại phát, làm anh hùng cứu mỹ nhân, cứu em trai. Cuối cùng, nhân vật chính như đang ngắm cảnh không hề áp lực rời đi, thu hoạch được một đám em trai với một người đẹp, thêm cả một miếng kim loại. Ánh sáng YY chiếu qua, Đỗ Trạch lập tức nghĩ miếng kim loại kia chắc chắn là thần khí.

.

Độ vừa lòng đối với tính cách nhân vật chính là 4 sao, bàn tay vàng 5 sao, vẻ ngoài 5 trái tim (?), độ bất ngờ 4.5 sao, khí chất bá vương 5 sao, còn có cả cách mở chốt ngược người, xưng bá thế giới...

.

Đỗ Trạch mạnh đến lẫn lộn, sau đó lại không cẩn thận nhìn thoáng qua cái dòng cuối cùng “Gần đây phải giúp hai thằng em tìm đối tượng, cuối tuần gặp lại, ha ha”... Ha ha, ha ha, a, a...

.

Một đám thảo nê mã với tốc độ ánh sáng đang gào thét phi qua trong đầu Đỗ Trạch.

.

Đỗ Trạch mặt không đổi sắc ngồi trước máy tính, màn hình phản chiếu qua mắt kính của cậu thành một mảng sáng trắng. Tên này trước giờ là chó đội lốt người, nếu chỉ đơn thuần nhìn mặt của Đỗ điều ti* thì đều sẽ bị bề ngoài tinh anh xã hội lừa gạt. Đỗ Trạch nheo mắt, biểu tình căng thẳng như vậy lại tăng thêm chút xơ xác tiêu điều. Nếu tác giả cuối tuần không lên, thế thì...

.

* Điều ti (), còn có cách nói khác là“ ” (điều ti), ý chỉ những người thanh niên xuất thân nghèo hèn, không tiền tài không thế lực, hay tóm gọn là loại “thanh niên khổ bức”

.

Ha ha.

.

Bị nhốt trong tháp ma pháp thử luyện của Hồn huyết không chỉ có người của nhân vật chính, mà còn thêm một đoàn người từng có xích mích với nhân vật chính. Nhưng mà nhân vật chính đối xử rất bình đẳng, cứu hết tất cả mọi người ra. Theo tình huống này, đám người được cứu nọ hoặc sẽ bị nhân vật chính cảm hóa, từ nay về sau kiên quyết ủng hộ nhân vật chính một trăm năm cũng không lay chuyển được; hoặc là đem việc này coi là sự sỉ nhục, từ nay về sau giống như thiêu thân lao đầu vào lửa đến trước mặt nhân vật chính mà tìm ngược cho đến khi nào tác giả cho làm vật hy sinh mới thôi.

.
Trên kính mắt của Đỗ Trạch có một tia phản quang. Lấy kinh nghiệm đọc văn ngựa đựa 4 năm của cậu ra đánh cược, lần này chắc cú là tình huống thứ nhất. Bởi vì người dẫn đầu đoàn người có mâu thuẫn với nhân vật chính là một em gái cực kỳ xinh đẹp. Hơn nữa còn là một em gái có thân phận không nhỏ – công chúa điện hạ ngạo kiều được nhân vật chính anh tuấn cứu thoát, từ nay về sau thay đổi thái độ với bình dân, còn trao tấm lòng của mình cho nhân vật chính... Đáng manh, đáng học tập.

.
Đỗ Trạch yên lặng bỏ cái tay đang bịt mũi xuống, chuyển hết những câu nói ở trong đầu thành từ trái nghĩa, di chuột đến chỗ viết bình luận bắt đầu chữ.

.
Nick: Đỗ Tử, bình luận: Hồn huyết , chấm điểm: 1, chương đánh giá: 17

.
Văn rác rưởi (cực kỳ hay). Tác giả ngu vl (cực tài giỏi!).

.
Nhân vật chính thánh mẫu đến không tưởng (nhân vật chính tuyệt vô đối ~). Ở tình huống đó mà lại đi cứu con tiện nhân kia? (cứu giỏi lắm!) Nhân vật chính bị phân lập não rồi hả, hay là không dùng não mà dùng nửa người dưới để suy nghĩ??? (nhanh bắt công chúa về đi!)

.
Tiểu sinh đang rất mong hần bị tiện nhân kia ngược đến chết đi sống lại. (cầu JQ!)

.
Sau khi ấn “Xác nhận”, nhìn bông cúc nhỏ “Xin chờ trong giây lát” chậm rãi di chuyển, Đỗ Trạch ấn cửa sổ rồi đổi DNF.

.

.

.
“Tu! Sao lại cứu họ?”

.
Ở trong một chỗ phế tích, Lala giận dỗi bĩu môi, đau lòng nhìn tay phải của Tu. Vì mất máu quá nhiều nên cái tay kia tái nhợt bất thường. Mắt của nàng đã hơi ướt ướt: “Họ không tôn trọng anh, anh lại còn đổ nhiều máu thế để mở bẫy, thật không đáng...”

.
Giọng của Lala không to không nhỏ, nhưng đã đủ cho đám người của công chúa cũng đang chật vật cách đó không xa nghe được. Công chúa Kelly cắn môi anh đào, ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn qua.

.
Sau khi được Daniel điều trị xong, máu đã ngừng chảy. Nghe được giọng nói tức giận của Lala, Tu ngẩng đầu trả lời: “So với tính mạng thì chút máu đó có nhằm nhò gì.”

Nghe vậy Edie vỗ vai Tu, im lặng biểu đạt sự tán thưởng đối với Tu. Lala hơi ghen ngào hỏi: “Tu, sao người lại tốt với mọi người như vậy?”

.

Tu nở nụ cười. Thiếu niên với mái tóc vàng sáng lấp lánh ngồi đó, dáng người thon dài tinh tế, đôi mắt xanh trong suốt sâu thẳm.

.

“Ta chỉ làm chuyện nên làm thôi.”

.

Nụ cười đó như che lấp cả ánh mặt trời, lộ ra vàng sáng êm dịu. Cách đó không xa, công chúa Kelly khẽ hừ một cái, hất đầu thể hiện vẻ cao ngạo và khinh thường của nàng ta, nhưng gương mặt hơi ửng đỏ đó đã để lộ đôi chút tâm tư thiếu nữ.

.

— Trích Hồn huyết .

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Độc giả: Tôi là một anti-fan ()

.

Tác giả: ... Ha ha.

.

Nhân vật chính: (chưa lên sân khấu, bình tĩnh ngồi xem)

2. Chương 2

Tác giả: ... Đã hiểu

.

Sau khi Đỗ Trạch làm xong nhiệm vụ đổi DNF mỗi ngày, cậu lại mở trang lúc này lên. Về việc tác giả đi làm bóng đèn của gay thì cách một mạng internet, Đỗ Trạch chẳng thể làm được gì hết ngoại trừ mắng chửi vài câu trong lòng. Cậu không thể xuyên qua màn hình mà đánh đập tác giả dù oán khí của cậu có sắp bắn tới tận chân trời.

.

Nếu tác giả không ở đây, Đỗ Trạch cũng chỉ có thể nhai lại Hồn huyết để an ủi cõi lòng tịch mịch hư không của mình. Thế nhưng, khi cậu mở trang đầu của Hồn huyết ra thì lại phát hiện bình luận lúc trước của cậu đã vọt lên đứng đầu.

Nick: Đỗ Tử, bình luận: Hồn huyết , chấm điểm: 1, chương đánh giá: 17

.

Văn rác rưởi. Tác giả ngu vl.

.

Nhân vật chính thánh mẫu đến không tương. Ở tình huống đó mà lại đi cứu con tiện nhân kia? Nhân vật chính bị phân lập não rồi à, hay là không dùng não mà dùng nửa người dưới để suy nghĩ???

Tiểu sinh đang rất mong hẳn bị tiện nhân kia ngược đến chết đi sống lại.

Tác giả phản hồi: ... Đã hiểu.

Nick [Hôn nhẹ áo người]: LZSB (Chủ topic ngu vật)

Nick [Khâu đại chính là sinh mạng của tôi!]: LS (người trên) nói đúng, Khâu đại không cần chấp chó điên >< .="===== .=" nick=" [đại=" sát=" khí=" a=" đại=" sát=" khí]:=" không=" thích=" thì=" cú," đã=" thể=" mà=" còn=" đi=" xem,=" muốn=" tự=" ngược=" à,=" chân=" thành=" đề=" nghị=" lz=" đi=" uống=" thuốc=" đi=" .=" ... =" .=" đổ=" trạch=" nhìn=" chăm=" chăm=" cái=" dòng=" ngấn=" ngùn=" trên=" cái=" trang=" màu=" xanh=" kia,=" đột=" nhiên=" cảm=" thấy=" thiệt=" muốn=" rơi=" lệ." .=" kịch=" bản=" không=" đúng=" đạo=" diễn=" ơi!=" cái=" cảm=" giác=" tác=" giả=" bị=" xúc=" phạm=" đến=" không=" muốn=" cảm=" bút=" viết=" nữa=" mọc=" từ=" đầu=" ra=" vậy?!=" không,=" không,=" không,=" không,=" không=" cần=" a=" a=" a=" a=" ——=" .=" đổ=" trạch=" hoảng=" hốt=" cảm=" thấy=" trên=" đầu=" như=" có=" một=" đám=" chim=" nhận=" bay=" qua,=" vụt=" một=" cái=" xếp=" thành=" hình=" chữ=" s,=" vụt=" một=" cái=" xếp=" thành=" hình=" chữ=" b,=" cậu=" sợ=" hãi=" đối=" nick=" bắt=" đầu=" đi=" xoát=" bá=" vương=" phiếu,=" mong=" cứu=" vớt=" được=" tình=" thế=" nguy=" ngập=" này.==" độc=" giả=" khổ=" bức=" mồ=" hôi=" ròn=" ròn=" đầy=" mặt=" nhìn=" chăm=" chú=" vào=" bình=" luận=" không=" ngừng=" bị=" đẩy=" lên=" đầu=" kia,=" chỉ=" cảm=" thấy=" hp=" (máu)=" của=" mình=" liên=" tục=" bị=" đâm,=" đâm=" đâm=" đâm,=" đâm=" đâm=" đến=" nổi=" hờn=" đã=" gần=" chết,=" máu=" phun=" ba=" thước.==" .=" tuy=" đổ=" trạch=" đấng=" bình=" luận=" đã=" một=" ngày=" một=" đêm,=" nhưng=" nhất=" điệp=" tri=" khâu=" vẫn=" chưa=" thấy=" xuất=" hiện.==" sau=" khi=" bị=" mẫu=" hậu=" nổi=" điên=" đập=" đi=" ngủ,=" đổ=" trạch=" trần=" trọc=" một=" giờ=" rồi=" trộm=" dùng=" cái=" di=" động=" tốc=" độ=" rùa=" bò=" của=" cậu=" lên=" mạng=" tiếp.==" .=" có=" lẽ=" là=" do=" ông=" trời=" không=" đành=" lòng=" nhìn=" một=" độc=" giả=" xúi=" quấy=" với=" một=" tác=" giả=" cũng=" xúi=" quấy=" nốt=" cùng=" dất=" nhau=" xuống=" địa=" phủ,=" nên=" lần=" này=" đổ=" trạch=" vừa=" mở=" trang=" đầu=" của=" hồn=" huyết=" đã=" thấy=" văn=" án=" được=" cập=" nhật.==" .=" đã=" trở=" lại.==" thứ=" hai=" sẽ=" đăng=" chương=" mới=" :p =" .=" ——=" tác=" giả=" đúng=" là=" quá=" dễ=" thương!==" độc=" giả=" xúi=" quấy=" đang=" tiêu=" tụy=" nháy=" mắt=" như=" vừa=" được=" cứu=" rồi.==" đổ=" trạch=" còn=" chưa=" tháo=" mắt=" kính=" tai=" nghe=" đã=" sung=" sướng=" cảm=" luôn=" di=" động=" mà=" ngủ=" mất.==" đơn=" giản=" là=" cậu=" không=" biết,=" bi=" kịch=" chỉ=" vừa=" mới=" bắt=" đầu.==" .=" thứ=" hai=" tới=" nhất=" điệp=" tri=" khâu=" đúng=" là=" có=" cập=" nhật,="

đỗ=" trạch=" cũng=" bám=" chặt=" để=" đọc=" truyện.= " lần=" này=" cậu=" thành=" thật=" dùng=" một=" cái=" nick=" giả=" mới=" yên=" lặng=" xoát=" bá=" vương=" phiêu.= " .=" tình=" tiết=" của hôn=" huyết = " tiếp=" tục=" tiến=" triển=" nhân=" vật=" chính=" vàđoàn=" người=" đã=" mang=" theo=" tin=" tức=" từ=" tháp=" ma=" pháp=" sụp=" đổ=" trong=" cuộc=" thử=" luyện=" trở=" về=" trường=" ma=" khí=" trường=" học=" cử=" một=" mỹ=" nhân=" đạo=" sudi=" tra=" xét=" tình=" hướng,=" lại=" còn=" tán=" dương=" cao=" độ=" cách=" cư=" xử=" của=" nhân=" vật=" chính.= " thậm=" chí=" còn=" tính=" phá=" lệ=" cho=" nhân=" vật=" chính=" tham=" gia=" trận=" đấu=" của=" học=" viện.= " nhân=" vật=" chính=" đột=" nhiên=" trở=" nên=" nổi=" tiếng=" khắp=" nơi.= " thiên=" phú=" của=" nhân=" tộc=" là=" "học=" tập",=" nhân=" vật=" chính=" phát=" huy=" thiên=" phú=" này=" cực=" kỳ=" nhuần=" nhuyễn=" -=" nhảy=" lớp=" là=" bình=" thường,=" ma=" vũ=" song=" tu=" là=" bình=" thường,=" ma=" pháp=" tứ=" đại=" nguyên=" tổ=" phong,=" thủy,=" hỏa,=" thổ=" hoàn=" toàn=" không=" đủ.= " sau=" khi=" nhân=" vật=" chính=" ngược=" người=" khác=" xong=" thì:= " em=" trai/em=" gái=" bị=" đánh=" bại,=" tướng=" mao=" phẩm=" hạnh=" tốt=" đẹp=" sẽ=" trở=" thành=" hậu=" cung.= " còn=" em=" trai=" tướng=" mao=" phẩm=" hạnh=" bắt=" lương=" sẽ=" trở=" thành=" kẻ=" hy=" sinh=" hoặc=" thành=" tiểu=" boss=" tiềm=" tàng=" (nhất=" định=" sẽ=" bị=" nhân=" vật=" chính=" ngược=" tiếp).=" đó=" chính=" là=" nhân=" vật=" chính=" mùa=" xuân=" tham=" gia=" học=" viện,=" mùa=" thu=" thu=" hoạch=" một=" đám=" em=" gái=" em=" trai.= " .=" mấy=" chương=" này=" đỗ=" trạch=" xem=" cực=" kỳ=" sáng=" khoái,=" cảm=" tình=" dành=" cho=" nhân=" vật=" chính=" sắp=" thăng=" lên=" tận=" trời.= " nhân=" vật=" chính=" mau=" đẩy=" ngã=" em=" gái=" kia=" đi!= " thu=" em=" trai=" kia=" đi!= " kẻ=" nào=" đoạt=" em=" trai=" với=" em=" gái,=" giết!= " .=" vui=" quá=" hóa=" buồn,=" mẫu=" hậu=" thấy=" đỗ=" trạch=" cả=" ngày=" chỉ=" ru=" rú=" trong=" nhà=" thì=" lập=" tức=" tự=" tay=" đóng=" gói=" đỗ=" trạch=" gửi=" về=" cho=" ông=" bà=" tiến=" hành=" "cải=" tạo".= " mãi=" đến=" khi=" đỗ=" trạch=" trở=" về=" cái=" ổ=" chó=" của=" mình=" thì=" tình=" tiết=" của hôn=" huyết đãđi=" cả=" một=" đoạn=" dài.= " .=" chuyện=" đầu=" tiên=" mà=" đỗ=" trạch=" làm=" sau=" khi=" về=" nhà=" là=" nhào=" về=" phía=" máy=" tính,=" mở hôn=" huyết ra=" đọc=" nhưđôi=" khát.= " .=" nhân=" vật=" chính=" sau=" khi=" đấu=" giao=" hữu=" xong,=" cô=" giáo=" mỹ=" nhân=" lúc=" trước=" được=" cử=" đến=" tháp=" ma=" pháp=" điều=" tra=" tin=" tức=" cũng=" vừa=" lúc=" trở=" về,=" mang=" theo=" một=" tin=" tức=" khiến=" toàn=" bộ=" đại=" lục=" đều=" khiếp=" sợ=" tháp=" ma=" pháp=" đó=" chỉ=" là=" thứ=" nguy=" trang,=" phòng=" thí=" nghiệm=" chôn=" ở=" dưới=" mới=" quan=" trọng.= " chủ=" nhân=" phòng=" thí=" nghiệm=" đó=" là=" một=" phù=" thủy=" vong=" linh=" xấu=" xa=" nổi=" tiếng:= " louis=" tennant.= " phù=" thủy=" louis=" đã=" biến=" mất=" mấy=" trăm=" năm=" nay,=" nhưng=" cho=" dù=" là=" trăm=" năm=" sau=" thì=" nổi=" sợ=" hãi=" mà=" hấn=" đem=" đến=" cho=" toàn=" bộ=" đại=" lục=" vẫn=" khác=" sâu=" như=" trước.= " hấn=" phát=" động=" thiên=" tai=" vong=" linh=" phá=" hủy=" một=" phần=" ba=" quốc=" gia=" và=" thành=" trấn=" trong=" đại=" lục.= " .=" đoạn=" nói=" về=" phù=" thủy=" louis,=" tác=" giả=" viết=" vô=" cùng=" kỹ=" càng,=" tỉ=" mỉ.= " đỗ=" trạch=" suy=" đoán,=" vị=" tiên=" bối=" vừa=" nghe=" đã=" thấy=" vô=" cùng=" trâu=" bò=" này=" chắc=" chắn=" sẽ=" có=" dính=" dáng=" đến=" nhân=" vật=" chính,=" không=" chừng=" huyết=" mạch=" vong=" linh=" của=" nhân=" vật=" chính=" sẽ=" thức=" tỉnh=" vì=" người=" đó.= " nhất=" diệt=" tri=" khâu=" chủ=" yếu=" miêu=" tả=" nổi=" sợ=" hãi=" louis,=" cảm=" hận=" vong=" linh=" của=" mọi=" người.= " đỗ=" trạch=" đặc=" biệt=" lý=" giải,=" rất=" nhiều=" tiểu=" thuyết=" đặt=" ra=" như=" thế:= " vong=" linh=" tà=" ác=" thần=" mã=" quang=" minh,=" đây=" chính=" là=" trọng=" điểm=" của=" câu=" chuyện.= " nhưng=" chẳng=" hiểu=" sao=" đỗ=" trạch=" lại=" cảm=" thấy=" bất=" an=" cùng=" với=" một=" cảm=" giác=" nguy=" hiểm=" khó=" nói.= " .=" tình=" tiết=" tiếp=" theo=" là=" thân=" điện=" quang=" minh=" cử=" người=" đến=" bởi=" vì=" có=" liên=" quan=" đến=" phù=" thủy=" louis,=" cho=" nên=" người=" được=" cử=" tới=" lần=" này=" đặc="

biệt=" quan=" trọng=" -=" thánh=" nữ=" vivian.= cô=" gái=" được=" tác=" giả=" dùng=" nửa=" chương=" để=" miêu=" tả=" vẽ=" ngoài=" xinh=" đẹp=" này=" đã=" cùng=" nhân=" vật=" chính=" gặp=" mặt=" lần=" đầu=" bên=" một=" hồ=" nước=" cực=" kỳ=" lãng=" mạn.= thánh=" nữ=" đang=" tìm=" đồ=" vật=" cô=" đánh=" rơi=" trong=" nước.= nhân=" vật=" chính=" bị=" nguồn=" ánh=" sáng=" thuần=" khiết=" hấp=" dẫn=" đi=" tới,=" thấy=" vivian=" ở=" trong=" nước=" mà=" ngõ=" là=" tiên=" nữ=" hạ=" phàm.= nhân=" vật=" chính=" giúp=" vivian=" tìm=" được=" đồ=" mình=" đánh=" rơi=" bởi=" vì=" nhiều=" nguyên=" nhân=" mà=" hai=" người=" chưa=" trao=" đổi=" danh=" tính=" đã=" vội=" vàng=" chia=" tay.= hai=" người=" tuy=" không=" biết=" thân=" phận=" cũng=" như=" danh=" tính=" đối=" phương,=" nhưng=" cảm=" tình=" dành=" cho=" nhau=" không=" hề=" nhỏ.= " .=" đồ=" trạch=" yên=" lặng=" bịt=" mũi,=" nhóm=" nhân=" vật=" chính=" của=" hồn=" huyết=" không=" thể=" đáng=" yêu=" như=" vậy=" được!= đồ=" trạch=" còn=" chưa=" kịp=" gào=" rú=" vì=" nhân=" vật=" chính=" cuối=" cùng=" đã=" gặp=" nữ=" chủ=" thì=" tình=" tiết=" đột=" nhiên=" lao=" thẳng=" xuống=" dưới=" vực...=" .=" thần=" điện=" tiến=" hành=" thăm=" dò=" phòng=" thí=" nghiệm=" của=" louis,=" nhưng=" chỉ=" ôm=" thất=" bại=" trở=" về.= họ=" tìm=" được=" những=" người=" đã=" phát=" động=" ma=" pháp=" trận=" lúc=" trước,=" trong=" đó=" có=" một=" kỳ=" sĩ=" thần=" điện=" đã=" nói=" một=" câu=" thể=" này:= ác=" ma=" sinh=" ra=" rồi=" giam=" cầm=" nơi=" đó,=" chỉ=" có=" hấn=" hoặc=" truyền=" nhân=" của=" hấn=" mới=" có=" thể=" kích=" hoạt=" được=" phòng=" thí=" nghiệm=" -=" nhà=" giam=" ác=" ma=" chỉ=" có=" thể=" do=" ác=" ma=" khởi=" động.= " .=" đồ=" trạch=" tự=" nhiên=" cảm=" thấy=" không=" ổn.= cậu=" kéo=" chuột=" xuống,=" cả=" người=" lập=" tức=" hóa=" đá.= " .=" lúc=" trước=" chính=" nhân=" vật=" chính=" đã=" dùng=" máu=" kích=" hoạt=" ma=" pháp=" trận=" để=" cứu=" mọi=" người=" ra,=" nói=" cách=" khác,=" người=" có=" liên=" hệ=" với=" louis=" chỉ=" có=" thể=" là=" nhân=" vật=" chính.= sau=" khi=" nghe=" những=" lời=" của=" kỳ=" sĩ=" thần=" điện,=" bạn=" bè=" của=" nhân=" vật=" chính=" đều=" trầm=" tư.= còn=" người=" mà=" đồ=" trạch=" định=" nghĩa=" là=" nữ=" chính=" số=" 2,=" công=" chúa=" kelly,=" lại=" không=" chút=" do=" dự=" chỉ=" điểm=" nhân=" vật=" chính.= nhân=" vật=" chính=" giải=" thích=" hấn=" và=" louis=" không=" có=" quan=" hệ=" gì,=" nhưng=" lại=" không=" ai=" đứng=" ra=" bênh=" vực=" hấn.= bạn=" bè=" xung=" quanh=" im=" lặng=" nhìn=" nhân=" vật=" chính=" bị=" người=" của=" thần=" điện=" mang=" đi.= chỉ=" trong=" nháy=" mắt,=" một=" thiên=" tài=" tương=" lai=" vô=" hạn=" lại=" biến=" thành=" một=" tù=" nhân.= " .=" đồ=" trạch=" suýt=" nữa=" là=" phun=" máu,=" cái=" diễn=" biến=" này=" là=" con=" mẹ=" gì=" hả!= nhưng=" mà=" vẫn=" chưa=" xong,=" kịch=" tính=" còn=" ở=" phía=" sau=" —=" .=" nhân=" vật=" chính=" bị=" cầm=" tù=" tất=" nhiên=" là=" không=" cam=" lòng.= hấn=" không=" ngừng=" biện=" bạch=" rằng=" hấn=" vô=" tội,=" nhưng=" không=" ai=" thêm=" nghe=" hấn=" nói.= người=" hành=" pháp=" từ=" đầu=" tới=" đuôi=" chỉ=" hỏi=" nhân=" vật=" chính=" một=" câu:= người=" và=" louis=" có=" quan=" hệ=" gì.= nhân=" vật=" chính=" mà=" phủ=" nhận=" thì=" sẽ=" phải=" chịu=" hình=" phạt,=" sau=" đó=" người=" tra=" tấn=" lại=" tiếp=" tục=" lạnh=" như=" băng=" mà=" hỏi=" rằng:= người=" và=" louis=" có=" quan=" hệ=" gì.= " .=" những=" trang=" này=" khiến=" đồ=" trạch=" vô=" cùng=" lo=" lắng.= cậu=" không=" biết=" hình=" phạt=" của=" phương=" tây=" dành=" cho=" những=" kẻ=" dị=" giáo=" có=" bao=" nhiêu=" loại.= mấy=" cái=" đó,=" mẹ=" kiếp,=" ngoài=" trừ=" bạo=" súc=" ra=" thì=" chắc=" đều=" có=" hết!= tác=" giả=" à,=" ngại=" cũng=" không=" cần=" phải=" viết=" high=" đến=" thế,=" cụ=" thể=" đến=" thế=" chứ!= hơn=" nữa,=" tuy=" là=" diễn=" biến=" câu=" chuyện=" phải=" có=" ngược,=" có=" pháp=" phòng=" lên=" xuống,=" nhưng=" tác=" giả=" vẫn=" phải=" cho=" khổ=" tận=" cam=" lai=" nhanh=" lên=" đi=" chứ!= " .=" chắc=" là=" vì=" bó=" tay=" trước=" sự=" “ngoan=" cổ=" của=" nhân=" vật=" chính,=" thần=" điện=" quang=" minh=" quyết=" định=" dùng=" phương=" pháp=" cuối=" cùng:= họ=" đem=" một=" loại=" đinh=" đặc=" biệt=" đóng=" vào=" cơ=" thể=" của=" nhân=" vật=" chính,="

quá=" trình=" đóng=" rất=" máu=" me,=" mãi=" đến=" khi=" tạo=" thành=" một=" ma=" pháp=" trận=" mới=" thôi.= " lúc=" ma=" pháp=" trận=" sáng=" lên,=" máu=" thịt=" của=" nhân=" vật=" chính=" dân=" dân=" bốc=" hơi.= " .=" ...=" lúc=" tiếng=" kêu=" thăm=" thiết=" xoáy=" vọng=" tâm=" hồn=" đó=" ngừng=" lại,=" trong=" màn=" sương=" khói=" trắng=" bao=" phủ,=" họ=" không=" thấy=" được=" máu=" thịt=" của=" tu=" đã=" bốc=" hơi=" đến=" mức=" nào.= " ulrica=" niệm=" vài=" câu=" chú=" nghĩ,=" một=" trận=" gió=" thổi=" qua,=" mây=" mù=" trắng=" xoá=" nhanh=" chóng=" tan=" biến.= " xuất=" hiện=" trước=" mặt=" mọi=" người=" chính=" là=" một...=" tử=" linh.= " .=" đó=" là=" một=" bộ=" xương=" khô=" trắng=" dã,=" ánh=" sáng=" linh=" hồn=" của=" tử=" linh=" lập=" lòe=" nơi=" hốc=" mắt=" tối=" om.= " nó=" nâng=" cánh=" tay=" trống=" rỗng=" lên,=" nhìn=" chăm=" chăm=" bàn=" tay=" chỉ=" còn=" là=" xương=" cốt=" của=" mình.= " đầu=" lâu=" rơ=" ràng=" không=" có=" biểu=" tình=" gì=" lại=" khiến=" cho=" mọi=" người=" cảm=" thấy=" nó=" đang=" kinh=" ngạc=" không=" dám=" tin.= " bộ=" xương=" ngẩng=" đầu=" nhìn=" người=" xung=" quanh,=" nó=" mở=" miệng,=" mùi=" xác=" chết=" nồng=" nặc=" lập=" tức=" tản=" ra.= " .=" daniel=" theo=" bản=" năng=" giơ=" cây=" trượng=" trên=" tay=" lên=" để=" thực=" hiện=" ma=" pháp=" tấn=" công,=" edie=" thì=" theo=" phản=" xạ=" che=" trước=" mặt=" lala,=" lạnh=" lùng=" nhìn=" chăm=" chú=" vào=" bộ=" xương=" trước=" mặt,=" lala=" trợn=" mắt,=" cô=" không=" thể=" tin=" nổi=" mà=" che=" mặt=" lại,=" trong=" mắt=" tràn=" ngập=" sợ=" hãi,=" ulrica=" thì=" quay=" mặt=" đi,=" bởi=" vì=" không=" muốn=" nhìn=" học=" sinh=" mà=" mình=" hài=" lòng=" nhất=" lần=" nữa,=" kelly=" phát=" ra=" một=" tiếng=" thét=" chói=" tai,=" dùng=" hết=" sức=" giấu=" mình=" sau=" lưng=" kỵ=" sĩ=" của=" thần=" điện=" quang=" minh:= " "còn=" thất=" thần=" làm=" gì=" hả,=" nhanh=" tiêu=" diệt=" nó=" đi=" chứ."=" .="===== " .=" tác=" giả=" cóđiều=" muốn=" nói:= " huyết=" mạch=" vong=" linh=" thức=" tỉnh=" rồi,=" ha=" ha.=" .=" con!= " mẹ!= " nó!!!=" .=" đổ=" trạch=" chịu=" đựng=" dân=" máu=" xuống=" cổ=" họng,=" tay=" run=" rẩy=" mở=" chương=" tiếp=" theo:= " lúc=" này=" người=" của=" thần=" điện=" muốn=" giết=" chết=" nhân=" vật=" chính,=" nhưng=" đây=" là=" lần=" đầu=" tiên=" tiếp=" xúc=" tử=" linh=" nên=" họ=" không=" hề=" có=" kinh=" nghiệm.= " họ=" chặt=" đầu=" nhân=" vật=" chính,=" phanh=" thầy=" nhân=" vật=" chính,=" sau=" đó=" ném=" nhân=" vật=" chính=" vào=" bãi=" tha=" ma.= " nhưng=" bản=" thân=" vong=" linh=" đã=" mang=" trạng=" thái=" "tử=" vong".=" ý=" nghĩa=" của=" từ=" đã=" chỉ=" rõ=" chúng=" là=" "bất=" tử".=" bây=" giờ=" nhân=" vật=" chính=" lại=" là=" vong=" linh=" cao=" cấp,=" phương=" pháp=" chặt=" rời=" đối=" với=" vật=" còn=" sống=" là=" trí=" mạng=" thì=" lại=" chẳng=" may=" may=" thương=" tổn=" đến=" hần=" ban=" đêm=" khi=" thân=" thể=" nhân=" vật=" chính=" hợp=" lại,=" hần=" thần=" thờ=" nhìn=" thân=" thể=" trống=" rỗng=" của=" mình.= " lúc=" này=" lala=" xuất=" hiện.= " có=" lẽ=" cô=" đến=" để=" truy=" điệu=" cho=" mối=" tình=" đầu.= " khi=" nhìn=" thấy=" nhân=" vật=" chính=" "sống=" lại",=" cả=" người=" cô=" đều=" đại=" ra.= " sau=" khi=" nghe=" những=" lời=" nhờ=" vả=" của=" nhân=" vật=" chính,=" lala=" nhận=" lời=" mang=" những=" thứ=" còn=" để=" trong=" trường=" tới=" cho=" hần.= " .=" đọc=" đến=" đoạn=" này,=" đổ=" trạch=" cuối=" cùng=" cũng=" có=" thể=" yên=" lặng=" nuốt=" hết=" máu=" trong=" miệng.= " xem=" ra=" tác=" giả=" vẫn=" còn=" chút=" nhân=" nhượng.= " sau=" chắc=" là=" nhân=" vật=" chính=" cùng=" em=" gái=" để=" thương=" bỏ=" trốn,=" tìm=" một=" nơi=" vắng=" vẻ=" để=" hồi=" phục=" mạnh=" mẽ,=" sau=" đó=" thì=" nhanh=" chóng=" trở=" về=" quét=" sạch=" thân=" điện=" quang=" minh.= " sao=" cậu=" lại=" không=" phát=" hiện=" mẫu=" em=" gái=" hàng=" xóm=" như=" lala=" cũng=" là=" một=" ứng=" cử=" viên=" sáng=" giá=" chứ=" .=" tiếp=" đó=" nhất=" diện=" tri=" khâu=" lập=" tức=" bồi=" thêm=" cho=" đổ=" trạch=" một=" cú.= " .=" người=" mà=" nhân=" vật=" chính=" chờ=" không=" phải=" là=" lala,=" mà=" là=" người=" của=" thần=" điện=" quang=" minh.= " hần=" bị=" em=" gái=" đó=" bán=" đứng.= " lần=" này=" thần=" điện=" có=" chuẩn=" bị=" nên=" mới=" đến=" thầy=" tế=" của=" thần=" điện=" được=" cử=" tới="

đã=""" thề=""" phải=""" thanh=""" lọc=""" nhân=""" vật=""" chính=""" đến=""" cả=""" xương=""" cốt="""
 cũng=""" không=""" còn=""" bởi=""" vì=""" nghĩa=""" địa=""" là=""" sân=""" nhà=""" của=""" nhân="""
 vật=""" chính=""" trong=""" hình=""" dạng=""" vong=""" linh=""" cho=""" dù=""" hấn=""" chưa=""" nắm="""
 giữ=""" được=""" nằng=""" lực=""" của=""" huyết=""" mạch=""" thì=""" bằng=""" bản=""" năng=""" cũng="""
 đầu=""" ngang=""" được=""" với=""" người=""" của=""" thần=""" điện=""" nhìn=""" thấy=""" nhân="""
 vật=""" chính=""" sử=""" dụng=""" thầy=""" ma=""" và=""" hài=""" cốt=""" mọi=""" người=""" càng="""
 thêm=""" khăng=""" định=""" nhân=""" vật=""" chính=""" là=""" ác=""" ma=""" cho=""" dù=""" tất="""
 cả=""" mọi=""" người=""" đều=""" dòn=""" nhân=""" vật=""" chính=""" vào=""" đường=""" chết=""" hấn="""
 vẫn=""" không=""" đành=""" lòng=""" đánh=""" trọng=""" thương=""" hay=""" thậm=""" chí=""" giết="""
 họ=""" mà=""" chỉ=""" có=""" thể=""" nhân=""" lúc=""" hỗn=""" loạn=""" để=""" chạy=""" trốn=""" nhưng="""
 điều=""" mà=""" nhân=""" vật=""" chính=""" phải=""" đối=""" mặt=""" tiếp=""" theo=""" chính=""" là="""
 sự=""" đuổi=""" giết=""" của=""" toàn=""" bộ=""" đại=""" lực=""" .=""" trong=""" lúc=""" chạy=""" trốn="""
 sự=""" đuổi=""" giết=""" không=""" ngừng=""" nhân=""" vật=""" chính=""" lần=""" lượt=""" gặp=""" phải="""
 tình=""" huống=""" nguy=""" hiểm=""" tất=""" cả=""" mọi=""" người=""" đều=""" mang=""" lòng=""" thù="""
 hận=""" sâu=""" sắc=""" với=""" hình=""" dạng=""" vong=""" linh=""" của=""" nhân=""" vật=""" chính="""
 nhân=""" vật=""" chính=""" liên=""" tục=""" bị=""" phản=""" bội=""" và=""" đả=""" kích=""" dù=""" là="""
 em=""" gái=""" đó=""" hấn=""" vừa=""" mới=""" cứu=""" khỏi=""" tay=""" của=""" một=""" đám=""" côn="""
 đồ=""" lúc=""" cô=""" phát=""" hiện=""" dưới=""" tấm=""" áo=""" choàng=""" là=""" một=""" cái=""" đầu="""
 lâu=""" thì=""" không=""" hề=""" do=""" dự=""" bán=""" đứng=""" người=""" vừa=""" mới=""" họ=""" tổng="""
 mình=""" về=""" nhà=""" cho=""" bọn=""" lính=""" đánh=""" thuê=""" đang=""" đuổi=""" giết=""" hấn="""
 nếu=""" không=""" phải=""" tộc=""" vong=""" linh=""" có=""" thiên=""" phú=""" "bất=""" tử"",""" nhân="""
 vật=""" chính=""" đã=""" chết=""" đến=""" trăm=""" ngàn=""" lần=""" đúng=""" lúc=""" nhân=""" vật="""
 chính=""" bị=""" bức=""" đến=""" đường=""" cùng=""" một=""" người=""" đã=""" từng=""" là=""" bạn="""
 của=""" hấn=""" tên=""" daniel=""" lại=""" cứu=""" hấn=""" trả=""" qua=""" sự=""" đuổi=""" giết=""" và="""
 phản=""" bội=""" không=""" ngừng=""" nhân=""" vật=""" chính=""" bắt=""" đầu=""" trở=""" nên=""" đa="""
 nghi=""" nhưng=""" daniel=""" không=""" hề=""" để=""" ý=""" đến=""" sự=""" lạnh=""" lùng=""" và="""
 nghi=""" ngờ=""" của=""" nhân=""" vật=""" chính=""" mà=""" còn=""" nhiều=""" lần=""" trợ=""" giúp="""
 nhân=""" vật=""" chính=""" trốn=""" khỏi=""" sự=""" đuổi=""" bắt=""" của=""" đám=""" lính=""" đánh="""
 thuê=""" tàn=""" bạo=""" .=""" anh=""" em=""" tốt!=""" đổ=""" trạch=""" thật=""" sự=""" muốn=""" quỳ="""
 lạy=""" daniel=""" may=""" mắn=""" là=""" còn=""" có=""" một=""" đứa=""" em=""" trai=""" đáng="""
 yêu=""" đến=""" an=""" ủi=""" không=""" thì=""" cứ=""" tiếp=""" tục=""" như=""" vậy=""" nhân=""" vật="""
 chính=""" sẽ=""" bị=""" tác=""" giả=""" phá=""" hủy=""" mất!=""" .=""" tiếp=""" đó=""" nhất=""" diệt="""
 tri=""" khâu=""" lập=""" tức=""" bồi=""" cho=""" đổ=""" trạch=""" một=""" cú=""" trí=""" mệnh=""" .="""
 đến=""" khi=""" nhân=""" vật=""" chính=""" đã=""" thả=""" lỏng=""" tâm=""" hồn=""" định=""" nói=""" lời="""
 cảm=""" ơn=""" với=""" daniel=""" thì=""" hấn=""" phát=""" hiện=""" chỗ=""" trốn=""" của=""" hấn="""
 đã=""" bị=""" người=""" của=""" thần=""" điện=""" quang=""" minh=""" bao=""" vây=""" đối=""" tượng="""
 hấn=""" muốn=""" cảm=""" ơn=""" thì=""" đứng=""" ở=""" đối=""" diện=""" nở=""" một=""" nụ=""" cười="""
 rất=""" chân=""" thành=""" với=""" hấn=""" tu=""" xin=""" lỗi=""" người=""" chết=""" đi=""" mới=""" là="""
 tốt=""" nhất=""" .=""" cục=""" máu=""" ghen=""" đã=""" lâu=""" của=""" đổ=""" trạch=""" một=""" hơi="""
 phun=""" ra=""" hết=""" .=""" tác!=""" giả!=""" ngài!=""" thắng!=""" .=""" *****=""" .=""" *****=""" .="""
 tu=""" cầm=""" một=""" cây=""" trượng=""" vui=""" vẻ=""" trở=""" về=""" lúc=""" trước=""" ở=""" trường="""
 học=""" tu=""" chỉ=""" biết=""" gia=""" cảnh=""" của=""" daniel=""" không=""" tốt=""" một=""" cây="""
 trượng=""" đối=""" với=""" ma=""" pháp=""" sư=""" quan=""" trọng=""" như=""" sinh=""" mệnh=""" cũng="""
 chưa=""" từng=""" được=""" đối=""" mới=""" tu=""" cầm=""" gậy=""" đi=""" nhanh=""" hơn=""" cái="""
 đầu=""" lâu=""" dưới=""" mũ=""" trùm=""" rõ=""" ràng=""" không=""" thể=""" có=""" biểu=""" hiện="""
 gì=""" vậy=""" mà=""" cảm=""" giác=""" như=""" hấn=""" đang=""" mỉm=""" cười=""" daniel=""" có="""
 được=""" cây=""" trượng=""" này=""" sẽ=""" vui=""" mừng=""" thế=""" nào=""" nhỉ?"",""" .=""" đã=""" bao="""
 lâu=""" rồi=""" hấn=""" mới=""" có=""" lại=""" cảm=""" giác=""" muốn=""" mỉm=""" cười?"",""" hấn="""
 cho=""" rằng=""" hấn=""" đã=""" bị=""" mọi=""" người=""" vút=""" bỏ=""" người=""" cùng=""" hấn="""
 tâm=""" sự=""" cũng=""" không=""" có=""" trong=""" lúc=""" ấy=""" tu=""" cảm=""" thấy=""" như="""
 mình=""" đã=""" được=""" cứu=""" rồi=""" .=""" tu=""" trở=""" lại=""" căn=""" phòng=""" nhỏ=""" mà="""
 hấn=""" trốn=""" nhìn=""" thấy=""" daniel=""" đang=""" hơi=""" sốt=""" ruột=""" và=""" bối=""" rối="""
 daniel=""" nhìn=""" thấy=""" tu=""" thì=""" lập=""" tức=""" thả=""" lỏng=""" to=""" giọng=""" nói="""
 "về=""" rồi=""" .=""" tu=""" vừa=""" định=""" nói=""" daniel=""" không=""" cần=""" lo=""" lắng=""" hấn="""

Cầu chỗ ở! Quý cầu tác giả chỗ ở! Tiểu sinh muốn lập tổ đoàn đánh chết tác giả ngao ngao ngao ——

.

Lúc này, Đỗ Trạch rất muốn hóa thành Trình Tử* bỏ ra từ internet rồi kéo tác giả xuống âm phủ cùng mình.

.

* Tên tiếng Trung của Sadako, con ma trong phim ‘The Ring’

.

Tác giả bất nhân, làm như nhân vật chính là con kiến hôi không bằng.

.

Giết giết giết giết giết giết!

.

Đỗ Trạch hí hục mở trang đầu bình luận ra. Quả nhiên, ở khu vực bình luận của Hỗn huyết, hầu như tất cả độc giả đều bị sự nghịch chuyển thần kỳ này hành đến chết đi sống lại. Vô số người vốn lặn xuống nước lại trôi lên hỏi tác giả gần đây có bị cái gì kích thích không. Tại đây, rất nhiều độc giả đều quý xuống cầu xin tác giả đừng ngược nữa, nội dung Hỗn huyết lúc này quá khốn nạn rồi, tổn thương không chịu nổi. Nhưng dù cho các độc giả gào thét, khẩn cầu hay uy hiếp kiểu gì, tác giả vẫn hoàn toàn bất động, tình tiết vẫn tiếp triển đến độ rối tinh rối mù.

.

Đỗ Trạch bỗng dừng ngừng kéo chuột. Cậu nhìn cái bình luận vừa khiến mình sung sướng cũng vừa khiến mình đau trứng bị kéo lên trang đầu kia mà khóc không ra nước mắt. Đỗ Trạch xem những phản hồi gần đây, thấy các độc giả nói như vậy:

.

...

.

Nick [Cá chép]: LZ (chủ topic) như nguyên rồi.

.

=====

.

Nick [Emma Emma]: Mẹ nó! LS (người trên) nói thật đấy hả?

.

=====

.

Nick [Gương của nhà ai]: xí, cái thứ này mà cũng có thể ảnh hưởng đến Khâu đại à???

.

...

.

Tiếp phía dưới đều là những lời câu xé. Có người cho rằng nguyên nhân là tại những câu nhảm xì của ‘Đỗ Tử’, giờ thì tốt rồi, tác giả “tiếp nhận” rồi đấy; có người kiên trì cho đây là ý tưởng ban đầu của Nhất Diệp Tri Khâu, tác giả muốn chuyển motif, không liên quan gì đến những câu nhảm xì của ‘Đỗ Tử’. Hai bên

không chịu nhường nhau, chỉ có chung một điểm tán thành là tên Đỗ Tử đó chẳng biết tồn tại để làm cái quái gì! = =!

.

Ngón tay Đỗ Trạch đặt trên con chuột run bần bật, màn hình quay trở về trang đầu của tác phẩm. Lúc này, Đỗ Trạch phát hiện thông báo trên văn án đã được thay đổi, Nhất Diệp Tri Khâu nói rằng: tác giả không bị kích thích, mà do bắt được một linh cảm khác, tình tiết hiện nay của Hồn huyết làm hắn khá hài lòng, hy vọng mọi người thích, ha ha.

.

Đỗ Trạch nhìn chằm chằm bốn chữ “một linh cảm khác” to tổ bố mà rơi nước mắt.

.

Ai tới cho cậu biết, tại sao sau khi tác giả thông báo, cậu lại thấy đầu gối của mình như bị đàn ong vò vẽ chích thế này?

.

Vì tác giả bắt được linh cảm khác, nên hắn báo đáp rất quyết liệt.

.

“Vua linh cảm” ôm đầu gối bị thương của mình, yên lặng bấm mở hệ thống đăng nhận xét — để phòng ngừa thế giới bị phá hủy, vì hòa bình của thế giới, cậu phải làm cái gì đó. Đầu tiên Đỗ Trạch nghĩ đến những bình luận cầu xin tác giả thủ hạ lưu tình không có kết quả. Với tính cách của Nhất Diệp Tri Khâu, Đỗ Trạch cảm thấy mình nên dùng cái nick “Đỗ Tử” kia đi giải thích, chắc tác giả cũng chỉ cười “ha ha”, sau đó... Không, sau đó, tác giả sẽ tiếp tục báo đáp, nhân vật chính sẽ tiếp tục chết đi sống lại.

.

Đỗ Trạch cắn răng gõ bàn phím — nếu tác giả muốn “linh cảm”, cậu sẽ miễn cưỡng phun thêm một lần! Dù sao thì nhân vật chính cũng không thể nào bị thảm hơn được nữa.

.

Nick: Đỗ Tử, bình luận: Hồn huyết , chấm điểm: 1, chương đánh giá: 35

.

Bị người ta truy đuổi như con X chỉ biết chạy trốn thế kia mà là nhân vật chính hả??? Quá yếu đuối!(cho nên xin ngài đừng ngược nữa QAQ)

Thứ rác rưởi như vậy nên chết đi thì hơn, chả có tí sức mạnh gì hết, còn không bằng thánh mẫu trước kia. (quỳ cầu ngài trả lại mạnh chủ trước kia!)

.

Đỗ Trạch thấp thỏm nhấn “Xác nhận”, sau đó tức trực bên máy tính chờ tác giả xuất hiện. Hôm đó Nhất Diệp Tri Khâu không xuất hiện, độc giả càng kinh hồn khiếp vía. Cái bình luận cậu đăng lên kia một lần nữa được đưa lên đầu trang, và có nghĩa là tác giả nhất định sẽ thấy được. Về phản phản ứng của tác giả sau khi thấy được thì...

.

Ha ha.

.

Mãi đến ngày hôm sau, Nhất Diệp Tri Khâu mới xuất hiện, Hồn huyết ra tiếp ba chương mới. Đỗ Trạch nhìn các chương được “Cập nhật mới nhất”, mang theo tâm trạng hy sinh ẩn mở.

.

Khi bị tiểu đội kỵ sĩ của Quang Minh bao vây, nếu không phải nhận vật chính kích hoạt mảnh kim loại lấy từ ma pháp tháp để trốn thoát thì Hồn huyết rất có thể đã “END” — nhân vật chính chết rồi thì viết cái gì nữa. Sau khi trốn thoát, nhân vật chính bắt đầu phải chạy đến nơi nguy hiểm nhất để ẩn nấp, đó là khu vực chết chóc chỉ có vào mà không có ra — vùng đất thất lạc. Thấy vậy, mọi người mới ngưng việc đuổi giết, vì họ cho rằng, tiến vào vùng đất thất lạc đồng nghĩa với việc bị phán án tử hình, không một sinh vật nào có thể bước ra từ vùng đất thất lạc.

Tác giả không có ý định kết thúc Hồn huyết, cho nên vùng đất thất lạc đó đối với nhân vật chính mà nói chính là nơi tốt nhất để dưỡng thương + tu luyện + kỳ ngộ. Ở đó, nhân vật chính an tâm nghỉ ngơi và phỏng theo thông tin mà mảnh kim loại cho hắn bắt đầu tu luyện huyết mạch vong linh, sau đó là... hắc hóa đến rồi tỉnh rồi mù.

Đỗ Trạch: ...

Chỉ có một câu có thể hình dung được sự khổ bức của độc giả lúc bấy giờ là: cậu liệu được mở đầu, nhưng lại không đoán được kết cục.

Tính cách của nhân vật chính trong Hồn huyết bắt đầu trở nên cực kỳ vụn vặt, dục vọng khổng lồ chế ngự đến biến thái, sự tàn nhẫn huyết tinh dần xuất hiện. Những việc hắn làm càng lúc càng không có điểm dừng. Sự hắc hóa khiến hắn chẳng thể nào thoát khỏi vũng bùn. Việc trả thù thần điện Quang Minh còn chưa tính xong, nhân vật chính đã bắt đầu phản sinh linh, phản xã hội, phản đại lục. Hắn muốn đứng trên đỉnh cao của thế giới, sau đó hủy diệt hết tất cả — cái này căn bản là công bố BOSS phản diện đã xuất hiện, một nhân vật vừa thấy đã biết là không có kết cục tốt đẹp mà!

Đỗ Trạch yên lặng nhìn các loại biểu hiện tàn nhẫn, biến thái, máu me, chỉ cảm thấy mệt mỏi quá, không chịu được nữa... __(;3)__

Đối với nhân vật chính của YY văn mà nói, mục tiêu cuối cùng là thống trị thế giới. Toàn bộ sinh vật trên thế giới chia ra thành: đạo sư, hậu cung, em trai, pháo hôi (bia đỡ đạn). Đạo sư chỉ để cho học trò học kỹ năng, dùng xong thì vứt; hậu cung dùng để tăng độ phong phú và không bỏ qua bất cứ em gái xinh đẹp nào; em trai thì dùng để thể hiện khí phách, nhân vật chính vạn tuế vạn tuế vạn tuế; pháo hôi dùng để ngược, thuộc loại tre già măng mọc.

Còn mục tiêu cuối cùng của nhân vật chính trong Hồn huyết là hủy diệt thế giới. Toàn bộ sinh vật trên thế giới chia ra thành: có giá trị lợi dụng và hết giá trị lợi dụng. Có giá trị lợi dụng theo lời nhân vật chính là: “A... Đây là lý do duy nhất để tồn tại.” Hết giá trị lợi dụng theo nhân vật chính thì là: “Vô dụng? Vậy thì chết đi, chướng mắt quá.”

Chết tiệt... Đỗ Trạch rơi lệ, thứ này là ai, là ai, rốt cuộc là ai? Ai có thể nói cho cậu biết người thật sự sẽ trở thành BOSS phản diện rốt cuộc là ai? Ai có thể nói cho cậu biết manh chủ với ánh sáng chính nghĩa dạt dào kia tại sao lại bị hắc hóa đến không còn đường quay về thế này?

Hiện tại người bên cạnh nhân vật chính nếu không bị nhân vật chính lừa gạt, ngu ngốc cùng nhân vật chính phản nhân loại, phản xã hội, phản đại lục thì là bị nhân vật chính nắm được nhược điểm không thể không bán mạng vì người ta, uất ức hận không thể cùng nhân vật chính xuống âm phủ. Đám em gái trong hậu

cung thì hoặc là được nhân vật chính thu phục hoặc là bị chiếm đoạt... Được rồi, tuy rằng sau này họ cũng sẽ yêu nhân vật chính, nhưng cái loại cảm giác vừa yêu vừa hận rối rắm này khiến người ta cảm thấy nếu một ngày nào đó họ cầm thuốc độc tự tử cùng nhân vật chính thì đó là điều rất bình thường.

Tình tiết của Hồn huyết cứ tiếp tục phát triển theo một cách tàn bạo. Dù cho các độc giả có tru gào hay rên rỉ kiểu gì, tác giả vẫn theo xu hướng ngược nhân vật chính đến chết. Và xu hướng này đã làm cho một phần độc giả phải từ bỏ vì không thể chịu nổi tình tiết hung tàn này nữa. Tuy vậy, Đỗ Trạch vẫn theo dõi Hồn huyết trong im lặng, cho dù mỗi lần đọc xong một chương của tác giả cậu đều phun máu. Và cứ sau mỗi lần đó, cậu lại ngỡ rằng có lẽ tất cả những việc này là do cậu mà ra. Đỗ Trạch còn cảm thấy đồng máu mình vừa phun ra xô ngược lại mình, tạo nên một mớ bầy nhầy trên mặt.

Cậu đã dùng cả sinh mạng để biết được cái gì gọi là tự làm bậy thì không thể sống.

“Leng keng —— ”

Chuông cửa vang lên, Đỗ Trạch mang tâm trạng mệt mỏi đóng cửa trang mạng: nhân vật chính hung tàn đã thống trị đại lục phản diện thành công và đang chỉ huy đại quân ma tộc tấn công thiên thành. Thiên tộc đương nhiên sẽ không khoanh tay chịu bó tay nên đã phát động vũ khí cực mạnh. Nhân vật chính bị một phát xuyên tim, rơi xuống đại dương, sống chết chưa rõ. Nhìn người trên toàn bộ đại lục đều sung sướng khi thấy nhân vật chính chết đi, Đỗ Trạch lại theo thói quen đè nén bi thương xuống.

Lúc này mẫu hậu tới gõ cửa: “A Trạch, bưu kiện của con này.”

Đỗ Trạch lập tức nhảy dựng lên, run rẩy đón lấy gói hàng. Quyển một của Hồn huyết đã xuất bản. Đỗ Trạch đã đặt nó gần như chỉ trong một giây sau khi tác giả thông báo rồi đợi mòn mỏi đến hai tháng mới thấy nó tới tay. Cậu cẩn thận mở cái bọc, nhìn hai chữ “Hồn huyết” trên bìa sách mà sung sướng đến rớt nước mắt.

Cho dù nội dung có (khiến cậu) đổ máu như thế nào, cho dù nhân vật chính bị hủy hoại ra sao, cậu vẫn thích quyển sách này đến chết đi sống lại. Đỗ Trạch nhẹ nhàng mở bìa sách. Trên mặt bìa có hai người, xem ra đó là nhân vật chính và kẻ địch của hắn trong Hồn huyết. Tuy cái bìa có hơi khác so với những gì tác giả miêu tả, Đỗ Trạch vẫn không thể kìm lòng mở cuốn sách ra.

A... Không cần...

A, sao cái miệng nhỏ ở dưới của ngươi lại không nói như vậy, hửm? Hay hình thái của Ma tộc không thỏa mãn ngươi? Hay ngươi thích ta dùng hình thái Thú tộc giống ngày hôm qua đến đè ngươi?

Nhất định là cách thức cậu mở ra đã không đúng!

Định là cách thức cậu mở ra đã không đúng!

Là cách thức cậu mở ra đã không đúng!

.

Cách thức cậu mở ra đã không đúng!

.

Thức cậu mở ra đã không đúng!

.

Cậu mở ra đã không đúng!

.

Mở ra đã không đúng!

.

Ra đã không đúng!

.

Đã không đúng!

.

Không đúng!

.

Đúng!

.

!

.

Đỗ Trạch bị hình ảnh hợp thể cao H làm mù mắt chó rồi. Cậu đóng sách lại, hít sâu một hơi.

.

Mẹ nó! Ai tới lấy giùm cái quyển sách chết tiệt này đi đi!

.

Đỗ Trạch phần nộ lao lên mạng, liều mạng chém cái tên bán sách. Tên bán sách biết mình đã nhầm hàng nên vội vàng giải thích với Đỗ Trạch. Hắn đưa nhầm Hồn huyết thành đồng nhân Hồn huyết. Để bình ổn sự phẫn nộ của Đỗ Trạch, tên bán sách đã dùng đủ biện pháp thuyết phục và đảm bảo rằng, hắn sẽ gửi lại Hồn huyết chân chính, còn cuốn đồng nhân đó sẽ tặng không cho Đỗ Trạch.

.

Mẹ nó! Ai mà thèm cái loại rác rưởi này chứ ——!!!

.

Đỗ Trạch hí hục nhìn cái ảnh bán thân trên sách, mấy giây sau lại quay đầu sang chỗ khác. Cậu biết Hồn huyết rất được nhiều người yêu thích. Các em gái chỉ cần nhìn thấy nhân vật chính và kẻ địch là sẽ gào lên mạnh quá mạnh quá.

.

Đỗ Trạch nhìn chằm chằm cuốn đồng nhân kia, vẻ mặt rất nghiêm túc cầm nó lên.

.

Tiểu sinh không có tò mò đâu! Là nghiêm túc xem xét đấy!

.
Trước đó đã có nói qua, cái thứ trông như chó đội lốt người này mà phối thêm cái kính thì càng thêm vẻ khôn khéo. Vì thế Đỗ Trạch với vẻ ngoài tinh anh bên trong ngu một cục miết một góc của cuốn đồng nhân, trang trọng mở ra.

.
Này, sao lại có cái tư thế ngược đời như thế này hả? Thì ra hình thái huyết mạch của nhân vật chính có rất nhiều dạng: Nhân tộc, Thú tộc, Tinh Linh, Chu Nho, Long tộc, Vong Linh, Thiên tộc, Ma tộc, và rất nhiều CP, thích gì có nấy. Trong một tuần Tu có thể thay đổi hình dạng mà không bị trùng lặp... Giường, mặt đất, không trung, hải dương, hang núi, rừng rậm — mẹ nó còn có biển tử linh, quan hệ với đồng xương khô ở đây thì thật sự đại trượng phu á??? (PS: đại trượng phu = không có gì)

.
Dù sao thì cậu vẫn cảm thấy như có thứ gì đó đang vỡ toát trong vô hình...

.
Đỗ Trạch mặt không đổi sắc đẩy mắt kính, nhìn hai mặt trăng trên trời, lại nhìn xuống cuốn đồng nhân. Cậu có thôi thúc muốn gửi một tin nhắn qua QQ: cậu kiến nghị cuốn đồng nhân tiếp theo có thể xem xét cho nãy sinh quan hệ ở trên mặt trăng không, toàn bộ trái đất đã không thể ngăn cản được bước tiến của gay rồi...

.
Đỗ Trạch ngừng một chút, lại ngẩng đầu nhìn chằm chằm hai, mặt, trăng trên trời.

.
Trầm tư một hồi, Đỗ Trạch kẹp sách dưới nách, bình tĩnh tháo kính xuống rồi dùng góc áo lau lau, lại lau lau, sau đó đeo lên.

.
“Mặt trăng” một vàng một tím vẫn còn đó y như cũ, gió từ phương xa rít gào ập tới làm tăng thêm sự lẻ loi của Đỗ Trạch.

.
Ngày 20 tháng 12 năm 2012, một ngày trước tận thế, có một độc giả đã xuyên không.

.
Thuộc tính: bề ngoài khôn khéo, bên trong ngu một cục, ngạo kiều muộn tao.

.
Trang bị: [Áo len không tay cổ chữ V + Áo sơ mi trắng + Quần tây đen] X1 (phòng ngự +3)

.
[Mắt kính + Tài nghe] X1 (nhanh nhạy +2)

.
[Đồng nhân văn cao H] X1 (hấp dẫn +10)

.
Cách thức xuyên không: đọc đồng nhân văn cao H.

.
... Việc này rất không có tính khoa học mà!

.

.

Tu chống lưỡi hái tử thần gắng sức bước tới, hấn bị thương rất nặng. Dưới sự tấn công của tiểu đội kỵ sĩ Quang Minh, nếu không nhờ mảnh kim loại bất ngờ hóa thành lưỡi hái tử thần chia cắt không gian chuyển hấn đến chỗ khác, chắc chắn hấn đã chết —— “chết” một cách chân chính, không để lại bất cứ dấu vết nào trên thế giới này.

.

Mỗi một bước đi của Tu đều lung lay như sắp ngã. Độ run rẩy đó khiến người ta không chút nghi ngờ bộ xương đang chật vật chạy trốn sẽ ngã khụy bất cứ lúc nào. Hấn không biết mình có thể chạy đến đâu nữa, đại lục tuy lớn, nhưng không có chỗ nào để hấn nương thân.

.

Trốn —— trốn ——

.

Tại sao lại phải chạy trốn?

.

Không muốn chết —— không muốn chết ——

.

Tại sao lại không muốn chết?

.

Một giọng nói không nhanh không chậm châm biếm: Tại sao lại không muốn chết? Người xem, không một ai cần người, tất cả mọi người đều muốn người chết.

.

Đồng thời với giọng nói đó, ngọn lửa linh hồn trong mắt Tu ngay càng tối tăm, yếu ớt như sắp bị dập tắt. Hấn thở hổn hển, kéo lê chân lảo đảo tuyệt vọng bước tới.

.

Hấn nhớ lại dọc đường đi ai cũng nhìn hấn đầy hận thù.

.

Hấn nhớ lại thiếu nữ kia, sau khi xốc mũ trùm của hấn lên, vẻ mặt đó đầy kinh tởm và ác cảm. Cô ta thà rằng bị tên côn đồ nọ cưỡng hiếp cũng không muốn được hấn cứu.

.

Hấn nhớ lại lúc trước khi một ngôi làng bị bọn cướp tàn sát, đội cứu viện đến, dù đã nhìn thấy máu đầy tay bọn cướp cùng với sự nỗ lực ngăn cản của hấn, mà vẫn không chút ngần ngại đổ hết tội lỗi lên người hấn.

.

Hấn nhớ lại...

.

Nụ cười của Daniel: Tu, xin lỗi, anh chết đi mới là tốt nhất.

.

Điều tàn nhẫn nhất không phải là không có hy vọng, mà là sau khi được ban hy vọng thì lại bị giáng cho tuyệt vọng.

.

Giọng nói đó tiếp tục giễu cợt: người chết, tất cả mọi người đều vui vẻ.

.

Ánh sáng linh hồn tăm tối đến mức như bị ép đến cực hạn, nhanh chóng tàn lụi rồi sau đó đột nhiên tăng vọt. Bộ xương ngừng bước, đau đớn khom lưng, gào thét bi thương trong im lặng.

.

Hắn không cam lòng ——! ! !

.

Tại sao, tại sao, tại sao ——

.

Tại sao phải coi hắn là thứ tà ác? Tại sao phải đuổi giết hắn? Tại sao lại bán đứng hắn? Tại sao lại phản bội hắn? Tại sao... lại ruồng bỏ hắn...

.

Nếu một bộ xương có thể rơi nước mắt thì giờ phút này trên đôi gò má trắng bệch đó đã bị huyết lệ nhuộm đỏ.

.

—— Nếu thế giới đã ruồng bỏ hắn, tại sao hắn lại không thể ruồng bỏ thế giới chứ?

.

Một suy nghĩ nhỏ bé nhưng lại như một mồi lửa thiêu cháy cả đồng cỏ lập tức xâm chiếm đầu óc Tu.

.

Nếu tất cả mọi người nghĩ Tu là tà ác, vậy thì...

.

Trong ánh bình minh yếu ớt trước màn đêm tăm tối, người của thần điện vội vàng đuổi theo Tu. Họ thấy một bộ xương mặc áo choàng đen cùng với lưỡi hái tử thần đang ôm lấy đầu mình điên cuồng cười to trong im lặng bên dưới bóng tối.

.

Ken két ken két... ken két... ken két...

.

Tiếng vang kỳ quái khiến người ta phải rợn người. Tu ngừng cười, hắn liếc mắt nhìn họ, sau đó quả quyết xoay người, lao đảo tiến vào vùng đất thất lạc – một khu vực chết chóc chỉ có vào mà không có ra.

.

—— Người chết thì tất cả mọi người đều vui vẻ .

.

Nhưng hắn lại không vui.

.

Bộ xương cười khanh khách.

.
Cho nên để hẳn có thể vui vẻ, tất cả mọi người đều chết hết không phải là được à?

.
— Trích Hồn huyết

.

Tác giả có điều muốn nói:

.
Độc giả: tiểu sinh xuyên không rồi ... QAQ

.
Tác giả: tôi rất hài lòng = =+

.
Nhân vật chính: (liếc độc giả một cái, chuẩn bị lên sân khấu)

4. Chương 4

Độc giả: meo meo

~.

Đối với một trạch nam điều ti hay ảo tưởng cứu thế giới mà nói, xuyên không = cơ hội = ảo tưởng được thực hiện = một đồng bạc phú mỹ ngồi chờ lâm hạnh = một đồng cao phú suất ngồi chờ người ta tới đề (ơ, có thứ kỳ quái lẫn vào này).

.
Nhưng đối với Đỗ Trạch, xuyên không chính là một bi kịch. Sau khi nhìn thấy hai mặt trăng, Đỗ Trạch đã không hy vọng nơi này là trái đất. Nếu như xuyên không đến thế giới song song cận đại, hiện đại thì được rồi. Thân là tín đồ của công nghệ thì tốt xấu gì cậu cũng có đường phát huy, cho dù là thế giới tương lai, khoa học viễn tưởng cũng được. Nhưng nếu xuyên về cổ đại, cậu chỉ có thể dựa vào lịch sử tiến hóa mà sống. Chưa nói đến Đỗ Trạch có sở trường là máy tính mà cổ đại thì làm quái gì có máy tính. Nếu muốn chế tạo được máy tính mà chỉ có một người thì đúng là bi kịch: trên người cậu chỉ có cái kính cận quăng một phát là toi đời. Mặt khác, Đỗ Trạch yên lặng sờ lỗ tai, còn có một cái tai nghe, kiểu dáng bắt mắt màu sắc sinh động, nhưng dù có khoe khoang hay quảng bá thế nào đi nữa (?) cũng chẳng thể che đậy được việc nó là một cái máy trợ thính.

.
Ai tới nói cho cậu biết, nếu không có điện thì một tên lằng tai, cận thị, lùn và nghèo xác xơ như cậu làm sao mà sống sót trong cái thế giới cổ đại này được chứ...?

.
—— Nhìn, ám khí!

.
—— ... Nhìn không được.

.
—— Nghe, có tiếng bước chân!

—... Nghe, nghe không được QAQ!

.

Cho nên, nếu như điều tra trong bọn điều ti, ai là người “không muốn xuyên về cổ đại nhất” thì Đỗ Trạch chắc chắn là số một, không người nào tranh được.

.

Và cũng trong bọn điều ti đó, nếu điều tra ai là người “chết nhanh nhất ở cổ đại”, Đỗ Trạch hiển nhiên vẫn là số một, không kẻ nào tranh được.

.

Vừa nghĩ đến cái tương lai vô cùng có khả năng đó, Đỗ Trạch đẩy mắt kính, thoát nhìn bình tĩnh mà thực ra là rất kích động... tiếp tục mở cuốn đồng nhân ra.

.

Thứ này không đơn giản chỉ là một cuốn đồng nhân! Đồng nhân văn thì làm gì có chuyện làm cho độc giả xuyên không chứ! Cho nên, cho nên phải nhanh chóng bắt nó làm cho mình trở về mới được!

.

Tuy nhiên, Đỗ Trạch cầm cuốn đồng nhân văn toàn là “Tiểu X tinh của ta”, “A ~ a ~ a” lẩn qua lộn lại nhìn mấy chục lần mà vẫn không thể phản xuyên không về cái ổ chó của mình. Đỗ Trạch run rẩy đóng sách, nhìn lại mình, cậu đã phụ lòng mong mỏi của thầy giáo.

.

Đỗ Trạch khóc ròng.

.

Tinh thần và thể xác đều cảm thấy mệt mỏi, độc giả tuyệt vọng chấp nhận sự thật mình đã xuyên không và không thể trở về được nữa. Đỗ Trạch bắt đầu xem xét xung quanh, rồi quay lại xem xét tình huống hiện tại của mình.

.

Đập vào mắt là một không gian rộng lớn, dưới đất không phải bùn, mà là một loại tinh thể trong suốt giống như băng. Đỗ Trạch cúi đầu, có thể xuyên qua tấm tinh thể thấy được trời xanh mây trắng dưới chân... không sai, là trời xanh và mây trắng.

.

Trông cậu như đang dẫm lên bầu trời qua một lớp băng mỏng. Bầu trời dưới chân có nắng xanh biếc hòa với màu trắng. Thứ ánh sáng xanh trắng đó chuyển dần sang màu vô cực khi càng về xa, giống như từ giữa trưa chuyển sang chạng vạng vậy, mãi đến khi giao nhau với đường chân trời.

.

Bầu trời phía trên Đỗ Trạch cũng tương tự như thế. Bầu trời lúc này đang là đêm khuya tối đen như mực có hàng vạn vì sao lấp lánh. Hai “mặt trăng” tỏa ra luồng sáng một tím một vàng. Càng về xa dần, ánh sáng trên bầu trời như đang chuyển từ nửa đêm qua rạng sáng, cho đến khi giao nhau với đường chân trời. Bốn phía rất trống trải, rất khó để phân biệt được phương hướng, chỉ có một hướng duy nhất đó là một cột sáng lớn chạy thẳng tới và nhập với đường chân trời.

.

Bằng dưới mặt đất, trên bầu trời có hai mặt trăng, một cột sáng lớn... Đỗ Trạch lặng im: hình ảnh quen thuộc này là sao hả? Cậu biết nơi này, nhưng nghĩ mãi mà không ra... cái cảm giác như chỉ còn một chút nữa là có thể bật ra một cái tên mà lại không được khiến Đỗ Trạch yên lặng nội thương thật lâu.

.

Nếu nghĩ không ra thì cứ vứt ra sau đầu, biết đâu đột nhiên nhớ lại thì sao. Đỗ Trạch yên lặng nhìn cách đồng rộng bát ngát vô biên, ảo não phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng: cậu đã thấm thía cảm giác của vai nam chính trong Thế giới bình yên sau khi thấy một thế giới trống rỗng không có sinh vật nào, và phun ra một câu: đúng là đất đai cần cỗi ——

Đúng, là, một, cộng, lòng, cũng, chẳng! Có!

Q: Thế có nghĩa là gì?

A: Mẹ nó tiểu sinh biết ăn cái gì mà sống chứ!?

Đây là câu trả lời rất tiểu chuẩn. Để không phải trở thành con dân đầu tiên của Thiên triều bị chết đói ở dị giới, Đỗ Trạch đã chọn một hướng để đi. Do bốn phía đều trống trải như nhau, chỉ có mỗi cái cột sáng đó là lựa chọn sáng giá nhất, cho nên Đỗ Trạch đi theo hướng của cột sáng, nỗ lực tìm nơi có người sống. Không cần để ý đến cái gọi là bất đồng ngôn ngữ, quan trọng là: có miếng ăn. = =+

Tiết tháo của Đỗ Trạch đã rơi đầy đất.

Đỗ Trạch đi từ tối đến sáng. Nơi này vẫn có ngày và đêm, hai bầu trời thì giống như cái bàn ăn xoay tròn, tuần hoàn lên xuống. Bầu trời đầy sao bên trên Đỗ Trạch giờ đã chuyển xuống lòng bàn chân, mà trời xanh mây trắng lúc này ở dưới chân lại trôi lên đỉnh đầu. Dọc theo đường đi, Đỗ Trạch không thấy bất cứ sinh vật nào, cảnh vật vẫn hiu quạnh như cũ. Đỗ Trạch đau khổ nhìn tai nghe trên tay. Lúc cậu xuyên không ngay cả một dấu hiệu báo trước cũng chả có, lượng pin lúc đó của tai nghe chỉ có thể dùng được nửa ngày, cho nên bây giờ nó không một tí năng lượng.

Cầu đồ sạch! Cầu đồ nói! Cầu... Cầu đồ ăn!

Đỗ Trạch xoa cái bụng đang kêu gào rồi nhìn cột sáng thoát như không bao giờ đến gần được. Cậu đột nhiên nhớ lại một câu nói không ngoa của người xưa: thảo nê mã trông theo núi chạy tới chết.

Một chết hay đói chết cũng là một vấn đề.

Thân là con dân ăn tạp của Thiên triều, Đỗ Trạch tỏ vẻ không thể tha thứ, nhưng bất đắc dĩ chỉ có thể nhét tai nghe vào túi áo, cắn răng tiếp tục bước tới. Thế nhưng đi cả một ngày một đêm, bốn phía trống trải vẫn trống trải, cột sáng xa tít vẫn xa tít, độc giả cay đắng nay càng thêm cay đắng. Chắc là do đói bụng quá mức nên Đỗ Trạch đã không còn thấy đói nữa.

Đi một chút rồi nghỉ, nghỉ rất lâu rồi đi, mệt thì nằm luôn trên tinh thể mà ngủ, tỉnh lại thì tiếp tục đi về phía cột sáng, đi mãi, đi mãi. Sau khi hành động này lặp đi lặp lại bốn, năm ngày, Đỗ Trạch phát hiện một điều rất bất thường. Một người không ăn không uống có thể sống tới đa năm ngày. Khi Đỗ Trạch tiến vào thế giới này, đừng nói là ăn cơm, ngay cả miếng nước cũng chưa được uống, thế mà cậu vẫn hoạt bát nhảy chân sáo về hướng cột sáng. Dọc đường đôi lúc cũng có thấy đói và khát, nhưng chỉ cần nhịn một lúc là cảm giác đói khát lại mất đi.

.
Đây chính là trong cái rủi có cái may của truyền thuyết à? Coi bộ đại thần xuyên không vẫn rất đáng tin, cho cậu bàn tay vàng như trong mơ, nhưng mà... không cần phải im hơi lặng tiếng đến vậy chứ! Gần đây làm chuyện tốt đều phải để lại tên đấy! Cho nên, cho nên quỳ xuống cầu xin ngài tặng kèm hướng dẫn sử dụng!

.
Bởi vì đại thần xuyên không không cho hướng dẫn sử dụng của bàn tay vàng, cho nên độc giả chỉ có thể tự mày mò. Đỗ Trạch ngừng việc lên đường, bắt đầu tự tìm tòi khả năng thần kỳ của mình. Dù sao bây giờ có đói lâu cũng không chết. Xét từ mặt có thể chịu đói, bàn tay vàng của cậu ắt hẳn phải có liên quan đến mặt tăng cường thể chất.

.
Thí nghiệm đầu tiên của Đỗ Trạch là sức mạnh. Cậu nhìn không gian trống trải xung quanh, thứ cậu có thể tiếp xúc được ở thế giới này chỉ có lớp tinh thể băng phía dưới. Chưa nói đến việc lớp băng này thoát nhìn rất khó bị phá hủy, cậu cũng chả biết mức độ có thể đập bể của tinh thể băng này là bao nhiêu.

.
Vì thế, Đỗ Trạch rất sáng khoái rút cuốn đồng nhân ra: quyền quyết định thuộc về mày, Tiểu Đồng! (PS: trích từ Pokemon “Quyền quyết định thuộc về mày, Pikachu!”)

.
Đỗ Trạch cầm gậy sách, hai tay bắt chéo vào nhau rồi dùng một chút lực ——

.
“Xoạt —— ”

.
“!!!”

.
Cuốn đồng nhân bình yên vô sự cười nhạo độc giả xui xẻo đang ôm ngón tay mình mà nhảy cẫng lên.

.
Cái, cái móng tay nứt ra rồi nha nha ngao ngao ngao ngao —— Q Q

.
Trận nhón nháo này kết thúc bằng hành động phản nộ phanh thây cuốn sách nào đó của độc giả.

.
Về phần thí nghiệm tốc độ, độ nhạy bén và thể chất, vân vân, Đỗ Trạch chỉ dùng hai chữ để tổng kết: ha ha.

.
Ngày xưa ngày xưa, có một độc giả đã xuyên không, sau đó cậu ta có một bàn tay vàng, bàn tay vàng đó không phải là dị năng cũng chẳng phải là võ công, mà là... không bao giờ đói.

.
—— Đệch, bàn tay vàng, vàng cái con khỉ!? Đâu ra năng lực nghịch thiên gì... _(:3)_

.
Đỗ Trạch gác tay lên đầu mình. Cái gói đồng nhân văn cậu dùng mấy ngày nay đã bị phanh thây mất rồi, giờ chỉ có thể ôm tâm trạng đau lòng gần chết đi vào giấc ngủ.

.
Trong mơ, Đỗ Trạch được trở về thế kỷ 21, trở thành một cao phú suất. Đang lúc Đỗ Trạch mơ thấy mình nói với tác giả bất nhân rằng “Cho cậu một cơ hội thành đệ tử của ta... Mau đi viết Hồn huyết tiếp đi! Mục tiêu của chúng ta là phải có manh chủ!” thì khi tỉnh lại, một “bất ngờ” lớn đang chờ cậu.

.
Đỗ Trạch nhìn chăm chăm vật đó, bình tĩnh tháo kính xuống dùng góc áo lau lau, lại lau lau rồi đeo lên.

.
Cuốn đồng nhân toàn vẹn nằm đó cười nhạo độc giả ngu một cục đang khiếp sợ.

.
Đỗ Trạch không thể tin được nó là một quyển đồng nhân 18+. Sao mà đơn giản thế được! Một cuốn đồng nhân bình thường thì sao có thể sống lại sau khi đã bị phanh thây được chứ!?

.
—— Nói mau, mục đích mày tới trái đất này là gì?

.
Đỗ Trạch run rẩy giơ ngón trở ra chọt chọt cuốn đồng nhân xem nó có gì đặc biệt. Cậu bỗng dừng động tác lại và nhìn chăm chăm ngón trở của mình: ngày hôm qua móng tay này bị nứt một đường rất dài; thế mà bây giờ lại bóng loáng mượt mà như chưa từng bị gì.

.
Không chỉ có cuốn đồng nhân phục hồi như cũ mà móng tay của cậu cũng vậy. Đỗ Trạch chọt nghĩ đến một việc: cái này thật sự rất giống... hoàn tác?

.
Suy nghĩ một lúc, Đỗ Trạch đã biết được chân tướng. Cuốn đồng nhân, móng tay, hay là hiện tượng không đổi mấy hôm trước đều bắt nguồn từ “hoàn tác”. Cũng giống như nguyên lý “hoàn tác” của máy tính: hệ thống sẽ tự động thiết lập một điểm hoàn tác, khi hệ thống bị hư hại thì sẽ sử dụng tính năng “hoàn tác” này. Hệ thống sẽ tự động phục hồi lại trạng thái hoàn tác đã thiết lập. Căn cứ vào tình huống của cậu, ắt hẳn là cậu đã “tự động” hoàn tác nhiều lần, nếu không cậu đã đối đến gào thét kêu cha gọi mẹ từ mấy ngày trước rồi.

.
Đỗ Trạch dút tay vào túi lấy tai nghe ra. Lượng pin trên nơi hiển thị đã chứng minh suy đoán của Đỗ Trạch là đúng —— nó đã “hoàn tác”, cho nên mới quay về thời điểm còn một chút năng lượng.

.
Việc cần làm của Đỗ Trạch lúc này là tìm cho ra thời điểm bắt đầu hoàn tác.

.
Cuốn đồng nhân lại phải chịu độc thủ. Đỗ Trạch luôn canh me bên quyển sách từ sáng sớm đến tối mịt. Bầu trời liên tục thay đổi, hai mặt trăng một tím một vàng lại chuyển động lên phía trên Đỗ Trạch. Đỗ Trạch cho lúc này là 12 giờ đêm.

.
Đỗ Trạch ngẩn tò te nhìn trang sách vương vãi trên mặt đất. Không biết có phải là do nhìn lâu nên mắt không mà cậu lại thấy những trang sách đó dần tập hợp thành một chồng. Đợi đến khi Đỗ Trạch hoàn hồn xem lại thì một quyển sách mới tinh đã xuất hiện trước mắt cậu. Đỗ Trạch lập tức lấy tai nghe ra xem, lượng pin đã quay lại trạng thái khi cậu mới bước tới nơi này.

Đỗ Trạch làm thêm một vài thí nghiệm nữa. Cậu không chỉ dùng sách mà còn trưng dụng cả kính, tại nghe và thậm chí là bản thân mình để thí nghiệm. Kết quả thu được đều giống nhau: cứ đến đúng “12 giờ đêm”, cậu và vật dụng của cậu sẽ tự động hoàn tác về trạng thái lúc “mới tới thế giới này”.

Đến bây giờ Đỗ Trạch mới cảm thấy thỏa mãn. Tuyệt vời! Cậu đã thắc mắc tại sao bàn tay vàng lại không cho mình sức mạnh, thì ra nghịch lý là đây! Dù cho bây giờ cậu có thiếu chân hay thiếu tay đi nữa thì đúng giờ nó vẫn sẽ “tự động hoàn tác”. Cái này giống y như bất tử vậy.

Đỗ Trạch không dám làm thí nghiệm xem sau khi cậu chết có hoàn tác lại thời điểm ban đầu không. Dù sao thì tình hình bây giờ đã khiến cậu hài lòng lắm rồi. Tâm tình tốt nên giờ nhìn cái gì, Đỗ Trạch cũng thấy rất thuận mắt. Dù là cột sáng khổng lồ phía xa không thể nào tới gần được, hay là một cơn gió nhẹ bất chợt thổi tới đều khiến cậu sảng khoái vô cùng.

— Từ từ, gió á?

Độc giả đứng được một hồi mới nhận ra cậu lại phạm phải sai lầm ngớ ngẩn.

Không gian trống trải không có gì ngăn cản, gió thổi từ một hướng thì đồng nghĩa với việc: nơi đó có sinh vật đang cư trú.

Đỗ Trạch: ... Quá ngược .

Đi theo hướng gió thổi khoảng năm ngày, Đỗ Trạch xúc động nhìn đồng hồ nát cách đó không xa. Đây là vật đầu tiên mà cậu nhìn thấy từ khi đặt chân đến đây. Không nghĩ ngợi nhiều, Đỗ Trạch phấn chấn tiến thẳng đến đồng hồ nát trước mặt.

Lúc đến gần, cậu mới nhận ra đây là một thần điện bị bỏ hoang, chẳng biết tại sao lại xuất hiện ở chốn hoang vu như thế này. Thần điện bị phong hoá rất nghiêm trọng, nóc điện cơ bản đã không còn, chỉ có mấy cây cột cao vút cùng với một bức tranh không còn nguyên vẹn. Đỗ Trạch lách qua một cột đá lớn bị ngã, âm thầm nổi gai ốc.

Ngay trước mặt cậu lúc này là một bức tượng khổng lồ đứng sừng sững ở trung tâm thần điện. Tuy đã mất đi 2/3 cơ thể, nhưng nó vẫn khiến người ta cảm giác được sự uy nghiêm ẩn bên trong. Dù bức tượng rất đáng để chú ý, nhưng cái khiến Đỗ Trạch quan tâm hơn là cái người đang dựa vào bệ tượng kia.

— Không thể gọi đó là người, mà là một bộ xương mặc áo choàng đen ngồi tựa người dưới bóng râm của bức tượng. Chiếc lưới hái tử thần to lớn được nó giắt ngang khuỷu tay. Nó cúi thấp đầu, không động đậy, thoạt nhìn không khác gì một pho tượng. Tử khí màu đen lượn lờ quanh thân nó, mờ nhạt gần như không nhìn thấy.

Não Đỗ Trạch nhanh chóng bị lấp đầy bởi hai chữ “chết tiệt”. Cậu cứng ngắc quay đầu lại nhìn cột sáng phía xa xa cùng với lớp tinh thể băng trắng xóa, cuối cùng cũng biết được cảm giác quen thuộc này bắt nguồn từ đâu: tinh thể băng, bầu trời lên xuống, hai mặt trăng, cột sáng khổng lồ, thần điện hoang tàn,

bức tượng đồ nát, bộ xương mặt áo choàng đen, lưỡi hái tử thần —— chẳng phải đây là vùng đất thất lạc trong Hỗn huyết ư!? Vậy, vậy chẳng phải là cậu đã xuyên không vào Hỗn huyết à? Thứ trước mặt là... nhân vật chính đây sao?

.

Cuộc đời này của mình thật đáng giá —— ý, không đúng! Tiết, tiết tháo rớt mất rồi!

.

Khi Đỗ Trạch nhất tiết tháo của mình lên, bộ xương dường như đã nhận ra có người đang ở đó. Ánh sáng yếu ớt trong hốc mắt tối om của hắn bùng cháy. Vì không thể nghe thấy nên hắn đã ngẩng đầu lên, hướng mắt về phía Đỗ Trạch.

.

Hắn nhìn qua nhìn qua nhìn qua —— !!!

.

Đỗ Trạch mang vẻ mặt trống rỗng, trong đầu chợt hiện lên tình tiết tại vùng đất thất lạc trong Hỗn huyết : khi nhân vật chính trốn được vào vùng đất thất lạc thì thân thể đã mang trọng thương gần chết, tuy nhiên sau đó lại gặp được...

.

Đỗ Trạch không hề biến sắc nhìn bộ xương. Tinh thần cậu lúc này rất khủng hoảng, theo phản xạ có điều kiện đọc lời thoại lên:

.

“Meo meo ~ ”

.

.

.

“Phù phù —— ”

.

Tu thả mình xuống bệ tượng rồi ngồi yên không nhúc nhích.

.

Đây chính là vùng đất thất lạc mà người ta thường hay nhắc đến. Khoảnh khắc đặt chân vào vùng đất này, hắn cảm giác như đang tiến vào một không gian khác. Truy binh phía sau đã không còn, xung quanh thì trống trải lạ thường. Tu đắm lên tinh thể trong suốt, trên đầu hay dưới chân đều là bầu trời, ở nơi xa xa còn có một cột sáng rất lớn. Ở đây không có truy binh, song cũng không có điều kiện để hắn chữa trị. Ở cái nơi hiu quạnh không một bóng sinh vật này, hắn chỉ biết sống lay lắt cho qua ngày. Mãi đến hôm nay mới phát hiện có một thân điện bị bỏ hoang, đồng thời cũng là lúc hắn đi đến cực hạn ——

.

Nguyên tố Quang Minh đang từ từ ăn mòn cơ thể hắn. Thật không hồ là con át chủ bài của thân điện Quang Minh, khiến hắn bị thương trầm trọng đến như vậy...

.

Lần này, hắn sẽ chết thật sự sao?

.
—— Hấn rất hận!

.
Hấn vẫn chưa bắt thể giới trả giá hết, tại sao hấn lại có thể chết được chứ?

.
Bộ xương lẳng lẳng ngồi trong bóng tối, không động đậy, tựa như một thứ vĩnh hằng. Nếu ai có thể lắng nghe được tiếng lòng của hấn, người đó nhất định sẽ bị sự tuyệt vọng sâu đậm trong hấn cắn nuốt.

.
—— Nếu ai có thể hoàn thành được tâm nguyện của hấn, cho dù là linh hồn, hấn cũng chấp nhận bán đi.

.
Những ngày tiếp theo, Tu vẫn ngồi đó không động đậy, ánh sáng trong mắt ngày càng ảm đạm, tử khí trên người cũng nhạt đến mức gần như không nhìn thấy – đó là dấu hiệu biến mất của tử linh.

.
Quả nhiên... vẫn bị ruồng bỏ...

.
Không ai tới cứu hấn, không ai cần đến hấn.

.
Hấn... không muốn chết...

.
Lúc này, Tu chợt nghe thấy một âm thanh cực kỳ mềm mại.

.
“Meo meo ~ ”

.
—— Trích Hồn huyết

.
—————
Tác giả có điều muốn nói:

.
Tác giả: thần thú bị cướp lời thoại mất rồi...

.
Độc giả: đó là phản xạ có điều kiện mà QAQ!

.
Nhân vật chính: ... Mạnh quá đi. (rục rịch)

.
—————
Chú thích:

Bạch phú mỹ: ngôn ngữ mạng, miêu tả những nữ sinh da trắng, xinh đẹp, giàu có, là mục tiêu chính của các chàng trai

Cao phú suất: ngôn ngữ mạng, miêu tả những chàng trai thân cao mét tám, có tiền tài, đẹp trai

5. Chương 5

Nhân vật chính: ...

.

Độc giả: “Meo meo ~ ”

.

Nhân vật chính: “...”

.

Ngay khi câu kia phát ra, Đỗ Trạch lập tức khôi phục tinh thần, cậu thề là mình nhìn thấy sự ngạc nhiên trên cái đầu lâu trước mặt. Cả bộ xương khô không biểu tình cũng bị mình làm cho kinh ngạc, cậu đã làm một chuyện cực kỳ ngu rồi.

.

Tên fan cuồng đã đọc Hồn huyết đến thuộc nằm lòng cảm thấy thật bi thương...

.

Cậu quay ngược thời gian đi!

.

Lúc nội tâm Đỗ Trạch như đang có cả vạn con dê kêu gào, bộ xương nằm dưới bức tượng chợt chuyển động. Hắn cố hết sức vươn cánh tay toàn xương ra, ngón tay trắng bệch hướng về phía Đỗ Trạch. Đồng tử của Đỗ Trạch co rút mãnh liệt. Cậu cảm thấy mình chưa từng nhanh đến như vậy. Cậu dùng hết sức nghiêng người tránh đi cái mũi giáo bằng xương đang nhắm thẳng vào tim mình!

.

Đối phương muốn giết chết cậu.

.

Chẳng biết tại sao, khi nghĩ đến việc chết trong tay nhân vật chính, cậu cảm thấy còn khó chịu hơn cả chuyện biết mình sẽ chết.

.

Mũi giáo xuyên qua dưới nách Đỗ Trạch, mang theo một chút vụn vải. Đỗ Trạch hoảng sợ, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Tu kinh ngạc nhìn Đỗ Trạch không hề bị gì. Hắn cảm lưỡi hái tử thần, dường như muốn đứng lên. Nhưng ma pháp vừa này đã tiêu gần hết phần năng lượng dư thừa của hắn. Bộ xương vừa đứng lên đã nhanh chóng ngã về chỗ cũ. Tiếng vang lớn kia khiến bộ xương tưởng chừng như sắp vỡ vụn ra.

.

Cho dù vậy, Tu vẫn chưa từ bỏ ý định đứng lên. Xương ngón tay của hắn run rẩy mở rộng, vô lực để lại vài vết cào trên mặt đất. Hành động giãy dụa này đã làm sức lực của hắn mất hết. Bộ xương vô lực ngã đầu. Cho dù toàn thân không thể cử động được, mắt hắn vẫn không rời thân hình của Đỗ Trạch. Ngọn lửa linh hồn đang lập lòe nơi hốc mắt dường như muốn cảnh cáo, cũng ẩn chứa cả một khát vọng khó nói.

.

Đỗ Trạch chưa kịp hú hồn mình còn sống sót thì đã bị thu hút bởi cử động của đối phương. Cậu nhìn tất cả những gì vừa xảy ra, toàn bộ suy nghĩ đều đông lại.

.

Người đang giãy dụa đáng thương nơi đó... là nhân vật chính ư?

Trong nhận thức của cậu, nhân vật chính phải là một thanh niên hăng hái có khí phách. Hắn là đứa con cưng của trời, có thể vì tuổi trẻ mà kiêu ngạo, có thể đang lúc cười nói mà chôn vùi kẻ địch, có thể nhận được sự yêu mến của mọi người. Cho dù có suy sụp thì cũng là để đột phá hơn nữa, đứng ở nơi cao hơn tất cả mọi người. Chứ không phải giống như bây giờ, bị những người khác đuổi giết, sợ hãi không có nơi nương thân, tựa như một con mãnh thú ham sống sợ chết đang đau khổ vùng vẫy.

Những đoạn truyện từng khiến Đỗ Trạch cảm thấy bất lực tưởng chừng như không bao giờ có thật. Thế mà tại đây, lại có một người đã thật sự trải qua tất cả: người đó bị toàn bộ đại lục đuổi giết hai năm, bị bạn bè bán đứng, bị người khác căm hận, bị thế giới vứt bỏ. Hắn lẻ loi một mình, không chỗ trốn, không chỗ đi. Người đó là thật, có thể thấy, thậm chí có thể chạm được, và hắn đang ở ngay trước mắt Đỗ Trạch.

Người đó là nhân vật chính, tên của hắn là Tu.

Đỗ Trạch chưa từng cảm thấy cuộc sống tàn khốc như lúc này. Thử nghĩ xem, nếu người trải qua những chuyện đó là cậu, đừng nói nhân loại, cậu sẽ giết tất cả sinh linh mà mình nhìn thấy, vừa có thể diệt trừ khả năng xuất hiện nguy hiểm, lại có thể có được linh hồn để bổ sung... Chờ chút...

Đỗ Trạch chớp mắt một cái, sao cậu lại cảm thấy như mình đã biết được nguyên nhân lúc này cậu suýt bị nhân vật chính xử lý nhỉ?

Vong linh tộc muốn khôi phục thân thể tất nhiên không thể dùng thuật chữa trị, như vậy có khác gì tự sát. Đối với Vong Linh tộc, việc cắn nuốt linh hồn vừa có thể duy trì thân thể ở trạng thái tốt nhất, lại có thể nâng cao sức mạnh. Vì thế hiện tại cậu là một lọ tử được vô cùng ngon miệng trong mắt nhân vật chính á?! (PS: Trong vòng du, lọ đỏ dùng để tăng máu, lọ xanh dùng để tăng ma pháp, lọ tím thì khôi phục được cả hai.)

Đỗ Trạch đột nhiên nhớ tới hai câu nói kinh điển của nhân vật chính sau khi đã bị hắc hóa: còn giá trị lợi dụng, hết giá trị lợi dụng.

Vậy là vì để phát huy tác dụng tử được của cậu nên nhân vật chính quyết định xử lý cậu? WTF, nhân vật chính của Hồn huyết không thể nào hắc hóa đến vậy chứ! (PS: WTF = What the f*ck)

... Được rồi. Đỗ Trạch yên lặng nhớ lại nội dung của Hồn huyết, phát hiện nhân vật chính đúng là vì mất mát lúc đầu mà trở nên đen tối. Còn về đầu số gây tội dẫn đến sự hắc hóa của nhân vật chính là...

Tác giả, ngài còn nhớ vị độc giả ven hồ Đại Minh đã cùng ngài gỏi đầu không?

Nội dung của Hồn huyết sẽ phát triển như vậy, tuy người viết là Nhất Diệp Tri Khâu, nhưng nếu nói không có liên quan gì tới Đỗ Trạch thì... mẹ nó ai thêm tin! Hai bình luận của cái nick “Đỗ Tử” đó đã thành nhà cao tầng chọc trời rồi đó. Mỗi một độc giả mới tới đầu tiên sẽ đi cúng bái cái nhà cao tầng đâm thẳng lên mây kia, sau đó sẽ có một độc giả cũ xuất hiện, phổ cập một chút kiến thức về trận tương ái tương sát có

một không hai này. Tân độc giả bình tĩnh, sau khi bị Hồn huyết ngược đến chết đi sống lại thì gia nhập vào hàng ngũ “Xem văn, lưu bình, xoát phiếu”.

.

Còn vị độc giả ngu một cục nọ thì cảm thấy rất bất hạnh, nhưng lại ghen ngào không thốt ra được một câu. Trời biết cậu đã yên lặng tưởng tượng cảnh treo cổ tại nhà tác giả không biết bao nhiêu lần: tác giả, buông tha nhân vật chính đi mà... Trả manh chủ lại cho tôi, hồn dân!

.

Trong đầu Đỗ Trạch hiện lên một vầng sáng. Cậu nhìn chăm chăm bộ xương trước mặt, đột nhiên giác ngộ được một chân lý.

.

Vậy đây chính là lý do cậu xuyên đến thế giới của Hồn huyết chăng? Mỗi một người xuyên không đều có sứ mạng riêng của mình, sứ mạng của cậu chính là trả nợ sửa lại nhân vật chính, từ nay về sau kiên định bước đi trên con đường manh chủ vạn năm không đổi.

.

Lúc sinh thời có thể thấy manh chủ xưng bá thiên hạ, cảm thấy thiệt là xúc động...

.

Số dư tiết tháo của Đỗ Trạch không đủ, xin bổ sung giá trị kịp thời.

.

Độc giả ngu ngốc nào đó vừa bỏ não ra được mục đích của mình thì động lực lập tức tăng vọt, cả uất ức lúc này suýt bị nhân vật chính xử lý cũng đã vụt ra sau đầu. Đỗ Trạch đẩy kính mắt, cuối cùng cũng dờn lực chú ý trở lại nhân vật chính, sau đó khiếp sợ phát hiện hành động “cứu vớt nhân vật chính” còn chưa bắt đầu đã chết yểu.

.

... Cậu phải cứu nhân vật chính như thế nào đây? @ Tác giả

.

Nhân vật chính trước mặt đang an tĩnh tựa vào bệ tượng, hai hốc mắt trống rỗng tối om. Hắn giống như đã trở thành một phần của tượng thần, cũng yên lặng và là một vật vô cơ. Đỗ Trạch sợ hãi bắt đầu nhớ lại tình tiết trong Hồn huyết, khi đó nhân vật chính được cứu thế nào nhỉ...

.

Xin chú ý thần thú đang ẩn hiện.

.

Đúng rồi, là thần thú! Lúc bị thương, nhân vật chính đã gặp một thần thú. Thần thú đó không chỉ cứu nhân vật chính, mà còn trở thành thú nuôi duy nhất của nhân vật chính. Tác giả miêu tả thần thú đó như thế này: hình dạng giống mèo, tiếng kêu giống mèo, tính cách cũng giống mèo... Vậy thì chỉ cần viết thẳng chữ “mèo” là được mà!

.

Được rồi, thần thú đó vẫn khác mèo một chút. Nó có chín cái đuôi, mỗi một đuôi tượng trưng cho một mạng, có thể chết thay... Thế không phải là một con mèo đặc biệt ư! Tóm lại chín cái đuôi đó giống như đá phục sinh. Thần thú đã dùng một cái đuôi để “chết” thay nhân vật chính một lần, cứu sống nhân vật chính.

.

Thế mấu chốt đó là làm sao mới bắt được thần thú...

.
Đỗ Trạch nhìn quanh bốn phía, theo nội dung phát triển của truyện thì địa điểm thần thú xuất hiện chắc là ngay trong thần điện bỏ hoang này. Tìm một thần thú trong một cái phế tích chắc không khó... nhỉ? Nói đi thì phải nói lại, hình dạng thần thú chắc không khác mèo chín đuôi lắm, chắc cũng giống con mèo đang thò đầu ra trên tảng đá kia...

.
Đỗ Trạch: ... = =.

.
Đỗ Trạch nhìn chằm chằm vào tảng đá... Mèo. Mụ nội nó, đúng là mèo mà! Lỗ tai hình tam giác, mắt tròn tròn, râu rung rung, thân xù lông, đúng là mèo rồi. Nhưng sau khi vật nhỏ đó vất vả bò lên tảng đá, để lộ cái đuôi với số lượng lớn hơn một, Đỗ Trạch cực kỳ có cảm giác như bị tác giả lừa gạt.

.
... Còn đâu là thần thú khí phách uy vũ của tiểu sinh đây!

.
Con mèo đó... Khụ, thần thú bò lên được tảng đá, cặp mắt sáng ngời trong veo nhìn chằm chằm nhân vật chính dưới bệ tượng, giống như nhìn thấy vật cực kỳ yêu thích. Nhưng mà lúc ngẩng đầu nhìn thoáng qua Đỗ Trạch đang đứng cách đó không xa, thần thú ngậy người, đột nhiên “Meo!” lên một tiếng thê lương rồi xoay người trốn không còn tăm hơi.

.
Đừng đi! (Nhĩ Khang đưa tay ra)

.
Đỗ Trạch... Đỗ Trạch khóc không ra nước mắt nhìn tảng đá trống không, sau đó cực kỳ bi thương nhìn về phía nhân vật chính lúc này vẫn không nhúc nhích.

.
Kịch bản này không đúng tác giả ơi!

.

.

.
Tu cảm thấy trên mặt rất nhột. Nhột?

.
Hắn không chết, mà còn có cảm giác? Tu kinh ngạc mở mắt ra, sau đó nhìn thấy một sinh vật.

.
Đó là một con... mèo? Cả người nó đen tuyền, một mắt màu vàng, một mắt màu xanh. Sự chú ý của Tu lập tức chuyển đến cái đuôi của nó. Ma thú trước mặt tuy giống mèo, nhưng đuôi thì lại có tới tám cái.

.
Lúc này ma thú đang cúi đầu nhìn Tu bằng cặp mắt dị sắc. Thấy Tu tỉnh, nó chồm tới, vươn đầu lưỡi mềm mại màu hồng nhạt liếm mặt Tu, thỏa mãn kêu to: “Meo ~”

— Trích Hồn huyết

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Tác giả: thần thú (viên đá phục sinh) bị độc giả dọa chạy rồi (_)

.

Nhân vật chính: không sao hết, hấn đến đền mạng là được.

.

Độc giả: = = !?

.

.

PS: Hai hàng “*****” dưới là đoạn trích của Hồn huyết , trích từ chính văn của Hồn huyết , bộ YY văn ngựa đực của Nhất Diệp Tri Khâu, chủ yếu là dùng để bổ sung chính văn hoặc là so sánh sự khác biệt với chính văn.

6. Chương 6

Độc giả/Nhân vật chính: MUA (Tiếng hôn)

.

Thần thú (viên đá phục sinh) đã bị dọa chạy... Lấy cái gì cứu vớt anh đây, nhân vật chính của tôi?

.

Nhìn phản ứng vừa rồi của thần thú, Đỗ Trạch xác định trăm phần trăm là con mèo đó sẽ không chủ động xuất hiện lần nữa. Còn mà nói về tốc độ chạy trốn của con mèo đó, thì cái tên độc giả khổ bức thân nhào thể lực yếu ớt chuyên ru rú trong nhà chạy kiểu gì cũng chẳng thể nào mà đuổi kịp để tóm nó. Thấy tử khí quanh nhân vật chính càng lúc càng nhạt dần, Đỗ Trạch liều mạng lục lọi những gì về Hồn huyết có trong đầu, mong muốn tìm được một phương án khả thi để cứu nhân vật chính.

.

Trong Hồn huyết không viết tỉ mỉ là nhân vật chính đã được thần thú cứu như thế nào ở vùng đất thất lạc. Nhân vật chính chỉ vừa mở mắt một cái là đã thấy sống lại. Chuyện này đối với một độc giả muốn thay thần thú cứu nhân vật chính là sự thật tàn khốc đến cỡ nào! Quý cầu tác giả quá trình trị liệu kỹ càng! Nếu ở hình thái nhân loại thì cậu tốt xấu gì cũng còn biết tìm phổi nó nằm ở đâu để mà trở tài cứu giúp. Nhưng mà hô hấp nhân tạo cho bộ xương đó thì, không biết chừng khí lại ra hết chỗ đám lỗ kia ấy chứ... Từ từ! Đỗ Trạch chợt tỉnh bừng, tuy Hồn huyết không miêu tả hình thái vong linh của nhân vật chính được cứu như thế nào, nhưng phần sau thì có đấy!

.

Phần sau Hồn huyết có một đoạn như vậy, nhân vật chính bị một người cực kỳ mạnh ngược đến chết đi sống lại, phải dùng tới hình thái vong linh “bất tử” mới thoát được. Khi đó thần thú không ở bên nhân vật chính. Nhân vật chính tuy bất tử, nhưng đã cực kỳ suy yếu. Trong tình thế có truy binh đuổi phía sau, một em gái đã cống hiến linh hồn của chính mình để giúp nhân vật chính hồi phục thể trạng. Khi giải quyết xong cường địch, nhân vật chính đã ôm thi thể của em gái đó đi chinh phục Thiên tộc vì nghe nói rằng thiên tộc có thuật hồi sinh...

.
Em gái đó là người mà Đỗ Trạch thích nhất trong Hồn huyết chỉ sau nhân vật chính, bởi vì cô là người duy nhất đối xử tốt với nhân vật chính từ đầu chí cuối mà không có tâm cơ gì. Tuy thánh nữ Vivian dưới ngòi bút của tác giả vẫn luôn ở địa vị chính cung, nhưng Đỗ Trạch vẫn luôn kiên định coi em gái đó là nữ chủ và không bao giờ thay đổi. Tóm lại, quá trình nữ chủ cống hiến linh hồn để nhân vật chính hồi phục thể trạng được Nhất Diệp Tri Khâu mô tả rất kỹ, nguyên nhân rất đơn giản.

.
Nên biết: người cần cứu: nhân vật chính; người trị liệu: nữ chủ.

.
Cầu: phương thức trị liệu.

.
Đáp: ... Còn nghĩ gì nữa, tất nhiên là lấy thân rồi! Xét theo trình độ không tiết tháo đến vô hạn của tác giả và độc giả thì đây quả thật là điều kiện và là cái cớ tạo ra tiếp xúc thân mật cực tốt. Càng kích thích càng tốt, càng mạnh bạo càng tốt, tuy là ai cũng nói hiến thân chữa thương với lẫn lên giường không liên quan gì tới nhau...

.
Đỗ Trạch cảm thấy may mắn vì Nhất Diệp Tri Khâu chỉ viết một cái hôn môi thuần khiết, hơn nữa cậu còn sâu sắc ngầm lại hành động đập bàn phím của mình lúc nhìn thấy tác giả chỉ viết hôn môi thông thường.

.
Phương pháp đã tìm được, hơn nữa Đỗ Trạch càng có ưu thế hơn so với nữ chủ: có năng lực “0 giờ hoàn tác”, cậu sẽ không phải chết giống như em gái đó. Nếu trong nội dung của truyện, em gái không có linh hồn có thể sống lại, vậy thì nếu thiếu một nửa linh hồn cậu cũng sẽ có thể hoàn tác. Canh thời gian đưa nhân vật chính một nửa linh hồn, sau 0 giờ hoàn tác sẽ đưa tiếp cho hắc một nửa còn lại, đây là tài nguyên tái sinh bảo vệ môi trường ở thế kỷ mới đây... Thiệt đúng là muốn ới mà!

.
Vấn đề quan trọng lúc này là làm thế nào để vượt qua chướng ngại tâm lý khi phải tiếp xúc thân mật với một bộ xương khô.

.
Thật ra trong Hồn huyết, hình thái vong linh của nhân vật chính không phải xương khô thấp kém như thể này, bộ dạng chân chính của hắc là phù thủy bất tử cực mạnh, tuy vẫn chỉ là tử linh, nhưng ít ra còn có hình dáng sinh động của con người. Đối với phù thủy, chỉ cần giấu hộp sinh mệnh đi thì chẳng sợ sẽ bị phá hủy. Dù có chết đi bao nhiêu lần, họ cũng có thể tái sinh. Đây mới chính là vĩnh sinh và bất tử. Sau khi thức tỉnh huyết mạch vong linh, nhân vật chính chưa kịp giấu chiếc hộp sinh mệnh đã bị thần điện Quang Minh đóng đinh, do đó hắc mới bắt đầu duy trì hình dạng xương khô và bị toàn bộ đại lục đuổi giết không có lối thoát.

.
Hôn bản xương khô của nhân vật chính và hôn bản phù thủy của nhân vật chính... Sự đối lập tuyệt vời, Đỗ Trạch nhất thời được trấn an. Độc giả khổ bức cảm thấy hiện tại mình đang có bóng ma. Trên bìa cuốn đồng nhân kẹp dưới khuỷu tay cậu, nhân vật chính (phù thủy) đang cùng kẻ địch bản gian tình ra bốn phía.

.
Tu im lặng dựa vào tượng thần, tuy ngọn lửa linh hồn trong hốc mắt gần như tàn lụi, nhưng hắc vẫn còn một chút ý thức. Bởi vậy Tu nhìn thấy, cái người mặt luôn không đổi sắc nhìn hắc đắm đắm đột nhiên tiến gần lại.

... Muốn giết hấn ư?

.

Bộ xương liều mạng dùng toàn bộ sức lực để đứng lên, nhưng thân thể hầu như đã bị hoại tử, không phản ứng được.

.

Hấn... không muốn chết...

.

Tu tuyệt vọng nhìn đối phương tới gần mình rồi ngồi xổm xuống. Người nọ tháo mắt kính ra, một đôi mắt đen thuần hể lộ, sâu trong đó là một sự kiên quyết kỳ lạ. Tu cảm thấy mình như bị hút vào cặp mắt đó. Đôi mắt đen nhánh như đáy hồ u tối sâu thẳm lạnh như băng, phản chiếu một bộ xương khô trắng bệch. Đó chính là hấn.

.

Một vong linh đáng sợ, tà ác, ghê rợn.

.

Tu thống khổ muốn dời mắt, nhưng cơ thể rách nát của hấn lại không thực hiện được cái nguyện vọng nhỏ này. Tiếp đó, Tu trở mắt nhìn ảnh phản xạ bộ xương u ám kia càng lúc càng lại gần, cho đến khi chỉ còn cách mình một gang. Khi thấy hàng lông mi rũ xuống che đi đôi đồng tử màu đen và ảnh ngược đáng sợ bên trong, Tu mới hoảng hốt nhận ra rằng, môi hấn bị chủ nhân của cặp mắt đen đó hôn lên.

.

—— Người nọ đang hôn môi một vong linh.

.

Đỗ Trạch cảm thấy nhìn thẳng vào bộ xương là một thách thức quá lớn đối với tim cậu. Tuy với độ cận thị của cậu thì sau khi tháo kính xuống chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hai cái hình tròn màu đen trên một mảng màu trắng, nhưng cậu vẫn quyết định nhắm mắt lại, sau đó dựa theo miêu tả trong Hồn huyết tướng tượng trong đầu mình có một ngọn lửa. Cái thao tác giống hệt việc tìm kiếm khíđan điền trong truyền thuyết này có thể thành công không ta?

.

Sau đó ngọn lửa linh hồn thật sự xuất hiện – trước – người địa cầu theo chủ nghĩa duy vật – Đỗ Trạch. Cậu cảm thấy thế giới của mình nháy mắt bị thay đổi.

.

Đỗ Trạch vất vả dựa theo những gì viết trong Hồn huyết , truyền linh hồn cho nhân vật chính qua đường miệng. Thật sự rất vất vả. Độc giả khổ bức phải lấy kinh nghiệm đọc YY văn nhiều năm của mình, loại bỏ hoàn toàn những ý nghĩ về hành động hôn môi dư thừa, không cần thiết hiển tế trong tình tiết của truyện, biến việc hiển tế này trở nên thuần khiết hóa, phản gian tình hóa. Tác giả, lúc trước ngài viết mạnh bạo như vậy, hương diễm như vậy để làm cái gì chứ! Q Q

.

Đỗ Trạch dùng đầu lưỡi mở miệng bộ xương rồi duỗi vào. Trong khoảnh khắc đó, Đỗ Trạch cảm thấy mình như đang liếm một tảng băng. Đầu lưỡi không chỉ bị đông lạnh mất đi cảm giác mà còn như bị dính vào tảng băng đó. Ban đầu còn là Đỗ Trạch dẫn đường, nhưng sau khi tử khí đã nếm được mùi vị ngon ngọt thì bắt đầu chủ động hút mỹ vị được đưa lên tận cửa. Tử khí dày đặc bao trùm lấy sự mềm mại ấm áp, tham lam quần quanh nó, theo bản năng mút vào.

.

Theo từng dòng linh hồn chảy qua, ngọn lửa linh hồn màu xanh lại cháy lên giữa hốc mắt. Cùng lúc đó, ấn đường, tứ chi cùng với các đốt ngón tay của bộ xương xuất hiện những đốm sáng nhỏ. Đó là hiện tượng bài xích loại bỏ vật thể lạ trong cơ thể Tu. Những cái đinh đó vừa tiếp xúc với không khí sẽ lập tức hóa thành những điểm sáng nhỏ rồi tán đi.

Đỗ Trạch cảm thấy đầu lưỡi run lên, không biết là do bị đông lạnh hay là do bị quẩn lầy mà cậu nhịn không được muốn rụt lại, dùng răng nanh cọ cọ chỗ tựa lưỡi ngựa ngửa. Tử khí như nhận ra ý đồ của cậu, càng dùng sức dây dưa, không chịu để mỹ vị rời đi. Đỗ Trạch phát hiện tốc độ linh hồn trôi qua càng lúc càng nhanh... quá nhanh. Với tốc độ này thì cậu sẽ không thể chống đỡ được đến 0 giờ hoàn tác mất.

Đầu lưỡi bị cuốn chặt, Đỗ Trạch chỉ có thể vươn tay đẩy đối phương ra một chút. Nhưng ngay sau đó Đỗ Trạch lại bị bộ xương ôm chặt vào lòng. Bàn tay phải đầy xương dùng sức ép đầu Đỗ Trạch khiến hai người dán chặt vào nhau hơn. Đường như hắn muốn đem cái người đang tỏa ra hơi thở ngọt ngào đó nhét vào bên trong xương sườn trống rỗng của mình, khóa lại không để một chút dấu vết nào.

Bên dưới tượng thần, một bộ xương khô mặc áo choàng đang hôn thắm thiết thanh niên tóc đen trong lòng mình. Hai cái bóng trắng đen đan xen nhau được vô số điểm sáng bao quanh tạo nên một mỹ cảnh tà ác. Trong khung cảnh như bức tranh nghệ thuật này, tâm tình của độc giả khổ bức rất khó để hình dung. Cậu mở to mắt trừng đối phương, muốn cho nhân vật chính đọc được suy nghĩ của mình. Không phải trong tiểu thuyết thường hay miêu tả rằng XXX đọc từ trong mắt XXX đã hiểu XXX ư.

Tuy nhiên lời đáp lại của Tu là càng khao khát mút vào.

— Chết tiệt, nhân vật chính, anh không kích hoạt kỹ năng “đọc cảm xúc từ trong mắt” à!

Chắc là do ánh mắt của Đỗ Trạch quá mức ai oán, nên trong lúc mơ hồ, Đỗ Trạch thấy được sự ngạc nhiên trong hốc mắt chứa ngọn lửa linh hồn màu xanh đó.

[... Người là ai?]

Đỗ Trạch chớp mắt sửng sốt một lúc rồi mới nhận ra giọng nói vang lên trực tiếp trong đầu cậu kia là của nhân vật chính. Tốt quá, nhân vật chính cuối cùng cũng muốn giao lưu với cậu, mà xem chừng cũng không có vấn đề gì về việc bất đồng ngôn ngữ. Nhưng điều quan trọng là... cậu hoàn toàn không biết phải đáp lại như thế nào! Cầu phương pháp nói chuyện trong đầu! QAA

Vì thế độc giả khổ bức chỉ có thể dùng tay đẩy nhân vật chính ra lần nữa, biểu đạt nguyện vọng mãnh liệt muốn được thả ra của mình.

Tu trầm mặc, rồi lại càng ôm chặt lấy Đỗ Trạch.

[— Người hối hận ư?] Hối hận vì đã cứu một vong linh tà ác?

Không phải, mẹ nó — cầu chậm lại một chút! Thật ra tiểu sinh là một tài nguyên tái sinh tuần hoàn, nếu chỉ quan tâm đến cái lợi trước mắt thì sẽ bất lợi cho sự phát triển lâu dài về sau đó, nhân vật chính!

.

@ Nhân vật chính, trò chuyện nội bộ... Hệ thống lỗi, truyền tin thất bại.

.

[Hồi hận cũng muộn rồi.] Ánh sáng linh hồn sâu thẳm lập lòe khiến người ta cảm nhận được một sự dịu dàng, bộ xương trắng bệch hé miệng như đang mỉm cười: [Người có thể nghỉ ngơi được rồi.]

.

... Khi còn bé, hẳn mọi người đã từng nghe câu chuyện Người nông dân và con rắn lươn lẹo rồi nhỉ, giờ cậu đang trong tình cảnh đó! Biết rõ nhân vật chính đã bị hắc hóa mà còn ngu ngốc chạy tới tìm ngược! Bây giờ, nhân vật chính đã nói rõ là muốn hy sinh cậu để thống trị thế giới đấy. Cả câu nói kinh điển của nhân vật phản diện “Người đã làm rất tốt, bây giờ thì nghỉ ngơi đi.” cũng xuất hiện luôn rồi kìa(gào hét-ing)! Còn nữa, tại sao khi cậu nghe được nhân vật chính định một lần ăn luôn linh hồn cậu thì phản ứng đầu tiên lại là lãng phí quá? Nhân vật chính, anh thật sự không tính toán một chút gì à? Qua 0 giờ thì tử được trên tay anh có thể thêm được một lọ đấy... WTF! Chắc chắn cậu đã bỏ qua chỗ nào đó rồi!

.

Đỗ Trạch muốn giữ lấy phần linh hồn còn lại, nhưng cậu hoàn toàn không phải là đối thủ của Tu. Theo dòng linh hồn trôi qua, Đỗ Trạch cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng trống rỗng. Loại trống rỗng không thật này khiến cho Đỗ Trạch cảm thấy cơ thể như bị khoét thành một cái hốc lớn mà gió lạnh có thể thổi xuyên từ đầu đến chân. Sự lạnh lẽo của cái chết khiến cậu bị đông cứng mà không hề hay biết, đầu tiên là bàn chân, sau đó là cẳng chân, rồi tới thân thể... cuối cùng là đầu.

.

— Nếu cậu có thể viết một cuốn tự truyện, thì tựa đề chắc chắn phải là Sự tổn thương không tưởng được của anti-fan , nội dung chính: nhân quả báo ứng.

.

Đây là suy nghĩ cuối cùng của Đỗ Trạch trước khi bất tỉnh.

.

.

.

Tu ôm thi thể của Ariel. Trên mặt thiếu nữ vẫn còn nụ cười điềm tĩnh. Đôi mắt nhắm lại như đang chìm trong một giấc ngủ ngọt ngào. Giấc ngủ của vĩnh hằng.

.

Tu không hề để ý, chỉ đưa tay chải lại mái tóc của người thiếu nữ. Đám người Enoch ở đằng xa không dám tiếp cận bên này. Mãi đến khi Tu vừa lòng với mái tóc của Ariel, hẳn mới hơi nghiêng người xuống, như đang chúc người thiếu nữ một tiếng ngủ ngon.

.

“Nàng đã làm rất tốt. Hãy nghỉ ngơi đi, công chúa của ta.”

.

— Đợi ta tới cứu nàng.

.
Phù thủy trong bộ áo choàng đen đặt người thiếu nữ vào quan tài bằng thủy tinh rồi yên lặng rời đi. Còn người tên Eric đã bị hóa thành Kỵ Sĩ Tử Vong thì chỉ ngậy ngẩn bước theo, không còn chút khí phách uy phong và sự hăng hái của ngày xưa.

.
Tu nhìn về phía khung trời xa xăm, sâu trong đôi mắt tăm tối là dã tâm xanh lè.

.
Nghe nói... trên trời cao, có một tòa thành?

.
— Trích Hồn huyết

.

Tác giả có điều muốn nói:

.
Tác giả: nữ chủ đã bị cướp đất diễn rồi...

.
Độc giả: ngài nghĩ tôi muốn vậy à?!

.
Nhân vật chính: ... Ta muốn vậy đó.

7. Chương 7

Độc giả: thứ này không phải là vong linh... đẹp trai không thể tưởng được!

.
Bộ xương ôm lấy thanh niên tóc đen đang xụi lơ, mái tóc mềm mại đan vào những ngón tay trắng bệch.

.
Bất thành linh, một âm thanh vang lên từ phía trên của họ: “Meo meo?”

.
Tu theo phản xạ ngẩng đầu lên, đồng thời giấu Đỗ Trạch dưới lớp áo choàng, sau đó nhìn chăm chăm sinh vật nọ.

.
Là một con... mèo? Toàn thân nó đen nhánh, có một cặp mắt dị sắc vàng, xanh. Sự chú ý của Tu nhanh chóng bị cái đuôi của nó thu hút. Sinh vật này tuy giống mèo, nhưng lại có tới chín cái đuôi. Lúc này, ma thú chín đuôi đang ngồi trên bức tượng đồ nát nghiêng đầu nhìn hành động che chở của bộ xương. Thấy Tu ngẩng đầu nhìn mình chăm chăm, ma thú nhúc nhích cái lỗ tai, cặp mắt to tròn hiện vẻ sung sướng, hân hoan.

.
“Meo meo ~ ”

Tu cảnh giác nhìn đăm đăm ma thú. Lúc này, chút nguyên tố Quang Minh cuối cùng nơi ẩn đường và tứ chi của hắn đã được loại bỏ hoàn toàn. Tử khí bắt đầu sôi sục và đồng hóa linh hồn vừa bị cắn nuốt, lượng chất dính chảy ra tăng vọt. Tử khí màu đen bao trùm lên xương cốt trắng bệch trơn nhẵn của Tu, bắt đầu tạo ra máu thịt và nội tạng, dần dần khiến Tu trở nên đầy đủ hơn. Sau đó, tử khí từ từ tan biến. Thần điện bị bỏ hoang lại trở về trạng thái yên tĩnh như lúc đầu, chỉ còn một ma thú và một phù thủy đang ôm tế phẩm giăng co trong im lặng.

.

Tu hất mái tóc dài màu đen ra sau, lộ ra cặp mắt sâu thẳm mà đen nhánh. Sắc xanh trong hai con ngươi thoáng hiện. Khuôn mặt hắn rất u ám, làn da tái nhợt đặc trưng của vong linh khiến hắn trông như đang bị bệnh, nhưng vẫn không hề ảnh hưởng đến sự khôi ngô tuấn tú của hắn. Phù thủy thoát nhìn không khác gì con người, dáng dấp quý phái lộng lẫy như bước ra từ một bức tranh cổ xưa. Chỉ khi Tu hất tóc ra sau, bàn tay xương cốt hiện ra mới để lộ bản chất vong linh.

.

Vì lần cắn nuốt linh hồn cuối cùng đã bị ma thú ngăn cản nên Tu không thể khôi phục thân thể một cách trọn vẹn, cánh tay phải vẫn còn là xương cốt. Tu bao bọc Đỗ Trạch lại kỹ hơn, chỉ cần tống cổ ma thú thì quá trình cắn nuốt sẽ hoàn tất, hắn có thể hồi phục hoàn toàn.

.

Tu cầm lưỡi hái tử thần, rạch một đường cong lên không trung, một ám quang hình lưỡi liềm bay thẳng tới ma thú. Ma thú nhanh nhẹn lách qua tránh được ám quang, nhảy xuống khỏi bức tượng rồi nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Tu. Cặp mắt nó long lanh như thể muốn Tu tiếp tục “chơi đùa” với mình.

.

“Meo meo ~”

.

Ám quang lặng yên bay thẳng tới phá thủng nóc thần điện, để lộ bầu trời đêm tối mịt. Hai mặt trăng một tím một vàng mới vừa lên đến đỉnh, những tia sáng óng ánh theo lỗ thủng rơi xuống bao trùm lên bức tượng và phù thủy đứng dưới, trông như một vị thánh.

.

Ma thú phe phẩy cái tai rồi đột ngột trợn tròn mắt lên. Nó nhìn chằm chằm phù thủy mặc áo choàng đen trước mắt, sau đó xoẹt xoẹt chạy đi. Tu không thèm liếc ma thú lấy một cái, hắn cảm nhận được một sự dao động của linh hồn ngay khoảnh khắc ánh trắng rơi xuống – ngay trong lòng hắn.

.

Tu cúi đầu mở áo choàng ra. Sau đó, hắn nhìn vào cặp mắt trong trẻo kia. Lúc này đây, đôi mắt đen đặc không một chút tạp chất của hắn thấy được một người có mái tóc đen và làn da tái nhợt.

.

Hắn vẫn là một vong linh đáng sợ, tà ác, kinh khủng, cho dù được phủ thêm một lớp da thịt.

.

Phù thủy nghĩ vậy rồi chợt nghe chủ nhân của cặp mắt nói: “Thả tôi ra.”

.

Đôi tay bế Đỗ Trạch của Tu chợt căng cứng, rồi chậm rãi rơi lỏng. Hắn ảm đạm nhìn Đỗ Trạch rời khỏi lòng mình, tay phải xiết chặt lấy lưỡi hái tử thần mang theo một chút chộn rộn.

.

Đỗ Trạch tìm kính đeo lên, sau khi nhìn rõ nhân vật chính trước mặt thì, tên fan cuồng nào đó của Hồn huyết ngay như phồng.

.
Thứ này không phải vong linh, thứ này không phải vong linh, thứ này không phải vong linh... Mẹ ơi, đúng là vong linh đây rồi! Đẹp trai không tưởng nổi!

.
Trong Hồn huyết , Vong Linh tộc được chia thành hệ cốt, hệ u linh, hệ tử thi. Đại diện của hệ cốt là xương khô, chủ thể của hệ u linh là một vong hồn phi thực thể, hệ tử thi thì là xác sống. Phù thủy là loại mạnh nhất của Vong Linh tộc thuộc hệ tử thi. Tuy nói hình dạng của hệ tử thi tương đối gần với hình người, nhưng thế này mà là tương đối hả! Cho dù có là thi thể mới đi nữa thì nó cũng vẫn không thay đổi được bản chất của mình! Vong Linh tộc đặc biệt ở chỗ chúng là một vật vô cơ không có sự sống! Thế mà tướng tá của vật vô cơ này còn đẹp hơn cả vật hữu cơ là cậu, rất không khoa học mà!

.
Vành mắt thâm của phù thủy đâu? —— Tuy vành mắt nhân vật chính có hơi thâm thật đấy, nhưng đó chẳng phải là cặp mắt sâu thẳm của người phương Tây à!

.
Làn da trắng bệch héo úa của phù thủy đâu? —— Tuy da nhân vật chính trắng bệch nhìn hơi bệnh thật đấy, nhưng chẳng phải có thể suy thẳng được bệnh trạng của nhân vật chính à!

.
Tình cách âm u khiến người ta không thích của phù thủy đâu? —— Tuy vẻ mặt nhân vật chính có âm u thật đấy, nhưng chẳng phải dung mạo tuyệt vời của nhân vật chính đã biến vẻ âm u này thành sự u buồn à!

.
Bấy giờ, Đỗ Trạch mới thấm thía được bàn tay vàng mà tác giả cho nhân vật chính khiến người ta ghen tỵ muốn chết. Ngoài ra, Đỗ điều ti còn tỏ vẻ, đối mặt với hình người của nhân vật chính (?), cậu rất muốn thoát khỏi rào cản xã giao a...

.
Một trạch nam hay ru rú ở nhà trầm mê trong một thế giới khác thì thuộc tính cơ bản: hoạt động xã giao
1. Họ có thể chat rất high trên internet, có thể bán manh, đại phát thần uy hay đùa giỡn không tiết tháo. Nhưng chỉ cần trở lại cuộc sống đời thực, họ sẽ lập tức hóa thành một sinh vật thần kỳ đến nỗi được em gái hỏi đường mà cũng đỏ mặt. Đỗ Trạch chính là sinh vật thần kỳ đó. Hơn nữa, do bị khiếm thính mà rào cản xã giao của cậu còn nghiêm trọng hơn một số điều ti thông thường. Biểu hiện của rào cản xã giao là: vô khẩu hữu tâm vô biểu tình, tên gọi tắt là “có một không hai” (PS: cải biên từ “Vô khẩu vô tâm vô biểu tình”). Với tình cảnh lúc này thì là muộn tao – có nghĩa là dù đang âm thầm gào thét nhưng mặt vẫn đơ như chết, mà có chết cũng sẽ không nói ra.

.
Thế cho nên, độc giả ngu một cục nào đó tái phát bệnh cũ cứ thế trưng cái mặt đơ như chết của mình ra đối diện với nhân vật chính. Tuy nhiên nội tâm của Đỗ Trạch đã rơi lệ từ lâu, cậu phải nói cái gì bây giờ? Hôm nay thời tiết rất đẹp? Thiếu hiệp này thân thủ rất tốt? Xin chào nhân vật chính, tôi là độc giả(hại anh bị ngược bị đuổi giết)?

.
Ai có thể chỉ giúp cậu một câu mở đầu không, cậu có thể cứu vớt (nhân vật chính bị hắc hóa tàn phá)thế giới.

.
Tâm tình Đỗ Trạch lúc này khó có thể miêu tả bằng lời. Hiện tại, cậu phải đi lấy lòng nhân vật chính hung tàn để thực hiện hai mục đích của mình. Nói Đỗ Trạch không hề oán hận là sai, tuy nhiên... nếu lúc này cậu mà tỏ vẻ cao quý nói với nhân vật chính rằng “Mụ nội, tiểu sinh cứu anh, anh còn lấy oán trả ơn?”, sau

đó... không có sau đó, nhất định là thốn không chịu nổi! Nhân vật chính lúc này chẳng phải rất khủng bố à! Giá trị hắc hóa cũng đang rất thấp! Ngay cả khi hai mục đích đó có thuận lợi đến mức khiến cậu bị nội thương gần bề trứng thì cũng chỉ có thể trưng ra vẻ mặt không quan tâm!

Được thôi, nhân vật chính, chờ anh mạnh hóa xong, tiểu sinh sẽ cùng anh nói chuyện cuộc đời... Bây giờ tiểu sinh phải nhin. = =

Trừ việc này ra, còn có một nguyên nhân khác khiến Đỗ Trạch phải đi lấy lòng nhân vật chính. Tên ngu ngốc nào đó bắt đầu tính toán đường đi sau này của mình. Từ lúc cậu xuyên không đến nay vẫn chưa có dấu hiệu nào cho thấy cậu có thể quay về được. Vậy thì cậu sẽ phải sống ở thế giới này một thời gian. Nếu đây là thế giới Hỗn huyết thì sẽ không có ai qua mặt được nhân vật chính. Đỗ Trạch phân tích, Hỗn huyết là thế giới thiên về sức mạnh, muốn đi theo tình tiết của nhân vật chính thì phải luôn luôn chú ý tỉ lệ tử vong không ở mức quá thấp.

Trong YY văn, người an toàn nhất chính là nhân vật chính. Mặt khác, mấy em trai bên cạnh kẻ địch và nhân vật chính đều có tỷ lệ pháo hôi rất cao. Nhưng cho dù những người đó có chết thì cảm giác cũng chỉ như người qua đường mà thôi. Nhân tiện, cái danh hiệu “anh em của nhân vật chính” tuy không thể thoát khỏi phạm “hy sinh vì nhân vật chính”, song tỷ lệ được nhân vật chính “cứu anh em (dùng) tốt” rất là cao, mà mục đích chính cũng chỉ là hồi sinh được một anh em (dùng) tốt.

Nói về thực tế, trong YY văn, sinh vật mà vẫn bình yên vô sự khi ở cạnh nhân vật chính chỉ có thể là nữ chủ. Cho dù có gặp trắc trở, nhân vật chính vẫn sẽ bảo đảm sự an toàn cho các em gái cũng như tính đa dạng của hậu cung, Đỗ Trạch xin được phép bỏ qua vấn đề này. Tóm lại người có thể theo chân nhân vật chính không chỉ có một tương lai rực sáng, mà còn có thể xem được bản 3D của Hỗn huyết, ngoài ra còn thêm phụ lục cảm hóa nhân vật chính quay trở về làm mạnh chủ. Và thế là mục tiêu “cứu vớt mạnh chủ” khi trước của Đỗ Trạch chột bùng cháy, nhưng rồi lại nhanh chóng bị dập tắt bởi cảm giác oan ức khi suýt chút nữa đã bị nhân vật chính thủ tiêu.

Đứa trẻ này thật là hết thuốc chữa.

Đỗ Trạch nhìn Tu, mắt cứ lia lại chỗ bàn tay phải xương cốt của Tu, nội tâm có một giọng nói nhỏ nhẹ bảo: thật ra nguyên nhân gì cũng không quan trọng, người trước mắt đây chẳng phải là nhân vật chính trong tiểu thuyết Hỗn huyết mà cậu thích nhất ư?

Cho nên trong thế giới này, cậu có được những ưu thế không ai có được: đối với độc giả của Hỗn huyết, cậu là một quyển tiểu thuyết; đối với thế giới này, cậu là một lời tiên tri; đối với nhân vật chính, cậu là cả một cuộc sống, bao gồm tất cả tình cảm và kinh nghiệm của cậu. Bây giờ, nhân vật chính chỉ như một con nhím thấy người là xù lông, không khác gì AOE (PS: AOE là chỉ sự tấn công mà không hề phân biệt địch ta). Hắn đã hoàn toàn mất đi sự tin tưởng đối với người khác. Lúc này cậu không thể nói chuyện tình cảm với nhân vật chính, chỉ có thể nói về lợi ích. Đỗ Trạch quyết định tham khảo một câu chuyện có tên là Kê điên, gà trống và người (PS: nếu chưa biết có thể sang Baidu để tìm hiểu), hoàng tử trong chuyện cũng là người bị hắc hóa. Chỉ khi cậu tự nhận mình là kẻ điên và cũng muốn hủy diệt thế giới, nhân vật chính mới có cùng tiếng nói với cậu.

Không biết có xuất hiện tình huống bất đồng ngôn ngữ hay không, nhưng vẫn cứ thử trước một lần. Đỗ Trạch đặt tay lên tai nghe, giọng nói khô khan chậm chậm vang lên: “Tôi đến để thực hiện tâm nguyện của

anh.”

.

Câu nói đó là thành quả của việc cậu đã vượt qua rào cản xã giao.

.

Giọng nói của Đỗ Trạch hơi kỳ lạ. Nó pha một chút giọng mũi, giống như tiếng đàn dương cầm hòa quyện với một bản nhạc violon, tuy hiệu quả không được bình thường, nhưng cũng không thái quá. Đó là một cảm giác rất thần kỳ, Đỗ Trạch biết thứ ngôn ngữ mình đang nói không phải là tiếng Hán thân thuộc, mà là một thứ tiếng xa lạ cậu chưa bao giờ nghe qua. Cậu không chỉ hiểu được ý nghĩa của nó, mà còn có thể phát âm được. Quả nhiên, đã xuyên không thì không cần phải lo lắng về vấn đề ngôn ngữ. Đối với người cổ đại hay là người ngoài hành tinh, cậu đều có thể thao thao bất tuyệt mà không hề cảm thấy áp lực.

.

Sắc xanh khẽ nhấp nháy trong đôi mắt Tu. Hắn lặng im không nói một lời, chỉ chăm chăm nhìn Đỗ Trạch.

.

Đỗ Trạch lại cất tiếng trình bày giá trị của mình với Tu bằng một chất giọng khô khan.

.

“Tôi biết cách rời khỏi vùng đất thất lạc.” Tuy rằng phương pháp này biết được từ anh.

.

“Tôi biết cách để anh có thể trở nên mạnh hơn.” Tuy rằng phương pháp này vẫn biết được từ anh.

.

Đỗ Trạch cảm thấy hành động này rất thuận lợi cho việc dụ dỗ nhân vật chính về sau... Thật sự là quá sung sướng, việc biết rõ kịch bản đúng là thần khí tuyệt vời, độ hảo cảm sau này còn sợ không tăng được nữa à. Tu thoát nhìn có vẻ đã dao động, nhưng vẫn còn một chút lưỡng lự và cảnh giác. Giá trị đã được thể hiện rồi, bây giờ cậu cần phải để lộ nhược điểm của mình để bình ổn sự nóng nảy của nhân vật chính.

.

“Tôi không có ma pháp, không có võ công, chỉ có một cái mạng này thôi.” Đối với một phù thủy vong linh âm lãnh kiêu ngạo, Đỗ Trạch cảm thấy một tên “có một không hai” như mình phải nên lăm nhăm nhiều một chút: “Anh có thể dễ dàng giết chết tôi.”

.

Tu không im lặng nhìn chăm chăm Đỗ Trạch nữa. Cuối cùng hắn cũng chịu mở miệng, giọng nói khàn khàn vô cùng kỳ lạ, thoát như không thể tới tai người khác, nhưng không quá khó nghe.

.

“... Mục đích của ngươi là gì?”

.

Hãy cùng xem thiếu niên Tu làm thế nào để thức tỉnh huyết mạch, giải quyết ân cừu một cách thống khoái, cuối cùng bước đi trên con đường của vị thần chinh chiến.

.

Vấn án của Hồn huyết chợt hiện lên trong đầu Đỗ Trạch. Nó chưa bao giờ làm cậu cảm thấy huyết mạch dâng trào như lúc này, tim đập loạn xạ như thế không phải là của mình.

.

“Tôi muốn thấy anh trở thành thần.”

.

.

.
Với tín ngưỡng hắc ám, với khát vọng sức mạnh, với lòng trung thành tà ác.

.
Bộ xương gieo rắc tử vong, u linh hái gặt linh hồn, tử thi bắt tử bắt diệt.

.
Ta là kẻ bị lãng quên, là kẻ đến từ cái chết, là vong linh (Undead).

.
— Trích Hồn huyết: Bài thơ vong linh

.

Tác giả có điều muốn nói:

.
Nhân vật chính: (yên lặng đưa giấy ra) ký cam kết đi.

.
Độc giả: ... Anh nghĩ là tôi không thấy được ba chữ “Giấy kết hôn” à?

.
Tác giả: tôi ân chuẩn = =+

8. Chương 8

Nhân vật chính: ... Lại đây

.
“Thành thần?” Tu chỉ đơn giản là nhếch môi, nhưng khuôn mặt trắng bệch âm u đó lại khiến hắn trông như đang cười khẩy: “Người cho rằng... ta sẽ thành thần?”

.
Không phải cho rằng, mà là chắc chắn. Anh không biết đấy thôi, ở một thế giới khác, có một tác giả cực kỳ bịp bợm đã viết văn án Hồn huyết trên internet, hại vô số độc giả bị sụp hố. Anh chính là một ví dụ điển hình.

.
Đỗ Trạch ghen nửa ngày mới tìm được từ phù hợp: “... Tôi thấy được nó.”

.
Dùng chính đôi mắt này đọc một bộ tiểu thuyết mang tên Hồn huyết .

“Đôi mắt của người rất đẹp, nhà tiên tri.”

.

Giọng nói khàn khàn của Tu cất chứa một sự mỉa mai. Đỗ Trạch tức thì cảm thấy mình thật bất hạnh. Trong Hồn huyết, có một nghề nghiệp gọi là tiên tri, hơn nữa chỉ có nhà tiên tri mới biết trước được tương lai. Mỗi nhà tiên tri đều có một đặc trưng rất quan trọng, đó chính là bị mù mắt: để thấy được tương lai họ phải dùng đôi mắt của mình để đánh đổi. Hành động dùng khả năng nhìn trước tương lai để ngụy trang cho việc biết rõ kịch bản là một con đường gian nan vô cùng. Bây giờ, sự nghi ngờ trong mắt nhân vật chính đã tăng lên rồi, thế này thì làm sao mà hợp tác được chứ...

.

Vô số lý do để ngụy biện đang xoắn thành một cục trong đầu Đỗ Trạch, và cuối cùng là trực tiếp kẹt ngay giữa huyệt tên ngọc nào đó. Thấy phù thủy trước mặt giờ cao lưỡi hái tử thần thủ thế tự vệ, Đỗ Trạch bình tĩnh nói: “Thử một lần rồi sẽ biết.”

.

Bàn tay đang nắm lưỡi hái ngừng lại một chút, hần im lặng nhìn chằm chằm Đỗ Trạch. Tên ngọc nào đó vội vàng chuẩn bị lời tiên đoán, nhằm dời sự chú ý của nhân vật chính hung tàn sang chỗ khác. Cậu nhìn lưỡi hái tử thần của Tu, lúc ở vùng đất thất lạc của Hồn huyết, nhân vật chính được thần thú giúp đỡ, sau đó bắt đầu nghiên cứu mảnh kim loại lấy từ tháp ma pháp. Mảnh kim loại đó là một thần khí có đặc tính thôn phệ những vũ khí khác, tức là có thể bắt chước được hình dáng và năng lực của bất cứ vũ khí nào. Tuyệt vời làm sao, bớt được nhiều tiền, thần khí thật tiện lợi. Như vậy, nhân vật chính có được thứ này sẽ có thể trực tiếp đi từ cấp 0 đến max level mà không cần đổi vũ khí! Thần khí sẽ thay đổi khi nhân vật chính chuyển sang hình thái của chủng tộc khác: lưỡi hái Vong Linh, kiếm Nhân tộc, đao Ma tộc, quyền trượng Thiên tộc, cung Tinh linh, giáo Long tộc, búa Chu nho hay móng sắt Thú tộc. Cần gì có này không phải là điều rất tuyệt vời à! Nên biết rằng dù là game offline cũng rất tốn tiền khi mua vũ khí đấy! Lúc trước cậu chỉ cần thấy vũ khí chuyển hóa là đã bị manh đến kêu gào rồi!

.

Nhân vật chính lập tức cho thần khí một cái tên là Thiên Biến. Hiện tại, Thiên Biến có thể bắt chước được hai hình dáng, một là lưỡi hái tử thần có thể chia cắt không gian, một là sổ tay ma thuật của Louis. Ở dị giới, sổ tay ma thuật là một thứ vô cùng quan trọng đối với mỗi ma phù thủy, đó chính là kiến thức tinh hoa cả đời của họ. Thân là phù thủy vong linh, Louis đương nhiên cũng ghi chép những tri thức, kinh nghiệm, nghiên cứu đó vào sổ tay ma thuật. Nhân vật chính đã học được ma pháp vong linh từ cuốn sổ tay, ngoài ra còn biết được cách rời khỏi vùng đất thất lạc. Tuy trong truyền thuyết, vùng đất thất lạc là nơi chỉ có vào mà không có ra, nhưng không một ai biết được chính pháp sư Louis đã bước ra từ vùng đất thất lạc và tiến vào đại lục hỗn độn. Lúc này, thông qua sổ tay ma thuật của Louis, nhân vật chính biết được, đại lục không phải chỉ có một như lời đồn, nó có chính diện và phản diện. Vùng đất thất lạc chính là con đường lưu thông giữa chính diện và phản diện, vì thế mới có hiện tượng bầu trời tuần hoàn lên xuống. Louis đến từ đại lục phản diện, y tới đại lục chính diện thông qua vùng đất thất lạc, sau đó gieo rắc thiên tai vong linh.

.

Sau khi Tu mở sổ tay ma thuật theo chỉ dẫn của Đỗ Trạch, ánh mắt hần nhìn Đỗ Trạch không còn giống như ban đầu. Đỗ Trạch thấy thế lập tức nhân cơ hội mở rộng khả năng của bản thân: “Tôi biết rất nhiều thứ, anh có thể lợi dụng tôi.”

.

Phù thủy sa vào im lặng, Đỗ Trạch thoát nhìn có vẻ bình tĩnh đứng bên cạnh chờ tuyên án: nhân vật chính đừng do dự nữa! Anh phải tin tưởng vào khí chất Bá Vương có thể khiến mọi người khóc lóc xin làm em trai của mình chứ!

.

Lần chờ này kéo dài vô biên, từ đêm khuya đến hừng đông rồi lại đến chạng vạng, độc giả đau khổ nhìn nhân vật chính gần như đông cứng người. Thấy tai nghe sắp hết pin, Đỗ Trạch không thể không nhắc nhở

một lần nữa: “Tôi sẽ thực hiện tâm nguyện của anh.”

.

Dứt lời, Tu chợt bừng tỉnh, gương mặt nhìn Đỗ Trạch, sâu trong đôi mắt ảm đạm không ánh sáng, ngọn lửa linh hồn bắt đầu nhảy nhót. Bỗng dưng, phù thủy nở nụ cười: “Ta muốn rất nhiều thứ, người có thể cho ta không?”

.

Đỗ Trạch gật đầu không chút lưỡng lự. Cậu dùng ánh mắt chờ mong nhìn nhân vật chính, hy vọng đề tài này chấm dứt nhanh một tí: tai nghe của cậu sắp đình công rồi!

.

Tu nhìn chằm chằm Đỗ Trạch một lúc lâu, rồi đột nhiên nói: “Lại đây.”

.

Đây là câu cuối cùng mà Đỗ Trạch nghe rõ. Giây tiếp theo, tiếng gió cũng như bất cứ âm thanh nào khác cứ như thông qua một lớp cách âm mơ hồ trôi vào tai cậu. Đỗ Trạch chỉ có thể dựa theo mệnh lệnh cuối cùng mà mình nghe được đi tới trước mặt nhân vật chính. Cặp mắt ngó đăm đăm cái miệng tái nhợt không chút huyết sắc của Tu, sợ hãi nói ra cái gì đó mà cậu không nghe được.

.

Tu lên tiếng: “... Người... Khế...?”

.

... Giờ khắc này, từ sâu trong đáy lòng Đỗ Trạch cảm thấy, máy phát điện Faraday là một phát minh vĩ đại nhất của loài người. Đỗ Trạch chỉ có thể dựa theo khẩu hình và biểu cảm của Tu cùng với hai từ nghe rõ nhất là “người” và “khế” mà suy đoán, phù thủy muốn cùng cậu ký một khế ước. Trong Hồn huyết, nhân vật chính bị hắc hóa nghiêm trọng đến nỗi không thể tin tưởng bất cứ kẻ nào. Đồng minh bên cạnh dù là chủ động hay bị động cũng đều phải ký khế ước chủ tớ với nhân vật chính. Nếu đổi cách nói lại thì ký khế ước chủ tớ đại biểu cho việc trở thành em trai của nhân vật chính, đây là một cách biến tướng của sự chấp nhận... Bởi vậy mới nói tình tiết của Hồn huyết còn có thể vận vẹo hơn được nữa à!

.

Cái mẩu chốt bây giờ là, điểm hoàn tác có hoàn tác được cả khế ước không?

.

Đỗ Trạch không muốn nói chuyện trong lúc mình không nghe được, càng không muốn bị nhân vật chính phát hiện lỗi tai cậu có vấn đề. Lúc này cậu cũng không thể giải thích với nhân vật chính về bàn tay vàng của mình, nên cậu chỉ có thể gật đầu: đợi đến khi khế ước bị hoàn tác rồi hẵng giải thích cũng được. Lại nói, đây là lần đầu nhân vật chính ký khế ước chủ tớ à? Cảm giác vinh hạnh làm sao...

.

Tiết tháo của Đỗ Trạch đã hy sinh và hiện giờ đang được đốt vàng mã.

.

Thấy Đỗ Trạch gật đầu, Tu khép hờ mắt, giấu đi ngọn lửa đang bùng cháy sâu bên trong.

.

Cứ thế, tên ngốc nào đó hơn ha hơn hở nhìn nhân vật chính kéo tay mình qua, giơ lên sát bên miệng rồi nhẹ nhàng ấn môi xuống. Chờ đã, hành động này là gì? Khế ước chủ tớ không phải là tuyên thệ bằng linh hồn à? Hồn huyết chẳng phải đã viết rõ ràng là dùng ngón tay chỉ lên ấn đường sao, bây giờ... AAA!!!

.

Đau, đau chết được aaaaa — QAQ

Mới đây, Tu đã cắn mạnh xuống động mạch nơi cổ tay Đỗ Trạch. Hấn ấn đôi môi lạnh băng xuống cổ tay Đỗ Trạch tham lam hút máu tươi như một con ma cà rồng. Mái tóc đen dài rủ xuống hai bên má khiến cho khuôn mặt anh tuấn trông tái nhợt lạ thường.

Đỗ Trạch chỉ cảm thấy đầu lưỡi lạnh lẽo đó cứ liếm qua liếm lại cổ tay trắng mịn của mình. Một lát sau, tay cậu được thả ra, ngoài trừ có chút tái nhợt thì không có gì khác thường. Nếu không phải trên môi Tu có một vết máu đỏ sẫm thì chắc Đỗ Trạch đã nghĩ mình vừa bị hoang tưởng.

Đôi môi nhạt màu trông đã có chút huyết sắc. Tu phớt lờ vẻ mặt vô cùng khiếp sợ của Đỗ Trạch mà kéo áo choàng ra, để lộ ***g ngực trắng bệch thiếu sức sống. Làn da mỏng manh đến nỗi gần như có thể thấy rõ cả mạch máu và gân xanh bên dưới. Tu vươn cánh tay phải, cắm vào ngực trái mình một cách rất tự nhiên. Đó là vị trí của trái tim.

Khi xương cốt trắng bệch găm vào ngực trái, phù thủy khế đọc một đoạn chú văn rồi rút tay ra. Có một thứ cũng chảy ra từ đó – là máu đen hòa với máu đỏ. Đường vân đen đỏ chạy dài theo ***g ngực của Tu.

Lúc này, Đỗ Trạch mới có phản ứng trở lại. Cậu nhìn chằm chằm những vết đỏ đen giao nhau với vẻ không thể tin nổi. Mẹ ơi, đây là huyết khế đó!!!

Thế khế ước chủ tớ đâu rồi?

Nếu như lúc này Đỗ Trạch còn lo lắng khế ước bị hoàn tác, nhân vật chính sẽ trở nên nóng nảy, thì bây giờ chẳng còn gì phải lo nữa. Khế ước chủ tớ thể bằng linh hồn, nên nó chỉ cần bề tôi trung thành với chủ nhân, chỉ khi bề tôi phản bội chủ nhân mới bị khế ước giết chết. Còn huyết khế phải thể bằng máu, bên chủ đạo sẽ lấy máu từ đối tượng khế ước, sau đó tạo ra một huyết khế thú trong chính cơ thể mình. Huyết khế thú đó sẽ lưu giữ mùi máu của đối tượng khế ước: người chủ đạo có thể tùy thời giết chết đối tượng khế ước bằng khế ước thú; dù cho đối tượng khế ước có chạy trốn đến đâu, người chủ đạo vẫn sẽ tìm được; khi người chủ đạo chết, huyết khế thú sẽ tự động kết liễu đối tượng khế ước. Thế thì có khác gì khế ước nô lệ chứ!

Người ký huyết khế đầu tiên của Hồn huyết chính là một em gái hận nhân vật chính đến tận xương tủy, thấm nhuần tinh thần tương ái tương sát.

Đỗ Trạch: ... Ha ha, ha ha, ha ha.

Đỗ Trạch ngây ngẩn nhìn nhân vật chính mang lại áo choàng. Phù thủy thoát nhìn có vẻ sáng khoái, đôi lông mày luôn nhíu lại với nhau cũng hơi hơi giãn ra. Thấy ánh mắt thanh lãnh (?) của Đỗ Trạch, Tu dường như thốt lên một câu than thở: “...”

Đỗ Trạch... Đỗ Trạch có xúc động muốn phanh thây cái tai nghe đã không HOLD được trong thời điểm quan trọng. Cậu lại càng không ngờ rằng đau khổ vẫn còn kéo dài về sau ——

Kế tiếp, Đỗ Trạch bắt đầu một kiếp sống bi thảm.

.

Sau khi nắm được cái mạng Đỗ Trạch trong tay, nhân vật chính không hề kiêng kỵ bắt đầu hóa thành quỷ súc, khai phá các tính năng của Đỗ Trạch, thế phải lợi dụng triệt để thuộc hạ đầu tiên của mình. Từ sáng đến tối, Đỗ Trạch đều phải cống hiến linh hồn của mình ra. Cậu chính là chuột thí nghiệm cho việc tu luyện hệ nguyên rửa của ma pháp vong linh, hệ bệnh độc, hệ hắc ám, hệ luyện kim. Khi đến hệ triệu hoán... độc giả tỏ vẻ cậu có thể đứng một bên để xem. Chỉ có mỗi hệ triệu hoán là đáng mền nhất trong các ma pháp vong linh!

.

Sắp bị ngược đến chết rồi... Đỗ Trạch ôm bài vị của tác giả khóc lớn: Anh hùng à! Tôi sai rồi!!! Thánh mẫu quả nhiên là phẩm chất tốt đẹp nhất trên thế giới! Thế giới này cực kỳ cần thánh mẫu! Cầu xin ánh sáng thánh mẫu của nhân vật chính chiếu rọi đến những người bên cạnh (nhất là tôi)! Hắc hóa là một loại bệnh cần phải trị——

.

“... Lại đây.”

.

Đỗ Trạch mặt không đổi sắc nhìn cánh tay bị vân đen bao phủ của mình. Hoa văn rườm rà dày đặc giống như một con rắn đang cuộn xoắn trên tay cậu, cứ mỗi một giờ là lại hiện thêm một đường. Mãi đến khi toàn bộ cánh tay cậu bị bao kín bởi vân đen thì trên đường vân lúc này chợt nở rộ vô số đóa hồng đen. Những đóa hoa héo rũ ngay tức khắc, cánh hoa rơi xuống lả tả. Đỗ Trạch bị đau đến tái xanh mặt mày bởi những đóa hoa đó được chuyển hóa từ máu thịt của cậu.

.

Đây là một lời nguyện, nó có một cái tên rất nghệ thuật là Điều Linh. Nghe nói khi những đường vân đen bao kín lấy cơ thể, người đó sẽ chỉ còn lại một bộ xương với một quả tim. Trong truyền thuyết, có một phù thủy vong linh đã trót yêu một cô công chúa và bị từ chối. Vì phù thủy vì quá đau buồn nên đã nguyện rửa công chúa, máu thịt công chúa bắt đầu bị tiêu tán. Phù thủy đã nói với công chúa rằng: chỉ cần em chấp nhận ta, ta sẽ xóa bỏ lời nguyện. Nhưng cô công chúa đó rất倔犟, cho đến khi bị điều linh thành xương khô cũng vẫn không chấp nhận phù thủy. Kết cục là vị phù thủy nhặt trái tim từ bộ xương lên và thở dài: cuối cùng thì trái tim của em cũng thuộc về ta.

.

Khi ấy, cậu cảm thấy câu chuyện này rất vớ vẩn...

.

Hồn huyết có một đoạn truyện, nhân vật chính cũng làm y chang như thế: hấn sử dụng lời nguyện Điều Linh trên công chúa Kelly. Công chúa Kelly được nuông chiều từ bé đương nhiên rất sợ hãi Điều Linh. Cô gần như khuất phục ngay ngày hôm sau, sau đó trở thành một trong số nhân vật nữ chính. Điểm quan trọng nhất là Hồn huyết đã mô tả rằng, tuy lời nguyện Điều Linh làm máu thịt tàn lụi nhưng, không, đau!

.

Mẹ nó, chẳng lẽ nhân vật chính chưa nhuần nhuyễn kỹ năng?! Hay đơn giản là kỳ thị giới tính!!!

.

Đỗ Trạch cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

.

Tu đứng một bên nghiêm túc nhìn Đỗ Trạch, ánh mắt đăm đăm như muốn bóc móc từng cái run rẩy nhỏ nhất của Đỗ Trạch, tham lam thu nhặt từng biểu cảm trên mặt cậu. Mồ hôi lạnh trượt theo cổ cậu xuống đường vân đen nơi xương quai xanh, tựa như những giọt sương ẩm áp đang rơi vào nụ hoa mới nhú trên

nhành cây, mang theo cơn đau cắt da cắt thịt. Đường như đã đạt được cái gì rất hài lòng, phù thủy giờ lơ lửng trên không một lá bùa ma pháp. Lá bùa đó nháy mắt bị thiêu cháy rồi tụt xuống người Đỗ Trạch. Đỗ Trạch phát hiện đau đớn như bị cắt da thịt đã biến mất. Cậu biết ma pháp này, mấy hôm trước khi bị trúng bệnh độc chết cứng, cơ thể đã mất đi cảm giác ngay tức thì.

... Quả nhiên nhân vật chính đang làm thí nghiệm để sau này thông đồng với em gái.

Hai mặt trăng một vàng một tím lên đỉnh, cơ thể hết 1/3 là xương cốt của Đỗ Trạch được phục hồi như cũ. Cậu thở phào một hơi, việc này có nghĩa là một ngày như địa ngục đã kết thúc. Tu hiện đang mở trang kế tiếp của sổ tay ma thuật, Đỗ Trạch có thể thấy được bốn chữ trên tờ giấy đó: lời nguyện tan xương.

Đỗ Trạch... Đỗ Trạch lo lắng nghĩ mình có nên tạm lánh khỏi chỗ này không. Đợi nhân vật chính thức tỉnh hình thái chủng tộc khác rồi lại đến dự dễ vậy. Khẩu vị của Vong Linh tộc quá nặng, cậu sắp không chịu được nữa rồi...

Tuy nhiên, cậu đọc được từ trong mắt pháp sư một dòng chữ “Người dám chạy trốn ta sẽ giết chết người ngay”. Làm gì bây giờ?

“... Lại đây.”

—— Cầu lối thoát!!!

“Tại... sao... lại đối xử với ta như vậy?” Lilia khóc rất thương tâm: “Giết ta! Tại sao không giết ta đi? Đồ ma quỷ!”

Tu mặc lại quần áo, che đi đường vân của huyết khế. Hắn nhìn xuống thiếu nữ đang quỳ rạp dưới đất mà khóc lóc, dùng mũi chân nâng cằm nàng lên.

“Như vậy không tốt à?” Ác ma cười sung sướng: “Dù người có chạy trốn đến đâu, ta vẫn có thể tìm được người; dù người có muốn giết ta đến chừng nào, thì người chết vẫn là người; nếu ta chết, người cũng chẳng thể sống được; nếu ta không ở bên cạnh, không ai có thể giành được người...”

Tu ác ý kéo dài giọng, từng chữ một như nhát dao trí mạng đâm vào tim thiếu nữ.

“Kết quả, người vẫn là vật sở hữu của Ma tộc, vĩnh viễn thuộc về ta.”

— Trích Hồn huyết

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Nhân vật chính: lại đây.

.

Độc giả: tiếng gió to quá tôi nghe không được.

.

Nhân vật chính: ... Đêm nay tám chúng tộc đi.

.

Độc giả: mẹ nó!!!

.

Tác giả: nghĩa là sao? (mặt ngây thơ)

.

9. Chương 9

Tác giả: ba năm trôi qua nhanh thật.

.

Đỗ Trạch không hiểu, thật sự không hiểu được. Cậu đã dùng chính mạng sống của mình để giải thích cái gì gọi là thánh mẫu, thế mà nhân vật chính lại hoàn toàn không được ánh sáng thánh mẫu cảm hóa, chỉ có việc ức hiếp cậu là ngày một thậm tệ. Tại sao nhân vật chính lại có thể canh chuẩn lúc cậu gần bạo phát rồi mới thu tay chứ? Hại oán khí mãnh liệt của cậu cứ bị ghen nơi cổ họng, rồi tiếp sau đó rào cản xã giao sẽ lại bắt đầu chọt HP của cậu: bạo phát = thanh cao lạnh lùng khiển trách hành vi bất lương của nhân vật chính = tận tình giảng giải đạo lý lớn = nói rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều... Thôi quên đi. __>

.

Vì thế Đỗ Trạch lại oải người, khuôn mặt thoát nhìn rất lạnh lùng ở một bên lặng lẽ nội thương.

.

Thật ra Đỗ Trạch biết, người vừa bị bạn tốt phản bội sẽ không thể tin một kẻ chẳng rõ lai lịch ngay được. Nói về nhân vật chính, hắn đã không còn quan tâm đến cái nhìn của người khác về mình, việc lợi dụng triệt để trước khi kẻ đó có thể phản bội hắn mới là cách tốt nhất. Đặc biệt là khi kẻ đó còn mang vẻ thanh cao lạnh lùng bí ẩn (sương mù mịt mù).

.

... Bởi vậy mới nói, đầu sỏ gây tội cũng là mây sao, rào cản xã giao?

.

Rào cản xã giao (lạnh lùng thanh cao): Hừ.

.

Do đó, trong vùng đất thất lạc trống trải tĩnh mịch, chỉ có ba vật còn sống là: nhân vật chính vẫn luôn luyện tập độ nhuần nhuyễn kỹ năng, độc giả vẫn luôn bị ngược chẳng bao giờ vượt qua nổi, cộng thêm một

thần thú đang rình mò. Nói đến thần thú, mấy ngày nay, Đỗ Trạch thường hay thấy nó trốn ở bất cứ nơi nào có thể để rình mò nhân vật chính. Đỗ Trạch còn có thể liệt kê được thời gian rình mò nghiêm túc của nó: buổi sáng, rình mò nhân vật chính; buổi trưa, rình mò nhân vật chính; buổi tối, rình mò nhân vật chính.

... Mày rốt cuộc muốn ký khế ước với nhân vật chính đến mức nào chứ, mèo tinh.

Một khi đã bị Đỗ Trạch phát hiện, thần thú chín đuôi sẽ chạy trốn ngay tức khắc... Cái này chẳng phải là người gỗ 123 à? Đỗ Trạch không chút nghi ngờ rằng chỉ cần cậu rời khỏi nhân vật chính một phút thôi, thần thú đó sẽ lập tức meo meo xông về phía nhân vật chính: mau ký khế ước với ta đi, thiếu niên!

Nghĩ vậy, Đỗ Trạch kiên định thề rằng sẽ không rời khỏi nhân vật chính dù chỉ là nửa giây.

Ma thú đó tuy có hình dáng giống mèo nhưng quả thực là một thần thú đẳng cấp, khả năng cũng rất phi thường. Lúc trước, Đỗ Trạch và các độc giả rất thích con manh sủng này: vừa bán manh lại vừa có năng lực phi thường, một manh sủng như thế thì sao có thể bỏ qua được. Khi thấy những lời bình bên dưới Hồn huyết, tác giả lại nhả nhận nói với độc giả rằng: con mèo này mang kỹ năng bị động! Nó rất thích cảm giác cắn thù và tuyệt vọng (gào thét-ing)! Khi đó, chính xác là nó đã bị oán khí của nhân vật chính thu hút (gào thét-ing)! Để kích động cảm giác này, nó sẽ chủ động mang vận rủi tới (gào thét-ing)! Nó chính là người có công nhất trong việc hắc hóa nhân vật chính (gào thét-ing)! Độc giả bị sét đánh đến nổi trong mềm ngoài cháy nhìn tác giả đang mỉm cười. Gào! Thét! Ing!

Vì đại manh chủ, hện gấp lại mày, mèo tinh!

Tên ngọc nào đó sẽ không chịu thừa nhận mình rất hâm mộ và ghen tỵ. Rõ ràng là cùng ký khế ước, tại sao nhân vật chính lại không thể đối xử bình đẳng với cậu được chứ? Rõ ràng trong tiểu thuyết nhân vật chính đã rất sủng ái khế ước thần thú bán manh, tại sao khi đối thành khế ước độc giả thì lại bị ngược gần chết chứ? Cầu không kỳ thị chủng tộc! Cậu cũng sẽ bán manh... Thôi vậy, cái này không thể đáp ứng được.

Thật sự thì Đỗ Trạch rất muốn đáp lại lời Tu, nhưng việc đó chỉ có thể tưởng tượng ra mà thôi. Dù lời thoại trong đầu cậu có phong phú đến đâu, thì nhờ công của rào cản xã giao, kết quả vẫn là hai cái mặt đơ như chết đối diện nhau. Một âm trầm, một cứng nhắc, nhật ký nói chuyện phiếm vĩnh viễn không qua được trang thứ hai.

Cứ như vậy, luyện thì vẫn cứ luyện, bị ngược vẫn cứ bị ngược, ngày qua ngày, chưa bao giờ thay đổi.

Đỗ Trạch lặng lẽ nội thương, nhân vật chính thật sự của Hồn huyết chỉ có mỗi việc siêng năng phấn đấu chứ làm gì có YY ngựa đực! Đỗ Trạch nhớ lại một câu trong Hồn huyết khiến cậu chỉ biết khóc ròng.

... Thời gian thấm thoát trôi qua, loáng một cái Tu đã ở trong vùng đất thất lạc được ba năm. Hẩn...

Ba năm... Ba... năm...

Đỗ Trạch quỳ xuống. Lúc trước cậu còn sợ tác giả viết thời gian không đủ dài, nhân vật chính tu luyện chưa đủ mạnh thì sẽ bị thứ phá hoại nào đó bám vào người!

.

Điều ngược nhất không phải là gần ngay trước mắt, xa tận chân trời, mà là trong tiểu thuyết viết “ba năm thấm thoát trôi qua” và cậu lại đang ở trong tiểu thuyết đó.

.

Sau khi lại bị ngược, Đỗ Trạch cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nữa, bị ngược ba năm xong chắc cậu teo lại thành mảnh vụn mất, cậu phải đứng lên khởi nghĩa. Tình tiết câu chuyện đang nằm trong tay cậu, cậu đâu thể để một con quái thú dă đảo chỉ vì rào cản xã giao chứ. Cậu muốn trở thành người anh em tốt nhất của nhân vật chính! Vì thế, sau khi cọ xát một vòng (rào cản xã giao: Ha ha.), Đỗ Trạch cuối cùng cũng nghĩ ra được lời thoại có thể làm tăng tính thiện chí.

.

Đỗ Trạch chuẩn bị nói ra sự thật về thân thể của Tu: thật ra trong sổ tay ma thuật của Louis có nhắc tới một thông tin quan trọng, đó là việc Louis đã từng dùng ma pháp vong linh hồi sinh một người Chu Nho. Thí nghiệm đó có thể cho là thành công, người Chu Nho không hoàn toàn sống lại. Hắn vừa có đặc điểm của vong linh, vừa có sinh mệnh riêng của mình, trở thành một Chu Nho bán Vong Linh. Đỗ Trạch đã xem Hồn huyết nên không hề ép lực nói ra rằng: thứ “bán Vong Linh” đó thật ra chính là lòng nộ của nhân vật chính. Nói một cách đơn giản, nhân vật chính đã kế thừa “máu lai” Vong Linh và Chu Nho của ông nội.

.

Nếu cho nhân vật chính biết sự thật, lại lạnh lùng thanh cao thêm một câu: muốn biết nhiều nữa thì ngừng hắc hóa lại. Những tháng ngày hạnh phúc của cậu không còn xa nữa.

.

Tu ngồi trên tượng thần, hạ sổ tay ma thuật xuống, cặp mắt đen ảm đạm nhìn Đỗ Trạch lần đầu tiên chủ động tìm đến.

.

Đỗ Trạch ấn tai nghe, bắt đầu nói ra kịch bản: “Thật ra ——” thân thể của anh có ghi trong sổ tay ma thuật.

.

Đỗ Trạch mở miệng, cậu không thể phát ra tiếng, dù cậu có liều mạng như thế nào thì tiếng nói vẫn như bị một bàn tay vô hình chặn lại.

.

“——” Dòng máu nửa Chu Nho nửa Vong Linh có liên quan tới anh.

.

Nói không được, hoàn toàn không được. Cậu bị sức mạnh vô hình nào đó ngăn cản việc nói ra sự thật. Sức mạnh đó rất lợi hại, nó là cái gì? Là tác giả, là thần thánh, hay là... thế giới?

.

Đỗ Trạch đơ mắt, nội tâm khóc ròng. Tại sao cậu lại bị ngăn cản? Chẳng lẽ, việc nhân vật chính không biết thì cậu không được nói trước cho anh ta biết à? Hay là nếu nói ra lúc này sẽ ảnh hưởng đến tình tiết về sau? Năng lực duy nhất là biết trước kịch bản đã bị hạn chế, thật sự là rất ngược...

.

Thấy vẻ mặt pháp sư càng ngày càng âm trầm, Đỗ Trạch phản xạ có điều kiện: “Chúng ta có thể rời khỏi nơi này được rồi.”

— Cậu lại sai lời thoại rồi!

Tu có vẻ hơi ngạc nhiên. Mờ mịt và lưỡng lự thoáng vụt qua khuôn mặt hần. Đỗ Trạch bấy giờ mới hoảng hốt, sau đó cảm thấy đề tài này rất tốt để triển khai: cậu phải nên khuyên nhủ nhân vật chính rời khỏi vùng đất thất lạc này từ sớm rồi chứ, cứ tu luyện ma pháp vong linh mãi thì không bệnh thái cũng sẽ biến thái, mà quan trọng nhất là cậu sẽ không bị ngược nữa!

“Tại sao?”

Ở đây không có em trai, không có pháo hôi, không có em gái dễ thương, chỉ có một người bị ngược là cậu, thật bất hạnh thay.

Đỗ Trạch nghiêm túc nói: “Ở đây không có người.”

Tu nhìn thoáng qua sổ tay ma thuật: “Đúng là thế...” rồi nhìn chằm chằm Đỗ Trạch: “Thiếu xác chết.”

— Đợi đã, đề tài rách nát này sao lại chuyển sang việc thiếu tư liệu để tu luyện rồi?

Đỗ Trạch lập tức cảm thấy cái nhìn của Tu vào mình sâu hơn một chút. Cậu trầm tư một lát rồi vờ như không quan tâm nói tiếp: “Ra bên ngoài, anh sẽ mạnh hơn.”

Đề tài rách nát này mà còn tiếp tục nữa thì thật sự đại trượng phu (không có gì) à?

Chẳng biết đã nghĩ đến hồi ức gì xấu, tay Tu chợt dừng sức. Hần nhìn chằm chằm Đỗ Trạch, tình cảm mãnh liệt bắn ra.

Cảnh cáo: flag (cờ) tử vong của bạn sắp được hình thành.

Đây là đang dùng tính mạng để khuyên nhủ đấy! Đỗ Trạch lập tức giương cờ đồng minh tỏ rõ lập trường cùng là nhân vật phản diện của mình: “Kẻ địch của anh, không phải là tôi.”

Tu nhìn chằm chằm Đỗ Trạch một lúc lâu. Cặp mắt chỉ có độc một màu đen khiến người nhìn hít thở không thông. Hần vươn tay vuốt ve cần cổ của Đỗ Trạch. Đây là nơi yếu ớt nhất của con người. Khi chạm vào nó, hần có cảm giác như nắm được người này trong lòng bàn tay.

Xúc cảm lạnh lẽo trên cổ khiến Đỗ Trạch rất muốn run rẩy. Đỗ Trạch không biết tại sao nhân vật chính lại có thói quen thích sờ mình, nhưng sờ một chút cũng không đến mức làm thế giới bị hủy diệt, Đỗ Trạch thoải mái cho qua, dù rằng cậu luôn cảm thấy cách nhân vật chính sờ mình giống như đang vuốt ve một con thú cưng đang náo loạn. Đây chính là báo ứng vì cậu đã cướp đất diễn của mèo tinh sao...

.
Làn da lạnh băng của vong linh dần dần có chút hơi ấm. Tu hưởng thụ cảm giác trơn nhẵn ấm áp phía dưới lòng bàn tay. Hắn vuốt ve vài cái rồi lại lưu luyến rút tay về. Đỗ Trạch nhìn vị phù thủy chẳng biết tại sao lại vui sướng trước mắt, đột nhiên cảm thấy chủng loài này của Vong Linh tộc thật sự là âm tàng bất lộ giống như mèo tinh.

.
“Đi thôi.”

.
Khi Đỗ Trạch lấy lại tinh thần, Tu đã đứng ở cửa thần điện và đang nhìn qua phía cậu. Cột sáng phía xa xa truyền ánh sáng tới phát họa nên cái bóng khiến sinh vật đến từ bóng tối vong linh đó nhìn rất thánh khiết.

.
“Sau khi rời khỏi đây, ta sẽ mang người đi gặp ‘bạn tốt’ của ta.”

.

.

.
Thời gian thấm thoát qua đi, loáng một cái Tu đã ở vùng đất thất lạc được ba năm. Hắn đứng ở cửa thần điện, ngẩng nhìn cột sáng phía xa. Ánh sáng rọi xuống phát họa nên cái bóng đen dài của phù thủy. Bên dưới cái bóng, vị tướng xương cốt đang cười ghê rợn, quân chủ thấy ma xê dịch bước chân nặng nề, yêu nữ u linh lắc lư cơ thể trong suốt trắng nhợt của nó.

.
“Meo meo ~ ”

.
Tu cúi đầu, Mệnh đang cọ vào chân hắn. Thấy Tu nhìn, Mệnh ngẩng đầu, cặp mắt dị sắc thoáng vẻ mong đợi.

.
Tu ôm lấy Mệnh rồi vuốt ve cổ nó. Ma thú tám đuôi thoải mái duỗi người trong lòng Tu. Nó nghe chủ nhân nói với mình: “Chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

.
Sổ tay ma thuật của Louis có ghi lại cách rời khỏi vùng đất thất lạc. Và bây giờ chính là lúc dùng đến nó.

.
“Sau khi rời khỏi đây, ta sẽ mang người đi gặp ‘bạn tốt’ của ta.”

.
“Người bạn” —— rất tốt.

.
— Trích Hồn huyết

Tác giả có điều muốn nói:

.

Tác giả: Ba năm qua nhanh thật đấy.

.

Nhân vật chính: ... Thời gian vui vẻ qua nhanh thật.

.

Độc giả: người trên, người trên. = =

.

10. Chương 10

Tác giả: Hành lang không-thời gian có thể nhìn thấy tương lai và quá khứ.

.

Nếu một từ có thể dùng để mô tả vùng đất thất lạc thì đó phải là ngạo kiều.

.

Vùng đất thất lạc là một nơi trống trải không có ranh giới, chỉ có một cột sáng khổng lồ đóng vai trò là vật chỉ đường. Người muốn thoát khỏi đó không thể đi về phía cột sáng, cũng không thể quay ngược lại, chỉ có thể nhìn nó từ phía bên trái hoặc phía bên phải rồi đi vòng quanh nó... Đúng là vùng cấm ngạo kiều mà. Với tư duy của một người bình thường thì một là đi tới, hai là lui về sau, ai lại rồi hơi đi vòng quanh cột sáng chứ. Cho nên hầu hết sinh vật vô tình lạc vào vùng đất thất lạc đều sẽ chết vì kiệt sức, chỉ có Louis – một vong linh bất tử bất diệt mới có thể kiên trì vượt qua. Không những sống sót mà y còn tìm được lối đến đại lục chính diện.

.

Đỗ Trạch và Tu dựa theo cách có trong sổ tay ma thuật đi vòng quanh cột sáng cả tháng trời. Sau khi rời khỏi phạm vi của thần điện, Tu không thể sử dụng ma pháp được nữa. Vì thế họ chỉ có thể dựa vào sức của đôi chân. Hành động chỉ biết đi, đi rồi lại đi khiến Đỗ Trạch ngấy ngấy nhớ lại khoảng thời gian mới xuyên tới Hỗn huyết, khi đó cậu căn bản không nghĩ rằng mình sẽ xuyên không, còn quen biết được nhân vật chính.

.

... Sau đó là bị ngược gần chết, ha ha.

.

Tầm mắt của Đỗ Trạch vô tình dời sang người Tu. Mái tóc đen dài của Tu được buộc lại rồi xõa tùy ý trên vai, hé ra khuôn mặt âm u tái nhợt. Trên người hắn chỉ có hai sắc điệu là trắng và đen, trắng thì quá trắng, đen cũng quá đen khiến người ta thấy sợ hãi và không chân thực. Tu đi bên cạnh Đỗ Trạch, không nhanh không chậm duy trì nhịp bước thống nhất với Đỗ Trạch. Khi Đỗ Trạch ngừng lại nghỉ ngơi, Tu cũng sẽ dừng bước theo, trầm mặc đứng bên cạnh chờ đợi.

.

Đỗ Trạch lập tức bị cảm động đánh úp. Ở giai đoạn nhân vật chính bị hắc hóa đến tận chân trời, sự quan tâm này đối với cậu mà nói chính là hào quang thánh mẫu. Cho dù ai đó nói với cậu rằng nhân vật chính không muốn để cậu thấy lưng mình, vì sợ chuột thí nghiệm tốt nhất bỏ chạy thì cậu cũng...

.

Đỗ Trạch im lặng, tại sao cứ mỗi lần cậu giải nghĩa hành vi của nhân vật chính theo hướng hắc hóa thì có vẻ như đó lại là sự thật nhỉ?

.

Tu đột nhiên dừng bước, mấy ngày qua, phù thủy vong linh không phiền hà không mỗi một lần đầu tiên chủ động dừng bước. Đỗ Trạch sững sốt một hồi rồi mới phát hiện họ đã đến gần cột sáng tự lúc nào. Rõ ràng mới đây cột sáng vẫn đang ở rất xa, thế mà chỉ một thoáng, họ đã đối diện với một bức tường ánh sáng khổng lồ kéo thẳng vào trời mây.

.

Dựa theo ghi chép của sổ tay ma thuật, lối ra nằm ngay trong cột sáng. Nếu nhìn kỹ một chút sẽ phát hiện bức tường ánh sáng đó là do hàng hà sa số điểm sáng tạo thành. Những điểm sáng đó tuy không chói mắt nhưng lại rất dày đặc che đi quang cảnh bên trong bức tường. Người biết được tình tiết câu chuyện là độc giả không hề cảm thấy áp lực mà tiến thẳng tới trước như muốn đi xuyên qua bức tường ánh sáng. Cậu biết nó không hề nguy hiểm, nhưng nhân vật chính không biết gì hết lại nắm cổ cậu lôi về.

.

... Tiểu sinh thật sự là bộ linh trưởng — họ người — loài người chứ không phải là bộ ăn thịt — họ mèo — loài mèo!

.

Đỗ Trạch mặt không đổi sắc ấn tai nghe của mình rồi nói với Tu: “Không hề nguy hiểm.”

.

Tu im lặng nhìn chằm chằm Đỗ Trạch, cái xéch mày kia khiến cho khuôn mặt hắn mang vẻ âm u và nghiền ngẫm. Đỗ Trạch cứng mặt nhìn hắn, lại bắt đầu phát bệnh. Đỗ Trạch cũng rất nhiều lần ảo não buồn bực vì cái tính tình đầu trướng của mình. Cậu nghĩ nếu đó lại là một người bình thường khác xuyên không tới đây, chắc hẳn người đó đã bị khả năng biết trước kịch bản và nhân vật chính làm rối điên lên từ lâu rồi?

.

—— A Trạch là một tên ngốc, thích cười ngây ngô, lời nói ra sẽ làm người ta cười nhạo đến chết.

.

Tay chợt thấy lạnh, Đỗ Trạch lấy lại tinh thần phát hiện cổ mình đã được thả ra, nhưng thay vào đó là cánh tay trái lại bị nắm chặt. Vì động tác của Tu mà quyền đồng nhân Đỗ Trạch kẹp dưới nách trái suýt rơi xuống, cũng may là cậu đã kịp thời tóm được nó. Độc giả đổ mồ hôi lạnh: nếu như nhân vật chính thấy được những pha nóng bỏng mắt của anh ta trong quyền đồng nhân này thì...

.

Hệ thống: chiến hữu đồng nhân văn của bạn đã trúng một cú bạo kích, đồng nhân văn bại trận.

.

Hệ thống: bạn đã trúng một cú bạo kích, bại trận.

.

... Thật tàn ác.

.

Ánh mắt âm đạm không ánh sáng của Tu liếc qua cuốn đồng nhân, Đỗ Trạch phản xạ có điều kiện giấu cuốn đồng nhân dưới nách phải, cất lực phóng về phía bức tường ánh sáng. Dưới nguồn sức mạnh ác liệt đó, Tu bất ngờ không kịp phản ứng bị kéo theo vào trong cột sáng.

.

Ánh sáng trong cột sáng thoát đầu rất chói mắt , sau đó đột nhiên tối sầm lại. Từ cực sáng chuyển đến cực tối chỉ trong nháy mắt, ý thức cũng bị gián đoạn trong lúc đó, Đỗ Trạch phục hồi tinh thần thì phát hiện mình đang đứng giữa một hành lang. Cái hành lang này dài không thấy điểm cuối. Đây là một không gian khép kín, bốn phía hành lang bị bao kín bởi những bức tranh. Đỗ Trạch một mình đứng đó, không thấy bóng dáng Tu đầu cả.

Đỗ Trạch có chút bất đắc dĩ, trong Hồn huyết cũng có sự việc này: hành lang nơi cậu đang đứng có tên gọi là “hành lang không-thời gian” . Hành lang không-thời gian là một nơi có thể thấy được quá khứ và tương lai. Những sinh vật xuyên qua cột sáng phải có một tỷ lệ nào đó thì mới có thể bước vào hành lang không-thời gian, Đỗ Trạch không ngờ rằng cậu cũng có thể vào được nơi thần thánh này.

Ở Hồn huyết , nhân vật chính có một vầng sáng quanh thân nên mới có thể đi vào hành lang không-thời gian. Sau đó, anh ta sẽ thấy được quá khứ rất quan trọng đối với mình – thân thể của anh ta. Trừ cái này ra, nhân vật chính còn làm một việc trong hành lang không-thời gian. Anh ta để lại một cái hộp sinh mạng ở hành lang không-thời gian. Hồn huyết đã thiết lập, hành lang không-thời gian có tính chất độc nhất, bất cứ sinh vật nào cũng chỉ có thể tiến vào đây một lần trong đời, hơn nữa chỉ có thể vào hành lang không-thời gian của “bản thân mình”. Đây chẳng phải là nơi thích hợp để giấu đồ nhất à. Từ nay về sau, chỉ cần nhân vật chính ở hình thái vong linh thì không một ai có thể giết chết anh ta. Những kẻ đối địch đã lùng sục khắp nơi nhưng không tìm ra được chiếc hộp sinh mệnh. Họ chỉ có thể trơ mắt nhìn nhân vật chính phản xã hội, phản sinh linh, phản đại lục rồi phun ra một đồng máu.

Đỗ Trạch hưng phấn xem xét các bức tranh trong hành lang không-thời gian. Tại đây, nhân vật chính thấy được thân thể của mình, vậy còn cậu sẽ thấy được cái gì? Cuộc đời của cậu chẳng? Vừa nghĩ đến việc trên bức tranh dị giới sẽ xuất hiện một cái máy tính... thật là xúc động. __(:3)__

Tiết tháo của Đỗ Trạch đã offline.

Phía trước là tương lai, đằng sau là quá khứ, Đỗ Trạch không chút ngần ngại tiến tới trước.

Các bức tranh trong hành lang không-thời gian được sắp xếp theo cách liên hoan về phía xa. Trên bức tranh thứ nhất là một đám sinh vật đang xếp hàng mua vé tàu hỏa... Đỗ Trạch yên lặng ngừng việc phỉ nhổ, bắt đầu quan sát một cách nghiêm túc. Tranh vẽ không trừu tượng, cho nên Đỗ Trạch chỉ có thể hiểu đại khái nội dung mà nó biểu đạt: một con người mang ánh hào quang đứng phía trên một vùng tối, quanh thân người đó có rất nhiều quả cầu ánh sáng. Mỗi chủng tộc xếp thành một đội phía dưới. Đi đầu là Thiên tộc, họ nhận lấy một quả cầu ánh sáng từ người đó.

Đỗ Trạch không rõ lắm nên bước sang bức tranh thứ hai, đó là trận chiến giữa một đám điều nhân... khụ, là một đám Ma tộc và Thiên tộc. Nhân số hơi đối lập, Ma tộc dường như đang chiếm ưu thế. Kế tiếp là bức tranh thứ ba, nó bị chia thành hai phần trên dưới. Dưới là Ma tộc đẫm máu, trên là Thiên tộc cũng thảm hại không kém. Ngoài ra trong tranh còn xuất hiện Tinh Linh tộc, những sinh vật này có đôi tai nhọn và rất xinh đẹp, họ chiếm đa số trong bức tranh thứ hai. Nhìn đến đây, không biết vì sao Đỗ Trạch lại thấy rất quen thuộc. Cậu lại vướng phải cái cảm giác chỉ còn chút xíu nữa thôi là nhớ được chuyện gì đó. Thế là tên ngốc Đỗ Trạch quyết định ném nó ra một góc rồi tiếp tục bước tới.

Bức tranh thứ tư là toàn cảnh cuộc chiến vừa kết thúc, khắp ngõ ngách trong bức tranh là hình ảnh đám tinh linh bị đàn áp. Một đoàn xương khô và thầy ma bước ra từ trận chiến di chuyển về phía họ. Bức tranh

thứ năm thì sắc mùi hiện đại, nơi nào cũng toàn là máy móc. Đỗ Trạch phải nhìn rất kỹ mới thấy được trong đám rối máy to lớn có một vài người lùn, đó là Chu Nho. Họ đang chỉ huy những con rối máy đánh đuổi vong linh.

.

Tới đây, Đỗ Trạch mới hoàn toàn hiểu được: đây chính là thế giới quan của Hồn huyết !

.

Trong lịch sử của Hồn huyết , đại lục trải qua bảy kỷ nguyên. Kỷ nguyên đầu tiên là chiến tranh giữa Thiên tộc và Ma tộc, cuộc chiến luôn ở trạng thái giằng co. Ma tộc với thiên phú “hủy diệt” bắt đầu chiếm ưu thế; cuối cùng, Tinh Linh tộc gia nhập trận chiến, kết đồng minh với Thiên tộc, đánh đuổi Ma tộc tới đại lục phản diện. Tuy Thiên tộc thắng lợi, nhưng họ cũng ở trong tình huống hai bên đều thua thiệt. Vì thế, Tinh Linh tộc nổi dậy, đây là kỷ nguyên thứ hai.

.

Bước sang kỷ nguyên thứ ba, vì trận chiến có một không hai đó kéo dài rất lâu, nên nhiều sinh linh chết đi. Những sinh linh đó chuyển hóa thành vong linh, Vong Linh tộc bắt đầu lớn mạnh. Tinh linh không thể chống lại chiến thuật biến người của vong linh, nên đành phải lùi sâu vào trong rừng rậm rồi bế quan toả cảng. Tiếp đến là kỷ nguyên thứ tư, cũng chính là bức tranh trước mắt Đỗ Trạch đây: đối với vong linh có thể chuyển hóa sinh vật khác thành đồng bạn của mình, rối máy của Chu Nho là khắc tinh lớn nhất. Các Chu Nho đánh bại vong linh rồi thành lập nên một đế quốc cơ giới. Nhưng vào một ngày nọ, các Chu Nho đột nhiên biến mất không còn tăm hơi, một nền văn minh máy móc cực thịnh đã sụp đổ, kỷ nguyên thứ tư chấm dứt.

.

Tiếp đó, Long tộc trở thành chúa tể của kỷ nguyên thứ năm, thế nhưng cũng lại vào một ngày nọ, Long tộc đột nhiên thoái ẩn về Long Đảo, trên đại lục rất ít khi thấy được họ. Lúc này, Thú tộc bắt đầu lớn mạnh, đó là kỷ nguyên thứ sáu. Hiện tại đang là kỷ nguyên thứ bảy, nếu nhìn từ đầu dòng lịch sử sẽ nhận ra rằng, mỗi một kỷ nguyên là một thời kỳ nổi dậy và sụp đổ của một chủng tộc. Chúa tể của kỷ nguyên thứ bảy chính là Nhân tộc: Nhân tộc đánh đuổi Thú tộc tới một vùng đất hoang dã, lập nên ba đế quốc lớn. Nhân vật chính được sinh ra trong một trấn nhỏ của đế quốc Quang Minh.

.

Đỗ Trạch tiếp tục bước tới, quả nhiên, trên bức tranh thứ sáu là những con rồng phương Tây khổng lồ. Chúng đứng trên đỉnh tháp kiên cường, vươn rộng đôi cánh che lấp bầu trời mà gầm vang; chủ thể của bức tranh thứ bảy là các hình thái thú nhân, mà Long tộc chỉ có thể thấy thấp thoáng ở phía chân trời; trên bức tranh thứ tám là hình ảnh thú nhân chạy trốn về phương xa, Nhân tộc thì giờ cao kiếm reo hò.

.

Xem xong tất cả bức tranh, Đỗ Trạch ngộ ra một điều: là vì cậu không phải người của thế giới này nên hành lang không-thời gian mới quyết định phổ cập kiến thức về lịch sử cho cậu à? Đúng là đồ ngu xuẩn ~ quá coi thường fan cuồng này rồi! Cậu thuộc nằm lòng lịch sử Hồn huyết còn hơn cả biết ngày sinh của mình nữa cơ! Quay lại bức tranh ban đầu, Đỗ Trạch đã hiểu ra: đó chẳng phải là văn án của Hồn huyết ư! Cuộc giao dịch giữa Thần Sáng Thế và tám chủng tộc... Từ từ, đó là Thần Sáng Thế?

.

Đỗ Trạch định quay trở về. Lúc này cậu chưa thấy rõ bộ dáng BOSS cuối của Hồn huyết mà, thật không thể tha thứ.

.

Nhưng khi Đỗ Trạch xoay người lại thì phát hiện, hàng lang phía sau cậu đã biến mất, chỉ để lại một vùng hư không, nếu giẫm tới một bước nữa sẽ quay về thế giới đó mất. Không có cơ hội chiêm ngưỡng Thần Sáng Thế, Đỗ Trạch thương tâm muốn chết, cậu đành phải tiếp tục đi tới: khuôn mặt của Thần Sáng Thế không phải muốn nhìn là có thể nhìn đâu, thật sự khóc không ra nước mắt...

.

Nhưng nói thật thì Đỗ Trạch cũng rất tò mò tương lai của bức tranh kế tiếp là gì, khi xem tới khúc nhân vật chính chỉ huy Ma tộc tấn công Thiên tộc thì cậu xuyên không, chủ đề khi đó của Hồn huyết vẫn là “Nhân tộc nổi dậy”. Hơn nữa theo lời tác giả, kỷ nguyên kế tiếp sẽ tới rất nhanh... Muốn xem, muốn xem, muốn xem! Đỗ Trạch rất muốn đập tường, tường xuyên tới thế giới Hồn huyết sẽ sung sướng hơn một chút, thế nhưng vẫn không có thay đổi gì hết!

.

Trong lúc vô tình lờm trúng cuốn đồng nhân văn, Đỗ Trạch lặng lẽ nuốt máu xuống cổ: tại sao, cùng tiểu sinh xuyên không lại cố tình là mày, Tiểu Đồng?

.

Đồng nhân văn ngổ ỷ, đây chắc chắn là chân tình (er).

.

Trong đôi mắt bi thương của Đỗ Trạch, bức tranh thứ chín xuất hiện.

.

.

.

Ánh sáng trong cột sáng thoát đầu rất chói mắt, sau đó đột nhiên tối sầm lại. Lúc Tu lấy lại ý thức thì hần phát hiện mình đang đứng giữa một cái hành lang dài không thấy điểm cuối. Tu hoảng hốt, ghi chép trong sổ tay ma thuật của Louis không có nhắc đến việc này. Hành lang rất vắng vẻ mà Mệnh thì không thấy đâu, sử dụng khế ước để gọi cũng không có phản ứng nào.

.

Đây là... đâu?

.

—— Hành lang không-thời gian ——

.

Dường như có tiếng trả lời vọng lại từ một nơi rất xa.

.

Tu vỗ đầu, ngay lúc này, một ý thức nào đó đã xâm nhập vào đầu hần. Cảm giác quá mãnh liệt, Tu chỉ có thể mặc cho ý thức kia xâm chiếm linh hồn mình. Sau đó Tu biết được cái gì gọi là hành lang không-thời gian — một nơi có thể nhìn thấy tương lai cũng như quá khứ, và chỉ có thể tiến vào một lần duy nhất trong đời.

.

Trước là tương lai, sau là quá khứ, Tu thoáng do dự rồi quay ngược ra sau.

.

Hần muốn biết mình là cái gì, tại sao lại trở thành hình dáng như vậy. Trong ký ức hần luôn nghĩ mình là một cô nhi, không ai biết được thân thể của hần.

Bức tranh thứ nhất nhanh chóng xuất hiện trước mắt Tu. Trên bức tranh là một nữ nhân bị che khuất dưới lớp áo choàng. Nàng ta khom lưng đặt một đứa bé dưới bệ cửa một ngôi nhà; xa xa có một nam nhân cũng vận áo choàng đưa lưng về phía đó, dường như là đang canh chừng. Tay hắn khoát lên chuôi kiếm, vết sẹo giao thoa trên mu bàn tay rất rõ ràng.

.

Tu đứng trước bức tranh rất lâu, hắn nhận ra ngôi nhà nọ. Đó là cô nhi viện nơi hắn ở từ lúc còn nhỏ cho đến khi thi đỗ vào trường học ma khí. Như vậy, hai người trong bức tranh đó... là cha mẹ hắn?

.

Tu vô thức bước tới, lúc đến gần, hắn mới thấy hai người trong tranh đều có vẻ rất mệt mỏi. Dù bị áo choàng che khuất hơn nửa khuôn mặt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy những giọt nước bên khóe mắt nữ nhân đó, ngoài ra còn có một đường vân màu bạc. Tu bất giác vươn tay muốn đẩy áo choàng ra để có thể thấy rõ hình dáng của họ. Khi đầu ngón tay đụng vào bức tường lạnh băng, hắn mới nhận ra, trước mắt mình chỉ là một bức tranh, chỉ là... quá khứ.

.

Tu nhìn hai người trong tranh lần cuối rồi dứt khoát xoay người.

.

Bức tranh thứ hai dài gấp đôi bức tranh thứ nhất và được chia thành hai phần: nửa phải là một gian phòng nguy nga tráng lệ, một bán tinh linh với những chiếc váy bạc trên khuôn mặt đang ngồi trên giường, vẽ mặt triu mến nhìn đứa bé trong lòng. Đứng bên cạnh là một nam tử với thân hình cao lớn. Vì y đứng sau nên không thể thấy rõ mặt, nhưng đôi cánh dị chủng lại hiện ra rất rõ ràng — một bên là cánh dơi của Ma tộc, một bên là cánh chim của Thiên tộc. Nửa trái là trên một thảo nguyên, một nữ thú nhân tai mèo đang gắng sức ôm chặt một Chu Nho có làn da tái nhợt, mà Chu Nho đó thì mang vẻ mặt bối rối bế một đứa bé như sợ bị rơi khỏi tay. Họ ngồi trên thảo nguyên, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc.

.

Tu nhìn chăm chăm hai đứa bé trong bức tranh: đứa bé đang nhắm mắt ngủ bên phải trông rất quen, đường vân màu bạc bên khóe mắt cũng vô cùng thân thuộc; đứa bé bên trái thì quơ quào hai tay lên không, trên mu bàn tay có một vết sẹo giao thoa.

.

Lần đầu tiên Tu có cảm giác hít thở không thông. Một phỏng đoán rất kinh khủng được hình thành trong đầu hắn. Hắn bước nhanh như bị thứ gì đó đuổi bắt và đứng lại trước bức tranh thứ ba.

.

Bức tranh thứ ba cũng nói về một cặp nam nữ ôm đứa bé, nó có chiều dài gấp đôi bức tranh trước, được chia làm bốn phần: phần thứ nhất là Ma tộc và Thiên tộc, đứa bé cuộn mình trong tay những người có đôi cánh dị chủng. Phần thứ hai là Tinh Linh tộc và Long tộc, đứa bé nằm trên lưng rồng, những chiếc váy bạc phát ra ánh sáng. Phần thứ ba là Thú tộc và Nhân tộc, đứa bé run rẩy cọ vào mặt một miêu nữ. Phần cuối cùng chỉ có hai sinh vật, dường như đang làm một nghi thức nào đó. Một người Chu Nho nằm chính giữa trận pháp, có một phù thủy vong linh đứng cạnh đó, tay cầm cuốn sổ ma thuật ghi chép.

.

Tu nhìn chăm chăm sổ tay ma thuật mà phù thủy đang cầm. Hắn lấy Thiên Biến ra, bây giờ hắn mới phát hiện ngón tay của mình đang run lẩy bẩy. Thiên Biến lập tức hóa thành sổ tay ma thuật. Tu nhìn hình dạng hai cuốn sổ tay trông giống hệt nhau rồi cúi thấp đầu, không thể ngăn được sự run rẩy của bản thân.

.

Hắn rốt cuộc — là cái gì?

.

— Trích Hồn huyết

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Tác giả: hành lang không-thời gian có thể nhìn thấy tương lai.

.

Nhân vật chính (tiến vào hành lang không-thời gian → Bức tranh thứ nhất: hình thái Nhân tộc đẩy ngã độc giả → Bức tranh thứ hai: hình thái Thú tộc đẩy ngã độc giả → Bức tranh thứ ba: hình thái Ma tộc đẩy ngã độc giả →... Bức cuối cùng: “Lời khuyên: nhanh nhanh hành lạc”): ... Thiên Biến, hóa thành sổ tay ma thuật. (yên lặng ghi chép)

.

Độc giả (tiến vào hành lang không-thời gian → Bức tranh thứ nhất: bị hình thái Nhân tộc của nhân vật chính áp → Bức tranh thứ hai: bị hình thái Thú tộc của nhân vật chính áp → Bức tranh thứ ba: bị hình thái Ma tộc của nhân vật chính áp →... Bức cuối cùng: “Lời khuyên: . . . Cam chịu đi”): ... Nhất định là cách thức mình bước vào đã không đúng!

.

11. Chương 11

???: Người sẽ vĩnh viễn không tìm được hân!

.

Khi nhìn đến bức tranh thứ chín, Đỗ Trạch ngây ngẩn cả người.

.

Bức tranh này không giống những bức trước, trên vách tường cao lớn kia chỉ vẽ một người. Người nọ hơi cúi thấp đầu, mái tóc dài buông xuống, không thể nhìn rõ mặt hay biểu tình của hân, chỉ có thể thoáng nhìn thấy đôi môi mỏng bị cắn chặt. Hân đứng nơi đó, thân hình thon dài, ánh sáng từ phía trước chiếu lại, hắt ra... tám cái bóng. Mắt Đỗ Trạch hơi mở to, tám cái bóng đó phân biệt rõ ràng là Nhân tộc, Vong Linh tộc, Chu Nho tộc, Ma tộc, Tinh Linh tộc, Thú tộc, Long tộc, Thiên tộc. Đỗ Trạch nhìn người đứng ở nơi mà tám cái bóng tụ hợp trên bức tranh, cuối cùng cũng nhận ra.

.

Đây là... Nhân vật chính?

.

Sau bức tranh thứ tám vẽ về kỷ nguyên thứ bảy, trên bức tranh thứ chín lại vẽ người, là nhân vật chính. Như vậy là ám chỉ sau kỷ nguyên thứ bảy, chúa tể tương lai của đại lục hỗn độn là Tu ư?

.

Quả nhiên theo chân nhân vật chính rất là có tiền đồ.

.

Đỗ Trạch bị manh đến nổi mặt mày đỏ bừng. Cậu hưng phấn đánh giá bức tranh, đột nhiên phát hiện có chỗ bất thường.

.

Người trên bức tranh cứ giơ hai tay giữa không trung, xung quanh là hư không, tư thế đó không tự nhiên chút nào. Đỗ Trạch nhìn kỹ mới phát hiện đó là tư thế đang ôm cái gì đấy. Vật đó có hình dạng khá lớn, dài hơn một thước, gần bằng một người...? Có lẽ nhân vật chính đang ôm một người mà cậu không thấy được?

Nhìn sát vào mới phát hiện nhân vật trong tranh được vẽ cực kỳ tinh tế, ngay cả vết nhú nơi khoe miệng do mím chặt môi và làn da ở tay căng ra do dùng sức đều được miêu tả cực kỳ chi tiết. Đỗ Trạch nhìn chăm chăm nhân vật chính trong bức tranh, một cảm giác bi thương đột ngột ập đến. Rõ ràng cậu không thấy được vẻ mặt của người trong tranh, nhưng trên thân thể hằn lại toát ra một sự điên cuồng và bi thương mãnh liệt. Loại tuyệt vọng như đã đánh mất bảo vật vô giá của mình khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Tí tách —— tí tách ——

Tiếng nước đột ngột vang lên khiến Đỗ Trạch giật mình bừng tỉnh. Cậu hoảng hốt nhìn lại mới phát hiện tiếng nước đó là huyết lệ của người trong tranh đang chảy xuống. Hai tay người nọ giơ lên như đang ôm một người vô hình, lặng lẽ bị ai hỏi trời đất:

Hắn mất đi người quan trọng nhất của mình, tại sao lại không thể khóc?

Hắn mất đi người quan trọng nhất của mình, tại sao lại không thể phát điên?

Hắn mất đi người quan trọng nhất của mình, tại sao lại không thể... hủy diệt thế giới?

Đỗ Trạch ôm đầu, thanh âm tinh tế lộn xộn như không như có, chen lẫn xâm nhập vào đầu cậu, tiếng rít gào khiến đầu óc của cậu như muốn nổ tung. Đỗ Trạch nện mạnh vào đầu, đau đớn khiến thanh âm sắc nhọn kia thoáng lui đi một chút. Cậu lắc lắc đầu đứng dậy, sau đó thấy xung quanh bỗng nhiên sáng bừng lên.

Nơi này không còn là hành lang khép kín đầy tranh đó nữa, mà là một chỗ... ngoài vũ trụ? Đỗ Trạch chỉ có thể dùng từ đó để hình dung chỗ cậu đang đứng. Chung quanh cậu toàn là những mảnh thiên thạch vỡ vụn trôi nổi trong vũ trụ màu xanh đen, còn cậu thì đang đứng trên một khối đá. Đường như cách đây không lâu, một hành tinh đã bùng nổ, biến tất cả thành những mảnh vụn, chỉ để lại một nơi hoang vắng.

Tinh thần của Đỗ Trạch vẫn còn chưa thoát khỏi cảm giác bi thương. Bức tranh vừa nãy như bóp chặt ***g ngực cậu. Cái loại đau thương tuyệt vọng này khiến người ta có cảm tưởng như mỗi khi tim đập sẽ mang đến một nỗi đau thấu xương tủy cùng với một cảm giác hít thở không thông. Từ phía xa truyền đến một giọng nói, Đỗ Trạch ngây ngẩn bước lại. Trong một mảnh đá đang di động, cậu mơ hồ thấy được một bóng dáng.

Đó là bóng người duy nhất ở trong khu vực hoang vắng này. Đỗ Trạch muốn tới gần để nhìn rõ hơn một chút, nhưng “đất đá” dưới chân lại không được đầy đủ khiến chuyển động của cậu bị hạn chế, chỉ có thể nghe được từng tiếng đứt quãng truyền tới. Người nọ dường như đang tranh cãi với một người khác, thanh âm tuy trầm thấp dễ nghe, nhưng không thể giấu được sự vội vàng, mơ hồ còn có cả sự sợ hãi và tuyệt vọng.

“... Người rõ ràng đã nói..., ... Ta đã hủy diệt rồi ... Vậy, hắc đầu? ... Còn... Ta!”

.

Sau đó một giọng nói khác vang lên, giọng nói đó tựa như đang chịu đựng thống khổ vô tận, lại tràn ngập ác ý sung sướng: “Thế giới bị người... Ha ha ha ha... Lừa người... Nói cho... sự thật. Hắc... đã... mất... Ha ha, hắc hắc, ha ha ha ha...” Giọng nói càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ ràng: “Người sẽ vĩnh viễn không tìm được hắc! Ha ha ha ha... Ách!”

.

Người kia hình như bị chọc giận, dùng sức cắt đứt lời nói như đang nguyên rửa áy. Nhưng giọng nói đó dù tràn ngập đau đớn thế nào cũng không hề ngừng cười, mà là càng thêm tê tâm liệt phế trào phúng kêu to:

.

“Dù người có trở thành thần tối cao thì sao chứ! Cả thế giới... chỉ còn một mình người!”

.

Đây là câu nói cuối cùng Đỗ Trạch còn nghe được, giây tiếp theo, ánh sáng chói mắt nhanh chóng nuốt chửng lấy cậu. Cậu chưa bao giờ biết ánh sáng mạnh mẽ đến một cường độ nhất định sẽ khiến trước mắt người ta trở nên tối đen như thế này. Cái gì cũng thấy không rõ, cái gì cũng nghe không được, cứ như đang dạo chơi trong hư không vô tận.

.

Ngay sau đó, Đỗ Trạch mở mắt, lập tức bị gương mặt đang dán sát rạt trong gang tấc kia dọa sợ tới mức tim gần như ngừng đập. Lúc này nhân vật chính của Hồn huyết đang chống ở trên đầu cậu, nghiêng đầu như đang rất nghiêm túc nghiên cứu cái tai nghe của cậu. Thấy Đỗ Trạch tỉnh, cặp mắt tăm tối của phù thủy vong linh liếc một cái lên khuôn mặt cứng đờ của Đỗ Trạch, sau đó yên lặng thu lại cái tay đang duỗi tới cuốn đồng nhân văn, không hề có một chút xấu hổ khi bị chủ nhân bắt gặp.

.

Có phải cậu vừa vô tình cứu vớt thế giới?

.

Đỗ Trạch đổ mồ hôi lạnh đem cuốn đồng nhân nhét xuống dưới mông, bắt đầu hối hận tại sao lúc này không đem cuốn đồng nhân này quăng lại trong hành lang không-thời gian chứ. Đây chính là nơi giấu đồ thích hợp nhất thế giới nha. Đúng là ngu muốn chết mà. Vừa nghĩ tới hành lang không-thời gian, hình ảnh vừa rồi lại hiện lên trong đầu Đỗ Trạch. Lời nguyên rửa tê tâm liệt phế đó cứ như điềm xấu vẫn vấp mãi trong lòng Đỗ Trạch. Cũng nhờ câu nói kia, Đỗ Trạch mới nhận ra cảnh cậu nhìn thấy vừa nãy là gì.

.

Hành lang không-thời gian có thể nhìn thấy tương lai. Trong tương lai, người có thể trở thành thần tối cao chỉ có một, đó là nhân vật chính của Hồn huyết - Tu. Cho nên bóng người ở vũ trụ hoang vắng vừa nãy là nhân vật chính à? Căn cứ theo những lời vừa nghe được mà phân tích thì, nhân vật chính có vẻ đang tìm một người, còn giọng nói nọ hình như biết tung tích người đó, nhưng lại yêu cầu nhân vật chính đi hủy diệt thế giới, nên nhân vật chính nghe lời cái giọng kia mà hủy diệt thế giới —— Con mẹ nó!

.

Đỗ Trạch hoang mang, tương lai cậu còn có thể gặp thần á! Nhân vật chính thật sự hủy diệt thế giới đó! Đồng đá vụn hỗn độn kia chính là tàn tích của đại lục?! Nhân vật chính uy vũ, nhân vật chính khí phách, nhân vật chính vạn vạn tuế! Trị hung tàn và trị vũ lực đã đột phá tới chân trời rồi! Một thế giới cứ như vậy cùng với tiết tháo của tác giả (?) hóa thành tro bụi... Hơn nữa theo tình huống nhân vật chính thì dù có hủy diệt thế giới cũng không tìm lại được người đó, cái giọng nói bị Đỗ Trạch trực tiếp gán cho BOSS cuối cùng rõ ràng là đang dối gạt nhân vật chính.

— Dù ngươi có trở thành thần tối cao thì sao chứ! Cả thế giới chỉ còn một mình ngươi!

Đỗ Trạch nhớ tới câu nói này, trong tim giống như bị thứ gì đó bóp nghẹt. Vậy mới nói nhân vật phản diện đều không có kết cục tốt, cho dù xử lý đúng sĩ hay hủy diệt thế giới thành công, thì điều duy nhất cuối cùng họ có thể làm chỉ là hủy diệt chính mình.

Tác giả được lắm! Đợi sau khi trở về tiểu sinh nhất định phải cùng anh nói chuyện rõ ràng!

Đỗ Trạch bây giờ không biết đường trở về nên chỉ có thể yên lặng thu hồi ý tưởng treo cổ ở cửa nhà tác giả. Cậu bắt đầu phân tích những thông tin không nhiều nhận gì, hòng tìm ra một con đường để ngăn nhân vật chính tới nông nổi kia. Từ đối thoại vừa rồi lần bức tranh thứ chín mà suy ra, nhân vật chính nhất định đã mất đi một người vô cùng quan trọng, khiến giá trị cường hóa của hắn trực tiếp MAX.

... Chẳng lẽ nữ chủ sở một Vivian của Hỗn huyết lại bị người khác giấu đi? Với cá tính của Nhất Diệp Tri Khâu thì cái này cũng dám lắm, vì thế đây là một huyết án do em gái gây ra ư? Đỗ Trạch xác lập mục tiêu về sau, đó là phải coi thánh nữ Vivian là một sinh vật cần bảo hộ, ngăn chặn tất cả người có tâm địa bất lương.

Đỗ Trạch suy nghĩ quá mức nhập thần, thế nên cậu không chú ý tới Tu đang ở một bên với vẻ mặt có chút khác thường. Từ khi Tu bước ra khỏi hành lang không-thời gian, làn da vốn trắng bệch của Vong Linh tộc nay lại càng thêm tái nhợt. Hắn vẫn trầm mặc ngồi bên cạnh Đỗ Trạch, không biết sao lại hỏi ra miệng: “Người có biết người lai không?”

Đỗ Trạch giật mình nhìn Tu. Cậu nhớ lại nội dung của Hỗn huyết, sau đó mới hiểu ra. Tại đại lục hỗn độn, người máu lai không hề được hoan nghênh. Ví dụ như máu lai giữa người và tinh linh, những người bán tinh linh này vừa bị Tinh Linh tộc khinh thường, vừa bị Nhân tộc bài xích mạnh mẽ theo phương châm “Không phải tộc ta, không cùng tâm ý”. Người máu lai ở đâu cũng bị đối xử không tốt, bị gọi thẳng là tạp chủng. Nhân vật chính chắc đã bị kích thích không nhỏ trong hành lang không-thời gian, nên... đây là đang cầu vuốt lông, cầu an ủi?

Đây là cơ hội tốt để gia tăng cảm tình đấy! Đỗ Trạch kích động muốn nắm chặt tay của nhân vật chính nói một câu thâm tình: tôi biết anh bất an, hoang mang, ngoan, tôi không kỳ thị anh đâu.

Hiện thực là, cậu chỉ ngu xuẩn đưa mặt lạnh ra mà gật đầu, lại gật thêm một cái, OVER.

Đỗ Trạch tỏ vẻ, cậu muốn lôi kéo rào cản xã giao đồng quy vu tận.

Cũng may Tu hình như đã quen với sự lạnh lùng của Đỗ Trạch (sương mù mịt mù), hắn nhăn mày, sắc mặt tái nhợt, làm cho người ta tự dưng cảm thấy một cảm giác yếu ớt, như là người từ băng làm thành, chỉ va một cái đã vỡ nát. Đề tài không gián đoạn chỗ đó, phù thủy áo đen chưa từng nói nhiều như lần này: “... Người thấy thế nào?”

Hắn cũng không nói gì nhiều, giống như là tiếp lời nói vừa nãy hỏi Đỗ Trạch thấy những người máu lai đó thế nào. Nhưng Đỗ Trạch biết cái Tu muốn hỏi là: người thấy ta thế nào? Thấy một kẻ bị phân loại thành tạp chủng máu lai tám chủng tộc như thế nào?

.

Đỗ Trạch rất muốn phụt một phát phun hết tất cả manh cảm mệnh môn trong lòng mình ra: thiếu niên phi thường! Máu lai mạnh cực kỳ luôn đó! Nhưng mà Đỗ Trạch ghen nửa ngày, mới cứng ngắc phun ra hai chữ:

.

“Kỳ tích.”

.

Không nghĩ đến sẽ thu được câu trả lời như vậy, Tu hơi mở to mắt, khiến sự tối tăm giữa hai hàng lông mày bớt đi vài phần. Hắn không dám tin hỏi lại: “Kỳ tích?”

.

Đây là kỳ tích một phần triệu triệu, Đỗ Trạch thật sự cảm thấy vậy. Không có bất cứ bàn tay nào can thiệp, nhân vật chính là người duy nhất mang trong mình dòng máu lai toàn bộ chủng tộc của cả đại lục hỗn độn từ trước tới nay. Hắn là đứa con của tự nhiên, sở hữu huyết mạch của tất cả chủng tộc, không vị thần nào thích hợp trở thành chúa tể của đại lục hỗn độn hơn hắn.

.

Đỗ Trạch rất cố gắng muốn biểu đạt khát khao trong lòng cậu với dòng máu lai, nhưng khi lời nói phát ra vẫn lặp lại một câu khô khan như trước: “Máu lai, là kỳ tích.”

.

“Anh là kỳ tích.”

.

Tu kinh ngạc nhìn Đỗ Trạch, lúc nghe được câu nói sau cùng hắn đột nhiên nắm lấy bả vai Đỗ Trạch kéo lại, nhìn chăm chăm vào Đỗ Trạch như sợ bỏ sót một biểu tình nhỏ nhất trên mặt cậu: “Người biết...!”

.

Đỗ Trạch mặt không đổi sắc nhìn Tu, cậu đang nhét trái tim hoảng sợ thiếu chút nữa là nhảy ra ngoài vào lại ***g ngực. Trong mắt Tu hiện lên vẻ hoài nghi, rồi bàng hoàng, cuối cùng lắng đọng lại thành một màu đen không thể nhìn thấu, như là ẩn chứa rất nhiều tình cảm, lại như là cái gì cũng không có.

.

Hắn hỏi: “Người là ai?”

.

Đỗ Trạch... Đỗ Trạch ngay lập tức có loại cảm giác bị vũ trụ hung tợn thiêu khét mặt. Cậu bấy giờ mới phản ứng, ra vẻ mình vẫn chưa hề tự giới thiệu với nhân vật chính, nhân vật chính giờ sao mà biết tên của mình được!

.

Nói chung là ngu toàn tập.

.

Bị cái ngu của chính mình làm cho khiếp sợ đến độ Đỗ Trạch chỉ còn biết đại ra mà nhìn Tu, dờ dẫm nói: “Tôi là Đỗ Trạch.”

.

Tôi là độc giả.

.

Đôi môi tái nhợt của Tu giật giật, rõ ràng không phát ra âm thanh, lại giống như đang dùng sức nhai nát cái tên đó, nuốt vào, không lưu lại một chút dấu vết gì. Phù thủy hé môi dường như muốn nói gì, nhưng rồi lại do dự dừng lại, sắc mặt trầm xuống, ngẩng đầu u ám nhìn về phương xa.

.

—— Có cái gì đó, đang tới.

.

.

.

Tu mở mắt ra, kinh ngạc nhìn lên trên. Rõ ràng hắn đã ra khỏi hành lang không-thời gian, nhưng linh hồn lại giống như đang bị khóa lại trong quá khứ, không thể thoát ra được.

.

“Meo meo ~ ”

.

Mệnh thấy Tu tỉnh lại thì tiến lên cọ vào mặt Tu. Tu đứng dậy, ôm khế ước ma thú của hắn vào trong ngực. Phù thủy lâm vào trầm mặc thật lâu, hắn nhìn ma thú tám đuôi cứ thích bám vào ngực mình, không biết sao lại hỏi: “Người có biết người lai không?”

.

“Meo meo?”

.

“... Người thấy thế nào?”

.

Mệnh mở to đôi mắt dị sắc, ngây thơ vô tội nhìn Tu. Tu cùng nó nhìn nhau một lát, rồi đột nhiên cười rộ lên, tiếng cười đó tràn ngập tự giễu, chua xót và cả bàng hoàng: “A, ta nói chuyện này với mày làm gì chứ...”

.

Tu mờ mịt nhìn ánh sáng vô tận, chưa từng cảm thấy cô độc và bối rối như giờ phút này.

.

Thì ra từ đầu tới cuối, chỉ có hắn là ngoại tộc.

.

—— Trích Hồn huyết

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

??? : Người sẽ vĩnh viễn không tìm được hắn!

.
Độc giả: Người là ai?

.
Nhân vật chính: Người là ai?

.
??? : ...

.
Tác giả: Ha ha.

12. Chương 12

Độc giả: Nhất định là cách thức cướp người của mình đã không đúng!

.
Sau khi tiến vào cột sáng, Flandal nhìn vùng đất khiến mình vừa hoài niệm vừa buồn thương này mà trầm mặc rất lâu. Thiên tộc đứng phía sau đã có vẻ bất mãn và sốt ruột. Hắn muốn khuyên Frandal nhanh đi tiếp đường trì hoãn hành trình, nhưng lại nghĩ tới cấp bậc của mình. Dù tính cách Thiên tộc có kiêu ngạo thế nào thì hắn cũng chỉ có thể chịu đựng bất mãn mà tiếp tục chờ.

.
—— Đối phương chỉ cần dùng một ngón tay đã có thể giải quyết hắn, đây là sự chênh lệch giữa người và thần.

.
Nhưng Flandal đã đứng nửa ngày rồi. Người như đang sa vào trong ký ức, đôi mắt tràn ngập đau thương.

.
Tuy đối với họ, nửa ngày chỉ như muối bỏ bể so với sinh mệnh dài lâu của mình. Nhưng vừa nghĩ tới nhiệm vụ do thần Quang Minh giao cho, tên Thiên tộc đã gấp như bị lửa đốt, chỉ hận tại sao lúc rời đi mình lại không thể cẩn thận một chút.

.
Lúc rời Thiên thành, hắn bị Flandal vô tình phát hiện, sau khi biết mục tiêu của hắn là vùng đất thất lạc, Flandal trực tiếp đi cùng hắn. Tất cả mọi người đều biết, kẻ cố chấp nhất trong đại lục hỗn độn chính là người lùn, mà tổ tiên của người lùn lại là người Chu Nho. Kể trước mặt đây chính là thần rền Chu Nho – Flandal Steelskin.

.
Không có khả năng thuyết phục một vị thần Chu Nho cố chấp, Thiên tộc bắt đắ dĩ cho đối phương đi theo. Khi tới vùng đất thất lạc, vừa tiến vào cột sáng, thần rền bắt đầu xuất thần. Dù không biết Flandal còn muốn đứng bao lâu nữa, nhưng sự sùng kính dành cho thần Quang Minh khiến Thiên tộc phải bất chấp tính mạng tiến lên nói: “Steelskin đại nhân, thời gian không còn sớm, chúng ta...” Hắn mới nói một nửa thì lập tức im bật, một nữ nhân lạnh lùng mặc giáp bạc cầm đại kiếm chắn trước mặt hắn.

.
Flandal bị cắt ngang dòng hồi ức, Người liếc Thiên tộc đang bị hộ vệ ngăn lại một cái: “Sợ cái gì? Sợ làm không được nhiệm vụ Quang Minh giao cho người à?” Người mở hai tay ra, thân hình rõ ràng thấp bé mà

lại như nắm được cả kiến trúc kim loại khổng lồ trước mắt trong tay, giọng nói tràn ngập tự hào: “Chỉ cần hấn ở đây thì sẽ không thể thoát khỏi bàn tay của Chu Nho này!”

Đối diện với họ, một Kim Tự Tháp bằng sắt thép thật lớn lặng lẽ đứng vững trong vầng sáng. Mặt ngoài của nó được phủ bởi những tấm kim loại màu đen, số lượng rất nhiều nhưng lại gọn gàng ngăn nắp, không hề có chút lộn xộn nào. Chỉ có những sinh linh đã trải qua kỷ nguyên thứ tư mới biết được nền văn minh máy móc của Chu Nho khi ấy đã đạt tới đỉnh cao như thế nào. Thiếu chút nữa là chúng đã thay thế được nền văn minh ma pháp. Chu Nho đã dùng khả năng của họ sáng tạo nên rất nhiều kỳ tích. Kim Tự Tháp kim loại trước mắt chính là một trong số đó. Nó phong tỏa “thông đạo”, ngăn cách đại lục chính diện với đại lục phản diện.

Có nhà sử học đã nói, chính bởi vì những phát minh quá mức nghịch thiên đó mà Chu Nho mới bị thế giới loại bỏ. Một ngày nọ, tộc Chu Nho đột nhiên biến mất không còn tăm hơi. Nguyên nhân họ biến mất đến nay vẫn còn là một bí ẩn. Đại lục hỗn độn nay chỉ còn lại một nhánh của tộc Chu Nho: tộc người lùn.

Trong mắt Flandal hiện lên vẻ bi thương, Người nhìn Thiên tộc đang ẩn nhẫn, thở dài: “Đi thôi.”

Đỗ Trạch cũng theo động tác của Tu nhìn về phía xa xăm, nhưng ngoại trừ vầng sáng kia, cậu không hề thấy cái gì khác.

Thân là một người bình thường, độc giả cảm thấy áp lực rất lớn. Hơn nữa bên cạnh lại có một nhân vật chính mang đầy sự thù địch. Tu lấy Thiên Biến đã hóa thành lưỡi hái tử thần ra, bày sẵn trận địa để đón kẻ địch. Cuối cùng, ngay lúc Đỗ Trạch đã từng đến nhức mắt, ở xa xa xuất hiện ba bóng người, hai lớn một nhỏ đang bước nhanh về phía họ. Trong đó có một người là nữ chiến sĩ mặc giáp bạc, mang một đại kiếm tỷ lệ nghịch với thân hình; một người là Thiên tộc, cặp cánh chim màu trắng đó khiến Đỗ Trạch phải hoảng hốt. Ở Thiên tộc, cánh càng nhiều có nghĩa là thực lực càng mạnh, Thiên tộc trước mặt đã được xem như là một tinh anh. Đứng phía trước hấn ta là một người có thân hình nhỏ nhắn, Đỗ Trạch nhìn kỹ mới phát hiện đó không phải một đứa bé, mà là một... Chu Nho?

Đúng là không khoa học mà! Ngay từ đầu, Nhất Diệp Tri Khâu đã nói rằng Chu Nho tộc đã tiết chủng, nhân vật chính được coi là “Chu Nho” duy nhất còn sống trên toàn đại lục. Nhưng người nhỏ nhắn trước mắt lại không có bộ râu mép đặc biệt của người lùn, chẳng lẽ là một Nhân tộc bị bệnh còi xương? Nhưng cái lỗ tai yêu tinh kia rõ ràng không phải của Nhân tộc!

Sau đó Đỗ Trạch chợt nghe cái người nhỏ nhắn đó nói: “Một Nhân tộc và một vong linh?”. Người quay đầu sang Thiên tộc bên cạnh: “Đều là tóc đen mắt đen, Quang Minh muốn người nào?”

Thiên tộc kia dường như rất khó xử quét mắt qua lại giữa Tu và Đỗ Trạch: “Thần Quang Minh đại nhân chỉ nói ##@...”

Đỗ Trạch... Đỗ Trạch có khát vọng muốn hét rằng: ta năm ngoái mua cái biểu! (PS: ta năm ngoái mua cái biểu = qnmlgb, từ viết tắt mọi người tự hiểu.) (= đ*t cmn ><) .=”” cái=”” tai=”” nghe=”” chết=””

tiết=" ngay=" lúc=" quan=" trọng=" lại=" không=" hold=" được!=" thế=" nhưng=" trước=" khi=" hết=" pin,=" đổ=" trạch=" thoáng=" nghe=" được=" một=" cái=" tên=" khiến=" câu=" vô=" cùng=" kinh=" ngạc=" thần=" quang=" minh.= " .=" ——=" đây=" chính=" là=" boss=" cuối=" ở=" điểm=" qua=" ải=" đầy,=" mẹ=" nó!=" nội=" dung=" toàn=" bộ=" phần=" sau=" của hỗn=" huyết đều=" kể=" về=" quá=" trình=" nhân=" vật=" chính=" đi=" đánh=" thần=" quang=" minh.= " .=" nguyên=" nhân=" thứ=" nhất=":" thần=" sáng=" thế=" ngủ=" say=" đã=" lâu=" nên=" vị=" thần=" có=" quyền=" lực=" lớn=" nhất=" ở=" đại=" lực=" hỗn=" độn=" bảy=" giờ=" là=" thần=" quang=" minh.= " nhân=" vật=" chính=" muốn=" trở=" thành=" thần=" tới=" cao=" thì=" phải=" xử=" lý=" thần=" tiên=" nhiệm=" trước.= " .=" nguyên=" nhân=" thứ=" hai=":" tín=" ngưỡng=" của=" thánh=" nữ=" vivian=" chính=" là=" thần=" quang=" minh,=" là=" người/thần=" đã=" đoạt=" nữ=" chủ=" với=" nhân=" vật=" chính...=" ha=" ha.= " .=" nguyên=" nhân=" thứ=" ba=":" sau=" này=" sẽ=" có=" rất=" nhiều=" dấu=" hiệu=" chứng=" minh=" rằng=" nhân=" vật=" chính=" bị=" ngược=" thảm=" hại=" như=" vậy=" là=" vì=" thần=" quang=" minh=" đã=" nhận=" ra=" được=" tiềm=" lực=" đáng=" sợ=" của=" nhân=" vật=" chính=" và=" thề=" phải=" đem=" những=" gì=" có=" khả=" năng=" uy=" hiếp=" tới=" địa=" vị=" của=" mình=" bóp=" chết=" từ=" trong=" trứng=" nước.= " .=" đổ=" trạch=" đột=" nhiên=" nghĩ=" tới=" giọng=" nói=" nghe=" được=" trong=" hành=" lang=" không-thời=" gian=" vừa=" nãy.= " đó=" không=" lẽ=" là=" của=" thần=" quang=" minh?!=" nếu=" xét=" từ=" việc=" giấu=" em=" gái=" thánh=" nữ=" và=" sai=" khiến=" nhân=" vật=" chính=" hủy=" diệt=" thế=" giới=" thì=" đó=" chắc=" hẳn=" là=" thần=" quang=" minh=" rồi!=" .=" nghe=" đoạn=" đối=" thoại=" vừa=" nãy=" thì=" dường=" như=" thần=" quang=" minh=" muốn=" tìm=" một=" người=" tóc=" đen=" mắt=" đen.= " kịch=" bản=" không=" đúng=" tác=" giả=" ơi,=" sao=" thần=" quang=" minh=" lại=" biết=" đến=" nhân=" vật=" chính=" nhanh=" như=" vậy=" được?=" vốn=" tình=" tiết=" nhân=" vật=" chính=" rời=" khỏi=" vùng=" đất=" thất=" lạc=" không=" có=" nhiều=" khó=" khăn,=" cực=" kỳ=" sáng=" khoái=" là=" đẳng=" khác.= " thế=" sao=" giờ=" lại=" mọc=" ra=" ba=" kẻ=" chạy=" đến=" tìm=" ngược=" chứ?=" đổ=" trạch=" đột=" nhiên=" đổ=" mồ=" hôi=" lạnh.= " nguyên=" bản=" trong hỗn=" huyết không=" có=" tình=" tiết=" này,=" nhân=" vật=" chính=" khi=" đóđang=" tu=" luyện=" ở=" trong=" vùng=" đất=" thất=" lạc,=" không=" tiến=" vào=" cột=" sáng=" nên=" không=" đụng=" phải=" họ.= " lần=" này=" tại=" câu=" giết=" dây=" khiến=" nhân=" vật=" chính=" rời=" khỏi=" vùng=" đất=" thất=" lạc,=" vừa=" lúc=" lại=" được=" hữu=" duyên=" thiên=" lí=" năng=" tương=" ngộ...=" đêch!=" .=" thiên=" tộc=" áp=" úng=" không=" nói=" nên=" lời,=" flandal=" thấy=" thế=" trực=" tiếp=" quyết=" định=":" mang=" theo=" cả=" hai=" người=" đi=" không=" phải=" là=" được=" à.= " .=" nghe=" flandal=" nói=" xong,=" nữ=" chiến=" sĩ=" lập=" tức=" giờ=" kiểm=" lên,=" đôi=" mắt=" màu=" xanh=" nhìn=" chằm=" chằm=" vào=" tu.= " đổ=" trạch=" với=" độ=" uy=" hiếp=" nhỏ=" xíu=" bị=" thẳng=" thùng=" gạt=" qua=" bên.= " nằng=" hơi=" nghiêng=" thân=" thể,=" chân=" khụy=" xuống=" rồi=" đột=" ngột=" lao=" tới=" nhanh=" như=" báo.= " .=" tu=" giờ=" lưỡi=" hái=" lên,=" một=" đôi=" tay=" xương=" xẩu=" từ=" mặt=" đất=" vươn=" ra=" nắm=" lấy=" chân=" của=" nữ=" chiến=" sĩ.= " nhưng=" khí=" thế=" nữ=" chiến=" sĩ=" rất=" dũng=" mãnh,=" những=" cái=" tay=" bằng=" xương=" đó=" chỉ=" bám=" được=" một=" giây=" đã=" bị=" đập=" vụn.= " lông=" mày=" tu=" không=" hề=" rung=" động,=" lưỡi=" hái=" từ=" thần=" trên=" không=" vạch=" nét=" cuối=" cùng=" của=" bùa=" chú=" ma=" pháp,=" bùa=" ma=" pháp=" lập=" tức=" bị=" đốt=" thành=" bột=" phần=" màu=" xanh=" biếc=" và=" bao=" lấy=" nữ=" chiến=" sĩ.= " .=" "chà,=" hóa=" ra=" là=" ôn=" dịch=" tử=" vong.= " flandal=" nhìn=" bột=" phần=" màu=" xanh,=" trong=" mắt=" hiện=" lên=" vẻ=" hoài=" niệm,=" hoàn=" toàn=" không=" hề=" lo=" lắng=" cho=" thủ=" hạ=" đang=" bị=" ma=" pháp=" của=" vong=" linh=" vậy=" lấy=":" "thật=" nhớ=" cái=" ma=" pháp=" bệnh=" độc=" tà=" ác=" này=" của=" vong=" linh=" tộc.= " có=" điều...=" .=" ngọn=" lửa=" trong=" mắt=" tu=" bùng=" cháy,=" làn=" da=" của=" nữ=" chiến=" sĩ=" đã=" chuyển=" sang=" màu=" xanh,=" nhưng=" nằng="

vắn=" tiếp=" tục=" tấn=" công=" như=" không=" hề=" bị=" ảnh=" hưởng=" gì=" lúc=" này=" lời=" của=" flandal=" mới=" nhẹ=" nhàng=" truyền=" đến=" "...=" hoàn=" toàn=" vô=" dụng=" với=" mia."=" .=" tu=" chỉ=" kip=" gọi=" lên=" vài=" bức=" tường=" xương=" cốt=" trước=" khi=" bị=" nữ=" chiến=" sĩ=" một=" kiếm=" đánh=" hạ=" .=" "oanh=" ——!!!=" .=" vụn=" xương=" xệt=" ngang=" qua=" mặt=" đổ=" trạch=" luồng=" khí=" mãnh=" liệt=" thối=" đổ=" trạch=" lăn=" vài=" vòng,=" đến=" khi=" đựng=" vào=" kim=" tự=" tháp=" thì=" mới=" ngừng=" lại=" được.==" câu=" run=" rẩy=" ngòi=" dây=" nhìn=" về=" hướng=" trận=" chiến,=" khi=" thấy=" rõ=" tình=" hướng=" ở=" đó,=" máu=" trong=" người=" đổ=" trạch=" chột=" lạnh=" buốt.==" .=" một=" cây=" kiếm=" cực=" lớn=" dài=" một=" thước=" bảy=" dặm=" thẳng=" vào=" phần=" bụng=" của=" tu,=" xuyên=" thẳng=" ra=" sau=" lưng.==" những=" giọt=" máu=" đen=" nhỏ=" xuống=" rồi=" lập=" tức=" biến=" thành=" tử=" khí=" tiêu=" tấn=" vào=" không=" trung.==" cho=" dù=" đã=" bị=" thương=" nặng=" như=" vậy,=" mất=" tu=" vắn=" sáng=" ngời,=" ngọn=" lửa=" xanh=" lam=" trong=" mắt=" lóe=" lên.==" phù=" thủy=" dùng=" cơ=" thể=" mình=" để=" chặn=" cây=" kiếm=" của=" nữ=" chiến=" sĩ=" lại,=" vươn=" tay=" không=" chút=" do=" dự=" ghim=" u=" linh=" tuyệt=" vọng=" vào=" trán=" nữ=" chiến=" sĩ.==" u=" linh=" đó=" sẽ=" xé=" rách=" linh=" hồn=" nàng,=" tiêu=" diệt=" triệt=" để.==" .=" nhưng=" ngay=" sau=" đó,=" u=" linh=" màu=" tro=" lập=" tức=" bị=" bắn=" ra,=" tiếng=" rít=" gào=" vang=" lên=" rồi=" tắt=" hắt=" mặt=" tu=" trắng=" bệch,=" nhìn=" nữ=" chiến=" sĩ=" không=" hề=" bị=" ảnh=" hưởng=" gì,=" khàn=" giọng=" nói=" "...=" rồi."=" .=" "phát=" hiện=" ra=" rồi=" à?"=" flandal=" đi=" tới=" bên=" cạnh=" tu,=" vỗ=" nữ=" chiến=" sĩ=" với=" vẻ=" vô=" cùng=" tự=" hào=" "đây=" là=" tác=" phẩm=" mà=" ta=" vừa=" lòng=" nhất,=" mia."=" .=" mia=" nghe=" thấy=" lời=" khen=" ngợi=" của=" flandal=" thì=" nở=" nụ=" cười=" ngượng=" ngừng=" khiến=" ai=" cũng=" không=" thể=" tin=" được=" nữ=" chiến=" sĩ=" trước=" mắt=" đây=" chính=" là=" một=" con=" rối=" máy.==" cho=" nên=" ma=" pháp=" bệnh=" độc=" không=" có=" tác=" dụng=" với=" nàng,=" u=" linh=" cũng=" chẳng=" thể=" xé=" rách=" được=" linh=" hồn=" nàng=" vì=" nàng=" cần=" bản=" không=" có=" linh=" hồn.==" máy=" móc=" không=" sự=" sống=" luôn=" là=" khắc=" tinh=" của=" vong=" linh.==" .=" tu=" đột=" ngột=" vươn=" tay=" muốn=" khống=" chế=" flandal=" nhưng=" lại=" bị=" mia=" dùng=" sức=" rút=" đại=" kiếm=" ngăn=" cản.==" một=" phù=" thủy=" mạnh=" mẽ=" mà=" bị=" chiến=" sĩ=" khống=" chế=" thì=" thật=" không=" ra=" gì.==" đại=" kiếm=" bị=" giật=" mạnh,=" tu=" quỳ=" xuống=" đất=" ho=" ra=" một=" ít=" máu=" đen.==" flandal=" bỗng=" dừng=" ngay=" gần.==" người=" nhìn=" sững=" vào=" những=" giọt=" máu=" đang=" không=" ngừng=" hóa=" thành=" tử=" khí=" rồi=" biến=" mất,=" kinh=" ngạc=" vươn=" tay=" ra.==" .=" giọt=" máu=" đen=" bị=" một=" lực=" vô=" hình=" bao=" bọc=" lại,=" bay=" đến=" lòng=" bàn=" tay=" của=" flandal.==" flandal=" cần=" thận=" nâng=" giọt=" máu=" kia=" lên=" chộp=" mũi=" ngửi,=" đáng=" người=" nho=" nhỏ=" đó=" bỗng=" run=" rẩy.==" .=" "là=" mùi=" của=" chu=" nho!=" ba=" vụn=" năm!=" flandal=" steelskin=" ta=" không=" ngờ=" lại=" có=" thể=" gấp=" lại=" đồng=" bào=" của=" mình.==" phụ=" thần=" quả=" nhiên=" đã=" không=" vút=" bỏ=" chu=" nho=" tộc..."=" .=" flandal=" kích=" động=" nhìn=" tu,=" như=" là=" thấy=" được=" người=" thân=" thất=" lạc=" đã=" lâu:==" "ta=" là=" flandal=" steelskin,=" thần=" rên=" chu=" nho!=" người=" có=" quan=" hệ=" gì=" với=" chu=" nho?"=" .=" đáp=" lại=" chỉ=" là=" một=" sự=" im=" lặng,=" trong=" ánh=" mắt=" tối=" tăm=" ẩm=" đẫm=" của=" tu=" lộ=" vẻ=" kháng=" cự=" và=" căm=" thù.==" flandal=" không=" hề=" để=" ý=" sự=" thù=" địch=" đó,=" người=" nhìn=" tử=" khí=" đang=" lượn=" lơ=" khắp=" người=" tu,=" may=" nhú=" lại:==" "mùi=" vong=" linh=" của=" người=" quá=" nồng."=" .=" trước=" ánh=" mắt=" kinh=" ngạc=" của=" thiên=" tộc,=" flandal=" cần=" đầu=" ngón=" tay=" của=" mình,=" nặn=" ra=" một=" giọt=" máu=" đỏ=" tươi,=" nhỏ=" lên=" giữa=" trán=" tu=" đang=" vùng=" vẫy=" không=" ngừng.==" .=" giọt=" máu=" nhanh=" chóng=" thấm=" thấu=" vào=" trong=" cơ=" thể=" tu.==" flandal=" bảo=" mia=" buông=" hắt=" ra=" phù=" thủy=" té=" xuống=" đất=" thống=" khổ="

cuộn=" mình=" lại=" hấn=" dùng=" hai=" tay=" ôm=" chặt=" chính=" mình=" trong=" cơ=" thể=" như=" bị=" ai=" đó=" rúi=" nham=" thạch=" với=" nhiệt=" độ=" nóng=" chảy=" vào=" bụng=" nóng=" đến=" độ=" hấn=" có=" cảm=" tường=" như=" chỉ=" chóc=" lát=" nữa=" thôi=" cơ=" thể=" mình=" sẽ=" nổ=" tung=" đau=" đốn=" khiến=" tinh=" thần=" hấn=" bắt=" đầu=" tê=" liệt=" ánh=" mắt=" cũng=" trở=" nên=" mơ=" hồ=" trời=" đất=" chân=" động=" .=" tu=" không=" hề=" biết=" lúc=" này=" thể=" giới=" thật=" sự=" đang=" "chấn=" động=" trước=" ánh=" mắt=" khiếp=" sợ=" của=" flandal=" và=" thiên=" tộc=" kim=" tự=" tháp=" đã=" yên=" lặng=" đứng=" vũng=" ngàn=" vụn=" năm=" nay=" bắt=" đầu=" thức=" tỉnh=" từng=" khối=" từng=" khối=" của=" nó=" chuyển=" động=" mũi=" nhọn=" hình=" tam=" giác=" biến=" mất=" kim=" tự=" tháp=" hóa=" thành=" một=" hình=" thang=" cân=" một=" con=" đường=" lớn=" thẳng=" tấp=" chạy=" vào=" trong=" xuất=" hiện=" trước=" mắt=" mọi=" người=" .=" trong=" cơn=" chấn=" động=" kịch=" liệt=" flandal=" sững=" sờ=" kêu=" to=" "tại=" sao=" nó=" lại=" bị=" kích=" hoạt=" chứ...=" .=" "trừ=" chu=" nho=" tộc=" ra=" còn=" người=" nào=" có=" thể=" kích=" hoạt=" nó...=" .=" người=" duy=" nhất=" không=" bị=" ảnh=" hưởng=" bởi=" những=" gì=" đang=" diễn=" ra=" là=" tu=" hiện=" đang=" chìm=" trong=" thống=" khổ=" hấn=" co=" người=" lại=" thân=" thể=" run=" rẩy=" vì=" đau=" đốn=" .=" rất=" đau=" rất=" đau=" loại=" thống=" khổ=" tựa=" như=" cơ=" thể=" bị=" xé=" rách=" này=" giống=" hệt=" như=" lúc=" hấn=" bị=" người=" của=" thần=" điện=" quang=" minh=" đóng=" đinh=" đau=" đốn=" cảm=" nhận=" máu=" thịt=" của=" mình=" dần=" tan=" biến=" cảm=" nhận=" được=" cả=" nỗi=" thống=" khổ=" và=" tuyệt=" vọng=" vô=" bờ=" vì=" bị=" mọi=" người=" bỏ=" rơi=" kia=" tu=" hoảng=" hốt=" mở=" mắt=" ra=" tuyệt=" vọng=" nhìn=" hấn=" không=" biết=" mình=" muốn=" nhìn=" cái=" gì=" là=" tư=" thế=" chuẩn=" bị=" tấn=" công=" của=" daniel?= "là=" ánh=" mắt=" lạnh=" như=" băng=" của=" eno?= hay=" sự=" sợ=" hãi=" của=" lala?...=" .=" sau=" đó=" hấn=" nhìn=" thấy=" một=" cặp=" mắt=" đen=" láy=" hấn=" đã=" thấy=" cái=" bóng=" của=" mình=" phản=" chiếu=" qua=" đáy=" hồ=" đen=" nhánh=" sâu=" thăm=" đó=" một=" bộ=" xương=" hình=" người=" tà=" ác=" ghê=" rợn...=" luôn=" luôn=" lạnh=" lùng=" và=" hờ=" hững=" có=" điều=" chính=" sự=" lạnh=" lùng=" không=" bao=" giờ=" thay=" đổi=" đó=" đã=" khiến=" hấn=" cảm=" thấy=" bình=" tĩnh=" và=" như=" được=" an=" ủi=" .=" —=" dù=" hấn=" có=" thay=" đổi=" như=" thế=" nào=" người=" nọ=" vẫn=" luôn=" nhìn=" hấn=" như=" vậy=" không=" hề=" thay=" đổi=" như=" vậy...=" rất=" tốt=" .=" lúc=" nữ=" chiến=" sĩ=" rút=" kiếm=" từ=" người=" tu=" ra=" đầu=" óc=" đổ=" trạch=" hoàn=" toàn=" trống=" rỗng=" cậu=" không=" nghe=" được=" họ=" đang=" nói=" gì=" nhưng=" nhìn=" tình=" huống=" đó=" có=" vẻ=" như=" họ=" sẽ=" giết=" chết=" nhân=" vật=" chính=" thể=" thì=" kết=" cục=" của=" hỗn=" huyết=" sẽ=" trở=" thành=" bởi=" vì=" lời=" đề=" nghị=" của=" độc=" giả=" ngốc=" ghê=" nhân=" vật=" chính=" rời=" khỏi=" vùng=" đất=" thát=" lạc=" trước=" thời=" hạn=" rồi=" gặp=" được=" tiểu=" boss=" nhân=" vật=" chính=" bị=" giải=" quyết=" toàn=" văn=" hoàn=" cái=" này=" so=" với=" kết=" cục=" hành=" lang=" không-thời=" gian=" cho=" thấy=" còn=" bị=" bọm=" hơn!= " .=" từ=" nay=" về=" sau=" người=" bị=" phần=" nô=" tới=" mức=" muốn=" treo=" cổ=" không=" phải=" là=" nhất=" diệt=" tri=" khâu=" mà=" là=" cậu=" .=" đổ=" trạch=" bắt=" đầu=" tìm=" cách=" cứu=" nhân=" vật=" chính=" đổ=" trạch=" nam=" thân=" nhào=" thể=" lực=" yếu=" khăng=" định=" không=" thể=" dùng=" vũ=" lực=" với=" đám=" người=" sức=" trâu=" bò=" này=" chỉ=" có=" thể=" lợi=" dụng=" pháp=" bảo=" nào=" đó=" trong=" tình=" tiết=" truyện=" cậu=" nhìn=" kim=" tự=" tháp=" phía=" sau=" đây=" là=" thứ=" duy=" nhất=" cậu=" có=" thể=" nghĩ=" đến=" vì=" đã=" xem=" qua=" nội=" dung=" của=" hỗn=" huyết=" nên=" cậu=" tất=" nhiên=" biết=" cách=" khởi=" động=" kim=" tự=" tháp=" nhưng=" nếu=" giờ=" cậu=" khởi=" động=" nó=" tình=" tiết=" của=" hỗn=" huyết=" chẳng=" phải=" sẽ=" càng=" biến=" đổi=" hơn=" à?= " .=" thấy=" nhân=" vật=" chính=" thống=" khổ=" lăn=" lộn=" dưới=" đất=" đổ=" trạch=" cắn=" răng=" vờn=" tay=" vẽ=" một=" đường=" trên=" tấm=" kim=" loại=" của=" kim=" tự=" tháp="

mặc=" "kệ=" "đi=" "nội=" "dung=" "sau=" "này=" "của" hỗn=" "huyết có=" "ra=" "sao=" "cũng=" "được=" "cứu=" "nhân=" "vật=" "chính=" "quan=" "trọng=" "hơn=" "._=" "những=" "tám=" "kim=" "loại=" "mà=" "đỗ=" "trạch=" "di=" "tay=" "qua=" "bắt=" "đầu=" "sáng=" "lên=" "theo=" "thứ=" "tự=" "cho=" "đến=" "khi=" "tạo=" "thành=" "một=" "hoa=" "văn=" "đầy=" "đủ=" "mặt=" "đất=" "bắt=" "đầu=" "rung=" "động=" "kim=" "tự=" "tháp=" "được=" "kích=" "hoạt=" "sự=" "chú=" "ý=" "của=" "cái=" "người=" "nhỏ=" "nhấn=" "và=" "thiên=" "tộc=" "lập=" "tức=" "bị=" "kéo=" "qua=" "phía=" "đó=" "đỗ=" "trạch=" "nhân=" "cơ=" "hội=" "chạy=" "đến=" "cạnh=" "tu=" "tu=" "vốn=" "đang=" "cuộn=" "mình=" "trên=" "mặt=" "đất=" "đột=" "nhiên=" "ngẩng=" "đầu=" "nhìn=" "thẳng=" "vào=" "cậu=" "._=" "“...?”=" "._=" "thiếu=" "niên=" "à=" "anh=" "cần=" "gì=" "phải=" "nhè=" "ngay=" "cái=" "lúc=" "tai=" "nghe=" "đỉnh=" "công=" "mà=" "nói=" "chuyện=" "vớ=" "tôi=" "chứ!=" "._=" "đỗ=" "trạch=" "bắt=" "chấp=" "tất=" "cả=" "trực=" "tiếp=" "nâng=" "tu=" "lên=" "chạy=" "về=" "phía=" "kim=" "tự=" "tháp=" "cậu=" "cảm=" "thấy=" "mình=" "chưa=" "bao=" "giờ=" "chạy=" "nhanh=" "như=" "thế=" "này!=" "không=" "biết=" "có=" "phải=" "tiềm=" "năng=" "trong=" "truyền=" "thuyết=" "đã=" "được=" "kích=" "hoạt=" "không=" "mà=" "đỗ=" "trạch=" "cảm=" "thấy=" "nhân=" "vật=" "chính=" "rất=" "nhẹ=" "hơn=" "nữa=" "lại=" "có=" "xu=" "hướng=" "càng=" "ngày=" "càng=" "nhẹ=" "hơn=" "nữa=" "hơn=" "nữa=" "tại=" "sao=" "lúc=" "này=" "cậu=" "vẫn=" "không=" "quên=" "mang=" "theo=" "cuốn=" "đồng=" "nhân=" "kia=" "chứ!=" "._=" "lúc=" "này=" "flandal=" "vớ=" "thiên=" "tộc=" "đã=" "nhận=" "ra=" "hành=" "động=" "của=" "đỗ=" "trạch=" "thần=" "chu=" "nho=" "hét=" "lớn=" "một=" "tiếng=" "“đứng=" "lại!”=" "khí=" "thế=" "mãnh=" "liệt=" "tạo=" "nên=" "một=" "áp=" "lực=" "vô=" "hình=" "ập=" "tới=" "đây=" "là=" "thần=" "uy=" "đó=" "nếu=" "không=" "phải=" "thần=" "thánh=" "thì=" "sẽ=" "không=" "thể=" "nào=" "thoát=" "khỏi=" "cảm=" "giác=" "áp=" "bách=" "này=" "thiên=" "tộc=" "bên=" "cạnh=" "flandal=" "đã=" "bị=" "thần=" "uy=" "ép=" "tới=" "mức=" "đứng=" "lên=" "không=" "nổi=" "tươi=" "ánh=" "mắt=" "khiếp=" "sợ=" "của=" "họ=" "đỗ=" "trạch=" "mang=" "theo=" "tu=" "chạy=" "trốn=" "một=" "cách=" "thoải=" "mái=" "không=" "hề=" "bị=" "ảnh=" "hưởng=" "gì=" "của=" "thần=" "uy=" "._=" "tai=" "nghe=" "đang=" "bãi=" "công=" "xin=" "hãy=" "gọi=" "lại=" "sau!=" "cho=" "dù=" "đỗ=" "trạch=" "có=" "nghe=" "được=" "câu=" "“đứng=" "lại”=" "của=" "flandal=" "cậu=" "cũng=" "sẽ=" "tổ=" "vẽ=" "rằng=" "tiếng=" "gió=" "lớn=" "quá=" "tôi=" "không=" "nghe=" "thấy=" "được=" "lúc=" "flandal=" "và=" "thiên=" "tộc=" "kip=" "phản=" "ứng=" "thì=" "đỗ=" "trạch=" "đã=" "vọt=" "vào=" "thông=" "đạo=" "của=" "kim=" "tự=" "tháp=" "như=" "một=" "con=" "thảo=" "nê=" "ma=" "bị=" "đứt=" "cương=" "._=" "sau=" "khi=" "tiến=" "vào=" "kim=" "tự=" "tháp=" "đỗ=" "trạch=" "và=" "tu=" "bị=" "truyền=" "tổng=" "đến=" "tầng=" "cao=" "nhất=" "từ=" "chỗ=" "họ=" "có=" "thể=" "nhìn=" "thấy=" "“thông=" "đạo=" "đại=" "lực”=" "dưới=" "đáy=" "kim=" "tự=" "tháp=" "đó=" "là=" "một=" "con=" "mắt=" "rất=" "lớn=" "bị=" "chôn=" "dấu=" "bên=" "dưới=" "hơn=" "vạn=" "năm=" "cho=" "dù=" "đã=" "thoát=" "thân=" "nhưng=" "đỗ=" "trạch=" "vẫn=" "bị=" "cảnh=" "tượng=" "này=" "làm=" "chấn=" "động=" "đây=" "là=" "con=" "đường=" "nổi=" "liền=" "đại=" "lực=" "chính=" "diện=" "và=" "phản=" "diện=" "–=" "“con=" "mắt=" "không=" "gian”=" "._=" "lấy=" "lại=" "tinh=" "thần=" "đỗ=" "trạch=" "kéo=" "tu=" "nhảy=" "xuống=" "cách=" "duy=" "nhất=" "có=" "thể=" "thoát=" "khỏi=" "truy=" "binh=" "lúc=" "này=" "là=" "tiến=" "vào=" "con=" "mắt=" "không=" "gian=" "con=" "mắt=" "không=" "gian=" "sẽ=" "truyền=" "tổng=" "sinh=" "linh=" "đến=" "một=" "nơi=" "bất=" "kỳ=" "ở=" "đại=" "lực=" "chính=" "phản=" "._=" "flandal=" "và=" "thiên=" "tộc=" "tới=" "chạm=" "nên=" "chỉ=" "có=" "thể=" "trùng=" "mắt=" "nhìn=" "bóng=" "dáng=" "hai=" "người=" "bị=" "con=" "mắt=" "không=" "gian=" "nuốt=" "lấy=" "họ=" "thần=" "thờ=" "đứng=" "trên=" "tầng=" "cao=" "nhất=" "của=" "kim=" "tự=" "tháp=" "mãi=" "một=" "lúc=" "sau=" "flandal=" "mới=" "thở=" "dài=" "nói=" "“trở=" "về=" "đi=" "không=" "tìm=" "thấy=" "được=" "nữa=" "đầu”=" "._=" "***=" "._=" "đỗ=" "trạch=" "từ=" "từ=" "tĩnh=" "lại=" "phản=" "xạ=" "đầu=" "tiên=" "của=" "cậu=" "là=" "tìm=" "nhân=" "vật=" "chính=" "cậu=" "sợ=" "lúc=" "tiến=" "vào=" "con=" "mắt=" "không=" "gian=" "sẽ=" "bị=" "lạc=" "mất=" "hắn=" "khi=" "nhìn=" "thấy=" "bộ=" "áo=" "choàng=" "đen=" "quen=" "thuộc=" "bên=" "cạnh=" "đỗ=" "trạch=" "mới=" "thở=" "phào=" "một=" "hơi=" "nhưng=" "hơi=" "ra=" "được=" "một=" "nửa=" "thì=" "bị=" "nghe=" "lại=" "._=" "áo=" "choàng=" "đen=" "trải=" "dưới=" "đất=" "bọc=" "lấy=" "một=" "thân=" "hình=" "nho=" "nhỏ=" "một=" "chu=" "nho=" "trông=" "giống=" "thiếu=" "niên=" "mười=" "hai=" "tuổi=" "của=" "nhân=" "tộc=" "đang=" "mê=" "man=" "bất=" "tĩnh=" "mái=" "tóc=" "ngắn=" "mềm=" "mại=" "màu=" "cây=" "đay=" "rủ="

xuống,=" tai=" yêu=" tinh=" nhỏ=" nhắ=" lậ=" ra=" cộng=" thêm=" làn=" da=" trắng=" nồn=" khiến=" người=" ta=" muốn=" cần=" một=" cái.= " .=" đố=" trạch...=" đố=" trạch=" tháo=" kính=" xuống=" dùng=" góc=" áo=" chùi=" chùi,=" lại=" chùi=" chùi=" rồi=" đeo=" lên=" lại.= " .=" thiếu=" niên=" tóc=" nâu=" vẫ=" mề=" man=" nằm=" ở=" vị=" trí=" của=" nhân=" vật=" chính.= " gương=" mặt=" thuần=" khiết=" vô=" hại=" đó=" nhìn=" thể=" nào=" cũng=" chẳng=" thể=" liên=" hệ=" được=" với=" phù=" thủy=" mặt=" trắng=" u=" ám=" trước=" kia=" được.= " .=" ...=" nhất=" định=" là=" cách=" thức=" cướp=" người=" của=" mình=" không=" đúng!= " .=" *****=" .=" *****=" .=" họ=" nói:= " muốn=" lên=" không=" trung=" ư,=" chúng=" ta=" có=" thể=" chế=" tạo=" phi=" thuyền=" cho=" ngưoi.= " .=" họ=" nói:= " muốn=" vào=" hải=" dương=" ư,=" chúng=" ta=" có=" thể=" chế=" tạo=" tàu=" ngầm=" cho=" ngưoi.= " .=" họ=" nói:= " muốn=" khai=" phá=" đại=" lục=" ư,=" chúng=" ta=" có=" thể=" chế=" tạo=" chiến=" xa=" cho=" ngưoi.= " .=" họ=" nói:= " chắc,=" ngưoi=" cao=" thật!= " .=" họ=" nói:= " nhưng=" chúng=" ta=" vĩ=" đại=" hơn,=" bởi=" vì=" chúng=" ta=" là=" chu=" nho=" (gnome).=" .=" —=" trích hồn=" huyết:= " bài=" thơ=" chu=" nho = " .=" —=" tác=" giả=" có=" điều=" muốn=" nói:= " .=" đọc=" giả:= " nhất=" định=" là=" cách=" thức=" cướp=" người=" của=" tôi=" không=" đúng,=" đây=" là=" trẻ=" con=" nhà=" ai=" vậy=" hả!= " @tác=" giả=" .=" tác=" giả:= " của=" nhà=" tôi=" đó,=" cậu=" cũng=" sẽ=" trở=" thành=" người=" nhà=" tôi=" mau=" thôi...=" anh=" thấy=" thể=" nào?= " @nhân=" vật=" chính=" .=" nhân=" vật=" chính:= " ...=" lại=" đây.= " @đọc=" giả=" ">

13. Chương 13

Độc giả: Tiểu sinh ở đây, ai dám làm gì manh chủ!

.

Nhìn đứa trẻ bên cạnh. Xỉ (?) nhân vật chính, trong đầu Đỗ Trạch hiện lên những câu này:

.

Thảm kịch nhân gian! Phụ thân đau xót mang theo đứa con trẻ đại đi tha hương cầu thực ở dị thế

.

Nhân vật chính cực khổ của tôi, tại sao anh lại biến thành shota thể này?

.

Cô nhi bần có tài năng thiên bẩm nhưng vận mệnh trở trêu, gánh vác trọng trách cứu vớt/hủy diệt thế giới, thiếu niên sẽ chọn con đường nào?

.

Độc giả khổ bức thật sự rất muốn khóc, tình tiết diễn ra sớm hơn ba mươi năm, cuối cùng vẫn không thể kéo con ngựa hoang bị bệnh trĩ quay trở lại.

.

Thật ra trong nguyên tác của Hồn huyết , sau khi nhân vật chính rời khỏi hành lang không-thời gian thì lập tức nhìn thấy mảnh Kim Tự Tháp do Chu Nho tạo ra. Khi đó nhân vật chính không kích hoạt được Kim Tự Tháp, cho nên anh ta mang theo Kim Tự Tháp trực tiếp rời khỏi vùng đất thất lạc bằng truyền tống trận, rơi xuống cây sinh mệnh của tinh linh, gây ra một tình tiết tại Tinh Linh tộc. Về phần huyết thống Chu Nho của nhân vật chính thì phải rất lâu sau này, nhân vật chính mới thức tỉnh nó trong một lần lên vào đoàn dong binh đi đến di tích Chu Nho.

.

Vậy ba người đó ở đâu ra thế hả? Lại còn thức tỉnh huyết thống Chu Nho của nhân vật chính nữa chứ, mụ nội!

Sở dĩ, huyết thống Chu Nho thức tỉnh khá trễ, là vì một khi đã thức tỉnh, nhân vật chính có thể kích hoạt được mảnh Kim Tự Tháp mở ra “thông đạo”, sau đó tiến vào phó bản cao cấp cũng chính là đại lục phản diện đây. Khi đó, cấp độ nhân vật chính sẽ đột phá một trăm, bởi vậy mà nhân vật chính hung tàn mới có thể thoải mái đè bẹp đại lục phản diện cho đến khi nào đủ đường thuận lợi mới thôi. Nhưng bây giờ... Đỗ Trạch ngây ngẩn nhìn nhân vật chính đại nhân nhỏ nhỏ mềm mềm trắng trắng nộn nộn mà cảm thấy tương lai quá xa vời.

Hai mặt trăng một vàng một xanh lay động nhô lên chính giữa bầu trời đầy khói tím. Màu sắc yêu dị đó không khi nào là không nhắc nhở việc họ đang ở trên đại lục phản diện. Đối với đại lục phản diện, Nhất Diệp Tri Khâu miêu tả như thế này: cần cỗi, hoang vu, thiếu thốn tài nguyên, nguyên tố loãng. Ở kỷ nguyên thứ hai, Thiên tộc và Tinh Linh tộc đã đánh Ma tộc tới đây; ở kỷ nguyên thứ tư, Chu Nho tộc cũng đuổi Vong Linh tộc đến đây và tạo ra mảnh Kim Tự Tháp phong tỏa “thông đạo”. Cho nên đại lục phản diện chính là nơi ở của sinh vật hắc ám. Họ phát huy nhuần nhuyễn quy luật cá lớn nuốt cá bé. Ở đây không chia lãnh thổ, chỉ có 72 tòa thành đại biểu cho đỉnh sức mạnh của một khu vực. Mỗi thành thờ phụng một vị ma thần — đỉnh cao sức mạnh của Ma tộc.

Đỗ Trạch hết sức tự giác nhớ tới lời chỉ bảo ân cần của Nhất Diệp Tri Khâu: trong tất cả chủng tộc, tính phá hoại và hủy diệt của Ma tộc là mạnh nhất... mạnh.....

Câu hỏi: trong phó bản cao cấp “đại lục phản diện”, một người chơi với sức chiến đấu là 5 cùng với một người chơi chuyên tu thì phải qua ải thế nào đây? Cầu chiếc lược tiến công, mẹ nó... TAT

Một trận gió ập tới, mùi máu tươi thoảng qua chóp mũi Đỗ Trạch. Đỗ Trạch nhìn về phía phát ra mùi máu, lập tức phát hiện nó tỏa ra từ người nhân vật chính. Tu vẫn cuộn mình nằm im dưới đất, áo choàng đen che kín người anh ta. Đỗ Trạch hơi do dự rồi vươn tay vén áo choàng lên. Mùi máu tươi tanh nồng tràn ngập khắp bầu không khí, trên thất lưng Tu có một vết thương rất sâu, tuy đã không còn chảy máu, nhưng nó lại toát miệng ra theo từng cơn hô hấp.

Đỗ Trạch rất hoảng sợ, cậu luống cuống tay chân nhìn miệng vết thương dữ tợn đó. Tuy hình thái vong linh của nhân vật chính có trọng thương thế nào cũng sẽ không chết, nhưng nó không có nghĩa là chủng tộc khác sẽ có khả năng “bất tử”. Vả lại, sau khi nhân vật chính thức tỉnh bốn huyết mạch mới có thể tự do chuyển đổi hình thái!

Đỗ Trạch đứng lên nhìn quanh bốn phía, đại lục phản diện đúng là hoang vu, cần cỗi y hệt tác giả miêu tả. Đập vào mắt cậu đều là những khối đá cứng ngắc, ngay cả thực vật cũng hiếm khi thấy được. Tuy nhiên, Đỗ Trạch nghe được một tiếng vang ở sau lưng. Độc giả sung sướng quay đầu lại: quả nhiên, cứ hễ nhân vật chính vừa gặp chuyện là sẽ có tiên nhân/thần thánh/em gái đáng yêu/em trai vô tình đi ngang qua cứu giúp, YY văn quả đã không phụ lòng tiểu sinh...

Một ma thú đang gặm dở cái xác chết im lặng mặt đối mặt với Đỗ Trạch.

... YY văn, mà cũng phản bội tao!!!

.
Ngoại hình ma thú đó trông giống một con cạp nanh kiếm, xác chết trong miệng nó còn đang nhỏ máu ròng ròng. Chắc chắn là nó đã ngửi được mùi máu tươi nên mới chạy tới đây để kiếm cơm. Đỗ Trạch theo phản xạ đứng chắn trước người Tu, đơ mắt nhìn nó.

.
Không được chớp mắt, không được chớp mắt, không được chớp mắt. Nếu ai đó nói với cậu rằng gặp phải lão hổ thì giả chết là hữu hiệu nhất, cậu sẽ không do dự nằm xuống a a a!

.
Ma thú trừng lại cặp mắt hổ nhìn Đỗ Trạch mặt không đổi sắc. Nó vẫn không nhúc nhích, cơ bắp toàn thân căng cứng như thể chỉ cần Đỗ Trạch có dị động, nó sẽ nhào tới ngay lập tức. Tâm Đỗ Trạch càng ngày càng trầm xuống, ánh mắt lộ ra vài phần sức mạnh không thể diễn tả bằng lời — Không được, mắt sắp chịu không nổi nữa rồi! QAQ

.
Cuối cùng, dưới cái nhìn đăm đúi của độc giả dần dần (sương mù dày đặc), con ma thú đã làm một chuyện nằm ngoài dự đoán: nó từ từ nhả xác chết trong miệng ra, sau đó từng bước một lui về phía sau, cặp mắt nhìn chăm chăm Đỗ Trạch như sợ cậu sẽ nhào tới xé xác nó chỉ trong nháy mắt. Mãi đến khi lui được một đoạn khá khá, ma thú xoay người gần như là cong đuôi bỏ chạy.

.
Độc giả khùng bố khiến ma thú vừa nghe danh đã sợ mất mật: ...?

.
Đỗ Trạch bủn rủn tay chân ngồi phịch xuống đất. Cậu tháo kính rồi xoa xoa hai mắt. Dù còn rất sợ hãi, nhưng tên ngọc nào đó vẫn high như chưa từng được high.

.
Quả nhiên, khí chất bá vương là một kỹ năng cần thiết để xuyên không! Tiểu sinh cuối cùng cũng đã uy vũ hùng tráng được một phen! Dù đứng trước thần thú hay ma thú, con nào cũng phải run rẩy bỏ chạy. Tiểu sinh ở đây, ai dám làm gì manh chủ. Phải mau mau lau mắt! Thật sự rất cay...

.
Sau khi mang kính vào, tầm nhìn của cậu đã trở nên rõ ràng hơn và trông thấy được một thứ, đó chính là vật cứu mạng đối với cậu lúc này. Đỗ Trạch vui như mở cờ chạy đến bên cái xác mà ma thú đã bỏ lại. Ráng nhìn không nhìn cái chỗ hồng máu chảy đầm đìa nó, Đỗ Trạch gỡ cái bọc từ trên xác chết ra. Vì đại lục phản diện có nhiều nguyên tố loãng, cho nên sinh vật nơi đây thường dùng thảo dược hoặc nước thuốc để trị thương. Người đi thám hiểm sẽ mang theo thảo dược hoặc nước thuốc để phòng ngừa. Sau khi tìm được thứ cần thiết từ bọc đồ, Đỗ Trạch cảm thấy mình nên tin tưởng tiểu thuyết YY — muốn thuốc thì sẽ có người người mang thuốc đến.

.
Đỗ Trạch chân thành cảm ơn cái xác: người anh em đưa thuốc vất vả quá, với công lao phần đầu “đi ngang qua cứu nhân vật chính” trên mặt trận, chúng tôi sẽ luôn luôn tưởng nhớ đến anh.

.
Đỗ Trạch trở lại bên Tu, cậu dè dặt bôi nước thuốc lên miệng vết thương rồi dùng vải băng lại. Nhìn áo choàng bị máu thấm ướt, Đỗ Trạch lưỡng lự một giây rồi cắn răng cởi áo, thay cho Tu chiếc áo sơ mi trắng cùng với áo khoác của mình. Vì tướng tá Chu Nho khá nhỏ nên áo sơ mi dài đến đầu gối, trông cậu lúc này cứ như một kẻ biến thái đang rình trộm trẻ em.

Độc giả đứng đó chống nạnh ngụ ý rằng, cậu chưa bao giờ thuần (biến) khiết (thái) hơn bây giờ.

Một trận gió ập tới, tên gốc nào đó hắt hơi.

Đây không phải là chỗ ở lâu.

Đỗ Trạch nhặt áo choàng đen lên, liếc sang cuốn đồng nhân tản ra cảm giác có thật kia, cậu quyết định mang nó theo. Nếu như không hủy nó triệt để mà tùy ý ném nó lại thì sẽ bị người dị thể thấy được... cậu sẽ không còn mặt mũi nữa. Tình huống nghiêm trọng hơn là, một khi có người phát hiện ra thứ này không những không hủy được mà còn tự động hoàn tác thì chắc chắn sẽ nổi hứng tò mò, mà tò mò thì sẽ mang về nghiên cứu. Tự nghiên cứu không được thì gọi đám người khác tới nghiên cứu, nếu đám người đó nghiên cứu không được thì gọi cả đại lục đến nghiên cứu. Nhưng sách chỉ có một cái thì nghiên cứu được gì chứ? Mang đi sao chép, nếu cuốn sách đã thần kỳ như vậy thì nội dung cũng rất có giá trị để nghiên cứu! Sao chép ra ngàn bản, sau đó mỗi người một cái, sau đó... không có sau đó ...

Bởi vì đã bị nhân vật chính phát hiện rồi GAME OVER, hoặc là cả đại lục đều trở thành gay rồi GAME OVER. Đây cũng là một vấn đề.

Vừa nghĩ tới việc cuốn đồng nhân này sẽ sinh sôi nảy nở, Đỗ Trạch đã bị dọa đến ướt quần. Trước khi tìm được một an toàn để giấu cuốn đồng nhân, Đỗ Trạch thì cậu sẽ không bao giờ vứt bỏ nó.

Đồng nhân văn: Bởi vậy mới nói, đây tuyệt đối là chân ái (er).

Đỗ Trạch dùng áo choàng giấu cuốn đồng nhân ở sau lưng, sau đó cúi người ôm lấy Tu. Hình thái Chu Nho của nhân vật chính rất nhẹ, đến nỗi ngay cả thân thể gầy yếu đến không thể gầy yếu hơn của Đỗ Trạch nam mà cũng có thể dễ dàng ôm vào lòng. Dù bị lấn qua lộn lại đến thế nào, Tu vẫn ngủ rất sâu. Không biết là vì bị thương quá nặng, hay là vì cảm giác người bên cạnh quá đỗi quen thuộc nên mới khiến hắn lâm vào mê man mà không hề phòng bị.

Đỗ Trạch nhìn gương mặt say ngủ chẳng hay biết gì kia mà lòng chợt thấy kỳ lạ không sao lý giải được.

Quả nhiên, tiểu loli và shota mềm mềm nộn nộn là thứ có lực sát thương lớn nhất trên đời. Chẳng trách Nhất Diệp Tri Khâu hiếm khi miêu tả nhân vật chính trong hình thái Chu Nho. Cứ hễ hình thái Chu Nho lên sàn diễn thì nhân vật chính lại đang ở một mình hoặc là tự nhốt mình trong phòng, khi bước ra sẽ cầm theo một thần khí cực khủng. Nếu tác giả mà miêu tả cụ thể hình thái Chu Nho của nhân vật chính thì tất cả mọi người trong ngoài tiểu thuyết sẽ tru lên rằng “Đáng yêu như thế thì chắc chắn là bé trai rồi!”, lực uy hiếp của nhân vật chính cứ như vỡ thành mảnh nhỏ...

Đỗ Trạch ôm Tu đi về phía trước. Cậu phải tìm cho được một nơi có thể cư trú, nhất thiết phải loại 72 chủ thành ra, tình huống bây giờ của họ chẳng khác nào đang dăng thịt đến tận cửa — trong tay cậu là Chu Nho đã bị tuyệt chủng ở đại lục chính diện, rành rành là hoá thạch. Cho nên Đỗ Trạch chỉ có thể tìm một chỗ bên ngoài chủ thành để nhân vật chính dưỡng thương. Còn cậu thì lăn vào trong thành để đổi thảo dược và thức ăn.

.
Vì đầu tóc xù mềm mềm của Tu gác lên vai Đỗ Trạch nên khi bị xóc nảy, lỗ tai hắn sẽ cọ cọ vào cằm Đỗ Trạch.

.

.

.
Đây là một mảnh đất hoang vắng đìu hiu, khói mù mịt mang sắc tím che lấp bầu trời, toàn bộ đại địa được bao trùm bởi một lớp ánh sáng đỏ nhạt. Trên đá núi đỏ tươi, thực vật héo rụi mỗi mét. Gió lớn từ nơi xa ập đến, nghiền thực vật thành bụi phấn rồi cuốn lên không trung. Bụi phấn rơi xuống, tựa như một khúc ca thê lương.

.
—— Trích Hồn huyết: Đại lục phản diện

.
Tác giả có điều muốn nói:

.
Độc giả: Tiểu sinh ở đây, ai dám làm gì manh chủ! Tiểu sinh đây là anh hùng cứu mỹ nhân đó, mua ha ha ha ha!

.
Nhân vật chính: Không biết hồi báo kiểu gì, chỉ có thể lấy thân báo đáp.

.
Độc giả: ... = =! Không, không cần chủ động như vậy a a a ——

.
Tác giả: Từ nay về sau, “anh hùng cứu mỹ nhân” đã trở thành một giai thoại.

14. Chương 14

.
Nhân vật chính: Ta sẽ nắm chặt lấy ngươi

.
Đỗ Trạch ôm Tu lê bước trên một vùng đất màu đỏ sậm. Cậu đã đi rất lâu, nhưng đập vào mắt vẫn là không gian hoang vắng, hoàn toàn không có bóng dáng sinh vật khác.

.
Bầu trời tử sắc ảm đạm, nặng nề, không khí thì buồn một cách khó hiểu, đến cả một cơn gió cũng chẳng có khiến Đỗ Trạch chán chường vô cùng. Cứ đi được một đoạn đường cậu đều phải dừng lại nghỉ ngơi, tuy nói hình thái Chu Nho của nhân vật chính không nặng, nhưng cũng có thể coi là một đứa bé nặng ký.

Trong lúc người chơi có giá trị chiến đấu đạt mức âm lại một lần nữa thở gấp (?) rồi ngồi xuống hồi phục giá trị thể lực thì chợt nghe được một tiếng rên yếu ớt. Đỗ Trạch cúi đầu, mí mắt thiếu niên trong lòng run lên, sau một hồi giây dựa cất lực mới mở ra được, hé lộ cặp mắt màu hổ phách xinh đẹp. Mới tỉnh lại nên trông Tu có vẻ hơi đờ đẫn và mơ hồ, như hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ ngây thơ nhìn cái cằm của Đỗ Trạch.

“... Đỗ Trạch?”

Âm thanh đó nhỏ nhỏ mềm mại chứ không hề khàn khàn trầm thấp như khi là vong linh. Bởi vì không quen gọi tên nên nó mang theo một chút mất tự nhiên và vụng về. Đỗ Trạch bị manh chết mất thôi. Manh chủ của tiểu sinh không thể nào đáng yêu như vậy chứ!

Dưới ánh mắt nóng bỏng của Đỗ Trạch, Tu phản ứng rất nhanh. Hắn nhìn cơ thể của mình, đôi mắt to hiện lên vẻ bối rối. Hắn là do vấn đề về vẻ ngoài nên lúc này Đỗ Trạch cảm thấy Tu giống như một đứa trẻ bị ức hiếp đang chờ người lớn tới an ủi.

Nhất Diệp Tri Khâu cũng có nói qua trong phần “Tác giả có điều muốn nói” rằng, tính cách và ngoại hình của nhân vật chính sẽ bị ảnh hưởng bởi các huyết mạch, giả dụ như khi biến thành Tinh Linh sẽ khá lạnh lùng, biến thành Thiên tộc thì cao ngạo. Đối với việc này, hết 80% bình luận của độc giả đều ngụ ý rằng rất muốn phun mủ dãi cả* vào mặt tác giả: mủ nội, từ đầu đến cuối chỉ toàn thấy u ám! Nhân vật chính từ đầu tới đuôi đều bị ngược! Lạnh lùng cao ngạo cái rắm!

* Ý chỉ kinh nguyệt của các bạn nữ ý (bura)

Là một trong những thành viên khi trước từng muốn phun mủ dãi cả, Đỗ Trạch nhìn biểu cảm shota của Chu Nho rồi lặng lẽ rời khỏi tổ đoàn: mặc kệ các người có tin hay không, tôi tin là được rồi.

Nghe nói Chu Nho tộc khá miễn cảm, tò mò, cố chấp...

Tuy nhiên, không đợi Đỗ Trạch xé bỏ rào cản xã giao đến an ủi một vài câu, Tu đã thu hồi hết kinh ngạc, quét mắt nhìn xung quanh rồi hỏi: “Đây là đâu?”

Kiên cường bỏ qua một cơ hội tăng độ hảo cảm, Đỗ Trạch trưng ra bộ mặt lạnh: “Đại lục phản diện.”

Như để chứng minh cho lời nói của Đỗ Trạch, một trận cuồng phong gào thét ập tới, thổi mạnh đến mức khiến hai người không thể mở mắt ra được. Không khí phiến muộn lúc này bị xé tan, bầu trời tử sắc bị gió thổi nứt để lộ một màu đỏ tươi, giống như kinh lạc cơ thể người giăng kín không trung, trông như địa ngục.

Đỗ Trạch kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cảnh tượng tận thế này, đột nhiên cảm thấy khuôn mặt lạnh lạnh, có giọt nước nhỏ vào mặt. Mưa?

Không chỉ có khuôn mặt, ngay cả tâm Đỗ Trạch cũng lạnh toát. Đại lục phản diện không có bốn mùa, không có thời tiết, trời mưa chỉ có thể phản ánh một việc, đó là “nguyên tố lốc”. Nguyên tố lốc chính là đặc sản số một ở đại lục phản diện. Vì đại lục phản diện có từ trường đặc biệt nên nguyên tố ở đây sẽ tùy lúc hình thành nên một cơn lốc thực thể hóa phá hủy đại địa —— tại sao đại lục phản diện lại cần cối hoang vu, thiếu thốn tài nguyên, vì nó có nguyên tố lốc; tại sao đại lục phản diện chỉ có nguyên tố loãng, đó là do mọi nguyên tố tự do đã bị nguyên tố lốc triệt tiêu; tại sao đại lục phản diện chỉ có thành mà không trấn hay thôn gì, đó là vì những thành đó có công trình phòng chắn nguyên tố lốc.

Mưa là nguyên tố nước được hình thành trong nguyên tố lốc. Đỗ Trạch cảm thấy khuôn mặt khi bị mưa thấm ướt thì bắt đầu ngứa ngáy, đau đớn. Lại một giọt nước rơi xuống, lần này là ở trên tay Tu, có thể nhìn thấy rõ ràng một vết hồng mà giọt nước đó để lại trên làn da trắng nõn. Tu nhíu mày, trong không khí phản phát như có mùi bị thiêu cháy. Hai người đều im lặng, lập tức hiểu được điều này có nghĩa là gì.

Trong tất cả nguyên tố ma pháp, nguyên tố hắc ám có đặc tính là ăn mòn.

Đỗ Trạch cảm thấy mình có thể viết ra một bộ Cuộc đời thảm thương, độ may mắn của cậu chắc chắn là E: khi tới dị thể, nhân vật chính đã bị hắc hóa hoàn toàn; khi rời khỏi vùng đất thất lạc, gặp được tổ ba người đến tìm ngược; khi đến đại lục phản diện, nguyên tố lốc đã chờ đợi lâu ngày. Nhất định là lúc cậu xuyên không, xúc xắc đã làm việc không tốt!

Ban đầu chỉ là vài “giọt mưa”, sau đó cứ dần dần tăng lên. Đỗ Trạch đưa mắt nhìn quanh, xung quanh dường như là thành trấn, ngay cả một cái khe đá để họ trú “mưa” cũng không có, đập vào mắt họ lúc này chỉ độc một mảnh đất khô cằn. Tu cũng nhận ra đây là một tình thế không lối thoát, Chu Nho kinh ngạc nhìn những giọt nước màu đen rơi xuống từ bầu trời. Hắn bị thương rất nặng, chỉ cần cử động một chút thôi là miệng vết thương đau nhức như muốn toát ra, căn cứ không thể thoát khỏi bữa tiệc chết chóc này.

Động lực lớn nhất lúc này chính là...

Ánh mắt Tu nhoáng lên một cái, hắn được thả xuống. Người đó ngồi xổm xuống đưa lưng về phía hắn: “Leo lên.”

Chu Nho ngẩn ngơ, hắn nghe thấy âm thanh kỳ quái nói rằng: “Ôm chặt lấy.”

Đỗ Trạch thấy Tu đã trèo lên lưng mình thì tùy ý giắt cuốn đồng nhân vào thắt lưng, trải tấm áo choàng bọc lấy hai người rồi đứng lên bắt đầu chạy. Nước mưa cứ thế tạt thẳng vào người Đỗ Trạch, nóng cháy và rất buốt. Cậu chưa bao giờ thấy mình bị trắng đến nhường này, cậu đang chạy bằng cả tính mạng mình. Những nơi bị nước mưa rơi trúng cứ phát lên tiếng cháy xèo xèo, Đỗ Trạch rất hoảng hốt khi ngửi thấy mùi thịt nướng, ba phần giòn, bảy phần mềm, cắn một phát giòn rụm...

Tiểu sinh năm ngoái mua cái biểu (= đ*t cmn QvQ).

Mưa càng lúc càng lớn, Đỗ Trạch cũng càng thêm chật vật. Cho dù cậu có liều mạng đến thế nào thì cũng không thể thay đổi được tổ chất cơ thể mình. Đỗ Trạch thở hổn hển, bước chân chậm dần lại. Cậu có cảm tưởng toàn bộ cơ thể mình đang đeo theo mấy trăm ký sắt, không chỉ đau đớn, mà còn nặng nề đến nổi

khiến cậu không thể nhấc chân lên được. Cậu không rõ mình đã chạy bao lâu, bốn phía đều chìm vào trong màn mưa đen tối, liên miên tàn nhẫn bao trùm lấy người khác rồi ăn mòn từng chút một.

.

Mệt mỏi quá, nặng nề quá, đau quá.

.

Áo choàng bị thiêu rụi, tóc rụng, da thịt bị ăn mòn.

.

Thanh niên tóc đen cứ thế từ chạy nhanh đến chạy chậm, từ đi bộ, đi chậm, đến cuối cùng là lê từng bước dưới màn mưa, mỗi một bước là một cái thở dốc. Cậu dường như cảm nhận được cái gì đó nên vội vàng chuyển người trên lưng xuống ôm vào lòng hồng giảm bớt diện tích bị mưa xối xuống.

.

Tại sao cậu lại liều mình bảo vệ nhân vật chính đến vậy? Dù nhân vật chính có ngược cậu đến trăm, đến ngàn lần thì tình cảm cậu dành cho nhân vật chính vẫn không thay đổi. Cậu chẳng ngờ rằng mình lại thánh mẫu đến độ này. Cứ cho là lúc đầu cậu vì huyết khế nên mới không muốn nhân vật chính chết đi, nhưng bây giờ cậu thật sự cẩn thận che chở người trong lòng. Cứ cho là vì cậu có khả năng hoàn tác nên mới không để tâm đi?

.

... Rất đau.

.

Da chỉ mới bị ăn mòn đã đau đến thót ruột gan, vậy khi máu thịt bị hòa tan thì sao. Làm sao mà hắn có thể chịu được cảm giác thống khổ tuyệt vọng còn hơn cả cái chết đó được?

.

Đỗ Trạch cong lưng ôm chặt lấy hình thể trong lòng —— người này là nhân vật chính, vốn nên có một tương lai tốt đẹp, được mọi người yêu mến, nhưng chỉ vì một câu nói của độc giả mà bị khoét xẻo da thịt, bị chúng bạn xa lánh.

.

Trong sách viết một người bị tổn thương, người đọc chỉ có ấn tượng là “A, người này đang bị tổn thương”. Họ biết nhân vật chính rất đau khi bị xẻo đi máu thịt, khi bị phản bội. Nhưng họ hoàn toàn không ý thức được cơn đau đó sâu đến chừng nào vì họ nghĩ rằng thứ này không tồn tại. Chỉ khi trải qua hết tất cả thống khổ, Đỗ Trạch mới thật sự hiểu được, những người ở thế giới khác như họ tàn nhẫn đến đâu, việc họ làm ngu xuẩn đến chừng nào.

.

Sự áy náy chột dạ bao trùm lấy Đỗ Trạch khiến trái tim cậu phát đau. Đỗ Trạch thậm chí còn chút nản lòng: nhân vật chính đã bị tổn thương đến vậy thì còn có thể mạnh hóa được nữa à?

.

“... Thả ta xuống, người hãy đi đi.”

.

Dọc đường đi, Tu chỉ im lặng nằm trên lưng Đỗ Trạch, cho dù miệng vết thương bị rách vì xóc nảy hắn cũng không rên một tiếng nào. Lúc Đỗ Trạch ôm hắn vào lòng, hắn bỗng lên tiếng.

.

“Ta sẽ gỡ bỏ huyết khế, người sẽ không phải chết vì ta đâu.”

.
Huyết khế là một loại khế ước đơn phương cưỡng chế, người làm chủ khế ước sẽ có quyền chủ đạo tuyệt đối, việc gỡ bỏ khế ước sẽ do người đó quyết định hoàn toàn.

.
Đỗ Trạch sững sốt một hồi mới nhận ra là Tu đang nói với mình. Suy nghĩ của cậu bị sai lệch nên mới nghe nhầm rằng nhân vật chính bảo mình đi đi? Kẻ chỉ biết lợi dụng người khác, coi trọng bản thân mình như nhân vật chính lại có thể cam chịu chờ chết ở chỗ này mà bảo cậu bỏ đi?

.
Đỗ Trạch khóc, cậu thật sự đã khóc: mẹ nó, manh chủ, anh đã quay lại, ánh sáng thánh mẫu đang rọi xuống. Tôi thân là đầu sỏ hại anh ra nông nỗi này phải tin tưởng vào tình yêu.

.
Tiểu sinh thề bằng tính mạng, nhất định phải đưa anh ngồi lên ngai thần.

.
Đỗ Trạch há mồm định bày tỏ tiếng lòng của mình với nhân vật chính đã manh hóa thì tai nghe nào đó lại biểu tình phản đối. Lần này không phải hết điện, mà bị mưa đen cắt đứt dây.

.
Đỗ Trạch... Đỗ Trạch hít một hơi: Không sao, tiểu sinh quen rồi, ha ha, a, a... a...

.
—— Mày nhất định là gián điệp do Nhất Diệp Tri Khâu phái tới đúng không!!! Tao bắt quá chỉ muốn tăng độ hảo cảm thôi mà!!! WTF!!!

.
Tu cảm thấy mình bị Đỗ Trạch ôm chặt vào ngực. Thanh niên trưng ra khuôn mặt lạnh tanh, cong lưng che chắn giúp người đang bị nước mưa ăn mòn cao độ. Bên dưới chiếc kính là một đôi mắt rực lửa. Đây là lần đầu tiên Tu thấy biểu cảm của Đỗ Trạch rõ ràng đến như vậy. Cái người luôn luôn ăn nói thận trọng đó thế mà giờ lại... đang tức giận?

.
Tu cúi đầu, mái tóc mềm mại rũ xuống che khuất khuôn mặt.

.
Chắc hẳn là vận may đã quay trở lại với manh chủ, Đỗ Trạch đi chưa được mấy bước thì thấy một nơi trú ẩn. Đó là một cái khe trên núi đá, cao khoảng một mét, chiều rộng không nhiều, có thể miễn cưỡng chứa được hình thể Đỗ Trạch và Tu lúc này. Đỗ Trạch không do dự nhét Tu vào phía trong, còn mình thì gắng sức nong vào.

.
Đỗ Trạch ngồi ngoài nên vẫn hay bị nước mưa tạt vào người, tuy nhiên tình hình lúc này đã tốt hơn trước rất nhiều. Cậu tin rằng mình có thể chịu đựng được đến lúc hoàn tác. Quả nhiên nhờ có khả năng hoàn tác mà giới hạn thấp nhất của một con người đã được kéo dài đến vô hạn, dám dùng cảm khiêu chiến với cái chết. Giờ đây họ đã an toàn, manh chủ cũng đã quay về, tương lai sáng ngời tốt đẹp đang chờ họ bước đến.

.
Ngay lúc Đỗ Trạch đang mơ tưởng tới tương lai của mình khi theo chân manh chủ, Tu bỗng nghiêng người, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy ngón trỏ của Đỗ Trạch. Đỗ Trạch cúi đầu nhìn Tu, sắc mặt thiếu niên rất tái, thoát nhìn rất giống vong linh. Nhưng cặp mắt màu hổ phách đó thật sự xinh đẹp, Đỗ Trạch gần như

có thể thấy được dáng vẻ chẳng khác gì thầy ma của mình thông qua nó: tóc bị ăn mòn rơi rụng gần hết, làn da thì bị thiêu cháy lộ ra lớp thịt bên dưới.

.

... Hoàn tác thật sự là một khả năng phi thường.

.

Sau đó, Đỗ Trạch thấy khóe miệng Tu cong lên. Đó không phải là nụ cười lạnh của vong linh, mà là nụ cười đáng yêu với má lúm đồng tiền của Chu Nho.

.

Hắn nói: “...”

.

Trước ánh mắt nhìn như hiểu rõ mà thật ra là mờ mịt của Đỗ Trạch, Tu thỏa mãn nhắm nghiền hai mắt, giấu đi sự u tối sâu trong đáy mắt.

.

.

.

Hắn không nói với người đó, rằng hắn đã thấy cái khe từ lâu rồi.

.

Hắn chỉ bảo: thả ta xuống, người hãy đi đi.

.

Hắn không nói với người đó, rằng hắn sẽ giết người đó nếu người đó dám bỏ rơi hắn.

.

Hắn chỉ bảo: ta sẽ gỡ bỏ huyết khế, người sẽ không phải chết vì ta.

.

Hắn không nói với người đó, rằng hắn sẽ không bao giờ buông tay.

.

Hắn chỉ bảo với người đó là: ta sẽ nắm chặt lấy người.

.

Hắn sẽ nắm chặt lấy hình bóng đã cong lưng che chắn cho mình dưới màn mưa đen, sẽ không bao giờ buông ra.

.

—— Hộp bí mật

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Nhân vật chính: Ta sẽ nắm chặt lấy ngươi.

.

Độc giả: Cầu, cầu buông tha.

.

Tác giả: Chu Nho khá miễn cảm, tò mò, và rất cố chấp.

.

Độc giả: Mẹ nó, không phải cố chấp kiểu đó! Vẫn cứ u ám như lúc đầu đi *lau mồ hôi*! Cầu tổ đoàn phun mù đi cả vào mặt người trên!

.

(Cố chấp mà bạn tác giả nói là ngoan cố =.,=)

.

15. Chương 15

Nhân vật chính: Đừng rời khỏi mắt ta.

.

Ngư ma đầu hắt hơi một cái, nhằm chán ôm vũ khí tựa vào cửa thành, bắt đầu nhớ lại buổi tối yêu mị hôm trước. Tiểu nương đó không chỉ hút cạn hết tinh hoa, mà còn khoét luôn cả túi tiền của hắn. Đồng bạn của hắn cũng có vẻ buồn ngủ và khó chịu, bắt đầu cầu nhàu: “Xui xẻo! Tự đứng lại bị giao nhiệm vụ. Nguyên tố lốc vừa ngừng thì kiểm soát được gì chứ.”

.

Bất luận kẻ nào muốn đi vào chủ thành đều phải nộp tiền. Người nhận nhiệm vụ gác cửa thành có thể nhân cơ hội tăng giá tiền để kiếm lời. Nhưng nguyên tố lốc vừa quét qua, ngoại trừ những người có sức mạnh kinh hồn thì không ai dại gì mà lãng vãng ngoài thành cả. Tất cả mọi người sẽ an phận tại 72 chủ thành, chờ nguyên tố lốc qua đi.

.

Ngư ma đầu vừa định gạt đầu đồng ý thì thấy một bóng người đang lại gần. Đó là một khách lữ hành ăn mặc rất kỳ dị...? Trên tay y cầm một quyển sách, người khoác một chiếc áo choàng đen rách nát, khuôn mặt thì bị mũ trùm che kín, chỉ lộ ra vài lọn tóc đen. Khi đến gần, ngư ma đầu còn có thể ngửi được mùi máu tươi phát ra từ chiếc áo choàng, dường như nó được dệt từ nguyên tố hắc ám. Nguyên tố hắc ám lượn lờ phảng phất mùi của tử linh.

.

Ngư ma đầu hơi khó hiểu. Với thực lực của một đại kiếm sĩ, hắn dư sức biết người nọ yếu đến nỗi không đỡ được một cú. Nhưng những gì trước mắt lại mách hắn rằng, không hề đơn giản như vậy đâu. Thấy vị khách lữ hành ăn mặc kỳ lạ kia định lướt qua họ tiến vào thành Halpas, đồng bạn hắn thét một tiếng: “Đứng lại!”

.

Người nọ dừng lại, nghiêng người. Rõ ràng là không nhìn thấy, thế mà ngư ma đầu lại có cảm tưởng như bị ánh mắt lạnh lùng đó đóng đinh bất động. Hắn thấy tóc đen lộ ra khỏi chiếc mũ, trong đầu chợt nghĩ đến cái gì đó, lập tức ngăn cản đồng bạn muốn phát uy. Dưới ánh mắt khó hiểu của đồng bạn, ngư ma đầu tiến lên một bước, cung kính nói: “Đại nhân, vào thành phải nộp 10 ngân tệ.”

.

Người nọ dừng một chút, sau đó lấy từ túi áo ra 10 ngân tệ, ngư ma đầu lập tức cung kính tiếp nhận, giọng điệu nhún nhường: “Hy vọng đại nhân vui vẻ khi ở lại thành Halpas.”

.
Sau khi người nợ rời khỏi, đồng bạn khiếp sợ nhìn 10 đồng tiền xu kia: “Lão ngu, phí vào thành là 15 ngàn tệ! Người điên rồi ư?!”

.
Ngu ma đầu liếc đồng bạn ngu ngốc của mình: “Người có biết vừa nãy ta nói cái gì không?”

.
Đồng bạn lắc đầu, trong đoạn đối thoại vừa rồi, ngu ma đầu sử dụng một loại ngôn ngữ không thông dụng. Hắn chưa từng nghe thấy ngôn ngữ nào kỳ lạ như vậy.

.
“Ma ngữ thượng cổ. Chỉ có Ma tộc cao cấp mới có thể hiểu được, ta cũng chỉ thử hai câu.” Ngu ma đầu nói: “Người không thấy hắn có tóc đen à? Tuy không thấy được cặp mắt của hắn, nhưng chắc chắn đó là màu tím của Ma tộc cao cấp!”

.
Thiên tộc dựa vào số lượng cách chim để phân chia cấp sức mạnh, còn toàn bộ sức mạnh của Ma tộc lại ngưng kết trong mắt. Mỗi một Ma tộc cao cấp đều có tóc đen mắt tím, màu tím trong mắt càng đậm thì sức mạnh càng lớn.

.
Đồng bạn của ngu ma đầu cuối cùng cũng hoảng hồn nhận ra: may là hắn được kéo lại, nếu không đã đắc tội với vị Ma tộc cao cấp đó rồi.

.
Cùng lúc đó, một vị “Ma tộc cao cấp” cũng đang sợ hãi nghĩ rằng: may là nhờ có di sản người anh em đưa thuốc để lại mà mình mới vào được thành.

.
Rõ ràng trong nguyên tác Hỗn huyết, nhân vật chính khi vào chủ thành không cần trả tiền cơ mà...Được rồi, lúc đó nhân vật chính hung tàn đã dùng vũ lực để chiếm lĩnh chủ thành, ai mà dám đòi phí vào thành chứ.

.
Đối lập sinh ngược, xem tiểu thuyết thích bao nhiêu, thì giờ Đỗ Trạch lại đau xót bấy nhiêu. Vì mang thương nặng nên nhân vật chính bất tỉnh rất lâu. Đã thế lại còn không có thức ăn và thuốc nên tình hình càng thêm trầm trọng, Đỗ Trạch đứng một bên chỉ có thể lo lắng suông. Mưa đen vừa giảm, Đỗ Trạch đã chạy ra ngoài tìm kiếm đường sống. Lần này, vận may của cậu rất tốt, đi chưa bao lâu thì phát hiện được một chủ thành, nhưng vì nguyên tố lốc chưa dứt hẳn nên cửa thành bị đóng kín.

.
Vất vả chờ nguyên tố lốc qua đi, Đỗ Trạch nhòm chiếc áo choàng trông không khác gì đồng vải rách của mình, nhìn lỗ thủng trên đó mà cảm thán rằng đây là phần bikini đời mới. Ngay cả bộ phận nhạy cảm cũng không che nổi, thật xấu hổ! Mặc vào chắc chắn sẽ lộ hàng. Vì thế Đỗ Trạch ngượng ngùng cởi áo khoác lên trên người Tu mặc vào, sau đó dùng áo choàng che sơ bên ngoài. Cậu mang theo vài đồng tiền lấy từ cái túi của người anh em nợ cùng với quyền đồng nhân anh hùng tiến về phía chủ thành. Nhưng Đỗ Trạch lại không ngờ rằng vào thành còn phải nộp phí, cứ như vậy, số tiền dư trong tay cậu ít đến đáng thương.

.
Đỗ Trạch nhìn chằm chằm số tiền ít ỏi. Ban nãy khi đi dạo phố, cậu phát hiện số tiền này chỉ có thể mua được một bộ quần áo hoặc thức ăn cho ba ngày hoặc một chai nước thuốc.

Cầu học được thuật a __(;3)__...

Một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán. Điều làm Đỗ Trạch khóc không ra nước mắt là, bây giờ cậu đang cực kỳ đói bụng.

Ở thế giới Hỗn huyết, tiêu chuẩn thực lực được phân chia theo cấp bậc, mà thực lực lại bao gồm thực lực chân chính và thực lực bên ngoài — trang bị. Chỉ cần trang bị tốt, một ma pháp học đồ hoàn toàn có thể xử lý được một ma đạo sư. Vì thế, ở thế giới này ai ai cũng nhiệt liệt chạy đua trang bị cao cấp.

Những người lùn biết rèn trang bị sẽ được mọi người ủng hộ nhiệt tình, họ có thể rèn ra những loại vũ khí ‘nóng bỏng tay’. Người lùn là một nhánh nhỏ của Chu Nho nên kỹ năng của họ hầu hết được lưu truyền từ thời Chu Nho đến giờ, mặc dù phần lớn sách quý đã bị thất lạc. Nếu trang bị do người lùn chế tạo đã có thể gây ra một trận náo loạn rất lớn, vậy thì do Chu Nho chế tạo càng... ha ha.

Bởi vậy trong tiểu thuyết, khi nhân vật chính không có tiền thì sẽ đổi sang hình thái Chu Nho tạo ra một ít trang bị, sau đó đem những hàng lỗi thường là dùng để luyện tập hoặc tùy tay làm ra đi bán đấu giá, và rồi khiến cho toàn bộ đại lục nổi loạn. Vô số quý tộc và kẻ mạnh đã vì những hàng lỗi đó mà đánh nhau đến đầu rơi máu chảy. Thế mà nhân vật chính chỉ ung dung vác mặt đi nhận tiền. Nhân tiện nói thêm, những sản phẩm hoàn hảo của nhân vật chính lại được hiến cho hậu cung và toàn bộ binh sĩ của hắn.

Bàn tay vàng nghịch thiên đến cỡ nào chứ, tuy nhiên tình hình hiện tại là: bàn tay vàng bị trọng thương; hình thái Chu Nho của nhân vật chính đã thức tỉnh, nhưng lại hoàn toàn không có tư liệu và công cụ để hắn thi thố tài năng.

Thức ăn, quần áo hoặc là nước thuốc, chỉ có một lựa chọn.

Đỗ Trạch chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục càn quét trên đường, rào cản xã giao của cậu cam đoan rằng cậu sẽ không thể mặc cả với đối phương, mà khắp 72 chủ thành đều có Ma tộc, Đỗ Trạch sợ mình nói nhiều sẽ làm lộ thân phận ngu ngốc của cậu, nhất là tại cái thành Halpas này.

Lúc trước đã từng nói, đại lục phản diện có 72 tòa thành, mỗi tòa thành tôn thờ một vị ma thần, bởi vậy ma thần mà thành Halpas tôn thờ dĩ nhiên là Halpas rồi: vị ma thần xếp thứ 38 trong tổng số 72 ma thần, danh hiệu là “Bá tước của cái chết và hủy diệt”, đặc trưng là cặp mắt đỏ như máu với biểu tượng là đại cú (chim gáy) màu đen — điều này chứng tỏ tác giả lười đặt tên nên trực tiếp lấy từ truyền thuyết về “72 con quỷ của vua Solomon” ra sử dụng, đỡ phải lo nghĩ!

Bây giờ Đỗ Trạch mới hiểu được việc dung túng cho hành động này của Nhất Diệp Tri Khâu là sai lầm biết bao nhiêu, trong 72 ma thần của vua Solomon thì Halpas có một cái thuộc tính: món chính của gã là thịt người, không thể là bạn tốt của nhân loại. Vì thế, Halpas trong Hỗn huyết cũng có khẩu hiệu “món chính là thịt người, không phải bạn tốt của Nhân tộc”, mà tín ngưỡng của chủ thành Halpas đương nhiên cũng “món chính là thịt người, không phải bạn tốt của Nhân tộc”.

Tiểu sinh cũng có một khẩu hiệu: món chính là tác giả, không phải bạn tốt của tác giả.

.
Con đường phía trước tụ tập một đám ma, họ đang quay kín bên một cái thông báo. Đỗ Trạch chần chờ một chút, sau đó thận trọng tiến tới. Cậu không dám len vào, chỉ có thể nghe lén ở phạm vi ngoài cùng.

.
“Chắc chắn, thành chủ đại nhân lần này rất chắc tay.”

.
“1, 2... 5 số không, mười vạn kim tệ! Nhiều tiền quá!”

.
“Tĩnh mau tĩnh mau, cũng không phải chỉ cho một mình ngươi, ngươi có thể tìm được một thứ vũ khí có thể khiến thành chủ vừa lòng được à?”

.
...

.
Đỗ Trạch hết sức kinh ngạc, mười vạn kim tệ tương đương với một triệu nhân dân tệ ở trái đất. Thành chủ Halpas vì một thứ vũ khí tốt mà vùng tiền như cỏ rác, gã quá coi thường những người chạy đua trang bị ở dị thể rồi. Nhưng sau khi khiếp sợ xong Đỗ Trạch lại mềm nhũn thân mình, một cơ hội tốt như vậy mà tại sao lại xuất hiện trước mắt cậu. Đối với tình hình tài chính hiện tại của cậu, nó chẳng khác gì việc một cô em đang thoát ỹ trước mặt để cậu đề, nhưng sau đó cô em lại tươi cười nói rằng: em đang có mụ dì cả.

.
Đỗ Trạch khóc ròng chạy đi.

.
Né đám người đi sang chỗ khác, tầm nhìn Đỗ Trạch được mở rộng. Cậu hướng tới quảng trường thành Halpas, giữa quảng trường là một pho tượng hình đại cự, biểu tượng của Halpas. Đỗ Trạch chột ngẩn người, bởi vì cậu thấy một Ma tộc bên dưới pho tượng. Đó là một nam tử bận ỹ phục xanh, tay phải cầm sách, trước mặt ỹ có một sạp hàng, trên sạp hàng là đủ loại rương với nhiều kiểu dáng khác nhau.

.
—— Không thể nào, tại sao ỹ lại ở đây?

.
Đỗ Trạch biết Ma tộc trước mắt là ai. Tên này trong Hỗn huyết là một vai phụ khá nổi bật: ỹ là một thương nhân, lai lịch bí ẩn, nhân vật chính cũng từng giao dịch với ỹ, song phương đều rất hài lòng. Đường như ỹ gọi là... Dan?

.
Đoạn nhân vật chính lần đầu gặp Dan là một khúc cẩu huyết kinh điển: lúc đi dạo, nhân vật chính đã nhầm trúng một vài thứ trên sạp hàng, sự thật thì những thứ đó chính là thần khí bị ếm, mà trên sạp hàng của Dan cũng có một thần khí. Ánh mắt Đỗ Trạch bắt giắc liếc tới đồng rương trên sạp hàng. Đồ của Dan hầu hết đều là rương hòm, bên trong chứa thứ gì thì không ai biết được, chỉ có thể mua về rồi mở ra. Về phần mở được cái gì thì phải xem lại nhãn phẩm của người mua. Cấp nhãn phẩm của nhân vật chính quá là nghịch thiên rồi cho nên hắn mới mở được thần khí.

.
Ma đạo Phần Dục.

Về thần khí này, nó gần giống với dạng của mèo tinh. Lực công kích của ma đao Phần Dục rất nghịch thiên, đã thế còn có kỹ năng phản khếp, miệng vết thương do nó tạo nên rất khó mà khếp lại. Ý nghĩa cũng như cái tên, nó sẽ phóng đại ham muốn của người sử dụng, dẫn đến việc người sử dụng bị ma đao khống chế biến thành một kẻ khát máu. Nhân vật chính đương nhiên sẽ không bị ma đao khống chế, nhưng nói cho cùng hẳn vẫn bị ảnh hưởng của ma đao và trở nên tàn bạo hơn. Lúc trước, khi Nhất Diệp Tri Khâu giải thích như thế này, độc giả bên dưới đã làm một hàng “ha ha”, họ đã quen đến chai rồi. Nhân vật chính có hệ chữa trị cơ mà, tác giả có shi, có shi không!? (shi có thể hiểu là nhớ)

.

Mặc kệ lúc trước các độc giả có phỉ nhổ tác giả như thế nào, đối với Đỗ Trạch bây giờ mà nói, đây quả thực là buồn ngủ gặp chiếu manh. Cậu cảm thấy bây giờ mình dư sức đi đùa giỡn một cô em đang có mụ dì cả. Chỉ cần đổi lấy ma đao từ chỗ của Dan, sau đó bán lại cho thành chủ, đã có tiền rồi thì họ còn lo không thể chinh phục được thế giới à.

.

Có nhân vật chính tất sẽ có thiên hạ.

.

Dan là một thương nhân rất kỳ quái. Y không cần tiền tài, chỉ cần thứ có thể làm y hứng thú. Đỗ Trạch bắt đầu phân tích những thứ có thể làm cho Dan thích, nghĩ kiểu nào cũng chỉ có trang bị trên người cậu là được. Kính và tai nghe thì không thể được rồi, vậy thì chỉ có...

.

Đỗ Trạch nhìn cuốn đồng nhân không thể xé được trên tay mình rồi quay đầu trở về những con phố. Cậu mua thức ăn nước uống cho một ngày, tiền dư thì mang đi mua một cái áo ngắn, sau đó tìm chỗ vắng vẻ thay áo. Tên gốc nào đó cầm áo khoác lên bị tráng tiến về phía quảng trường.

.

Tao tin mày, áo len.

.

Dan đang ngồi trên ghế thấp mãi mê coi sách. Một bóng đen bao trùm lên, Dan ngẩng đầu, thấy một người bận áo choàng đen rách nát đứng trước mặt mình.

.

Dan thoáng cái tươi cười một cách chuyên nghiệp: “Các hạ muốn thử vận may à? Mua một cái rương đi ~”

.

Người đó không nói một lời, ánh mắt liếc qua cả sạp hàng, sau đó như có vẻ vô tình rơi vào một chiếc hộp nhỏ màu xám. Dan cầm lấy chiếc hộp đó rồi cười với người khách: “Các hạ muốn cái này phải không? Ngài là khách mới, ta mặt dày nhắc nhở một câu: cửa hàng này không lấy tiền...”

.

Động tác của người đó cắt ngang lời Dan, hắn lấy ra một chiếc áo có kiểu dáng kỳ lạ rồi đưa qua: “Dùng nó đổi.”

.

Dan nhận lấy cái áo đó, nhìn mấy lần rồi mới uyển chuyển nói: “Ta không thiếu quần áo.”

.

“Anh sẽ không hủy được nó.”

.

“A?” Hứng thú của Dan nổi lên, y hỏi: “Ngài để ta thí nghiệm một chút nhé?”

.
Người bạn áo choàng đen không nói gì, ngằm đồng ý.

.
Dan buông lỏng tay ra, cái áo có kiểu dạng kỳ lạ đó không hề rơi xuống đất, mà bắt đầu cháy giữa khoảng không cho đến khi thành một nắm bụi. Dan nhìn chăm chăm nắm bụi đó, thế nhưng lại không thấy được hình ảnh như mong muốn. Ngay lúc Dan định mở miệng, chợt nghe thấy tiếng nói mang theo sự kỳ diệu cất lên: “Khi hai mặt trăng lên đỉnh, người sẽ thấy được điều đó.”

.
“Ý của ngài là nó sẽ phục hồi như cũ? Lúc nửa đêm?”

.
Áo choàng giật giật, có vẻ là người đó đang gật đầu.

.
Dan giả hoạt giấu đi hứng thú của mình rồi giả bộ khó xử nói với người bạn áo choàng: “Ngài xem, bây giờ tới lúc nửa đêm còn khá lâu, cần bản không thể chứng minh được. Dĩ nhiên không phải là ta nghi ngờ ngài, tiểu bản làm ăn luôn luôn cẩn thận...”

.
Người bạn áo choàng đen im lặng, sự yên ắng quỷ dị này khiến Dan chợt cảm thấy khó hiểu, y khụ một tiếng: “Ta sẽ đợi ở đây đến khuya, nếu đúng như lời ngài nói, ta sẽ dâng thứ ngài muốn bằng hai tay.”

.
Người bạn áo choàng đen vẫn không nói lời nào, có thể thấy là đang do dự. Dan tinh ý, lập tức đề nghị: “Nếu ngài tin lời ta, ngài có thể đi làm chuyện khác, còn ta sẽ chờ ở đây. Ngài có thể đi nghiệm chứng với những người quanh đây...”

.
“Ngày mai, ngoài thành.” Người bạn áo choàng đen lại ngắt lời Dan: “Mang đồ đến.”

.
Nói xong, người bạn áo choàng đen xoay người rời đi. Dan nhìn chăm chăm bóng dáng đó, nghĩ rằng, vị khách này thật sự kỳ dị. Y vươn tay, phần bụi dưới đất bị một sức mạnh vô hình cuốn lại rồi nhẹ nhàng rơi vào tay y.

.
Để y xem thử kỳ tích này.

.
Đỗ Trạch thật không ngờ chỉ trong một ngày ở thành Halpas mình đã giành được danh hiệu “Ma tộc cao cấp”, “Vị khách kỳ dị”. Trên đường trở về, tai nghe ngạo kiêu của cậu lại hết điện. Về phần giao dịch với Dan, lấy góc độ từ nguyên tác Hồn huyết, tuy Dan có vẻ bí ẩn, nhưng vẫn rất đáng tin. Y đã nhiều lần giúp đỡ nhân vật chính giải quyết những vấn đề khó.

.
Khi Đỗ Trạch sắp trở lại khe đá, cậu đột nhiên cảm thấy rùng mình, như có thứ vô hình nào đó đang nhìn cậu chăm chăm mà cậu thì lại không có đường để trốn.

.
—— Đó là lần đầu tiên cậu nhìn thấy huyết khế thú.

Một người hoàn toàn được kết thành từ máu xuất hiện trước mắt cậu. Nó không có ngũ quan, nhưng Đỗ Trạch vẫn có cảm tưởng như nó đang nói: ta tìm được người rồi.

.

Đỗ Trạch choáng váng, cái người đỏ như máu biến mất. Tu đang đứng cách đó không xa, sắc mặt tái nhợt nhìn cậu.

.

“Người đi đâu...?”

.

Dù tai nghe đã đình công, nhưng Đỗ Trạch vẫn có thể nghe được đại khái. Cậu không ngờ rằng khi tỉnh lại Tu sẽ đi tìm mình, thậm chí còn dùng đến huyết khế. Cậu có thể cho đó là đã chiếm được một vị trí nhỏ nhỏ trong lòng nhân vật chính không ta?

.

Bởi vì tai nghe đã hết điện, nên Đỗ Trạch chỉ có thể quơ quơ thứ trong tay, ngụ ý rằng cậu đang đi đổi thức ăn.

.

Tu tựa hồ có chút ngây ngẩn, sau đó lại hỏi: “...?”

.

Đỗ Trạch đoán hẳn đang hỏi thức ăn này từ đâu ra, nhưng vì không có máy trợ thính nên cậu không mở miệng được. Cậu biết mình nên giải thích với Tu, bởi vì Chu Nho rất miễn cảm và tò mò, hay nói cách khác là bệnh đa nghi của họ rất nặng. Dù biết thế nhưng Đỗ Trạch vẫn không thể lên tiếng, giọng nói của cậu như bị nghẹn lại cổ họng, không thể phun ra được.

.

—— A Trạch là một tên ngốc... lời vừa nói ra đã khiến người ta cười nhạo gần chết.

.

Không đợi Đỗ Trạch giải thích, Tu dường như không thể chịu đựng được nữa. Lúc này tỉnh lại thấy Đỗ Trạch không ở bên mình, Tu gần như ép mình phải đứng lên ra ngoài tìm vật sở hữu của mình.

.

... Không thể chịu đựng được.

.

Chiếc áo sơ mi trắng đỏ lên vì nhiễm máu, Đỗ Trạch hốt hoảng chạy tới đỡ lấy Tu như sắp ngã xuống. Ngay thời khắc đó cậu bị Tu ôm chặt, Chu Nho ngẩng đầu, cặp mắt màu hổ phách xinh đẹp sáng rỡ.

.

“Đừng...”

.

Đỗ Trạch đã rất cố gắng song chỉ nghe được chữ “đừng”. Cậu thấy Chu Nho vì đau mà cặp mắt ươn ướt đáng thương, trông như một đứa trẻ đang làm nũng với người lớn. Vậy câu nói kia chắc là “Đừng bỏ rơi tôi”?

.

Chết tiệt, mạnh quá đi mà!

.

Vì thế dưới cái nhìn của Tu, tên gốc nào đó gặt đầu rất kiên định, sợ đối phương không thấy nên lại gặt lần nữa.

.

Sau này, mỗi lần đọc giả gốc ghéech nhớ lại là bắt đầu hung hăng dậm chân. Dục vọng độc chiếm của Tu với cậu bắt đầu từ đây và không thể vãn hồi được nữa. Cậu thật là gốc khi xem cái dáng vẻ ngược này thành làm nũng, đã vậy còn gặt đầu đến hai lần!

.

Đỗ Trạch mang nhân vật chính “mềm nhuyễn” nhà mình trở về. Sau khi họ đã khuất bóng, không khí xung quanh nảy sinh dao động nhỏ, một bóng người hiện ra.

.

Dan lấy tay phải vỗ đầu, nhìn theo hướng hai người rời đi, khóe miệng ẩn hiện một nụ cười mờ ám.

.

“Ày da, ta nhìn thấy cái gì đây, huyết khế, Nhân tộc và một... Chu Nho?”

.

.

.

1 thủy tinh tệ = 1000 kim tệ, 1 kim tệ = 10 ngân tệ = 1000 đồng tệ (nhân dân tệ)

.

Phân cấp chiến sĩ : Kiếm sĩ → Đại kiếm sĩ → Kiếm Sư → Đại kiếm sư → Kiếm Thánh → Võ thần (mỗi cấp lại chia thành ba bậc hạ, trung, thượng)

.

Phân cấp ma pháp sư: Ma pháp học đồ → Ma pháp sư → Ma đạo sĩ → Ma đạo sư → Pháp thần (mỗi cấp lại chia thành ba bậc hạ, trung, thượng)

.

Giai cấp Nhân tộc: Thường dân → Chiến sĩ → Kỹ sĩ → Tước sĩ → Nam tước → Tử tước → Bá tước → Hầu tước → Công tước

.

Đẳng cấp ma pháp/chiến kỹ: 1-9 giai, cấm chú/cấm kỹ

.

Đẳng cấp ma thú: 1-9 giai, thần thú

.

—— Tập giả định Hỗn huyết

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Nhân vật chính: Đùng rời khỏi mắt ta.

.

Độc giả: Tiểu sinh... tiểu sinh chỉ đi vệ sinh thôi mà.

.

Tác giả (ngồi xõm trên bậc tam cấp ngoài WC): Tôi còn phải chờ bao lâu nữa?

.

16. Chương 16

Độc giả: Tôi không phản bội anh

.

Đã từng có một đứa trẻ, nó hay bị một đám trẻ khác cười nhạo, vì thế nó bắt đầu trở nên ngu ngốc.

.

Đỗ Trạch là một tên ngốc, luôn là như vậy. Lúc tai cậu chưa bị gì thì cậu đã ngốc từ trong ra ngoài rồi; sau khi đeo máy trợ thính, bề ngoài cậu trở nên bí hiểm, nhưng bên trong vẫn ngốc đến bất trị.

.

Lỗi tai cậu không phải bị bệnh từ lúc mới sinh, mà sau khi lên trung học mới có một vài dấu hiệu. Bởi vì nó đến quá chậm, cho nên ngay cả Đỗ Trạch cũng không nhận ra được. Cậu chỉ cảm thấy đôi khi người khác đang nói chuyện, cậu ngày càng khó theo kịp. Vì thế Đỗ Trạch chỉ có thể bảo đối phương lặp lại, cứ thế qua nhiều lần, Đỗ Trạch phát hiện mọi người dường như không thích nói chuyện với mình nữa.

.

Đỗ Trạch bắt đầu ngộ ra, nếu người khác đang nói chuyện mà mình cắt ngang lời họ rồi bảo họ lặp lại, đổi lại là cậu cũng sẽ thấy rất phiền phức. Nhưng nếu phản ứng không kịp thì làm thế nào? Tên ngốc kết luận: lúc này, chỉ cần mỉm cười là được.

.

Đỗ Trạch chưa từng nghĩ là tai mình sẽ có vấn đề. Khi bị phát hiện có chỗ bất ổn, cha mẹ đã đưa cậu đến bệnh viện, qua kiểm tra biết được cậu bị khiếm thính. Đỗ Trạch rất hoảng hốt khi thấy cha mẹ chuẩn bị máy trợ thính cho mình. Chỉ chớp mắt một cái mà cậu trở thành một người khuyết tật?

.

Vì thế, Đỗ Trạch đã trốn tránh, cậu không muốn đeo máy trợ thính. Cậu giả vờ như mình không có chuyện gì rồi bắt đầu trở lại cuộc sống thường nhật. Nghe không rõ, cứ mỉm cười; phản ứng không kịp, cứ mỉm cười; khi những người khác cười nói gì đó với cậu, cậu luôn giữ nụ cười trên mặt. Cậu không biết là lời nói của mình càng ngày càng không rõ ràng, ngữ điệu và âm lượng cũng bị sai lệch.

.

Vì thế, bệnh tình ngày càng xấu hơn, Đỗ Trạch rốt cuộc cũng phải đeo máy trợ thính lên. Ngày đó, cậu đứng ngoài cửa phòng học, trong thế giới đã lâu không có tiếng động, cậu nghe được người bạn thân nhất của mình đang đùa giỡn với những người khác.

.

“A Trạch chính là một tên ngốc, luôn thích cười ngây ngô, lời vừa nói ra đã khiến người khác cười nhạo gần chết.”

.

Cậu ta dường như đang bắt chước cái gì đó, đã thể còn ác ý to giọng lên. Tiếng nói chói tai lại còn khó nghe vang lên khiến mọi người cười oang oang.

“Đúng thế! Khi tớ nói cậu ta là đồ ngu ngốc, cậu ta cũng chỉ cười ngây ngô.”

“Làm lại một lần nữa đi!”

“Các cậu thật là! Thầy giáo đã dặn phải quan tâm đến người ‘khuyết tật’ cơ mà.”

Đỗ Trạch đẩy cửa, tiếng cười lập tức im bật, mọi người ngây ngốc nhìn Đỗ Trạch đang đứng ở cửa. Đỗ Trạch cứ thế bước đến chỗ ngồi của mình, sắc mặt bình tĩnh. Những người đó nhìn nhau, không biết đoạn đối thoại vừa rồi có bị Đỗ Trạch nghe được không.

Bạn thân ngưỡng chừng chạy tới: “A Trạch, cậu đến rồi... A, đây là tai nghe MP3 mới à? Quá đỉnh!”

Đỗ Trạch nhìn “người bạn” thân nhất của mình mà cảm thấy ngực như bị xiết chặt, nghẹn đến mức khiến cậu không thở nổi. Cậu chợt cảm thấy phát ra tiếng nói là một việc vô cùng kinh khủng. Âm thanh buồn cười ban nãy vẫn cứ quanh quẩn trong đầu cậu, như ác ý cười nhạo hành động trốn tránh lúc trước của cậu ngốc đến chừng nào.

Thiếu niên giơ tay lên ấn máy trợ thính, dưới ánh mắt của mọi người, cậu im lặng gật đầu rồi máy móc nở một nụ cười: đúng thế, đây là tai nghe, chỉ là tai nghe thôi.

Cho nên vừa rồi cậu chưa nghe thấy gì hết.

—— Đây coi như là lần cuối cùng Đỗ Trạch cười với người khác. Từ đó về sau, tên ngốc bắt đầu chuyển sang trang B, kiên trì khẩu hiệu “có một không hai” cho đến khi lên đại học, cũng là lúc cậu nghiện internet gần chết và chỉ số cận thị tăng đột biến.

Tiếp sau đó, Đỗ Trạch gặp được Nhất Diệp Tri Khâu.

Vì thế tác giả chuẩn bị chén, nhân vật chính trở thành thức ăn, độc giả lại thành người dọn bàn.

Đỗ Trạch mơ mơ màng màng tựa vào vách đá, sau đó bừng tỉnh. Cậu vội vàng nhìn nhân vật chính trong lòng mình. Tu đang gối vào ngực cậu ngủ rất sâu. Dáng vẻ nhu thuận đó giống hệt kiểu hình hoàn mỹ mà dân otaku khát cầu. Đỗ Trạch vươn tay sờ trán Tu rồi thở phào một hơi.

.
Ngày hôm qua, vì gắng sức đi tìm cậu mà miệng vết thương của Tu bị rách ra, khi trở về bắt đầu phát sốt rồi mê man. Đỗ Trạch lăn qua lăn lại quá nửa đêm, đến sáng sớm mới ngủ được một chút. Tuy nói nhờ khả năng hoàn tác mà cậu không cần ăn, uống hay ngủ cũng có thể sống, nhưng tinh thần bị khủng hoảng vẫn khiến Đỗ Trạch mệt mỏi vô cùng. Sau khi thu xếp ổn thỏa cho Tu, Đỗ Trạch nhắm nghiền hai mắt, xuôi theo giấc mơ nhớ lại những chuyện không vui trước đây.

.
Đỗ Trạch nhìn bầu trời bị khói tím che phủ bên ngoài, hoàn toàn không biết được thời gian. Đỗ Trạch giật nảy một cái.

.
Không phải cậu đã bỏ lỡ giao dịch với Dan rồi chứ?

.
Đỗ Trạch lấy tai nghe ra kiểm tra, lượng pin chỉ còn một nửa cho cậu biết rằng: giờ này mà đi tới là vừa khéo trùng với thời điểm gặp Dan hôm qua.

.
Còn chờ cái gì nữa? Đi thôi (w)=?!

.
Đỗ Trạch cẩn thận dời Tu ra khỏi ngực mình, dùng ánh mắt rõ ràng trông rất thích thú mà lại làm bộ như phiền não nhìn bàn tay đang nắm chặt lấy mình: đứa trẻ sinh bệnh thích bám dính lấy người như vậy đó ~ (sương mù mịt mù)

.
Tên gốc nào đó không muốn đánh thức Tu. Dù gì thì cũng sẽ về nhanh, vì thế Đỗ Trạch rất cẩn thận gỡ bàn tay của Tu xuống. May mà áo choàng vốn rách nát, nên cậu mở ra rất dễ dàng. Sau đó, Đỗ Trạch không suy nghĩ gì thêm mà vội vàng chạy tới thành Halpas.

.
Một cặp mắt hổ phách lảng lạng dõi theo bóng dáng rời đi của Đỗ Trạch, đáy mắt đen tối mờ mịt.

.
Khi Đỗ Trạch chạy tới ngoài thành Halpas thì mới sực nhớ hôm qua cậu vẫn chưa nói thời gian và địa điểm hẹn gặp cụ thể cho Dan. Ngoài thành Halpas toàn là núi đá thì làm quái gì mà tìm được người!?

.
“Ây da ~ cuối cùng cũng đến.”

.
Một tiếng nói truyền tới từ bên trên Đỗ Trạch. Cậu ngẩng đầu, phát hiện người đó đang ngồi trên núi đá cười đến độ tha thiết với mình. Dan nhanh nhẹn nhảy xuống, cúi chào Đỗ Trạch: “Ta đợi người rất lâu.”

.
Tay phải Dan trước giờ luôn cầm theo một quyển sách. Y vỗ tay, một chiếc rương từ trong hư không rơi xuống tay y. Đó là chiếc rương mà Đỗ Trạch đã chọn.

.
“Cái áo đó của người quả nhiên rất thần kỳ.” Dan cảm thán: “Có thể mạo muội hỏi một câu không, thứ đó được làm như thế nào?”

Đây là bàn tay vàng, anh không thể hiểu được.

.

Thấy Đỗ Trạch không định nói ra, Dan chỉ có thể nuốt tiếc nuốt vào bụng, sau đó đưa chiếc rương cho Đỗ Trạch.

.

“Đây là thứ ngài muốn.”

.

Đỗ Trạch đưa tay nhận lấy, chiếc rương tối màu trông có vẻ rất bình thường, nếu chỉ nhìn từ bên ngoài thì không ai nghĩ rằng trong đó lại có một món vũ khí mang tính sát thương cao. Trong lúc Đỗ Trạch xem xét chiếc rương, mắt Dan tựa như vô tình đảo qua một góc phía sau Đỗ Trạch, cười đến xán lạn.

.

“Ngài muốn bán ‘hắn’ cho thành chủ đại nhân à?”

.

Đỗ Trạch dừng lại một chút, nếu chiếc rương này là của Dan thì việc Dan biết bên trong là cái gì cũng không kỳ quái, nghĩ thế nên cậu gật đầu.

.

“Có thể sở hữu một thứ quý giá như vậy, thành chủ đại nhân chắc chắn sẽ vô cùng sung sướng.” Dan cười mờ ám: “Ngài có thể nhận được rất nhiều, rất nhiều tiền. Thậm chí có thể được thành chủ đại nhân khen ngợi nữa đây.”

.

Ma đao Phần Dục quả thực là một thần khí quý giá. Đỗ Trạch cảm thấy lời nói của Dan hơi kỳ lạ, nhưng cậu vẫn lựa chọn bỏ qua.

.

“Mạo muội hỏi một câu, ngài định khi nào sẽ bán ‘hắn’? Có cần ta mang ngài đến gặp thành chủ đại nhân không?” Dan đề nghị: “Hoặc là ngài có thể giao ‘hắn’ cho ta, rồi để ta đưa cho thành chủ đại nhân. Như vậy, thân phận của ngài sẽ không bị ‘hắn’ phát hiện.”

.

Đỗ Trạch kinh hãi. Dan đã phát hiện ra cậu là Nhân tộc nên mới giúp cậu không bị thành chủ đại nhân biết được? Y tốt đến thế à? Đỗ Trạch nhớ lại tình tiết trong Hồn huyết, Dan tuy rất bí ẩn, nhưng đúng là người đứng bên chiến tuyến của nhân vật chính. Đỗ Trạch bắt đầu do dự, cậu bây giờ không có tiền, ngay cả phí vào thành cũng không đóng nổi. Huống hồ, việc đi gặp một vị thành chủ đối với rào cản xã giao của một tên điều ti mà nói thật sự là hung tàn.

.

Vì thế Đỗ Trạch gật đầu: “Anh bán nó giúp tôi vậy.”

.

“Xin hãy yên tâm, ta nhất định sẽ trả một cái giá khiến ngài vừa lòng.” Dan khoa trương hành lễ một cái, khoái trá nhếch môi: “Tuyệt đối sẽ không để ‘hắn’ biết, là ngài đã bán đúng ‘hắn’, ngài cũng sẽ không bị khế ước của ‘hắn’ giết chết... A?”

.

Đỗ Trạch ngẩn người, cậu hoàn toàn không hiểu Dan đang nói gì. Cậu chỉ biết mở trừng hai mắt nhìn y nhú mày ngó về một hướng: “Có một con chuột nhắt... Bước ra đi, ta phát hiện ra người rồi.”

.
Đỗ Trạch nhìn theo tầm mắt của Dan, sau đó cậu thấy được một cảnh khiến cậu không bao giờ quên được — Tu đang đứng dưới bóng râm của núi đá. Không biết hấn đứng đó từ bao giờ, khuôn mặt vô cảm của hấn trông cứ như vật chết, chỉ có một đôi mắt lạnh băng đang nhìn về phía này. Ánh sáng rực rỡ nơi đó giờ như nhuộm màu địa ngục, thoạt nhìn ôn hòa nhưng lại lạnh lẽo vô tận.

.
Đỗ Trạch bị ánh mắt lạnh băng đó đóng đinh không tài nào nhúc nhích được. Cậu chưa bao giờ thấy Tu dùng ánh mắt như thế này nhìn mình, sự giá lạnh nơi đó khiến cho trái tim cậu cũng phải ngừng đập. Dan đứng một bên lộ ra vẻ bất đắc dĩ cùng với tiếc hận: “Ai nha nha, bị bắt quả tang rồi.”

.
Đỗ Trạch ngẫm lại đoạn đối thoại và nhận ra mình đã bị gạt! Nghe kiểu gì cũng có vẻ như cậu đang bán đứng nhân vật chính cho Dan!

.
“Là hiểu lầm —— ”

.
Dan cười khẽ, rồi cắt ngang lời nói của Đỗ Trạch: “Đã bị hấn phát hiện rồi, không cần giả vờ nữa đâu.”

.
Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó!!!

.
Lần đầu tiên Đỗ Trạch có cảm giác muốn bóp chết một người. Cậu nhìn dáng vẻ của Tu, những lời giải thích trong đầu chợt xoắn thành một cục. Mà cậu cũng chưa kịp nói gì thì tai nghe đã cho cậu thêm một nhát chí mạng.

.
Đỗ Trạch tuyệt vọng. Sau câu nói đó của Dan, Tu đã có phản ứng.

.
—— Bị bán đứng, tức giận?

.
Tầm mắt Tu chuyển sang Dan đang mang vẻ mặt trào phúng. Tiếng nói của Chu Nho rất khẽ, nhưng lại chứa đựng sự nặng nề, mệt mỏi và tuyệt vọng đến vô tận.

.
Hấn nói: “Ta quen rồi.”

.
Đỗ Trạch không nghe được lời Tu nói, nhưng cậu thấy trong mỗi một độ cong khi nói của hấn đều có sự mệt mỏi, chết lặng... không tuyệt vọng như đã không còn hy vọng từ rất lâu rồi.

.
Bị phản bội một lần, sẽ phản nộ.

.
Bị phản bội nhiều lần, sẽ bị thương tổn.

Bị phản bội vô số lần, sẽ tuyệt vọng.

.

Khi nhận ra đó chưa phải là lần cuối cùng thì cảm giác còn lại chỉ là mệt mỏi.

.

Đỗ Trạch ghen hờn. Cậu biết cảm giác bị phản bội đau đớn thế nào vì chính cậu cũng đã từng bị “bạn thân” giũ cột. Khi đó cậu rất khiếp sợ nên không dám tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Khi thấy nhân vật chính trong Hồn huyết bị người bạn thân nhất phản bội, trong một khắc đó Đỗ Trạch cảm thấy như sắp ngừng thở. Vì nhân vật chính mà cậu mới phát cuồng với Hồn huyết đến vậy. Và khi chân chính nhìn thấy hẳn, Đỗ Trạch đã rất biết ơn sức mạnh đã làm cậu xuyên không. May mắn là cậu còn có thể bồi thường được. Chính vì thế mà lúc bị ký huyết khế, bị coi như vật thí nghiệm, cậu vẫn không hề phàn nàn; bị hoài nghi hay thậm chí là bị mưa đen dội ướt cậu cũng không hề gì. Cậu không phải M, Đỗ Trạch nghĩ. Cứ tiếp tục như vậy, nhân vật chính sẽ thấy xúc động và dần dần khôi phục được sự dịu dàng vốn có.

.

Nhưng bây giờ, bởi vì Dan lừa gạt mà cậu cũng đã “phản bội” nhân vật chính.

.

Cho nên phải mau mau giải thích. Đỗ Trạch nhìn đôi mắt Tu càng lúc càng u tối, miệng khép vào mở ra mấy lần: nếu không giải thích sẽ không còn cơ hội nữa...

.

—— A Trạch là một tên ngốc, thích cười ngây ngô, lời vừa nói ra đã khiến người khác cười gằn chết.

.

... Tiểu sinh là một tên ngốc! Dễ hiểu mà!

.

“... Tôi, không... phản bội anh.”

.

Một câu nói rất cố sức tựa như người nói đã lâu chưa mở miệng nên có vẻ lắp bắp và khó khăn. Giọng nói cứ như không lấy đúng nhịp nên hơi lệch lạc, âm lượng cũng không kiểm soát được. Ánh mắt Tu lại quay về người thanh niên tóc đen. Dan tươi cười đứng một bên cũng trở nên trầm tư.

.

Giải thích thêm càng giống như đang chột dạ, nhưng Đỗ Trạch đã hoàn toàn mặc kệ việc Dan có dậm mắt thêm muối gì không. Cậu chỉ tha thiết nhìn chăm chăm Tu, dùng âm thanh không được tự nhiên thậm chí có chút buồn cười lặp lại câu nói lúc nãy:

.

“Tôi không phản bội anh.”

.

“Tin tôi... được chứ?”

.

.

.

Daniel có vẻ cũng nhận ra ánh mắt của Tu, bèn nở một nụ cười chất phác với Tu. Nụ cười đó giống như lúc Tu giúp cậu ta đánh lại đám học trò năm 3, năm 4 khi dễ mình.

.

“Tu, xin lỗi, người chết đi mới là tốt nhất.”

.

Tu biết mình lại bị phản bội. Kỳ lạ thay, lúc này hắn không còn cảm thấy tổn thương hay đau khổ như lúc trước, ngay cả tức giận cũng không có. Tim của hắn không đau đớn, giống như không hề tồn tại. Không đúng.

.

Bộ xương mở miệng cười khanh khách.

.

Không phải tim của hắn đã bị tan chảy rồi sao?

.

Ngọn lửa linh hồn xanh đen lập lòe trong hốc mắt u ám, lạnh như băng không còn một chút ấm áp nào.

.

— Trích Hồn huyết

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Độc giả: Tôi không phản bội anh. QAQ

.

Tác giả: Dừng hành động chứng minh đi.

.

Nhân vật chính: Chủ động ngồi xuống.

.

Độc giả: ... Tôi phản bội anh rồi. ==

.

17. Chương 17

Nhân vật chính: Hắn là của ta

.

Moses huých đồng bạn: “Này, người đoán xem thành chủ đại nhân triệu tập chúng ta đến đây làm gì?”

.

“Không biết.” Đồng bạn của gã ồm ồm trả lời.

.

“Ta biết đấy.” Alan đứng trước làm bộ thần bí nói: “Có một thương nhân mang tin tức đến. Gần đây xuất hiện một ma thú hiếm, thành chủ đại nhân muốn bắt nó.”

.

“Cả đội hộ vệ đều tham gia, ma thú đó rất lợi hại?” Moses liếm môi, cặp mắt tím lóe sáng. Gã thích chiến đấu.

.

“Không rõ lắm, nhưng nghe nói là một chủng loài rất quý hiếm.” Alan nhún vai, bắt đầu thấy hưng phấn: “Hy vọng nó sẽ không làm chúng ta thất vọng... Đội trưởng tới.”

.

Đội trưởng theo thường lệ nói một vài câu khách sáo, sau đó công bố mệnh lệnh của thành chủ.

.

Moses có chút ngốc lảng nhìn về phía Alan. Alan cũng nhìn lại gã bằng ánh mắt khó tin.

.

“Ta không nghe lầm chứ? Muốn bắt giữ... Chu Nho?”

.

.

“Tôi không, bán đứng anh... Tôi chỉ muốn bán thứ này.” Đỗ Trạch lấp ba lấp bắp giải thích, bước tới vài bước rồi giơ cái rương trong tay lên: “Tin tôi... được chứ?”

.

Giọng nói hơi biến điệu quanh quẩn khắp núi đá, Đỗ Trạch không chớp mắt nhìn Tu chăm chăm, ánh mắt còn mang theo sự tuyệt vọng cầu xin. Cậu biết những lời mình đang nói đều rất đáng nghi, giống như vì mạng sống mà phải ngụy biện, hướng hồ là với hình thái Chu Nho. Trong tất cả chủng tộc, tính đa nghi của Chu Nho là lớn nhất, bọn họ tò mò mà đa nghi. Bởi vậy Đỗ Trạch chỉ có thể dùng ánh mắt chờ mong nhìn Tu, tựa như một tên tử tù đang chờ lời phán xét cuối cùng.

.

Dan đứng bên cười khê. Tiếng cười tràn đầy giễu cợt, y cũng nói với Tu: “Đúng vậy, ngài hiểu lắm rồi, bọn ta đang giao dịch một ‘chiếc rương’.” Mặc dù đang giải thích, nhưng dáng vẻ y như bảo rằng “Nếu cái có thấp kém như vậy mà người cũng tin thì thật là ngu xuẩn”.

.

Tu liếc Dan một cái, sau đó nhìn về phía Đỗ Trạch định hé miệng nói gì đó, nhưng thanh niên tóc đen đối diện lại nói chắc như đinh đóng cột: “Tôi không nghe thấy được.”

.

“Tai tôi không tốt.” Đỗ Trạch một hơi thừa nhận bí mật cậu giấu bao lâu nay. Rào cản xã giao hay cái gì cũng không thể ngăn cản cậu tiếp tục giữ hình tượng lạnh lùng cao quý đó nữa. Mặc kệ đối phương có hiểu hay không, Đỗ Trạch kéo tai nghe ra: “Đây là máy trợ thính, nó hết năng lượng nên tôi không nghe thấy gì cả.”

.

Đây là máy trợ thính, là một loại máy có thể giúp cậu nghe được. Thế nhưng lúc này nó lại không thể cho cậu nghe được câu trả lời mà mình muốn nghe nhất. Cậu muốn nghe được đáp án từ Tu, dù nó có khiến cậu không phục đến đâu.

“Anh tin tôi chứ?”

Lần đầu tiên, biểu cảm của Tu có thay đổi, ánh mắt vẫn như trước không có chút hơi ấm nào. Hấn nhìn Đỗ Trạch, sau đó chậm rãi lắc đầu, khẽ nói một câu: “...”

Trong khoảnh khắc nhìn thấy cái lắc đầu đó, Đỗ Trạch cảm thấy như rơi vào hầm băng, toàn thân cứng đờ đứng đấy như bị tuyệt vọng đóng băng.

Tại sao lại không tin cậu chứ?

Đỗ Trạch ngơ ngác, cậu không đáng tin ư? Rõ ràng đã cố gắng đến gần nhân vật chính. Rõ ràng đã liều mạng tiến về phía nhân vật chính. Cậu nghĩ mình đã chiếm được một vị trí nhỏ nhoi trong lòng nhân vật chính, thì ra từ trước tới giờ đều là cậu tự mình đa tình ư? Chỉ vì sự chăm ngời của Dan mà hoàn toàn gạt bỏ mọi nỗ lực trước giờ của cậu. Cứ cho cậu là một tên ngốc không bao giờ đặt cái gì vào lòng đi, nhưng cậu cũng sẽ bị tổn thương, cũng sẽ khó chịu...

Đỗ Trạch không thấy vẻ mặt kinh ngạc của Dan, cho nên khi Tu giữ chặt lấy tay cậu, cậu chỉ có thể ngây ngốc nhìn tiểu Chu Nho viết vào lòng bàn tay mình rằng: hãy đi theo ta.

Cái gọi là từ địa ngục đến thiên đường bất quá chỉ có một chốc đó, Đỗ Trạch tỏ vẻ rằng trái tim già yếu chịu không nổi kích thích quá lớn. Thì ra không phải Tu không tin cậu. Mẹ nó, lúc đó nhân vật chính lắc đầu làm gì chứ QAQ! Ưc hiếp một người bị khiếm thính vui lắm à!

Bên này, tâm tình Đỗ Trạch đang trôi nổi giữa đại dương. Bên kia, Dan đã đủ kinh dị lắm rồi. Y hơi nhăn mặt, dùng một ánh mắt chứa đầy bất đắc dĩ, khó hiểu và thất vọng nhìn Tu: “Ai nha nha, ta không ngờ người lại...” Y dừng một chút rồi dùng một từ dễ nghe để bổ sung: “Ngây thơ như vậy, dám tin một người vừa phản bội mình.”

Tu lạnh lùng nhìn tuồng diễn của Dan: “Không sao cả.”

Giống như hấn đang nói với Đỗ Trạch rằng: không sao cả.

Dù Đỗ Trạch có phản bội hấn, lừa gạt hấn thế nào cũng không sao cả. Hấn đã chấp nhận người này, cho nên sẽ bỏ qua tất cả. Không sợ người đó đưa hấn vào chỗ chết, không sợ người đó chạy trốn khỏi mình. Hấn đã nắm chắc thì có chết cũng không buông tay.

Đây là cô chấp của Chu Nho, đồng thời cũng là cô chấp của Tu.

Dan nhìn ánh mắt lạnh băng của Chu Nho bắn lại đây. Sắc màu tươi sáng trong con người đó ẩn chứa sự bướng bỉnh, ngoan tuyệt và một chút điên cuồng mà Dan chưa từng thấy qua. Chủ nhân của đôi mắt hổ phách khẽ nói: “Hắn là của ta.”

Ngữ điệu mềm mại cứ như đang làm nũng, nhưng sâu trong đó là dục vọng độc chiếm mãnh liệt khiến Dan cảm thấy sợ hãi, không rét mà run. Dan thậm chí còn có chút đồng cảm nhìn Đỗ Trạch đang còn vây trong sự mê man: thật ra, không nghe không biết gì hết có lẽ là điều hạnh phúc nhất.

“Ai ai, bộ dáng này của ngài làm ta chẳng thấy thú vị.” Dan bất đắc dĩ dùng quyển sách trên tay vỗ đầu: “Được rồi, vừa nãy đúng là ta đã đùa dai. Ngài đây đúng là đã mua một cái rương của ta bằng chiếc áo này.”

Dan vỗ vỗ tay, một chiếc áo từ hư không rơi xuống tay y. Tu nhận ra đó là thứ mà Đỗ Trạch vẫn luôn mặc trên người, trong mắt hắn thoáng hiện vẻ kinh dị. Dan thấy nên càng tin vào suy đoán của mình.

“Xin lỗi vì đã mạo phạm, ta nghĩ cái áo thần kỳ này là từ tay ngài ra. Danh tiếng của Chu Nho tộc như sấm rền bên tai. Ta có một yêu cầu quá phận, các hạ có thể cho ta biết cái áo này chế tạo như thế nào được không?” Dan nở nụ cười, nói: “Đương nhiên, ta sẽ trả cho ngài một cái giá vừa lòng.”

Nếu như Đỗ Trạch có thể nghe được lời nói của Dan, cậu nhất định sẽ cất lực phỉ nhổ anh ta. Thế nhưng bây giờ, tên ngốc nào đó chỉ có thể dùng ánh mắt chờ mong xem vở kịch không tiếng động của Dan và Tu mà không hề hay biết nội dung của nó là gì. Việc cậu muốn làm nhất bây giờ là kéo tay Tu rời đi, miễn cho Dan lại yêu sách. Về chuyện bị Dan lừa gạt, cậu chỉ có thể chịu đựng. Đợi nhân vật chính đột phá một trăm cấp rồi lại tính sổ với Dan!

Trước khi Đỗ Trạch kéo Tu đi thì Tu đã chủ động lôi kéo Đỗ Trạch. Dan không nghĩ rằng Tu sẽ có hành động này nên vội hô lớn: “Ta có một tin tức sẽ khiến người cảm thấy hứng thú.”

“Gần đây thành chủ đại nhân sắp tăng giai nên hắn hiện đang sốt ruột tìm một loại vũ khí thích hợp.” Dan cười nói: “Thành chủ đại nhân đã biết được một thông tin khiến hắn mừng rỡ vô cùng, đó là phụ cận thành Halpas xuất hiện một Chu Nho tộc... Thành chủ đại nhân đang mang theo một đội hộ vệ tới đón tiếp ngài đấy.”

“Nếu ngài muốn giao dịch, ta sẽ phục vụ ngài mọi lúc.”

Cảm thấy tay mình đột nhiên bị Tu bóp chặt, Đỗ Trạch cúi đầu nhìn thì phát hiện sắc mặt Tu trắng bệch. Đỗ Trạch kinh hồn khiếp vía, không phải miệng vết thương lại rách ra chứ? Về chuyện Tu có thể tha một thân đau đớn theo cậu đến đây, Đỗ Trạch không biết là nên nể phục hay là bất đắc dĩ nữa.

Một cái bóng chiếu xuống. Đỗ Trạch phản xạ ngẩng đầu lên nhìn. Một bóng người đứng trên núi đá, đôi cánh dơi đang đập chứng minh đó là một... Ma tộc. Đỗ Trạch kinh hoàng phát hiện, không phải chỉ có một, mà còn rất nhiều Ma tộc lao ra từ mỗi núi đá vây lấy họ.

Những cặp mắt tím hoặc sẫm hoặc nhạt nhìn chăm chăm Đỗ Trạch và Tu trong vòng vây, một ý nghĩ thoáng hiện trong đầu họ: thật sự là Chu Nho.

.

Bị Ma tộc vây xem, Đỗ Trạch không biết tại sao lại thành ra thế này. Cậu xoay người sang chỗ khác nhìn Dan, phát hiện anh ta đang cung kính đứng sau một tảng thịt béo. Nhìn kỹ mới nhận ra tảng thịt béo đó cũng là Ma tộc, thân phận trông có vẻ khá cao. Ma tộc có thể khiến Dan cung kính như vậy... Một suy nghĩ khủng bố được hình thành trong đầu Đỗ Trạch: mẹ nó, thứ này không phải là thành chủ Halpas với châm ngôn “Món chính là thịt người, không phải bạn tốt của Nhân tộc” chứ!?

.

Hệ thống: kẻ địch của bạn Đại ma vương ăn thịt đã online.

.

Thành chủ Halpas thêm nhỏ dãi nhìn Tu với thân hình thấp bé và hai cái tai yêu tinh nhọn hoắt ẩn dưới mái tóc mềm mại. Điều đó đã chứng minh cho thân phận Chu Nho của hắn. Đây chính là chủng tộc thượng cổ, Chu Nho tộc đã sáng lập ra nền văn minh máy móc trong truyền thuyết đó sao! Có hắn, mình còn sợ không mạnh nổi sao?

.

Khi dời mắt sang Đỗ Trạch đang khoác cái áo choàng đen rách nát trên người, vị thành chủ nheo mắt lại, bắt đầu chất vấn Dan: “Sao lại có một tên nữa, hắn là ai vậy?”

.

“Đó chắc là thủ hạ của Chu Nho, một Nhân tộc yếu ớt.”

.

“Nhân tộc!”

.

Thành chủ Halpas bắt đầu nóng nảy. Gã ghét Nhân tộc, nhưng mùi vị của Nhân tộc lại rất ngon. Nghĩ tới hương vị đó, thành chủ Halpas bắt giác liếm môi, ánh mắt nhìn Đỗ Trạch nóng lên. Sinh vật ở đại lục phản diện cơ bản đều là Ma tộc và Vong Linh tộc, còn Nhân tộc thì quá ít, gã đã lâu không kiếm cơm rồi.

.

“Mang họ đi.”

.

Nghe được mệnh lệnh của thành chủ, nhóm Ma tộc nhìn nhau, sau đó một tên bước ra, là Moses. Hắn ta cẩn thận lại gần Đỗ Trạch và Tu, chuẩn bị thăm dò thực lực của đối phương. Trước mặt là Chu Nho trong truyền thuyết, là loại người hắn chưa bao giờ tiếp xúc.

.

Đỗ Trạch thấy “đại ma vương ăn thịt” vừa há mồm kêu gào thì một Ma tộc nhảy xuống đi về hướng họ, dáng vẻ đó không giống như đang gặp mặt bạn tốt. Đỗ Trạch nghĩ đến Tu đang trong hình thái Chu Nho thì cảm thấy tình hình không ổn.

.

Hiện tại bên địch đa số là Ma tộc, còn bên này chỉ có một Nhân tộc điều ti tay trời gà không chặt, một Chu Nho bị trọng thương... Có cần phải ngược tới vậy không! Trước mặt đây chính là Ma tộc đấy, là Ma tộc có thực lực cá nhân cực mạnh đó!

.

Trong Hỗn huyết , dựa theo mục tiêu đối địch lớn hay nhỏ mà chia ra thành thực lực cá nhân, thực lực đoàn chiến, thực lực đối quân, thực lực công thành. Ma tộc thiên về thực lực cá nhân, Thú tộc là thực lực đoàn chiến, Vong Linh là thực lực đối quân, Long tộc là thực lực công thành, chủng tộc khác cũng rất đặc sắc. Đỗ Trạch phải rất may mắn mới có thể tự nghiệm chứng thực lực cá nhân mạnh mẽ của Ma tộc...

Đỗ Trạch nhìn Tu bên cạnh, cắn răng mở chiếc rương trong tay — Chu Nho không có ma pháp cũng không có võ kỹ, bù lại họ có kỹ thuật chế tạo. Bởi vậy vào lúc này, chỉ có cậu mới có thể bảo vệ nhân vật chính. Hy vọng duy nhất của Đỗ Trạch được ký thác vào thần khí này. Tuy sẽ bị ma đạo khống chế, nhưng chỉ cần chờ tới lúc hoàn tác, cậu sẽ khôi phục lại bình thường.

Sau khi nắp rương được mở ra, Moses dừng bước lại để phòng nhìn chăm chăm chiếc rương. Dưới con mắt của mọi người, một cơn lốc nhỏ xuất hiện từ trong chiếc rương, có thứ gì đó đang chui ra, đầu tiên là mũi dao, sau đó là lưỡi dao rất dài, cuối cùng là chuôi dao đỏ tươi. Thanh dao bắn ra cắm phập xuống lớp đá cứng ngắc rồi lẳng lẳng đứng vững ở đó. Phần thân thon dài phát ra một vầng sáng đỏ nhạt, như mang theo ma tính nào đó khiến người ta không thể nào dời mắt.

Đôi mắt thành chủ Halpas chợt sáng rõ, không chỉ mình gã, hầu như trong mắt các Ma tộc đều ánh lên một sự tham lam. Đó là cây dao quý hiếm, còn có khả năng là... thần khí.

Đỗ Trạch vươn tay định nắm lấy chuôi dao, nhưng động tác này đã kích thích Moses phía đối diện. Hắn ta không kiêng kỵ Chu Nho mà vọt tới chỗ Đỗ Trạch gần như là trong nháy mắt.

Quá nhanh! Bấy giờ, Đỗ Trạch mới chân chính nhận ra sự chênh lệch của cậu với thế giới này. Cậu thậm chí còn không thấy rõ Ma tộc đó đến trước mặt mình như thế nào. Tiếp theo đó, Đỗ Trạch cảm thấy cổ mình rất đau. Cậu có cảm tưởng như chỉ cần đối phương thêm một tí lực nữa là cổ cậu sẽ gãy ngay tức khắc.

Tu vươn tay định đỡ lấy Đỗ Trạch, nhưng thân hình và sức mạnh của hắn bây giờ thật sự không chịu được, cuối cùng cả hai người đều té lăn ra đất. Moses không hề để ý đến sự chật vật của hai người, cặp mắt hắn ta dính chặt lấy ma đạo, như bị hấp dẫn vươn tay muốn nắm chặt nó. Thành chủ Halpas thoáng chốc im lặng, hừ mạnh một tiếng, nhưng thủ hạ của gã lại không hề đáp lời mà cứ tiếp tục vươn tay lấy ma đạo.

Thành chủ Halpas tức giận, gã đập mạnh xuống đất, phần đất dưới chân gã trôi lên chạy về hướng Moses. Moses lúc này mới bình tĩnh dùng hết sức mà lui xuống, chật vật tránh khỏi những gai đất sắp xuyên qua người mình. Hắn nhìn thành chủ Halpas, mồ hôi lạnh đổ ra: “Thành chủ đại nhân, ta...”

Thành chủ Halpas không quan tâm đến lời biện bạch của Moses. Gã di chuyển thân hình mập mạp bước tới, vươn tay cầm Phần Dục lên. Thân dao Phần Dục thuôn dài phản chiếu khuôn mặt vị thành chủ. Lớp ngoài màu bạc không hề có tỳ vết khiến đôi mắt vị thành chủ phủ đầy sắc đỏ. Thành chủ Halpas mê muội vuốt khe lưỡi dao Phần Dục, giọng nói có một chút tiếc hận: “Tại sao lại là dao chứ?”

Thành chủ Halpas là một ma đạo sĩ hệ thổ có giai cao, đại lục phản diện vốn khan hiếm nguyên tố nên việc gã có thể lên ngôi thành chủ thành Halpas đã chứng minh được thực lực của gã.

Moses còn muốn biện giải vài câu, vừa rồi không biết hẳn bị cái gì ám mà có ý định độc chiếm thanh đao nọ. Lúc này Moses thấy thành chủ Halpas xoay người cười với mình: “Người làm cho ta một việc, ta sẽ không truy cứu sự ngỗ nghịch trước đó của người.”

.

Moses mừng rỡ quỳ xuống: “Theo ý đại nhân.”

.

“Người lại đây...”

.

Moses mới vừa bước tới trước người thành chủ Halpas thì chợt nghe thấy gã tươi cười nói với mình rằng: “... để ta thử đao.”

.

“Đại... người... ?”

.

Moses bị chém ngang lưng té xuống đất, ánh mắt kinh ngạc nhìn lên thành chủ Halpas. Từ góc nhìn của Moses, đôi mắt thành chủ Halpas bị phủ kín bởi sự tàn bạo.

.

“Ta tha thứ cho người.”

.

Thành chủ Halpas ngắm nghía đại đao. Độ sắc bén của Phần Dục làm gã rất hài lòng. Nếu không phải sức mạnh ma pháp sư chưa đủ, gã thậm chí có thể chém đứt người Moses, chứ không phải cắt một đường ngang eo như vừa rồi. Sau khi phát tiết xong, thành chủ Halpas ném xác Moses ra phía sau, xoay người bước về hướng Tu và Đỗ Trạch. Có lẽ do vừa mới khiển trách thủ hạ không nghe lời, nên tâm tình thành chủ Halpas rất sung sướng và phấn khởi. Gã nhìn Chu Nho đang ôm thanh niên tóc đen đã bất tỉnh, cất cao giọng nói: “Ta là thành chủ thành Halpas, muốn mời đại sư đến tể phủ làm khách một thời gian.”

.

Tu im lặng nhìn thành chủ Halpas rồi tự hỏi đối sách. Mà lúc này, thành chủ Halpas lại bị Đỗ Trạch thu hút sự chú ý. Mùi Nhân tộc vừa quen thuộc lại vừa xa lạ khiến cho vị thành chủ mới “vận động” xong cảm thấy đói vô cùng. Một khi đã để ý thì cảm giác đói khát này càng bị phóng đại lên gấp nhiều lần, thành chủ Halpas chưa bao giờ cảm thấy mình thái quá như vậy. Rất đói, rất đói, đói đến độ muốn nhét toàn bộ người trước mắt vào dạ dày mình để bổ khuyết cho sự trống rỗng vô tận.

.

Chần chờ gì nữa chứ, gã đang đói mà thứ trước mắt lại ngon tuyệt vời, tại sao lại không hành động?

.

Bị dục vọng khống chế, thành chủ Halpas bất ngờ giơ ma đao yêu diễm dị thường lên, trước khi Tu kịp phản ứng đã chặt phăng cánh tay trái của Đỗ Trạch. Cho dù đang trong mê man, Đỗ Trạch cũng phải run rẩy vì cơn đau bất thành linh kia.

.

Thành chủ Halpas nhặt cánh tay đó lên, dưới tầm mắt của mọi người, tham lam cắn gặm năm ngón tay, nghiền nát xương cốt, nuốt trôi máu thịt. Sau giây phút thỏa mãn ngán ngẫm, dục vọng bành trướng mãnh liệt. Thành chủ Halpas đỏ mắt nhìn chằm chằm Nhân tộc đang hôn mê.

.

Không đủ... không đủ... hoàn toàn không đủ...

.
Sắc đỏ phát ra trên thân Phần Dục càng lúc càng rực rỡ, tựa hồ như đang thở dài đầy thỏa mãn.

.
Thành chủ Halpas lại giơ đao lên, định cắt đôi thức ăn, nhưng ma đao đã bị thứ khác ngăn cản. Thành chủ Halpas nhìn cái tay đang chộp lưỡi đao của Tu, cho dù bị dục vọng sai bảo, gã vẫn còn một chút lý trí: đây là tay của Chu Nho, sao có thể làm cái tay này bị thương chứ.

.
Thành chủ Halpas nhìn chằm chằm vào mắt Tu, khó chịu nói: “Buông ra.”

.
Tu im lặng, đôi mắt màu hổ phách lạnh băng đã nổi lửa giận. Lưỡi đao sắc bén cứa vào lòng bàn tay hắn, dòng máu đỏ chảy xuống rồi bị ma đao hút cạn.

.
—— Cho ta.

.
Thành chủ Halpas không còn kiên nhẫn đối mặt với Tu. Trong tầm nhìn của gã, cặp mắt đỏ lên vì phần nộ kia càng lúc càng sẫm màu, càng lúc càng yêu diễm, và cuối cùng là hoàn toàn trở thành màu tím. Thành chủ Halpas cho là mình bị ảo giác, gã đưa tay dụi mắt, sau đó nhìn lại một lần nữa.

.
Cặp mắt đó đã hóa thành màu tím thâm thúy, trong sắc tím yêu dị là cặp đồng tử dựng thẳng.

.
Đó là đôi mắt của Ma tộc.

.

.

.
—— Người muốn sức mạnh?

.
Muốn.

.
—— Tại sao?

.
Nếu có sức mạnh, không ai có thể cướp lấy hắn từ tay ta.

.
—— Người muốn bảo vệ hắn?

.
Không, ta muốn độc chiếm hắn.

Hắn là của ta, là vật sở hữu của một mình ta.

.

Cho nên hãy cho ta sức mạnh, ta phải lấy lại thứ thuộc về ta.

.

Bắt nó cho ta.

.

—— Hộp bí mật

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Nhân vật chính: Hắn là của ta.

.

Độc giả: ... Ha ha.

.

Tác giả: Ha ha.

.

Nhân vật chính: Ừm, toàn phiếu được thông qua.

.

Độc giả: WTF!!!

18. Chương 18

Nhân vật chính: Trả lại cho ta

.

Chủ nhân của cặp mắt tím đỏ nở một nụ cười yêu dị dưới ánh mắt thành chủ Halpas.

.

Cảm giác nguy hiểm bao trùm lên vị thành chủ. Gã biết bây giờ gã nên lui về, nhưng ma đao trong tay lại không cho. Một thứ có thuộc tính ma pháp sư sao có thể kết hợp với chiến sĩ chứ. Thành chủ Halpas luyện tiếu Phần Dục, không biết tại sao, gã lại luyện tiếu không muốn buông ma đao đang phát ra ánh sáng quỷ dị này. Trong nháy mắt đó, sự luyện tiếu đã trở thành một nhất trí mạng đối với gã. Thành chủ Halpas cảm thấy hông mình đau xót, dù gã đã dùng ma pháp hóa đá để bảo vệ, nhưng vật bén nhọn vẫn đâm xuyên qua làn da cứng rắn, cắm vào thịt của gã, thiếu chút nữa đã lòi ruột gã ra!

.

Lần chết hụt đã khiến thành chủ Halpas thoát khỏi sự khống chế của dục vọng. Gã buông ma đao ra rồi lộn qua bên một vòng như một viên thịt đang lăn đi để tránh công kích. Gã chưa từng thấy cái chết đến gần như vậy, để bảo mệnh, vị thành chủ quỳ rạp xuống đất, bắt đầu đọc chú văn ma pháp, lập tức vô số gai đất nảy lên lan ra bốn phía.

.

Không thể không nói hành động này đã cứu thành chủ Halpas một mạng. Kẻ tấn công hừ một tiếng khó chịu rồi ném mảnh da nhỏ máu ròng ròng qua một bên. Hắn một tay ôm thanh niên tóc đen đang bất tỉnh, một tay cầm ma đao nhảy lên giữa không trung. Đôi cánh dơi màu đen xé toạt chiếc áo sơ mi vượn ra đập mạnh vài cái giữ thân hình người đó đứng vững.

.

Khi thành chủ Halpas đứng lên mới nhận mảnh da trên bụng mình đã bị lột đi, gã đau đến độ thở hồng hộc. Gã phần nộ ngẩng đầu, nhưng thân ảnh trên không trung lại khiến gã sững sờ. Không chỉ mình gã, các Ma tộc có mặt ở đây đều kinh ngạc nhìn chằm chằm bóng dáng đó, vừa rồi, một Chu Nho đã biến thành... Ma tộc?

.

Đôi cánh lớn đập liên tục, mái tóc đen xỏa tung để lộ hai chiếc sừng cong, trên khuôn mặt tuần mỹ là đôi mắt tím với hai đồng tử dựng thẳng. Dù xem từ góc độ nào, thì thứ trên không trung vẫn là một Ma tộc thuần túy. Ma tộc đó ôm lấy vật sở hữu, lắc ma đao đầy máu. Tu nhìn cánh tay mình, đó không còn là cánh tay nhỏ bé như của một đứa trẻ Chu Nho nữa, mà là những bắp thịt chắc nịch ẩn chứa sức mạnh khiến hắn cảm thấy hài lòng. Vết thương nơi bụng cũng không đau như ban nãy, ngược lại như thêm chất xúc tác làm hắn vô cùng hưng phấn. Bây giờ, hắn dư sức thoát khỏi vòng vây của đám Ma tộc, nhưng hắn... không cam lòng.

.

Không cam lòng, không cam lòng, không cam lòng ——

.

Phần Dục rung lên, khẽ kêu một tiếng.

.

Nếu không cam lòng, vậy thì làm đi.

.

Tu nhìn chằm chằm thành chủ Halpas bên dưới, đôi mắt hơi nheo lại.

.

Dan nhìn bóng dáng thon dài đó mà thích thú vô cùng. Y đã rất lâu không gặp một sinh linh khiến mình hứng thú như vậy. Nhưng thành chủ Halpas lại hoàn toàn không nghĩ thế, có thể biến thành Ma tộc thì sao chứ, là Chu Nho thì thế nào, lúc này gã chỉ muốn phanh thây thứ đó ra thành ngàn mảnh!

.

“Giết hắn! Giết hắn! Giết hắn!!!”

.

Dưới sự gào thét phần nộ của thành chủ Halpas, các Ma tộc định tiến lên hành động thì lúc này Dan lại nhẹ nhàng lên tiếng, thanh âm không lớn nhưng mỗi một Ma tộc ở đây đều nghe rất rõ ràng.

.

“Ai nha nha, thật không lịch sự chút nào, các người không thấy Ma tộc đó đang ‘khiêu chiến’ thành chủ đại nhân sao?”

.

Các Ma tộc dừng động tác, hai mặt nhìn nhau, mà thành chủ Halpas thì tức giận đến tái mặt. Ma tộc theo chủ nghĩa cá lớn nuốt cá bé, tôn sùng thực lực cá nhân, bởi vậy trong 72 thành, thành chủ phải là một Ma tộc có sức mạnh lớn nhất. Chỉ cần người mạnh nhất, thì Ma tộc trong khu vực sẽ tự khắc ủng hộ người. Nếu người muốn trở thành thành chủ, đơn giản thôi, hãy “khiêu chiến” với thành chủ đi. Chỉ cần đánh bại thành chủ đương nhiệm trước hai mươi Ma tộc cao cấp, người sẽ là tân thành chủ. Nghe thì có vẻ bất công

với thành chủ đương nhiệm, nhưng thật ra vị thành chủ đó có ba lần từ chối trong một tháng. Khi đánh bại được Ma tộc đã khiêu chiến, trong một tháng đó có thể không chấp nhận lời khiêu chiến khác. Việc quan trọng nhất là, thành chủ có thể trọng thương thậm chí là giết chết người khiêu chiến, nhưng người khiêu chiến thì không thể giết chết thành chủ. Mặc kệ thế nào, khiêu chiến đối với Ma tộc là một việc thần thánh, chỉ có thể một đấu một, không kẻ nào được phép xen vào.

Hiện trường vừa khéo có hai mươi lăm Ma tộc cao cấp, mà thành chủ Halpas vì muốn chuyên tâm tăng giai nên tháng này đã từ chối ba lần khiêu chiến, vì vậy lúc này gã không thể không chấp nhận “khiêu chiến”. Tu không biết mấy quy tắc đó, nhưng khi thấy các Ma tộc đó lùi lại thì hắn cũng không tội gì phải phản bác mà chỉ thích thú nhìn thoáng qua Dan. Dan chú ý tới ánh mắt của Tu, cười nói: “Ngài có thể đặt bảo bối trong lòng ngài xuống được không? Trong lúc khiêu chiến sẽ không ai chạm vào hắn đâu.”

Thành chủ Halpas hít một hơi, cố gắng áp chế cơn tức trong người xuống. Đợi sau khi giải quyết xong tên Ma tộc không biết trời cao đất dày này, gã sẽ đi tính sổ tên thương nhân chết tiệt kia. Thừa dịp Tu không chú ý, thành chủ Halpas lấy một quyển trục ma pháp từ trong ngực ra. Đây là quyển trục bảo mệnh mà gã đã tốn rất nhiều tiền mới mua về được.

Tu đặt Đỗ Trạch ở một chỗ trên ngọn núi cao rồi xử lý đơn giản miệng vết thương của Đỗ Trạch, những tên Ma tộc đó quả nhiên không ngăn cản hành động của hắn. Nhưng vào lúc này, tiếng đọc chú văn ma pháp của thành chủ Halpas chợt vang lên. Tu không chút do dự xoay người nhảy xuống khỏi núi đá, cúi người phóng tới chỗ vị thành chủ.

Thấy Tu vọt tới trước mặt mình chỉ trong nháy mắt, thành chủ Halpas quyết đoán kích hoạt quyển trục ma pháp trong tay. Một luồng khí trong suốt xuất hiện từ bốn phía của thành chủ Halpas và bật ra phía ngoài. Tu nhảy lên không để tránh né luồng khí. Nhưng luồng khí đó cũng đột ngột thay đổi hướng tấn công đi xuyên qua người Tu đang không kịp đề phòng. Tuy nó không tạo ra thương tổn quá lớn nhưng lại đẩy hắn ra xa.

Sau khi Tu thoát khỏi ảnh hưởng của ma pháp, thành chủ Halpas đã đọc xong câu cuối cùng của chú văn: “... sự trừng phạt của đất!”

Mặt đất bắt đầu chấn động, vô số khối đất vọt lên, lấy thành chủ Halpas làm trung tâm bắt đầu tụ tập lại mãi đến khi hợp thành người đá khổng lồ che lấp mặt trời. Tu đứng trước người đá khổng lồ, thân hình chỉ bằng một bàn chân của nó.

Các Ma tộc xôn xao, họ đăm đăm nhìn người đá khổng lồ kia, trong mắt tràn đầy sự sùng kính. Người đá khổng lồ nhìn Tu nhỏ bé như một con kiến. Nó nhấc chân lên đạp mạnh xuống. Tuy thân thể rất đồ sộ, nhưng động tác của nó lại rất nhanh nhẹn.

Cặp mắt tím của Tu càng sáng hơn, máu chiến đấu trong người sôi trào. Không vội tránh bàn chân to đang ập xuống, hắn đạp mạnh đôi cánh, giơ đao lên đón. Ma đao sắc bén dễ dàng chém bàn chân to thành hai nửa. Tu lách người ra khỏi mảnh vỡ, đối diện hắn là một nắm tay đồ sộ. Tu nhích qua bên cạnh để né rồi vùng đao chặt đứt cánh tay của tên khổng lồ.

“...?”

Tu không tiến tới trước mà lui về một đoạn. Người đá khổng lồ đứng trước hắn hoàn toàn nguyên vẹn, nơi bị chặt đứt đã được đất đá bổ khuyết. Năng lực hồi phục khủng bố như chứng tỏ rằng Tu căn bản chưa làm gì được nó. Bên trong người khổng lồ đá phát ra tiếng cười khoái chí của thành chủ Halpas: “Ha ha, a ha ha ha ha ha! Người không thắng được ta đâu! Đối với ma pháp của ta, người chỉ là một con kiến! Mau chết đi!!!”

Người khổng lồ đá vung hai tay, như muốn chụp lấy Tu. Tu nhanh nhẹn né tránh, nhưng cho dù hắn tấn công thế nào thì những nơi bị phá hủy của nó vẫn phục hồi như cũ. Tu hơi nheo mắt, phải tấn công ma pháp sư bên trong thì mới mong diệt được tên khổng lồ này. Thế nhưng nó thật sự quá lớn, căn bản không biết thành chủ Halpas trốn ở đâu.

Nếu như phá được nó hoàn toàn thì...

Tu vừa né tránh công kích của người khổng lồ, vừa tự hỏi cách giải quyết. Thân thể hắn hiện tại rất mạnh, mạnh hơn so với bất cứ hình thái nào trước đây, nhưng hắn vẫn không quen. Hắn đã chủ động thức tỉnh huyết mạch này, trong thân thể có một nguồn năng lượng khổng lồ đang lặng lẽ di chuyển, mà hắn lại hoàn toàn không biết cách bộc phát nó để hoàn thành chuyện mình muốn.

Nếu không tìm được cách phá hủy hoàn toàn tên khổng lồ thì sẽ rất tiêu tốn năng lượng, và người ngã xuống đầu tiên chắc chắn chính là hắn.

Trước khi Tu định làm gì, thành chủ Halpas đã bắt đầu mất kiên nhẫn. Thành chủ Halpas ẩn trong người khổng lồ đá ẩn cái bụng đang co rút của mình, ánh mắt đỏ rực nhìn tên Ma tộc bên ngoài mà làm cách nào cũng không bắt được. Cặp mắt của gã chuyển sang ngọn núi phía xa xa, tên Ma tộc đã để Nhân tộc lại đó...

Tu lại chém đứt bàn tay đang ập tới của tên khổng lồ. Nó vẫn chưa từ bỏ ý định chụp lấy Tu. Tu thoải mái né qua một bên rồi nhận ra có gì đó không đúng. Với tốc độ phục hồi của tên khổng lồ thì bàn tay kia đã lành lại từ sớm rồi, tại sao nó không tấn công Tu nữa?

Tu nghĩ đến quỹ đạo công kích ban nãy của tên khổng lồ, sắc mặt nhanh chóng thay đổi. Lúc này, thành chủ Halpas chợt cười to, một bên công kích một bên ác ý nói: “Ha ha ha ha... nói lời từ biệt với bạn của người đi!”

Tu không để ý nắm tay đang lao qua đỉnh đầu mà quay người nhìn về phía sau. Trong tầm mắt của hắn, bàn tay khổng lồ chỉ còn một chút nữa là đập vào ngọn núi nơi Đỗ Trạch đang nằm. Với tốc độ và thể tích của nó, chắc chắn Đỗ Trạch và cả ngọn núi đó đều sẽ bị nghiền nát.

Chỉ vẹn vẹn trong một cái chớp mắt thì hắn hoàn toàn không thể đuổi qua kịp.

Thời gian như ngừng lại, không gian chỉ còn là hai màu trắng đen. Trong khoảnh khắc đó, tiếng tim đập của hắn bị phóng đại lên rất nhiều lần.

Người đó... sẽ chết?

.

Trái tim co rút mãnh liệt, cảm giác đau đớn bén nhọn truyền đến khiến đại não hấn không thể đè ép được sự trống rỗng trong lòng mình.

.

Người đó sẽ không chết, hấn có thể sống lại, hấn...

.

Hấn sẽ chết.

.

Lần đầu tiên gặp nhau, người đó đã nói: hấn có thể sống lại, nhưng vẫn sẽ chết.

.

Hấn chưa từng lừa dối ta.

.

Hấn sẽ chết.

.

—— Nhưng ta không cho phép.

.

Cho nên phá hủy nó, những thứ chương mắt phải bị phá hủy.

.

Thành thịnh, thành thịnh.

.

Trái tim đập liên hồi mang máu đi khắp cơ thể, chất lỏng đỏ tươi như đột phá hạn chế nào đó mà trở nên nóng bỏng, mang đến một nguồn sức mạnh kỳ diệu không gì sánh bằng.

.

“Xoẹt...”

.

Trong nháy mắt, một nguồn sáng cực mạnh lóe lên trước những con mắt của Ma tộc. Tia sét màu tím xé rách bầu trời, năng lượng kinh người đó đã phá tan hai cánh tay của tên khổng lồ không còn một chút dấu vết. Tia sét sáng rực biến mất ngay sau đó, các Ma tộc kinh ngạc nhìn về nơi cánh tay đã biến mất. Nếu không phải ở đó còn một vài hồ quang điện màu tím chớp nhoáng, họ đã nghĩ là mình đang nằm mơ.

.

Dan đã không còn một chút vẻ ham vui nào. Y ngạc nhiên nhìn những tia điện đang lóe sáng: đây rõ ràng là, rõ ràng là vị đó trong truyền thuyết...

.

Dan lia mắt sang kẻ đã khởi xướng. Ngay cả tầm mắt của các Ma tộc cũng tập trung vào Tu. Sau khi thấy những tia điện bén lên từ đầu ngón tay Tu, họ thở dồn dập, ánh mắt tràn đầy sùng bái bám dính lấy Tu.

.

Một Ma tộc mỹ lệ hùng mạnh biết bao nhiêu ——

.
Nếu cuộc khiêu chiến cho phép người khác tham gia thì những Ma tộc có sức mạnh tối cao đó đã thắng thần
quỳ trước mặt Tu xin được thành thủ hạ rồi.

.
Tu quay về phía Đỗ Trạch rồi cúi đầu nhìn hồ quang điện tím thân mật cả vào tay mình. Hãn cong môi nở
một nụ cười.

.
Tại sao lại không nhận ra? Thứ sức mạnh này thật ra rất đơn giản và thuần túy .

.
Chúng chỉ đang giải thích một từ: phá hoại, hay nói cách khác là hủy diệt.

.
Tu ngẩng đầu, mái tóc đen dài xõa ra phía sau, lộ ra đôi mắt tím xinh đẹp, những tia điện màu tím như tụ
lại bên dưới cặp mắt đó, còn có ánh sáng tím mờ mờ đang xoáy vòng. Hãn nhìn tên khổng lồ, khóe miệng
nhếch cao hơn.

.
Cứ tiếp tục hủy diệt nó...

.
“Xoẹt xoẹt...”

.
Một tia điện nhỏ bắn lên không rồi từ đó phóng ra những tia khác tạo nên một chuỗi phản ứng liên hoàn.
Một lưới điện rất lớn bao trùm xuống tên khổng lồ, tàn nhẫn cắt xén, phá hủy từng chút từng chút một
khiến con mồi sụp đổ.

.
Phá hủy, phá hủy, phá hủy, phá hủy...

.
Tại một tòa thành phồn vinh ở phía đông xa xôi, một Ma tộc mang kính một mắt đang cầm bút định viết
gì đó thì bỗng dừng ngay đại. Sau khi xác định đó là do nguyên tố lõi gây ra, người đó đứng bật lên, suýt
nữa đã đẩy ngã cái bàn: “... Đại nhân Baal?”

.
...

.
Khi người đá khổng lồ bị tan ra hoàn toàn, từ không trung có một tảng thịt máu me rơi xuống. Bộ dáng
thành chủ Halpas chật vật không thôi. Vì Tu chưa quen sử dụng năng lực mới nên chỉ có một nửa thân thể
vị thành chủ là bị thương, những chỗ khác thì có một vài dấu chảy máu. Cả người gã bấy giờ trông như một
tảng thịt nướng mà đầu bếp lấy ra luyện tập.

.
Thắng bại đã định, khi các Ma tộc đang kích động vì vị tân thành chủ hùng mạnh thì họ chợt thấy Tu tiến
lên một bước, đặt ma đao lên cổ hòng thành chủ Halpas rồi cảm thán: “Cuối cùng cũng lõi được người ra.”

Thành chủ Halpas hoảng sợ nhìn Tu, giọng nói run run: “Người, người, người, người không thể giết ta... Dựa theo quy tắc, người không thể...”

.

Đôi mắt thành chủ Halpas trừng to, khuôn mặt đầy sự kinh ngạc. Gã liều mạng há miệng nhưng lại không nói được tiếng nào bởi cổ họng gã đã bị một cây đao đâm xuyên. Kẻ đang giữ cây đao đó khom lưng xuống nói: “Trả lại cho ta.”

.

Trả cho người... cái gì...?

.

Vị thành chủ đến lúc chết cũng không nghĩ ra. Thân thể to lớn té lăn dưới đất, run rẩy vài cái rồi không còn động đậy nữa. Các Ma tộc xung quanh bắt đầu xông xáo, họ lo lắng nhìn Tu rút ma đao, máu tươi bắn ra ào ạt dính lên thân đao bóng loáng và cả khoe miệng đang nhếch lên của Tu.

.

Hắn muốn lấy lại những thứ thuộc về mình.

.

Thân đao Phần Dục màu bạc ánh lên sắc đỏ tươi đẹp, tựa như đã hút đủ máu tươi và dục vọng.

.

—— Đúng thế, tất cả đều là của người, cho nên chúng phải trở về bên người.

.

Dưới những con mắt nhìn chòng chọc, Tu bỏ xuống thi thể. Hắn muốn tìm dạ dày của cái thi thể, nhưng bởi vì tạng người đó quá mập mạp, cho nên hắn bắt đầu cắt nó ra thành từng phần nhỏ. Các Ma tộc lặng người nhìn chăm chú hình ảnh máu me này. Cho dù thiên tính của Ma tộc có tàn nhẫn đến đâu thì kẻ có thể làm được điều này cũng rất hiếm.

.

Hắn là của ta, những thứ hắn sở hữu đều là của ta.

.

Tu rút cuộc cũng tìm được dạ dày, nhưng đang tiếc là bộ phận từ tá tràng trở lên đã bị ảnh hưởng của sấm sét, máu thịt xung quanh chảy khét. Cảm giác này khiến Tu rất khó chịu. Hắn tiêu hủy thi thể, ngắt đầu, tầm mắt đỏ rực nhìn về phía Dan.

.

Ngay lúc Tu vừa liếc qua, trực giác của Dan đã báo nguy. Y nở nụ cười lấy lòng: “Hắc, vừa rồi ta đã giúp ngài...”

.

“Trả lại cho ta.” Tu nói.

.

Dan biết Tu đang ám chỉ cái áo đó. Nhưng y vẫn chưa nghiên cứu được sự thần kỳ của nó nên rất luyến tiếc. Trong một khắc do dự, Dan thấy đầu ngón tay Tu bắn ra một tia điện.

.

“Ta trả ta trả!”

.

Tu đón lấy chiếc áo, mùi hương quen thuộc khiến sắc đỏ trong đôi mắt hấn nhạt đi một ít. Khi hấn nhìn trở lại, Đan đã trốn mất tăm, Ma tộc xung quanh thì câm như hến. Tu giương cánh, bay về ngọn núi đá.

.

Đỗ Trạch vẫn hôn mê bất tỉnh, nên cậu sẽ không thể thấy được Ma tộc bên cạnh đang dùng một ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn mình. Sắc đỏ trong đôi mắt Tu vẫn chưa tan đi, hấn có một dự vọng muốn làm một điều gì đó để chứng minh rằng người này đã hoàn toàn thuộc về riêng hấn.

.

Phần Dục ngâm nga: giết, đó cũng là một loại độc chiếm.

.

Tu vươn hai tay còn dính máu, đề lên cổ thanh niên tóc đen. Theo từng nhịp hô hấp của Đỗ Trạch là sự chuyển động của hầu kết hơi nhô ra, đó là biểu hiện của sự sống.

.

Chỉ cần dùng một chút lực nữa thôi, sự sống này sẽ ngừng lại.

.

Ánh sáng của Phần Dục càng lúc càng rực rỡ, tựa như đang chờ mong.

.

Ngay sau đó, ngón tay Tu dời ra sau cổ Đỗ Trạch, cảm nhận được độ ẩm và xúc cảm quen thuộc, hấn nhẹ nhàng vuốt ve.

.

Hấn không phản bội ta. Ma tộc thỏa mãn nghĩ, hấn là của ta.

.

Sắc đỏ trong cặp mắt tím dần dần tan đi, hấn ôm lấy Đỗ Trạch và bỏ đi dưới cái nhìn của chúng Ma tộc.

.

.

Sau khi thoát được, Đan vỗ cuốn sách trên tay vào trán mình, thở phào một hơi: “Đáng sợ thật.”

.

Miệng thì nói vậy, nhưng về mặt y lại không có chút gì gọi là sợ hãi. Lúc y buông tay xuống thì phát hiện trên bìa sách có một vết máu. Đan vươn tay chùi trán, lại thêm một vết máu: trán của y xuất hiện một vết thương dữ tợn, thế mà y lại không hề hay biết.

.

Dan nhìn vết máu rồi cười rộ lên: “Rất thú vị, hấn có cùng quan hệ huyết thống với đại nhân ư? Đã lâu chưa thấy, thiên lôi hủy diệt của vị đại nhân kia.” Y đặt tay lên trán, vết thương loáng một cái đã biến mất tăm: “Nếu không phải đang bị hạn chế thì ta thật sự rất muốn đánh với hấn một lúc, nhưng mà làm người đứng xem có vẻ cũng rất thú vị đấy...”

.

“Quả nhiên, ta còn thích thế giới này, đó là lý do ta không muốn đến thần giới nhằm chán đó.”

.

.

.
Cá lớn nuốt cá bé, đây là một chân lý.

.
Xâm lược, phá hoại và chiếm hữu? Chúng ta trung thành với dự vọng của chính mình.

.
Máu của kẻ địch khiến chúng ta mạnh hơn.

.
Không phục? Vậy thì đánh nhau đi.

.
Dũng mãnh là đại danh từ của chúng ta, chúng ta chạy đua sức mạnh, dùng sức mạnh để nói chuyện.

.
Thiên tộc? A, đó chỉ là một đám điên nhân.

.
Còn chúng ta? Chúng ta là Ma tộc cao quý (Asmodians).

.
— Trích Hỗn huyết: trích lời Ma tộc

.

Tác giả có điều muốn nói:

.
Vào một ngày nọ, nhân vật chính đánh rơi một độc giả xuống sông

.
Tác giả: Thứ cậu đánh rơi là độc giả chuẩn mực, độc giả bình thường hay độc giả ngu ngốc?

.
Nhân vật chính: Đều trả lại hết cho ta.

.
Độc giả: Mình có nên phun mủ dãi cả qua bên kia không ta?

19. Chương 19

Đồng nhân văn: Yoooooooo

~.

Tu ôm Đỗ Trạch, lại gia tăng tốc độ.

Khi hấn sử dụng sấm sét phá hủy người khổng lồ đá của Thành chủ Halpas, sâu trong thân thể hấn phát ra từng cơn mỗi một. Thứ sức mạnh hủy diệt này quá mức bá đạo và khủng bố, năng lượng bị tiêu hao khiến Tu bắt đầu chịu không được. Nhưng lúc ấy hấn như bị một thể lực nào đó khống chế, thân thể rõ ràng đã mệt mỏi tới mức không nâng nổi tay, thế mà tinh thần lại phấn kích vô cùng, thậm chí nó còn trấn áp cả sự mệt mỏi giục hấn tiếp tục đánh. Mãi đến khi Tu ôm lấy Đỗ Trạch, loại hưng phấn dị thường này mới dần biến mất. Vì không muốn những tên Ma tộc đó phát hiện ra, Tu đã ôm Đỗ Trạch rời đi, nhân lúc mình còn chút sức lực mà tránh xa khỏi thành Halpas.

Đột nhiên, ở phương xa nơi tiếp giáp giữa vùng đất hoang màu đỏ và bầu trời tím xuất hiện một đường ngang màu trắng. Khoảng cách càng gần thì đường trắng càng rõ, cuối cùng hiện ra trước mắt là hàng hà sa số bộ xương trắng. Đám xương trắng vô hạn kia thay thế đất đỏ tràn ra xa, cho đến khi giao nhau với bầu trời tím. Quả thật giống như một đại dương hình thành từ xương trắng.

Lúc này Tu đã đến cực hạn, hấn tìm một chỗ bí mật để đáp xuống, thu hồi cánh và thả Đỗ Trạch xuống đất, còn mình lẳng lặng ngồi một bên hồi phục thể lực. Hấn nhìn ma đao trong tay, lưỡi dao Phần Dục màu bạc phản chiếu đôi mắt tím đang nheo lại. Nó không còn ánh sáng đỏ đầy ma tính mê hoặc lòng người như lúc nãy. Tu nghĩ ngợi rồi lấy Thiên Biển ra đặt trên ma đao. Mảnh kim loại vừa tiếp xúc với lưỡi dao thì lập tức “sôi trào” hóa thành một luồng khí màu trắng bạc bao trùm lấy toàn bộ ma đao. Phần Dục cảm nhận được nguy hiểm nên bắt đầu rung động giãy dụa, ánh sáng màu đỏ tươi thỉnh thoảng lại hiện lên, nhưng không thể thoát khỏi gọng kìm của mảnh kim loại.

Cuối cùng, ma đao gào thét một tiếng, bị Thiên Biển ăn sạch. Thiên Biển thỏa mãn hòa tan ma đao vào cơ thể mình, sau đó lại hóa thành một mảnh kim loại bình thường. Tu nhặt Thiên Biển lên suy nghĩ gì đó, mảnh kim loại phút chốc biến thành một thanh đao màu bạc ánh đỏ, đó chính là hình dạng của Phần Dục.

Tu vừa lòng thu hồi Thiên Biển, rồi mới chuyển mắt qua thanh niên tóc đen vẫn còn đang hôn mê.

Người này xuất hiện ngay lúc hấn thảm hại nhất, không rõ lai lịch, thân phận thần bí. Đối với người này, hình dạng vong linh của hấn chỉ tồn tại sự toan tính và lợi dụng. Khi là Chu Nhỏ, hấn luôn hoài nghi, thăm dò. Còn bây giờ, hấn cảm thấy mọi chuyện không còn quan trọng nữa. Móng tay màu đen của Tu lướt qua cánh tay bị chặt đứt của Đỗ Trạch. Hấn nghĩ, chỉ cần y luôn phụ thuộc vào mình thì mình sẽ không để ý thân phận của y.

Hấn muốn nắm chặt người này trong tay.

Khi hai mặt trăng vàng xanh lên đỉnh, dưới ánh trăng nhàn nhạt, tay của thanh niên tóc đen trở lại như lúc đầu. Tu yên lặng nhìn chăm chú vào tất cả những gì đang diễn ra. Hấn biết vào đêm khuya Đỗ Trạch sẽ khôi phục, không chỉ người, tất cả vật sở hữu của Đỗ Trạch đều sẽ như vậy. Việc này càng khiến cho lai lịch của Đỗ Trạch thêm thần bí. Tu thoáng có chút không vui. Tuy hấn không để ý đến thân phận của Đỗ Trạch, nhưng loại thần bí này lại khiến hấn cảm thấy mình hoàn toàn không kiểm soát được người này.

Mắt Tu lia về quyển sách trong ngực Đỗ Trạch, mỗi lần hấn chú ý tới quyển sách đó, vẻ mặt của người nọ sẽ lập tức trở nên căng thẳng. Chẳng lẽ quyển sách đó... rất quan trọng?

Tu vươn tay rút quyển đồng nhân ra.

Đỗ Trạch mơ.

Trong mơ, cậu đang vô cùng vui vẻ đi trên đường, đột nhiên cậu rơi xuống một cái hố. Cái hố đó cực kỳ sâu, giống như không có đáy, nhìn thế nào cũng không thấy điểm cuối, vì thế cậu cứ rơi, rơi mãi. Lúc Đỗ Trạch cho là mình sẽ cứ rơi mãi như vậy, cậu đột nhiên thấy một đám người cũng đang rơi tự do. Đám người đó vô cùng bình tĩnh nhìn cậu: “A, mới tới hả?”

Đỗ Trạch mù mờ nhìn đám người kẻ ngồi kẻ nằm trên không trung kia. Họ đều toát lên một vẻ lạnh nhạt cô quạnh khiến Đỗ điều ti cảm thấy thân thiết một cách khó hiểu, như là gặp được đồng loại.

“Xin chào các tiền bối.” Đỗ Trạch hỏi: “Cái hố này sao lại sâu đến thế?”

“Bởi vì nó là do tác giả đào.” Giọng điệu của đám người đó tang thương mà xa vời: “Biết gì không? Cái hố này tên là Hồn huyết đó, ha ha.”

“Nhất Diệp Tri Khâu, thái, giám (ê tiện)!” (PS: ở QĐ, thái giám = vớt hố.) (thái giám còn đồng âm với ê tiện)

... Mẹ nó!!!

Đỗ Trạch vô cùng phần nộ mở mắt ra, sau đó chợt nghe một giọng nói trầm thấp êm tai vang lên bên cạnh: “Tĩnh?”

Đỗ Trạch theo phản xạ nhìn về phía phát ra giọng nói, lập tức thấy một Ma tộc đang ngồi bên cạnh mình. Hắn buông quyển sách trên tay xuống nghiêng đầu nhìn cậu. Lúc này cái tên ngu một cục nào đó vẫn còn đang chìm trong giấc mộng với vị tác giả độc ác xấu xa. Cậu ngơ ngác nhìn Ma tộc kia, đầu óc mơ hồ: việc mình nhìn thấy một giống đẹp trai y chang nhân vật chính thật là không khoa học... Nhân vật chính?

Ký ức trước lúc bất tỉnh cuối cùng cũng trở lại. Đỗ Trạch hoang mang tới nỗi gần như nhảy dựng lên. Cậu dùng sức ngồi dậy nhìn bốn phía: đại ma vương ăn thịt đâu? Tên Đan chết tiệt kia đâu? Quan trọng nhất là —— nhân vật chính đâu?!

Nhưng mà xung quanh lúc này ngoại trừ Ma tộc kia thì không còn một sinh vật nào khác. Ma tộc ngồi bên người cậu có một cặp sừng cong cong cực dài, dưới mái tóc đen là một đôi mắt tím vô cùng xinh đẹp. Khóe miệng hắn ta khẽ nhếch mang theo một vẻ tà tính cười như không cười khiến Đỗ Trạch tự dưng cảm thấy mình khôի hài đến mức đối phương chỉ nhìn thôi cũng thấy mắc cười. Gương mặt quá mức ưu tú của Ma tộc làm cho Đỗ Trạch cảm thấy quen thuộc không thôi. Độc giả dần dần bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ: cái tên có bộ dạng nam tính như thế sao cậu có thể không nhớ được chứ? Lúc nhìn lướt qua cái áo sơ mi trắng cực kỳ không hợp trên người Ma tộc, cậu đột nhiên rất muốn gào thét.

... Chào ngài, xin hỏi ngài là nhân vật chính ven hồ Đại Minh năm đó à?

Đỗ Trạch nhìn xuống khao khát muốn tháo kính xuống lau để trốn tránh hiện thực, run rẩy hỏi: “Tu?”

Đường cong nơi khoe miệng tên Ma tộc đó càng sâu thêm, tâm tình dường như rất khoái trá: “Là ta.”

Đỗ Trạch... Đỗ Trạch tỏ vẻ: không phải tiểu sinh không màng thế sự, mà là do thế giới này biến hóa quá khôn lường.

— Ai tới cho cậu biết tại sao huyết mạch Ma tộc của nhân vật chính lại thức tỉnh vậy hả!

Đỗ Trạch quỳ xuống.

Trình tự nội dung của Hồn huyết đại khái là thế này: cô nhi viện (Nhân tộc) → Trường học ma khí → Kiểm tra ở tháp ma pháp → Trận đấu giao hữu → Thần điện (Vong Linh thức tỉnh) → Toàn đại lục đuổi giết → Vùng đất thất lạc → Tinh Linh tộc (Tinh Linh thức tỉnh) →... → Di tích Chu Nho (Chu Nho thức tỉnh) →... → Đại lục phản diện (Ma tộc thức tỉnh).

Ở đại lục phản diện, nhân vật chính bắt đầu đi đánh 72 chủ thành, vừa vượt qua khó khăn vừa thăng cấp, cuối cùng đánh tới chủ thành thứ nhất – thành Baal. Baal là thần đứng đầu trong số 72 ma thần, cũng chính là thần mạnh nhất của Ma tộc. Thành Baal là chủ thành phồn thịnh nhất trên toàn bộ đại lục phản diện dù là về mặt kinh tế hay quân sự.

Nhân vật chính phải cố hết sức gặm khối xương cứng này, đánh cho tới khi binh tướng của nhân vật chính người bị thương, kẻ hy sinh, mới đẩy lùi trận chiến về quảng trường của thành Baal. Mỗi quảng trường của một chủ thành đều dựng một bức tượng của ma thần trong tín ngưỡng. Trong bức tượng có chứa một giọt máu của vị ma thần đó.

Thành Baal tất nhiên phải dựng tượng Baal. Lúc nhân vật chính đang giằng co với kẻ địch, tượng thần đột nhiên vỡ ra, máu của Baal vọt thẳng vào trong cơ thể nhân vật chính làm thức tỉnh huyết mạch Ma tộc. Lúc này có một Ma tộc địa vị khá cao nhìn thấy hình dạng Ma tộc của nhân vật chính, không thể kiềm chế nổi sự hưng phấn mà thốt ra thân phận của Tu: nhân vật chính là con cháu của Baal. Vì thế nhân vật chính nháy mắt trở thành vương tử của Ma tộc, toàn bộ đại lục phản diện đều bị nhân vật chính thống trị.

Nhưng bây giờ, tình tiết truyện à... ngài có khỏe không?

Tuy nói sức chiến đấu của Ma tộc là một BUG và nhân vật chính khi thức tỉnh hình dạng Ma tộc thì bộc phát toàn bộ sức mạnh. Nhưng tình tiết truyện hỗn loạn như thế thì một độc giả khổ bức sống nhờ vào khả năng biết trước tình tiết phải làm thế nào đây... Không có ưu thế từ tình tiết truyện, làm sao cậu có thể nâng cao ý nghĩa tồn tại của mình trước mặt nhân vật chính chứ?

Tim Đỗ Trạch tan nát.

.

Tu không nhìn thấy những mảnh trái tim vỡ tan đầy đất của Đỗ Trạch. Hắn giơ quyển sách trong tay lên trước mắt Đỗ Trạch, chỉ vào trang đầu, hỏi cái câu mà từ lúc bắt đầu đọc đã nín nhin: “Đây là gì?”

.

Vì thế, bức tranh hai người mập hợp cùng với cái câu “A ~ ta muốn” được phóng đại, phóng đại, phóng đại...

.

Ta muốn.

.

Muốn.

.

A

~.

Toàn bộ thế giới lập tức im phăng phắc. Đỗ Trạch nhìn chăm chăm cái cuốn đồng nhân đang phát ra cái khí thể “yoouoooo~” trong tay Tu kia. CPU nhận tín hiệu quá tải.

.

Bị thấy được, bị thấy được, bị thấy được... A ~ tôi muốn (shi) (chết)

~.

—— Chờ một chút, nhân vật chính vừa mới hỏi “Đây là gì” chứ không phải “Đây là ta” đúng không!

.

Độc giả dần dồn kịp thời phản ứng, giả bộ bình tĩnh hỏi lại: “Xem tới đâu rồi?”

.

“Mới tới trang thứ hai.”

.

Trang thứ hai... là cảnh nhân vật chính đang quay tay cho kẻ địch, cảnh bầy bạ đầu tiên của đồng nhân văn, rất tốt.

.

Đỗ Trạch thả lỏng một nửa: “Xem hiểu không?”

.

“Tranh có thể hiểu.” Ma tộc nheo mắt nở nụ cười: “Chữ thì chưa từng thấy.”

.

Nhìn phản ứng của nhân vật chính, độc giả khổ bức bị cưỡng ép mang theo đồng nhân văn tạm thời an tâm. Ba hình thái của nhân vật chính với hai hình thái trong bức vẽ ở cuốn đồng nhân nhìn kiểu gì cũng không giống nhau. Chỉ cần Tu không hiểu được chữ trong cuốn đồng nhân cũng như không nhìn thấy hình thái chuyển hóa ở phía sau, hắn sẽ hoàn toàn không biết một trong hai nhân vật đang bắn gian tình mãnh liệt ra bốn phía kia chính là hắn. Cùng lắm thì hắn cũng chỉ cho rằng đây là một quyển sách đòi truy thối. Nói tới chữ viết và ngôn ngữ, Đỗ Trạch phát hiện mình không hề gặp chút rắc rối nào. Cậu biết rất rõ thứ ngôn

ngữ mà người khác dùng dù cậu chưa từng nghe thấy nó, giống như có một người không tồn tại đang phiên dịch cho cậu, còn dạy cậu nói chuyện.

Mỗi quan tâm chủ yếu của nhân vật chính hiện giờ là mấy chữ viết xa lạ kia, vì thế Đỗ Trạch làm bộ bí hiểm nói: “Đây là một loại cổ văn... Trả lại sách cho tôi.”

Tu nghe Đỗ Trạch nói xong lại nhìn lướt qua cuốn đồng nhân, nghiêng đầu như đang tự hỏi cái gì đó. Đỗ Trạch thủ thế sẵn sàng đón địch, chuẩn bị trả lời những nghi vấn của Tu. Để phòng ngừa, Đỗ Trạch còn lấy máy trợ thính ra xem lượng pin. Cậu rất sợ nó đình công ngay những lúc quan trọng.

Rất tốt, lần này pin còn khá đầy, đủ cho họ nói chuyện đến nửa ngày.

Máy trợ thính: Ha ha.

Trước mắt Đỗ Trạch, Tu buông cuốn đồng nhân xuống rồi nhìn qua, mở miệng như sắp nói gì đó. Đỗ Trạch vừa nghĩ “Tối rồi!” thì lại nghe Ma tộc đó bảo như vậy: “Ta cũng rồi, chúng ta làm đi.”

... Xin lỗi mày cứ hết pin đi! @Máy trợ thính

Ngay lập tức, đầu Đỗ Trạch bị vô số từ “Mẹ nó” lấp đầy. Cậu không thể nhìn thẳng vào sự ma tính và tà khí của Tu. Đối với việc nhân vật chính đang dùng súng mìn mìn, cậu, cậu rất muốn cải tạo lại tư tưởng.

Tác giả! Ngài xem lại thẳng con của ngài đi! Tuy nói hình thái Ma tộc sẽ ảnh hưởng tới tính cách của nhân vật chính, nhưng lúc này hắn đã không còn tiết tháo đến độ chẳng phân biệt được nam nữ nữa rồi!

Lúc trước Nhất Diệp Tri Khâu miêu tả Ma tộc thế này: Đây là một chủng tộc rất trung thực với dục vọng của chính mình. Đối với những lời này của tác giả, đa số độc giả đều bày tỏ sự hoan nghênh nhiệt liệt, trọng điểm của câu nói kia là: trung thực với dục vọng của chính mình... Tất cả mọi người đều hiểu. Cho nên trong Hỗn huyết, chuyện giường chiếu của nhân vật chính trong hình thái Ma tộc đặc biệt không có giới hạn, cái gì cũng dám chơi, mà đã chơi thì phải tới bến. Nhưng cũng không có nghĩa là phải xơi luôn cả nam lẫn nữ như vậy chứ. Nhất định là cậu đã tính sai bước nào đó rồi!

Đỗ Trạch ôm tư tưởng đầy rẫy nguy hiểm của mình, ngập ngừng hỏi lại: “Làm?”

Tu không nói gì mà kéo luôn tay trái của Đỗ Trạch qua ấn xuống phần thân – dưới – cách một lớp quần của mình. Đỗ Trạch phát hiện Ma tộc Tu quả là thẳng thắn bộc trực ngoài ý muốn. Hắn thật sự đang hưng phấn. Nhưng mà với cái kiểu chạm chạm này, nhân vật chính chắc chỉ muốn dùng tay xử lý.

Trong YY vẫn có một hiện tượng kỳ lạ, nhân vật chính dù có là xử nam hay không thì kỹ năng H của hắn đối với con gái nhất định phải đạt max level. Chưa từng có YY văn nào viết nhân vật chính quay tay cả. Vậy nên, lúc này đây nhân vật chính là do xem sách đen nên mới cương, xung quanh lại không có em gái. Với tính cách của Ma tộc nhất định sẽ không tự kiềm nén, nhưng cũng không muốn tự cấp tự túc, vì thế

mới nhờ cậu hỗ trợ? Biết ngay mà, nhân vật chính sao có thể chỉ vì một quyển đồng nhân văn mà biến thành gay được, hóa ra là do kỹ năng chưa nhuần nên mới nhờ người ngoài giúp, phiền não của kẻ ấy khiến điều ti nào đó vừa ao ước đổ kị vừa manh.

“Anh muốn tôi, giúp anh bắn?”

Ma tộc trước mặt gật đầu không thêm suy nghĩ, cũng chẳng ngại ngần chút nào. Nhưng mà cậu thì có đó, cậu chưa từng giúp người ta làm việc này mà! Tên ngốc nào đó dùng hết lời lẽ khéo léo khuyên bảo: “Tôi là con trai...”

Nhân vật chính anh kiên nhẫn một chút thôi, lập tức sẽ có lớp lớp em gái tha thiết muốn gia nhập hậu cung của anh đấy!

“Người không thích việc này?” Tu có vẻ hơi bất ngờ liếc cuốn đồng nhân văn một cái. Đỗ Trạch đột nhiên thấy đau trứng. Tuy rất may là Tu không nhận ra nhân vật chính trong quyển đồng nhân, nhưng bị hiểu lầm có sở thích quái gở thì... Đỗ Trạch nhìn sang đồng nhân vẫn đang “yoooooo~” rất khí thế, đột nhiên cảm thấy buồn khổ: tại sao mình không ném phức cái tai họa này từ sớm cho rồi! Ném!!!

Lúc Đỗ Trạch đang bối rối không biết phải giải thích quan hệ giữa cậu với cái quyển sách quỷ quyết kiểu gì thì chợt nghe Tu nói: “Với quan hệ trước giờ của chúng ta thì việc này có gì lớn đâu.” Giọng nói rất thành thật, mang theo một chút dụ dỗ khó nhận ra.

Quan hệ của họ? Đỗ Trạch có chút mê muội. Tuy nói vì rào cản xã giao mà Đỗ Trạch không quá thân mật với những người khác, nhưng khi nghe anh em bảo muốn hỗ trợ nhau bắn súng kiểu này cậu lại thấy rất bình thường. Vậy là cậu đã được xếp vào hàng ngũ anh em của nhân vật chính à? Ý chí của độc giả ngu ngốc bắt đầu sôi sục, một khi đã tiếp nhận vị trí này rồi, giúp anh em quay tay không phải là chuyện hiển nhiên ư?

Ma tộc thấp giọng thúc giục, không hề che dấu mà thêm vào giọng nói một loại ma tính khiến người ta không thể nào làm trái: “Nhanh lên.”

Đợi đến khi lấy lại tinh thần, Đỗ Trạch đã cầm lấy thứ đó. Tuy vẫn hơi mất tự nhiên, nhưng trọng lượng với kích cỡ trên tay lập tức khiến lực chú ý của độc giả bị dẫn đến một phương trời kỳ quái. Con trai mà, ai lại chẳng thích đi so sánh chứ. Độc giả dần dồn lại một lần nữa chứng thực khả năng nghịch thiên của nhân vật chính. Đây mới đúng là vũ khí một đêm tám lần chinh phục chúng nữ đó! Nhất Diệp Tri Khâu tuy không hề miêu tả cụ thể quá trình ngựa đực của nhân vật chính, nhưng đến ngày hôm sau, nhân vật chính đều mang vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn, sau đó thì hậu cung chết lặng.

Đây là sự chênh lệch giữa điều ti và kẻ thắng nhân sinh.

Đỗ điều ti chỉ quen dùng tay phải vì tay trái không tiện. Lúc Đỗ Trạch định đổi sang tay phải thì nhân vật chính ngăn cậu lại. Tu nhìn chằm chằm Đỗ Trạch, giọng nói khàn đi vì dục vọng: “Dùng tay trái.”

Đỗ Trạch ngỡ ngác, nhưng cũng không tranh luận vấn đề hỗ trợ với Tu, tay bắt đầu cử động. Quần làm bằng vải rất mềm lại khá rộng, chạm bên ngoài thì thường bị trượt đi, do đó chỉ mới chà xát mấy cái, tay trái của Đỗ Trạch đã bị Ma tộc không kiên nhẫn kéo vào trong khố. Khoảng cách của hai người vì động tác này mà được kéo gần lại rất nhiều, Đỗ Trạch hầu như bị Tu ôm vào ngực. Cậu chỉ cảm thấy một vật cực nóng đột ngột đặt vào lòng bàn tay, nóng đến mức suýt nữa đã theo phản xạ rút tay về, nhưng lại bị Tu nhìn thấu. Ma tộc lấy một tay đè chặt tay cậu, tay kia vuốt nhẹ gáy cậu, đôi mắt tím tràn ngập dự vọng nheo lại: “Tiếp tục.”

.

... Dù sao cũng đã tới nước này, Đỗ Trạch nhận lệnh trượt lên trượt xuống. Trước tiên cậu theo chiều dài của vật nóng bỏng kia vuốt một lần, sau đó lấy năm ngón tay nắm chặt lại, tiếp tục cử động lên xuống. Tu có vẻ rất hài lòng với sự hầu hạ của Đỗ Trạch. Đỗ Trạch cảm thấy vật trong tay hình như càng lúc càng lớn, càng ngày càng nóng. Trên vai nặng nặng, Tu tựa đầu vào hõm vai của cậu, mái tóc màu đen mềm mại rũ xuống khiến người ta có cảm giác mượt như tơ lụa. Có vật gì đó cứng cứng chạm vào lỗ tai Đỗ Trạch, đó là sừng của Tu cùng với hơi thở như có như không của Ma tộc cọ lên lỗ tai Đỗ Trạch.

.

Đỗ Trạch không được tự nhiên né đi, bởi vì nơi đó bị khiếm khuyết. Cậu cực kỳ chú ý đến cảm giác nơi lỗ tai nên nó làm cậu trở nên mất cảm vô cùng. Động tác trên tay cậu nhanh hơn, giống như muốn sớm thoát khỏi tình huống tẻ nhạt này. Nhưng dù cậu có cử động đến thế nào, cái vật trong tay trừ việc càng ngày càng cứng thì hoàn toàn không có dấu hiệu bùng nổ.

.

Được rồi, nhất định là đang bắt cậu tung ra đòn sát thủ đây mà.

.

Tay Đỗ Trạch cọ đến đỉnh, đè xuống phần rãnh, lấy đầu ngón tay ấn vào. Tiếng thở của Tu trở nên hỗn loạn. Lúc Đỗ Trạch chưa kịp phản ứng, bên tai vang lên tiếng xé rách, trời đột nhiên tối sầm lại. Đó là một đôi cánh dơi màu đen rất lớn, nó vây chặt hai người ở bên trong, che đi phần lớn ánh sáng.

.

Đỗ Trạch còn đang sững sờ nhìn đôi cánh trên đầu, trên bả vai chợt truyền đến cảm giác nhói nhói, cậu bị cắn. Trong bóng tối, Ma tộc tựa lên vai cậu, hơi thở nóng rực mơn trớn bên lỗ tai, thanh âm khàn khàn: “Tiếp tục.”

.

—— Nhân vật chính, anh đây không phải kéo dài mà là bệnh đó!!!

.

Mãi tới khi Đỗ Trạch được buông ra, tay cậu đã không còn cảm giác gì. Độc giả ngu ngốc hoảng hốt nhìn tay trái của mình. Dù đã lau sạch sẽ, nhưng sự thật cậu đã giúp người ta quay tay vẫn như tự đâm vào mắt mình một cái. Ánh mắt trống rỗng mù mịt của Đỗ Trạch lướt đến người Tu. Về mặt rõ ràng là vẫn chưa thỏa mãn của đối phương như châm vào lòng Đỗ điệu ti. Đỗ Trạch lúc này mới hiểu được tâm tình hậu cung của nhân vật chính: không phải vì sức chiến đấu bên ta quá yếu, mà là kẻ địch quá mạnh mẽ.

.

Phát hiện ánh mắt của Đỗ Trạch, Ma tộc lại ngẩng đầu đề nghị:

.

“Tiếp lần nữa?”

.

.

.
Thời điểm chiến tranh giăng co, tượng thần Baal đột nhiên nứt ra!

.
Đầu tiên là một khe nhỏ, rồi từng chút một lan ra, cuối cùng như mạng nhện bao trùm toàn bộ tượng thần. Trước ánh mắt sững sờ của mọi người, tượng thần khổng lồ kia vỡ thành đồng đá vụn, một chất lỏng màu đỏ rực lơ lửng trên không.

.
Thành chủ Baal ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào chất lỏng kia: “Đúng là sự thật!”

.
Trong truyền thuyết, 72 chủ thành được tạo ra từ 72 ma thần, mỗi một tòa thành đều thờ một tượng thần. Trong mỗi bức tượng bảo tồn một giọt máu của vị ma thần đó. Nhưng không ai đủ khả năng đập vỡ những bức tượng đó, cho nên lời đồn đại này đến nay vẫn chưa được xác nhận.

.
Mà giờ phút này, giọt máu đỏ rực trên không kia như muốn nói với mọi người rằng, đó không phải là truyền thuyết, mà là sự thật.

.
Nhưng vì sao tượng thần Baal lại đột nhiên nứt ra...

.
Toàn bộ Ma tộc đều tham lam nhìn chăm chú vào chất lỏng màu đỏ đó. Đây chính là thần huyết! Thần huyết của ma thần cực mạnh Baal!

.
Đã có Ma tộc không kiềm chế được muốn đoạt lấy vật trong truyền thuyết kia, thành chủ Baal là người đầu tiên. Nhưng khi hắn gần như chạm được chất lỏng màu đỏ đó, giọt máu lại khẽ vòng đi, thoát ra theo khe hở giữa các ngón tay của thành chủ Baal. Trước mắt mọi người, giọt máu bay thẳng xuống dưới, cuối cùng nhập vào giữa trán tên Nhân tộc có âm mưu làm chúa tể đại lục phản diện đó!

.
Tu ấn chặt trán mình, đau đớn khom lưng xuống. Loại đau đớn vừa quen vừa lạ này lại một lần nữa tràn ngập khắp thân thể hắn. Hắn nhìn tay mình, móng tay màu đen hoàn toàn không phải của Nhân tộc, đỉnh đầu và trên lưng truyền đến đau đớn kịch liệt — có cái gì đó đang mọc ra.

.
Toàn bộ Ma tộc kinh ngạc nhìn về chỗ Tu. Tên Nhân tộc tóc vàng mắt xanh kia không còn ở đó nữa, thay vào đó là một... Ma tộc? Đó là một Ma tộc tuần mỹ dị thường, đôi cánh dơi to lớn mở rộng sau lưng, mái tóc đen phát ra để lộ đôi sừng cong cong cùng với một đôi mắt tím rực rỡ.

.
Tu liếc nhìn những biến đổi trên thân mình. Hắn liếm ngón tay, cười suông sã.

.
Quả nhiên, hắn là quái vật.

—Trích Hồn huyết

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Cuộc chiến phiến chết độc giả

.

Đồng nhân văn: Yoooooooo

~.

Tác giả: Yoooooooo

~.

Nhân vật chính: Yo.

.

Độc giả: ... Phiến quá () !!!

.

20. Chương 20

Độc giả/nhân vật chính: Đừng làm rộn.

.

Đỗ Trạch nhất quyết đánh trống lảng. Cậu giả vờ bình tĩnh nhìn sang bốn phía, trưng vẻ mặt “Đừng làm rộn, đây là đang nghiêm chỉnh nghiên cứu học tập” mà hỏi: “Đây là chỗ nào?”

.

Thật ra khi Đỗ Trạch nhìn thấy đồng xương trắng mênh mông vô bờ phía sau Tu, cậu biết họ đã đến biển tử linh của đại lục phản diện. Trong thế giới “Hồn huyết” cũng chỉ có một đại lục là đại lục hỗn độn. Ở đại lục chính diện, trung tâm là vùng đất thất lạc, phía Bắc là vùng cực lạnh, phía Đông là sa mạc tử vong, phía Nam là rừng rậm ma thú, còn phía Tây lại là đại dương mênh mông vô bờ. Ở đại lục phản diện, phía Tây cũng là đại dương, nhưng đó lại là biển tử linh được tạo thành từ vô số tử linh xương trắng. Nơi này là thiên đường của Vong Linh tộc. Tại đây, Vong Linh tộc sẽ nhận được sức tăng trưởng rất mạnh, mà chủng tộc khác thì lại bị hạn chế.

.

Nói... Tại sao đứng trước biển tử linh, điều đầu tiên xuất hiện trong đầu cậu không phải “Biển tử linh – tình tiết truyện lúc nhân vật chính vừa đến đại lục phản diện”, mà là “Nhân vật chính dùng hình thái vong linh cùng kẻ địch của mình đầu tiên là A —— sau đó Ha —— cuối cùng Ô——”? Trả tao tiết tháo, Tiểu Đồng ơi!

.

Đồng nhân văn: Sao lại trách em.

.

Tu có vẻ không hứng thú với đề tài này lắm. Hắn nhìn quyển đồng nhân bị Đỗ Trạch giật lại, hồ hững trả lời: “Không rõ lắm... Lại đây.”

.

Cũng khoác lên vẻ “Đừng làm rộn, đây là đang giáo dục lành mạnh hài hòa”.

“Tôi biết rồi.” Đỗ Trạch lập tức sửa lại, khẳng khái lảng sang chuyện khác: “Nơi này chắc chắn là biển tử linh.”

Hứng thú của Tu rốt cuộc cũng được gọi lên đúng ý Đỗ Trạch: “Biển tử linh?”

Đỗ Trạch thở phào một hơi, bắt đầu đọc những lời trong truyện: “Phía Tây của đại lục phản diện bị xương trắng vùi lấp, vì thế mà sinh linh nơi đây mới gọi nó là biển tử linh.”

Tu nhìn Đỗ Trạch, lời nói giống như trần thuật lại giống như hỏi: “Người biết rất nhiều.”

Đỗ Trạch gật đầu bí hiểm, sau đó tên ngọc nào đấy thấy Tu cong khóe môi nói tiếp: “Dù là vậy, vẫn khá thú vị...”

Đỗ Trạch theo ánh mắt Tu nhìn lại cuốn đồng nhân trong tay mình, mặt cậu nức ra.

Đề tài hài hòa: Hồ Hán Tam ta lại trở về rồi.

Trong tình huống nước sôi lửa bỏng đó, một tiếng động sâu trong biển tử linh đã cứu vớt Đỗ Trạch. Hình như có gì đó bốc lên từ biển tử linh và hướng về phía họ. Âm thanh giao chiến ngày càng rõ đến cả Đỗ Trạch cũng nghe thấy. Cậu quay đầu lại nhìn Tu. Âm thanh kỳ quái đó không hề bất ngờ chút nào. Đôi mắt tím của hắn hơi nheo lại có vẻ không vui.

Nhìn xuyên qua khe hở giữa đám xương khô, xuất hiện đầu tiên trước mắt Đỗ Trạch và Tu là hai thân hình chật vật của thiếu nữ Ma tộc, một áo đỏ một áo xanh, gương mặt xinh đẹp giống hệt nhau chứng tỏ đây là một cặp chị em song sinh. Thiếu nữ áo đỏ ôm theo một bó hoa trắng, nhánh hoa khô quắc đen thui. Đóa hoa trắng toát kia lộ ra hình dạng một cái đầu lâu. Thiếu nữ áo xanh thì cầm kiếm, một bên che cho thiếu nữ áo đỏ chạy trốn, một bên khấn tụng nhìn phía sau. Ở đằng sau có một đám ác linh nửa trong suốt đang truy đuổi hai thiếu nữ Ma tộc đó, dưới chân họ là mấy bàn tay của đám xương cốt cứ mọc lên liên tục ngăn trở bước chân.

Đỗ Trạch nhìn sững vào hai người vừa tới, không chỉ bởi vì thấy hai chị em Ma tộc xinh đẹp, mà bởi vì cậu có thể đoán được thân phận của hai chị em kia.

Hậu cung của nhân vật chính anh cuối cùng cũng xuất hiện rồi (gào hét-ing)!

Theo hướng tình tiết của Hồn huyết , em gái trong truyện ngày càng nhiều, hậu cung của nhân vật chính cũng ngày càng khổng lồ. Trong đó, có mấy em gái khiến mắt độc giả lóe sáng, hai chị em Ma tộc trước mặt chính là một trong số đó. Thứ nhất, họ là Ma tộc, có tác dụng làm tăng thêm sự đa dạng hậu cung của nhân vật chính; thứ hai, họ là song sinh, chị em chính là một trong các yếu tố dệt hoa thêu gấm cho YY

văn. Tác giả thuần khiết sẽ dùng tiết tháo nói cho đám độc giả biết hai chị em đó đã đến bên cạnh nhân vật chính như thế nào. (PS: không hiểu xin dùng tiết tháo song phi qua baidu...)

.

Trong hai chị em, người mặc áo xanh là chị – Verl, người mặc áo đỏ là em – Elise. Họ là thành chủ của thành Belial. Vốn dĩ trong nội dung của Hồn huyết , nhân vật chính vừa đến đại lục phản diện đã gặp ngay Verl đang bị vong linh tập kích. Nhân vật chính đương nhiên đã một phen anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó theo thông tin Verl cung cấp biết được rất nhiều điều về đại lục phản diện, không những vậy còn biết được Verl có một em gái sinh đôi bị pháp sư tử linh nguyên rửa, cho nên cô mới đến biển tử linh tìm kiếm cách chữa trị cho em mình. Tuy nhiên, lời nguyện của một pháp sư tử linh đối với nhân vật chính mang huyết thống phù thủy vong linh mà nói lại chẳng là cái đinh gì hết. Vì thế nhân vật chính bắt đầu công chiếm hai chị em mà đám độc giả rất thích nghe ngóng. Không bàn đến hành động anh hùng cứu mỹ nhân để gia tăng cảm tình với hai chị em thì quá trình trị liệu đã thể hiện rõ hết độ tiết tháo của tác giả với đám độc giả rồi:

.

—— Vì sao lại cởi quần áo?

.

—— Vì cứu nàng.

.

—— Vì sao lại hôn ta?

.

—— Vì cứu nàng.

.

—— Lạnh quá.

.

—— Ta sẽ giúp nàng sưởi ấm.

.

Đối mặt với đám độc giả toàn “Hắc hắc hắc hắc hắc”, Nhất Diệp Tri Khâu bình tĩnh hồi phục: “Đừng làm rộn, đây là hành động cứu giúp có khoa học.”

.

Lúc Đỗ Trạch đang nhớ lại nội dung của Hồn huyết , Verl và Elise đã lâm vào cảnh khốn cùng. Họ bị hơn mười ác linh nửa trong suốt vây quanh. Verl nói khẽ với Elise mấy câu, Elise phản ứng rất dữ dội. Cô ôm lấy nhánh hoa đầu lâu mà lắc đầu. Verl dường như còn muốn khuyên nhủ, nhưng sau đó lại cảnh giác nhìn hướng họ vừa chạy tới.

.

“Khắc khắc khắc khắc...” Một tiếng cười khô khốc lớn vồn trên biển tử linh khiến người ta hoàn toàn không thể biết được âm thanh đó phát ra từ đâu.”Thật sự là tỷ muội tình thâm, các nàng không cần lo lắng việc bị chia cắt đâu, dù là người nào ta cũng sẽ không bỏ qua.”

.

Vòng vây ác linh hé ra một chỗ trống, một người cao gầy mặc áo chùng đen đi đến.

.

“Nếu chúng ta vô tình xâm nhập địa bàn của người, xâm phạm đến người, ta sẵn sàng giải thích.” Verl biết ý thức lãnh thổ của Vong Linh tộc rất mạnh, nếu không phải do không còn cách, cô đã không mang Elise tiến vào biển tử linh. Verl định thương lượng với pháp sư tử linh: “Chúng ta là thành chủ của thành Belial.

Hiện nay thành Belial đang bị huyết độc ôn dịch hoành hành, cần phải có hoa xương chữa trị. Ta lấy tư cách là thành chủ của Belial cam đoan rằng sẽ báo đáp người đầy đủ.”

“Ta biết, khắc khắc, ta đương nhiên biết... Không uống công ta đã tìm kiếm mầm mống huyết độc ôn dịch quý giá đó.”

Verl gầm lên: “Là người?!”

“Đương nhiên, bảo bối à. Nếu không tặng một ít lễ vật gặp mặt, sao các nàng có thể tới chỗ của ta làm khách?” Tên kia khặc khặc cười: “Hoan nghênh tới địa bàn của ta, bảo bối, ta là chủ nhân của nơi này...”

Trong cơn giận dữ, kiếm của Verl lao tới chặt đứt đầu của tên kia. Cái đầu rớt từ trên cao xuống rồi lăn trên đồng xương trắng, không vang lên chút tiếng động nào, nhưng tiếng cười kia vẫn không hề thuyên giảm. Verl gắt gao nhìn chăm chăm vào bộ xương đã rớt thành một đồng trước mặt mình. Đối phương không dùng nguyên hình xuất hiện.

Bởi vì chỗ nấp của Đỗ Trạch và Tu tương đối bí mật, mấy người bên kia tạm thời chưa phát hiện ra họ, cho nên Đỗ Trạch và Tu mới có thể xem được toàn bộ. Đỗ Trạch cảm thấy thật kỳ diệu, cậu hiện tại như đang được xem tiền truyện của Hồn huyết : nhân vật chính và cậu đi tới đại lục phản diện trước thời hạn, thế nhưng vừa lúc gặp được tình tiết em gái bị pháp sư tử linh nguyên rửa. Lòng tôn kính của Đỗ Trạch đối với đại thần tình tiết truyện dâng cao. Vì để nhân vật chính được một phen anh hùng cứu mỹ nhân mà đưa em gái bị tập kích lên tận cửa, lại còn không hề sai sót so với nội dung truyện nữa chứ, thế giới này thật sự rất chuyên nghiệp!

Vì thế từ nãy đến giờ, Đỗ Trạch cứ lặp đi lặp lại động tác “Nhìn tình tiết, nhìn nhân vật chính”, ngồi chờ hành động anh hùng cứu mỹ nhân như đám quần chúng thích hóng chuyện.

Chị em gái bị bao vây, Tu không phản ứng; chị em gái bị đùa giỡn, Tu không phản ứng; chị em gái sắp bị bắt đi, Tu... hình như sắp ngủ.

... Nhân vật chính anh đang bãi công đó hả?!

Đỗ Trạch nhìn không được nhắc nhở Tu làm theo kịch bản: “Mặc kệ hả?”

Tu nghe vậy hơi nâng mắt lên, nhìn nhìn: “Không cần thiết.”

Đỗ Trạch sững sốt, đột nhiên nhận ra hần quả thật không cần phải đi cứu hai chị em Ma tộc kia. Bởi vì theo như trong truyện, hai chị em Ma tộc nhất định sẽ thoát được. Chẳng qua cô em sẽ bị trúng một lời nguyên âm linh, đến lúc đó nhân vật chính cứ theo nguyên văn trong truyện mà lên sân khấu trị (công)bệnh (chiếm) cho em gái là xong. Mặc dù là vậy, nhưng không biết vì sao Đỗ Trạch lại có cảm giác rất khác thường như kiểu bánh răng không khớp, mà cậu nhất thời không thể phát hiện nó sai ở chỗ nào. Lúc này ngoài kia lại có chuyển biến mới, lực chú ý của Đỗ Trạch lập tức bị hấp dẫn bởi tình tiết này, không kịp truy sâu vào cái cảm giác không hài hòa đó.

— Nếu cậu là vì biết nội dung truyện mà cảm thấy “Không cần thiết”, vậy còn Tu tại sao lại nói ra câu “Không cần thiết” chứ?

Tu nhìn hai chị em Ma tộc, trong đôi mắt tím phản chiếu hình ảnh bất lực yếu ớt của thiếu nữ, không hề dậy lên một chút gì dù chỉ là một gợn sóng.

Không cần thiết phải cứu các nàng, vì không có giá trị.

Lúc mọi người đang chăm chú nhìn, Elise vốn yên lặng đột nhiên vươn nắm tay mở ra. Trên lòng bàn tay của cô, một ngọn lửa đỏ rực bốc cháy trên làn da. Nó như hút sinh mệnh của Elise nên càng lúc càng tươi đẹp. Verl nhìn ngọn lửa trên tay Elise, vừa hoảng hốt vừa giận dữ sợ hãi kêu lên: “Không ——!!!”

Ngọn lửa càng ngày càng sáng, từ đỏ chuyển sang cam, rồi đến vàng, vàng nhạt, cuối cùng biến thành màu trắng thuần. Ngọn lửa trắng phát ra ánh sáng và nhiệt độ vô tận, những ác linh vây quanh hai chị em bị thiêu cháy, rít gào rồi bắt đầu bốc hơi. Trong quang sáng trắng, Elise mỉm cười với người chị mà mình yêu nhất, sau đó yên lặng té xuống. Verl chạy lên ôm Elise vào ngực, nước mắt giàn giụa.

Ngọn lửa màu trắng vẫn không hề tắt dù Elise đã ngã xuống mà cứ trôi nổi trên không rồi tiếp tục thiêu đốt. Tiếng cười cuối cùng cũng ngừng lại. Pháp sư tử linh giận dữ quát lớn, vô số xương khô từ trong biểu tử linh bò lên, nhưng lúc tới gần Verl và Elise thì đều bị hòa tan. Verl lau nước mắt, ôm lấy Elise, không chọn tiếp tục đứng trong ngọn lửa mà liều mạng vọt tới trước. Sau lưng cô, ngọn lửa màu trắng đó càng cháy càng nhỏ, lại như đang nén năng lượng có được lại, chỉ cần tới cực hạn là sẽ nổ tung.

Verl ôm Elise, xoay người giẫm lên một bộ xương rồi lại lướt qua một núi xương nhỏ, cuối cùng dừng lại một chỗ trống ít thu hút, vừa lúc đối mặt với Đỗ Trạch.

Hai bên: “...”

Verl không nghĩ lại gặp được người khác ở chỗ này. Chuyện quá khẩn cấp không có thời gian nghĩ nhiều, cô cầm thanh kiếm vào trong bộ xương, đầu khí màu xanh cuộn lên mãnh liệt, bao bọc lấy hai chị em. Đỗ Trạch cảm thấy sau áo căng cứng, khi tỉnh lại thì cậu đã bị Tu nắm cổ kéo vào trong ngực, trước mắt tối sầm. Tu giương cánh vây họ lại.

“Đừng hòng trốn thoát...”

Ngọn lửa màu trắng cháy thêm một lúc nữa rồi tắt ngấm.

“Ầm....!!!”

Ánh sáng chói mắt nuốt sống vạn vật, năng lượng phá hoại khủng bố đó đã đập nát vô số xương cốt trong biển tử linh. Sau khi ánh sáng rút đi, tro bụi từ trên không lả tả bay xuống, che khuất tầm mắt mọi người.

.

Kỹ năng cảm mà Elise phát ra uy lực quá lớn, ngay cả pháp sư tử linh đang trốn cũng bị ảnh hưởng. Một tay tính cả pháp trượng của gã cũng bị nổ thành mảnh vụn. Lúc pháp sư tử linh thấy một thân hình đang nâng một người khác đứng dậy trong đồng tro bụi, mắt gã lập tức đỏ ngầu. Pháp sư tử linh lấy từ trong lòng ra một đầu lâu màu đen, đây là âm linh lợi hại nhất mà đạo sư đã để lại cho gã, vô cùng trân quý. Pháp sư tử linh chần chờ một khắc, nhưng ngay sau đó sự từ bi và do dự lại bị lửa giận thay thế. Gã nhìn chằm chằm hai thân hình kia rồi dùng sức đập nát đầu lâu.

.

“Ta nguyện rửa người!”

.

“Người sẽ phải chịu đựng sự lạnh lẽo vô tận!”

.

“Người chỉ có thể nhảy múa cùng tử linh!”

.

“... Cho đến khi người thuộc về ta!”

.

Một cái bóng màu trắng từ trong đầu lâu lao ra, người đứng trong màn tro vươn tay ra như muốn ngăn cản, hồ quang màu tím xẹt qua bóng trắng trên không nhưng chỉ như đánh vào không khí. Lời nguyện lập tức bay vào trong một thân hình khác. Thấy thân người bị nguyện rửa khom lưng xuống bắt đầu run rẩy, pháp sư tử linh cười to.

.

“Khắc khắc khắc khắc... Rất đau đớn đúng không? Đây chính là trừng phạt!” Pháp sư tử linh tạm dừng một chút, sắc tâm không hề giảm mà bắt đầu dụ dỗ: “Khắc khắc, nếu nàng bằng lòng đi theo ta, trở thành người của ta, ta sẽ cho nàng biết thế nào là cực... khoái...?”

.

Tiếng cười của pháp sư tử linh đột nhiên im bặt. Hắn chờ người ra nhìn hai thân ảnh đứng lên khỏi màn tro bụi. Hơn nữa ở phía trước có tới bốn bóng người. Lúc này pháp sư tử linh mới muộn màng nhận ra, đấu khí của hai tỷ muội đó rành rành là một thuộc tính hỏa, một thuộc tính thủy. Thế tại sao vừa rồi lại xuất hiện... tia sét?

.

Như để chứng minh thứ mà pháp sư tử linh nhìn thấy lúc này không phải là ảo giác, một tia chớp thật lớn đánh ngang màn sương bụi, chiếu sáng tới từng ngõ ngách trong biển tử linh chi. Pháp sư tử linh rốt cuộc cũng thấy rõ hai thân người kia không phải là hai tỷ muội Ma tộc như gã lầm tưởng, mà là một Ma tộc và một Nhân tộc!

.

Đỗ Trạch ôm chặt lấy mình, khí lạnh trong cơ thể khiến cậu không ngừng run rẩy, răng va lập cập vào nhau. Vừa mới đây, có thứ gì đó lạnh như băng từ phía sau vọt vào thân thể cậu, sau đó cả người cậu như bị vấy trong băng giá rét buốt. Giây phút ấy, độc giả khổ bức cuối cùng cũng thấy rõ cái trị may mắn trong bảng chữ cái của mình.

.

... Tại sao người trúng đạn lại luôn là cậu chứ? __(;3 __

.
Bên cạnh có một làn gió nhẹ thổi qua, là Tu đang giương đôi cánh dơi bay lên không.

.
Tu đứng trên cao nhìn xuống biển xương trắng bên dưới. Tên Ma tộc nọ vì bị khuất sáng nên từ chỗ mà pháp sư tử linh đang nấp, gã chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt ánh tím, vô cùng yêu dị.

.
“Đi ra.”

.
Lúc mọi người đang nhìn chăm chú, Tu lắc lư cây đao bạc ánh đỏ trong tay hướng về phía biển tử linh, giọng nói trầm thấp mềm nhẹ giống như đang thì thầm với tình nhân.

.
“Người vừa mới nói... ai sẽ trở thành người của người?”

.

.

.
Bước trên mặt đất đỏ sẫm, Tu đánh giá vùng đất xa lạ này.

.
Đây là một nơi rất hoang vắng, trên trời là một màu tím mù, toàn bộ mảnh đất đều mang một sắc đỏ ảm đạm. Trên núi đá đỏ tươi, thực vật héo rũ mỗi một lay động. Gió to từ phương xa thổi tới, nháy mắt nghiền nát thực vật thành bụi cuốn vào không trung, bột vụn màu đen rơi xuống, tựa như một khúc ca bi thảm.

.
“Đây là đại lục phản diện sao?”

.
Mệnh kêu lên một tiếng, Tu sờ đầu nó rồi triệu hồi Cerberus. Chó ba đầu cúi người xuống để Tu cưỡi lên.

.
Tu nghĩ, giờ chắc phải đi tìm một sinh linh khác để biết được thông tin của đại lục phản diện. Hắn nhìn đất đỏ tràn mãi tới phương xa, ngoại trừ một đường ngang màu trắng ở phía Tây, thì những hướng khác đều là sắc đỏ hoang dã.

.
Vì thế Tu bắt đầu đi về hướng Tây. Khoảng cách được rút ngắn, Tu phát hiện cái đường màu trắng kia thật ra là do vô số xương trắng tạo thành. Xương cốt vô biên vô hạn hỗn độn xếp thành những quả núi cao thấp khác nhau, đây giống hệt như một đại dương làm từ xương trắng. Tu cảm nhận một chút, mùi vong linh ở đây cực kỳ nồng.

.
Lúc này, Tu nghe thấy một tiếng động truyền tới từ trong biển xương. Hắn vỗ đầu Cerberus. Cerberus hiểu ý, lặng lẽ di chuyển về nơi phát ra tiếng động.

Lướt qua mấy núi xương, trước mắt Tu xuất hiện một thiếu nữ áo xanh. Nàng có một mái tóc đen dài, dung nhan xinh đẹp, đôi mắt tím nhìn chăm chăm vào những ác linh trước mặt.

.

Đó là một thiếu nữ Ma tộc, thân thể nàng nhỏ nhắn run rẩy vì đã chiến đấu quá lâu. Nàng khẽ cắn đôi môi anh đào, trong đám xương sặc mùi tử vong ấy thế mà lại mang một nét thuần khiết và xinh đẹp lạ kỳ.

.

Tu hơi mỉm cười: hắn đã chọn được người thích hợp.

.

—Trích Hồn huyết

.

.

Đoạn kịch nhỏ.

.

.

Độc giả: Tiểu sinh không phải thụ...

.

Nhân vật chính: Đừng làm rộn.

.

Nhân vật chính: Đêm nay tám chúng tộc đi.

.

Độc giả: Đừng làm rộn.

.

Tác giả: Tôi muốn vứt hố.

.

Độc giả/nhân vật chính: Đừng làm rộn.

21. Chương 21

Nhân vật chính: Tình huống gì đây?

.

“Người vừa mới nói... ai sẽ trở thành người của người, hả?”

.

... Nhầm rồi!

.

Thì ra nhân vật chính để ý việc đối phương tranh em trai với mình chứ không phải là đang lên tiếng giúp em trai? Ngay một khắc đó Đỗ Trạch rất muốn quỳ xuống, mệt cho cậu còn cảm động suýt rớt nước mắt.

Tuy nhiên, nhờ có khả năng hoàn tác mà cậu không hề sợ bị nguyên rửa. Cơ mà nhân vật chính, anh lấy lại Phần Dục từ khi nào thế?! Trong lúc tiểu sinh hôn mê đã xảy ra chuyện gì hả.

Pháp sư tử linh đang nấp trong tối có biểu tình rất kỳ dị. Áp chế cảm giác quái đản trong đầu, gã cuối cùng cũng nhận ra rằng, lời nguyên âm linh ban nãy có vẻ đã lừa người. Tình huống lúc này khiến pháp sư tử linh rất là bức bối, nhưng gã cũng chưa ngu tới mức dấy vào loại Ma tộc vừa nhìn đã biết không phải vừa đó. Trước giờ, pháp sư tử linh chỉ dựa vào thứ mà đạo sư cho gã để tồn tại trong biển tử linh này, bản thân ma pháp của gã thì tu luyện chưa đến nơi đến chốn. Cho nên khi nhìn thấy thành chủ Belial xinh đẹp, gã lập tức nổi tà tâm, nhưng chỉ có thể dùng thủ đoạn để dụ dỗ đối phương đến biển tử linh, rồi lợi dụng ưu thế để bắt được chị em Ma tộc.

Pháp sư tử linh ẩn nấp rất kỹ. Tu ở trên không đảo mắt một vòng, mùi vong linh ở đây quá nồng, nó đã át đi mùi của gã. Nếu chỉ nhìn bằng mắt thường thì sẽ chẳng thể thấy được bóng dáng của pháp sư tử linh. Đó cũng một trong những nguyên nhân khiến Verl và Elise bị truy đuổi chặt vật đến vậy, cơ bản là kẻ địch không xuất hiện mà vong linh thì cứ ùn ùn kéo đến. Tại biển tử linh, pháp sư tử linh có thể dễ dàng kêu gọi vong linh bằng ma lực.

Tia chớp màu tím tàn phá khắp biển vong linh, Verl say sưa nhìn Tu đang đứng trong ánh chớp. Thứ sức mạnh này thật sự khiến cho người ta điên cuồng, nàng không thể nhận được cảm giác muốn quỳ phục đối phương, theo sát bước chân của đối phương.

Ánh sáng tím biến mất để lại trong biển tử linh những cái hố rất lớn, vô số xương trắng tràn tới lấp đầy chúng. Pháp sư tử linh nuốt nước miếng, ngay vừa nãy thôi, tia chớp đó đã đánh xuống nơi cách gã chưa tới vài tấc, suýt nữa đã hủy diệt gã đến cả mảnh vụn cũng không còn. Gã hoảng sợ nhìn Ma tộc đang liếm hồ quang điện trên đầu ngón tay, khoe miệng nở một nụ cười quỷ dị lại mê người: “Còn chưa chịu ra? Lần tiếp theo sẽ đánh thẳng vào người đấy.”

Nhân vật chính, trị khí phách của anh đã bùng phát rồi a a a. A... hắc xì!

Đỗ Trạch hắt hơi một cái, toàn thân run rẩy tiếp tục xem trong hưng phấn. Từ khi tới thế giới này, Đỗ Trạch luôn có một khao khát được thấy khí phách của nhân vật chính lộ ra trong lúc ngược kẻ khác, và giờ cậu đã được thỏa mãn. Độc giả dân dòn đã tự động loại bỏ ký ức bị ngược đến chết đi sống lại ở vùng đất thất lạc khi trước.

Dũng sĩ có gan tranh đoạt em trai và em gái với nhân vật chính là pháo hôi đích thực. Họ dũng cảm nhìn thẳng vào cuộc đời u ám trước mắt!

Đầu óc “dũng sĩ” pháp sư tử linh bấy giờ đã trống rỗng, ngay khi Tu vừa nói xong, gã đã định bước ra khỏi nơi ẩn nấp. Thế nhưng khi nhìn thấy Đỗ Trạch, pháp sư tử linh mới chợt nghĩ rằng: tên đồng bạn của Ma tộc bị gã nguyên rửa, để giải lời nguyên cho tên đó, Ma tộc sẽ không giết gã. Cho nên lời nói ban nãy của hắn là... dụ dỗ?

Tu đợi một chút, sau đó hơi tiếc nuối vì đối phương đã không bị mắc mưu. Vừa rồi, hắn căn cứ theo thông tin đơn giản đoán ra phạm vi mà tên pháp sư tử linh ẩn nấp, sau đó định dùng lời nói ép đối phương bước ra. Tu nhìn hồ quang điện trên đầu ngón tay, nếu như hắn đang ở trạng thái đỉnh điểm, hắn tin chắc mình

có thể hủy diệt cả biển tử linh này. Tuy nhiên, bây giờ hấn lại bất lực vô cùng. Hấn cảm thấy rất mệt mỏi, rõ ràng hình thái Ma tộc có sức mạnh lớn hơn bao giờ hết, nhưng với tình huống lúc này, hấn không biết phải làm sao. Tu nhìn biển tử linh bên dưới, trong khoảnh khắc đó hấn bỗng nghĩ rằng, nếu lúc này mình mà mang hình thái vong linh thì hay biết mấy.

— Người thật sự nghĩ vậy sao?

Tu biết giọng nói này, khi hấn thức tỉnh huyết mạch Ma tộc, chính giọng nói đó đã dẫn dắt hấn. Nó không phải đến từ bên ngoài, mà là từ chỗ sâu nhất trong cơ thể hấn, tựa như tiếng nói từ xa xưa được truyền lưu qua thế hệ.

— Đến đây đi.

Lúc lấy lại tinh thần, Tu đã tiến vào một không gian kỳ lạ. Không gian này tối đen như mực, chỉ có một bệ tròn trôi nổi trên không, mà Tu thì lại đang đứng ở chính giữa cái bệ đó. Hấn nhìn tay và người mình, không có hình thái cụ thể, giống như một loại ý thức nào đó.

Có lẽ Tu biết đây là nơi nào. Hấn nhìn bốn phía, có nhiều chiếc đuốc dài màu đen được dựng quanh rìa. Tổng cộng có tám cây đuốc, trên chuôi bốn cây trong số đó có hoa văn màu máu. Duy chỉ có một cây đuốc là cháy rực lên ngọn lửa màu tím. Tu bước về phía cây đuốc duy nhất được châm lửa. Hấn nhìn hoa văn màu máu trên chuôi đuốc, trong khoảnh khắc đó, có một lượng lớn thông tin ồ ạt chui vào đầu hấn. Đến khi hấn hoàn hồn lại thì cái gì cũng không nhớ. Tu quay đầu lại nhìn xuống đất. Bóng của hấn bị ánh sáng từ cây đuốc kéo dài ra. Cái bóng có cánh và sừng, đó chính là hình thái Ma tộc của hấn.

Tu bắt đầu ngắm nghía từng cây đuốc. Mãi đến khi ánh mắt quay về cây đuốc có vẽ huyết văn, hấn biết hấn đã tìm được đáp án mà mình muốn.

Lúc vươn tay, chẳng hiểu sao Tu lại nhớ tới nghi vấn khi trước: hấn rốt cuộc... là cái gì?

— Là kỳ tích. Người đó đã trả lời vậy.

Tu cầm lấy chuôi đuốc, ngọn lửa màu tím trên đó bỗng dừng tắt lụi, thay vào đó là một ngọn lửa màu xám bùng lên, rọi sáng nụ cười trên khóe miệng Tu và làm cho cái bóng đằng sau dài hơn.

Đó là một cái bóng có mái tóc dài.

Dưới cái nhìn kinh ngạc của mọi người, Tu đột nhiên ngã xuống biển tử linh làm đồng tro cốt bị cuốn lên. Khi tro cốt hạ xuống, một bàn tay trắng bệch đè lên đồng xương trắng để chủ nhân của nó vươn người lên.

“Phù thủy!” Verl khiếp sợ nhìn người tóc đen vừa đứng dậy. Tại sao cái thứ vong linh khủng khiếp này lại xuất hiện tại biển tử linh chứ!? Khi bị cái nhìn của tên phù thủy lướt qua phía mình, Verl theo bản năng ôm chặt lấy Elise đang hôn mê, đầu óc trống rỗng. Nhưng sau đó, Verl nhận ra phù thủy không phải đang

nhìn mình, mà là nhìn thanh niên tóc đen bên cạnh. Verl vừa thở phào một hơi rồi lại hồi hộp. Cả biển tử linh lúc này đều trở nên náo loạn vì sự xuất hiện của vong linh cao cấp này.

Đỗ Trạch sững sờ nhìn chằm chằm phù thủy. Tuy trong nguyên tác, Nhất Diệp Tri Khâu nói rằng sau khi thức tỉnh bốn huyết mạch, nhân vật chính mới có thể tự do chuyển đổi hình thái đã có. Thế nhưng, nhân vật chính ới, tốc độ thăng cấp của anh cũng quá khủng rồi đó. Trong tiểu thuyết phải mất ít nhất một trăm chương mới thức tỉnh xong bốn huyết mạch, một trăm ba mươi chương mới tìm được bí quyết chuyển đổi huyết mạch. Thế mà ở đây, nhân vật chính vừa mới thức tỉnh huyết mạch Ma tộc chưa bao lâu đã linh ngộ được bí quyết chuyển đổi... Mẹ nó, anh đây là muốn nghịch thiên hả?

Nghịch tốt lắm! = =+

Tiết tháo của fan cuồng đã rút đầy đất.

Tu u ám nhìn Đỗ Trạch, thấy cậu vẫn cuộn thành một cục mà run cầm cập thì lập tức dời mắt sang nơi ẩn thân của pháp sư tử linh. Lần này, Tu không nói gì, Thiên Biến bấy giờ đã hóa thành lưới hái tử thần được Tu nắm chặt. Phù thủy vung tay vẽ một đường, đám xương trắng cách đó không xa chợt xôn xao, biển tử linh quay cuồng tạo thành một cái hố nhỏ, một bóng đen bị lôi ra, quăng lên cái giá do xương trắng hình thành.

Lúc này, mọi người mới phát hiện pháp sư tử linh đó là một tinh linh hắc ám. Gã có mái tóc dài màu trắng, làn da ngăm đen, tướng mạo tuấn mỹ của Tinh Linh tộc bấy giờ đã vắn vẹo vì sợ hãi. Ở đại lục hỗn độn, tinh linh hắc ám là loại tinh linh sa đọa, được cho là nổi bật. Họ đều có tóc trắng da đen, tôn thờ một nữ thần ghen. Ai ai cũng biết, đặc điểm nổi bật nhất của tinh linh hắc ám chính là háo sắc.

Ngay thời khắc phù thủy xuất hiện, tinh linh hắc ám đã sợ hãi muốn chạy trốn, nhưng gã hoàn toàn không có cơ hội. Trình độ pháp sư tử linh của gã chẳng bõ bèn gì đối với phù thủy vong linh đó. Khi phù thủy xuất hiện, cả biển tử linh này đã hoàn toàn thần phục hẳn. Tinh linh hắc ám bắt đầu tuyệt vọng, trước mặt phù thủy vong linh, lợi thế duy nhất là lời nguyện âm linh của gã cũng thành một thứ rác rưởi. Nói về ếm lời nguyện, phù thủy chắc chắn là số một.

Khi Tu bước về hướng tinh linh hắc ám, biển tử linh tự động tách ra thành một con đường nhỏ để nghênh đón chúa tể của chúng. Sự sợ hãi trong đôi mắt của tinh linh hắc ám ngày càng tăng, gã hoảng sợ hét lên: “Ta sai rồi! Ta sẽ không động vào hai người đó nữa! Ta sẽ giải lời nguyện cho đồng bạn của người. Xin người đừng giết ta!”

Tu đứng trước mặt tinh linh hắc ám. Gương mặt tái nhợt vô cảm của Tu khiến tinh linh hắc ám cực kỳ sợ hãi. Ánh mắt đối phương nhìn gã giống như đang nhìn một kẻ sắp chết.

“Người không thể giết ta! Đạo sư của ta là Arnatt! Người giết ta, đạo sư sẽ...”

Thật vô nghĩa! Tu vươn tay đặt trên huyết Thái Dương của tinh linh hắc ám, tiếng kêu gào bỗng chốc im bật. Khi Tu buông tay, tinh linh hắc ám gục đầu xuống, không còn nhúc nhích nữa. Tu triệu hồi khế ước không gian ra rồi ném xác tinh linh hắc ám vào, đây là tư liệu sống khó kiếm được. Phù thủy nghĩ, biển

tinh linh hắc ám thành thầy ma thì nó sẽ không bao giờ làm trái lời mình, không có bất cứ suy nghĩ ngu xuẩn nào.

.

Verl kính sợ nhìn tất cả những gì xảy ra trước mắt. Khi phát hiện y phục mà tên pháp sư đó đang mặc giống hệt với Ma tộc vừa biến mất, nàng ngậy ngẩn cả người. Lúc Đỗ Trạch thấy tinh linh hắc ám gục đầu xuống, cậu cho rằng gã chỉ bất tỉnh thôi. Nhưng khi Tu ném gã vào khe ước không gian, cậu mới nhận ra rằng gã đã chết.

.

Đã chết...?

.

Cảm giác rất không thật, là vì tên tinh linh hắc ám đó chết quá mức im hơi lặng tiếng, hay là do trong tiềm thức cậu vẫn cho rằng nơi này là trong tiểu thuyết?

.

Sau khi đã xử lý gọn gàng, Tu xoay người dậm bước về phía Đỗ Trạch, nhưng vừa mới nhấc chân đã ngã thẳng vào trong biển tử linh.

.

Đỗ Trạch cứ thế mở trừng mắt nhìn Tu ngã xuống. Cậu vút hết cảm xúc hỗn loạn trong đầu, run lấy bầy chạy đến cạnh Tu lo lắng xem tình trạng của hắn. Khi phát hiện Tu chỉ đang ngủ, Đỗ Trạch theo bản năng thở phào một hơi, sau đó mới sực nhớ trong Hồn huyết có ghi rằng, mỗi lần nhân vật chính tiến hành chuyển đổi hình thái sẽ ngủ nhiều ngày, bằng không với việc không hề trả giá mà tự tiện chuyển đổi hình thái, hắn sẽ gặp BUG ngay. Theo spoil của tác giả, sau khi thức tỉnh hết cả tám huyết mạch chủng tộc, nhân vật chính sẽ có thể tự do chuyển đổi hình thái.

.

Giờ phải làm gì đây? Đỗ Trạch mờ mịt nhìn đồng xương trắng xung quanh.

.

Verl do dự rất lâu rồi mới tiến lên một bước: “Xin, xin chào.”

.

Thấy Đỗ Trạch lạnh lùng nhìn qua, dù đã cảm ứng được đối phương yếu đến nỗi không thể đỡ được một cú, nhưng chẳng hiểu sao Verl lại rất căng thẳng.

.

“Ta là thành chủ Belial, các người... có đồng ý đến thành Belial làm khách không?”

.

.

Tu mở mắt, ánh đèn ảm áp rọi vào khuôn mặt hắn. Hắn đã bao lâu không thấy được ánh đèn này nhỉ?

.

Đây là một căn phòng xa lạ, đồ trang trí rất đơn giản nhưng lại khiến người khác cảm thấy dễ chịu. Tu định ngồi dậy thì phát hiện cơ thể mình bị thứ gì đó đè lại. Tu vén chăn, thấy Đỗ Trạch đang đè trần thân trên lên người mình. Thanh niên tóc đen cạo vào ngực hắn ngủ rất say. Chiếc kính của cậu đã được lấy xuống, mặt dí sát vào ***g ngực hắn, mái tóc đen mềm mại theo nhịp thở thỉnh thoảng lại xướt qua da. Không chỉ mỗi đầu, mà cả tay chân Đỗ Trạch cũng bám dính vào người hắn, cả hai sát nhau đến độ không có một chút khe hở nào.

.
Tu sưng sốt. Tình huống gì đây?
.

Tác giả có điều muốn nói:

.
Nhân vật chính: Tình huống gì đây?
.

Độc giả: Tình huống phản công.
.

Nhân vật chính: ...
.

Tác giả: Tình huống hiến thân.
.

Nhân vật chính: Đã hiểu.
.

Độc giả: ... Anh vừa rồi cố ý không nhìn tôi chứ gì! ()
.

22. Chương 22

Tác giả: Trong YY văn, bách hợp có thể bẻ thẳng.

.
Làn da hai người tiếp xúc không một chút trở ngại. Tu phát hiện mình không hề ghét cảm giác này. Thân thể người nọ rất ấm áp, dán trên làn da luôn lạnh như băng của vong linh khiến hắn cảm thấy toàn thân mình như được sưởi ấm.
.

Mùi hương đó...
.

Tu chần chờ một lát rồi vươn tay kiểm tra hô hấp của Đỗ Trạch. Theo từng nhịp Đỗ Trạch thở ra, ngón tay của hắn bị khí nóng bao trùm, nhưng vẫn không che dấu được hơi thở lạnh lẽo thuộc về vong linh.
.

Vì động tác của Tu mà Đỗ Trạch bình tĩnh. Thanh niên tóc đen mở to cặp mắt mờ mịt nhưng không ngẩng đầu, tay phải lại nhanh nhẹn sờ soạng mắt kính của mình. Khi Đỗ Trạch đeo kính xong rồi thoáng ngẩng đầu thì bỗng chạm phải ánh mắt của Tu, độc giả ngu ngốc cảm giác như đã thấy được kết cuộc.
.

Trong sách chẳng phải đã nói nhân vật chính sẽ hôn mê năm ngày ư, sao bây giờ chỉ mới nằm bốn ngày đã tỉnh rồi!?
.

Độc giả khổ bức khóc không ra nước mắt. Lúc hai chị em Ma tộc xinh đẹp dẫn họ vào thành Belial, Đỗ Trạch được ăn sung mặc sướng đã khờ dại tin rằng tất cả đau khổ đều đã qua đi và một tương lai tốt đẹp đang chờ đón mình. Tiếp đó, cái người mới ôm ấp tình cảm non nớt kia đã bị lời nguyền phang cho một cú trí mạng.

Lời nguyền âm linh không hoàn tác được!

Nguyên lý của lời nguyền âm linh là sai khiến một âm linh xâm nhập vào cơ thể của mục tiêu đã chỉ định, âm linh sẽ làm cho linh hồn của kẻ bị nguyền trở nên rét lạnh. Vì tác dụng của nó là đối với linh hồn, cho nên kẻ bị nguyền có mặc nhiều áo đến mấy cũng vô dụng, dù sử dụng nguyên tố lửa cũng không thể ấm áp nổi. Nếu nhìn từ bên ngoài, nhiệt độ cơ thể của kẻ bị nguyền không có bất cứ khác thường nào, thương tổn của nó đối với thân thể là rất thấp, chỉ đơn thuần là một loại tra tấn. Bởi vậy có thể thấy rằng, chủ thể của lời nguyền là âm linh, nên chỉ cần đẩy âm linh ra khỏi cơ thể hoặc tiêu diệt nó thì lời nguyền sẽ biến mất. Trong Hồn huyết , nhân vật chính đã hút âm linh từ trong cơ thể Elise ra.

Tiếp đến là một hồi bi kịch của Đỗ Trạch. Cậu chưa bao giờ thấy âm linh nào ngốc như vậy. Lời nguyền này coi như có thể hoàn tác được, nhưng nó vẫn không cản được sự lưu luyến của âm linh. Lúc nửa đêm, Đỗ Trạch hoàn tác, âm linh trong cơ thể cậu tự động bị gạt ra, sau đó thì hai tên ngốc cứ mất to trừng mắt nhỏ. Lần đầu tiên thấy âm linh, Đỗ Trạch rất có hứng thú ngồi xem cái bóng màu trắng mang vẻ mặt gào thét kia. Âm linh giữ nguyên vẻ mặt gào thét mờ mịt nhìn quanh một chút rồi đột nhiên dùng tốc độ như tên bắn lao về cơ thể Đỗ Trạch.

Đỗ Trạch: ...

Mẹ nó, mày chui ra chỉ để bán manh thôi hả?! Chủ nhân mày đã treo rồi, van cầu mày theo đuổi tự do đi!

Đỗ Trạch chịu đựng cái lạnh thấu xương qua một ngày. Tới 0 giờ, âm linh lại bị gạt ra. Thừa dịp âm linh đó đang choáng váng đầu óc không rõ tại sao mình lại bị trôi ra, Đỗ Trạch xoay người bỏ chạy nhưng cuối cùng vẫn bị đĩa trẻ âm linh bổ nhào vào. Vào ngày thứ ba, thấy vẻ mặt âm linh đó gần khóc đến nơi, Đỗ Trạch cũng rất muốn khóc. Dù xung quanh có nhiều sinh vật đến đâu thì âm linh đó chỉ nhận định mỗi Đỗ Trạch, không phải Đỗ Trạch thì không chịu.

Verl bảo mình không biết làm sao. Người trong thành Belial không am hiểu gì về ma pháp tử linh, chứ nếu không lúc trước đã chẳng bị dịch máu độc làm cho chết vật khôn cùng. Đỗ Trạch khóc không ra nước mắt chỉ có thể đặt hy vọng lên Tu hiện đang hôn mê, cặp mắt Đỗ Trạch nhìn Tu lúc này bỗng xanh loè. Đây là liều thuốc cứu mạng cộng thêm túi giữ âm hình người đó.

Lời nguyền âm linh có thể bị suy giảm nếu dùng vong linh cao cấp hơn nó trấn áp. Trong nguyên tác Hồn huyết , Verl thường xuyên chạy đến biển tử linh để tìm cách giảm bớt cơn lạnh cho Elise, mãi cho đến một lần lâm nguy thì gặp được nhân vật chính.

Trong thành Belial còn có phù thủy vong linh nào cao cấp hơn nữa à?

Vì thế độc giả không nhìn được vươn bàn tay tội lỗi của mình về phía nhân vật chính. Khi Đỗ Trạch cầm tay Tu, những ngón tay bị đông cứng của cậu cuối cùng cũng quay về độ ấm ban đầu. Nhưng đó chỉ mới là tay thôi, những chỗ không tiếp xúc với Tu vẫn lạnh thấu xương như cũ. Vậy nên, tiết tháo của Đỗ Trạch bắt đầu rụng xuống.

.

Lúc đầu là nắm chặt tay, sau đó là ôm cả cánh tay, cuối cùng độc giả phát rồ lên cầu xé quần áo của nhân vật chính, quần chặt không chịu buông ra. Từ lúc bắt đầu, đối tượng bị áp vẫn hôn mê, vì vậy đây là một màn xâm lược cực kỳ vô nhân đạo.

.

Độc giả dần dần tính toán rất tỉ mỉ: chỉ cần thu xếp tất cả về vị trí cũ trước khi nhân vật chính tỉnh lại thì nhân vật chính sẽ không hề hay biết mình đã bị một giống đực khác cưỡng chế. Ôm lấy Tu, Đỗ Trạch đã mấy ngày không ngủ vì rét lạnh bắt đầu mơ mơ màng màng rồi vô thức chìm vào giấc ngủ.

.

Mà lúc này, Đỗ Trạch lại chuyển tầm nhìn từ đôi mắt tăm tối sang ***g ngực của Tu rồi trầm mặc.

.

Tu nhìn chăm chú khuôn mặt lạnh lùng của Đỗ Trạch. Đây là lần đầu tiên hắn quan sát đối phương ở khoảng cách gần đến vậy, mỗi một đường nét trên mặt người nọ đều được phóng đại lên nhiều lần và lọt vào mắt hắn rất rõ ràng. Hắn bỗng phát hiện người này thật ra cũng không lạnh lùng như đã tưởng. Tuy khuôn mặt thanh niên tóc đen không đối sắc, nhưng những đường cong căng chặt trên đó thay vì nói là từ chối thì chẳng bằng đổi lại là hoang mang đi?

.

Đỗ Trạch hoàn toàn không ý thức được việc bản tính ngu ngốc của mình sắp bị Tu vạch khỏi cái vẻ ngoài thanh cao lạnh lùng này. Dưới ánh mắt của Tu, cậu mang tai nghe lên, gian nan tìm lời giải thích.

.

Nhân vật chính, anh phải bình tĩnh. Tiểu sinh biết anh rất muốn yêu thương nhưng nhớ em gái, nhưng người tính không bằng trời tính, cái lời nguyện kia cứ khẳng khẳng gọi lộn số...

.

“..., ... Cơ thể rất lạnh.”

.

... Cậu lại bắt đầu nổi cơn ngu rồi nhảm lời kịch.

.

Ngọn lửa bên trong đôi mắt Tu nhảy nhót một hồi, sau đó bỗng dưng tắt phụt. Không có ngọn lửa soi rọi, cặp mắt như tro tàn của vong linh chẳng còn chút điểm sáng nào, cả ảnh phản chiếu cũng không. Nhưng Đỗ Trạch cứ có cảm giác mình trong mắt Tu bây giờ thuần túy chỉ là linh hồn. Vị phù thủy đang xem xét trạng thái linh hồn của cậu. Khi nhìn lại lần nữa, cặp mắt Tu đã trở về bình thường. Lúc này, Đỗ Trạch nghe Tu nói: “Ta sẽ làm người ấm áp.”

.

—— Có cần phải chuyên nghiệp vậy không!

.

Sau đó độc giả ngốc nghếch trơ mắt nhìn nhân vật chính chuyên nghiệp bắt đầu thực hiện hành động cứu giúp có khoa học.

.

Kính mắt bị tháo xuống, Đỗ Trạch còn chưa kịp phản ứng đã bị trở ngược lại, Tu thì quỳ xuống chống bên trên cậu, mái tóc đen dài uốn lượn trượt khỏi bờ vai tái nhợt. Không đợi Đỗ Trạch vì rét lạnh mà run rẩy cuộn người lại, Tu cúi xuống hôn lên môi Đỗ Trạch.

Đây không phải lần đầu tiên môi họ dán vào nhau. Lúc đầu gặp mặt, bộ xương nằm dưới bức tượng đã nhìn thanh niên tóc đen kiên quyết bước tới trước mặt mình rồi ngồi xổm xuống hôn môi để cứu mình. Bây giờ, người thanh niên tóc đen ấy lại đang nằm trên giường nhìn vị phù thủy tuần mỹ tái nhợt kia hôn mình – cũng là để cứu. Cùng một đối tượng, cùng một hành động, cùng cả mục đích, nhưng vì cách thể hiện của bên chủ động mà sự tương phản lại rất lớn.

Lúc trước Đỗ Trạch mang suy nghĩ “muốn cứu hắn, không muốn hắn thống khổ” mà hiến dâng linh hồn của mình. Hiện tại, Tu cũng có một suy nghĩ tương tự. Ngọn lửa trong mắt Tu dao động. Hắn hơi rũ mắt, tập trung toàn bộ suy nghĩ vào việc chiếm đoạt.

Người này... rất quan trọng.

Đỗ Trạch cảm thấy sự lạnh lẽo của Tu dán lên môi mình, đầu lưỡi mềm mại tiến vào dò xét. Đỗ Trạch nhất thời không biết mình nên để lưỡi ở chỗ nào. Dù biết rất rõ đây là một hành động cứu trợ, nhưng môi và môi dán vào nhau vẫn mang một ý nghĩa khác. Ngoại trừ lần cống hiến linh hồn đó, đây là lần thứ hai Đỗ Trạch hôn môi, cùng một đối tượng, nhưng có vẻ mãnh liệt hơn trước rất nhiều. Lúc đó đối phương mang hình thái một bộ xương, sao có thể đánh đồng với hình người phù thủy bây giờ được. Đỗ Trạch cảm thấy rất mới lạ, có một người hôn cậu, mà người đó lại là một giống đực.

Tu quán lấy đầu lưỡi cứng đờ của Đỗ Trạch, nhẹ nhàng mút vào. Cảm giác linh hồn bị lôi kéo lại xuất hiện, cơ lạnh thấu xương trong cơ thể từ từ tan đi. Tuy biết thứ bị Tu hút ra là âm linh trong người cậu, nhưng tình cảnh trước mặt lại vô tình khiến Đỗ Trạch sợ hãi. Lúc cống hiến linh hồn, mạng của cậu suýt chút nữa đã bị đánh bay. Ở vùng đất thất lạc, tuy mỗi ngày đều bị mất đi một phần linh hồn, nhưng đều là do nhân vật chính dùng ma pháp vong linh tóm được từ chỗ cậu.

Trong tầm mắt mờ nhạt, ngọn lửa nơi mắt Tu chợt nảy lên một chút.

[... Người đang sợ hãi?]

Đỗ Trạch sửng sốt. Tình huống rất quen thuộc, khi đó nhân vật chính cũng dùng phương pháp nói chuyện trong đầu như thế này. Còn Đỗ Trạch thì vẫn như cũ không biết đáp lại kiểu gì, cậu theo bản năng muốn rụt lưỡi, nhưng lại thất bại.

Tu trầm mặc, sau đó vươn tay vuốt tóc Đỗ Trạch.

[Đừng sợ.]

Độc giả thoáng cái như được động viên an ủi. Đối với biểu hiện trái ngược so với lúc trước của nhân vật chính, Đỗ Trạch cảm thấy mình không cần phải viết cuốn tự truyện Sự tổn thương không tưởng được của

anti-fan nữa, mà có thể đi viết một bộ sách có tựa là *Manh chủ được luyện thành như thế nào*, chủ đề: *manh chủ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế*. Trong lúc đầu óc đang tự thẩm, độc giả ngu ngốc không hề phát hiện hành động của Tu không còn đơn thuần là hút âm linh ra nữa. Đầu lưỡi lạnh băng của Tu liếm lấy lưỡi Đỗ Trạch, xúc cảm mềm mại ướt át này khiến phù thủy hơi hơi nheo mắt lại.

Quá thoải mái...

“Ngài Đỗ Trạch, đồng bạn ngài tỉnh...”

Từ phía cánh cửa vang lên một giọng nói rồi lập tức im bật. Hai người trên giường chợt bừng tỉnh rồi tách nhau ra. Đỗ Trạch và Tu đồng thời quay đầu nhìn, Verl đang khiếp sợ bùm miệng lại, giật nảy người nhìn họ.

Q: Khi một em gái mở cửa rồi bắt gặp hai trang tử hán để trần thân trên dè lên nhau, em gái đó sẽ nghĩ gì?

A: Ồ, hành động cứu giúp trong sáng đây mà.

... Nói thế ai mà tin được!

Sau khi thấy ánh mắt u ám của Tu cùng với ánh mắt lạnh (tuyệt) lùng (vọng) của Đỗ Trạch, Verl hốt hoảng giải thích: “Ta, ta có gõ cửa... xin lỗi đã quấy rầy! Nếu các người xong rồi thì xin hãy đến phòng tiếp khách tìm ta, ta có việc muốn thỉnh giáo. Thật sự rất xin lỗi!”

Cánh cửa đóng sầm lại, Đỗ Trạch hoảng hốt nhìn cái danh hiệu gay nện thật mạnh vào đầu mình. Với rào cản xã giao ngạo kiều, chắc chắn cậu sẽ không thể giải thích mọi chuyện một cách rõ ràng được. Cậu chỉ còn cách đặt hy vọng lên một vị khác. Đỗ Trạch nhìn Tu đang rất bình tĩnh mặc quần áo vào, uyển chuyển nhắc nhở một câu: “Cô ấy hình như đang hiểu lầm cái gì đó.”

Nhân vật chính à, hậu cung của anh đang nghĩ anh là gay đấy! Mau mau làm sáng tỏ đi!

Tu có vẻ rất kỳ quái liếc mắt nhìn cậu: “Hiểu lầm cái gì?”

“...”

Dưới sự giải thích ngắt quãng của Đỗ Trạch, Tu đã hiểu được. Hắn hơi nhú mào, như vẫn cảm thấy chưa rõ lắm: “Vì sao nàng ta lại nghĩ như vậy?”

Chẳng lẽ cậu phải nói với nhân vật chính rằng chị em Ma tộc thật ra là một đôi bách hợp, cho nên cô chị lúc này mới nhanh chóng “lý giải” được mối quan hệ giữa họ là gì chắc?!

Không nhầm đâu, hai chị em xinh đẹp Verl và Elise thật sự là một cặp đũa, dĩ nhiên là trước khi gặp nhân vật chính. Để thêm phần đa dạng của hậu cung, mong muốn có được hai chị em bách hợp trong YY văn đã tràn lan khắp nơi, vì thế Nhất Diệp Tri Khâu đã viết ra một đôi bách hợp để chiều lòng các độc giả của Hồn huyết . Dù sao thì chung điểm văn cũng có một điều lệ bất thành văn là: trong YY văn, bách hợp có thể bẻ thẳng.

.

Về mặt chính trực của nhân vật chính khiến Đỗ Trạch chẳng thể nào nhìn thẳng được. Đỗ Trạch đột nhiên cảm thấy mình thật xấu xa, thật đáng hổ thẹn. Thì ra trước giờ cậu vẫn luôn hiểu lầm nhân vật chính. Những hành động gần đây của nhân vật chính khiến cậu nghĩ mình đang xuyên đến một bộ đồng nhân của Hồn huyết , bây giờ thì coi bộ nhân vật chính vẫn ngay thẳng đến mức khiến người người phẫn nộ. Chắc những hành động không tiết tháo này là do chịu ảnh hưởng bởi tính cách của Ma tộc cùng với cuốn sách yêu nghiệt kia.

.

Đồng nhân văn: Cháu vẫn còn quá trẻ.

.

Vì sự khỏe mạnh của manh chủ, Đỗ Trạch vội cắt ngang đề tài. Khi thay xong quần áo rồi đi đến phòng tiếp khách, họ phát hiện Verl không có mặt ở đó. Một người hầu thông báo: Elise tỉnh lại, Verl đã đến thăm Elise và mời họ qua thẳng phòng đó để tìm nàng.

.

Tu và Đỗ Trạch tới phòng của chị em Ma tộc thì thấy cảnh Verl đang khóc nức nở ôm chặt lấy Elise.

.

“Ô... Đồ ngốc này! Tại sao lại phải làm nổ đầu khí... Người biết rõ ta yêu người đến nhường nào mà lại làm chuyện độc ác như vậy trước mặt ta...”

.

Trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn của Elise chợt tái xanh mang theo vẻ yếu ớt. Nàng chỉ cười điềm tĩnh, vươn cánh tay vô lực ôm lấy tỷ mình.

.

“Bởi vì ta cũng yêu người, tỷ à.”

.

Verl nghe vậy vội vàng hôn lên môi Elise. Elise không chối từ mà làm nụ hôn này sâu hơn.

.

Đỗ Trạch mắt tự nhiên xoay đầu sang chỗ khác, ngón tay mân mê đôi môi chứng tỏ nội tâm tên điều ti đang rất nhộn nhạo. Cậu hoàn toàn không thấy được sự cổ quái của Tu khi nghe được những lời đó, cũng không hề thấy được vẻ kinh ngạc trên mặt Tu khi hai chị em đó hôn nhau.

.

.

.

Các nàng nói... yêu?

.

Đó là cái gì.

.

—— Hộp bí mật

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Tác giả: Trong YY văn, bách hợp có thể bẻ thẳng.

.

Độc giả: Khen ngợi.

.

Nhân vật chính: ... (← Người thực hiện)

.

Tác giả: Trong DM văn, thẳng nam có thể bẻ cong.

.

Nhân vật chính: Khen ngợi.

.

Độc giả: ... (← Người bị thực hiện)

.

23. Chương 23

Velociraptor

Độc giả: Quần tôi cởi hết cả rồi mà anh để tôi xem cảnh này hả?!

.

Elise tựa vào đầu giường, Verl một bước cũng không muốn rời. Nàng nắm tay Elise, xoay người nhìn về phía Đỗ Trạch và Tu, ngượng ngùng xoa đôi mắt đang ửng đỏ: “Để hai người phải chê cười rồi. Đây là em gái của ta, Elise... cũng là người yêu của ta.”

.

Em gái ơi, em rất dũng cảm! Đỗ Trạch cảm thấy thiệt là đau trứng. Verl dám to gan thông báo quan hệ của nàng và Elise như vậy thì chỉ có thể là vì nàng đã xác nhận rằng cậu với nhân vật chính là hai thằng gay. Hơn nữa, Đỗ Trạch ngu ngốc đến giờ mới nhận ra sự thật là: con đường công chiếm hai chị em của nhân vật chính đã bị quấy rối hồng bét hết cả rồi. Anh hùng cứu mỹ nhân làm tăng cảm tình với cô chị không có, cứu giúp khoa học làm tăng cảm tình với cô em cũng không có... Nhân vật chính anh xóa nick chơi lại được rồi đó.

.

Đỗ Trạch suy sụp nghĩ. Cậu chợt dạ nhìn về phía Tu thì phát hiện Tu cũng đang nhìn mình. Đôi mắt của phù thủy rất sâu, không hề che dấu vẻ chuyên chú trong đó, không biết hắn đã nhìn bao lâu rồi. Tầm mắt hai người va chạm, Tu và Đỗ Trạch nhìn nhau giây lát rồi bình tĩnh quay đi.

.

Đỗ Trạch: ?

.

Verl thì thầm vài câu với Elise, có vẻ như đang giới thiệu Đỗ Trạch và Tu cho nàng. Elise ngượng ngùng mỉm cười với họ. Trước mặt người ngoài, nàng có vẻ hơi hướng nội, toàn để Verl lên tiếng hộ.

.

“Giờ mới có cơ hội để cảm ơn. Cảm ơn các người đã giải quyết tên pháp sư tử linh đó. Xin phép hỏi một câu... Hai người có tính toán gì kế tiếp không?”

.

Nghe vậy Đỗ Trạch ngơ ngác. Từ đầu tới giờ cậu và nhân vật chính luôn dính phải những chuyện ngoài ý muốn, hoàn toàn không có cơ hội để ngẫm nghĩ mục tiêu cho tương lai. Trong nguyên bản Hồn huyết, nhân vật chính rời khỏi vùng đất thất lạc là để báo thù. Trên đường báo thù, hắn càng ngày càng căm hận tất cả, mãi đến một ngày hắn mới nhận ra rằng, những người đó và cả thế giới không nhất thiết phải tồn tại.

.

Thế giới không có giá trị tồn tại, vậy thì phá hủy.

.

Đỗ Trạch không phản đối việc Tu trả thù đám người ngu xuẩn kia. Ngược lại, cậu lại rất vui vẻ nhìn nhân vật chính dẫm đạp những kẻ đó dưới lòng bàn chân. Cứ run rẩy đi đám thường dân ngu xuẩn, ai bảo các người dám ăn hiếp manh chủ của tôi! Tuy nhiên lúc nhân vật chính chuyển đối tượng trả thù từ cá nhân sang xã hội rồi thăng hoa đến cả vũ trụ, thì hắn đã bệnh nặng lắm rồi.

.

— Tất cả mọi người đều bảo ta sai. Nếu là vậy thì tại sao không ai ngăn cản ta? Ta vẫn sẽ tiếp tục, cho đến khi cái chết chứng minh là ta đã sai lầm.

.

Rất cuộc, người này cũng nhận là mình đã sai.

.

Đỗ Trạch không kiềm được nhìn về phía Tu. Hai chị em Ma tộc cũng nhìn Tu. Trước ánh mắt của mọi người, Tu ngược đôi mắt vô thần của hắn lên, khàn khàn hỏi: “Làm thế nào để tới vùng đất thất lạc?”

.

Verl ngẩn người. Trước đó nàng đã biết đại khái từ Đỗ Trạch rằng họ đến từ đại lục chính diện. Tình huống này cũng không ngạc nhiên lắm, thường hay có một vài sinh linh của đại lục chính diện vì vết nứt thời không mà bị lạc đến đại lục phản diện. Bọn họ hoặc là chết trong môi trường khắc nghiệt của đại lục phản diện, hoặc là ổn định cuộc sống ở nơi đây, không ai có thể trở lại đại lục chính diện, bởi vì “thông đạo” đã bị phong tỏa.

.

Verl nhin không được nhắc nhở một câu: “Từ vùng đất thất lạc không thể nào rời khỏi đại lục phản diện được, bởi vì...” Thanh âm của nàng ngày càng nhỏ. Nhìn ánh mắt của phù thủy đối diện, nàng biết những lời mình nói là vô nghĩa.

.

“Vùng đất thất lạc nằm ở thành Agares. Xin hỏi hai người có giấy thông hành không?” Lời vừa nói ra, Verl biết mình lại phạm phải sai lầm. Nàng vội vàng giải thích với Tu và Đỗ Trạch: “Qua khỏi thành Agares mới tới được vùng đất thất lạc, muốn vậy phải có được giấy thông hành của thành chủ Agares.”

.

Verl do dự một lúc rồi quyết định: “Ta sẽ giúp các người lấy giấy thông hành, nhưng đổi lại các người giúp chúng ta một việc được chứ?” Như là sợ chưa nói xong đã bị từ chối, Verl nhanh chóng tiếp lời: “Trong núi lửa có một hỏa lãnh chúa, ta muốn lấy hỏa tinh phách từ chỗ hắn, các người có thể giúp ta được không?”

.

Ánh mắt của Elise chợt lóe sáng, Verl nắm chặt tay em gái mình.

.

Hệ thống: Kích hoạt nhiệm vụ “Hỏa tinh phách”. Người phát: Verl. Phần thưởng: độ hảo cảm của chị em +100.

.

Đỗ Trạch lại thấy được sự siêng năng cố gắng của Đại Thần tình tiết văn ngựa đực. Trong Hồn huyết cũng có đoạn này. Nguyên bản, vốn vì giúp Elise nâng cấp đầu khí, nhân vật chính mới tới núi lửa giết hỏa lãnh chúa, chiếm lấy của cải của hỏa lãnh chúa và chiến thắng trở về. Elise cũng nhờ đó mà hồi phục được. Lúc này chị em Ma tộc mới hoàn toàn bị nhân vật chính thu phục, trở thành một trong số hậu cung của nhân vật chính.

.

Đỗ Trạch nhìn chằm chằm Tu, cậu cảm thấy đây là một kẻ sách rất hay: nhân vật chính mau mau nhận đi, nếu không tăng độ hảo cảm với hai chị em thì anh với họ từ nay về sau sẽ là người đứng đó!

.

Tu âm thầm nhìn mọi việc, trên gương mặt trắng bệch không có biểu tình gì. Verl có vẻ rất kính sợ Tu, rõ ràng là rất hải hùng nhưng vẫn kiên trì đối mặt với hắn. Theo nhãn lực mà Đỗ Trạch luyện được trong vùng đất thất lạc thì tiếp theo Tu chắc chắn sẽ từ chối. Giờ phút này, trong lòng độc giả khổ bức đột nhiên nghẹn khuất, thậm chí còn khiến cậu phá vỡ cả rào cản xã giao, làm ra một chuyện không thể quay đầu.

.

“Được.”

.

Ánh mắt mọi người bỗng chốc tập trung lên người cái tên ngu một cục nào đó. Đỗ Trạch vừa nói xong đã thấy cực kỳ hối hận... Dám quyết định thay người ta, cậu đúng là đồ não tàn, não tàn, là não tàn?

.

“Chân thành cảm tạ hai người.” Elise này giờ vẫn không nói gì cũng đã vui vẻ tham gia trò chuyện, hoàn toàn chặt đứt cơ hội đối ý của Đỗ Trạch và Tu. Lúc này Verl đã lấy lại phản ứng, nàng hưng phấn nói lời tạ ơn với Đỗ Trạch: “Cám ơn! Ta sẽ lập tức sai người đi chuẩn bị!”

.

Đóa hoa đối diện đang nở rộ hạnh phúc, độc giả ngu xuẩn bên này lại không thể không đối mặt với địa ngục của mình. Trầm tư suy nghĩ tìm ra một cái cớ hoàn hảo, Đỗ Trạch mặt không đổi sắc quay sang nhìn Tu, thanh âm cứng ngắc giải thích hành vi tự tiện của mình: “Ồ đó có đồ tốt.”

.

Nhân vật chính, anh phải tin tưởng tiểu sinh là đang vì anh đó... đợi đến ngày anh trái ôm phải ấp rồi, anh nhất định sẽ cảm kích tôi lắm ấy chứ!

.

Nhưng mà ánh mắt Tu nhìn cậu lại hơi kỳ quái, rất xa lạ, lại có chút gì đó khó hiểu, nhưng cũng không phải bất mãn hay trách cứ. Nghe được lời của Đỗ Trạch, Tu quay đi: “Vây đi thôi.”

.

Đỗ Trạch: ???

.

Tuy nhân vật chính đồng ý là rất tốt, nhưng Đỗ Trạch vẫn hơi lo sợ, cậu cảm thấy thái độ của Tu hơi kỳ lạ.

.

Là ảo giác chăng?

.

Khi Đỗ Trạch và Tu trở lại phòng, thấy chỉ có vền vện một cái giường, độc giả ngu ngốc mới nhận ra rằng, hình như họ chưa giải thích gì về mối quan hệ đồng tính đầu trứng của mình với hai chị em kia. Cậu mới vừa quay đầu đã tiếp tục đụng phải một sự thật đau đớn, tai nghe của cậu tới giờ cơm chiều lại hết pin rồi. Đỗ Trạch quay đầu nhìn về phía Tu, thấy phù thủy kia mở hai tay ra, Thiên Biến biến thành sổ tay ma thuật nằm đó. Tu mở cuốn sổ nghiêm túc xem, có vẻ như không tính nghĩ ngợi.

.

Thấy nhân vật chính lại tiến vào trạng thái chăm chỉ, Đỗ Trạch cực kỳ tự giác thu nhỏ sự tồn tại của bản thân.

.

Nghĩ đến việc Tu cố gắng gia tăng sức mạnh như vậy là để báo thù, tâm tình Đỗ Trạch nhất thời có chút phức tạp. Cậu cảm thấy mình nên tìm một cơ hội nào đó để nói về kế sinh nhai sau này với Tu: trả thù thần Quang Minh cận bã kia thì có thể, nhưng hủy diệt thế giới thì miễn đi, ngoan, đó là phần của BOSS phản diện, manh chủ không cần cướp đất diễn.

.

Đỗ Trạch nghĩ vậy rồi bắt giấc ngủ mất.

.

Verl nôn nóng cứu người, ngay ngày hôm sau đã chuẩn bị mọi việc đầu vào đây, thế nhưng lúc xuất phát lại gặp chút vấn đề nho nhỏ.

.

Đỗ Trạch nhìn chăm chú vào cái vật màu vàng đất trước mặt. Nó cao tới hai thước, ngoại hình hơi giống con Velociraptor ở kỷ Phấn trắng, có chi sau thô to khá nổi bật so với chi trước. Đây là địa hành long thường được nhắc tới trong kỳ huyền văn, trên lưng nó có một bộ yên ngựa, hiển nhiên nó là một công cụ di chuyển thay cho việc đi bộ.

.

Trước ánh mắt của Đỗ Trạch, con địa hành long trầm thiết kêu lên một tiếng rồi co rụt người lại nhỏ nhất có thể. Lúc Đỗ Trạch tới gần, nó gãy dựa giống như sắp bị thiến tới nơi. Ngay khi Đỗ Trạch khó khăn trèo lên lưng địa hành long, sinh vật đáng thương này trực tiếp sùi bọt mép bất tỉnh.

.

Mọi người nhìn con địa hành long bị chơi đùa cực kỳ tàn ác đến độ bất tỉnh: ...

.

Verl cảm thấy vô cùng sợ hãi, hóa ra Nhân tộc đó cũng thâm tàng bất lộ... không, có lẽ thanh niên tóc đen kia căn bản không phải Nhân tộc. Theo truyền thuyết, Long tộc cao cấp có thể tự do biến thành hình người, hơn nữa long uy của họ khiến ma thú cấp thấp kính sợ. Y là... Long tộc?

.

Chúc mừng độc giả sau khi đạt danh hiệu “Ma tộc thượng đẳng” đã cuỗm thêm về một giải thưởng “Long tộc cao cấp”.

Tu nhìn lướt qua đã con địa hành long đã bất tỉnh, lấy Thiên Biến ra. Hắn dùng lưỡi hái tử thần vẽ một ma pháp trận trên mặt đất, thời điểm vòng tròn ngoài cùng hoàn tất, ma pháp trận tỏa ra ánh sáng đen. Một tràng tiếng ngựa hí vang lên, ánh sáng đen biến mất, trước mắt mọi người xuất hiện một cốt mã, trong hốc mắt tối om bùng lên ngọn lửa xanh.

Khi Tu đi qua, cốt mã hạ mình xuống, Tu vắt bộ yên ngựa lên rồi xoay người nhìn về phía Đỗ Trạch: “Lại đây.”

A a a! Thú cười cực bá đạo!

Độc giả ngu một cục vội vội vàng vàng chạy tới, hì hục bò lên lưng ngựa. Cậu chưa kịp ngồi thẳng dậy, cốt mã đã đứng bật lên khiến cậu ngã ập ra sau dán vào một bờ ngực lạnh lẽo. Một đôi tay trắng bệch vòng tới.

Từ từ, nhân vật chính, anh cũng cười chung à?!

“Chỉ có người chết mới có thể cười cốt mã một mình.” Tu thần nhiên giải thích: “Người sẽ bị nó hất xuống.”

Thân thể Đỗ Trạch vẫn cứng đờ, nhưng lần này là vì khiếp sợ: rõ ràng cậu chưa hề nói gì hết, tại sao nhân vật chính lại biết được thắc mắc của cậu?

Hoàn toàn không cần roi, theo ý niệm của phù thủy, cốt mã nhanh chóng chạy đi. Tu ôm eo Đỗ Trạch, đôi mắt hơi nheo lại trong làn gió.

—— Chỉ cần nhìn kỹ một chút, người này thật ra rất dễ hiểu, không phải sao?

Núi lửa nằm ở phía tây nam thành Belial, ước chừng khoảng hai ngày đường. Thời điểm hạ trại buổi tối, xuống khỏi cốt mã, chân Đỗ Trạch đều bủn rủn cả lên, trạch nam thân nhão thể lực yếu vô cùng nhưng nhớ ô tô thế kỷ 21. Bởi vì đã mệt muốn chết nên vừa ăn xong, Đỗ Trạch lập tức lăn quay ra ngủ.

Hắn là do mấy ngày nay ở thành Belial đã ngủ quá đủ nên khi trong cảnh màn trời chiếu đất, Đỗ Trạch chỉ mới nằm một tí đã bùng tỉnh. Cậu dần người nhìn ánh lửa trước mắt, dần dần khôi phục tinh thần, sau đó nhận ra có cái gì đó không đúng.

Dưới tầm mắt mơ hồ, trong ánh lửa xuất hiện hai bóng người. Đỗ Trạch lấy kính mắt đeo lên, lén nhìn qua, sau đó thấy được một cảnh khiến cậu nhiệt huyết dâng trào: Tu và Verl không biết tại sao lại không ngủ, họ ngồi bên cạnh đồng lửa nói chuyện gì đó. Chẳng biết Tu đã nói gì mà Verl có vẻ hơi kinh ngạc mở to mắt, sau đó lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

Đỗ Trạch chỉ hận tại sao tai nghe lại hết pin vào giờ này, nếu không cậu đã có thể chứng kiến đầy đủ màn diễn kinh điển này. Nhân vật chính vừa nói gì với em gái vậy? Thở lộ chắc? Chết tiệt, tiểu sinh quá coi thường anh rồi! Té ra anh tầm ngấm tầm ngấm vậy mà cuỗm được em gái luôn kìa. Đây mới là phong độ của kẻ thắng nhân sinh chứ!

.

Độc giả ngu ngốc kiểm chế tâm tình kích động của mình và tiếp tục rình trộm.

.

Họ còn nói thêm gì đó. Đột nhiên Tu tựa sát vào Verl, mà Verl lại mang vẻ mặt chờ mong nhắm hai mắt lại, bộ dáng hoàn toàn cam tâm tình nguyện.

.

Muốn hôn hả? Muốn hôn hả... Vậy hôn đi! Hôn đi!

.

Dưới ánh mắt mong chờ của Đỗ Trạch, Tu lấy ngón trỏ điểm vào nơi giữa lông mày của Verl, bắt đầu ký kết khế ước chủ tớ.

.

... Quần tôi cởi hết cả rồi mà anh để tôi xem cảnh này hả?!

.

Đỗ Trạch ghen máu nơi cổ họng, mẹ nó cái này đúng là điển hình của việc dùng ba ngày ba đêm lựa ra cuốn phim đen máu nhất, lúc mở lên mới phát hiện đó lại là Hồ Lô Biến! Ha! Ha!

.

Ha cái mụ nội nó ——! ! !

.

Ánh sáng khế ước nhàn nhạt dần dần tiêu tán, giữa trán Verl xuất hiện một ký hiệu rồi chậm rãi biến mất. Nàng cung kính hành lễ với Tu, sau đó rời đi. Bên cạnh đồng lửa chỉ còn một mình Tu. Hắn hơi liếc về hướng Đỗ Trạch, sau đó nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang nhảy múa, không biết đang suy nghĩ điều gì.

.

Bởi vì tối hôm trước bị một cú suy sụp khá lớn nên ngày hôm sau tâm tình Đỗ Trạch càng thêm ảm đạm. Ở trên cốt mã, cậu im lặng ngồi trong ngực Tu, nghiêm túc tự hỏi: rốt cuộc đã sai ở chỗ nào.

.

Trải qua thêm một ngày đường, cuối cùng họ cũng tới được núi lửa.

.

.

.

Nàng nói, ngài hỏi ta... tại sao lại ở cùng Elise?

.

Nàng nói, ta hy vọng người ở bên cạnh Elise chính là ta, dù là quá khứ hay tương lai.

.

Nàng nói, Elise trong mắt ta là độc nhất vô nhị.

.

Nàng nói, điều quan trọng nhất là ta thích Elise, bất chấp giới tính và thân phận.

.

Nàng nói, ngài và y không phải là một đôi ư? Vì sao lại không hiểu?

.

...

.

Người đó chỉ có thể ở bên cạnh hân.

.

Người đó đặc biệt.

.

Người đó rất quan trọng... Tại sao người đó lại rất quan trọng?

.

— Hộp bí mật

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Tác giả: Tiết tháo tôi rút hết cả rồi mà cậu mới để tôi đi thay hả?

.

Độc giả: Quần tôi cởi hết cả rồi mà anh lại để tôi xem cảnh này hả?

.

Nhân vật chính: Quần người cởi hết cả rồi mà người không để ta thưởng hả?

.

24. Chương 24

Tác giả: Sức chiến đấu của Hỏa lãnh chúa chỉ có 5

.

Đất đai ở vùng núi lửa mang một màu đen tro tro. Mặt đất khô cằn nứt ra thành những khe hở tràn đầy dung nham. Không khí vặn xoắn vì dòng nhiệt càng khiến cảnh tượng đen đỏ giao nhau này thêm phần dữ tợn. Nơi đây quả thực giống như địa ngục được miêu tả trong tôn giáo. Nghe nói vùng dung nham được tạo ra do một cơn lốc nguyên tố lửa vô cùng lớn. So với nó, cơn lốc nguyên tố hắc ám mà Đỗ Trạch và Tu đã gặp lần trước chỉ như mưa bụi. Bởi vậy, có thể thấy được cơn lốc nguyên tố lửa đó khủng bố đến cỡ nào, gần như là tập trung hết tất cả nguyên tố lửa ở đại lục phản diện về mảnh đất này.

.

Tại nơi dày đặc nguyên tố lửa sẽ có tỷ lệ hình thành Hỏa tinh phách rất cao. Nó là thuốc bổ rất tốt với chiến sĩ và ma pháp sư mang thuộc tính hỏa. Để giúp nâng cấp đầu khí thuộc tính hỏa của Elise, Verl rất

cần một Hỏa tinh phách như vậy, mà toàn bộ Hỏa tinh phách trong núi lửa đều bị Hỏa lãnh chúa chiếm lấy. Với khả năng hiện tại của các nàng thì không thể nào đối phó được với Hỏa lãnh chúa, Verl đành phải nhờ đến sự trợ giúp của Tu.

Đoàn người Đỗ Trạch đi theo một dòng dung nham nóng chảy về phía Tây. Dọc đường đi, họ hay tình cờ bắt gặp một vài ma thú có thuộc tính hỏa, chúng đều tránh họ khá xa. Tuy không đụng phải kẻ địch khó giải quyết, nhưng hoàn cảnh ác liệt này đã trở thành ác mộng lớn nhất của Đỗ điều ti.

Đỗ Trạch nóng đến gần hấp hối, cảm giác như mồ hôi mới vừa toát ra đã bị bốc hơi, ngay cả sức dùng quyền đồng nhân để quạt mát cũng không có. Người địa cầu yếu ớt lại bắt đầu tưởng nhớ đến công nghệ cao ở quê nhà. Lúc này Đỗ Trạch phi thường hâm mộ cái thể chất kiểu gì cũng không đổ mồ hôi của phù thủy phía sau, nhiệt độ lạnh lẽo trong cái nóng khốc liệt này lại có vẻ rất dễ chịu.

“Nóng sao?”

Đỗ Trạch cứng người, động tác cứ tưởng lên lút dựa vào sau hóng mát đã bị đương sự bắt được. Tu không hề để ý đến mồ hôi ở sau lưng Đỗ Trạch, hân hoi nghiêng người để Đỗ Trạch dựa sát vào ngực mình.

Tại dị giới, độc giả không có điều hòa, nhưng lại thu hoạch được một nhân vật chính vừa ấm vừa mát.

Giờ khắc đó Đỗ Trạch cảm thấy, có thể tới thế giới này rồi quen được Tu thật sự là một điều rất may mắn.

Thật ra người này rất dịu dàng, nhưng lại đi theo hướng cực đoan, vì thế cậu không thể để cho người này sai đến cùng được.

Chỉ chốc lát sau, một ngọn núi lửa xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Nham thạch nóng chảy đỏ rực trào ra từ miệng núi lửa, giăng chằng chịt giống như kinh mạch của con người.

“Hỏa lãnh chúa ở trong đó.” Verl lau mồ hôi trên trán: “Ta biết một đường có thể trực tiếp tiến vào núi lửa.”

Họ đi vào đường mà Verl chỉ. Đó là một hang dung nham ngầm, trên đỉnh có nhiều thạch nhũ được tạo ra từ dung nham, một thứ ánh sáng đỏ rực hắt lên từ nham thạch nóng chảy ở sâu bên trong. Tuy rằng đáy hang dung nham rất bằng phẳng, nhưng thú cưỡi không thể đi vào. Đoàn người chỉ có thể bỏ lại thú cưỡi ở ngoài động. Verl nắm chặt kiếm, dẫn đầu tiến vào con đường nham thạch.

Trong động quanh co phức tạp, nhiệt độ lại thấp hơn nhiều so với bên ngoài. Đỗ Trạch cuối cùng cũng hồi phục được một chút khỏi cái nóng khốc liệt kia, bắt đầu nhớ lại nội dung vốn có của Hồn huyết. Về tình tiết nhân vật chính đánh bại Hỏa lãnh chúa rồi lấy được Hỏa tinh phách, Nhất Diệp Tri Khâu chỉ dùng nửa chương để miêu tả quá trình nhân vật chính giải quyết Hỏa lãnh chúa, lại dùng nửa chương để miêu tả cách nhân vật chính lấy đi của cải của Hỏa lãnh chúa như thế nào. Hỏa lãnh chúa tồn tại có hai chương trong ấn tượng của Đỗ Trạch hoàn toàn là một tên pháo hôi, sức chiến đấu là 5, kỹ năng chủ yếu là phun lửa, gọi quái nham thạch, dịch dung nham hồi sinh. Trong đó chỉ có dịch dung nham hồi sinh là gây chút phiền toái

cho nhân vật chính, bởi vì Hỏa lãnh chúa có thể dùng dung nham để đắp vào thân thể mình. Sau khi dùng dịch dung nham, sinh vật đáng thương này trực tiếp biến thành vô địch.

Đỗ Trạch đột nhiên nhận ra một vấn đề nghiêm trọng, vấn đề này khiến cậu không thể ngăn được cái miệng của mình: “Đây là núi lửa chết à?”

“Nguyên tố hỏa ở nơi này hoạt động rất mạnh.” Verl trả lời: “Nó là núi lửa sống, xem ra phải vài năm nữa mới từ từ ‘chết’.”

Là sống, vài năm nữa... Máu của Đỗ Trạch lập tức nghẹn ở cổ. Trong nguyên tác, nhân vật chính tiêu diệt Hỏa lãnh chúa ở núi lửa chết. Còn bây giờ, coi bộ Hỏa lãnh chúa đã có nguồn cung cấp rất sung túc, có thể chào đón họ đến đây... Chỉ sai biệt thời gian thôi mà sao lại ngược đến thế hả trời!

Đỗ Trạch còn chưa kịp nghĩ ra cách nói cho mọi người sự thật tàn nhẫn này thì trước mắt bỗng sáng rực. Lọt vào mắt là một cái ao dung nham khổng lồ, nham thạch đỏ tươi sôi sục trong ao tỏa ra nhiệt độ khủng khiếp, hơi nóng mạnh mẽ hắt lên.

Như nhận ra được có vài vị khách không mời mà tới, nham thạch bỗng nổi sóng, một thân thể cao lớn trôi lên khỏi dòng dung nham nóng chảy. Đó là một khối nham thạch đỏ rực được kết thành hình người. Tóc nó là ngọn lửa đang cháy hừng hực, đôi mắt sáng quắc như mặt trời. Nó dùng tay chống lên bờ, nửa người dưới còn ngập trong ao, vài tia nham thạch bắn lên mặt đất phát ra âm thanh cháy xì xèo.

Lúc Hỏa lãnh chúa thấy đoàn người Đỗ Trạch chỉ nhỏ bằng cánh tay mình, một giọng nói mạnh mẽ vang vọng khắp núi lửa: “Mau rời khỏi nơi này, Ma tộc! Vong linh!”

Nhân tộc yếu ớt là Đỗ Trạch trực tiếp bị xem nhẹ, Verl tiến lên một bước: “Ngài có thể cho chúng tôi một Hỏa tinh phách không?”

Câu trả lời của Hỏa lãnh chúa là một bàn tay khổng lồ nện xuống thật mạnh. Verl rên khê một tiếng rồi rút kiếm ra đỡ. Đỗ Trạch cảm thấy sau cổ mình bị chộp lấy kéo về sau một chỗ ngoặt của hang dung nham, nơi không bị trận chiến bên ngoài ảnh hưởng đến.

Sau khi chắc chắn Đỗ Trạch đã an toàn, Tu bước ra. Lúc này Verl đã chém đứt cánh tay của Hỏa lãnh chúa. Nó phát ra một tiếng rống đầy phẫn nộ, theo sau đó là từng hàng quái nham thạch lũ lượt kéo tới, chậm chạp hướng về phía Verl và Tu.

Tu bắt đầu thì thâm niệm chú, Hỏa lãnh chúa thấy thể liên hít sâu một hơi rồi phun một ngọn lửa hung mãnh về phía Tu. Verl chắn trước mặt hắn, đầu khí màu xanh tản ra bao lấy cả hai người. Ngọn lửa nện mạnh vào ***g đầu khí của Verl, phân ra thành hai nửa.

Luồng khí cực nóng thổi tung mái tóc quăn màu đen của Tu. Gương mặt luôn tái nhợt của phù thủy bị ánh lửa đỏ hồng chiếu lên, đẹp càng thêm đẹp. Tu buông lưỡi hái tử thần trong tay xuống, bình tĩnh niệm tiếp chú văn. Ở hang dung nham, Đỗ Trạch đã chứng kiến tất cả, trong lòng dâng lên một sự hâm mộ không nói

nên lời. Thân là một giống đực, cậu cũng có nhiệt huyết chiến đấu chứ, nhưng cũng chỉ có thể đứng xem ở một góc không thu hút. Không chỉ do cậu yếu nhất, mà còn vì cậu là một độc giả.

.

Nhiệm vụ của độc giả là xem các nhân vật chính biểu diễn và phát huy khả năng, còn mình thì đứng ở hậu trường tặng hoa tươi hoặc ném gạch.

.

Sức mạnh của ngọn lửa càng lúc càng lớn, cộng thêm việc quái nham thạch công kích liên hồi khiến Verl ngày một yếu đi. Tu có vẻ đang chuẩn bị một ma pháp tương đối mạnh nên thời gian niệm rất dài. Lúc Verl không còn chịu được nữa, ánh mắt ảm đạm của Tu lặng lẽ nhìn thẳng vào Hỏa lãnh chúa, khàn khàn thốt ra câu chú văn cuối cùng: "... Cốt mâu trận."

.

Trong không khí nổi lên từng đợt sóng, vô số cốt mâu hiện ra sau những đợt sóng ấy. Chúng điều chỉnh phương hướng nhắm thẳng vào quái nham thạch và Hỏa lãnh chúa mà bắn tới.

.

"A —— "

.

Quái nham thạch gần như bị tiêu diệt hết toàn bộ, Hỏa lãnh chúa thì vẫn còn cầm cự được. Từng gợn sóng trong không khí lại nổi lên, đợt cốt mâu kế tiếp đã chuẩn bị hoàn tất và bắt đầu tấn công. Lúc này, Hỏa lãnh chúa không còn sức chống đỡ, bị bắn thành một cái sàng. Thân thể khổng lồ ngã thẳng xuống ao dung nham, nháy mắt không còn bóng dáng.

.

Sắc mặt Tu vẫn không hề thay đổi. Dưới ánh mắt của mọi người, ao dung nham yên lặng một lát rồi đột nhiên sôi trào trở lại. Hỏa lãnh chúa bình an vô sự bước ra, cả cánh tay bị chặt đứt cũng đã mọc lại. "Chết đi!"

.

Đợt cốt mâu thứ ba khiến Hỏa lãnh chúa lại ngã về ao dung nham. Tu âm trầm nhìn chăm chú vào ao. Thứ đó gần giống với người đá khổng lồ của thành chủ Halpas, đều không ngừng hồi sinh. Nhưng cơ thể người đá khổng lồ chỉ có một, mà Hỏa lãnh chúa với cái ao dung nham trước mắt này như một thể hòa hợp. Nếu sử dụng hình thái Ma tộc, hẳn phải hủy diệt toàn bộ ao dung nham trong một lần đánh. Điều này hiện tại hẳn không thể làm được.

.

Ở lần thứ tư, Hỏa lãnh chúa chưa kịp đứng thẳng người đã bị cốt mâu chọc thủng. Verl cũng đã nhận ra, nàng có vẻ hơi lo lắng: "Chúng ta phải nghĩ biện pháp dẫn hắn ra ngoài. Ở trong dung nham hắn có thể hồi sinh liên tục."

.

Tu liếc nàng một cái, sau đó xoay người bước đi. Verl sửng sốt, nàng vội vàng đuổi theo, hoảng sợ hỏi: "Làm sao vậy?"

.

Tới khi Tu đi đến bên cạnh Đỗ Trạch, hắn mới đối mặt với Verl, bình tĩnh hỏi: "Nơi này cách biển tử linh có xa lắm không?"

.

.
Đỗ Trạch cảm thấy cả đời cậu không bao giờ có thể quên được cảnh tượng đó.
.

Dưới bầu trời tím, hàng triệu triệu xương khô bò lên, lắc lư gia nhập vào một hàng dài không thấy điểm cuối. Chúng trôi về phía núi lửa, từ xa nhìn lại nó giống như một con sông trắng phân nhánh từ đại dương, chảy vào vùng đất đen đỏ. Cảnh tượng đó quá trắng lệt, đến mức sâu trong linh hồn Đỗ Trạch cảm thấy run rẩy, sự run rẩy của hưng phấn không thể kìm được, còn có cả sự kính sợ sâu sắc.
.

Toàn bộ thế giới này có thể phân giải thành nguyên tố. Đó không phải là những nguyên tố hóa học của địa cầu, mà là một loại năng lượng thực thể đặc thù. Chúng là cơ sở cấu thành thế giới này, tất cả vật thể đều bắt nguồn từ chúng. Đây là quy tắc của Hỗn huyết, một thế giới tràn ngập nguyên tố, chúng hoặc tạo ra thực vật, hoặc cấu thành năng lượng, hoặc tự do trong không khí. Năng lực mà các ma pháp sư có được theo bản chất mà nói, chính là cưỡng chế các nguyên tố từ trạng thái phân ly chuyển thành thực thể.
.

Bộ xương đầu tiên nhảy vào miệng núi lửa lập tức bị nham thạch nuốt sống. Nhưng theo sau đó là vô số bộ xương lũ lượt tràn vào, cả ngọn núi lửa nhanh chóng bị bao trùm bởi một màu trắng. Chúng dùng cả thân thể mình ăn mòn núi lửa. Hỏa lãnh chúa đã nhận ra điều này, nó hét gọi liên tục, nhưng không cách nào ngăn cản được sự xâm chiếm này. Nguyên tố hắc ám càng ngày càng nhiều tràn ra từ núi lửa, dung nham lạnh dần, mật độ nguyên tố lửa từ từ giảm xuống.
.

Dùng “nước” của biển tử linh làm lạnh “lửa” của ngọn núi.
.

Phù thủy đã làm tắt cả những chuyện này chỉ nhẹ nhàng tựa vào người cậu, tựa hồ rất mỏi mệt, gương mặt vốn trắng bệch nay càng thêm tái nhợt. Đỗ Trạch rất muốn bày tỏ sự kích động của mình với đối phương, nhưng cuối cùng vẫn im lặng, giữ cho thân thể đứng yên, cố gắng để Tu cảm thấy thoải mái. Gương mặt nhỏ nhắn của Verl lúc này cũng tái đi.
.

—— Người này, thật đáng sợ.
.

Họ đợi một ngày một đêm ở chân núi, đến chạng vạng họ lại leo lên núi lửa. Lúc này cả ngọn núi lửa chỉ còn một sự tĩnh lặng, hơi thở vong linh nồng đến nỗi khiến họ tưởng như đang ở trong biển tử linh thứ hai. Trong đồng xương trắng, họ phát hiện ra Hỏa lãnh chúa đã chết, thân thể khổng lồ của nó ngã vào giữa biển xương khô. Verl chạy tới tìm kiếm Hỏa tinh phách. Tu thì có vẻ vẫn chưa hồi phục và đang tựa vào một góc để nghỉ ngơi. Đỗ Trạch quyết định giúp nhân vật chính tìm đồ tốt.
.

Căn cứ vào nội dung Hỗn huyết, Đỗ Trạch không mất nhiều thời gian để tìm được thứ mình muốn trong người Hỏa lãnh chúa. Cậu cầm bảo vật định đi tìm Tu, thế nhưng lúc ngáng đầu lại thấy được một ánh mắt căm thù.
.

Hỏa lãnh chúa phần nộ nhìn chằm chằm Đỗ Trạch. Nó vốn đang giả chết, thế mà khi thấy cái tên nhân tộc yếu ớt kia muốn lấy bảo vật của mình, Hỏa lãnh chủ lại nhịn không được mà bạo phát. Thân thể của Hỏa lãnh chủ bỗng trở nên đỏ bừng, bắt đầu bành trướng.
.

Verl mở to hai mắt.”Cẩn thật, hần muốn tự nổ... ”

.

“Ầm!!!”

.

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Tác giả: Sức chiến đấu của Hỏa lãnh chúa chỉ có 5.

.

Độc giả/Nhân vật chính: ... (← Nghi là đoàn diệt)

25. Chương 25

Tác giả: Bàn về cách sử dụng chính xác của không gian giới chỉ.

.

“Khụ, khụ, khụ...”

.

Verl ho sặc sụa trong màn khói đặc. Nàng muốn đứng dậy, sau lưng chợt truyền đến đau đớn kịch liệt. Verl vươn tay ra sờ, đập vào mắt là một màu đỏ ghê rợn. Trong khoảng thời gian gấp rút ban nãy, nàng chỉ có thể bày bố một đầu khí phòng ngự, sau đó thì bị áp lực nổ thổi quét.

.

Xung quanh im ắng không một tiếng động, trong lớp sương khói mù mịt, Verl không thể thấy được tình trạng của hai người kia. Nghỉ ngơi thêm một chút, thiếu nữ Ma tộc gian nan đứng dậy, gọi khẽ: “Tu đại nhân... Đồ Trạch tiên sinh?”

.

Không ai đáp lại.

.

Verl đi theo phương hướng mình nhớ. Trước tiên, nàng đến vị trí ban đầu của Tu nhưng không nhìn thấy ai cả. Verl bắt đầu đi sang hướng nổ mạnh nhất, chỉ chốc lát sau, nàng thấy được hai thân hình đang dính chặt vào nhau. Tu đưa lưng về phía Verl, tay ôm lấy người trong ngực. Thân thể hắn bị cú nổ phá hỏng rất kinh khủng, nơi bị xé rách có tử khí quán quanh. Được khí tức vong linh xung quanh bổ sung, cơ thể vị phù thủy khôi phục bằng tốc độ mắt thường không thể thấy được.

.

Trong không khí có mùi khét và mùi máu tươi nồng nặc, Verl tới bên người Tu, khiếp sợ nhìn thanh niên tóc đen đang hấp hối nằm trong lòng phù thủy. Dù nhìn từ góc độ nào, Nhân tộc này vẫn không thể sống được. Cho dù có được phù thủy giảm xóc, nhưng vị trí Nhân tộc này quá gần Hỏa lãnh chúa, những mảnh đá bén nhọn xuyên thẳng qua ***g ngực y, dòng máu nóng chảy cuộn cuộn không ngừng. Trong tất cả các chủng tộc, thể chất mạnh nhất là Long tộc, thể chất yếu nhất là Chu Nho, tiếp đến là Nhân tộc. Verl kinh ngạc kèm theo sự khó hiểu, chẳng lẽ y thật sự là Nhân tộc chứ không phải Long tộc ư?

.
Tu yên lặng ôm chặt Đỗ Trạch. Lần đầu tiên, Verl thấy được vẻ mờ mịt và luống cuống trên mặt vị phù thủy đó. Hắn cứng đờ người, như sợ mình chỉ di chuyển một chút thôi, thanh niên trong lòng sẽ ngừng thở ngay tức khắc.

.
—— Tại sao hắn lại sợ hãi đến vậy?

.
Người này chỉ có thể ở bên cạnh hắn.

.
—— Dù người này có chết, hắn vẫn có thể biến người này thành con rối giữ ở bên người. Tại sao hắn lại sốt ruột đến vậy?

.
Người này thì khác.

.
—— Từ bao giờ hắn lại cho là như vậy?

.
Người này rất quan trọng. Tại sao người này lại quan trọng?

.
Verl lui về sau vài bước, trên người vị phù thủy tản ra một khí tức khủng bố khiến nàng có cảm tưởng như chỉ cần mình lại gần thêm chút nữa sẽ bị đối phương giết chết.

.
Tu nhú chặt mày, tìm một cách có thể cứu được Đỗ Trạch. Không cần cứu, chỉ cần giúp y cầm cự đến nửa đêm, y sẽ không phải chết. Nhưng lúc này hắn chỉ có thể sử dụng được ma pháp vong linh đại biểu cho tử vong và tra tấn.

.
Nếu vong linh không được. Thần sắc Tu lãnh đạm, vậy đối một cái khác có tác dụng hơn.

.
Ngọn lửa màu trắng tăng vọt chiếu sáng huyết phù.

.
Verl kinh ngạc bùm miệng lại. Nàng thấy một Nhân tộc tóc vàng vươn tay chạm nhẹ lên miệng vết thương của thanh niên tóc đen. Bên trong núi lửa tràn đầy mùi vong linh chợt bùng lên ánh sáng nhạt của thuật chữa trị.

.
Nguyên tố ánh sáng nhảy nhót len lách giữa nguyên tố hắc ám và nguyên tố lửa được ma pháp triệu tập bám vào tay Tu. Dưới tác dụng của thuật chữa trị, ngực Đỗ Trạch đã không còn chảy máu nữa, nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch như cũ. Việc này chỉ như muối bỏ biển thôi vì nguyên tố ánh sáng ở đại lục phản diện quá ít, chỉ đủ cho Tu sử dụng thuật chữa trị cơ bản nhất. Tay Tu không thể rời khỏi ngực Đỗ Trạch, bởi chỉ cần ma pháp của hắn bị gián đoạn, Đỗ Trạch sẽ ngừng thở ngay lập tức.

Thời gian qua đi, sắc mặt Tu càng lúc càng nhợt nhạt, gần như có thể sánh với Đỗ Trạch, cũng không nói lên được ai mới là người sắp chết. Verl rút cuộc nhịn không được mà lên tiếng: “Hắn đã hết thuốc chữa...”

“Câm miệng!”

Verl há miệng thở dốc rồi lựa chọn im lặng. Suy bụng ta ra bụng người, nếu như Elise cũng ở trong tình huống đó, cho dù có uống phí khí lực thế nào, nàng cũng sẽ không từ bỏ.

Thiếu nữ Ma tộc áo xanh không đành lòng nhìn tiếp. Nàng ngẩng đầu nhìn lên cao. Bầu trời tím hiện ra trên miệng núi lửa, ánh trăng dị sắc từ từ lên đỉnh, chúng sẽ không bao giờ dừng lại vì cái chết của bất kỳ ai. Verl rất khó chịu, thậm chí còn cảm thấy ánh trăng nhàn nhạt đó chói mắt đến lạ thường.

Đêm nay, thời gian dài đằng đẳng.

Bên cạnh bồn truyền đến tiếng vang dị vật bị rút ra, Verl kinh ngạc quay đầu lại. Nàng phát hiện Tu đang rút những mảnh đá nhọn từ trong cơ thể Đỗ Trạch ra rồi ném sang một bên. Tầm mắt Verl chuyển từ những giọt máu trên mảnh đá trở về Đỗ Trạch. Một giây đó, nàng thật sự nghĩ rằng mình đã thấy được kỳ tích.

Thanh niên tóc vàng anh tuấn rũ mắt xuống, trong đôi mắt xanh thẫm phản chiếu dáng vẻ hoàn hảo toàn vẹn của thanh niên tóc đen. Khóe miệng hắn nhếch lên tạo thành một đường cong xinh đẹp, tựa như đang khẽ gọi tên người trong lòng mình. Ngay sau đó, Tu ôm lấy Đỗ Trạch rồi té xuống bất tỉnh.

Đỗ Trạch lại mơ, nhưng kỳ diệu thay lần này cậu lại biết rõ mình đang nằm mơ.

Xung quanh là một vùng đen tối, thoát đầu Đỗ Trạch cúi xuống nhìn ***g ngực của mình rồi sờ soạng lung tung. Trước khi mất đi ý thức, nơi này đã truyền đến một cơn đau nhức. Nó khắc sâu đến nỗi khiến cả người đang trong mộng là cậu cũng cảm thấy đau đớn.

[... Người...]

Thanh âm đột ngột vang lên dọa Đỗ Trạch nhảy cẫng. Tiếng nói đó như được truyền đến từ một chiếc điện thoại cũ kỹ, bất thường mà đứt quãng, thỉnh thoảng mang theo tiếng ồn ào, nhiễu loạn.

[... Tại sao... Sắp chết... Người ở đâu...]

Lần này, Đỗ Trạch nghiêm túc lắng nghe mới miễn cưỡng hiểu được lời nói của đối phương. Không biết tại sao, Đỗ Trạch cảm thấy giọng nói đó rất quen thuộc. Đương lúc Đỗ Trạch định mở miệng, tiếng ồn ào bỗng dừng biến mất, khung cảnh đen tối trở về sự yên tĩnh ban đầu. Có một câu có thể mô tả chuẩn xác tình huống bây giờ: liên tục gián đoạn.

.
Sau đó Đỗ Trạch tỉnh lại.

.
Tầm mắt như đang nháy nhót, ngọn lửa cam đỏ tản ra nhiệt độ nóng ẩm và ánh sáng vừa đủ. Bóng dáng ngồi cạnh đồng lửa xoay lại, đó là Verl. Nàng sững sờ nhìn Đỗ Trạch rồi bất chợt mừng rỡ ra tiếng: “Đỗ Trạch tiên sinh, người tỉnh rồi.”

.
Đỗ Trạch định đứng dậy, lại nhận ra mình không tiện cử động. Cậu đang bị một người ôm chặt lấy từ phía sau. Đỗ Trạch khó khăn nghiêng đầu nhìn, thứ đập vào mắt cậu đầu tiên là một màu vàng rực rỡ. Một thanh niên tóc vàng anh tuấn nằm phía sau cậu, hai mắt nhắm chặt ngủ rất sâu, đôi lông mi dài được ánh lửa phản chiếu thành hình cánh quạt.

.
Đỗ Trạch lặng im chớp mắt một cái: Đừng tưởng chỉ cần thay đổi vẻ ngoài là tôi không nhận ra anh. Có chuyện gì nữa đây, sao tự dưng nhân vật chính lại đổi kênh hả?

.
Verl rất thân tình giải thích mọi chuyện cho Đỗ Trạch.

.
“... Tu đại nhân ôm rất chặt, ta không thể nào tách được hai người ra. Rơi vào thế bí nên ta mới phải tìm tạm một chỗ để nghỉ ngơi, bây giờ đã qua một ngày rồi.”

.
Dưới sự giúp đỡ của Verl, cuối cùng Đỗ Trạch cũng thoát được khỏi vòng tay của Tu. Do trước đó có chuẩn bị vật tư đầy đủ, nên họ định sẽ ngủ ở đây cho đến khi Tu tỉnh lại.

.
Mấy ngày qua, Đỗ Trạch luôn túc trực bên cạnh Tu, ngây ngẩn nhìn chằm chằm đối phương. Người trước mắt có một mái tóc vàng chói mắt, ngũ quan hoàn mỹ như một bức tranh do danh họa nhắc bút vẽ nên. Người như vậy có thể xem như quá đủ tư cách để trở thành nhân vật chính. Hắn có được tướng mạo anh tuấn, tài năng thiên phú mà không người nào với tới được cùng vô số người hâm mộ. Đỗ Trạch có thể thấy được nhiệt huyết quen thuộc trước đây trên người Tu. Lòng Đỗ Trạch lúc này phá lệ phức tạp, hơn nữa chuyện lần này còn khiến cậu ngộ ra: dường như cậu đã quá ỷ lại vào nguyên tác? Bởi lẽ mất đi ý thức nên cậu không cảm nhận được chuyện gì, nhưng sau khi nghe Verl miêu tả, sâu trong tâm Đỗ Trạch thấy rất sợ hãi cùng với một chút áy náy, đặc biệt là khi nghe nói Tu đã liều mạng chùng nào để cứu cậu.

.
Đỗ Trạch ngơ ngác nhìn Tu, mãi đến khi một đôi mắt màu xanh da trời xoáy sâu vào cậu. Không biết Tu tỉnh từ lúc nào, hắn chỉ bình tĩnh nhìn cậu.

.
Bị bắt quả tang, Đỗ Trạch cứng người dời tầm mắt: “... Anh tỉnh rồi.”

.
Tu vươn tay chạm vào gáy Đỗ Trạch, xúc cảm ấm áp nơi đầu ngón tay đã chứng minh rằng người này vẫn còn sống, vẫn ở bên cạnh hắn.

.
“Ừ, Verl đâu?”

“Đang tắm, gần đây có một suối nước nóng.” Nơi này cách núi lửa không xa, Verl đã phát hiện được một suối nước nóng. Vì bản tính thích sạch sẽ nên cô gái đó tắm rửa mỗi ngày.

.

Đỗ Trạch bỗng dừng nhớ tới di sản của Hỏa lãnh chúa chưa kịp giao cho Tu. Cũng chính vì cái thứ đó mà cậu suýt nữa đã đi chiều trời.

.

“Cái này cho anh.”

.

Tu nhìn cặp nhẫn màu trắng bạc trong lòng bàn tay Đỗ Trạch. Trong đó, một cái được khảm hồng thủy tinh, cái kia thì được khảm lam thủy tinh, kiểu dáng đơn giản nhưng lại vô cùng trang nhã.

.

Đỗ Trạch đã không lừa Tu, chỗ của Hỏa lãnh chúa thật sự có đồ tốt. Cặp nhẫn trước mắt đây chính là thu hoạch lớn nhất của nhân vật chính sau khi đánh bại Hỏa lãnh chúa — không gian giới chỉ. Dù ở trong bộ YY văn nào, nhân vật chính cũng đều phải có một thần khí: không gian giới chỉ, đây là một trong những trang bị tất yếu để giết người, phóng hỏa hay trộm cắp. Hơn nữa không gian giới chỉ vô cùng hiếm có, duy chỉ nhân vật chính mới có thể sắm sửa hoặc tạo ra chúng. Trong nguyên tác Hồn huyết, lúc nhân vật chính phát hiện ra không gian giới chỉ ở chỗ Hỏa lãnh chúa, hắn đã có trang bị không gian tốt hơn rồi. Vì thế, hắn đã đưa cặp nhẫn này cho hai chị em xinh đẹp. Độ hảo cảm của hai chị em khi nhận được nhẫn lập tức tăng đột biến, lúc này họ mới cảm động gả cho nhân vật chính.

.

Tu nhìn chăm chú cặp nhẫn đó, ánh mắt rất phức tạp, như đang dao động, lẫn cả chút bàng hoàng, cuối cùng là dạt dào tình cảm.

.

“Đây là cho ta?”

.

Đỗ Trạch gật đầu, nghĩ đến hành vi hay phá hoại đồ đạc trước đây của nhân vật chính, độc giả dần dần bắt đầu sợ Tu không biết cách dùng chính xác của nhẫn nên nhắc nhở một câu: “Có thể tặng cho người mình thích.”

.

Nghe vậy, Tu nhìn thoáng qua Đỗ Trạch rồi nhận lấy nhẫn.

.

“Ta sẽ.”

.

Hình thái Nhân tộc quả nhiên là tốt nhất. Hình thái Vong Linh của Tu khi nói chuyện thường hay nhìn cậu rất âm trầm khiến tên mắc rào cản xã giao nào đó chưa kịp nói thành lời đã nhũn như con chi chi. Đỗ Trạch lập tức bắt lấy cơ hội bảo rằng: “Sau khi trở về đại lục chính diện, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

.

Khi đó, tiểu sinh nhất định sẽ tìm được lý do để anh mạnh hóa!

.

“Được.” Tu không từ chối, hắn mỉm cười nhìn Đỗ Trạch, ánh mắt sâu thẳm: “Ta cũng có chuyện muốn nói với người.”

.
“Ta đã trở về... Tu đại nhân, ngài tỉnh rồi à!”

.
Verl trở về với sắc mặt hồng hào, thấy Tu tỉnh thì rất đổi vui mừng. Đối với lần chuyển đổi hình thái thứ hai của Tu, Verl tuy bụng đầy thắc mắc, nhưng nàng thông minh lựa chọn im lặng không hỏi gì. Nàng chỉ biết chủ nhân của mình rất mạnh, đồng thời có thể cho nàng một sự giúp đỡ lớn lao.

.
Nhìn bầu không khí kỳ diệu giữa hai người, Verl bỗng cảm thấy mình không nên có mặt ở đây vào lúc này. Nàng cẩn thận đề nghị: “Các người có muốn đi tắm rửa một chút không?”

.

.

.
Tu dẫm đạp lên thi thể Hỏa lãnh chúa, đột nhiên có thứ gì đó lọt vào mắt hấn.

.
Ồ?

.
Hấn nhảy tới chỗ cổ Hỏa lãnh chúa, phát hiện có một đôi nhẫn bạc, trong đó một cái được khảm hồng thủy tinh, cái còn lại được khảm lam thủy tinh. Tu nhặt chúng lên, nhận ra đây là không gian giới chỉ, bên trong có khoảng 10 ô không gian.

.
Mặt hàng quá bình thường, Tu nghĩ. Bất quá có thể mang tặng người khác vì dù sao hấn cũng không cần.

.
—— Trích Hồn huyết

.
—————
Tác giả có điều muốn nói:

.
Nhân vật chính: Ta đồng ý .

.
Độc giả: ?

.
Nhân vật chính: Lời cầu hôn của người.

.
Độc giả: What!?

.
Nhân vật chính: Động phòng đi (tha độc giả đi)

Tác giả: Bàn về cách sử dụng chính xác của không gian giới chỉ.

26. Chương 26

Kính một mắt

Độc giả: Ngâm nước nóng, nói chuyện nhân sinh.

Khói trắng mù mịt lan tỏa trên mặt nước, luồng khí gay mũi lượn lờ, đó là mùi của lưu huỳnh. Đây là lần đầu tiên Đỗ Trạch tiếp xúc với suối nước nóng núi lửa. Ở thế kỷ 21, nhờ phát huy tính trạch nam vô cùng nhuần nhuyễn, tên điều ti nào đó đừng nói là suối nước nóng, mà ngay cả nhà tắm công cộng cũng chưa từng đặt chân vào.

Đỗ Trạch quay đầu nhìn Tu, phát hiện đối phương đang cởi quần áo rất tự nhiên. Áo choàng được vén từ dưới lên rồi cởi qua đầu, thắt lưng đuối thẳng cùng với đường cong cơ bắp rất mê người, đó là vẻ đẹp của sức mạnh. Đỗ Trạch nhìn chằm chằm cơ bụng cường tráng của Tu, bàn tay đặt nơi lưng quần không cách nào cởi xuống được.

Gà luộc cũng có tôn nghiêm mà. QAA

Tu vừa cởi áo xong đã thấy Đỗ Trạch mang vẻ mặt cứng ngắc ngồi trong suối nước nóng. Hắn ngẩn người, dường như rất kinh ngạc với tốc độ thoát y đột phá đến tận chân trời của tên ngốc nào đó. Sau đó, tầm mắt Tu không tự chủ được bị Đỗ Trạch hấp dẫn: thanh niên tóc đen kia đã tháo hết kính mắt và tai nghe luôn mang trên người xuống, tựa hồ do không nhìn rõ nên mắt cứ theo quán tính mà híp lại, dưới lớp hơi nước trong suối, đôi người đen nhánh mờ ảo khẽ rung động.

Một ít hơi nước ngưng tụ thành giọt trượt xuống từ cổ Đỗ Trạch. Tu nhìn theo giọt nước lướt qua xương quai xanh của Đỗ Trạch. Làn da người nọ rất trắng, vừa thấy đã biết là cái loại ít tiếp xúc với ánh nắng mặt trời. Hắn biết cảm cảm trơn mịn trên làn da đó. Ký ức hai người dán chặt vào nhau mấy người trước bỗng hiện lên, Tu hơi nheo mắt lại, sự u tối dưới đáy mắt ngày càng sâu.

Rất muốn...

Đỗ Trạch lau đi hơi nước đọng trên mặt, cho dù cậu có điều chỉnh như thế nào thì mắt vẫn chỉ nhìn thấy một mảng trắng xoá. Không chỉ mắt, cả tai cậu lúc này cũng không nghe được tiếng động nào. Đỗ Trạch chỉ cảm thấy làn nước xung quanh gợn sóng, là Tu đang bước xuống. Thanh niên tóc vàng mắt xanh ngồi bên cạnh cậu, khoảng cách chỉ có nửa cánh tay nên dù Đỗ Trạch bị cận thị nặng cũng vẫn có thể thấy rõ mặt hắn.

Tu tựa hồ đang phát ra tiếng rên thỏa mãn, Đỗ Trạch hiểu được tâm tình của hắn, cái cảm giác từng lỗ chân lông nở ra như thế này vô cùng sướng khoái. Đạo gần đây họ thường xuyên bị tình tiết trong vở kịch oan tặc, bây giờ mới có được cơ hội nghỉ ngơi hiếm có. Nhìn vẻ mặt thư giãn thích ý của nhân vật chính, độc giả dần dần cảm thấy lúc này mà nói chuyện nhân sinh là hợp nhất luôn, cho nên...

.
Mẹ nó, sao mày lại không phải hàng chống thấm! @Tai nghe

.
Mỗi lần muốn tăng độ hảo cảm là y như rằng tai nghe bãi công.

.
Lúc này, Đỗ Trạch liếc thấy Tu đang mở miệng nói gì đó. Vì không muốn trở mặt nhìn cơ hội vụt bay, Đỗ Trạch đành phải lên tiếng. Dù sao thì khi ở thành Halpas, cậu cũng đã trải qua việc này rồi. Đỗ Trạch nhận ra, có phải vì nguyên nhân này mà lúc đối mặt với nhân vật chính, rào cản xã giao của cậu đã không còn nghiêm trọng nữa không?

.
“Anh vừa mới, nói cái gì?”

.
Tu giật mình chớp mắt một cái, dường như nhớ ra lỗi tai Đỗ Trạch có vấn đề. Hắn nắm chắc bàn tay dưới nước của Đỗ Trạch rồi giơ lên, giống như lúc còn là Chu Nho viết xuống lòng bàn tay Đỗ Trạch: [Hát.]

.
Thì ra là đang hát... Lại càng không cam lòng! Có thể khiến tâm tình nhân vật chính tốt đến nỗi muốn ca hát, xem hết năm trăm chương của Hồn huyết cũng chỉ có lần này là cậu được nhìn thấy!

.
Đỗ Trạch đơ mặt gật đầu, ý bảo đối phương tiếp tục mà không cần để ý đến mình rồi bắt đầu gặt đi cảm giác lâng lâng ở trong lòng. Bởi vì đang rất khoái trá nên tên ngốc nào đó không nhận ra rằng Tu vẫn chưa buông tay mình ra.

.
“Đỗ Trạch?”

.
Thanh âm mềm mại quanh quẩn trong làn hơi nước, thế mà người được gọi lại không phản ứng gì, mặt nước mờ ảo phản chiếu hình bóng vụn vụn của thanh niên tóc vàng.

.
Sương khói dày đặc, biểu tình ái muội của Tu lại càng khó nhận ra: “Ta đã nghĩ rất lâu.”

.
Người này rất quan trọng —— Tại sao người này lại quan trọng đến vậy?

.
“Nếu để ý là thích.”

.
Người này khác biệt.

.
“Nếu nắm trong tay là thích.”

.
Người này vẫn luôn ở cạnh hắn.

“Nếu độc chiếm là thích.”

.

Người này, là của hần.

.

“Vậy thì, Đỗ Trạch.” Tu mỉm cười, nói với vị hoàn toàn không nghe được, cũng là người xem duy nhất trước mắt rằng: “Ta thích người.”

.

Giọng nói của hần tuy rất dịu dàng nhưng lại mang theo một sự kiên quyết rõ rệt khiến người ta không thể chối từ cũng như phản kháng, đây là một sự tuyên bố đã cân nhắc kỹ lưỡng chứ không phải đang trưng cầu ý kiến. Tựa như một quốc vương vĩ đại, dẫn quân đội đứng trước kẻ địch, tuyên bố ý đồ xâm lược một cách quang minh chính đại.

.

Đỗ Trạch không rõ cho nên mỉm cười nhìn Tu. Cậu nghĩ bài hát đó nhất định sẽ rất hay, vẻ mặt Tu dịu dàng thế cơ mà. Đỗ Trạch nảy sinh hứng thú sâu đậm đối với bài hát này. Tuy nhiên, do thiết bị không đáp ứng đầy đủ nhu cầu, cậu đã không thể bắt được tín hiệu.

.

Xúc động muốn nghe ca khúc đó khiến Đỗ Trạch nhịn không được phải lên tiếng: “Bài hát này, đợi khi tôi nghe được rồi có thể hát lại không?”

.

Tu quan sát con mèo không hề cảnh giác này, độ cong nơi khoe miệng vẫn không thay đổi, ánh mắt ngày càng sâu thẳm. Hần nhấc tay viết vào lòng bàn tay Đỗ Trạch một chữ, thoát như đang giăng ra một thứ xiềng xích vô hình.

.

[Được.]

.

Đến khi đã rơi vào lưới rồi, dù người kia có không muốn nghe thế nào, hần cũng sẽ gần từng tiếng mà nói, khiến cho người trước mắt đây không còn đường thoát cũng không còn cách để giãy dụa.

.

Lúc Đỗ Trạch và Tu trở lại chỗ nghỉ ngơi, Verl đã đóng gói xong tất cả hành lý để có thể xuất phát bất kỳ lúc nào. Nhưng vấn đề duy nhất của họ lúc này lại là: thú cười.

.

Qua một hồi bàn bạc, họ quyết định chia thành hai đường và sẽ gặp nhau tại thành Agares. Verl mang theo Hỏa tinh phách về thành Belial cứu người, còn Đỗ Trạch và Tu thì đi bộ về hướng Nam. Tuy lúc này Tu chưa dùng được ma pháp vong linh cao cấp, nhưng lại nắm giữ rất tốt các hệ ma pháp phổ biến, hơn nữa còn am hiểu ma pháp về tứ đại nguyên tố phong, thủy, hỏa, thổ. Tinh thần học tập của Nhân tộc được phát huy rất nhuần nhuyễn. Tu sử dụng ma pháp gia tốc hệ phong cho hai người nên cuộc hành trình cũng thoải mái hơn rất nhiều, chỉ mới ba ngày mà họ đã đến được một thành hoang.

.

Đại lục phản diện có 72 chủ thành do 72 ma thần tạo nên, thành hoang trước mắt thật ra cũng là một trong số các chủ thành, gọi là Dantalion, xếp thứ hai từ dưới lên. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà tòa thành này mới chỉ xây được một nửa đã ngừng lại. Nơi không có màng phòng hộ nguyên tố lõi thì không một sinh linh nào muốn cư trú cả, vì thế tòa thành này bị bỏ hoang.

.
Verl nói rằng sau khi đến thành Dantalion, đi tiếp hai ngày đường là họ có thể đến được thành Agares.

.
Từ từ, bây giờ Đỗ Trạch mới nhận ra một điều. Là thành Agares?

.
Nhân vật chính siêu cấp đào hoa xin hãy chú ý.

.
Trong lòng độc giả dần dần bắt đầu khai hoa nở nhụy. Nếu nói trong Hỗn huyết có mười tình tiết YY quan trọng, thì tình tiết tại thành Agares sẽ cầm cờ tiên phong, không bao giờ có thể xóa được ấn tượng sâu sắc trong lòng các độc giả.

.
Thành Agares xếp thứ hai trong số 72 chủ thành, danh tiếng của nó thậm chí còn vượt qua cả thành Baal. Trong 72 ma thần, ma thần Agares đại biểu cho sự *** dục và phóng dăng. Nếu như nói thành Baal tương tự với đế đô Thiên triều, thì thành Agares lại hoàn toàn xứng đáng với cái danh ma đô ở đại lục phản diện.

.
Tòa thành đó có một thành chủ cực kỳ xinh đẹp — Heidy, cô ta là mị ma xinh đẹp nhất đại lục, không biết bao nhiêu người đã phải quỳ gối dưới chân cô ta chỉ để xin được theo đuổi. Khi nhân vật chính tấn công thành Agares, mị ma xinh đẹp này đã xuất hiện thu hút toàn bộ ánh mắt của cả trận chiến. Theo mô tả của Nhất Diệp Tri Khâu, em gái mị ma đứng trên thành khi đó có thể sánh được với nữ hoàng điện ảnh đang múa thoát y trong hoàng cung.

.
Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Heidy mở cửa thành, chấp tay dâng Agares có vị trí thứ hai ở đại lục phản diện cho nhân vật chính.

.
Bởi vì cô ta đã nhất kiến chung tình với nhân vật chính.

.
Các độc giả: ...

.
Ngày đó, các độc giả sau giây phút trầm mặc ngẩn ngui đã tập thể nổi sóng.

.
Cái tình tiết em gái dùng mị lực chinh phục thế giới, nhân vật chính dùng mị lực chinh phục em gái nhân tiện đạt được của hồi môn là thế giới là thế quái nào!

.
Yoooo

~.
Tuy rằng, bug trong YY tràn đầy ra đó. Nhưng! Cậu thật sự quá sung sướng!!!

.
Yoooo

~.

Tác giả quá giỏi! Nhân vật chính quá đỉnh!

.

Yoooo

~.

Về phần ăn khớp, có thể ăn nữa ư __(:3 __)?

.

Vì tiết tháo của tác giả và độc giả, xin thấp một ngọn nến.

.

Nếu như trong hậu cung của nhân vật chính, Vivian thuộc hệ thuần khiết, Ariel thuộc hệ dịu dàng, Kelly thuộc hệ ngạo kiều, Ulrica thuộc hệ đàn chị, Lilia thuộc hệ trinh liệt, Verl và Elise thuộc hệ xinh đẹp, thì Heidy lại thuộc hệ thành thực. Cô ta rất chủ động và cởi mở. Khoảng thời gian nhân vật chính ngủ lại thành Agares, tất cả độc giả đều gào khóc kêu la. Lúc này, Đỗ Trạch rất cần một em gái chủ động, cởi mở như thế. Cậu ảo não nhớ lại chiến lược chiếm đoạt chị em Ma tộc, chẳng biết nó sai ở đâu mà nhân vật chính chỉ vất ra một cái kết cục chủ tử chứ không phải một công đôi việc như đã mơ tưởng.

.

Đỗ Trạch ai oán lườm Tu, lúc này Tu đang đứng dưới tượng thần. Bởi vì Dantalion chưa hoàn thành nên bức tượng cũng chỉ có một phần, miễn cưỡng nhìn ra được một người đang cầm một vật thể hình vuông, đó là thần Dantalion. Đỗ Trạch không mấy quen thuộc với tòa thành này bởi trong Hồn huyết miêu tả rất qua loa, hoàn toàn không giải thích nguyên nhân tại sao xuất hiện một tòa thành hoang.

.

Đỗ Trạch bỗng dừng nhớ tới bài hát đó, mấy ngày nay chưa có cơ hội bảo Tu hát lại cho mình nghe, bây giờ thì rảnh rồi rồi. Nghe xong yêu cầu của Đỗ Trạch, Tu nhìn thoáng qua bức tượng chưa hoàn thành, sau đó đưa ra một vấn đề không hề liên quan gì cả: “Thần đối xử với thế giới này như thế nào?”

.

Thần? Là chỉ thần Quang Minh ư? Đỗ Trạch nghĩ nghĩ, trong truyện, thần dường như không ở trên đại lục hỗn độn. Thông qua lời dặn và ảnh chiếu, họ ra chỉ thị cho các tín đồ trên đại lục, mà bản thể của họ rất khó xuất hiện ở đây. Cấp thần càng cao thì càng bị khống chế, nếu không thần Quang Minh đã tự mình chạy tới bóp chết nhân vật chính rồi, tội gì phải đưa pháo hôi và kinh nghiệm cho nhân vật chính chứ.

.

“Coi thế giới này như một đối tượng để nhìn xuống từ trên cao, thỉnh thoảng chỉ nói một vài câu, loại mình ra khỏi vòng xoáy.” Tu mỉm cười khắc sâu hình ảnh Đỗ Trạch vào đáy mắt: “Nếu ta muốn nói chuyện với hắc, ta phải đặt mình ngang tầm với hắc, còn không hắc sẽ luôn luôn ngồi tít trên cao nhìn ta đang làm động tác ‘nói’, chứ không thật sự là nói chuyện với đối phương. Ý ngươi là vậy?”

.

Thấy Đỗ Trạch gật đầu, Tu rũ mắt xuống che đi tình cảm sâu bên trong.

.

“Cho nên bây giờ chưa phải lúc.”

.

Đầu Đỗ Trạch đầy dấu chấm hỏi, Tu không nói gì thêm, chỉ đi tới xoa nhẹ gáy Đỗ Trạch.

.

“Đi thôi.”

Hôm nay thành Halpas nghênh đón một vị khách quý.

Tân thành chủ Halpas kính sợ nhìn Ma tộc ngồi bên trên. Ma tộc đó đeo kính một mắt, tướng tá nhả nhặn, nhưng lại khiến người khác không thể xem thường. Vị đó chính là kẻ đại diện của quân đoàn sấm sét, nắm giữ sức mạnh tối cao ở đại lục phản diện.

Truyền thuyết ma thần Baal thành lập quân đoàn sấm sét phát động chiến tranh với Thiên tộc đã khiến quân đoàn sấm sét trở thành ác mộng lớn nhất của Thiên tộc. Toàn bộ chiến sĩ trong quân đoàn đều có cấp bậc Kiếm Thánh, dưới sự chỉ huy của Baal, quân đoàn sấm sét đã tung hoành thiên hạ, đánh đâu thắng đó, không ai có thể cản được, rất khó để kể hết những chiến công hiển hách của họ. Sau khi thành Baal được xây dựng, quân đoàn này được giữ lại đó. Họ là những tử sĩ trung thành nhất của ma thần Baal. Ngoại trừ Baal và kẻ đại diện, ngay cả thành chủ Baal cũng không thể chỉ huy được họ.

Ma tộc mang kính một mắt này chính là kẻ đại diện trong truyền thuyết, Rachel.

“... Người nói một Chu Nho bỗng dưng biến thành một Ma tộc ư?” Rachel buông tách hồng trà trong tay: “Nói tiếp đi.”

Thành chủ Halpas lập tức mô tả tình huống lúc Tu chém giết thành chủ đương nhiệm cho Rachel nghe. Khi nói đến khúc Tu sử dụng sức mạnh sấm sét, thiên tính Ma tộc khiến hắn không thể không bày tỏ thái độ sùng kính. Ánh mắt Rachel đang nghe phía trên bỗng lóe lên một tia sáng kỳ dị.

“Nói cho ta biết hướng rời đi của bọn họ.”

“Rachel đại nhân tôn kính, tên Ma tộc đó mang theo Nhân tộc đi về hướng Tây.”

Hướng Tây? Biển tử linh ư.

Rachel đứng lên, y nhìn thành chủ Halpas bên dưới.

“Người rất thông minh, ta nghĩ chắc không cần phải dạy người cái gì nên nói, cái gì không nên nói, nhỉ?”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên rồi! Ta sẽ lập tức xử lý tốt chuyện này, tuyệt đối không có bất cứ lời đồn kỳ quái nào đâu!”

Nghe được câu trả lời thuyết phục, Rachel bước ra ngoài, một Ma tộc áo đen im lặng đi theo sau. Trên góc áo của họ là hoa văn đại diện cho quân đoàn sấm sét.

.
“Tiếp theo... đi tới biển tử linh.”

.

.

.
Mị ma rực rỡ như ánh nắng thu hút hầu hết ánh mắt của mọi người. Vẻ đẹp bốc lửa đó khiến mọi nam nhân đều muốn đẩy ngã nàng, âu yếm bộ ngực tuyết trắng của nàng, hôn liếm đôi môi đỏ mọng ngọt ngào của nàng. Nàng có thể khiến cho dục vọng nguyên thủy nhất của cánh nam nhi phải bùng nổ.

.
Heidy nhìn Tu chăm chú. Nàng xoa tung mái tóc, tươi cười ngọt ngào.

.
“Ta rất thích mái tóc vàng của ngươi, tối nay... ngươi có thể đến chỗ ta không?”

.
—— Trích Hồn huyết

.

Tác giả có điều muốn nói:

.
Độc giả: Ngâm nước nóng, nói chuyện nhân sinh.

.
Nhân vật chính: Ngâm độc giả, nói chuyện thương yêu.

.
Tác giả: Vì trình tiết của độc giả, thấp một ngọn nến.

27. Chương 27

Chimera

Độc giả: Sắc dụ.

.
Sau khi nộp phí, Đỗ Trạch và Tu bước vào tòa thành Agares có danh hiệu là “Bất dạ thành”.

.
Agares không hổ là ma đô của đại lục phản diện. Quy mô và sự phồn hoa của nó khiến tên điều ti nào đó rung động sâu sắc. Ở đại lục phản diện, Đỗ Trạch đã gặp được bốn tòa chủ thành: thành Dantalion xếp thứ 71, thành Belial xếp thứ 69, thành Halpas xếp thứ 38, và trước mắt là thành Agares xếp thứ hai. Trong đó thành Dantalion là một khu phế tích, thành Belial chỉ là một thị trấn nhỏ đang phát triển, thành Halpas

được xem là thành có quy mô bình thường. Mà thành Agares thì có thể coi là một quốc gia nhỏ. Nó thậm chí còn bao quanh cả vùng đất thất lạc.

Trong Hồn huyết cũng có giới thiệu sơ qua thành Agares. Đời trước, nó là một điểm quân sự quan trọng. Ở kỷ nguyên thứ hai, Ma tộc bị Thiên tộc và Tinh Linh tộc đánh đuổi tới đại lục phản diện. Cho dù bị đối phương liên thủ đàn áp, Ma tộc vẫn không cam lòng chịu an thân tại một nơi có hoàn cảnh khắc nghiệt, đất đai cằn cỗi như đại lục phản diện. Cho nên tình hình chiến đấu xung quanh vùng đất thất lạc rất căng thẳng, thành Agares được xây dựng vào lúc đó. Sau đến kỷ nguyên thứ tư, “thông đạo” vùng đất thất lạc bị các Chu Nho phong bế. Ma tộc không còn cách thông qua “Con mắt không gian” để quay về đại lục chính diện nên đành phải lặng lẽ rút quân, thành Agares cũng dần dần phát triển thành tòa thành dục vọng như hiện nay.

Hiện tại, thành Agares được chia thành hai bộ phận chủ yếu: khu Đông bao quanh vùng đất thất lạc, ra vào phải có giấy thông hành; khu Tây là những khu phố lan truyền danh hiệu “Bất dạ thành”. Đỗ Trạch và Tu đang ở khu Tây, đập vào mắt họ là cảnh buôn bán trao đổi hàng hóa giữa các dị tộc, các câu nói đủ loại xông thẳng vào lỗ tai, trong đó từ có tần suất xuất hiện nhiều nhất là “hội đấu giá”. Hai người ngây ngốc ngoài phố một hồi rồi tìm được quán trọ đã hẹn gặp với Verl.

Vừa vào cửa, Tu và Đỗ Trạch đã thấy ngay Elise một thân đỏ rực ở góc quán.

“Tu đại nhân, Đỗ Trạch đại nhân, các ngài đến rồi.” Thiếu nữ Ma tộc cười ngượng ngùng với họ. Nụ cười e thẹn thuần khiết đó đã thu hút không ít ánh nhìn từ mọi người. “Tỷ hiện không có ở đây, nàng ấy sẽ nhanh chóng trở lại.”

Từ Elise biết được, chị em Ma tộc đến thành Agares trước họ một ngày, hiện tại Verl đang chuẩn bị giấy thông hành cho Đỗ Trạch và Tu tiến vào vùng đất thất lạc. Mới vừa nói xong, cửa quán bị đẩy ra, Verl bước vào. Về mặt thiếu nữ áo xanh có vẻ nghiêm trọng và bất an, khi Verl ngẩng đầu thấy Đỗ Trạch và Tu, trong giây phút đó, mắt nàng thoáng kích động.

“Tu đại nhân, Đỗ Trạch đại nhân...” Verl lúng túng bước tới rồi bỗng quỳ xuống đất, cúi thấp đầu: “Thật sự xin lỗi! Ta vô dụng! Giấy thông hành, giấy thông hành hiện tại có vấn đề...”

Mọi người lấp bấp kính hãi, Elise đến bên Verl, ngồi xổm xuống nắm chặt lấy tay nàng. Thấy Verl run rẩy, giọng nói Tu cũng trở nên mềm mại hơn, như sợ chỉ cần thở hắt một cái, thiếu nữ Ma tộc trước mắt sẽ lập tức lấy cái chết để tạ tội.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Dưới sự giải thích hơi gấp gáp của Verl, Đỗ Trạch cuối cùng cũng biết được: cách đây vài ngày, ở bên kia vùng đất thất lạc xảy ra một ít biến cố, thành Agares hiện không phát giấy thông hành nữa.

Sau khi nghe được nguyên nhân, Đỗ Trạch im lặng. Biến cố đó chắc không phải là do cậu khởi động mảnh Kim Tự Tháp đầu... nhỉ?

Tu dường như cũng nhận ra điều này, hấn bắt đầu an ủi thiếu nữ áo xanh đang bất an lo sợ, sau đó im lặng nghe tin. Verl không ngờ rằng Tu lại bỏ qua cho mình, sau vài giây ngây ngẩn, Verl kích động đứng lên, nói ra tất cả những thông tin mà mình biết được.

“... Nghe nói, có Ma tộc đã thấy được một con rối máy ở vùng trọng điểm, không biết tại sao chúng lại bị kích hoạt. Để điều tra rõ nguyên nhân, thành Agares ban lệnh cấm những người không liên quan ra vào vùng đất thất lạc, trong thời gian này cũng sẽ không phát giấy thông hành nữa.” Verl nói: “Bây giờ, nếu muốn có giấy thông hành thì phải được thành chủ Agares xác nhận, nhưng hiếm khi có cơ hội nhìn thấy thành chủ Agares...”

Bởi vì cô ta là mị ma xinh đẹp nhất đại lục, sinh linh muốn gặp cô ta có thể xếp từ đầu Đông đến đầu Tây của đại lục phản diện. Cho dù Verl là thành chủ Belial, cô vẫn không có tư cách trực tiếp gặp đối phương, chỉ có thể đề xuất lời mời, chờ đợi câu đồng ý mờ ảo.

Tu nghe vậy lâm vào trầm tư, Đỗ Trạch kể bên thì đẩy kính mắt một cách bí hiểm, tiết tháo đầy đến mức sắp tràn ra khỏi não.

Làm sao để tóm được thành chủ Agares.

So~easy, để nhân vật chính dùng sắc-dụ là được rồi.

Làm sao để gặp được thành chủ Agares.

Easy~too, để nhân vật chính múa thoát y ở ngoài thành là được rồi (có gì đó không ổn).

“Người có ý kiến gì không?”

“Bán...” Tên đàn độn nháy mắt hoàn hồn, trừng to mắt nhìn Tu đột ngột hỏi ý kiến mình, tức khắc, hai chữ “bán sắc” sắp phun ra bị nghẹn lại thành. “Khục!”

Tu vội vàng bước qua, vỗ lưng Đỗ Trạch giúp cậu thuận khí.

“Đỗ Trạch tiên sinh đang nói đến hội đấu giá à?” Lúc này Elise lên tiếng: “Chiều mai ở khu Tây thành Agares sẽ tổ chức một hội đấu giá, thành chủ Agares cũng có tham gia.”

Lúc này Đỗ Trạch đã thuận khí xong, cậu gật gật đầu, thanh cao lạnh lùng tỏ vẻ “Ý tôi là thế đấy”. Tu nhìn tên ngốc đáng vẻ chính trực mà thật ra là đang nhả khí, ngón tay rục rịch, cuối cùng nghe theo dục vọng xoa lên gáy Đỗ Trạch.

—— Mình vừa mới nghĩ gì?

.

Mắt Verl sáng rõ, cuối cùng nàng cũng bù lại được sai sót của mình.

.

“Ta có thể kiếm được hai cái vé, Tu đại nhân và Đỗ Trạch đại nhân có thể tham dự hội đấu giá đó.”

.

.

Tại cửa hội trường, hai Ma tộc được võ trang đầy đủ đứng gác, thực lực của họ ít nhất cũng phải là đại kiếm sư. Sau khi kiểm tra vé vào cửa của Tu và Đỗ Trạch, thủ vệ nhìn ngó Tu vài lần rồi tránh qua nhường đường, bên trong đã có một người tiếp đón chờ sẵn.

.

“Đại diện thành Belial, mời theo ta.”

.

Tu và Đỗ Trạch được đưa đến một góc của hội đấu giá. Vị trí của họ không được thuận lợi cho lắm, cái tên Belial trong 72 chủ thành chẳng đáng là gì cả, dĩ nhiên sẽ không được thành Agares coi trọng. Đỗ Trạch không thêm quan tâm, dù sao vàng ở đâu cũng sẽ sáng, nhân vật chính ở bất kỳ đâu cũng có thể phát ra hormone mãnh liệt của mình, chỉ cần chờ em gái mắc câu là được rồi.

.

Em gái Heidy tự mang váy cưới, mau nhảy vào bát của nhân vật chính đi!

.

Người người lục đục kéo đến đông đủ, hội đấu giá nhanh chóng mở màn. Người chủ trì hội đấu giá dùng giọng nói hưng phấn giới thiệu những sản phẩm vô cùng kỳ lạ, trong đại sảnh thường xuyên vang lên những tiếng hô giá và lời thành giao.

.

“Hai đầu Chimera giá 12 ma tinh...”

.

“Khôi giáp tinh vân đến từ Sabnock...”

.

“Một mẫu tinh quặng sắt...”

.

...

.

Sản phẩm bán ở hội đấu giá đa phần là trang bị, Đỗ Trạch xem rất vui vẻ, cậu rất thích thú những đặc sản dị thể có hình thù quái lạ đó.

.

“Người có muốn gì không?”

.

Đỗ Trạch quay đầu lại, phát hiện Tu đang nhìn mình, chẳng biết có phải do ánh sáng từ hội trường hay không mà trong đôi mắt xanh đỏ lại toát lên một sự dịu dàng sùng nịch.

“Rất đắt.” Tuy rất tàn nhẫn, nhưng Đỗ Trạch không thể không đề cập về tình huống của họ lúc này. Trong không gian giới chỉ của Hỏa lãnh chúa khi trước có một chút di sản, Tu bảo Verl đem bán được khoảng 5000 kim tệ. Ban đầu Đỗ Trạch cứ ngỡ rằng mình giàu, nhưng sau khi vào hội đấu giá, cậu đã bị giá khởi điểm dọa đến ướn quần.

Sản phẩm đấu giá ở đây đều lấy vụn làm đơn vị, mẹ nó.

Hỏa lãnh chúa đã nghèo rồi! Mẹ nó, ta còn nghèo hơn!!!

Đỗ Trạch gào khóc thảm thiết trong lòng, Tu thấy Đỗ Trạch không nói gì thêm nên nhắc lại lần nữa: “Người muốn cái gì?”

Lúc Đỗ Trạch định bảo không cần thì lại nhìn thấy một Ma tộc đang ôm rương bước lên. Người đấu giá mở rương ra, bên trong là một tảng đá... hình trứng màu xám?

“Đây là sản phẩm đến từ thành Cimeies.” Người đấu giá tránh qua một bên để mọi người nhìn rõ hơn một chút: “Đừng tưởng đây là chỉ một tảng đá bình thường, thật ra nó là một quả trứng.” Người đấu giá đặt ngón trỏ lên môi làm bộ thần bí: “Thứ cho ta không thể nói trứng này là của ma thú nào, tuy nhiên mọi người có thể nhận ra, trên này có uy áp. Chỉ thần thú mới có uy áp... Giá khởi điểm là 3000 kim tệ! Chỉ cần 3000 kim tệ, người có thể mang về nó về nhà và tạo ra một kỳ tích...!!!”

Không một ai hưởng ứng, tất cả mọi người nhìn nhau. Người đấu giá hốt hoảng, chẳng lẽ đã để lộ tin tức? Quả trứng này quả thật có uy áp, nhưng quan trọng là trong đó không có sinh mệnh, nói cách khác, đây là một quả trứng chết.

Coi bộ không bán được rồi. Người đấu giá gào thét vài lần, cuối cùng đành phải chuẩn bị tuyên bố thất bại. Ngay lúc này, ở một góc hội trường bỗng có một người đứng lên, đó là một Nhân tộc trẻ tuổi anh tuấn, mái tóc vàng sáng rõ dưới ánh đèn của hội trường.

“3300.”

Hội đấu giá yêu cầu người ta trả giá phải hơn 10% giá khởi điểm. Mặc kệ thế nào, cuối cùng cũng có người ra giá. Người đấu giá bắt đầu dốc sức gào to: “3300! Vị tiên sinh này trả 3300! Còn ai không?”

Đường như bị người đấu giá lay động, một giọng nói truyền tới: “3600.”

Hội đấu giá đang yên tĩnh chợt ồ lên. Không phải vì cái giá đã hô, mà là vì nơi giọng nói phát ra — ghế lô lầu hai. Chỉ có thành chủ hoặc người có địa vị cao quý nằm trong số mười chủ thành đứng đầu mới có tư cách ngồi ở ghế lô. Người bên dưới bắt đầu nhao nhao phỏng đoán thân phận của người nọ.

Tu hơi nhíu mày, trả giá lần hai: “3900.”

“4200.” Gần như là lập tức, người trong ghế lô cũng hét giá.

Tu trầm mặc, hẳn chọn cách trả giá tỉ lệ phần trăm là do điều kiện có hạn, mà đối phương thì rõ ràng đang muốn chơi với hắn. Nhân vật có thể ngồi ở ghế lô sao lại có thể không trả nổi một cái giá cao chứ.

“5000.”

Người ở ghế lô dường như cũng sửng sốt, sau đó lại hô lên: “5800.” Cả khoảng tiền cũng giống nhau.

Tu nhìn thoáng qua quả trứng trên đài, đáy mắt u tối. Sau đó hắn nở nụ cười bất đắc dĩ lui về chỗ ngồi. Người đấu giá run rẩy hồi lâu rồi mới nhận ra đối phương đã từ bỏ.

“5800! 5800! Còn giá cao hơn không!? 5800 lần một... 5800 lần hai... 5800 lần ba...” Người đấu giá giơ tay lên cao: “Thành giao!”

Lập tức, có một hầu cận mang phiếu tử tinh xuống giao cho người đấu giá. Người đấu giá cung kính tiếp nhận phiếu tử tinh đại biểu cho thân phận và địa vị cao quý. Xác nhận xong, người đấu giá bảo đối phương có thể mang đồ vật đi. Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, tên hầu cận cầm lấy chiếc rương bước khỏi đài đấu giá rồi đi đến trước mặt Tu.

Tên hầu cận khom lưng, dâng chiếc rương trong tay lên: “Tiên sinh, đây là lễ vật đại nhân nhà ta tặng cho ngài.”

Ai nấy cũng phải sửng sốt, cả hội trường bấy giờ vang lên tiếng kinh hô. Trong đó có một người ngẩng đầu nhìn ghế lô bên trên, lộ ra vẻ mặt khiếp sợ. Như bị lây theo, nhiều người khác cũng ngẩng đầu, sau đó hít sâu một hơi.

Bình phong của một ghế lô trên lầu hai được mở ra, một mỹ nữ Ma tộc xuất hiện ngay trước mắt mọi người. Nàng mặc một bộ lễ phục trễ ngực màu tím, bộ ngực đầy đặn thoát ẩn thoát hiện, mái tóc xoăn đen quyến rũ xòa trên bờ vai, cặp sừng xinh xắn khê lộ chứng minh thân phận của một mị ma. Vẻ đẹp của nàng khó có thể diễn tả bằng lời, rạng ngời như ánh thái dương thu hút mọi ánh nhìn, sau đó chìm lên dục vọng cơ bản nhất của tất cả sinh linh.

Mị ma thường rất xinh đẹp, nhưng xinh đẹp đến cỡ này thì chỉ có thể là thành chủ Agares, Heidy trong lời đồn.

Heidy chống lên tay vịn, quan sát Tu ở bên dưới, giọng nói quyến rũ động lòng người vang lên.

“Ta rất thích mái tóc vàng của ngươi, tối nay... ngươi có thể đến chỗ ta không?”

.

Nhân vật chính, hormone của anh quả nhiên không phải bình thường!

.

.

.

Ngươi muốn cái gì ta cũng sẽ cướp về.

.

Bất luận là dùng phương pháp gì... hay thủ đoạn gì.

.

—— Hộp bí mật

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Tác giả: Làm sao để tóm được tình nhân cũ.

.

Độc giả: Sắc dụ.

.

Nhân vật chính: (Như hổ rình mồi nhìn chăm chăm LS)

.

28. Chương 28

Mã não tím và hắc diệu thạch

Nhân vật chính: Chúng ta đánh cược đi?

.

“Rồi thế nào?”

.

Verl không thể chờ được mà hỏi, Elise ngồi bên cạnh, ánh mắt không thể giấu được sự tò mò. Tu không nói gì thêm, chỉ quay đầu nhìn về phía cánh cửa phát ra ánh sáng xanh lục. Nơi đó có một chiếc xe ngựa xa hoa, một kẻ hầu đang đứng cạnh canh giữ, thấy ánh mắt của Tu, gã thì lễ: “Tu tiên sinh, xin hỏi ngài suy nghĩ đến đâu rồi? Heidy đại nhân đang chờ ngài trong phủ thành chủ.”

.

Verl che miệng biểu đạt sự giật mình. Nàng biết chủ nhân rất rất anh tuấn. Bất luận ở hình thái gì, vẻ ngoài hoàn hảo đó thật sự là kiệt tác của Thần Sáng Thế tối cao, nó thậm chí đã từng khiến nàng đỏ bừng mặt, tim đập dữ dội. Nhưng đối với Ma tộc mà nói, họ chỉ quan tâm đến sức mạnh chứ không phải là vẻ bề

ngoài. Ngoại trừ sự rung động lúc đầu, thứ hấp dẫn Verl chính là sức mạnh kinh khủng của Tu, càng tiếp xúc nhiều sẽ càng run sợ vì thứ sức mạnh sâu không thấy đáy đó. Nàng gần như đã quên đi vẻ ngoài xuất chúng của Tu. Không ngờ Tu lại có thể thu hút được mị ma xinh đẹp trong truyền thuyết kia.

.

Verl có chút ngạc nhiên hỏi: “Tu đại nhân, người định đến đó à?”

.

Tu nhìn về phía Đỗ Trạch vẫn luôn nghe ngóng, dịu dàng chuyển vấn đề qua cho đối phương: “Người muốn ta đến đó không?”

.

Lúc này Verl mới sực nhớ ra quan hệ giữa Đỗ Trạch và Tu. Nàng chợt căng thẳng, bắt đầu lo lắng. Dưới cái nhìn khấn trương của Verl, Đỗ Trạch mặt không đổi sắc đẩy mắt kính, giọng nói cứng nhắc lại không chút trắc trở: “Ừ.”

.

Tu dường như không bất ngờ với câu trả lời này, hần tiếp tục hỏi: “Tại sao?”

.

“Cô ấy rất xinh đẹp...” Nhận ra mình đã nói sai, ngữ điệu thanh niên tóc đen gượng gạo thay một cái có khác: “Chúng ta cần giấy thông hành.”

.

Quả nhiên là làm mình làm mẩy...

.

Verl lo lắng nhìn Tu. Nàng hy vọng Tu có thể phát hiện Đỗ Trạch vì ăn dấm chua nên mới mất tự nhiên như vậy, cách tốt nhất bây giờ là an ủi đối phương một chút. Nhưng dưới ánh mắt đau đầu của Verl, Tu lại gật đầu theo ý Đỗ Trạch: “Được rồi.”

.

Verl bỗng dưng nổi nóng. Đang lúc nàng định làm dịu không khí thì tiếng của Tu lại vang lên: “Người đi với ta.”

.

“Không tiện, sao...”

.

“Nếu người không đi...” Thanh niên tóc vàng mắt xanh mỉm cười: “Ta cũng sẽ không đi, người phải ở bên cạnh ta.”

.

Thấy Đỗ Trạch sau một hồi im lặng thì khẽ gật đầu đồng ý, Verl thả lỏng được một chút. Quả nhiên là nàng đã hao tổn tâm tư, Tu đại nhân giải quyết mọi chuyện rất tốt.

.

Đồng dạng thả lỏng còn có một tên đàn độn nào đó: mục nội, thiếu chút nữa đã trở thành pháo hôi bị thảm nhất. Trong tất cả các loại pháo hôi, pháo hôi dám tư tưởng đến hậu cung của nhân vật chính là chết thảm nhất, họ không những phải bảo vệ tính mạng của mình mọi lúc mọi nơi mà còn phải bảo vệ cả dưa leo nữa.

.

Khi nghe Tu hỏi ý kiến cậu đi hay không đi, Đỗ Trạch hận không thể tóm đối phương lắc lư lắc để: Đi! Phải đi chứ! Khi đối mặt với em gái, anh phải chọn đề chứ không phải đoán đề đâu! Bởi vì quá mức kích

động mà khi nghe được câu hỏi thứ hai có xu hướng bỏ hên của nhân vật chính, độc giả đang nội thương suýt nữa rống ra tiếng lòng: Mẹ nó, anh còn hỏi cái gì nữa!? Đó là một em gái đấy! Đó là một em gái xinh đẹp đấy! Đó là một em gái xinh đẹp tự mang vấy cưới đấy!

... Ấy từ từ, có phải vừa rồi cậu đã nói ra một câu nghe thế nào cũng giống như đang tơ tưởng hậu cung của nhân vật chính không? Trong khoảnh khắc nhìn thấy flag tử vong của mình, Đỗ Trạch đờ người bói ra cái có “giấy thông hành” này. May mà Tu không để ý lắm, chỉ bảo cậu đi cùng. Phản ứng đầu tiên của Đỗ Trạch khi ấy là: cậu phải đi làm bóng đen ư? Tai nghe của cậu sắp hết pin mà. Nghe xong câu sau của nhân vật chính, độc giả dần dợn “bỗng nhiên tỉnh ngộ”: Nhân vật chính thẹn thùng muốn người khác theo bồi đây mà. Vì cảnh xô thịt chóc nữa của manh chủ, đợi đến khi nhân vật chính và em gái tiến vào cảnh đẹp rồi, cậu có thể phát tay áo bỏ đi, ẩn sâu công lao và tên tuổi. Tiểu sinh chỉ có thể giúp anh đến đây thôi.

Thấy Tu muốn dẫn theo Đỗ Trạch, kẻ hầu đánh giá Đỗ Trạch một chút rồi ngấm ngầm đồng ý. Trước khi đi, Đỗ Trạch bị Verl kéo lại. Thiếu nữ áo xanh dùng một ánh mắt rất chân thành nhìn cậu, giọng điệu thành khẩn.

“Tu đại nhân rất coi trọng người.”

“?”

“Người phải tin tưởng hần và phải tin tưởng cả bản thân mình.”

“???”

“Cho nên không việc gì phải khó chịu.”

... Thật sự xin lỗi, thầy dạy ngữ văn của tiểu sinh đã chết sớm, mỗi một câu của em gái tiểu sinh có nghe đấy, nhưng lại chả hiểu gì, cầu giải thích!

Đỗ Trạch còn chưa kịp thông nào đã bị Tu kéo lên xe ngựa. Kẻ hầu ngồi trước vung roi, chiếc xe vững chãi chạy về phía phủ thành chủ.

Phủ thành chủ của Agares trông như một cung điện nguy nga tráng lệ. Tuy Đỗ Trạch vẫn chưa thấy hoàng cung chân chính của thế giới này, nhưng cậu có thể cảm nhận được hoàng cung chân chính kém xa thứ trước mắt này. Hầu như cả phủ thành chủ đều được xây dựng từ hắc diệu thạch và mã não tím. Đỗ Trạch không rõ họ đã bước qua bốn hay năm cánh cửa lớn làm bằng phỉ thúy rồi. Đối với mức độ xa xỉ này, ngón chân Đỗ Trạch đã bắt đầu tê cứng. Đi chưa được bao lâu mà tai nghe của cậu đã hết sạch pin. Đứng trước tính cảnh này, độc giả khổ bức tỏ vẻ gần đây cảnh xô thịt không dễ làm lắm. Dưới ánh sáng xanh vàng rực rỡ, mùi điều ti nồng nặc của cậu có vẻ không được ăn khớp!

Xe ngựa chấn động và dừng lại đột ngột, họ đã đến đích.

.
Một vị Ma tộc mặc áo quần gia đứng trước cửa. Dưới ánh mắt của hắn, hai Nhân tộc bước xuống khỏi chiếc xe, trong đó có một thanh niên tóc vàng với nụ cười ấm áp trên môi, mà thanh niên tóc đen kể bên lại có một khuôn mặt lạnh lùng, thoạt nhìn rất phản cảm.

.
Quần gia nhìn lướt qua Đỗ Trạch rồi tập trung vào người Tu. Hắn lặng lẽ đánh giá Tu. Con mắt soi mói của hắn thế mà không tìm ra được khuyết điểm nào của thanh niên tóc vàng đó, cùng lắm thì chỉ có sức mạnh kém cỏi mà thôi. Quần gia bắt đầu suy đoán, trình độ đối phương chắc là cỡ Kiếm Sư cao cấp, thuộc tính cụ thể của đấu khí thì chưa thấy được, tuy nhiên ở độ tuổi này mà được như thế là ngon rồi.

.
Nếu mà biết được suy nghĩ của quần gia, chắc chắn Đỗ Trạch sẽ ngoắc mồm ra mà chửi: Đồ thường dân ngu si, quá coi thường vàng sáng của nhân vật chính rồi đó, còn không mau lại đây bái tể đại manh chủ mà vũ song tu cộng thêm thiên phú toàn hệ ma pháp đi!

.
Đỗ Trạch nhìn vị quần gia Ma tộc bước tới thì lễ với họ rồi nói vài câu hoan nghênh gì đó. Dù hắn đã rất khiêm tốn nhưng vẫn không che được sự kiêu ngạo thâm càm cố đố kia. Nói xong, tên Ma tộc làm một động tác mời, sau đó đi trước dẫn đường. Tu thì kéo theo Đỗ Trạch còn đang sững sờ.

.
Phía trong phủ thành chủ còn rực rỡ hơn rất nhiều, đèn thủy tinh óng ánh được treo trên cao, đối diện với họ là hai chiếc cầu thang xoắn ốc. Trên cầu thang có một cánh cửa lớn, khi họ bước vào nó sẽ tự động mở ra. Bên trong là một nhà ăn rộng rãi, trên bàn tiệc bày đủ các món cao lương mỹ vị, mà chủ tọa trên cái bàn đó chính là mị ma sắc nước hương trời đang mỉm cười.

.
Heidy mặc một bộ lễ phục vậy tím, bộ quần áo đã khắc họa trọn vẹn đường cong trên cơ thể nàng. Trông nàng giống như một mỹ nhân ngư, mê hoặc thủy thủ lạc mất phương hướng. Nếu so ra thì vị nữ hoàng mà Đỗ Trạch tôn sùng trên địa cầu vẫn còn thua xa.

.
Thấy Đỗ Trạch, Heidy hơi giật mình, nhưng nàng vẫn cười khanh khách gọi người mang thêm ghế tới. Đỗ Trạch tự động ngồi xuống một cái ghế cách xa hai người kia nhất, sau đó bắt đầu nhước hóa đi sự tồn tại của mình.

.
Bữa tiệc rất linh đình, trông Heidy và Tu nói chuyện khá vui vẻ, Đỗ Trạch ngồi một bên cũng vui mừng thay. Tuy không nghe được gì, nhưng cũng chẳng sao cả, tên fan cuồng nào đó đã tự động dùng đoạn đối thoại trong Hồn huyết để thay thế.

.
Heidy vươn tay chạm vào mái tóc vàng của Tu, ánh mắt mê ly: [Đẹp quá! Ta nghĩ ánh mắt trời ở đại lục chính diện cũng sẽ đẹp như thế này... Trở thành bạn đời của ta nhé?] (PS: [...] là đoạn đối thoại trong Hồn huyết mà Đỗ Trạch thay vào.)

.
[Nàng đã thuộc về ta.] Tu mỉm cười: [Ta sẽ dẫn nàng quay về đại lục chính diện, nàng sẽ được nhìn thấy ánh mặt trời chân chính.]

.
Heidy mở to đôi mắt xinh đẹp: [... Quay về đại lục chính diện?]

.
[Đừng coi thường nam nhân của nàng. Hãy tin ta...] Đôi mắt Tu tràn ngập dịu dàng: [Nàng sẽ được như nguyện.]

.
Kể tiếp, em gái mị ma sẽ cảm động bỏ nhào vào lòng nhân vật chính rồi thì hiển thân. Đỗ Trạch đang tính xem mình có nên lui ra sau ẩn giấu công lao và tên tuổi không thì bỗng thấy Heidy đứng lên, bước về phía... mình.

.
Em gái ơi, có phải bị nhầm đối tượng hiển thân rồi không =A=!?
.

Đỗ Trạch trừng mắt nhìn mị ma xinh đẹp bước đến cạnh mình. Thân thể mềm mại tựa lên người cậu. Cậu bỗng chốc cứng đờ, ngay cả thở cũng quên luôn, chỉ cảm thấy mị ma ghé vào lỗ tai mình thì thầm gì đó:
“...”

.
Không biết Heidy đang nói gì, Đỗ Trạch chỉ mờ mịt nhìn Tu chăm chăm: Tiểu sinh không có tư tưởng gì đến hậu cung nhà anh đâu, cho nên anh nhớ hạ đao lưu người, lưu đưa leo nha ngao ngao ngao ngao!

.
Đầu Đỗ Trạch bị một bàn tay mềm mại xoay qua, đối diện là gương mặt sắc nước hương trời của Heidy. Hai gò má nàng ửng hồng, đôi môi mềm mại đỏ mọng khiến người ta muốn hôn lên. Mị ma cười khê, cặp mắt lung linh rung động lòng người. Tuy nhiên Đỗ Trạch trước mắt lại đang vô cùng tuyệt vọng.

.
Em gái ơi, em muốn làm cho một pháo hôi bị mất đưa leo hả QAQ?
.

Heidy giật mình nhìn thanh niên tóc đen, đối phương nhìn nàng như thấy một cái gì đó rất khủng khiếp. Dưới ánh mắt lạnh lùng kia, những thủ đoạn của nàng không cách nào dùng được. Heidy rời khỏi người Đỗ Trạch và bước về chỗ ngồi của mình. Nàng hơi nhíu mày nhìn về phía thanh niên tóc vàng vẫn im lặng từ đầu chí cuối.

.
“Người đã biết trước việc này?”
.

“Ta biết chứ. Hắn nhìn ngươi, như nhìn một bức tranh.” Tu khê nói, ngữ điệu gần như là thì thầm: “Hắn vẫn luôn như thế.”
.

Heidy không thể không thừa nhận rằng hình dung của Tu rất chính xác, nàng có thấy được sự kinh ngạc và thờ ơ trong mắt người tóc đen đó, nhưng lại không nhìn thấy được sự động tâm.

.
“Ta thua rồi.” Heidy chấp nhận việc nàng đã không quyến rũ được Đỗ Trạch. “Như đã cược, ta sẽ cho người chuẩn bị giấy thông hành.” Nàng ngừng mắt nhìn Tu: “Người thật sự không suy nghĩ một chút gì ư? Nếu người đồng ý, người có thể ở lại thành...”
.

Tu lắc đầu. Thấy thế, Heidy thất vọng, dáng vẻ bất lực đó có thể làm cho mỗi một giống đực bình thường nảy sinh cảm giác muốn che chở.

.

“Bữa tối rất vui, ta sẽ cho người chuẩn bị phòng, đêm nay hai người hãy ở lại nghỉ ngơi.”

.

.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ rồi bước ra, Tu phát hiện Đỗ Trạch đã biến mất, thay vào đó là Heidy thân mặc lụa mỏng đang ngồi trên giường. Mị ma xinh đẹp nở nụ cười quyến rũ: “Đang tìm bạn của người à? Ta đã mời hẳn sang phòng khác rồi.”

.

Heidy đứng lên đi tới chỗ Tu, chiếc áo lụa mỏng manh căn bản không che đậy được phong cảnh kiều diễm bên trong.

.

“Ta vẫn không cam lòng...”

.

Nàng kéo dây lưng, chiếc áo lụa khẽ trượt xuống, để lộ một cơ thể xinh đẹp.

.

“Vì thế, ta mới cố gắng lần cuối.”

.

Mị ma xinh đẹp không-một-mảnh-vải đứng đó, giọng nói ngọt ngào.

.

“Người sẽ thích cảm giác này... muốn thử một lần không?”

.

.

.

— Chúng ta đánh cược đi? Nếu người có thể quyến rũ được y, ta sẽ ở lại với người; còn không thì xin hãy đưa giấy thông hành cho ta.

.

— Quyến rũ y?

.

— Đừng coi thường y. Tin ta đi, người sẽ không làm được đâu.

.

— Người đã biết trước việc này?

.

Hắn biết, vẫn luôn rất rõ ràng.

.
Người kia vẫn luôn là thế, vẫn luôn nhìn thế giới theo cách này, chỉ nhìn chứ không hề tham gia vào.

.
Thật sự rất giống... thần.

.
...
.
Nếu người kia là thần.

.
Hắn muốn xúc phạm.

.
—— Hộp bí mật

.
Tác giả có điều muốn nói:

.
Nhân vật chính: Chúng ta đánh cược đi? Nếu người có thể hấp dẫn được ta, hôm nay nghỉ ngơi; nếu không thể, đêm nay tám chúng tộc đi.

.
Độc giả: (Xuất ra tất cả thủ đoạn để câu dẫn nhân vật chính, sau đó bị nhân vật chính đẩy ngã)... Anh gạt tôi!!! Không phải tôi thắng rồi hả!?

.
Nhân vật chính: Không đẩy ngã người thì sao biết được ta bị hấp dẫn.

.
Tác giả: Ai thua ai thắng, đó là một vấn đề.

29. Chương 29

Độc giả: Nhân vật chính, đồ tiểu hồ ly.

.
Ánh trăng nhàn nhạt từ cửa sổ hắt vào, chiếu lên cơ thể hoàn mỹ không tỳ vết của Heidi, làn da tuyết trắng sáng như ngọc. Nhất cử nhất động của mị ma trước mặt đều tràn ngập ma tính và sự quyến rũ khó nói thành lời. Hương hoa hồng ngào ngạt bao phủ căn phòng trống trải, sự yên lặng xa xăm khiến lòng người nhộn nhạo mơ hồ.

.
Tu hơi nhếch mắt, từng giọt nước trên mái tóc vàng mới gọi nhỏ xuống, rơi trên mặt đất tạo nên những tiếng vang trong trẻo.

.
“Ta đã từ chối rồi.”

“Nữ nhân xinh đẹp luôn bốc đồng.” Trên mặt Heidy lộ ra một nụ cười mê người, nàng vươn tay chạm vào gương mặt Tu, ánh mắt mơ màng: “Ma tộc luôn tuân theo dục vọng của bản thân, mà ta thì luôn làm theo bản năng của mình.”

“... Ta đã có người trong lòng.”

“Ta không ngại.” Heidy không thèm để ý mà nháy mắt, nụ cười của nàng vừa yêu mị vừa động lòng người: “Bên cạnh một nam nhân thành đạt luôn có rất nhiều bạn đời.”

Đầu ngón tay của nàng lướt qua cằm của thanh niên tóc vàng, lưu luyến dừng lại trên đường cong quynh rũ kia.

“Lần đầu tiên nhìn thấy chàng, ta đã xác định, không có người nào thích hợp với ta hơn chàng. Chúng ta là đồng loại... tuyệt vời làm sao.” Giọng nói của Heidy nhẹ như hơi thở, hương hoa hồng xung quanh càng tỏa ra nồng đậm. Bàn tay mềm mại của mị ma trượt xuống, cởi trang phục của Tu ra: “Ta nghĩ... chúng ta có thể tìm hiểu sâu hơn một chút về đối phương.”

Tu nắm bàn tay đang vẽ những vòng tròn mờ ám trên ngực mình của Heidy: “Không cần sử dụng thuật mê hoặc với ta.”

“Đây là một loại tình thú.” Heidy cười khanh khách: “Chỉ là một kỹ xảo nhỏ có thể khiến chàng nhanh chóng đạt được khoái cảm mà thôi. Hãy tin ta. Chàng sẽ cảm thấy vô cùng, vô cùng sung sướng...”

Thanh âm mị ma như đang tuân theo quy luật kỳ dị nào đó khiến người ta mê muội chỉ muốn truy tìm cực lạc mà đối phương đã miêu tả. Tu buông tay Heidy ra, nàng vừa định tiếp tục thì nghe Tu nói: “Người đi đi.”

“Người thật sự muốn vậy sao...” Heidy ngẩn người, sau đó không biết nói gì nữa. Có rất ít người có thể thoát khỏi sự dụ dỗ của mị ma. Khi nàng chủ động quynh rũ, chỉ có những kẻ yếu sinh lý mới không có phản ứng. Nàng rõ ràng thấy được Nhân tộc trẻ tuổi anh tuấn trước mắt có phản ứng, nhưng tại sao người nọ lại yêu cầu nàng... rời đi?

Tu hít một hơi thật sâu, tiếng thở dài đó chẳng biết tại sao lại khiến trái tim của Heidy đập dồn dập, một cảm giác chua xót tràn ngập khắp đáy lòng. Dưới ánh trăng nhàn nhạt mờ ám, thanh niên tóc vàng mắt xanh giơ hai tay ra, mạnh mẽ ôm lấy mị ma đang hơi run sợ vào trong ngực.

Tu một tay đặt trên vòng eo nhỏ nhắn của Heidy, một tay thì hơi nâng cằm nàng lên. Đôi tay mạnh mẽ ấy khiến Heidy cảm thấy máu trong người như đang dồn hết vào nơi hân chạm tới. Nàng chỉ có thể ngơ ngác ngửa đầu, nhìn Tu hơi nghiêng xuống. Ánh trăng chuyển động trong đôi mắt xanh kia đẹp đến nỗi không gì có thể sánh bằng.

“Người muốn ta ôm người?”

.

Heidy kinh ngạc gật đầu, gần như bị màu sắc rực rỡ hơn cả bầu trời kia đoạt đi hô hấp, chết chìm trong đôi mắt như hồ thu.

.

Thanh niên tóc vàng mỉm cười, một nụ cười tỏa nắng rực rỡ làm cho lòng người dâng lên một cảm giác mãnh liệt không rõ tên.

.

“Được rồi.”

.

Bàn tay nâng cằm Heidy trượt xuống, chạm lên bầu ngực căng tròn của mị ma. Tu nghiêng đầu tựa vào hõm vai của Heidy. Nàng vừa định vươn tay ôm cổ Tu, chợt nghe tiếng người nọ khẽ vang lên bên tai: “Đỗ Trạch.”

.

Cả người Heidy lập tức cứng đờ. Tu có vẻ hoàn toàn không cảm thấy sự cứng ngắc của mị ma, hần dựa vào Heidy, giọng nói vì dục vọng mà khàn đi: “Đỗ Trạch...”

.

“...!”

.

Dưới ánh trăng, hai thân thể đang dựa sát thân mật bỗng tách mạnh ra. Heidy nhìn Tu bị đẩy ra, nụ cười tỏa nắng của thanh niên tóc vàng vẫn như cũ, nhưng nàng lại cảm thấy nó không hề ấm áp tí nào... thậm chí còn mang theo một sự lạnh lẽo.

.

Sự yên tĩnh tràn ngập trong không gian, Heidy nhìn Tu, ánh mắt khiến cho lòng người tan vỡ.

.

“Ta có thể chia sẻ chàng với nhiều người.” Mị ma cao ngạo ngẩng đầu: “Nhưng ta tuyệt đối sẽ không sẽ trở thành thể thân của người khác.”

.

Tu nhìn Heidy, màu xanh da trời lắng đọng thành một sắc xanh thẫm sâu hun hút.

.

“Ừ.” Thanh âm của hần rất nhẹ: “Không ai có thể thay thế được hần.”

.

Vì thế Heidy đã hiểu rõ: Dù nàng có muốn người trước mắt như thế nào, người này cũng sẽ không thuộc về nàng.

.

Nàng chỉ có thể lựa chọn rời đi.

.

Sau khi mị ma xinh đẹp rời đi, Tu tựa vào tường, chậm rãi ngồi xuống. Cho dù vách tường có lạnh như băng cũng không thể giảm bớt sự khô nóng trong cơ thể. Thanh niên tóc vàng hơi cúi đầu, hơi thở ngày

càng nặng nề. Hắn nhắm mắt lại, hàng lông mi dài hơi rung động, đôi tay do dự cuối cùng cũng nắm lấy dục vọng của mình.

.

“Đỗ... Trạch.”

.

Hắn hồi tưởng lại người kia đã dùng tay chạm vào mình thế nào. Tay hắn trượt trên người, gợi lên dục vọng sâu thẳm bên trong hắn.

.

“Đỗ Trạch...”

.

Tưởng tượng bàn tay đang an ủi mình là tay của người kia... chỉ cần tưởng tượng như thế, yết hầu đã lập tức xiết chặt lại, một khoái cảm ngọt lành tản ra khắp cơ thể, khát vọng mãnh liệt từ sâu trong nội tâm trào dâng: muốn hôn y, muốn ôm chầm lấy y, muốn vuốt ve y, muốn... giao hoan cùng y.

.

“Đỗ Trạch, Đỗ Trạch, Đỗ Trạch...”

.

Ánh trăng lạnh như băng trải rộng khắp gian phòng, Tu tựa vào bức tường lạnh lẽo, cúi thấp đầu liên tục gọi cái tên kia.

.

Đó là nỗi đau đớn và bi ai của ‘muốn mà không thể’.

.

.

Khi Đỗ Trạch được người hầu dẫn đến nhà ăn, cậu phát hiện Tu đã ngồi ở đó từ trước. Đỗ Trạch ngần người, cậu không ngờ rằng sẽ thấy Tu... Vất vả lắm mới có một em gái hiến thân, nhân vật chính chắc phải cùng nàng đại chiến ba ngày ba đêm mới có khoa học chứ.

.

“Lại đây.” Tu vẫy tay với Đỗ Trạch, ánh nắng ban mai chiếu lên nụ cười của hắn, mang theo một cảm giác thuần khiết, như thể thân tâm đều được thanh lọc. Đỗ Trạch lập tức thu hồi suy nghĩ đáng khinh trong lòng, vội vội vàng vàng đi qua. Tu đưa một miếng bánh nướng đầy sốt trên bàn lên trước mặt Đỗ Trạch.”Cái này ăn rất ngon.”

.

Đỗ Trạch vốn định giơ tay cầm lấy, lại phát hiện ngoại trừ chỗ Tu cầm, mấy chỗ khác đều bết tương, vì thế tên đàn nào đó cứ tự nhiên nghiêng đầu cắn một phát.

.

Ngon tuyệt cú mèo!

.

“Có ngon không, vậy ăn tiếp đi.”

.

Tiểu sinh đang định thế đấy. = =+

.

Đỗ Trạch được Tu đút cho một cái bánh nướng và một cái bánh ngọt cộng thêm một ly sữa, bị cho ăn xong rồi tên ngốc nào đó mới bất giác phát hiện: Cậu không cần được Tu đút ăn, cậu có đặc biệt kiểu gì cũng không phải thứ không tay không chân. Nhân vật chính, tại sao động tác của anh lại tự nhiên như vậy chứ!

.

Khi họ gần như giải quyết xong bữa sáng, quản gia xuất hiện, trên tay nâng một cái khay, trên khay có hai tờ giấy đỏ đen.

.

“Hai vị tiên sinh, đây là giấy thông hành của khu Đông. Thành chủ đại nhân hôm nay có việc phải xử lý, không thể tiễn khách, xin thứ lỗi.”

.

Rõ ràng là lệnh đuổi khách.

.

Tu cầm lấy giấy thông hành rồi nói lời từ biệt với quản gia, sau đó lôi kéo Đỗ Trạch còn đang sững sờ đi ra ngoài. Bức màn trên lầu hai bị kéo ra một góc, Heidi nhìn người đó rời đi, hít vào một hơi: không phải nàng, dù có làm như thế nào cũng không phải là nàng.

.

Mãi đến khi trở lại quán trọ, Đỗ Trạch vẫn còn ngây ngốc: bọn họ, hình như, bị đuổi đi?

.

Chị em Ma tộc nghênh đón, các nàng vô cùng vui mừng khi thấy giấy thông hành đỏ đen trong tay Tu. Tu nói đùa gì đó để đuổi các nàng đi rồi mang theo Đỗ Trạch trở lại phòng. Nhìn thấy vẻ không có gì ngoài ý muốn của Tu, Đỗ Trạch nhận không được mà hỏi người trong cuộc: “Đã có chuyện gì xảy ra?”

.

Nhân vật chính ơi, tại sao anh lại bị em gái đuổi đi chứ?

.

Tu có vẻ nhớ tới chuyện tối hôm qua, trong đáy mắt hiện lên một tia phức tạp, hắn bắt đầu dĩ cười nói: “Bị ghét.”

.

...

.

Khoan, cậu vừa nghe cái gì đấy? Nhân, vật, chính, bị, em, gái, vứt bỏ?! Rõ ràng em gái mị ma rất hài lòng với hình tượng bên ngoài và tất cả những thứ khác của nhân vật chính, chỉ còn mỗi việc kết hợp nữa thôi, chẳng lẽ thứ nàng ghét bỏ là kỹ xảo của nhân vật chính? Mà cũng không phải, nhân vật chính trong YY vẫn đều có kỹ năng H trời cho mà... Chẳng lẽ nhân vật chính, kỹ năng H của anh vẫn chưa vượt cấp à?!

.

Độc giả ngu độn đột nhiên cảm thấy mình như đã biết được một chân tướng vô cùng khủng khiếp: trong nguyên tác Hồn huyết, khi nhân vật chính công thành Agares và gặp gỡ em gái Heidi, hậu cung của hắn đã hình thành, cũng đã hoàn toàn “thân kinh bách chiến”; còn hiện tại hậu cung của nhân vật chính cả một người cũng không có, ngay cả đối tượng hôn môi duy nhất cũng là một thằng đực rựa, cho nên về cơ bản là không có kinh nghiệm.

.

Trong nháy mắt, Đỗ Trạch sinh ra một cảm giác đồng tình sâu sắc với Tu, vì thế cậu nắm chặt tay Tu an ủi, ánh mắt kiên định: luyện tập nhiều chút là tốt rồi, năm sau chúng ta đánh lại.

.

Tu hơi mê mang nhìn bàn tay bị nắm chặt của mình rồi như đã đoán được điều gì đó, hần hơi nheo mắt, đột nhiên ôm lấy Đỗ Trạch. Đỗ Trạch còn chưa kịp cứng người đã nghe Tu ghé vào lỗ tai cậu mà thở dài: “Có cảm giác thất bại...”

.

Trong giọng nói tràn ngập mùi mát mát, chắc là do lần đầu tiên mà đã bị như vậy nên hần mới suy sụp? Đỗ Trạch nghĩ, đây quả thực là một sự sỉ nhục nghiêm trọng đối với tôn nghiêm nam giới. Độc giả dần dần bỗng dưng hơi chột dạ, nhìn kiểu gì cũng đều là vì cậu chen vào mà làm xáo trộn trình tự thời gian của câu truyện, cho nên mới dẫn đến bi kịch tàn ác này.

.

Đỗ Trạch vắt hết óc, nói ra vài câu an ủi: “Không sao, có thể học được mà.”

.

Khóe miệng Tu khẽ nhếch lên: “Người dạy ta?”

.

Âm cuối của hần rất là vi diệu, không giống hỏi mà lại giống trần thuật hơn, trong đó còn lẫn một loại thâm ý nửa như hỏi ý kiến nửa như ra lệnh.

.

“Người biết rất nhiều... Đúng không?”

.

Ở vùng đất thất lạc, thanh niên tóc đen đã nói với phù thủy rằng: tôi biết rất nhiều thứ, anh có thể lợi dụng tôi.

.

Chẳng lẽ tiểu sinh phải nói với anh chàng đây cũng là một tên đã tương thân tương ái với tay phải rất nhiều năm rồi chắc? Không bao giờ!

.

Bậc thầy lý sự Đỗ Trạch bí hiểm nói: “Lời ân ái, hôn môi, âu yếm... là những kỹ xảo cần thiết.”

.

Cụ thể như thế nào thì, anh tự mình tìm hiểu đi!

.

“Lời ân ái... Giống thế này sao?”

.

Trong nháy mắt, bên tai xuất hiện cảm giác hệt như một nụ hôn, giọng nói trầm thấp từ tính của Tu như hòa tan màng nhĩ rồi chảy thẳng vào trong.

.

“Ta yêu người.”

.

Trái tim của Đỗ Trạch đập “thịch” một cái. Cậu run rẩy, cái thanh âm khiến xương cốt cả người đều nhũn nhão này thật sự rất phạm quy.

.
“Ta muốn hôn lên mỗi tấc da thịt của người.”

.
Những tình cảm mơ hồ như nảy sinh trong căn phòng mờ tối, chỉ có một giọng nói như đang thấm vào chỗ sâu nhất của linh hồn là đang dịu dàng rủ rỉ, trầm trầm, sâu lắng.

.
“Ta muốn toàn thân thấm đầy mùi hương của ta.”

.
Da đầu Đỗ Trạch run lên. Cậu gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt, thậm chí còn cảm thấy không thể thở nổi, như là đang chết chìm, cả những dây thần kinh cũng ngập trong thanh âm ngậy ngất đó.

.
“Ta tiến vào... được không?”

.
... Nhân vật chính, đồ tiểu hồ ly!

.
Cho dù đã từ trong ngực Tu lui về phía sau vài bước, bên tai Đỗ Trạch vẫn còn lưu lại cảm giác ấm áp đó. Cậu trống rỗng nhìn Tu, trầm mặc một lúc rồi dùng chất giọng khô khan bình luận: “Làm rất tốt.”

.
Chân tiểu sinh mềm nhũn hết cả rồi (gào thét -ing)! Nhất Diệp Tri Khâu, ngài đã làm cách nào mà sáng tạo được cái hung khí nhân gian như thế hả! Trách không được tiểu hoàng đế của Tinh quốc () lại phục tùng nhân vật chính đến vậy. Sức hút của nhân vật chính đã sớm đột phá tới đỉnh cao, nam nữ già trẻ đều quá sạch! Có thể từ chối được nhân vật chính, em gái Heidy, em đúng là trang tuyệt sắc!

.
“Người cảm thấy được... là đủ rồi.” Tu nói băng quơ: “Lần sau dạy ta hôn môi đi.”

.
... What?

.
Giờ phút này, Đỗ Trạch mới sâu sắc cảm thấy, có phải trong lúc vô tình cậu đã tự bán mình đi không?

.
Trước ánh mắt dờ dẩn của Đỗ Trạch, Tu lấy không gian giới chỉ ra, một quang sáng nhật hiện lên, trên tay của hắn xuất hiện một viên đá hình quả trứng, đúng là thạch trứng đã bị Heidy cướp đi ở hội đấu giá sau lại được trả về. Tu đưa quả trứng cho Đỗ Trạch, mỉm cười.

.
“Đây là thứ ngươi muốn.”

.

.

Thứ người muốn ta sẽ đoạt về.

.

Cho nên cứ ỷ lại vào ta, cứ muốn nhiều hơn nữa đi.

.

Dù là tiền tài, danh lợi, hay bất cứ thứ gì.

.

Ta sẽ biến chúng thành của người.

.

—— Hộp bí mật

.

30. Chương 30

Tiểu phượng hoàng (chỉ mang tính minh họa)

Tác giả: Chỉ với 998 cái, ngài có thể mang một thần thú về nhà.

.

Đỗ Trạch chỉ nhìn thạch trứng trong tay Tu chứ không nhận lấy.

.

“Nó là của anh.” Đỗ Trạch ấn tai nghe nói: “Bên trong có thần thú.”

.

Khi thấy trứng thần thú được mang lên bán đấu giá, rada tình tiết của Đỗ Trạch lập tức bắt ngay tín hiệu. Tầng đá có hình trứng đó đích thực là trứng thần thú mà nhân vật chính đã lấy được từ trong bảo khố của thành Cimeies. Khi đó, nhân vật chính đã phát hiện thạch trứng này tuy mang uy áp, nhưng bên trong lại không hề có sự sống nào.

.

Nghe vậy, giọng Tu nhẹ nhàng đến mức gần như là thì thầm: “Thần thú... người có muốn lấy nó không?”

.

“Nó thuộc về anh.”

.

Đỗ Trạch ngụ ý rằng mình sẽ không tơ tưởng đến manh sủng của nhân vật chính, nhưng trong chớp mắt đó, cậu dường như thấy được sự thất vọng trong mắt Tu. Là ảo giác chăng? Đỗ Trạch còn chưa nghiên cứu kỹ càng, Tu đã tiếp lời: “Đây là thần thú gì?”

.

Nhân vật chính trong nguyên tác Hồn huyết cũng hỏi tương tự như thế, chỉ khác ở chỗ bên cạnh nhân vật chính bây giờ có một thủ hạ kiến thức uyên bác nói cho hắn biết, bên trong thạch trứng là...

.

“Hỏa phượng hoàng.”

.

Có phải rất trâu bò không! Khi thấy tên của thần thú, tất cả độc giả đều chấn động dữ dội. Ở bất cứ đâu trong tiểu thuyết YY, sự tồn tại của long và phượng đều đứng trên đỉnh cao, một là vua bách thú (PS: Thú ở đây là chỉ ma thú chủng loại thú, chứ không phải Thú tộc.), một là vua bách điều. Nhân vật chính khi đó đã có nhiều thần thú gồm chó ba đầu Cerberus, thú một sừng ác mộng sa đọa, hỏa phượng hoàng, tính thêm cả thú cười Long tộc trong tương lai. Đội hình mạnh sừng xa hoa đến độ muốn chọc mù mắt người ta. Người ta cực khổ lắm mới bắt được một con lõi ưng giai cao làm thú cưng, thế mà chưa kịp khoe hàng đã bị đoàn mạnh sừng của nhân vật chính dọa vãi cả nước tiểu.

.

Hỏi ngài có thích không như một đám điều ti ở kỹ viện.

.

Vì một tương lai sáng ngời, Đỗ Trạch bắt đầu giải thích với Tu: “Hỏa tinh phách có thể ấp được nó.”

.

Hỏa phượng hoàng là loài chim bất tử, nó có thể hồi sinh sau khi bốc cháy. Tuy thạch trứng lúc này giống như một quả trứng chết không có sự sống, nhưng chỉ cần có đủ hỏa tinh phách thì sẽ dễ dàng ấp nó nở ra. Lần trước họ cướp được từ hỏa lãnh chúa ba mảnh tinh phách, trong đó một mảnh dùng để chữa thương cho Elise, chỉ với hai mảnh còn lại thì còn lâu mới ấp được trứng, bởi nó yêu cầu phải đủ số lượng hỏa tinh phách là: 1000.

.

Đỗ Trạch đếm đếm đếm. Độc giả khổ bức phảng phát nghe được tiếng gào thét xé lòng của vị tác giả nào đó: 998 cái! Chỉ với 998 cái! Ngài có thể mang một thần thú về nhà!

.

Tu cũng trầm mặc khi nghe được số lượng cần có từ Đỗ Trạch, nhưng ngay sau đó hần lại gọi chị em Ma tộc đến, bảo họ tìm hiểu tin tức về hỏa tinh phách ở thành Agares. Verl và Elise làm việc rất mau lẹ, gần như ngay hôm sau đã có đáp án: có một thương nhân bảo rằng hần có đủ số hỏa tinh phách như yêu cầu, hy vọng có thể thương lượng giá tiền với chính chủ.

.

Lúc Đỗ Trạch mở cửa và thấy được thân ảnh màu xanh bên ngoài, đầu óc tên ngốc nào đó bỗng trống rỗng.

.

“Đã lâu không gặp.” Nam tử áo xanh cầm sách vỗ đầu mình, cười tủm tỉm: “Có thể được giao dịch lần nữa với các hạ thật sự là vinh hạnh của ta ~ ”

.

Hệ thống: Bạn đã phát hiện được thương nhân thần bí “Dan”, có tấn công không, xin hãy lựa chọn.

.

Ký ức bị lừa thăm hại khi trước lại dâng trào, đó là lần tuyệt vọng nhất trong đời Đỗ Trạch, dù rằng sau đó Tu vẫn tin tưởng cậu, còn mang cả áo cậu trở về. Thế mà bây giờ tên đầu sỏ gây tội kia lại tự động đưa mặt đến... Ngứa tay quá đi.

.

Đỗ Trạch rất muốn gào thét, nhưng cuối cùng vẫn cứ lạnh lùng thanh cao phụt ra một câu chỉ trích: “Anh theo dõi bọn tôi.”

.

Là người đã dẫn Dan đến, Verl bất an nhìn qua nhìn lại Đỗ Trạch và Dan, nàng không ngờ rằng hai bên biết nhau, hơn nữa lại có quan hệ rất xấu.

“Người nói quá lời rồi.” Dan ho nhẹ: “Ta đã rất vất vả mới cảm nhận được hơi thở của người. Vừa nghe người có việc cần, ta đã không ngừng nghỉ chạy đến đây.” Ánh mắt của y chuyển qua Tu, nam tử áo xanh híp mắt, dùng một ngữ điệu tưởng chừng chắc chắn mà lại như không xác định được: “Nói vậy vị này chính là Chu nho tiên sinh nọ.”

Bị Dan điểm danh, Tu mở miệng hỏi vặn lại: “Người biết?”

Quá đơn giản, bởi vì người cũng dùng ánh mắt đó nhìn người bên cạnh kia. Không, phải nói là càng mãnh liệt, càng khủng khiếp hơn cả khi ấy, tựa như một người bị rơi xuống nước gặt gao ôm chặt khúc cây nổi để níu giữ sinh mệnh của mình.

Dan cười mà không đáp, y vỗ vỗ tay, nhiều chiếc rương rơi liên tục từ hư không đáp xuống nền phòng. Cho dù đã có cách ly, nhưng sự nóng cháy của nguyên tố lửa vẫn tản ra bên ngoài. Verl khiếp sợ nhìn chúng, nàng biết thương nhân đó có hỏa tính phách, nhưng với số lượng kinh khủng như thế thì... chỉ có ngàn vạn năm mới tích lũy được. Dan đứng ở cửa, mỉm cười nói: “Có muốn để ta vào rồi hoàn thành cuộc trao đổi này không?”

“Người muốn thứ gì?”

Dan không trả lời ngay mà vỗ vỗ sách lên đồng rương chất đầy phòng, như một thương nhân chân chính đang giới thiệu hàng hóa của mình: “Ở đây có tất cả mười rương, mỗi rương chứa một trăm hỏa tính phách... các hạ có thể kiểm kê trước một lần...”

“Không cần nhiều lời.” Tu cắt ngang lời Dan: “Hãy nói mục đích của người.”

“Ta đây sẽ không khách khí.” Dan nhìn thẳng vào thanh niên anh tuấn tóc vàng mắt xanh đối diện, người nọ vẫn tuấn lãng như Ma tộc tóc đen mắt tím trong trí nhớ, chỉ khác ở hình thái mà thôi. “Ta muốn lấy một ít máu của các hạ.”

Đỗ Trạch đứng bên sừng sốt, trong nguyên tác, thù lao mà Dan đề xuất với nhân vật chính cũng là máu. Cậu nhận ra rằng, dù nội dung có rối loạn đến đâu thì mọi người ở đây vẫn đi theo quỹ đạo của mình, ví như Heidy sẽ yêu Tu, Dan sẽ đòi máu của Tu.

Lại ví như, Tu sẽ đưa máu cho Dan.

“Cuộc giao dịch với các hạ rất vui vẻ ~” Dan đại khái cũng biết mình không được chào đón ở đây, y cất kỹ lọ máu rồi chào từ biệt. Trước khi đi, Dan búng tay một cái, một mảnh giấy đáp xuống tay Tu. “Có gì cần, có thể dùng nó để liên lạc với ta, ta sẽ hết lòng thỏa mãn nhu cầu của các hạ.”

“Mong chờ lần giao dịch kế tiếp với các người.”

Dan đi rồi, Đỗ Trạch nhìn ngón tay rỉ máu của Tu rồi bảo Verl lấy nước thuốc và băng gạc đến. Thế giới Hồn huyết có một quy tắc: ma pháp chữa trị chỉ có thể dùng cho người khác, không thể dùng cho bản thân, cũng giống như thầy thuốc không thể tự chữa bệnh cho chính mình.

Verl mang nước thuốc và băng gạc đến, nhưng lại không bôi thuốc giúp Tu mà chuyển qua cho Đỗ Trạch. Đỗ Trạch nhìn thiếu nữ áo xanh lui ra với vẻ mặt ung dung, lại còn thay họ khép kỹ cửa, cậu đã hết hy vọng với kết cuộc song phi này rồi: trong lòng hai chị em, họ là một cặp bách hợp và một cặp gay!

Đỗ Trạch mặt không đổi sắc bước tới ngồi xổm xuống xử lý miệng vết thương nơi tay Tu.

Mẹ nó, vị trí miệng vết thương đúng là khó xử! Đỗ Trạch quần đi quần lại năm sáu lần, mãi đến khi ngón tay Tu đã ngừng chảy máu mà cậu vẫn còn chưa quần xong. Đỗ Trạch quan sát kiệt tác vô cùng thâm thúy của mình, im lặng.

Một lời khen dành cho tiểu cầu của Tu. (Tiểu cầu có tác dụng làm đông máu)

“Rất tốt.” Trong giọng nói Tu có lần tiếng cười: “Lần sau vẫn nhờ người giúp đỡ.”

... Nhân vật chính, có phải anh muốn mượn tay tiểu sinh để thí nghiệm năng lực tự lành của mình không?

Đỗ Trạch máy móc thu dọn nước thuốc và băng gạc, sau đó thấy Tu đang cầm mảnh giấy mà Dan để lại. Trong Hồn huyết có ghi rằng, chỉ cần xé mảnh giấy đó thì có thể tùy thời gọi Dan đến. Sau mỗi lần giao dịch, Dan sẽ để lại một mảnh giấy tương tự, trên đó có một dòng chữ mà nhân vật chính không thể đọc được.

Cho rằng Đỗ Trạch có hứng thú với mảnh giấy, Tu đưa mảnh giấy sang. “Trong này có loại chữ rất lạ, chưa từng thấy qua.”

Cũng giống trong tiểu thuyết thôi. Đỗ Trạch đón lấy rồi nhìn lướt qua, sau đó thì ngây ngẩn cả người.

Cậu hiểu được nó.

Như với ngôn ngữ của thế giới này, cậu có thể đọc hiểu những chữ viết xa lạ đó một cách dễ dàng. Đỗ Trạch thậm chí còn có một kết luận rất buồn cười: bởi vì cậu là “độc” giả, cho nên cậu có thể đọc hiểu được ngôn ngữ và chữ viết trong Hồn huyết.

Chữ viết trên mảnh giấy đó rất đơn giản, chỉ vẽ vệt một cái tên: Dantalion.

Đỗ Trạch sửng sốt, ma thần Dantalion? Hắn có quan hệ gì với Dan?

Dantalion... Dan?

.
Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó!!!

.
Giờ phút này, sét đánh ầm ầm cũng không tài nào miêu tả được tâm tình của độc giả, cậu thế mà lại thấy được bí mật động trời trong Hồn huyết á.

.
Dantalion mà xóa hết những chữ sau chỉ để lại phần đầu thì là DAN. Dan, chẳng lẽ thân phận thật sự của thương nhân thần bí Dan trong Hồn huyết là ma thần Dantalion trong 72 ma thần? Thứ đó mà lại là thần! Thần rõ như ban ngày! Cậu xem hết năm trăm chương của Hồn huyết mà không hề phát hiện tác giả thả thần ở đại lục hồn độn!

.
Hiện giờ, chỉ có một câu để miêu tả tâm tình Đỗ Trạch: nhân vật chính, mau ra đây nhìn trời đi!

.
Sự bất thường của Đỗ Trạch rất rõ ràng, lần đầu tiên Tu thấy Đỗ Trạch có biểu cảm như vậy, hấn sốt ruột hỏi: “Người sao vậy?”

.
“Dan là...” ma thần Dantalion.

.
Tiếng của Đỗ Trạch im bật. Cậu mở miệng, cái từ “Dantalion” đó không thể phát ra được, sức mạnh vô hình lại một lần nữa ngăn cản cậu vượt quá quy định. Cảm giác bị chặn mãnh liệt đó rất khó chịu, Đỗ Trạch hít một hơi, sau đó thử thay đổi một từ không để lộ bí mật: “... thần.”

.
Ôn trời đã không bị ngăn lại.

.
Tu nghe xong rất sững sốt, hấn nhìn Đỗ Trạch bằng ánh mắt khó tả.

.
“Thần...” Giọng Tu rất khẽ, như đang gặm cắn cái từ đó rồi chậm rãi nuốt xuống. “Phải làm sao mới có thể thành thần?”

.
Đỗ Trạch sững sốt, tuy trong tương lai Tu chắc chắn sẽ trở thành một vị thần tối cao, nhưng Nhất Diệp Tri Khâu lại không nói cụ thể điều kiện để thành thần là gì, chỉ không ngừng khiến nhân vật chính mạnh hơn, mạnh hơn, rồi mạnh hơn. Cho nên Đỗ Trạch chỉ có thể cho một đáp án mơ hồ: “Mạnh hơn.”

.
Đến lúc đó, thế giới sẽ tự động mở một con đường thần thánh trước mắt anh, bởi đây chính là mục đích tồn tại của thế giới này.

.
Tu nhìn chăm chăm Đỗ Trạch, nhẹ nhàng gật đầu, lại giống như đang hứa hẹn trọn đời.

.
Dẹp chuyện nhìn trời qua một bên, mười rương hỏa tinh phách Dan để lại vẫn chưa được xử lý, nguyên tố lửa nóng cháy dị thường sẽ thu hút rất nhiều sự chú ý. Tu nhét chín rương vào không gian giới chỉ rồi lấy

thạch trứng ra, mở chiếc rương còn dư lại. Ánh sáng chói lóa làm cả căn phòng đỏ bừng lên, hỏa tinh phách được sắp xếp chỉnh tề trong rương. Tuy chưa rõ động cơ của Đan, nhưng không thể phủ nhận rằng y có thể mang đến thứ mà họ cần nhất.

Tu đặt thạch trứng lên hỏa tinh phách. Hỏa tinh phách bắt đầu tan rã với tốc độ nhanh đến chóng mặt. Cho dù không nhìn thấy hỏa nguyên tố, nhưng Đỗ Trạch có thể cảm nhận được chúng đang bị thạch trứng hấp thụ. Chỉ trong nháy mắt mà một rương hỏa tinh phách đã bị hấp thụ hoàn toàn. Tu cầm thạch trứng tựa hồ bóng hơn một chút, lấy chiếc rương thứ hai ra.

Chiếc rương cuối cùng được mở ra cũng là lúc bình minh lên. Lúc này thạch trứng đã không thể gọi là thạch trứng được nữa. Nhìn từ ngoài, nó trông như một quả trứng vàng. Vỏ ngoài nó bóng loáng, chạm vào thì thấy trơn nhẵn, có thể cảm nhận được sức nóng và sự rung động mơ hồ ở bên trong.

Dưới cái nhìn chăm chú của Tu và Đỗ Trạch, quả trứng xuất hiện một khe nứt, ánh sáng đỏ vàng bên trong lọt ra ngoài, chiếu rõ một bóng dáng đang phá vỏ. Đỗ Trạch rất kích động: Hu hu! Cuối cùng cũng tận mắt thấy được thần thú khí phách uy vũ trong truyền thuyết!

Thứ bên trong húc húc vài cái khiến khe nứt càng lúc càng mở rộng. Nó lui về, dường như đang dồn hết sức, sau đó đâm mạnh vào vỏ trứng. Vỏ trứng không chịu nổi sức nặng nên vỡ ra hoàn toàn. Trong ánh mắt sung sướng của tên ngốc nào đó, một thân hình nho nhỏ lăn ra nhanh như chớp.

Đó là một con con con con... gà con.

Tu & Đỗ Trạch: ...

Tiểu phượng hoàng toàn thân lông vàng chỉ to bằng một nắm tay. Cơ bản không thể cho đó là lông vũ, chỉ có thể gọi là lông tơ, trên cái thân tròn vo đầy còn dính chút dịch trứng. Dịch trứng gặp không khí thì lập tức bốc cháy rồi biến mất rất nhanh, vì thế lông vàng của tiểu phượng hoàng xù bông lên. Dường như do dùng quá nhiều sức nên đầu óc nó choáng váng, cả thân hình nằm rạp dưới đất không nhúc nhích, một mảnh vỏ trứng còn dính trên đầu nó.

— Tác giả ơi, xin ngài hãy thương tình trả lại thần thú khí phách uy vũ cho tôi a a a!

Đỗ Trạch nhìn “phượng hoàng” mềm nhuyễn, tâm nứt ra thành nhiều mảnh. Mặc dù Nhất Diệp Tri Khâu có miêu tả sơ lược rằng thạch trứng sẽ nở ra phượng hoàng ở thể non, cũng chính vì thế mà nhân vật chính mới để Elise có cùng thuộc tính hỏa nuôi dưỡng. Thế nhưng độc giả lại không ngờ rằng, phượng hoàng đó lại non đến thế này. Thứ này chẳng phải là gà con hả!

Tu bước qua lấy vỏ trứng trên đầu cục lông xuống, vì thế cục lông đó lộ ra một đôi mắt đen bóng. Thật trùng hợp làm sao, lúc này Tu đang đứng sau nó, bởi vậy cặp mắt của gà con nhìn thấy Đỗ Trạch đầu tiên. Cục lông đó bắt đầu run lấy lấy, lông màu vàng nhạt cuộn tròn lại. Cho dù vậy, nó vẫn ngẩng cao đầu nhìn chăm chăm Đỗ Trạch, phát ra tiếng kêu non nớt: “Chíp.”

Bán manh đáng xấu hổ! Cơ mà mày nhận sai chủ rồi!

.

Thấy Đỗ Trạch lạnh mặt không phản ứng gì, cục lông phẩy cánh đứng lên. Nó duỗi thân hình béo đơ đơ hoàn toàn tương phản với cái móng vuốt bé tí, bảo là bước qua còn chẳng bằng đổi lại thành nhẹ nhàng lăn qua.

.

Đỗ Trạch thấy cục lông đó vừa tới gần vừa run rẩy kêu: “Chíp, chíp, chíp.”

.

Gà con, mày đang run kìa! Tiểu sinh biết mày rất sợ cho nên mày không cần lại gần nữa đâu!

.

Thấy Đỗ Trạch định né đi, cục lông lăn mạnh tới, ôm lấy chân phải Đỗ Trạch: “Chíp!”

.

Chim non tình kết VS độc giả uy hiếp, chim non tình kết toàn thắng, “mama” muôn năm

~.

Đỗ Trạch chờ dẫn nhìn Tu: “Lấy nó đi.”

.

Đây là manh sủng của anh, tuy trông có vẻ hơi rởm.

.

“Hình như nó rất thích người.” Tu nhìn tiểu phượng hoàng đang run rẩy bám trên chân Đỗ Trạch, mỉm cười nói: “Người cứ nuôi nó trước đi.”

.

Không đợi Đỗ Trạch lên tiếng, Tu nhìn về phía chân trời bên ngoài cửa sổ, tiếp lời: “Đã khuya rồi, nghỉ ngơi thôi.”

.

Dưới ánh nến, nụ cười của Tu có chút mơ hồ.

.

“Thức dậy rồi hãy chuẩn bị đồ đạc, ngày mai quay về đại lục chính diện.”

.

.

Rachel nhìn mảnh xương trắng trong tay, quanh nó có những vết cháy sém, chỉ có do nổ mạnh hoặc sấm sét mới tạo ra được vết cắt như thế này. Hắn nhìn qua lòng biển tử linh, ở đó vẫn đầy xương trắng như cũ, mọi dấu vết đều bị che đi, chỉ còn lại mùi vong linh nồng nặc.

.

“Gần đây có chủ thành nào không?”

.

Nghe thấy câu hỏi của Rachel, Ma tộc áo đen mở bản đồ.

.

“Bẩm đại nhân, gần đây có thành Ose, thành Valac, thành Andrealphus, thành Belial, thành Andromalius.”

.

“Tìm một chỗ nghỉ đi.”

.

Rachel nhìn bầu trời tím, thở dài một hơi.

.

“Baal đại nhân, là ngài ư?”

.

.

.

Người này luôn nghĩ rằng những thứ tốt nhất phải thuộc về hắn: thần khí lợi hại là của hắn, nữ nhân xinh đẹp là của hắn, thần thú hùng mạnh cũng là của hắn... Đường như cả thế giới này đều là của hắn.

.

Như lẽ dĩ nhiên, không phải khát cầu.

.

—— Nó thuộc về người.

.

Thế còn người thì sao?

.

—— Hộp bí mật

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Tác giả: Chỉ cần 998 cái, ngài có thể mang một thần thú (phượng hoàng) về nhà.

.

Độc giả: (yên lặng rút ví)

.

Tác giả: Chỉ cần 998 cái, ngài có thể mang một thần thú (độc giả) về nhà.

.

Nhân vật chính: (yên lặng rút ví)

.

31. Chương 31

Nhân vật chính: Người ôm ta, sau đó ngồi lên.

.

Thủ vệ Ma tộc tiếp nhận hai tờ giấy thông hành Tu đưa ra. Xác nhận xong, gã nhìn Đỗ Trạch và chị em Ma tộc phía sau Tu, nói: “Chỉ có thể cho hai người qua.”

.

Tu chỉ chính mình và Đỗ Trạch.”Ta và hân.”

.

“Chíp chíp.” Tiểu phượng hoàng trên đầu Đỗ Trạch kêu to một tiếng, cho thấy sự tồn tại của mình.

.

Thủ vệ Ma tộc nhìn chằm chằm vào cục lông nhỏ đang run rẩy: “Đây là cái gì? Gà?”

.

Nếu tôi bảo đây là phượng hoàng, anh có tin không?

.

Đỗ Trạch mặt không đổi sắc toát ra sự bất mãn. Lúc thức dậy, Đỗ Trạch phát hiện cục lông đó đã làm tổ trên đầu mình. Tuy tiểu phượng hoàng vẫn run lấy bầy, nhưng run rẩy lại run rẩy mãi cũng thành quen, nó dùng móng vuốt nhỏ nhỏ lay lay mái tóc đen của Đỗ Trạch rồi vừa lòng cảm chột. Mỗi khi Đỗ Trạch muốn bắt nó xuống, tiểu phượng hoàng sẽ cắn tóc Đỗ Trạch không buông.

.

Thủ vệ Ma tộc nhìn chán chê tiểu phượng hoàng rồi không thèm để ý nữa, hân nhận giấy thông hành và thổi một tràng còi dài. Cánh cửa nặng trĩu từ từ được mở ra, một đầm lầy màu đen xuất hiện trước mặt mọi người, trên đầm lầy là một màn sương mỏng, mùi thối rửa nồng nặc bốc lên. Đây là đầm lầy tử vong, nó từng là chiến trường giữa Thiên tộc và Ma tộc, đồng thời cũng là chiến trường của Chu Nho và Vong Linh. Chỉ cần xuyên qua đầm lầy tử vong là có thể tiến vào vùng đất thất lạc.

.

Tu kéo Đỗ Trạch không chút do dự đi qua cổng chính, Đỗ Trạch bất giác quay đầu nhìn lại chị em Ma tộc. Cho dù trước đó đã nói lời từ biệt, Verl vẫn khóc không thành tiếng, Elise đứng một bên dịu dàng ôm lấy tỷ mình. Nhận thấy ánh mắt của Đỗ Trạch, thiếu nữ áo đỏ mỉm cười, giọng nói từ xa truyền lại.

.

“Chúc Tu đại nhân và Đỗ Trạch tiên sinh thuận buồm xuôi gió. Bất cứ lúc nào, chúng ta cũng đều sẽ là người hầu trung thành nhất của các ngài.”

.

Cánh cổng chính nặng nề khép lại, cắt đứt lúm đồng tiền và thanh âm của thiếu nữ.

.

Sau khi đi vào đầm lầy tử vong, mùi hôi thối đó xộc thẳng vào mũi. Tiểu phượng hoàng hất xì liên tục, lần lớn nhất còn phun ra một ngọn lửa nhỏ, đốt trụi mấy sợi tóc của Đỗ Trạch.

.

Đỗ Trạch: ...

.

Tu ngừng lại, hần niệm khẽ vài chữ. Một cơn gió nhẹ lướt qua, Đỗ Trạch lập tức cảm thấy không khí tươi mát hơn rất nhiều, đây là một ma pháp nhỏ hệ phong rất có ích, ít nhất nó đặc biệt hữu hiệu với mái tóc của tên đàn nào đó.

“Cẩn thận dưới chân.”

Nước bùn màu đen khi dẫm lên như có một lực hút xuống dưới. Tu và Đỗ Trạch đi một lát trên đầm lầy, trong màn sương mờ phía trước bỗng xuất hiện một bóng đen. Tu và Đỗ Trạch dừng bước, nhưng bóng đen đối diện vẫn bị kinh động. Bóng đen đó cao khoảng ba thước, nó xoay người lại, trong sương mù lóe lên hai điểm sáng màu xanh.

Tu đứng trước Đỗ Trạch niệm vài câu chú ngữ, một cơn gió ập đến đánh tan làn sương mù, lộ ra toàn bộ cái bóng. Đó là một người máy cao lớn, hai tay vừa to vừa dài, dây xích quấn quanh người, trước ngực trái vẽ một ngôi sao nhỏ, thân thể làm bằng kim loại màu xám đậm, hai điểm sáng màu xanh lúc này là mắt của nó.

Đỗ Trạch lập tức có ảo giác như đang xuyên đến thế giới khoa học viễn tưởng. Cậu biết người máy trước mặt trong Hồn huyết được gọi là rối máy, là kiệt tác hàng đầu của Chu Nho tộc.

Ánh sáng trong mắt rối máy quét qua Tu và Đỗ Trạch, nó phát ra tiếng điện tử: “Tích —— phát hiện sinh mệnh X3; tiến hành xác nhận chủng tộc, tích —— không phải Chu Nho tộc; tiến hành xác nhận phe cánh, tích —— không thể phân biệt; tiến hành xác nhận tổng hợp, tích —— bắt đầu dùng phương án đánh đuổi C, tiến hành truy đuổi sinh mệnh.”

Ánh sáng trong mắt con rối lóe lên, nó hướng về phía Đỗ Trạch và Tu, giọng nói vang to.

“Cảnh cáo! Hãy rời khỏi nơi này trong vòng 10 giây, nếu không sẽ phát động công kích. 10, 9, 8...”

Thấy Tu không định rời đi, Đỗ Trạch lôi kéo Tu. “Muốn đánh hả?”

Tu có vẻ hơi ngạc nhiên. “Sao thế?”

“Không phải nó nói là...” Nhìn thấy phản ứng của Tu, Đỗ Trạch bỗng có một phỏng đoán bất ổn. “Anh, không hiểu được?”

Đỗ Trạch này giờ vẫn cho rằng con rối máy đang nói ngôn ngữ thông dụng của đại lục, hiện tại cậu mới nhớ trong Hồn huyết có nói rằng, rối máy sử dụng ngôn ngữ của Chu Nho. Đối với Đỗ Trạch, ngôn ngữ của thế giới này rất xa lạ, cậu chỉ biết mình được một năng lực vô hình nào đó phiên dịch cho mà nghe thôi. Giống như khi một người ngoại quốc đang nói chuyện, nếu có máy phiên dịch thì cậu sẽ hiểu được, nhưng lại không biết đối phương đang nói tiếng Pháp hay tiếng Nga.

Tu gật đầu, hỏi: “Nó nói gì?”

.
Đỗ Trạch còn chưa kịp trả lời, số đếm ngược của con rối máy đã chạy tới gần cuối.

.
“... 3, 2, 1, chuyển sang trạng thái tấn công.” Ánh sáng xanh trong mắt con rối máy chuyển thành màu đỏ.
“Tiến hành đánh dấu mục tiêu, đã xác định mục tiêu, tích —— bắt đầu đánh đuổi.”

.
Con rối rút dây xích trên người ra rồi từng bước hướng lại.

.
Tu rút kiếm chủ động tiến đánh. Rối máy thấy Tu tiếp cận, hai tay vung lên, sợi xích thô to bắn về phía Tu. Kiếm trong tay Tu chém vào dây xích vang lên một tiếng “keng”, tia lửa bắn ra bốn phía. Đầu khí không màu trên thân kiếm phủ xuống xích sắt sinh ra một lực công phá không thể tưởng tượng nổi, xích sắt của con rối đứt thành từng đoạn và rơi xuống mặt đất.

.
Thế nhưng, dù đã phá hủy xích sắt, Tu vẫn không lui về sau. Hắn nhìn kiếm trong tay, đây là thanh kiếm mua ở thành Agares, cho dù có bổ sung đầu khí, trên thân kiếm vẫn xuất hiện vài vết nứt, điều này đủ để chứng minh cho sức mạnh khủng bố của con rối máy. Nó không quan tâm đến sợi xích đã đứt, mà rút từ trên người ra thêm vài sợi xích nữa, tiếp tục khai triển công kích.

.
Lần này Tu không đỡ xích nữa, hắn niệm vài câu chú văn, gió khẽ thổi bay mái tóc vàng. Tu hơi cong chân, sau đó nhảy bổng lên đến một độ cao khó tưởng... cứ như là được gió nâng lên. Ánh sáng rọi xuống từ đằng sau thanh niên tóc vàng, bao phủ cả hình dáng con rối máy phía dưới. Hai tay Tu cầm kiếm, đầu khí lan khắp thân kiếm, rồi hung hăng đâm xuống đầu con rối.

.
Thanh kiếm không chịu nổi áp lực nên vỡ nát, đầu con rối cũng bị phá hủy hầu như không còn. Con rối mất đầu khựng lại một chút, sau đó vươn tay muốn bắt lấy Tu đang đứng trên vai mình. Tu suýt nữa đã bị con rối bắt được, hắn nhảy xuống khỏi người nó, thở dốc nhìn nó quơ hai tay. Có vẻ như đầu là bộ phận thu nhận tín tức của nó. Lúc này, con rối không đầu kia đang lòng vòng một chỗ muốn tìm kẻ địch của mình.

.
Muốn kết liễu con rối thì phải phá hủy nguồn năng lượng của nó, nhưng giờ không cần thiết phải hủy diệt nó nữa. Đỗ Trạch và Tu vòng qua con rối kia, tiếp tục đi tới.

.
Ở trên đường, Tu quay lại đoạn đối thoại vừa nãy: “Lúc nãy con rối máy đó nói gì?”

.
Đỗ Trạch nói lại cho Tu những lời vừa nãy của con rối máy, sau khi nghe xong, Tu như suy nghĩ cái gì đó. Dọc đường đi họ lại thấy thêm vài con rối nữa, vì phát hiện đúng lúc cho nên mới tránh được. Nhưng càng đi vào sâu, số lượng con rối cũng từ từ tăng lên, từ 1 – 2 con lên thành 4 – 5 con đồng thời xuất hiện. Phạm vi để họ né tránh càng ngày càng hẹp, thỉnh thoảng họ phải vòng vèo thật lâu mới tránh được đám rối đang tuần tra.

.
Tu và Đỗ Trạch lại đi thêm một đoạn nữa, sau đó họ mơ hồ nghe được tiếng đánh nhau. Gió từ trận chiến quét đi lớp sương mù, xuất hiện trước mắt họ là một con rối máy khổng lồ, nó lớn gấp hai lần so với những con rối lúc trước, ngôi sao trên ngực cũng có đến hai cái. Đang giằng co với con rối máy hai sao là hai tên Ma tộc. Lúc này dáng vẻ họ rất chật vật, mức độ bị thương cũng không giống nhau.

Tu suy tư một chút, sau đó để Đỗ Trạch đứng lại chờ mình. Thiên Biến hóa thành hình thái ma đao Phần Dục. Tu lắc lắc ma đao không được thuận tay lắm rồi gia nhập chiến cuộc. Dưới sự trợ giúp của Tu, hai Ma tộc rốt cuộc cũng giải quyết được con rối máy khổng lồ kia.

Một Ma tộc bị thương tương đối nhẹ đi tới cảm ơn: “Chúng tôi là đội hộ vệ của thành Agares, cảm ơn hai người đã viện trợ.”

“Đã có chuyện gì?” Tu liếc về phía con rối: “Tại sao lại có nhiều rối máy đến vậy?”

“Chúng tôi cũng đang điều tra nguyên nhân.” Ma tộc kia buồn rầu nhíu mày: “Trong vùng đất thất lạc không biết đã xảy ra chuyện gì, toàn bộ máy móc kim loại đều bị kích hoạt, gặp người liền công kích... Hai người đã gặp được những con rối một sao phải không?” Hấn khoa tay múa chân một hồi, sau đó chỉ vào con rối máy khổng lồ: “Đây là con rối máy hai sao, thực lực hơn gấp mười lần đám một sao, thuộc trình độ của đại kiếm sư.” Ma tộc còn lại chỉ về phía trước, trong mắt ánh lên vẻ sợ sệt. “Nếu các người tiếp tục đi tới trước, sẽ phát hiện tất cả đều là rối máy hai sao xếp hàng dày đặc.”

Nghe vậy, Tu trầm mặc. Hai tên Ma tộc vì đã bị thương nên quyết định trở về. Chờ họ đi rồi, Đỗ Trạch đi đến cạnh Tu, chợt nghe thanh niên tóc vàng khẽ nói: “Ta có ý này... Thử một lần đi.”

Năm ngày sau.

Đầm lầy tử vong vẫn mịt mù sương, một con rối một sao đang đi loanh quanh không mục đích, bỗng dưng, nó nhìn thấy hai thân ảnh.

“Tích —— phát hiện sinh mệnh X3; tiến hành xác định chủng tộc, tích —— phát hiện ra Chu Nho tộc!” Ánh sáng xanh trong mắt con rối không ngừng nháy lên. “Tiến hành xác định thân phận, tích —— không thể tra được, nhận định sơ bộ là người bị thất lạc; tiến hành xác nhận tổng hợp, tích —— bắt đầu dùng phương án bảo vệ A, hộ tống người bị thất lạc trở về ‘quê hương’”

Thân thể cao lớn của con rối máy nặng nề quỳ xuống trước thân ảnh nho nhỏ, vươn tay ra, im lặng chờ đợi sự hồi đáp của chủ nhân. Chu Nho tóc nâu chop lấy thanh niên tóc đen bên cạnh, ngẩng đầu lên để lộ một đôi mắt màu hổ phách. “Nó nói gì?”

Ánh mắt của Đỗ Trạch qua lại giữa con rối máy và Tu một lúc. Dáng người nhỏ nhắn của Chu Nho càng thêm nổi bật trước con rối máy cao hai thước, nhưng chính sự tương phản này lại toát ra một loại rung động khó nói. Cậu hơi gượng gạo nói lại lời của con rối. Tu nghe xong thì nhìn chằm chằm vào bàn tay của con rối trước mặt, sau đó nói với Đỗ Trạch: “Người ôm ta, sau đó ngồi lên.”

Đại não Đỗ Trạch nháy mắt đánh âm một phát: Câu nói này kết hợp với dáng vẻ nhỏ nhắn của anh chủ, quả thực giống hệt một đứa trẻ đang muốn người ta bế.

Tên đàn nào đó ngơ ngẩn cúi người xuống, vụng về ôm Tu vào lòng. Cánh tay mảnh khảnh của Tu ôm lấy cổ Đỗ Trạch, hần tựa cầm vào vai Đỗ Trạch, tầm mắt bị vành tai gần trong gang tấc kia hấp dẫn: trông có vẻ rất mềm...

Con rối máy ôm Đỗ Trạch đứng dậy. Trong lúc nghiêng ngả, Đỗ Trạch cảm thấy tai mình bị cọ mạnh một cái. Con rối bắt đầu chạy đi, Đỗ Trạch không thể không tóm lấy vai nó để tránh ngã xuống, chỗ bị cọ nóng hừng hực khiến cậu nhin không được muốn lấy băng làm lạnh.

Dọc đường, họ thấy rối máy mang đủ loại kiểu dáng, chúng thấy Tu xong sẽ ngừng lại tức khắc, giống như binh lính đứng nghiêm nhìn họ rời đi. Càng tới gần vùng đất thất lạc, số lượng rối máy càng nhiều hơn, lượng sao trước ngực chúng cũng từ một bay thẳng lên ba cái. Càng về sau lọt vào tầm mắt họ đều là rối máy ba sao. Đỗ Trạch nhìn mà hoảng hồn, nếu không phải Tu chuyển sang hình thái Chu Nho thì kiểu gì họ cũng sẽ chết.

Màng ngoài của vùng đất thất lạc càng lúc càng gần, đó là một tầng ngăn cách màu trắng ngà, chỉ cần xuyên qua nó là có thể tiến vào vùng đất thất lạc. Con rối máy không hề dừng lại mà xuyên thẳng vào màng ngăn cách. Đỗ Trạch nhìn khung cảnh quen thuộc đó, dù là lớp đất băng, bầu trời cao thấp hay cột sáng phía xa đều khiến cậu cảm thấy mình như được tái thế.

Sau khi tiến vào vùng đất thất lạc, con rối lấy ra một cái đĩa bay và kích hoạt nó. Đĩa bay nhỏ kêu một tiếng rồi bay tới trước dẫn đường, con rối lập tức đuổi theo. Trước đây, Đỗ Trạch thường hay dùng cái từ ngạo kiều để miêu tả vùng đất thất lạc, nhưng nếu nói một cách chính xác, thì vùng đất thất lạc như một ma trận khổng lồ. Đi vòng quanh cột sáng chính là một cách phá giải, tuy nhiên đó cũng không phải là cách duy nhất. Chu Nho tộc đã tìm ra không dưới mười con đường, trong đó đường nhanh nhất chỉ cần một ngày là có thể đến được cột sáng.

Khi con rối máy ôm Đỗ Trạch và Tu tiến vào cột sáng, xuất hiện trước mặt họ là Kim Tự Tháp kim loại đang hoàn toàn rộng mở. Nó vẫn duy trì trạng thái bị kích hoạt, đi vào là có thể nhìn thấy mắt không gian khổng lồ. Đĩa bay quay về trên con rối, một tia sáng đỏ chiếu xuống bao phủ mọi người. Đỗ Trạch cảm thấy thân thể xuất hiện cảm giác không trọng lực, họ được đĩa bay dẫn đường tiến vào mắt không gian.

Càng tiến gần mắt không gian, ánh sáng đỏ của đĩa bay càng lúc càng lớn, thậm chí chói mắt đến nỗi gần như không thấy rõ thứ gì. Khoảnh khắc tiến vào mắt không gian, có thể là nhờ tia sáng đỏ mà Đỗ Trạch chỉ cảm thấy hơi chóng mặt chứ không hề mất đi ý thức. Khi ánh sáng đỏ quanh họ dần rút đi, Đỗ Trạch thấy được khung cảnh bên ngoài, ngay lập tức bị chấn động dữ dội.

— Cậu ngỡ như mình đã quay về thế kỷ hai mươi mốt.

Đây là một thành phố làm bằng sắt thép, màu sắc chủ đạo của nó là màu xám, trên đường đi có thể thấy được những cỗ máy có hình dạng lớn nhỏ khác nhau. Chúng hoặc mất đi năng lượng lẳng lẳng nằm trong một góc, hoặc vẫn còn đang hoạt động. Đỗ Trạch ngẩng đầu, cậu không nhìn thấy bầu trời, cả thành phố có vẻ như được xây trong lòng đất hoặc trong một hang động, những quả cầu ánh sáng to nhỏ chiếu rọi thành phố tỏ như ban ngày.

Đỗ Trạch biết tên của thành phố này. Trái tim bắt đầu loạn nhịp, cậu loáng thoáng nghe được nội dung chủ đạo của Hồn huyết khê thì thầm với mình.

.

Chào mừng đến với... di tích Chu Nho.

.

.

.

[Thăm dò di tích Chu Nho: nhiệm vụ không cấp bậc. Đi tìm kiếm tài liệu trong di tích Chu Nho, cấp nhiệm vụ và thù lao sẽ được quyết định theo cấp của tài liệu. Người ủy thác: hội đánh thuê.]

.

Người tiếp đón thấy Tu nhìn chăm chăm vào bản thông cáo “Thăm dò di tích Chu Nho”, nàng tốt bụng đề nghị: “Tốt nhất không nên thử nhiệm vụ này, di tích Chu Nho không phải nơi tốt lành gì.”

.

“Nếu sau khi ta hoàn thành nhiệm vụ, cấp bậc được đánh giá là S.” Mặt Tu vẫn không đổi sắc, hỏi: “Cấp bậc lính đánh thuê của ta có tăng lên không?”

.

“Cấp lính đánh thuê của ngài hiện đang là E, nếu ngài tìm được tài liệu cấp S...” Người tiếp đón suy ngẫm một lát rồi đáp lại: “Cấp lính đánh thuê của ngài có thể tăng lên A.”

.

“Ta nhận.” Không một câu thừa thãi, Tu đặt thẳng chứng nhận lính đánh thuê lên bàn.

.

Người tiếp đón còn muốn khuyên bảo một chút, nàng thật sự không nỡ nhìn một sinh linh xinh đẹp như thế đi chịu chết. Nhưng khi người tiếp đón nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của tinh linh này, nàng thở dài một tiếng, bắt đầu tiến hành thụ lý nhiệm vụ.

.

— Trích Hồn huyết

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Nhân vật chính (Chu Nho): Người ôm ta, sau đó ngồi lên đi.

.

Độc giả: Ồ.

.

...

.

Nhân vật chính (Ma tộc): Ủa... Không lên hả?

.

Độc giả: ... Tổ cha anh! Á —— QAQ

.

Tác giả: Hai người đó phát sinh chuyện gì? Làm sao tôi biết được.

.

32. Chương 32

Kẹo làm từ đường QQ

Độc giả: Học tập tốt, mỗi ngày tiến về phía trước

.

Di tích Chu Nho là một trong những tình tiết chính của Hồn huyết , khi đó nhân vật chính rời khỏi khu rừng Tinh Linh, bắt đầu đi du lịch khắp nơi trên đại lục hỗn độn, mở rộng sự nghiệp phục thù của mình. Để cho tiện, nhân vật chính đã đến hội lính đánh thuê đăng kí thân phận. Cấp bậc của lính đánh thuê mới đăng ký đều là E, chỉ có thể tiếp nhận một ít nhiệm vụ đơn giản cùng cấp E. Sau đó nhân vật chính thấy được nhiệm vụ “Tìm kiếm di tích Chu Nho” không cấp bậc, chỉ cần hắn mang một tư liệu cấp S từ di tích Chu Nho về, cấp lính đánh thuê của hắn có thể tốc hành lên A, tất cả quyền lợi được nâng cao, thậm chí có thể thành lập một đoàn lính đánh thuê.

.

Sau khi nhận nhiệm vụ, một tiểu đội lính đánh thuê ở di tích Chu Nho đã phát lời mời cho nhân vật chính. Tại đó, nhân vật chính đã gặp và dây dưa suốt đời với túc địch. Nhưng mà khi ấy, bởi vì hai bên đều che giấu thân phận, cho nên họ hợp tác với nhau rất vui vẻ, còn nảy sinh một cảm giác ăn ý nữa kia. Cũng bắt đầu từ đó, trong trang bình luận của Hồn huyết xuất hiện một lô em gái thực (hủ) nữ nghiên cứu triết học, Đỗ Trạch vô cùng hoài nghi cuốn đồng nhân trên tay mình chính là thành quả nghiên cứu của họ, mẹ nó triết học.

.

Di tích Chu Nho chia làm hai thành trong và ngoài, ngoại thành là nơi sản xuất của Chu Nho tộc, còn nội thành là khu vực sinh hoạt. Ở kỷ nguyên thứ tư, Chu Nho một tay che trời, tư liệu và bảo vật không ngừng được đưa đến thành phố Chu Nho, thành phố sắt thép này là trung tâm của cả đại lục hỗn độn. Sau khi Chu Nho tộc biến mất, di tích Chu Nho đã bị các chủng tộc khác khai phá thành phố bảo tàng. Tuy máy móc bên trong rất mạnh, nhưng cũng không khó để lấy được di sản Chu Nho, giàu có chỉ là việc sớm hay muộn mà thôi. Nhân vật chính và tiểu đội đánh thuê của kẻ địch dốc hết sức lực, thậm chí còn đột phá được ngoại thành vào nội thành.

.

Trong thành, họ tìm được một cánh cửa thần kỳ, nhưng không tài nào mở ra được. Tất cả mọi người chắc cú rằng bảo tàng Chu Nho nằm ngay bên trong. Họ đã nghĩ tất cả các cách để mở cánh cửa nhưng vẫn phí công vô ích. Mãi đến khi nhân vật chính chạm tay lên cánh cửa, dưới những ánh mắt khiếp sợ, nhân vật chính bị cánh cửa đó hút vào. Khi tỉnh lại, nhân vật chính phát hiện huyết mạch Chu Nho của mình đã thức tỉnh, sau đó biết được cánh cửa có tên là cửa trí tuệ, nơi kích hoạt kỹ năng luyện rèn trời cho của Chu Nho. Chỉ khi hoàn thành hết tất cả chương trình học, nhân vật chính mới có thể rời khỏi nơi này. Lúc nhân vật chính bước ra khỏi cửa trí tuệ, hắn đã tinh thông tiếng nói cũng như kỹ năng chế tạo thần khí của tộc Chu Nho.

.

“Bịch, bịch, bịch...”

.
Từ xa vang lên tiếng bước chân cắt ngang dòng hồi ức của Đỗ Trạch. Đỗ Trạch và Tu nhìn về một chỗ ở ngã tư đường, một thân hình cao to chậm rãi đi tới. Đó là một con rỗi máy cũ kỹ, mỗi bước đi của nó đều có thể nghe được tiếng linh kiện va chạm vào nhau, nó thậm chí còn chẳng bằng con rỗi một sao đứng sau Đỗ Trạch nữa, tuy nhiên trước ngực nó lại có đến năm ngôi sao.

.
Con rỗi một sao đứng thẳng lên, ồm ồm nói với con rỗi cũ kỹ: “XH17178 đã đưa người thất lạc trở về ‘quê hương’.”

.
Tiếng của con rỗi cũ kỹ cũng do điện tử cấu thành, nhưng Đỗ Trạch lại cảm thấy trong đó có lẫn một chút hơi người: “Nhận lệnh.”

.
“Tích —— đã rõ, chuyển sang trạng thái nhận lệnh.”

.
Con rỗi một sao buông Đỗ Trạch và Tu xuống, yên lặng lui qua một bên. Lúc này con rỗi cũ kỹ nhìn về phía họ. Khi thấy hình thái Chu Nho của Tu, sắc xanh trong đôi mắt nó lóe lên mãnh liệt, ngay cả tiếng nói cũng có một chút run rẩy.

.
“Chào mừng trở lại ‘quê hương’, đứa trẻ.” Sắc xanh làm cho con rỗi cũ kỹ có vẻ dịu dàng hơn. “Các người có thể gọi ta là lão John.”

.
Thấy Tu vẫn có vẻ không hiểu gì, lão John thì ào ào nói: “Người lạc đường lâu lắm sao? Đứa trẻ.” Nó quay sang con rỗi một sao, ra lệnh: “Mang hắn đến cửa trí tuệ.”

.
“Tích —— đã rõ.”

.
Con rỗi một sao vươn tay tóm lấy Tu, động tác mạnh mẽ nhưng cũng rất nhẹ nhàng, tuy nhiên Tu lại nắm chặt tay Đỗ Trạch không chịu buông. Con rỗi tạm dừng một lát rồi chộp luôn cả Đỗ Trạch mang đi.

.
Ở trên người con rỗi, Tu mở trừng hai mắt: “Chúng muốn làm gì vậy?”

.
Dẫn anh đến trường đó.

.
Đỗ Trạch bình tĩnh trả lời: “Muốn anh đi học tiếng Chu Nho.”

.
Vừa dứt lời, họ đã được đưa tới một quảng trường hình tròn. Trong quảng trường trống trải chỉ có một cánh cửa kim loại lơ lửng trên không. Cánh cửa đó cứ trôi nổi như thế, trên dưới không có bất cứ thứ gì chèo chống, vô cùng quái dị. Con rỗi đến trước cửa trí tuệ rồi thả Tu và Đỗ Trạch xuống.

Tu tò mò ngẩng đầu nhìn cánh cửa, bên trên có khắc vài ký hiệu và hoa văn tinh xảo, dường như nó ẩn chứa một chân lý và trí tuệ nào đó khó mà giải thích được. Hắn kiểm lòng không được muốn vươn tay chạm vào để biết về nó nhiều hơn.

.

Nơi đầu ngón tay bỗng xuất hiện một lực hút, Tu nhanh chóng lấy lại tinh thần, phát hiện ngón tay hắn bất thành linh bị cánh cửa hút vào, mà lực hút phía bên kia cánh cửa ngày một lớn hơn, tựa như muốn nuốt cả người hắn. Tu kích động quay đầu lại, nhận ra Đỗ Trạch đã đứng cách xa mình một đoạn.

.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

.

Dáng vẻ hoảng hốt của tiểu shota thật sự làm cho người ta nảy sinh xúc động muốn bảo vệ, Đỗ Trạch bắt đầu an ủi đứa nhỏ của mình: “Đừng sợ, trở ra anh có thể mạnh hơn.”

.

“Người không vào sao?”

.

“Tôi không vào được.”

.

Nghe vậy, Tu gắng sức rút tay về, thụt lui vài bước tóm lấy tay phải Đỗ Trạch. Nhưng tay Tu vẫn không thể thoát khỏi cánh cửa, lực hút đó cứ như đường QQ kéo mãi không đứt. Sau đó lực hút bỗng tăng mạnh, kéo theo cả hai người dán dính lên cửa trí tuệ. Tiểu phượng hoàng bị nện thẳng vào mép cửa và trượt xuống, Đỗ Trạch khá hơn, cậu chỉ bị chạm nhẹ một chút. Còn Tu thì lại tiếp xúc trực tiếp với cánh cửa nên dính luôn vào đó. Mỗi một nơi trên cơ thể hắn đều bị hút vào. Cho dù vậy, Tu vẫn tóm chặt cánh tay phải của Đỗ Trạch. Đỗ Trạch chỉ cảm thấy nhức nhối khôn cùng. “Buông tay.”

.

“Không.” Đôi mắt hổ phách của Tu phát ra ánh sáng cổ chấp: “Người không thể rời khỏi tầm mắt ta.”

.

Đứa trẻ này quá cứng đầu! Người phải học tập tốt để mỗi ngày tiến về phía trước là anh chứ không phải tiểu sinh! Mẹ nó, cái cảm giác đứa trẻ lần đầu tựu trường tranh cãi ầm ĩ muốn cha mẹ đi theo là cái quái gì đây?!

.

Lúc này tiểu phượng hoàng đã tỉnh lại từ trong mê muội, nó vẫy đôi cánh tí hon, nhìn trận gào thét như kéo dài cả thế kỷ trước mắt.

.

“Chíp, chíp, chíp.”

.

Thấy Đỗ Trạch và Tu cứ mãi dây dưa mà không thềm đếm xỉa tới nó, tiểu phượng hoàng dùng sức vẫy đôi cánh nhỏ loạn choạng bay lên, va quệt đủ chỗ mới tới được trước mặt Đỗ Trạch để chứng tỏ sự tồn tại. Đỗ Trạch cảm thấy mũi mình như bị đụng mạnh, nhìn kỹ mới biết là do cục lông đó làm. Tiểu phượng hoàng bu vào mặt cậu, sung sướng kêu một tiếng.

.

“Chíp chíp.”

.
Đứa trẻ cứng đầu + manh sủng ngốc nghịch = một màn tai họa.

.
Cho dù Tu có không tình nguyện thế nào thì cánh cửa vẫn cứ kéo hần vào trong. Bàn tay nho nhỏ của Tu trượt lăn khỏi cánh tay Đỗ Trạch, cuối cùng là chộp cứng cuốn đồng nhân mà Đỗ Trạch đang cầm. Đỗ Trạch đang vất vả kéo tiểu phượng hoàng ra chợt nhìn thấy cảnh này. Một linh cảm không hay hiện lên, sau đó trong tiếng “xoẹt xoẹt” như sách bị xé, linh cảm của cậu đã trở thành sự thật.

.
Khi những sợi tóc màu đay cuối cùng của Chu Nho bị hút vào, cánh cửa trí tuệ dần dần trở lại nguyên trạng, chỉ còn tên ngốc nào đó vẫn cứ ngơ ngác nhìn cuốn đồng nhân không còn nguyên vẹn trên tay, trăm câu vụn chữ quy tụ thành một từ: WTF!

.
Tiểu phượng hoàng ngồi dưới đất thấy ánh mắt u ám của “mama” nhà mình lia tới, lập tức xòe đôi cánh nhỏ ra bán manh: “Chíp ~”

.
Bình tĩnh, đó là manh sủng của nhân vật chính, không được manh động.

.
Đỗ Trạch hít sâu một hơi, run rẩy mở cuốn đồng nhân ra. Cuốn đồng nhân có cả thấy 40 trang, Tu đã xé tong 1/5. Đỗ Trạch dòm ngó, nội dung những trang bị lấy mất chủ yếu là, khẩu X và play Nhân tộc. Chắc cậu phải nên cảm ơn ông trời đã không để nhân vật chính thấy được hình thái chuyển hoá ha? Đỗ Trạch ôm cuốn đồng nhân khóc rống: cái cuộc sống ngày ngày thấp tha thấp thỏm này đến bao giờ mới kết thúc đây.

.
“Bịch, bịch, bịch...”

.
Mãi đến giờ, lão John mới tới được quảng trường, nó nhìn Đỗ Trạch chỉ còn một mình, sắc xanh trong mắt lóe lên: “Hắn vào rồi, đúng không?”

.
Thấy Đỗ Trạch mặt không đổi sắc gật đầu, John cười ra tiếng, nghe rất kỳ quái, một cái máy thì sao có thể cười vui vẻ thế được.

.
“Tốt quá, ta cứ tưởng sẽ không bao giờ thấy tiểu chủ nhân nữa... Không không không, không thể nói họ nhỏ được, họ không thích những từ có dính đến ‘lùn’” John cười to: “Họ luôn khó tính đến đáng yêu như vậy, không phải sao?”

.
Dường như tiểu phượng hoàng rất tò mò về John, nó ra sức vẫy cánh, nỗ lực bay lên vai John. John ngồi xổm xuống để tiểu phượng hoàng có thể dẫm lên bờ vai hơi gỉ sắt của mình. Nó đứng thẳng người nhìn cánh cửa kim loại. “Thời gian để một Chu Nho nắm vững kỹ năng rèn luyện là 300 ngày. Bên kia cửa trí tuệ hiện có vòng quay kim giây, thời gian nhanh hơn so với bên này, tỉ lệ 60:1, khoảng 5 ngày nữa là hắn có thể đi ra.”

Đỗ Trạch biết điều này, Chu Nho tộc nghịch thiên ở chỗ không chỉ với không gian, mà ngay cả thời gian họ cũng có thể khống chế được. Theo lời của Nhất Diệp Tri Khâu, nếu như Chu Nho tộc có đủ thời gian, họ thậm chí có thể phát minh được một cỗ máy không gian. Ngặt nỗi cái Chu Nho tộc thiếu nhất lại chính là thời gian, không biết vì nguyên nhân gì mà họ lại bị vùi lấp trong dòng lịch sử.

.

Lúc này, John phát lời mời với Đỗ Trạch.

.

“Có muốn đi thăm ‘quê hương’ của chúng ta một chút không? Người bạn của Chu Nho.”

.

.

.

Tu tỉnh lại, nhận ra mình đang ở trong một không gian kín màu trắng, không có cửa ra lẫn cửa vào. Hắn bị cánh cửa đó hút vào đây.

.

Tu đứng lên, quần áo trên người trượt xuống. Hắn trừng mắt nhìn tay mình — không phải bàn tay thôn dã của tinh linh, mà là một bàn tay nhỏ xíu như của một đứa trẻ. Không chỉ tay mà cả cơ thể hắn đều bị rút lại gấp hai lần, như trúng phải ma pháp hồi xuân.

.

Tu kích động nhặt quần áo đi tới vách tường. Vách tường màu trắng mơ hồ phản chiếu hình dáng của một... Chu Nho. Tu nhìn đầu tóc ngắn màu cây đay đối diện, lại có cả đôi tai nhọn của Chu Nho. Hắn do dự vươn tay chạm vào vách tường.

.

Đây là... ta?

.

Bỗng dưng có một tia sáng xanh xẹt qua, một thân ảnh thấp bé xuất hiện ngay trước mặt Tu. Tu nâng cao cảnh giác theo phản xạ rồi mới chợt sững sốt, bởi vì người lùn trước mắt đây là một Chu Nho, Chu Nho giống hắn.

.

“Chào mừng tiến vào cánh cửa trí tuệ, đứa trẻ.” Chu Nho đó cười với Tu: “Không phải hồi hộp đâu. Người chỉ cần học tập chăm chỉ thôi, chương trình học ở đây khá đơn giản. Người có vấn đề gì không? Có thể hỏi ngay bây giờ.”

.

Tu nhìn chằm chằm người đối diện, hỏi: “Người là Chu Nho?”

.

“Không.” Người lùn lắc đầu: “Ta chỉ là một hình ảnh ba chiều được nơi này tạo ra.”

.

Đúng thế, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện đối phương không phải thực thể.

.

“Đây là đâu?”

.

“Cánh cửa trí tuệ, người có thể học tập kỹ năng thiên phú của mình tại đây: luyện rèn.”

.

“Ta phải ra khỏi đây bằng cách nào?”

.

Chu Nho lấy ra một tấm da dê rất dài. “Chỉ cần người học xong các thứ này, đồng thời vượt qua một bài kiểm tra, người sẽ có thể ra ngoài.”

.

Tu nhìn chiều dài của tấm da dê đó, im lặng.

.

“Còn vấn đề gì nữa không?” Chu Nho mỉm cười: “Nếu không thì chúng ta có thể bắt đầu chương trình học được rồi.”

.

“Còn một việc nữa.” Tu nhìn Chu Nho: “Kho báu của Chu Nho giấu ở đâu?”

.

Chu Nho đó vẫn giữ nụ cười trên môi, y vươn tay chỉ vào đầu mình. “Ở trong này.”

.

“Trí tuệ là kho báu quý giá nhất của Chu Nho tộc.”

.

—— Trích Hồn huyết

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Độc giả: Học tập tốt, mỗi ngày tiến về phía trước. (lấy Hồn huyết ra)

.

Nhân vật chính: Học tập tốt, mỗi ngày tiến về phía trước. (lấy đồng nhân văn ra)

.

Tác giả: Học tập tốt, hôm nay ngừng viết. (đăng nhập Kiếm Tam)

33. Chương 33

Nhân vật chính: Ta rất muốn tạo ra một sợi xích, để cột chặt người vào người ta.

.

Trong vòng hai ngày, Verl và Elise đã quay trở về thành Belial.

.

Trở lại phủ thành chủ, họ lập tức phát hiện có gì đó không ổn, đội hộ vệ của họ một đám đều cầm như hén, nhìn các nàng muốn nói lại thôi. Lúc hai người nhìn thấy Ma tộc đeo kính một mắt ngồi trên ngai, họ cuối cùng cũng biết tại sao đội hộ vệ lại e dè như vậy.

“Thành chủ Belial.” Rachel tươi cười nhã nhặn: “Ta nghĩ chúng ta có thể trò chuyện một lát.”

Nội thành của di tích Chu Nho được xây dựng theo kết cấu của cây sinh mệnh Kabbalah, có 22 con đường tượng trưng cho các nhánh và mười quảng trường tượng trưng cho các hạt. Cửa trí tuệ nằm ở quảng trường góc trên bên trái, trong cây sinh mệnh Kabbalah, hạt này tượng trưng cho trí tuệ. Đỗ Trạch lắc lư ở di tích Chu Nho hai ngày, khuya ngày đầu tiên, đồng nhân văn trong tay Đỗ Trạch hoàn tác... Hoàn tác lúc này thì nắm kim châm cũng lạnh* hết cả rồi! Đỗ Trạch nghẹn máu nơi cổ họng. Thời gian trong cửa trí tuệ là 60:1 so với thời gian bên ngoài, nói cách khác 1/5 cuốn đồng nhân kia đã gây người trong tay Tu tới gần 40 ngày. 40 ngày hoàn toàn có thể khiến nhân vật chính thuộc lâu lâu 8 trang truyện đó!

* Một điển tích của Trung Quốc, ý là chờ đã rất lâu rồi.

Đóa hoa của tổ quốc đã bị sách đen tàn phá như vậy đấy...

Đỗ Trạch ép mình không được nghĩ nữa. Cậu tiếp tục xem xét phong cách kiến trúc của dị giới. Bên đường có nhiều ngôi nhà nhỏ với các kiến trúc khác nhau, tinh xảo mê người giống như những căn phòng của người lùn trong cổ tích. Đỗ Trạch xoay người đi vào mấy căn, đều thấy được những vết tích sinh hoạt trước đây của Chu Nho. Những dấu vết đó rất rõ ràng, thậm chí có thể suy đoán được họ đang làm gì: đang tắm, đang dùng cơm, còn có cả đang lắp ráp linh kiện máy móc. Nhưng mà không biết vì nguyên nhân gì, tất cả Chu Nho dường như đều biến mất ngay trong lúc hoạt động.

Nhìn căn phòng trống rỗng, Đỗ Trạch cảm thấy không rét mà run, cậu quay trở ra. Ở ngoài đường mặc dù có mấy móc hoạt động, nhưng lại trống vắng không chút hơi người.

Chu Nho tộc... Rốt cuộc đã biến mất vì đâu?

Đỗ Trạch không phải tác giả, cho nên cậu không biết Nhất Diệp Tri Khâu đặt ra những gì. Tìm kiếm nguyên nhân biến mất của Chu Nho có vẻ như là một tình tiết lớn trong nội dung Hỗn huyết, nhưng mà mãi đến trước khi Đỗ Trạch xuyên qua, độc giả vẫn chưa biết được kết quả từ phía tác giả.

Đỗ Trạch nhin không được mà nhìn về John vẫn bồi bên cạnh cậu mấy ngày nay, con rối máy nhìn có vẻ lâu đời này cũng chưa hề xuất hiện trong tiểu thuyết. Nghĩ đến sự chênh lệch thời gian giữa tiểu thuyết và hiện tại, Đỗ Trạch đột nhiên có một phỏng đoán.

“Ông ở đây bao lâu rồi?”

Nghe được câu hỏi của Đỗ Trạch, John dừng lại việc chơi đùa với tiểu phượng hoàng, nó như đang sa vào trong ký ức, giọng nói tràn ngập sự hoài niệm.

“Sắp được bốn vạn năm rồi.” John ẩn ngôi sao trước ngực mình: “Ta là con rối thế hệ thứ hai, chủ nhân cho ta sử dụng những trang bị động lực tốt nhất, cho nên ta mới có thể sống đến hiện tại. Bất quá cũng đã sắp đến cực hạn rồi, qua một năm nữa, ‘trái tim’ của ta sẽ ngừng hoạt động.” Nó nhìn Đỗ Trạch. “Có thể nhìn thấy các người trước khi chết, thật là một điều tốt.”

Nghe một con rô-bốt nói “sống” với “chết” có hơi kỳ quái, nhưng âm điệu trong giọng John lại khiến cho sự ly biệt và thương cảm này thêm ngậm ngùi. Con rối máy trước mắt đã ở trong thành thị trống rỗng này mấy vạn năm, thậm chí đã hiểu được tình cảm.

Lời nói của John đã chứng minh phỏng đoán của Đỗ Trạch. Theo thời gian trong tiểu thuyết, bốn năm sau nhân vật chính mới tiến vào di tích Chu Nho, mà khi đó John đã chết. Đồng thời Nhất Diệp Tri Khâu có ghi rằng, Chu Nho kỷ nguyên thứ bốn cách Nhân tộc kỷ nguyên thứ bảy khoảng ba vạn năm, nói cách khác, John chắc chắn đã chứng kiến sự biến mất của Chu Nho tộc. Nhưng nhìn John như vậy, Đỗ Trạch không nỡ hỏi, vấn đề đó đối với một con rối máy có tình cảm thì có vẻ quá mức tàn nhẫn.

“Người dường như đang phân vân.” John nói: “Không cần ngại, có yêu cầu gì cứ việc nói, ta rất vui lòng phục vụ người.”

“Chu Nho... Vì sao lại biến mất?”

Ánh sáng xanh trong mắt John bỗng dừng biến mất ngay khi nghe được câu hỏi của Đỗ Trạch, như đã bị chấn động rất lớn, qua một lúc, ánh sáng xanh mới lóe lên lại.

“Người rất tò mò, nhóc à.” Giọng của lão John như là thở dài: “Cũng giống như họ... Nhưng có đôi khi quá tò mò, không phải là điều tốt.”

Đỗ Trạch còn chưa kịp hiểu lời John nói, đã nhìn thấy con rối máy đó tiến về phía trước.

“Đến đây đi, điều người muốn biết ở ngay phía trước.”

Đi hết con đường, một quảng trường hình tròn lại xuất hiện trước mắt họ, trong cây sinh mệnh Kabbalah, nơi này tượng trưng cho sự thấu hiểu. Giữa quảng trường có một kiến trúc hơi giống nụ hoa kim loại, John đi tới kiến trúc nhập mệnh lệnh, vỏ ngoài của kiến trúc kim loại đó mở ra từng chút một, lộ ra phần bên trong.

Chỗ đó thoạt nhìn giống như một phòng nghiên cứu, chung quanh tư liệu rơi bừa bãi, thứ thu hút ánh mắt người ta nhất chính là bánh xe khổng lồ ở chính giữa phòng. Vành của nó có màu vàng kim, bề mặt như được làm bằng thủy tinh, trên mặt dọc theo vành có khắc những con số và ký hiệu, toàn bộ bánh xe thoạt nhìn giống như một cái đồng hồ lớn, nhưng lại không có kim đồng hồ.

.
“Đây là bánh xe thời gian.”

.
John nhìn bánh xe kia, ánh mắt xanh sáng lên khiến người ta cảm thấy nó như đang bị ai. Đỗ Trạch đợi một chút, con rối máy bên người lại như đang trầm luân trong dòng hồi ức không thể tự kiểm chế, cũng không nói gì cả. Đỗ Trạch chần chờ một khắc, sau đó bước vào phòng nghiên cứu. Cậu cầm những tư liệu trên bàn lên. Đó có vẻ là báo cáo nghiên cứu, bên trên dày đặc những đồ thị và thuật ngữ mà Đỗ Trạch không hiểu được. Ánh mắt Đỗ Trạch dừng lại bên dưới góc phải của trang giấy, nơi này ghi chú một vài lời tâm đắc của nhà nghiên cứu.

.
[Thời gian thật sự rất kỳ diệu, nếu không phải... đã tặng cho chúng ta bánh xe thời gian, có lẽ chúng ta sẽ vĩnh viễn không thể tiếp cận được với quy luật thời gian.]

.
[Đồ thị không đúng, thời gian không thể phân tích như vậy, ngày mai lại phân tích hàm số cấu tạo.]

...

.
[Hôm nay có đột phá! Nhờ bánh xe thời gian chúng ta đã tách rời được thời gian, tỉ lệ chia tách đầu tiên là 2:1.]

.
[Tỉ lệ chia tách thời gian đã lên đến 37:1, uỷ ban nói muốn chế tạo cánh cửa trí tuệ, sự chia tách thời gian cũng có thể vận dụng vào.]

.
[Bỏ đi linh kiện của bánh xe thời gian thì không thể nào chia tách được thời gian, buồn thật! Buồn thật!]

.
[Chúng ta gắn kim giây của bánh xe vào cánh cửa trí tuệ, thực hiện chia tách thời gian thành 60:1. Giờ thì một vấn đề mới được đặt ra là “Thực hiện chia tách thời gian khi không có linh kiện của bánh xe thời gian hỗ trợ”.]

.
[Phương án một: phục chế linh kiện của bánh xe thời gian. Phương án hai: tìm kiếm thứ thay thế bánh xe thời gian. Phương án ba: phân tích triệt để quy luật thời gian. Phương án một là đơn giản nhất, nhưng tất cả mọi người đều có khuynh hướng nghiêng theo phương án ba, ta cũng vậy.]

...

.
[Chúng ta đã thành công! Hiện tại có thể thực hiện việc chia tách thời gian trên thân thể, Chu Nho tộc vĩnh sinh!]

...

[Không, không thể nào, không thể không chế được! Chúng ta rõ ràng đã đọc...]

Ghi chú tới đó chợt ngừng lại, nét chữ càng lúc càng nguệch ngoạc kia đã cho thấy hết sự rối loạn của người viết.

“Ngày đó, đồng hồ, hồng, bọn họ, phân giải... kết... tan biến.”

Phía sau truyền đến giọng của John, nó giống như một cuộn phim bị hỏng, đứt quãng và lộn xộn. Đỗ Trạch nhìn chăm chăm vào cái chữ “đọc” chỉ có một nửa kia, trước mắt như hiện lên một thân hình nhỏ bé đang cố gắng viết chữ.

Đỗ Trạch rùng mình, cậu thả lại tờ tư liệu như khoai lang nóng phồng tay về lại chỗ cũ, ánh mắt trong lúc vô ý lướt tới dòng đầu, sau đó dừng lại.

[Thời gian thật sự rất kỳ diệu, nếu không phải... đã tặng cho chúng ta bánh xe thời gian, có lẽ chúng ta sẽ vĩnh viễn không thể tiếp cận được với quy luật thời gian.]

Đỗ Trạch nhìn chăm chăm vào chỗ trống nọ, cộng với mấy chữ trước và sau, nơi đó chắc hẳn phải là một cái tên. Đỗ Trạch vừa định hỏi John thì nhìn thấy tiểu phượng hoàng nghiêng ngả lão đảo bay vào, mục tiêu là... bánh xe thời gian.

Thằng nhỏ này, đừng làm rộn!

“Quay lại ngay!”

Tiểu phượng hoàng dừng lại trên đỉnh bánh xe thời gian, sau đó hướng về Đỗ Trạch kêu to một tiếng: “Chíp chíp ~”

Thấy bánh xe thời gian không có chuyện gì, Đỗ Trạch vừa định thở phào thì chân bỗng đạp phải tư liệu rồi trượt ngã, cả người té vào bánh xe thời gian. Toàn bộ không gian như dừng lại trong chốc lát, ngay sau đó, vành ngoài và ký hiệu của bánh xe thời gian sáng lên, phát ra ánh sáng chói mắt. Đỗ Trạch bất ngờ không kịp đề phòng bị ánh sáng kia chiếu thẳng vào mắt, lệ chảy ròng ròng.

Đến khi Đỗ Trạch lau nước mắt đeo kính lên lại, tên đàn nào đó mới thấy được cảnh vật lạ lẫm và lập tức đứng hình... đây là đâu?

Chung quanh tối đen, điều này khiến Đỗ Trạch nhớ đến giấc mơ lần trước, khi đó cậu cũng trôi nổi trong một khoảng không tối như mực, còn nhận được một cái điện báo không tốt.

Sau đó điện báo lại xuất hiện.

.
[... Ủa... Bánh xe thời gian...]

.
Giống như lần đầu tiên, giọng nói vẫn mơ hồ không rõ, còn lẫn cả tạp âm, nhưng mà cho dù có bị quấy nhiễu, vẫn có thể nghe ra thanh âm đó hết sức vui mừng.

.
[... Ta đã tìm được người...]

.
Thông tin lại bị ngắt. Đỗ Trạch căn bản chưa kịp thắc mắc, cậu thử kêu vài tiếng, trong bóng đêm ngoại trừ giọng của mình thì vẫn tịch mịch như cũ. Lần trước cậu nằm mơ nên đã tỉnh lại rất nhanh, bởi vậy lần này cũng là... nằm mơ?

.
Mau tỉnh lại đi ——

.
Tên ngọc dùng sức nhéo đuôi mình một cái, bởi vì chắc chắn đây là mơ, cho nên lại càng mạnh tay, vì thế thịt bắp đùi của cậu đã anh dũng hừng hết.

.
A ngao ngao ngao —— QAQ!

.
Đỗ Trạch đau đến nỗi gặp cả ảo giác, cậu thấy một cái đồng hồ cát khổng lồ đột ngột hiện lên, sắc sỡ nhiều màu. Sau khi Đỗ Trạch vất vả điều chỉnh hơi thở xong, cậu nhìn chằm chằm vào cái đồng hồ cát sừng sững phía trước. Mẹ nó, không phải ảo giác hả?

.
Đồng hồ cát trước mặt cậu cao khoảng 10 mét, cát bên trong cũng to bằng đầu ngón tay Đỗ Trạch. Cát phía trên không còn bao nhiêu, chúng bị tắt lại bên miệng eo nửa muốn rớt xuống nửa lại không. Đỗ Trạch nhìn những hạt cát đó, suy nghĩ tự dừng phát triển theo một hướng kỳ lạ: nếu khiến mấy hạt cát kia chảy hết xuống chắc cậu có thể thoát khỏi đây?

.
Vì thế tên ngọc nào kia đá một cái vào đồng hồ cát.

.
Đồng hồ cát chấn động, một hạt cát chảy xuống, sau đó lại đứng yên, giống như đang cười nhạo sức chiến đấu bằng 5 yếu như sên của cậu.

.
Hệ thống: Người chơi “Đỗ Trạch” sử dụng công kích liên hoàn với “Đồng hồ cát”.

.
Mỗi lần Đỗ Trạch đá vào đồng hồ cát một cái, cát trong đồng hồ sẽ rớt xuống một hạt. Lúc Đỗ Trạch sắp tấn công lần thứ năm, cơn giận vô hình của đồng hồ kia có vẻ đã lên tới đỉnh điểm, bộc phát ra luồng sáng chói mắt.

Hệ thống: “Đồng hồ cát” sử dụng một chương giết chết người chơi “Đỗ Trạch”, đánh người chơi “Đỗ Trạch” quay về điểm hồi sinh.

.

Đến khi Đỗ Trạch lấy lại tinh thần, cậu đã trở lại phòng nghiên cứu. Độc giả dần dần hơi mê mang nhìn lướt xung quanh, phòng nghiên cứu giống như bị trộm quét qua, các tờ tư liệu rơi tã lả dưới đất, lão John vốn đứng bên ngoài kiến trúc kim loại cũng không thấy tăm hơi.

.

Một tiếng hót thánh thót từ xa vọng lại, Đỗ Trạch nhìn một con chim đỏ sẫm bay tới trước mặt cậu. Con chim nọ dài khoảng một thước hơn, cái cổ nhỏ dài, trên lớp lông có hoa văn, những sợi lông đuôi mảnh dễ xinh đẹp tõe ra như đuôi cá. Ai liếc mắt một cái cũng đều có thể biết được chủng loại của nó – phượng hoàng.

.

Phượng hoàng xinh đẹp thấy Đỗ Trạch nhìn mình, vui vẻ đứng trên mặt đất xòe cánh kêu to. Kiểu này thấy thế nào cũng giống cái con gà con dần dần chẳng bao giờ khôn nổi kia... Từ từ! Đỗ Trạch kinh ngạc nhìn sững phượng hoàng: đây không phải là cái con manh sùng của nhân vật chính đó chứ?!

.

Hỏa phượng hoàng kêu một tiếng, sau đó bay lên, đậu trên vai một người không biết xuất hiện từ lúc nào. Đó là một người đàn ông tóc nâu xậm, thoát nhìn rất bình dị gần gũi.

.

Ai đây?

.

Người đàn ông tóc nâu thấy Đỗ Trạch nghi hoặc nhìn mình, liền trưng ra một nụ cười không lạnh không nóng: “Ta là lão John.”

.

... What?

.

Lúc này, sau lưng phía trên Đỗ Trạch truyền đến một tiếng thở dài.

.

“Người cuối cùng cũng ra.”

.

Đỗ Trạch ngửa đầu nhìn lên, phía sau cậu là bánh xe thời gian, có một người đang ngồi trên đó nhìn xuống cậu. Đỗ Trạch còn chưa kịp thấy rõ hình dáng của đối phương, người nọ đã nhảy khỏi bánh xe thời gian.

.

“!”

.

Vô số giấy trắng bay lên không trung, Đỗ Trạch bị ngã mạnh vào đồng tư liệu, lưng bị nện xuống đất đau điếng. Đỗ Trạch nằm trên đồng giấy, cố sức nâng cặp kính bị đục lệch lên, nhìn về phía trước.

.

Đây là... Tu?

.

Ngồi trên người cậu là Tu thoát nhìn trưởng thành hơn rất nhiều, nếu như hình thái Chu Nho lúc trước của Tu giống một Nhân tộc mười hai tuổi, thì lúc này lại như một thiếu niên Nhân tộc mười lăm, mười sáu tuổi. Tu gục đầu xuống nhìn Đỗ Trạch, mái tóc màu đen mềm mại rũ xuống, che đi đôi mắt sáng quắc xinh đẹp, và tình cảm gần như điên cuồng trong đó.

.

Trước ánh mắt khờ dại của Đỗ Trạch, Tu cúi người xuống, hung hăng cắn lên khóe môi Đỗ Trạch... Đó đúng là chỉ có thể dùng từ cắn xé để hình dung, không hề dịu dàng, như là phát tiết hết tất cả tình cảm của mình vào hành động này. Đỗ Trạch thậm chí ném được cả mùi máu tươi, cậu ngắc ngứ quơ tay, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

.

Lúc Đỗ Trạch được buông ra, cậu không cần soi gương cũng biết chắc miệng mình đã sưng vù, mà kẻ gây ra tất cả lại tựa đầu dựa sát bên tai cậu, phun ra hơi thở cực nóng.

.

“Ta rất muốn tạo ra một sợi xích, để cột chặt ngươi vào người ta.”

.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra thế?!

.

Trước ánh mắt khiếp sợ của Đỗ Trạch, giọng của người đàn ông tóc nâu vọng lại.

.

“Tiểu chủ nhân quá kích động, bởi vì ngài đã đợi người bốn năm.”

.

.

.

Năm thứ nhất, hoài niệm.

.

Năm thứ hai, chờ đợi.

.

Năm thứ ba, cực hạn.

.

Năm thứ tư, tan vỡ.

.

—— Hộp bí mật

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Nhân vật chính: Ta rất muốn tạo ra một sợi xích, để cột chặt người vào người ta.

.

Độc giả: Tiểu sinh không phải thú cưng! ()

.

Tác giả: Đó là manh chủ.

.

Độc giả: (Vẫy đuôi)

.

Phiên ngoại 1

Bốn năm

.

Tu tỉnh lại, phát hiện chỗ hắn đang ở lúc này là một không gian khép kín màu trắng bạc, không lối vào, cũng không có lối ra. Hắn bị cái cổng đó hút vào.

.

Tu vừa định đứng dậy, vật lạ trên tay đã hấp dẫn lực chú ý của hắn. Hắn mở to mắt nhìn trang giấy không trọn vẹn trong tay. Đây là quyển sách mà Đỗ Trạch vẫn luôn giữ bên người, hình như nó đã bị hắn xé rách lúc tiến vào đây. Lúc ở đại lục phản diện, Tu cũng từng xem qua quyển sách đó, nhưng chỉ mới nhìn đến trang thứ hai thì Đỗ Trạch đã tỉnh lại.

.

Tu chần chờ một chút, sau đó mở ra.

.

Toàn bộ không gian chỉ nghe thấy tiếng lật giấy vang lên, đôi tai nho nhỏ ẩn trong mái tóc màu đen của Chu Nho đó bất giác hơi ửng đỏ.

.

Bỗng dưng một tia sáng xanh chiếu qua, một thân hình thấp bé xuất hiện trước mặt Tu. Tu theo bản năng dẩu quyển sách rách trong tay ra phía sau. Xuất hiện trước mặt hắn là một người lùn, thân hình không cao cùng với lỗ tai yêu tinh đã chứng minh y là một Chu Nho. Chu Nho đó mỉm cười với Tu.

.

“Chào mừng tiến vào cửa trí tuệ, đứa trẻ.”

.

.

“Đây thật sự là một tác phẩm nghệ thuật.”

.

Chu Nho quay chung quanh con rối máy cảm thán: “Thế mà có thể chế tạo một con rối máy giống hệt người thật.” Y kiễng chân sờ đầu con rối. “Chỉ cần cho nó tình cảm nữa thôi thì sẽ không khác gì người thật.”

.

Chu Nho nhìn Tu: “Người là thằng nhóc có tài nhất mà ta từng gặp đấy.”

.

Được khen ngợi nhưng Tu không hề tỏ ra vui mừng, hần chỉ hỏi: “Ta có thể ra ngoài chưa?”

.

“Đương nhiên, nhóc con.” Chu Nho phát phát tay, một cái lắc tay kim loại xuất hiện trước mặt Tu, bên trên có khắc ba ngôi sao: “Đây là thứ ta có thể cho người để chứng minh trình độ cơ giới sư cao cấp nhất, trên thực tế người đã có trình độ của cơ giới sư năm sao. Sau khi rời khỏi đây người có thể mang theo tác phẩm của mình đến quảng trường ‘Nghiêm khắc’ để thăng cấp sao của người. Ta đề nghị người tốt nhất mau chóng lên tới cấp năm sao, như vậy, người có thể tới quảng trường ‘Trụ cột’ để lấy tài liệu năm sao.”

.

Chu Nho tộc sử dụng số sao để phân chia cấp bậc, tổng cộng có 7 cấp sao, mỗi cấp sao có thể lấy được tài liệu cấp tương ứng, đồng thời có thể chỉ huy rồi máy của cấp sao đó.

.

Tu tiếp nhận lắc tay, trang sức kim loại kia tự động tròng vào cổ tay hần. Chu Nho đứng đối diện hần cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười không phải được lập trình.

.

“Chúc mừng, đứa trẻ, người đã có thể tốt nghiệp.”

.

Lúc Tu bước ra khỏi cánh cửa trí tuệ, liếc một cái đã thấy John đang canh giữ ở bên ngoài. Con rối máy xưa cũ nhìn Tu, ánh sáng xanh trong mắt nó ánh lên vẻ vui sướng.

.

“Hoan nghênh trở về.” Lão John nhìn chiếc vòng trên cổ tay Tu: “Đã ba sao rồi ư? Xem ra tiểu chủ nhân mới của chúng ta rất ưu tú.”

.

Những máy móc bên cạnh phát ra âm thanh bi bi, tựa hồ cũng đồng ý và hoan hô. Tu nhìn trái nhìn phải một hồi nhưng không tìm thấy người kia.

.

“Hần đâu?”

.

Ánh sáng trong mắt John run rẩy, thanh âm tràn ngập khổ sở.

.

“Có một việc ta không thể không nói cho ngài biết...”

.

Trên bánh xe thời gian, tiểu phượng hoàng yếu ớt đứng đó, nó thỉnh thoảng lại dùng miệng mổ vành bánh, muốn cái tên này đưa “mama” nó trở về. Bỗng dưng, một thân ảnh nho nhỏ xuất hiện trong tầm nhìn của nó, tiểu phượng hoàng nhìn thân hình càng lúc càng gần kia, phát ra tiếng kêu non nớt rồi nhảy bắn ra từ trên bánh xe thời gian.

.

“Chíp chíp, chíp chíp, chíp chíp!”

.

Tu gắt gao nhìn chăm chăm vào sâu trong bánh xe thời gian đã bị bao phủ bởi một tầng ánh sáng mỏng. Lúc này các con số và ký hiệu trên bánh xe thời gian đều sáng lên và chuyển động. Hần vươn tay, đặt lên trên mặt bánh xe thời gian.

.
Người đó... đang ở bên trong?

.
Tu quay đầu nhìn những tư liệu và ghi chép trong phòng, trong đôi mắt hồ phách hiện lên một quyết tâm sắt đá.

.
—— Ta sẽ đưa người ra khỏi đó!

.

.
Rachel đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp kim loại, nhìn xuống con mắt không gian khổng lồ. Cho dù là y, cũng cảm nhận được một sự kích động và rung động khó nói.

.
Đây là con mắt không gian trong truyền thuyết, ba vạn năm trước Chu Nho đã chế tạo ra Kim Tự Tháp kim loại, triệt để phong tỏa con mắt không gian. Về sau những sinh linh của đại lục phản diện đã không còn nhìn thấy “thông đạo” đi qua đại lục chính diện nữa.

.
Rachel đuổi theo manh mối tới đây, những con rối máy trên đường mang đến phiền toái không nhỏ cho y, nhưng mà những máy móc đó cũng không thể ngăn cản bước chân của quân đoàn sấm sét. Họ đi vào vùng đất thất lạc, sau khi tiến vào cột sáng thì có được một sự kinh ngạc rất lớn.

.
“Thông đạo” bị phong tỏa ngàn vạn năm rốt cuộc đã mở ra.

.
Rachel nhìn lại con mắt không gian bên dưới, sau đó mang theo thủ hạ rời đi. Nếu như không có định vị, con mắt không gian sẽ truyền tống sinh linh tiến đến bất kỳ nơi nào ở phía bên kia. Trước hết y phải trở về chuẩn bị tốt việc tiến vào con mắt không gian, hơn nữa, y cũng phải truyền tin vui này cho khắp toàn bộ đại lục phản diện.

.
Ma tộc đã chờ đợi rất lâu, giờ là lúc họ trở về đại lục chính diện.

.

.
Tiểu phượng hoàng vỗ vỗ cánh, lông chim của nó đã mọc dài, bay cũng không còn giống một kẻ say siêu siêu vẹo vẹo nữa. John ở bên cạnh mỉm cười nhìn tất cả, nếu không phải đã biết trước, ai cũng không thể phát hiện nam tử tóc nâu đang mỉm cười này là một con rối máy.

.
Để John thuận tiện chăm sóc tiểu phượng hoàng, Tu thay cho con rối máy cũ xích sắp hồng này một cái vỏ khác. John cho tiểu phượng hoàng ăn no, sau đó nhìn về phía vị tiểu chủ nhân vẫn vui đầu nghiên cứu tư liệu, đồ ăn bên cạnh đã sớm nguội lạnh cả rồi.

Chu Nho tộc là một chủng tộc vừa tò mò vừa cố chấp. John thường suy nghĩ, nếu họ không tò mò, có phải sẽ chẳng tới nỗi diệt vong; nếu họ không cố chấp, có phải sẽ chẳng đau lòng đến vậy.

.

Tu buông trang giấy trong tay ra, dù có nhìn bao nhiêu lần, dù có làm bao nhiêu thí nghiệm, hắn cũng chỉ có thể rút ra một kết luận: hắn không điều khiển được bánh xe thời gian.

.

Theo báo cáo nghiên cứu của Chu Nho, bánh xe thời gian là một thần khí mà thông qua nó có thể tiếp cận với quy luật thời gian.

.

Tu nhìn lên bánh xe thời gian khổng lồ, trong mắt hiện lên một vẻ không cam lòng mãnh liệt.

.

Nếu là thần khí bị kích hoạt, vậy nó nhất định phải có một chủ nhân. Thế thì, chủ nhân của nó là ai?

.

Trong ghi chép của Chu Nho có viết: đây là bánh xe thời gian ... đã đưa cho Chu Nho tộc.

.

Tu lật qua lật lại tư liệu của Chu Nho, nhưng vẫn không thể tìm được người trong chỗ trống kia là ai. Theo như tư liệu biết được, Chu Nho tộc vì muốn khống chế quy luật thời gian nên đã bị thời gian hủy diệt, nhưng cái tên ấy bị xóa đi đó lại mơ hồ ám chỉ sự tình không đơn giản như vậy. Tu mặt không đổi sắc nhìn vào chỗ trống đó, hắn phải biết người này là ai, tuy nhiên so với biết được tại sao đối phương lại đưa bánh xe thời gian cho Chu Nho tộc, hắn càng muốn biết làm thế nào để đoạt lấy quyền khống chế bánh xe thời gian từ tay đối phương.

.

Nếu không thể ra tay với chủ nhân thần khí, vậy thì cứ ra tay với bản thân thần khí đi.

.

Nhưng cho dù hắn đã đạt được chứng nhận tư cách sáu sao, hắn vẫn không thể lay động bánh xe thời gian một chút nào. Bánh xe khổng lồ vẫn im lặng tỏa sáng như cũ, giống như đang cười nhạo sự yếu ớt và không biết lượng sức mình của phàm nhân.

.

Phàm nhân không được, vậy... thần thì sao?

.

Tu lấy ra tờ giấy mà Dan đã cho, không chút do dự xé rách.

.

Ba ngày sau, thương nhân áo xanh phong trần mệt mỏi xuất hiện trong di tích Chu Nho.

.

“Ái chà, thật sự là khiến ta tìm một chết đi được.” Tay phải Dan cầm cuốn sách, cực kỳ hứng thú đánh giá thành phố kim loại. “May là ‘thông đạo’ đã mở ra, nếu không danh dự của ta gặp nguy rồi.” Y nhìn Chu Nho tóc màu đay đối diện. “Đó chắc là kiệt tác của các hạ. Vậy, lần này các hạ muốn giao dịch gì với ta?”

.

“Đưa bạn của ta từ trong đó ra.” Tu chỉ vào bánh xe thời gian. “Ta có thể cho người bất cứ thù lao gì.”

.

“Không thấy vị tiên sinh Nhân tộc kia đâu, nói như vậy là hấn bị hút vào?” Dan liếc bánh xe thời gian một cái, sau đó quay về Tu để xác nhận: “Thù lao gì cũng được?”

.

Có được lời khẳng định của Tu, Dan đi đến trước bánh xe thời gian, dùng tay đặt lên mặt trên của nó. “Thật sự là một điều kiện khiến người ta phải động lòng.”

.

Ánh sáng của bánh xe thời gian có vẻ chói mắt hơn, Dan lui mạnh về phía sau vài bước, y trầm mặc một lúc, sau đó mảy ử mặt ề nhìn về phía Tu: “Thật đáng tiếc, giao dịch này ta sợ không làm được rồi.”

.

“Người là thần... mà cũng không thể làm được?”

.

Mắt Dan lập tức nheo lại, hơi thở vô hại với cả người lẫn vật đột nhiên bị thay bằng một loại khí thế khủng bố. John lập tức thủ thế che trước mặt Tu.

.

“Người biết?” Giọng nói của Dan rất nhẹ nhưng cũng rất nguy hiểm: “Làm sao người biết được?”

.

“Nếu người trả lời vấn đề của ta trước,” trước áp lực khổng lồ như ngọn núi kia, Tu vẫn hiên ngang đứng thẳng, đối mặt với nam tử áo xanh. “Ta sẽ nói cho người biết.”

.

Dan lạnh lùng nhìn Tu, ánh mắt kia tựa như đang nhìn một con kiến nhỏ bé. Mồ hôi trượt xuống hai bên má Chu Nho, toàn bộ không gian như ngưng lại. Ngay sau đó, Dan vỗ sách lên trán mình, cảm giác vô hại lúc trước lại trở về.

.

“Các hạ thật khiến ta khó xử, ta không muốn mất đi một khách hàng hợp ý như vậy.” Dan hơi nâng quyển sách lên, lộ ra một bộ mặt nhăn nhó. “Đó là một thần khí đã có chủ, có thể hủy diệt nó, nhưng không thể khống chế nó. Chỉ có chủ nhân của nó mới có thể khống chế nó.”

.

Chuyện này Tu cũng biết, hấn chỉ không ngờ rằng ngay cả thần cũng không thể cướp được quyền khống chế. “Chủ nhân của nó là?”

.

“Không biết.” Dan lắc đầu: “Chỉ có thể cảm thấy đó là một người không thể đối phó... Đừng nhìn ta như vậy, thần không phải là vạn năng, hơn nữa hiện giờ ta lại không thể sử dụng thần lực. Có lẽ một ngày nào đó bạn của người sẽ tự khắc đi ra.” Nam tử áo xanh buông tay xuống. “Được rồi, ta đã nói xong, người có thể nói cho ta biết được rồi chứ?”

.

“... Hấn nói cho ta.”

.

“Hấn?” Dan lập tức phản ứng, y cũng theo ánh mắt của Tu nhìn về phía bánh xe thời gian. “Làm sao hấn biết được? Một Nhân tộc bình thường làm sao có thể...”

.

Trái tim Tu đập mạnh một cái, hấn vội vàng ngắt lời Dan, trong giọng nói mang theo sự run rẩy mà cả mình cũng không phát hiện ra.

.

“Từ từ... người nói hấn, là Nhân tộc?”

.

“Không phải sao?” Dan ngạc nhiên nhìn Tu. “Người cho hấn là thứ gì?”

.

“... Thần?”

.

Trước ánh mắt của Tu, nam tử áo xanh lắc đầu một cách chắc chắn.

.

“Không, hấn không phải thần.”

.

.

Sâu trong biển tử linh, trong một căn phòng dựng từ xương trắng, một chiếc quan tài màu đen mở ra. Một bàn tay đầy nếp nhăn vịn lên mép quan tài, chậm rãi nâng một thân thể khô quắt lên.

.

Xác ướp vỗ tay, một con dơi mang theo một bình rượu đựng đầy chất lỏng màu đỏ bay tới. Xác ướp gỡ bình rượu xuống, mở nắp ra, mùi máu tươi nồng nặc tràn ngập khắp phòng.

.

“Ừc, ừc...”

.

Tiếng nuốt ngừng lại, bình rượu bỗng không bị thả xuống, trên bình rượu là một cánh tay trắng muốt, móng tay có một màu đỏ xinh đẹp.

.

Trong căn phòng lúc này đã không còn xác ướp nữa, chỉ có một nữ nhân tóc đen suôn dài tuyệt trần. Nàng mặc một bộ áo choàng đen thường thấy của pháp sư tử linh, lưỡi biếng co duỗi thân thể.

.

“Ngủ lâu quá, xương cốt đều rỉ sét hết rồi.” Nữ nhân đặt ngón tay đỏ lên đôi môi đỏ mọng, cười khanh khách: “Để học trò đáng yêu theo ta giãn gân giãn cốt đi.”

.

Nữ nhân xinh đẹp đó đứng dậy, dùng khế ước chuẩn bị gọi học trò yêu quý của mình về, nhưng mà tin tức từ khế ước đáp lại khiến nàng ngây ngốc.

.

“Chết rồi... ?”

.

Thân thể của nữ nhân yêu diễm kia bắt đầu run rẩy, răng nanh thật dài từ miệng vươn ra, đâm vào đôi môi đỏ mọng ướt át khiến máu tươi chảy xuống.

“Là ai! Là ai mà dám giết chết học trò của Arnatt này!” Khí thế cuồng bạo quyen khắp căn phòng, giọng nói của nữ nhân vì phần nộ mà biến âm. “Ta muốn hấn sống không bằng chết!!!”

.

.

Tu nhớ mình đã từng nghe một câu chuyện.

.

Một ác quỷ bị thần phong ấn nhiều năm. Một trăm năm đầu ác quỷ nghĩ thầm rằng, nếu có người thả nó ra, nó nhất định sẽ ban cho người nọ vô số vàng bạc châu báu. Nhưng một trăm năm qua đi, không ai tìm ra ác quỷ; một trăm năm tiếp theo, ác quỷ lại nghĩ, nếu lúc này có người thả nó ra, như vậy nó nhất định phải ban cho người nọ thứ tốt nhất trên đời. Đáng tiếc hai trăm năm qua đi, ác quỷ vẫn bị nhốt trong phong ấn; lại qua một trăm năm nữa, ác quỷ lại nghĩ, nếu lúc này còn có người thả nó ra, nó nhất định phải thỏa mãn nguyện vọng của người nọ. Một trăm năm nữa, tất cả vẫn không thay đổi. Ác quỷ tuyệt vọng, nó vô cùng phần nộ, tự nói với mình: sau này nếu có người thả nó ra, nó nhất định phải giết chết người đó!

.

Lần đầu tiên khi nghe câu chuyện này, Tu cực kỳ khó hiểu, dù nghĩ thế nào hấn cũng không biết tại sao ác quỷ cuối cùng lại lựa chọn giết chết ân nhân của mình. Khi đó hấn bị thuyết phục bởi lý do “Bởi vì nó là ác quỷ”, giờ nhớ lại, hấn không thể không hiểu được sự hy vọng rồi tuyệt vọng lặp đi lặp lại đó của ác quỷ.

.

Chỉ có trải qua, mới biết được sự chờ đợi không hồi kết lại tuyệt vọng đến nhường nào.

.

Tiểu phượng hoàng ngày một lớn hơn.

.

Linh kiện trên người John ngày một tinh xảo.

.

Nhưng Đỗ Trạch vẫn không hề xuất hiện.

.

Cảm xúc hưng phấn lúc đầu khi nghe được cái tin đó từ từ nguội lạnh, biết người kia không phải thần thì sao chứ? Hấn có lẽ sẽ không thể đợi được người kia.

.

Người kia là hy vọng xa vời duy nhất của hấn. Cái gì hấn cũng có thể mất đi, chỉ có Đỗ Trạch, hấn sẽ không bao giờ buông tay.

.

Đợi một năm, lại một năm, nháy mắt lại thêm một năm.

.

Thân hình nho nhỏ của Chu Nho dựa vào bánh xe thời gian, hấn áp mặt vào bánh xe, rũ mắt xuống.

.

Người mau ra đây, ta muốn gặp người.

.

Người mau ra đây, ta có lời muốn nói với người.

.

Người mau ra đây, ta đã... không nhịn được nữa rồi.

.

Ác quỷ nói, nếu có người thả nó ra, nó nhất định sẽ giết chết người đó.

.

Mặt trên của bánh xe phản chiếu ánh mắt Tu, ánh sáng xinh đẹp như thắm đẫm máu.

.

34. Chương 34

Tác giả: Chọn kẻ địch cho tốt vào, đây là chuyện cả đời

.

Cái từ bốn năm này cứ quanh quẩn trong đầu Đỗ Trạch, cậu mãi vẫn không nghĩ ra, rõ ràng cậu mới đi vào có một tí mà bên ngoài đã trôi qua... bốn năm?

.

Thông tin quá tải!

.

Trong ánh mắt mờ mịt ngầy ngốc của Đỗ Trạch, Tu đứng lên, có thể thấy rõ một vết đỏ sẫm trên khóe miệng hắn. Tu tựa hồ cũng nhận ra điều này, hắn liếm liếm khóe miệng, sau đó nở một nụ cười ngọt ngào, giống như một đứa trẻ ăn được cây kẹo mà nó thích nhất, tỏa ra mùi hương ngọt lịm.

.

Tim Đỗ Trạch đập nhanh dữ dội, cậu nhìn Tu vươn tay xoa nhẹ lên cổ mình, cẩn thận vuốt ve từng chút một. Trước kia, Đỗ Trạch cũng thường bị Tu sờ như vậy, nhưng chưa lần nào có cảm giác mãnh liệt bằng lúc này. Cậu có thể cảm nhận được đầu ngón tay Tu đang chạm vào da mình, lẫn trong đó là một chút run rẩy.

.

Có gì đó không đúng lắm... Đỗ Trạch khó khăn nuốt nước miếng, hầu kết chuyển động dưới ngón tay của Tu. Ngay lúc này đây, nhân vật chính cho cậu một cảm giác như núi lửa sắp bùng nổ, mà cậu chết kiêu gì không chết lại mắc ngay trên miệng núi lửa. Được rồi, bất cứ nhân vật chính trong quyển tiểu thuyết YY nào mà kiềm nén chờ đợi em trai mình trong bốn năm, thì cơn giận nhất định sẽ bùng nổ. Nhưng phải bình tĩnh, tác giả chẳng phải đã nói rồi à, bốn năm nháo nhắng một cái đã trôi qua. Cho nên nhân vật chính à, anh có muốn bùng nổ thì cứ đi tìm cái tên tác giả khốn nạn luôn “ha ha” mà không bao giờ chịu sửa đổi đây, chứ đừng trút giận lên vị độc giả vô tội lúc nào cũng bị trúng đạn là tôi nha!

.

Đỗ Trạch cảm thấy tay Tu vòng ra sau gáy, ấn đầu cậu về phía hắn. Thiếu niên dán sát trán mình vào, giọng nói mềm mại ngọt ngào: “Người có điều gì muốn nói không?”

.

Tiểu sinh thật sự không biết chuyện gì cả, hu hu ——

.

“Nếu không có điều gì để nói thì hãy lắng nghe lời ta.” Tiếng nói mềm mại của Tu toát ra chút gì đó như đang kiềm chế. “Ta có rất nhiều chuyện muốn nói với người.”

.
“Ầm ——! ! !”

.
Một tiếng nổ rất lớn phát ra từ phía Tây, quảng trường “trí tuệ” ở di tích Chu Nho bốc lên những dải khói đen. John cau mày, âm thanh trầm ầm lặn một chút khó chịu: “Có người xông vào, trẻ nhỏ bây giờ đều bạo lực như thế sao... Họ đang tới.”

.
Ngã tư vang lên nhiều tiếng bước chân dồn dập, càng ngày càng gần, Đỗ Trạch theo bản năng ngồi dậy kéo Tu về phía sau. Nhân vật chính hiện đang trong hình thái Chu Nho nên không tiện ra mặt.

.
Tốc độ hành động của đối phương rất nhanh, chỉ trong chớp lát đã xuất hiện trong tầm mắt Đỗ Trạch. Đó là một tiểu đội lính đánh thuê, dẫn đầu là một tên đạo tặc có mái tóc nhạt màu gọn gàng. Tên đạo tặc đó thấy Đỗ Trạch và John thì tức tốc phanh lại, một đồng bạn phía sau suýt va vào gã la lên.

.
“Ầy! Enoch, sao tự dừng ngừng lại!”

.
Một tráng hán phát ra tiếng rên bực tức, trên tay hắn là một thanh đại kiếm. Có một cô bé ngồi trên vai hắn, nó vỗ tay cười khanh khách: “Enoch là tên gốc ~ là tên gốc!”

.
Đạo tặc được gọi là Enoch bất mãn quay đầu lại, gã chỉ vào John và Đỗ Trạch đang đứng ở quảng trường “thấu hiểu” rồi gào lên: “Các người có thấy ai đứng đó không!”

.
Đỗ Trạch nhìn trừng trừng đám người đó, không cần phải nhớ lại, tên của họ đã tự khắc xuất hiện trong đầu cậu: đạo tặc Enoch, chiến sĩ Bart, ma pháp sư hệ hỏa Mier và... Tim Đỗ Trạch đập nhanh hơn, cậu nhìn chăm chăm thân ảnh đang bước ra. Đó là một thanh niên tóc vàng mắt xanh mang một bộ giáp bạc, khuôn mặt anh tuấn khí thế bức người và có một đôi mắt sáng như sao trời. Đỗ Trạch nhìn y, trong đầu như có một kẻ bỉ ổi đang hát ca khúc Hỗn huyết .

.
Nhân vật chính gia nhập một tiểu đội lính đánh thuê.

.
Trong đó có một đạo tặc tên là Enoch, gã rất thích dẫn đầu đội.

.
Trong đó có một cô bé thích ngâm nga hát tên là Mier, một ma đạo sĩ hệ hỏa nhỏ tuổi.

.
Trong đó có một đại kiếm chiến sĩ tên là Bart, ai ai cũng biết hắn là vệ sĩ của Mier.

.
Họ chỉ vào thánh kỵ sĩ và nói với nhân vật chính rằng, đây là tiểu đội trưởng của bọn ta.

.
Tên của y là Eric.

Thánh kỵ sĩ Eric.

— Anh trai túc địch, xin chào!

Trong YY văn, túc địch là một nhân vật rất quan trọng, y và pháo hôi đều có nhiệm vụ đưa kinh nghiệm, đưa trang bị, đưa em gái, đưa em trai cho nhân vật chính. Nhưng túc địch khác pháo hôi ở chỗ là đồ bền độc nhất. Trong khi pháo hôi chỉ được lên sân khấu một lần rồi thôi thì túc địch phải du theo nhân vật chính cả đời, thời lượng lên sóng thậm chí còn nhỉnh hơn cả hậu cung của nhân vật chính. Cho nên các tác giả viết văn ngựa đực thường có một câu nói phổ biến: chọn cho nhân vật chính một túc địch thật tốt, đây là việc trọng đại.

Nhất Diệp Tri Khâu cũng vì thế mới chọn cho nhân vật chính một túc địch môn đăng hộ đối (?). Đầu tiên, túc địch có được thiên phú không kém nhân vật chính (Nhân tộc), nguyên tố hệ ánh sáng đạt cấp SS, lực tương tác nguyên tố ánh sáng đạt cấp SS, có thực lực ngang với nhân vật chính. Tiếp theo, túc địch có bối cảnh thân thế xán lạn, y là thánh tử đại nhân của thần điện Quang Minh, dưới một người trên vạn người, có quan hệ mờ ám với thánh nữ Vivian. Vì thế bất luận từ mặt nào, nhân vật chính cũng đều có cơ để bóp chết y.

Lần đầu tiên nhân vật chính gặp gỡ túc địch, y đang giấu diếm thân phận thánh tử đại nhân của mình để du lịch khắp đại lục, các độc giả hoàn toàn không ngờ đây là một việc đã được định sẵn. Khi đó, nhóm độc giả đều khờ dại cho rằng nhân vật chính đã gia nhập một tiểu đội đánh thuê siêu cấp tầm thường, nhao nhao ngồi xem nhân vật chính khí phách làm thế nào dẫn được đội đó đến phó bản di tích Chu Nho. Mặt khác, đội trưởng của tiểu đội đánh thuê thoát nhìn rất khá, nhân vật chính cân nhắc cân nhắc thu hoạch đi

Sau này, nhóm độc giả biết được Enoch là truyền nhân của đạo vương Jack.

Sau này, nhóm độc giả biết được Mier là cháu gái của pháp thần Antonio.

Sau này, nhóm độc giả biết được Eric là thánh tử đại nhân của thần điện Quang Minh.

Sau này, không có sau này.

Eric vĩnh viễn không quên người bạn tinh linh đó sau khi biết được thân phận của y đã trực tiếp kéo y vào vũng bùn. Họ bắt đầu dây dưa với nhau cả đời.

Đối với túc địch Eric, Đỗ Trạch cảm thấy rất phức tạp. Nhất Diệp Tri Khâu miêu tả Eric thế này: tóc vàng, chói lóa, đẹp trai, tương lai rộng mở, sở hữu những phẩm chất tốt đẹp nhất — có phải rất bất công không! Hoàn toàn giống như nhân vật chính lúc chưa bị hắc hóa! Túc địch càng tốt đẹp thì nhân vật chính càng bị hắc hóa, tác giả anh cố ý đúng không! Anh rất muốn độc giả khóc hã, tiểu sinh sẽ khóc cho mà xem! QAQ

Mỗi lần thấy túc địch trong Hồn huyết, Đỗ Trạch đều máu mặt nghĩ: nếu cậu không vào chỗ bình luận mà to tiếng thì đáng dấp nhân vật chính có phải sẽ giống như túc địch không? Hơn nữa tác giả thật sự không

có tính người: trong tiểu thuyết YY Hồn huyết , nhân vật chính luôn mưu đồ hủy diệt thế giới, tức địch thì luôn ngăn cản nhân vật chính.

.

Nhóm độc giả nhón nháo trong gió.

.

Mẹ nó, rốt cuộc ai là nhân vật chính, ai là nhân vật phản diện!

.

Đối với nhân vật chính và tức địch khác hẳn với thường văn, kẻ sung sướng nhất chắc phải là đám em gái thực nữ kia. Đỗ Trạch chuyển tầm mắt, tuy nhân vật trong cuốn đồng nhân khác xa người thật, nhưng vừa nghĩ tới tức địch trong đó đang thở dốc hô to “Muốn ra ~”, tên gốc cảm thấy mình không thể nhìn thẳng vào mặt tức địch.

.

Người bước ra cuối cùng là một Tinh Linh đang cầm cung, Đỗ Trạch nhìn sinh linh xinh đẹp như lời đồn kia, đột nhiên cảm thấy đại thần tình tiết rất chuyên nghiệp: vì nhân vật chính vắng mặt cho nên đã tìm một Tinh Linh đến điền vào chỗ trống, tái hiện năm thành viên trong tiểu đội đánh thuê của Hồn huyết .

.

Mier ngồi trên vai Bart chợt trông thấy Tu với mái tóc màu cây đay đứng sau Đỗ Trạch.

.

“Ồ đó có một đứa nhỏ kìa ~” Cô bé hưng phấn vỗ tay: “Mau nhìn mau nhìn!”

.

Eric quét mắt qua một lần, khi nhìn thấy Đỗ Trạch, ánh mắt y sáng ngời, sau đó lộ ra một nụ cười tỏa nắng.

.

“Bọn ta là tiểu đội đánh thuê báu vật, ta là đội trưởng Eric.” Eric tra kiếm vào vỏ, ngụ ý rằng mình không có ý xấu: “Xin hỏi các người là?”

.

John không nói gì, nó đang chờ Tu ra lệnh; Tu không nói gì, hần trầm mặc nằm trên lưng Đỗ Trạch; Đỗ Trạch không nói gì, tên gốc nào đó lại bị vướng rào cản xã giao.

.

Đối mặt với đội quân trầm lặng, Eric mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng y không hề nổi giận, chỉ tiến một bước sang hướng Đỗ Trạch, kiên trì hỏi: “Có thể cho ta biết tên của người không?”

.

Lần này, phạm vi thu nhỏ lại thành “người”, Đỗ Trạch nhìn Eric, nghĩ đến việc Tu bị y ngăn cản, trong lòng sinh ra một sự kính nể sâu sắc: cái loại năng lực phát hiện được nhân vật chính đang ở đâu này, thật không hổ là tức địch sẽ dây dưa cả đời với nhân vật chính.

.

Độc giả gốc ghécht đột nhiên cảm thấy mình y hệt vương mẫu nương nương đang ngăn cản ngưi lang chức nữ đoàn tụ. Đây rõ ràng là cuộc gặp gỡ lịch sử giữa nhân vật chính và tức địch, cậu mà chen ngang vào thì thật không ổn. Nhưng vào lúc này, Đỗ Trạch cảm thấy lưng mình nhẹ hẫng, một đôi tay ôm lấy cổ cậu từ đằng sau, dùng sức ép cậu vào ngực.

.

Tu ôm Đỗ Trạch, nhìn thẳng về phía thanh niên anh tuấn tóc vàng mắt xanh đối diện. “Tại sao phải nói cho người biết.”

.

Giọng nói lộ ra sự bất mãn mãnh liệt, nhưng với bề ngoài trắng nõn kia thì lại như một đứa trẻ đang hờn dỗi.

.

Khoảnh khắc nhìn thấy Tu, người của tiểu đội đánh thuê đều sửng sốt. Enoch dụi dụi mắt, lại dụi dụi. “Ta, ta ta không ngờ lại thấy được Chu Nho trong truyền thuyết.”

.

“Enoch ngu ngốc! Bây giờ Ma tộc cũng đã xuất hiện, thêm một Chu Nho thì có gì kỳ quái đâu.” Sự chú ý của Mier chuyển sang một hướng kỳ quái, nó ôm mặt, ánh mắt nấn ná trên người Tu một hồi rồi mới dời đi. “Hắn thật đáng yêu ~ nhỏ nhỏ, mềm mềm, nộn nộn ~ Chu Nho đều đáng yêu như thế sao ~” Cô bé vuốt vai người ở dưới: “Ta tuyên bố, bốn tiểu thư yêu rồi.”

.

Bart bắt đầu dĩ cười khở, nói với Mier: “Tiểu thư, Chu Nho tuy bề ngoài nhỏ nhắn, nhưng tuổi cũng phải gấp hai lần người đây.”

.

Tinh Linh nhìn lướt qua Tu và Đỗ Trạch, lại nhìn chiếc nhẫn lóe sáng rồi trầm mặc.

.

Khuôn mặt Eric cũng hiện vẻ kinh ngạc, nhận ra người trước mắt hơi phát ra địch ý, y cười âm áp.”Ta chỉ muốn kết bạn...”

.

“Bọn ta không muốn quen biết với người.” Tu cắt ngang Eric, ngữ điệu toát ra một áp lực: “Ngay bây giờ, các người có một khắc để rời khỏi đây.” (một khắc = 15 phút)

.

Eric giật mình, Chu Nho có mái tóc màu cây đay ôm chặt lấy thanh niên tóc đen, như một đứa nhỏ sợ bị người ta cướp đi món đồ chơi mình thích nhất, dốc sức đuối kẻ đó khỏi địa bàn của mình. Eric còn chưa kịp nói câu nào, Enoch đã xoắn tay áo lên. “Chu Nho này thật khiến người ta khó chịu, gia muốn dạy dỗ hắn!”

.

Trước mọi ánh nhìn, Tu nở nụ cười, cặp mắt hắn cong lại như trăng lưỡi liềm, lúm đồng tiền nho nhỏ trên má cho cảm giác dịu thường ngọt ngào.

.

“Còn năm phút, các người có thể chết được rồi.”

.

.

.

Tu lấy giấy chứng nhận lính đánh thuê từ tay người tiếp đón, hắn dậm bước rời khỏi công hội, chợt nghe phía sau có tiếng ồn ào.

“Hắc! Nhanh lên, Tinh Linh này cũng nhận nhiệm vụ di tích Chu Nho đó!” Giọng nói càng lúc càng gần.”Vị Tinh Linh phía trước xin đợi một chút!”

Tu phớt lờ tiếp tục đi tới cho đến khi một tên đạo tặc nhảy ra trước mắt mình. Tên đạo tặc đó vừa thấy khuôn mặt tuần mỹ lạnh băng của Tu đã lập tức hóa đá. Tu định vượt qua gã thì lại có thêm hai người chắn trước mặt hắn. Đó là một tráng hán và một cô bé, cô bé thoạt trông khoảng mười hai tuổi đó ôm mặt nhìn Tu.

“Người thật xinh đẹp ~ Tinh Linh đều xinh đẹp như thế sao ~” Cô bé kéo góc áo tráng hán: “Ta tuyên bố, bốn tiểu thư yêu rồi.”

Tráng hán cười khỏ: “Tiểu thư, Tinh Linh tuy xinh đẹp thật nhưng cũng phải hơn người đến mấy lần tuổi đấy.”

Tu lạnh lùng nhìn đám người đó. Lúc này, một thanh niên tóc vàng mắt xanh bước tới, y ngấm ngấm Tu đang bị ngăn lại, cặp mắt rõ vẻ tán thưởng.

“Thật sự xin lỗi, đồng đội của ta đã quá kích động.” Thanh niên tóc vàng có vẻ hối lỗi, y nở một nụ cười tỏa nắng. “Ta tên là Eric, đây là tiểu đội đánh thuê của ta. Bọn ta cũng đang thám hiểm di tích Chu Nho, người có đồng ý gia nhập nhóm này không?”

—— Trích Hồn huyết

Tác giả có điều muốn nói:

Nhân vật chính: Từ giờ trở đi, người chính là tác dịch của ta. (chộp lấy độc giả)

Độc giả: ... Có cái gì đó không đúng?!

Nhân vật chính: Chúng ta mau chém giết đi. (tha về giường)

Tác giả: Chọn kẻ (lão) dịch (bà) cho thật tốt, đây là chuyện cả đời = =+

Tính tình nhân vật chính (Chu Nho) hiện giờ rất bất ổn, Đỗ Tiểu Trạch xin hãy kiểm chế ()

35. Chương 35

Độc giả: Một cuộc đối thoại tùy chọn dẫn đến huyết án

.

Nguy rồi... Eric có chút bối rối muốn xoay chuyển tình thế, y dùng ánh mắt chân thành nhìn Đỗ Trạch và Tu.

.

“Rất xin lỗi, đồng đội của ta quá kích động, hẳn không có ác ý đâu.” Giọng nói Eric tràn đầy hối lỗi, thanh niên tóc vàng cố gắng biểu lộ thiện cảm của mình: “Ta rất thích người...”

.

Chớp mắt, Đỗ Trạch cảm thấy sợ hãi khôn cùng. Vòng tay Tu xiết chặt lại khiến cậu tưởng chừng như giây tiếp theo đầu mình sẽ bị hấn giật xuống.

.

“Ta hối hận.” Tiếng Tu không lớn, nhưng truyền vào tai mọi người rất rõ ràng: “Bây giờ các người phải chết, hửm?”

.

Âm tiết cuối cùng nhấn hơi cao mang đầy ý tà ác, dưới tất cả ánh nhìn, Chu Nho nho nhỏ nghiêng đầu qua nam tử tóc nâu bên cạnh, ra lệnh: “Giết chúng.”

.

... Manh chủ, anh bị gì vậy?

.

Độc giả dần dần liệu mạng nhớ lại đoạn đối thoại lúc này: Hoàn toàn không có vấn đề gì mà, lời thoại hai người chẳng phải rất tốt hả? Sao nhân vật chính cứ giống như bị chọt trúng chỗ giận nên muốn bùng nổ — chẳng lẽ điểm G của Tinh Linh khác với điểm G của Chu Nho á?! Hồn huyết mẹ nó hóa ra còn có thuộc tính của trò mô phỏng hẹn hò*, công lược mỗi hình thái khác nhau của nhân vật chính còn phải lựa chọn hội thoại nữa!

.

* Là một trò chơi mô phỏng của Nhật Bản với các yếu tố lãng mạn, mục tiêu là chọn trong số những nhân vật có sẵn để đạt được mối quan hệ lãng mạn. Mỗi nhân vật với mỗi đoạn hội thoại khác nhau sẽ cho ra phản ứng khác nhau.

.

Nghe mệnh lệnh của Tu xong, John dậm bước về phía tiểu đội đánh thuê, nó vẫn giữ nụ cười trên khuôn mặt, dịu dàng nói: “Thật ra thì ta không thích chết chóc, tiểu chủ nhân có hơi tùy hứng...”

.

Thấy John đang nói tốt, Eric cố gắng ngăn cản xung đột: “Bọn ta không phải muốn xúc phạm các người, nhất định đã có hiểu lầm gì đó!”

.

“Tiểu chủ nhân nói, muốn các người chết... Ta biết câu này nghe rất quá đáng.” Ngữ điệu John tràn đầy dịu dàng và sủng nịch: “Nhưng ta sẽ dung túng cho sự tùy hứng này của hẳn, đây chính là tiểu chủ nhân duy nhất của ta.”

.

Eric thoáng chốc á khẩu không nói nên lời. Trước sự trung thành và tận tụy của John, Enoch lấy chủy thủ, Bart rút đại kiếm, Mier nhảy khỏi vai Bart.

.

Phượng hoàng phẩy phẩy cánh rời khỏi vai John. John lấy thanh kiếm đang mang, nó nhìn tiểu đội đánh thuê, khom lưng như đang tạ lỗi, lại như đang dồn lực để lao tới.

.

“Xin hãy thông cảm.”

.

Dứt lời, John đạp chân lao về phía tiểu đội đánh thuê. Vì John thật sự quá nhanh, nên trong mắt Đỗ Trạch, hai bên mới đây còn đang cách xa mười thước mà ngay sau đó đã cận kề nhau.

.

“Keng!”

.

Trong ánh chớp bén lửa, Bart dùng đại kiếm đỡ cú tấn công của John. Dù đầu khí đỏ rực đã tăng thêm sức mạnh cho hắn, nhưng Bart vẫn bị John đẩy trượt một đường. Khoảnh khắc khi hai người tiếp xúc đã hình thành một áp lực mạnh khiến những người đứng quanh bị thối lui về sau mấy bước.

.

Bart rất vất vả mới ổn định được thân thể. Hắn nhìn chằm chằm nam tử tóc nâu với hình thể không cường tráng trước mặt. Đối phương vẫn cười hiền lành, có vẻ khá thoải mái. Ngược lại, Bart đang gồng hết sức mình, cánh tay nắm đại kiếm nổi đầy gân xanh, do dùng sức quá nhiều mà khuôn mặt hắn đỏ bừng, mồ hôi toát như mưa.

.

Bart cảm thấy áp lực trên tay càng lúc càng lớn, hắn cảm cự không được nữa rồi ——

.

“Leng keng!”

.

Enoch lách qua một bên né đại kiếm đang bay về phía mình. Gã trừng John, hét lớn: “Tới địa ngục mà thông cảm đi! Thông cảm của ngươi là bảo bọn ta ngoan ngoãn chết sao!”

.

“Enoch dần dần!” Mier dậm chân. “Đều tại ngươi mà người thương của ta mới tức giận!”

.

Eric lo lắng chạy đến cạnh Bart đã bị John hất ra, nâng hắn dậy: “Bart, không sao chứ?”

.

“Eric...” Thanh âm Bart rất khô khan. “Chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức, đối phương là một... Kiếm Thánh.”

.

Enoch nháy mắt im lặng, y trợn mắt há hốc mồm nhìn John.

.

Trong Hỗn huyết, sự hơn kém cấp bậc là chuyện vô cùng tàn khốc, càng về sau chênh lệch càng rõ ràng. Với chiến sĩ, trong điều kiện trang bị ngang nhau, mười Kiếm Sĩ không bằng một Đại Kiếm Sĩ, hai mươi Đại

Kiểm Sĩ không bằng một Kiếm Sư, năm mươi Kiếm Sư không bằng một Đại Kiếm Sư, một trăm Đại Kiếm Sư không bằng một Kiếm Thánh. Với Võ Thần thì phải dùng tới vũ khí hạt nhân mới may ra diệt được. Người duy nhất phá vỡ được quy luật này chỉ có nhân vật chính. Nhân vật chính luôn có đặc quyền khiêu chiến vượt cấp.

.

Thực lực và tiềm lực của tiểu đội săn báu vật tuy mạnh nhưng đối với một Kiếm Thánh, họ vẫn còn quá trẻ.

.

“Các người không thể rời khỏi đây.” John cười hòa nhã: “Ta phải thỏa mãn nguyện vọng của tiểu chủ nhân.”

.

Eric rốt cuộc cũng hết hy vọng, y rút vũ khí của mình ra, đó là một thanh kiếm ánh sáng, thân kiếm thon dài tỏa ra một vàng sáng nhạt. Dù đang ở trong tình huống này, thanh niên tóc vàng vẫn rất thân sĩ mở miệng: “Xin dắc tội.”

.

Nguyên tố ánh sáng bám vào người Eric, tăng thêm chúc phúc cho y. Y cẩn thận tiếp cận John. Bart cầm lấy đại kiếm gia nhập vào vòng chiến. Enoch nhìn ba người đang đánh nhau mịt mù, lại quay qua nhìn Tu và Đỗ Trạch. Gã nhỏ giọng nói với Mier bên cạnh: “Hay chúng ta đi xử lý Chu Nho đó, vậy sẽ —— ôi!”

.

Enoch ôm chân kêu gào, Mier trừng mắt lườm gã, chú ngữ đang niệm vẫn không ngừng lại. John chặn kiếm Eric, đá một cái lên bộ giáp của y khiến thanh niên tóc vàng văng ra đập vào vách tường gần phía quảng trường. Sau đó, nó nhanh nhẹn lách người né được đại kiếm của Bart, lợi dụng sơ hở dùng hai chân quấn quanh cổ Bart, dùng sức quặp mạnh đẩy Bart đâm vào tường. Xong xuôi, John thở nhẹ một hơi, nó không vội bước qua quảng trường mà nhìn về phía Mier.

.

“Chơi với lửa là không được, đứa trẻ.”

.

Mier không đáp lại, tốc độ niệm chú vẫn càng lúc càng nhanh. Nguyên tố lửa tụ lại, trên không trung hình thành một hỏa long dài tám thước.

.

“... Thuật hỏa long!”

.

Dưới sự khống chế của Mier, hỏa long khổng lồ vọt về phía John. Lúc này bầu trời chợt vang lên tiếng chim hót, hỏa phượng hoàng đập cánh bay về phía hỏa long. So với hỏa long dài tám thước, phượng hoàng chỉ to bằng cái móng vuốt của nó. Nhưng dưới mọi ánh nhìn, con chim đỏ rực dùng móng vuốt của mình khéo léo quặp chặt lưng hỏa long rồi vỗ cánh bay lên.

.

Hỏa long thuần túy hình thành từ nguyên tố lửa bị hỏa phượng hoàng nhắc bóng một cách nhẹ nhàng, Mier mở trừng mắt nhìn: “Hỏa, hỏa phượng hoàng?”

.

Trong thế giới này, hỏa phượng hoàng là thần thú của hệ hỏa. Hỏa long như bị hấp thụ dần dần biến mất, mà lông trên thân hỏa phượng hoàng lại phủ kín một lớp ánh sáng đỏ vàng. Nó kêu to một tiếng rồi hạ cánh. Nguyên tố lửa dày đặc tản ra từ lông chim nhắm thẳng tới Mier.

.
Đôi mắt Bart như nứt ra: “Tiểu thư —— ”

.
“Ầm! ! !”

.
Trong quảng trường tràn ngập sương khói, rất nhiều giấy trắng đã hóa thành than dưới nhiệt độ cao và rơi xuống lả tả. Một hình dáng chật vật lộ ra khỏi đống tro bụi, đó là Enoch đang quay lưng về phía Mier.

.
“Khụ khụ! Sặc chết gia!”

.
Mier tựa vào lưng Enoch khóc nức nở: “Oa oa oa, gia gia đã nói, sẽ không để cho bất cứ con chim nào khi dễ ta!”

.
Lòng căng như sợi đàn của Bart và Eric cuối cùng cũng thả lỏng, nhưng họ còn chưa kịp thở phào đã thấy John mỉm cười đứng trước mặt. Nam tử tóc nâu im lặng, thanh kiếm đang lơ lửng cao đã chứng minh cho việc nó sắp làm.

.
Một tia sáng xẹt qua. Nó rất lặng lẽ, mãi đến khi tia sáng tiếp xúc với thân thể, John mới nhận ra sự tồn tại của tia sáng.

.
“Lộp cộp.”

.
John ấn ***g ngực bị phá vỡ của mình, nhìn sang hướng bên cạnh. Tuy khuôn mặt Tinh Linh vẫn vô cảm, nhưng sự rung động của dây cung đã nói lên tất cả.

.
“Thì ra còn một thánh tiễn...” John nhìn cây tên đâm thủng ngực mình, vị trí tiếp xúc là ngôi sao thứ ba của nó, đây chính là yếu điểm: “Phiền tiểu chủ nhân phải sửa chữa rồi.”

.
Tiểu đội đánh thuê đồng loạt kinh ngạc, họ không chỉ khiếp sợ vì đồng đội thâm tàng bất lộ của mình, mà còn khiếp sợ nam tử tóc nâu chiến đấu này giờ lại là một con rối máy! Tinh Linh nhìn dây điện và linh kiện lộ ra nơi miệng vết thương của John, sau đó chuyển tầm mắt qua Đỗ Trạch. Hắn giương cung, lắp tên, tầm ngắm lần này là Tu.

.
“Mau thúc thủ chịu trói.” Tinh Linh lên tiếng.

.
Tu buông lỏng Đỗ Trạch, hắn nghiêng đầu hỏi, biểu cảm pha lẫn một chút ngây thơ.

.
“Người thấy mình có năng lực đó à?” Tu cười. “Người không quên đấy chứ? Nơi này là... di tích Chu Nho.”

“Tĩnh giác đi, Tzadkiel.” Tiếng Tu rất khẽ, như đang đánh thức một đứa trẻ.

.

Nhận ra tình huống bất ổn, Tinh Linh không chút do dự thả tay, nhưng cây tên đó vẫn không bắn trúng mục tiêu vì John đã dùng thân thể của mình để đỡ nó. Đối với một con rối máy, linh kiện trên người nó có thể thay thế bất cứ lúc nào, nhưng tiểu chủ nhân thì không được phép bị thương tổn.

.

Tinh Linh rút mũi tên tiếp theo nhưng đã không kịp nữa rồi. Mặt đất chấn động mạnh, giữa quảng trường xuất hiện một khe nứt lớn, một con rối máy màu trắng bạc bước lên từ dưới lòng đất. Nó tuy lớn nhưng lại rất tinh xảo, trên ngực có sáu ngôi sao, tất cả đường nét rất lưu loát, mỗi một độ cong đều vừa phải, như một tác phẩm nghệ thuật.

.

Theo truyền thuyết, mỗi một hạt trên cây sinh mệnh Kabbalah đều có một đại thiên sứ bảo vệ, bởi vậy nhóm Chu Nho đã dùng tư liệu tốt nhất để tạo ra mười con rối máy sáu sao lấy tên của các đại thiên sứ trong truyền thuyết và đặt bên dưới mỗi quảng trường. Mỗi một con rối sáu sao có sức mạnh tương đương với một... Võ Thần.

.

Cho dù tiểu đội đánh thuê không biết truyền thuyết này của Chu Nho, nhưng họ vẫn cảm nhận được nguy hiểm đang kề cận. Con rối hoàn hảo đó mang đến cho họ một sự áp bức mãnh liệt mà chỉ những bề trên của họ mới có được.

.

Con rối máy mang tên Tzadkiel ngoan ngoãn quỳ xuống trước mặt Chu Nho, rũ cái đầu duyên dáng xuống. Tu sờ vỏ ngoài của nó, con rối này được tạo nên từ những linh kiện cao cấp nhất, đây là kết tinh khoa học kỹ thuật đỉnh cao của Chu Nho tộc.

.

“Tiêu diệt chúng.”

.

Sau khi tiếp nhận mệnh lệnh, vỏ ngoài trắng bạc của Tzadkiel thoáng chốc tràn đầy ký hiệu màu xám. Nó chuyển hướng sang tiểu đội đánh thuê, đôi mắt đỏ thẫm biểu hiện cho trạng thái tấn công.

.

“Thành thịnh —— ”

.

Lúc này, Bart đã trọng thương mất đi khả năng chiến đấu. Mũi tên Tinh Linh thì liên tục bắn về phía cặp mắt và các khớp nối của Tzadkiel, nhưng cơ bản vẫn không phá hủy được lớp phòng ngự của nó. Biểu cảm luôn thản nhiên của Tinh Linh cuối cùng cũng xuất hiện dao động, đó là nỗi sợ hãi khi cảm nhận được cái chết đang kề cận.

.

Tình huống càng lúc càng nghiêm trọng khiến tên ngốc nào đó bấy giờ mới phản ứng được: chết tiệt, chẳng lẽ nhân vật chính định xử lý cả tiểu đội đánh thuê chắc? Ấy mà khoan, chưa nhắc tới túc địch Eric, Enoch trong tiểu đội đánh thuê chính là em trai của anh đó, cả tiểu loli Mier kia cũng là hậu cung được đề cử nữa! Nhân vật chính, anh muốn giết cả em trai lẫn em gái ư!?

.

Đỗ Trạch suy nghĩ hồi lâu mà vẫn chưa tìm được nguyên nhân khiến nhân vật chính phải tiêu diệt cả tiểu đội đánh thuê này, chỉ có thể quy về câu một cuộc đối thoại tùy chọn dẫn đến huyết án.

.
Độc giả dần dần mưu đồ cứu vớt những khả năng tiềm tàng đó: “Họ... phải chết?”

.
Nhân vật chính ơi, em trai anh chết ai tới hầu hạ anh, em gái anh chết ai tới cho anh đề, tức địch anh chết ai dây dưa cả đời với anh. Cho nên nhân vật chính à, anh suy nghĩ lại giùm chút đi!

.
Nghe vậy, Tu nghiêng đầu nhìn thanh niên tóc đen, đôi mắt màu hổ phách ngập tràn tình cảm đen tối.

.
“Nghe người nói.” Tu tiếp tục: “Ta cảm thấy họ phải chết.”

.
“Thành thật!”

.
Eric va mạnh vào vách tường, tay phải của y đã bị gãy, một dòng máu nóng từ trán chảy xuống che kín nửa mặt y. Y nhìn con rối máy đang tàn nhẫn hành hạ đồng đội của mình rồi giật một mặt dây chuyền thủy tinh hình thoi từ trên cổ xuống. Bên trong mặt dây chuyền chứa chất lỏng màu vàng kim bao quanh một ký hiệu nguyên tố. Không chút chần chừ, Eric nghiền nát mặt dây.

.
“Mau tới đây —— ”

.
Ánh sáng vàng chói mắt lóe lên mãnh liệt, Đỗ Trạch còn đang chìm đắm trong lời nói của Tu không kịp đề phòng nên bị văng sáng bao lấy. Cậu đau đớn nhắm chặt hai mắt. Bỗng, Đỗ Trạch cảm thấy cơ thể bị xiết chặt, có một người tóm lấy cậu lùi nhanh về phía sau.

.
Tu vươn tay nhưng đã không tóm được Đỗ Trạch dù chỉ là một góc áo. Hắn trừng mắt nhìn Enoch đang mang Đỗ Trạch đi, thanh âm tràn ngập phẫn nộ: “Tzadkiel!!!”

.
Tzadkiel nhanh như chớp chớp lấy Enoch, nhưng lúc nó bắt được Enoch thì lại tạm dừng một chút, con rối máy giang hai tay, trên tay nó không có gì hết. Ở một hướng khác, bóng dáng Enoch dần dần hiện ra, gã mang theo Đỗ Trạch vọt vào vòng ánh sáng của Eric.

.
Ánh sáng nhoáng lên, trên quảng trường không còn tiểu đội đánh thuê nào cả, đồng thời thanh niên tóc đen cũng mất dạng. Tu nhìn nơi họ vừa biến mất, móng tay đâm sâu vào da thịt mình, thân thể nho nhỏ bắt đầu run rẩy.

.

.

.
Không được nhòm ngó, không được mơ tưởng, không được chạm vào!

Người này là của ta.

.

—— Hộp bí mật

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Túc địch: Ta rất thích người...

.

Nhân vật chính: Người có thể chết được rồi. (gọi máy móc đến)

.

Độc giả: Một cuộc đối thoại tùy chọn dẫn đến huyết án.

.

.

Độc giả: Tôi rất thích anh...

.

Nhân vật chính: Khéo thật, ta cũng thế. (đẩy ngã độc giả)

.

Tác giả: Một cuộc đối thoại tùy chọn dẫn đến huyết án.

.

36. Chương 36

Độc giả: Ngày xưa có một công chúa Tinh Linh từ trên trời rơi xuống

.

Thân thể xuất hiện một cảm giác ghê tởm như vừa bị phân giải vừa bị xóa bỏ, khi Đỗ Trạch mở mắt ra, thế giới đã đổi khác. Trước mắt không còn là di tích Chu Nho kim loại xám bạc kia nữa, chỗ cậu đang đứng lúc này là một thạch thất trống trải, ánh sáng rực rỡ của ma pháp trận khổng lồ trên mặt đất chỉ vừa mới tắt đi.

.

Tiểu đội đánh thuê mới vừa tìm được đường sống trong chỗ chết đang cực kỳ chật vật, Eric ném mặt dây chuyền đã vỡ nát trong tay xuống đất, dùng tay lau máu dính trên trán, giải thích: “Đây là phân bộ của thần điện Quang Minh.”

.

Đỗ Trạch nháy mắt cảm thấy mình như rơi vào hang ổ của kẻ địch, cậu tuy đã sớm đoán trước túc địch không thể nào vừa ra trận đã bị nhân vật chính giải quyết, chắc chắn y phải có vật hộ mệnh. Nhưng túc địch à, bản thân anh chạy trốn là được rồi, tại sao còn dẫn theo một quần chúng đứng xem chứ? Mục tiêu của các người là nhân vật chính, còn tiểu sinh chẳng qua là bị lạc đạn đúng không, hà? WTF! Lần sau tiểu sinh nhất định phải trang bị một đồ bảo hộ đầu gối bằng hợp kim!

“Hắc! Eric, ta mang theo người mà ngươi muốn nè!” Giọng Enoch tràn đầy tự hào: “Không thứ gì mà gia không trộm được.”

Đỗ Trạch ngơ ngác. Eric đang dùng thuật trị thương cao cấp cho Bart nghe thấy thế liền cười với Enoch “Cảm ơn”, tầm mắt của y đảo qua Đỗ Trạch, sau đó chuyển tâm chữa trị cho Bart. Mier lo lắng đứng cạnh nhìn, Tinh Linh sau khi cất cung tên vào thì nhìn chăm chăm chiếc nhẫn, không biết có phải vì lúc này chiến đấu quá mức kịch liệt hay không mà trên chiếc nhẫn bây giờ đầy vết rạn, vừa nhìn đã biết hư tổn không ít.

Đỗ Trạch mặt không đổi sắc nhìn Enoch quay vòng quanh người mình, tên đạo tặc nọ bày ra một sự tò mò mãnh liệt đối với cậu.

“Người tên là gì? Ta tên Enoch.”

Chào em trai, tiểu sinh là tiền bối của cậu.

“Trên tay ngươi là sách gì vậy? Mang cái này theo để làm gì? Là máy móc Chu Nho làm ra sao?”

Đây là quyển sách mà khi xem vào tiết tháo sẽ chết hết, cậu không hiểu nỗi đau buồn của tôi đâu.

“Người có quan hệ gì với Chu Nho đó? Nói thật, lần đầu tiên ta biết Chu Nho là sinh vật đáng sợ đến vậy, tính tình của hắn còn khủng bố hơn tên người lùn mà ta biết.”

Nhân vật chính ghen khuất đợi em trai của mình trong bốn năm có thể không nóng nảy á, lúc các người xông vào nhân vật chính đã sắp bạo phát rồi. Cảm ơn các người đã thay tiểu sinh lãnh trận bạo hành gia đình này.

“Tại sao ngươi không nói gì?”

Tiểu sinh đang cảm kích các người từ trong nội tâm.

“Eric,” Đạo tặc kêu một tiếng: “Người này là người thật hả? Không phải là con rối đấy chứ? Một câu cũng không nói, biểu tình gì cũng chẳng có!”

Eric ho nhẹ một tiếng, ánh sáng trong tay tối đi, sắc mặt của Bart đã tốt hơn nhiều, Mier cẩn thận cầm tay của tráng hán, vẻ mặt kỳ quặc nửa muốn khóc nửa muốn cười trông rất đáng yêu. Eric đứng lên, tay phải vẫn mềm nhũn buông thông, nhưng thanh niên tóc vàng mắt xanh lại không hề để ý tới nó. Y đi tới trước mặt Đỗ Trạch, nhẹ giọng nói: “Ta thật sự xin lỗi vì đã dùng phương pháp như vậy mời người đến đây.”

Eric nhìn Đỗ Trạch, trong mắt mang theo sự thành kính và ôn hòa. “Ta vì ngươi...”

“Eric! Nín thở!” Về mặt của Enoch đột nhiên thay đổi, gã liều mạng kêu lên: “Có mùi của hoa mê thất!”

.

Nhưng đã quá muộn, ngoại trừ Enoch nhận ra, những người khác đều ngã xuống. Đỗ Trạch chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn đến nỗi không thể đứng vững cũng không thể nắm được cái gì, giống như bùn nhão chảy trên đất, toàn thân không còn chút sức lực nào. Tuy không trúng thuốc mê, nhưng Enoch nhảy nhót không được bao lâu đã bị một dao của Tinh Linh chém ngã xuống đất. Eric chặt vật ngắc đầu, nhìn về phía Tinh Linh đã gây ra tất cả mọi chuyện, trên mặt hiện lên vẻ đau thương và bất ngờ.

.

“Simon... Tại... Sao?”

.

Tinh Linh được gọi là Simon cắt đi đóa hoa nhỏ màu xanh tím, hấn né ánh mắt của Eric, đi tới bên người Đỗ Trạch. Thanh niên tóc đen không có sức chống cự bị Tinh Linh khiêng lên, quẳng sách trên tay theo đà rơi xuống. Trước khi rời đi, Simon trả lời câu hỏi của Eric.

.

“Vì Tinh Linh tộc.”

.

.

Về lần thứ hai bị bắt, dọc theo đường đi Đỗ Trạch chỉ có hai chữ để hình dung: ha ha.

.

Dựa vào rừng cây càng lúc càng tươi tốt, Tinh Linh chắc hẳn muốn đưa cậu tới khu rừng Tinh Linh. Từ sau kỷ nguyên thứ hai, Tinh Linh tộc đã bế quan tại khu rừng Tinh Linh. Để ngăn sự quấy nhiễu của những chủng tộc khác, Tinh Linh tộc đã tạo nên một ma trận sâu trong rừng Tinh Linh, chỉ những nhân tài biết lối đi mới có thể vào được nơi cư trú của Tinh Linh tộc, nếu không sẽ lòng vòng mãi trong khu rừng. Có vẻ như sợ Đỗ Trạch nhớ được lối vào, Simon đánh ngất Đỗ Trạch. Nhưng vì có khả năng hoàn tác, độc giả khổ bức cứ liên tục tỉnh rồi bị đánh ngất. Sau đó, cả hai người đều trở nên mệt mỏi. Đỗ Trạch không nói gì mà chỉ nhìn trời, theo thái độ của Tinh Linh, cậu nhất định là con tin cực kỳ không phối hợp nhất.

.

Sau khi tỉnh lại từ lần hôn mê cuối cùng, Đỗ Trạch phát hiện cậu cuối cùng cũng đến chốn mộng ảo trong truyện thuyết – vương quốc Tinh Linh.

.

Dù ở trong truyện huyền huyền nào, Tinh Linh bao giờ cũng là chủng tộc mê người nhất hoặc không thì cũng nằm trong số đó. Trong một truyện thuyết, Tinh Linh sinh ra nhờ cây sinh mệnh, họ có được gương mặt xinh đẹp mộng ảo và khí chất thần bí, không chỉ am hiểu thơ ca, nghệ thuật mà còn hòa hợp với thiên nhiên, chỗ ở của họ có thể xem là tiên cảnh nhân gian. Chủng tộc này không những xinh đẹp mà đồng thời còn có được thực lực cường đại, mỗi một Tinh Linh đều là cung thủ bẩm sinh, có thể giao lưu với thực vật. Bạch kỳ mã chính là một trong những đặc sản của Tinh Linh tộc. Có thể nói, truyện huyền huyền mà không có Tinh Linh thì không còn cái hay nữa.

.

Bởi vậy, trong YY văn, nếu nhân vật chính tới được chỗ của Tinh Linh tộc, hẳn sẽ thu hoạch được cả một sọt em gái xinh đẹp và em trai giỏi ca múa có sức mạnh vô biên. Là một trong số YY văn, Hồn huyết tất nhiên cũng không ngoại lệ... Không ngoại lệ... Ngoại lệ... Ngoại...

.
Có đáng tin không?

.
Nhóm độc giả: Ha ha.

.
Tình tiết Tinh Linh tộc của Hồn huyết được triển khai khi nhân vật chính rời khỏi vùng đất thất lạc: nhân vật chính thông qua con đường truyền tống của Kim Tự Tháp rời khỏi vùng đất thất lạc. Trì may mắn đã giúp nhân vật chính đột phá những chướng ngại trùng điệp do Tinh Linh tộc bày ra ngàn vạn năm nay, khiến hắn rút xuống cây sinh mệnh của Tinh Linh tộc, hấp thu nhựa cây quý giá của nó và thức tỉnh huyết mạch Tinh Linh. Đến đó thì nội dung truyện vẫn thoải mái vẫn bình thường, kể tiếp Nhất Diệp Tri Khâu bắt đầu tâm thần mất trí nói cho độc giả cái gì gọi là hãm hại nhân vật chính một cách chuyên nghiệp ba mươi năm không, lay, chuyển!

.
Nữ hoàng Tinh Linh dẫn dắt Tinh Linh tới chỗ cây sinh mệnh, nhìn thấy báu vật của họ bị một Tinh Linh không biết mọc ra từ đâu hấp thụ không còn chút gì. Nữ hoàng Tinh Linh vừa chuẩn bị cuồng hóa thì thủ hạ của nàng đã phát hiện một việc: nhân vật chính có thể hấp thụ “vấn đục”. Hóa ra Tinh Linh tộc hiện đang lâm vào một nguy cơ, cây sinh mệnh không biết tại sao lại bị “vấn đục” ô nhiễm, khiến cho mỗi Tinh Linh sinh ra đều trở thành Tinh Linh hắc ám. Chúng Tinh Linh đã tìm rất nhiều phương pháp nhưng vẫn không thể loại bỏ “vấn đục”.

.
Xem đến đây, nội tâm của nhóm độc giả đều kêu vang một tiếng: cái tiết tấu lừa đảo chết tiệt này...

.
Trước con mắt tuyệt vọng của chúng độc giả, tác giả vô cùng vui vẻ viết tiếp: Tinh Linh tộc bắt nhân vật chính lại, nhốt hắn dưới cây sinh mệnh, ép buộc hắn hấp thụ “vấn đục”. Nhân vật chính bị giam suốt một năm, cuối cùng nhờ hợp tác với cây sinh mệnh mới được phóng xuất. Sau đó trước ánh mắt không thể tin nổi của nữ hoàng Tinh Linh, nhân vật chính đã mở cây sinh mệnh, thả “vấn đục” ra, khiến toàn bộ Tinh Linh tộc bị... ô nhiễm.

.
Tác giả biểu thị, nhân vật chính vui tay vui mắt thu hoạch em trai và em gái xinh đẹp có sức mạnh.

.
Độc giả biểu thị, tác giả tôi muốn cùng anh nói chuyện nhân sinh.

.
Vừa nghĩ tới tình tiết hung tàn đó, Đỗ Trạch nhất thời cảm thấy cả người đều không ổn, nhất là khi nhìn những dây leo quấn riết tay chân, nghĩ tới cảnh Tu trong sách cũng bị trói như vậy dưới cây sinh mệnh, cảm giác trong lòng cậu càng kỳ lạ hơn.

.
Lúc này, độc giả khổ bức đang ngồi trong một cây đại thụ, Simon ném cậu vào đây xong liền biến mất không còn tăm hơi, vì thế mãi đến giờ cậu vẫn không rõ vì sao Tinh Linh lại muốn bắt cậu, hơn nữa tên ngốc còn phát hiện một hiện thực cực kỳ kinh khủng là...

.
Tiểu Đồng ơi, mày đang ở đâu hử tiểu Đồng!

Đỗ Trạch dùng hết sức mới miễn cưỡng nhớ ra lần cuối cậu nhìn thấy quyển đồng nhân hình như là ở chỗ tiểu đội đánh thuê, sau đó cậu bất tỉnh, bởi vậy cuốn đồng nhân hiện giờ có lẽ, đại khái đang ở chỗ túc địch...?

Tiểu Đồng mây mau trở lại đi! Mây và anh ta không có kết quả đâu!!! (Nhĩ Khang đưa tay ra)

Tên ngọc cảm thấy cuộc đời của mình thật là u ám, cậu đã không thể tưởng tượng ra biểu hiện của nhân vật chính khi nhìn thấy cuốn đồng nhân là thế nào. Nhưng hiện thực tàn khốc là ở chỗ đó, cậu còn phải đi tìm túc địch để đòi lại cuốn đồng nhân, bởi vì cậu có cảm giác nếu mình không lấy cuốn đồng nhân lại, một việc đáng sợ hơn sẽ xảy ra.

Ví như, nhân vật chính nhìn thấy quyển đồng nhân trên tay túc địch: “Quyển sách trên tay người nhìn quen quá.”

Túc địch mỉm cười trong sáng: “Muốn xem không?”

“Người này... giống ta?”

“Ta cũng thấy một người khác giống ta.”

“...” X2

—— Má ơi thật đáng sợ, thật đáng sợ, thật đáng sợ! Thế giới sau cái chuyện, chuyện, chuyện này cậu không muốn biết đâu!

Tên ngọc nào đó mất một ngày để chấp nhận hiện thực tàn khốc, mà Simon hình như đã quên mất cậu nên vẫn không xuất hiện. Phạm vi hoạt động của Đỗ Trạch không thể vượt quá ba thước, nếu vượt qua khoảng cách nói trên thì dây leo trên người sẽ lập tức trói chặt cậu kéo trở về. Đỗ Trạch chỉ có thể cẩn thận chú ý phạm vi, cố gắng xem xét cảnh vật bên ngoài.

Không thể không nói nơi cư trú của Tinh Linh tộc hoàn toàn xứng đáng với từ tiên cảnh. Cách đó không xa là một hồ nước rất lớn lung linh dập dờn, có vài con bạch kỳ mã trắng tinh đang nhàn nhã ăn cỏ trên bờ, một số Tinh Linh thì đang giúp chúng chải lông, tất cả đều là tuấn nam mỹ nữ, khung cảnh ấy giống như một bức tranh tuyệt trần trong thế giới cổ tích. Giữa hồ có một cây đại thụ che lấp cả mặt trời, khiến người ta chỉ nhìn một cái đã cảm thấy một sự rung động và sùng kính phát ra từ tận đáy lòng. Đây là cây sinh mệnh quan trọng nhất đối với Tinh Linh tộc.

Đỗ Trạch nhìn cây sinh mệnh, cành lá của nó tuy rất tươi tốt nhưng lại hoàn toàn không có sức sống. Nó chỉ có lá là màu xanh, còn lại đều mang một màu đen nhờ nhờ, cành cây nếu đó nói là màu nâu không bằng đổi lại thành màu đen đi. Gió thổi qua khiến cành lá rung rinh, nhưng không hề có chim chóc bay ra, lặng ngắt như tờ.

Tình trạng của cây sinh mệnh đã nghiêm trọng đến mức này rồi ư?

.

Trong Hỗn huyết , vì sự xuất hiện của nhân vật chính mà sự ô nhiễm của cây sinh mệnh mới được ngăn chặn. Còn bây giờ, do cậu đã quấy rầy trình tự của câu chuyện nên Tu không xuất hiện ở Tinh Linh tộc, và dĩ nhiên cũng không có người nào ngăn cản được cây sinh mệnh bị “vấn đục” ô nhiễm. Nhìn thấy cây sinh mệnh như vậy, Đỗ Trạch có thể cảm thấy toàn bộ Tinh Linh tộc đang sắp phát điên. Tên ngốc nào đó không chịu thừa nhận mình đang vui sướng khi người ta gặp họa. Đỗ Trạch vẫn luôn không có cảm tình với Tinh Linh tộc. Dám can đảm coi mạng chủ của tôi là máy hút bụi, các người muốn chết, muốn chết, muốn chết mà!

.

Đột nhiên một cái tên hiện lên trong óc Đỗ Trạch, độc giả dần dần yên lặng thu lại lời nguyên rủa Tinh Linh tộc: thật ra Tinh Linh tộc vẫn có đồ tốt...

.

Nhân vật chính bị giam một năm ở Tinh Linh tộc, trong khoảng thời gian đó, hắn gặp được một người có ảnh hưởng rất lớn tới hắn – công chúa Tinh Linh tộc. Lúc ấy công chúa Tinh Linh đang tới chỗ cây sinh mệnh, và rồi bất cẩn té thẳng xuống người nhân vật chính...

.

“——!”

.

“Ầm!”

.

Vô số lá cây rơi xuống, Đỗ Trạch há to miệng nhưng không thể nào kêu lên được, người vừa nện xuống người cậu cũng chặn luôn cả ***g ngực cậu. Tuy đối phương hoảng hốt lập tức đứng phắt dậy, nhưng Đỗ Trạch vẫn phải mất một lúc lâu mới hồi thần. Cậu ấn ***g ngực của mình nhìn sang nữ Tinh Linh xinh đẹp đối diện, toàn bộ đại não như bị đóng băng.

.

Ngày xưa có một công chúa Tinh Linh từ trên trời giáng xuống, tên của nàng là Ariel.

.

.

.

Tu không biết mình đã bị nhốt ở trong này bao lâu, dây leo biến thành màu đen vẫn quấn quanh người hắn, không ngừng vận chuyển “vấn đục”.

.

Phần nộ ư, bi thương ư, căm hận ư... muốn bùng nổ ư?

.

Tu ngẩng đầu lên, cành lá rậm rạp của cây sinh mệnh che đi ánh mặt trời, hắn ở đây chỉ là một “đạo cụ”.

.

Đột nhiên một tia vàng xuất hiện trong tầm mắt Tu. Tu hơi mở to mắt, hắn vươn tay như muốn bắt được “ánh mặt trời” đó.

“——!”

“Ầm!”

Vô số lá cây rơi xuống, Tu cúi đầu, nhìn nữ Tinh Linh xinh đẹp trong lòng. Nàng có một mái tóc nâu mềm mại, vẻ mặt hơi hoảng hốt, đôi mắt màu vàng kim xinh đẹp vô cùng.

Đó là màu của ánh mặt trời.

— Trích Hồn huyết

Tác giả có điều muốn nói:

Tác giả: Ngày xưa có một công chúa Tinh Linh từ trên trời rơi xuống.

Nhân vật chính: (bắt được)

Độc giả: (bị áp)

Tác giả (mỉm cười): Công thụ rõ ràng.

37. Chương 37

Độc giả: Tôi vẫn chưa hiểu hẳn.

Đỗ Trạch ngây dại nhìn chằm chằm vào Ariel. Đây là em gái cậu thích nhất trong Hồn huyết, chỉ người này.

Thấy đôi mắt Đỗ Trạch trắng dã, công chúa Tinh Linh mắt vàng tóc nâu kích động khoa tay múa chân, nàng lấy một nhánh cây viết xuống đất những con chữ Tinh Linh tuyệt đẹp. Viết được một nửa, Ariel bỗng nhận ra Nhân tộc tóc đen đối diện sẽ không hiểu tiếng Tinh Linh. Nàng ngừng khoa tay múa chân, lộ ra một biểu cảm tan nát cõi lòng.

Từ đầu tới cuối, vị công chúa tộc Tinh Linh này không hề phát ra một tiếng nói nào. Vâng, trong Hồn huyết, tuy Ariel là công chúa tộc Tinh Linh, nhưng cô lại có chỗ thiếu hụt, cô bị câm. Vì chuyện này mà cô trở thành sự sỉ nhục của toàn Tinh Linh tộc. Không, ngay cả sỉ nhục cũng chẳng bằng, tất cả Tinh Linh, kể cả mẹ cô — nữ hoàng Tinh Linh cũng không muốn thấy mặt cô. Bởi vậy khi Ariel gặp được người đầu

tiên nguyện ý nói chuyện với mình là nhân vật chính, cô đã đem lòng yêu hắn. Hầu như ngày nào Ariel cũng lén chạy đến tìm nhân vật chính. Để tiện cho việc trao đổi, cô đã dạy tiếng Tinh Linh cho nhân vật chính. Sau này, khi nhân vật chính thoát khỏi ràng buộc và thả “vấn đực” gây ô nhiễm toàn Tinh Linh tộc, hắn đã tha cho công chúa Tinh Linh đáng thương.

Một thời gian dài bị coi thường và tự thấy mình khiếm khuyết, tính cách Ariel dần có chút tự ti, nhưng nó không thể giấu được bản tính dịu dàng lương thiện của cô. Cô là người đối xử tốt với nhân vật chính mà không hề có chút âm mưu gì từ đầu đến cuối Hồn huyết. Sau này, lúc Ariel hiến dâng linh hồn để cứu sống nhân vật chính, tất cả độc giả đều rất ngạc nhiên với sự kiên cường của em gái này. Một em gái thuộc hệ cứu rỗi, với sự khốn nạn của Nhất Diệp Tri Khâu thì sao có thể dễ dàng để thứ tốt như vậy bên người nhân vật chính chứ?

Vì thế, Ariel đã trở thành một màn bi kịch. Sau khi nhân vật chính đẩy hẳn Tinh Linh tộc, nữ hoàng Tinh Linh không thể chịu được việc bị biến chất thành Tinh Linh hắc ám nên đã chọn cách tự sát. Việc này đã tạo nên mối hiềm khích giữa nhân vật chính và Ariel, nhưng chỉ đơn phương mà thôi. Nhân vật chính có rất nhiều nghi ngờ, tuy giữ Ariel bên cạnh, nhưng hắn vẫn không chịu tin việc Ariel không hề có âm mưu với mình và còn chắc rằng cô sớm hay muộn cũng sẽ có ngày báo thù cho mẹ. Cho dù Ariel có muốn gần gũi nhân vật chính thế nào, nhân vật chính vẫn luôn phòng bị với cô. Mãi đến lúc Ariel chết đi, nhân vật chính mới bừng tỉnh: người này vốn dĩ thật sự yêu hắn chứ không hề có toan tính gì. Để hồi sinh Ariel, nhân vật chính quyết định tấn công Thiên Thành, và chỉ có Ma tộc từng đối kháng với Thiên tộc mới biết được vị trí của Thiên Thành. Chính vì thế nhân vật chính mới chạy đến chinh phục đại lục phản diện.

Đó là lý do Đỗ Trạch cảm thấy Ariel mới là nữ chủ chân chính của Hồn huyết. Sự tồn tại của thánh nữ Vivian rất lớn, nhưng đối với Tu, cô ta chỉ là một thứ khát vọng, hay chỉ là một sự tiếc thương dành cho cái đẹp. Ariel mới chính là bầu bạn thích hợp với nhân vật chính nhất.

Em gái hệ cứu rỗi và mạnh mẽ hệ thánh mẫu mà kết hợp lại là siêu cấp mạnh luôn!

Máu chó của Đỗ Trạch sôi trào, sau đó mới kịp nhận ra, vì cậu không đáp lại, em gái trước mắt đã sột ruột đến gần khóc.

Ariel dùng tay che xuống yết hầu và chỉ vào miệng mình, cố gắng biểu đạt việc mình không thể nói chuyện và rất xin lỗi. So với bị người phát hiện ra khiếm khuyết, nàng có vẻ như để ý đến việc mình không thể giải thích hơn. Đỗ Trạch bất giác chạm vào tai nghe của mình. Thấy Ariel như vậy, cậu đột nhiên cảm thấy mình đã quá mức để ý đến những chuyện không đâu như một cụ già.

“Tôi không sao, cô viết chữ đi, tôi có thể hiểu được.” Đỗ Trạch cố gắng làm nét mặt của mình dịu dàng hơn một chút. “Tôi là Đỗ Trạch, cô tên gì?”

Độc giả ngu ngốc cứ thế mà thông đồng với công chúa Tinh Linh tộc. Cũng như trong nguyên tác, Ariel rất vui khi có người chịu nói chuyện với mình, hầu như mỗi ngày nàng đều chạy đến tìm Đỗ Trạch. Dù phần lớn thời gian đều là Ariel viết chữ, Đỗ Trạch thỉnh thoảng góp đôi lời, nhưng điều này cũng đủ để Ariel thỏa mãn. Đỗ Trạch bắt đầu rối rắm, cậu lại hóa rõ đi cướp đất diễn rồi, và lần này là của nhân vật chính mới chết. Thế thì làm sao mà nhân vật chính tăng độ hảo cảm với Ariel được chứ? Dù biết thế nhưng Đỗ Trạch vẫn không tài nào từ chối Ariel được, bởi vì càng trò chuyện, cậu càng phát hiện công chúa Tinh Linh tộc

này tịch mịch ghê gớm. Vì thế tên gốc quyết định sẽ nhắc tới nhân vật chính trong quá trình trao đổi, mời hàng cho cái người nhất định phải ở cạnh công chúa Tinh Linh.

.

Sau nhiều lần vắt hết óc bói ra tất cả những từ ca ngợi rườm rà của Đỗ Trạch, Ariel đã nảy sinh hứng thú với Tu, nàng cầm nhánh cây viết: [Trên thế giới này thật sự có con người hoàn hảo đến thế sao?]

.

Đỗ Trạch không chút do dự gật đầu, Ariel tiếp tục viết: [Có thể nói cụ thể hơn về hắn không?]

.

Thấy Đỗ Trạch sững sốt, Ariel đứng đưa nhánh cây.

.

[Người miêu tả hắn rất tốt, nhưng...] Ariel tạm dừng một chút, dường như đang phiền não để kiếm từ hình dung cho đúng nhất. [... cảm giác không chân thật? Hắn giống một nhân vật hoàn hảo vô khuyết trong thơ ca, chỉ có một khái niệm trừu tượng. Người có thể cho ta biết hắn thích thứ gì hay muốn làm gì không?]

.

Thấy cặp mắt trông mong của Ariel, Đỗ Trạch chỉ biết trái tim mình trong khoảnh khắc đó như ngừng đập.

.

—— Thích thứ gì?

.

Sức mạnh, quyền lực, tiền tài, mỹ nữ là những thứ mà nhân vật chính thích, mọi độc giả đều biết vậy. Nhưng Đỗ Trạch chợt nhận ra, trong giây phút này, cậu thật sự không thể nói ra người luôn ở bên cạnh mình từ đầu đến cuối rồi cuộc thích cái gì.

.

—— Muốn làm gì?

.

Trả thù Thần điện Quang Minh, hủy diệt thế giới, đó là mục tiêu trước giờ của nhân vật chính. Nhưng nếu đã một lòng muốn trả thù thần điện Quang Minh và hủy diệt thế giới thì nhân vật chính có chờ bên ngoài bánh xe thời gian đến tận bốn năm không?

.

Người quen biết cậu là Tu, người ở bên cạnh cậu là Tu, người chờ đợi cậu cũng là Tu, mà nhân vật chính trong Hồn huyết thì sẽ chẳng bao giờ đi làm những chuyện này.

.

Lần đầu tiên Ariel thấy được sự dao động mãnh liệt trên khuôn mặt Đỗ Trạch, nàng kích động dùng nhánh cây múa máy: [Sao vậy? Ta không có nói sai cái gì chứ ——]

.

“Giờ tôi mới nhận ra...” Giọng nói Đỗ Trạch nhỏ đến nỗi gần như không nghe thấy được. “Mình đã rất quá đáng.”

.

Từ đầu đến cuối, cậu luôn coi Tu là nhân vật chính, chứ chưa bao giờ coi hắn là một “con người”. Người luôn gào thét muốn cảm hóa nhân vật chính là cậu, vừa ngạo mạn lại rất khôi hài. Cậu biết tất tần tật những thứ mà nhân vật chính trong Hồn huyết muốn, thế nhưng đó lại không phải là thứ Tu muốn.

.
Ariel bỗng thấy Đỗ Trạch gương mặt nhìn thẳng vào mình, lần đầu tiên nói ra một câu dài.

.
“Tôi vẫn chưa hiểu hẳn. Sau này, tôi nhất định sẽ nói cho cô biết hẳn là người như thế nào.”

.
Ariel kinh ngạc gật đầu, tuy không rõ lắm, nhưng nàng nghe được sự nghiêm túc và kiên định trong giọng nói của Đỗ Trạch. Nàng nhìn thanh niên tóc đen lại quay về dáng vẻ lạnh lùng, nhin không được viết rằng: [Tại sao người lại không chịu biểu lộ tình cảm ra? Cứ luôn mang vẻ mặt đó.]

.
Đỗ Trạch chờ người, cậu coi như không có việc gì rồi dời tầm mắt đi, nhìn những Tinh Linh đang lui tới ở phía xa. Những sinh vật xinh đẹp đó luôn mang vẻ hời hợt, lạnh lùng, hết như những vị tiên không nhuốm khói lửa nhân gian.

.
“Họ cũng không có biểu cảm...”

.
[Không giống.] Ariel vội vàng viết: [Cả trong lẫn ngoài họ đều “không”, không tình cảm, cũng không có biểu cảm.]

.
Đỗ Trạch trầm mặc, thật ra cậu đã biết Tinh Linh tộc đang rơi vào ngõ cụt. Vì sao cây sinh mệnh lại “vẫn đục”? “Vẫn đục” rốt cuộc là cái gì? Khi nhân vật chính tìm được cách trao đổi với cây sinh mệnh, hẳn biết được tất cả.

.
Suy cho cùng, Tinh Linh tộc là tự làm tự chịu, chủng tộc xinh đẹp này đã phạm phải một sai lầm lớn: Họ tin rằng những tình cảm dư thừa sẽ gây trở ngại đến việc tu luyện của họ, cho nên mỗi một Tinh Linh đến độ tuổi nhất định sẽ cử hành “lễ thành niên” — những tình cảm mà họ cho là dư thừa sẽ được đưa vào cây sinh mệnh, điều này dẫn đến việc mỗi Tinh Linh đều mang vẻ lạnh lùng. Hàng vạn năm qua, các tinh linh ném những tình cảm tiêu cực cho cây sinh mệnh, nhưng cho dù thùng rác có lớn cỡ nào thì một ngày nào đó nó cũng sẽ bão hòa, vì thế những chất đen dần dần trào ra khỏi cây sinh mệnh, đó là “vẫn đục”. Sau khi nghe nói nhân vật chính hấp thụ “vẫn đục” và càng hắc hóa hơn, cảm tình của Đỗ Trạch với Tinh Linh tộc đã down xuống đáy vực chỉ trong chớp mắt.

.
Vì Ariel luôn bị Tinh Linh tộc coi thường nên đã không cử hành lễ thành niên, nhưng nàng cũng chỉ biết trở mặt nhìn Tinh Linh tộc lâm vào vòng tuần hoàn ác tính. Trước đó, Đỗ Trạch có hỏi Ariel vì sao cậu bị bắt đến đây, Ariel đã trả lời rằng, có một vong linh nói với Tinh Linh tộc rằng nàng ta có cách xử lý “vẫn đục” của cây sinh mệnh, với điều kiện họ phải giúp nàng ta bắt một người ở di tích Chu Nho về. Tinh Linh tộc rơi vào đường cùng nên đành phải đáp ứng. Trong những câu chữ mà Ariel viết toát ra một nỗi bi ai, đó là cảm giác phải trở mặt nhìn Tinh Linh tộc bước vào ngõ cụt. Nhờ Ariel, Đỗ Trạch biết được vong linh đó tên là Arnatt. Nhìn cái tên xa lạ này, độc giả gốc gác liêu mạng nhớ lại các tình tiết của Hồn huyết , hoàn toàn không xuất hiện người này, gần đây vật thể lạ càng ngày càng nhiều...

.
Lúc này bên trên vang lên tiếng lá cây bị giẫm đạp. Ariel hốt hoảng đứng dậy, cùng Đỗ Trạch nhìn lên. Chỉ chốc lát sau, Simon mất dạng nhiều ngày lại xuất hiện trước mặt họ, bên cạnh hẳn còn có một nữ nhân diêm dúa, bộ áo choàng đen trên người đã chứng minh cho thân phận pháp sư vong linh của ả.

Ánh mắt Simon lướt nhanh qua Ariel, như không nhìn thấy vị công chúa Tinh Linh tộc đó. Hắn bảo nữ nhân diêm dúa nhìn Đỗ Trạch: “Đây là người mà ngươi muốn.”

.

Nữ nhân diêm dúa quan sát Đỗ Trạch một hồi, sau đó hừ lạnh: “Hứa hẹn của Tinh Linh tộc là đây sao? Tóm đại một người đến lừa ta?”

.

Simon lấy một chiếc nhẫn đã vỡ ra, lạnh lùng nói: “Lúc ấy, y đứng cạnh một Chu Nho, nhẫn của người có phản ứng với họ.”

.

“Chu Nho?” Trên khuôn mặt nữ nhân diêm dúa toát lên vẻ kinh ngạc, sâu trong đó là một sự kiêng kỵ và sợ hãi sâu sắc. Ầ ập lại bằng giọng nói không thể tin được: “Sao lại có Chu Nho?! Chu Nho tộc đã biến mất vào ba vạn năm trước rồi mà!”

.

“Chu Nho đã xuất hiện, chỉ cần đến di tích Chu Nho, người sẽ có thể nhìn thấy kẻ thù lớn nhất của Vong Linh tộc.” Tuy giọng nói Simon ngang phè, nhưng lại khiến người ta nghe được sự trào phúng trong đó. “Chúng ta đã mang người về từ di tích Chu Nho, người phải thực hiện lời hứa.”

.

“Nhưng người ta muốn là kẻ đã giết học trò của ta!” Nữ nhân diêm dúa nhìn chằm chằm Simon, bỗng dưng nở nụ cười quỷ dị: “Như người đã nói, chiếc nhẫn ta đưa người chỉ có phản ứng với hai người, nếu không phải Nhân tộc này thì là tên Chu Nho kia. Người mang Chu Nho về đây, ta sẽ lập tức giúp các người xử lý ‘vấn đề’ trên cây sinh mệnh.”

.

Trong mắt Simon thoáng hiện sự sợ hãi, hắn trầm mặc hồi lâu rồi chỉ vào Đỗ Trạch: “Tên Chu Nho kia rất coi trọng y.”

.

Nữ nhân diêm dúa lại nhìn về phía Đỗ Trạch, lúc này, ả bước thẳng tới.

.

“Không biết người có từng nghe tên ta từ miệng học trò của ta không?” Nữ nhân diêm dúa vươn tay, móng tay đỏ tươi xướt qua cằm Đỗ Trạch: “Ta là Arnatt, một pháp sư tử linh.”

.

Nhìn cách ăn mặt của ả ta và nghe được hai chữ “học trò” quen thuộc, cuối cùng Đỗ Trạch cũng nhớ ra Arnatt là ai. Mẹ nó, ả chẳng phải là đạo sư của tên pháo hôi Tinh Linh hắc ám kia hả?

.

Arnatt quan sát tỉ mỉ khuôn mặt Đỗ Trạch, định tìm ra một chút dao động từ biểu cảm của cậu nhưng lại hoàn toàn thất bại. Bất quá, việc này chẳng là cái thá gì với Arnatt, tay ả trượt xuống, vén cổ áo Đỗ Trạch ra.

.

“Quên nói...” Arnatt ôm chặt lấy Đỗ Trạch đang định lui về sau, tựa đầu vào cổ cậu, răng nanh nhọn hoắt trồi ra. “Ta là quỷ hút máu.”

.

Đỗ Trạch run mạnh, không biết là do da bị xé rách hay là do khiếp sợ vì lời nói của Arnatt. Quỷ hút máu là một nhánh của Vong Linh tộc, khả năng khống chế máu của họ không ai sánh bằng. Họ có thể biết được rất nhiều thông tin từ máu, ví dụ như suy nghĩ, hoặc là ký ức.

.

Việc bị hút máu chẳng là gì với Đỗ Trạch cả, nhưng cậu biết nếu tiếp tục nữa thì sẽ bất lợi cho mình. Cậu vùng tay định đẩy ả ra khỏi người, nhưng toàn thân mềm nhũn không còn chút sức lực nào. Ariel đứng bên hốt hoảng ngăn cản, nhưng nàng không thể tách rời Arnatt và Đỗ Trạch. Nàng nhìn Simon, ánh mắt lộ rõ vẻ cầu xin.

.

Simon thờ ơ, lúc Đỗ Trạch sắp chết vì mất máu quá nhiều, hắn mới ra tay chặn lại.

.

“Không được giết người ở lãnh địa của Tinh Linh.”

.

Arnatt lùi lại tránh đòn tấn công của Simon. Ắ nhìn Đỗ Trạch đang được Ariel đỡ lấy, tay quệt vết máu đỏ tươi trên môi.

.

“Vì sao ta lại không đọc được suy nghĩ và ký ức của người chứ?”

.

Tiểu sinh đã luyện được bế quan bí thuật đó.

.

Đỗ Trạch đè lên cổ, một cơn choáng váng ập đến, việc mất máu quá nhiều khiến cậu không thể đứng vững được nữa, chỉ có thể vô lực ngồi bệt xuống đất. Trước mắt cậu xuất hiện một mảng sáng rực rỡ, cuối cùng, sắc đỏ chủ đạo lọt vào tầm nhìn của cậu, chúng dần hợp thành một hình nhân có màu đỏ máu, rất giống...

.

“Huyết khế thú!” Arnatt nhìn hình nhân đỏ như máu xuất hiện trước mặt Đỗ Trạch, kinh ngạc kêu lên.

.

Đỗ Trạch nhắm nghiền hai mắt, cậu biết người đó đã đến.

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Độc giả: Tôi vẫn chưa hiểu hần.

.

Tác giả: Dưới đây là hồ sơ bệnh án.

.

Tên: Tu

.

Thuộc tính: Nhân vật chính

.

Người ưa thích: Đỗ Trạch

.

Món ăn ưa thích: Đỗ Trạch

.

Đồ chơi ưa thích: Đỗ Trạch

.

Giường ưa thích: Đỗ Trạch

.

...

.

Giấc mộng: (@Nhân vật chính)

.

Nhân vật chính: Tám chủng tộc chơi Đỗ Trạch.

.

Độc giả: ... Tôi không muốn hiểu nữa.

.

38. Chương 38

Mũ miện

Nhân vật chính: Cuối cùng người sẽ vẫn quay về bên ta.

.

Hình nhân đỏ như máu không vào rừng, mà cứ như bị hấp thu rồi biến mất chỉ trong một khoảnh khắc.

.

Tu ngồi trên vai Tzadkiel, chống cằm nhìn xung quanh, đây là lần thứ năm hắn triệu hồi huyết khế thú rồi lại thả ra. Hắn biết người mình cần tìm đang ở ngay trong đó, dù khế ước có thể vượt qua mọi vật cản, nhưng với người thì lại không được. Cả khu rừng Tinh Linh giống như một ma pháp trận khổng lồ, có nhiệm vụ tống khứ những vị khách không được chào đón.

.

Một khi đã như vậy, hắn sẽ phá hủy tất cả mọi thứ ở đây.

.

Chu Nho có mái tóc màu day đứng dậy, hắn nhìn khu rừng xanh um tươi tốt trước mắt, vỗ vỗ đầu con rối.

.

Từ nay về sau, đại lục hỗn loạn sẽ không còn khu rừng Tinh Linh nào nữa.

.

.

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá rơi xuống dưới, chiếu vào giàn tế thạch bích, soi sáng những hình vẽ kỳ dị và tượng thần. Đây là một tế đàn lộ thiên, hoa tươi phủ kín cả con đường, cành lá dệt thành một bức tường che chắn. Trên giàn tế hình tròn, một nhánh cây màu vàng kim vươn ra giữa cái ao nhỏ, phần chóp rũ xuống, từ đó chảy ra một chất lỏng cũng màu vàng kim, qua một hồi tích tụ, cuối cùng hình thành một giọt nhỏ và rơi xuống đọng lại trong ao. Cái ao đó không lớn lắm, bán kính khoảng ba thước, bên trong chứa đầy chất lỏng vàng kim — nước của cây sinh mệnh. Trong truyền thuyết, chỉ cần một giọt nước của cây sinh mệnh là có thể khiến một người khôi phục lại trạng thái ban đầu, không những vậy mà còn cường hóa thể chất của người đó lên.

Bên dưới tế đàn có một Tinh Linh xinh đẹp đang quỳ gối, nàng có mái tóc dài vàng óng, mặc y bào trắng, mũ miện ngay giữa trán cho biết nàng là nữ hoàng Tinh Linh. Nữ hoàng Tinh Linh lần lượt giơ hai tay đặt lên môi, nàng từ từ nhắm hai mắt lại, bày ra dáng vẻ thành kính nhất. Sau lời cầu nguyện rất dài, nữ hoàng Tinh Linh ngẩng đầu nhìn cây sinh mệnh, ngoại trừ cành lá xung quanh tế đàn là màu xanh biếc, những chỗ khác đã hoàn toàn hóa đen.

Lá cây vang lên những tiếng xào xạc, nữ hoàng Tinh Linh đứng lên, cặp mắt vàng thoáng vẻ không vui. Nàng bước ra bên ngoài, lập tức thấy được trưởng thị vệ Simon trung thành nhất của mình và một pháp sư tử linh khiến người ta ghét cay ghét đắng. Họ dẫn theo một Nhân tộc tóc đen, tên Nhân tộc đó có sắc mặt tái nhợt và đang hôn mê. Còn về Ariel đi cuối cùng thì nữ hoàng Tinh Linh không thèm nhìn lấy một cái.

“Điện hạ, ta có chuyện quan trọng muốn thưa.” Simon thi lễ với nữ hoàng Tinh Linh, giọng nói vội vàng. “Tên Chu Nho lần trước ta nói với ngài dường như đã ký kết huyết khế với Nhân tộc, hẳn sẽ nhanh chóng tìm đến đây.”

Nữ hoàng Tinh Linh giật mình. Vừa trở về, Simon đã báo cho nàng những việc diễn ra ở di tích Chu Nho. Với sự xuất hiện đột ngột của Chu Nho tộc, nữ hoàng Tinh Linh dù thấy kinh ngạc, nhưng không để ý mấy, việc quan trọng nhất bây giờ là chữa trị cho cây sinh mệnh. Chu Nho tộc và Tinh Linh tộc chưa bao giờ xâm phạm lẫn nhau, nữ hoàng Tinh Linh rất tin tưởng khả năng của Simon, tên Chu Nho đó chắc chắn sẽ không phát hiện ra những việc này là do một tay Tinh Linh tạo nên. Nhưng giờ chỉ vì một cái huyết khế mà tên đó lại có thể mang rồi mấy năm sao và sáu sao tìm đến tận cửa?

Đối với ba Võ Thần và hai Pháp Thần của Tinh Linh tộc mà nói, một Kiếm Thánh và một Võ Thần tuy không thể lật đổ được họ, nhưng cũng gây ra một sự phiền toái không hề nhỏ. Nữ hoàng Tinh Linh nhìn sang Arnatt: nếu không phải vì vong linh này...

Arnatt đã chú ý đến ánh nhìn của nữ hoàng Tinh Linh, ả mân mê đôi môi đỏ mọng, cười quyền rũ. “Trùng ta làm gì, sao ta biết được họ có huyết khế.”

“Khi nào người mới loại bỏ ‘vấn đực’?”

“Vậy thì phải coi chừng nào các người mới tìm được người mà ta muốn. Ta muốn tên Chu Nho đó, chỉ cần các người bắt được hắn, ta sẽ thực hiện lời hứa.” Arnatt nở một nụ cười bí ẩn. “Dù sao đối với Tinh Linh tộc, một Chu Nho chẳng là cái thá gì cả, phải không?”

Chẳng là cái thá gì, nhưng nàng là nữ hoàng Tinh Linh. Nàng không thể thực hiện mệnh lệnh đó mà không hỏi ý kiến của các trưởng lão Tinh Linh.

.

Lúc này, mặt đất đột ngột rung chuyển, nữ hoàng Tinh Linh vịn vào nhánh cây, kinh ngạc nhìn về phương xa — khu rừng Tinh Linh như bị thiên thạch đập mạnh vào, ngọn lửa hùng hực nhuộm đỏ cả bầu trời. Một quả cầu ánh sáng màu xanh bay tới, đó là linh hồn của cổ thụ chiến tranh. Hàng trăm cổ thụ chiến tranh của Tinh Linh luôn nằm trong khu rừng đó, nhiệm vụ của chúng là bảo vệ đất nước Tinh Linh. Khi chết, linh hồn của chúng sẽ báo tin về Tinh Linh tộc trước khi biến mất.

.

Nữ hoàng Tinh Linh vươn tay chạm vào quả cầu để lấy thông tin trong đó, không ai đọc được chút gì từ khuôn mặt lạnh lùng của nàng. Cuối cùng, quả cầu màu xanh biến mất, nữ hoàng Tinh Linh vẫn rất bình tĩnh, nhưng lại giống như sự yên lặng trước cơn bão táp.

.

“Simon.” Giọng nói lạnh băng của vị nữ hoàng vang lên. “Mời tam trưởng lão và ngũ trưởng lão đến.”

.

Simon nhận lệnh lui ra, Arnatt thấy ánh mắt lạnh lùng của nữ hoàng Tinh Linh chuyển qua mình, ả biết rõ đạo lý vừa đánh vừa xoa. Arnatt búng tay, một con dơi bay tới.

.

“Lần trước chưa cho mày ăn đủ.”

.

Arnatt vẫy đầu ngón tay, con dơi bay về phía cây sinh mệnh, bám vào thân cây rồi bắt đầu hút “vấn đục”. Nữ hoàng Tinh Linh nhìn mọi chuyện, trên khuôn mặt hơi hợt nhạt nhéo lại ánh lên một vẻ bất đắc dĩ. Nếu không nhờ con dơi của Arnatt, cây sinh mệnh đã bị “vấn đục” làm ô nhiễm từ lâu rồi.

.

Quỷ hút máu xinh đẹp cười rất khoái chí.

.

“Hợp tác vui vẻ.”

.

.

Hỏa phượng hoàng bay qua rừng rậm, chiếc đuôi dài quét qua, nguyên tổ lửa hùng hực bám lên cây cối, trông như đang nở ra những khóm hoa đỏ rực. Hỏa phượng hoàng đậu trên một ngọn cây, nhìn màu xanh xung quanh dần bị sắc đỏ thay thế, tất cả đều là thành quả cố gắng của nó. Hỏa phượng hoàng vui vẻ giương rộng cánh kêu to một tiếng, sau lại nghĩ “mama” không được nhìn thấy kiệt tác này, nó mất hứng khép cánh lại.

.

“Lồng nước.”

.

Hỏa phượng hoàng nhận ra nên định cất cánh, nhưng đã quá muộn, nguyên tổ nước trên không trung hình thành nên những sợi dây ***g ghép vào nhau rồi bó chặt lại. Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, một thân ảnh nhảy lên tóm lấy hỏa phượng hoàng ra khỏi ***g nước. Đó là John.

.
Một thân ảnh dần dần hiện ra, đó là một nam Tinh Linh mặc pháp bào màu xanh lam. Y nhìn hỏa phượng hoàng trong tay John, lại nhìn mảnh rừng đang bị tàn phá, cuối cùng quyết định xử lý vấn đề của khu rừng Tinh Linh trước, sau đó sẽ bắt giữ con thần thú chưa nhận chủ kia.

.
Tinh Linh lấy pháp trượng ra, thốt lên ba chữ: “Thuật bạo vũ.”

.
Bên trên khu rừng Tinh Linh bỗng có hàng loạt đám mây đen kéo đến, mưa to trút xuống dập tắt cơn hỏa hoạn. Tu ngẩng đầu nhìn lên vùng trời của Tinh Linh, kẻ mà sử dụng được năng lực ma pháp cao cấp chỉ bằng việc niệm tên chú chỉ có thể là Pháp Thần. Đối với Pháp Thần, ma pháp đã trở thành một bản năng giống như hành động hít thở vậy. Họ thậm chí còn khai triển được cả ma pháp trung cấp và hạ cấp chỉ trong chớp mắt.

.
“Tzadkiel.”

.
Con rối máy nghe được mệnh lệnh thì lập tức ngừng giết chóc cố thụ chiến tranh, ngẩng đầu nhắm ngay vùng trời Tinh Linh. Tên Tinh Linh đó dường như không để ý đến việc mình bị một con rối nhìn chòng chọc mà vẫn điều khiển nguyên tố nước dập tắt đám cháy. Con rối nhảy bổng lên đánh về phía Tinh Linh, mọi việc diễn ra như trong một thước phim chiếu chậm. Bàn tay con rối chỉ còn một chút nữa là chạm được vào Tinh Linh, nhưng ngay sau đó nó lại bị một tia sáng bắn thủng.

.
Tu quay đầu lại, trên một ngọn cây cao sau lưng hắn thoát hiện hình dáng của một Tinh Linh. Tên Tinh Linh đó lại giương cung nhắm ngay Tzadkiel đang ngọ nguậy đứng lên, buông tay. “Đừng phá đám.”

.
Tu nhìn Tzadkiel bị bắn thủng, vỏ ngoài trắng bạc đẹp đẽ của nó xuất hiện hai cái lỗ vô cùng chói mắt, những đường cong duyên dáng đã bị phá hỏng. Chỉ kẻ có cùng cấp Võ Thần mới có thể gây ra thương tổn cho rối máy sáu sao, lực công kích dưới cấp Võ Thần không thể đánh bại được Võ Thần. Hiển nhiên, Tinh Linh trên ngọn cây đó là một Võ Thần.

.
Bị một Pháp Thần và Võ Thần nhìn chòng chọc, biểu cảm của Tu rất quái dị, hắn ngẩng đầu, khoe miệng cong lên, nở một nụ cười đầy bí ẩn.

.
“Cuối cùng cũng có người đến chơi với ta.” Giọt nước mưa nhỏ xuống mái tóc Tu làm cho sắc nâu ấy chuyển sang màu nâu đen. Hắn vươn bàn tay nhỏ rồi uốn cong.

.
“Tinh Linh bên xanh 1, 2, có hai người; rối máy bên đỏ 1, 2, 3, 4...”

.
Đôi tay đang cầm cung của Tinh Linh đứng trên ngọn cây bắt đầu run rẩy, từ khi tiến giai thành Võ Thần, y chưa bao giờ cảm nhận được cơn tuyệt vọng và sợ hãi cùng cực này. Đồng thời với lời nói của Chu Nho, thân ảnh những con rối máy lần lượt hiện lên, mỗi một cử động của chúng toát ra một thứ áp lực dữ dội, trên ngực chúng đều có sáu ngôi sao, tất cả đều là... Võ Thần.

“... 9, 10, có mười người.” Tu buông tay xuống, âm thanh mềm mại tuyên bố: “Chúng ta có thể bắt đầu cuộc chơi.”

.

...

.

Tu chộp không khí phía trước, như đang đâm phá một cái bọt khí, khu rừng chợt hóa thành hư ảo, một thế giới mơ mộng hiện ra trước mắt hắn. Tu lại triệu hồi huyết khế thú, hình nhân đỏ bắt đầu chạy về phía ao nước xa xa. Tzadkiel đặt Tu lên vai, cùng với một số rối máy khác đi theo sau huyết khế thú. Sau lưng họ là một vùng đất bị cháy đen hòa lẫn với máu tươi, sắc màu đáng sợ đó trông như có người nghiền nát thịt rồi vùi vào trong bùn đất.

.

Dọc đường hoàn toàn không thấy bất cứ sinh vật sống nào, chắc là các Tinh Linh đều đang ẩn trốn. Hiện giờ Tu không rảnh quan tâm tới họ, trong đầu óc hắn tràn đầy ý nghĩ phải tìm ra người đó cho bằng được. Huyết khế thú chạy băng băng trên thảm cỏ xanh, lướt qua hồ nước, cuối cùng bò lên cái ao nằm chính giữa đại thụ. Tzadkiel bám sát nó lên tán cây, cuối cùng nhảy vào một nơi có cành lá thưa thớt.

.

“Rầm!”

.

Con rối đáp xuống thảm hoa tươi một cách nặng nề, làm chúng bay lên rồi hạ xuống trông như một cơn mưa hoa. Tu đứng lên, hắn nhìn thẳng vào tế đàn.

.

Bên trên giàn tế chính là người đó.

.

Đỗ Trạch bị Arnatt tóm lấy, cậu vẫn đang hôn mê, sắc mặt tái nhợt vì mất máu quá nhiều. Khoảnh khắc nhìn thấy Đỗ Trạch, đôi mắt Tu đỏ lên.

.

“Ầm!”

.

Vị nữ hoàng và chúng Tinh Linh vô thức thụt lui vài bước, cho dù những cú tấn công của rối máy đã bị lớp màng ánh sáng chặn lại, nhưng thứ áp lực đáng sợ như muốn nghiền nát họ thành thịt vụn đó vẫn xuyên thấu vào.

.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

.

Càng ngày càng có nhiều rối máy gia nhập vào cuộc tấn công màng ánh sáng, các Tinh Linh hoảng sợ nhìn con rối đang bu vào lớp màng, cặp mắt đỏ rực của nó lạnh lùng nhìn họ, như thể sẽ làm họ biến mất khỏi thế giới này bất kỳ lúc nào.

.

May thay, lớp màng ánh sáng bao phủ giàn tế tuy lung lay sắp vỡ, nhưng nó vẫn đứng vững trước sự công kích của những con rối máy. Nữ hoàng Tinh Linh duy trì vẻ bình tĩnh, nàng bước lên, nói với Tu đang ngồi trên vai Tzadkiel: “Người không phá được nó đâu, đây là lá chắn của nữ thần sinh mệnh.”

.
Rốt cuộc, Tu cũng dời ánh mắt từ Đỗ Trạch qua người khác, nữ hoàng Tinh Linh thấy màu sắc xinh đẹp trong đôi mắt kia, chẳng hiểu tại sao lại khó thở vô cùng, ngay cả nói cũng trở nên khó khăn.

.
“Chúng ta... có lẽ đã hiểu lầm gì đó.”

.
“Trả y lại cho ta.” Giọng nói mềm mại ngọt ngào của Tu cất lên, khiến người ta không rét mà run: “Đây không phải là người mà các ngươi có thể chạm vào.”

.
“Học trò của ta cũng không phải là người mà ngươi có thể giết!” Arnatt đột nhiên xen vào, từ lúc nhìn thấy Tu, tin tức từ khế ước đã nói cho ả rằng, Chu Nho đây chính là kẻ đã giết chết đứa học trò yêu quý của mình. Arnatt căm thù nhìn chằm chằm vào Tu, đầu ngón tay lướt qua cầm Đỗ Trạch, móng tay đỏ rực cào xước lớp da để lộ một tầng thịt. “Mau bảo đám máy đó dừng lại! Nếu không ta sẽ đâm xuyên qua cổ hần!”

.
Tu trầm mặc một hồi, hần vỗ tay, toàn bộ rối máy lui ra khỏi lớp màng. Arnatt cười rộ với nữ hoàng Tinh Linh: “Tại sao các ngươi lại sợ hần? Người này đang ở trong tay chúng ta, hần sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ!”

.
“Arnatt,” Nữ hoàng Tinh Linh lạnh lùng nói rằng: “Nếu có thể, ta hy vọng mình chưa từng gặp ngươi.”

.
“Hử? Ngươi có chắc không, nữ vương điện hạ thân mến của ta.” Arnatt cười điệu: “Nếu không có ta, cây sinh mệnh của các ngươi đã hết thuốc chữa từ nào giờ rồi.”

.
Mười con rối sáu sao đã rời đi bốn, số còn lại chặn ngay cửa. Tu đứng trên vai Tzadkiel, hỏi: “Vừa rồi có tính là uy hiếp không?”

.
Arnatt hừ lạnh một tiếng, nữ hoàng Tinh Linh không nói gì, nàng nhìn những con rối đứng chắn trước cửa vào, một cơn bất an xuất hiện.

.
“Ta đây cũng muốn nói một câu.” Tu nhìn vị nữ hoàng đứng đầu chúng Tinh Linh: “Nếu các ngươi không trả y lại cho ta, cây sinh mệnh của các ngươi sẽ biến mất ngay lập tức.”

.
Rầm ——

.
Dưới gốc cây sinh mệnh truyền tới những cơn chấn động kịch liệt, như có người đang nhổ bật gốc nó. Tiếng động đó thật sự quá lớn, thế nên khi truyền lên trên vẫn không hề giảm bớt. Trước ánh mắt hoảng sợ của chúng Tinh Linh, Tu mỉm cười.

.
“Y mà chết, ta sẽ cho cây sinh mệnh chôn cùng.”

Trước câu nói đó của Tu, Arnatt đã phát giác sự bất thường, nhưng ả vẫn để cho Tinh Linh khác giật đi Đổ Trạch từ tay mình, bản thân thì bị hai Vô Thần của Tinh Linh tộc chặn lại. Biểu cảm của nữ hoàng Tinh Linh xuất hiện một vết nứt, nàng hoảng sợ hét lớn với ác ma: “Mau dừng tay! Chúng ta sẽ trả lại một người trọn vẹn cho người!”

Tu nhìn tròng khô hài này, vô vô Tzadkiel, ánh sáng nơi mắt con rối lóe lên như đang truyền đi một thông tin, cơn chấn động bên dưới ngưng lại. Nữ hoàng Tinh Linh gần như ngã phịch xuống đất, nàng gắng sức bảo Simon mang Đổ Trạch đang hôn mê đến. Arnatt ngẩng đầu nhìn mọi chuyện, ả nở một nụ cười bén nhọn: “Người nghĩ chỉ cần trả lại người là hắn sẽ bỏ qua cho các người hả! Đồ ngu! Hắn là tên ma quỷ tà ác còn hơn cả ta nữa!”

Tuy không đáp lại lời Arnatt, nhưng vị nữ hoàng cũng đã bị ảnh hưởng, nàng nhìn Tu chòng chọc. “Người phải thề với thần, nếu không bọn ta sẽ không tin người.”

Tu không chút lưỡng lự. “Nếu các người trả y lại cho ta, ta sẽ không làm bất cứ việc gì với cây sinh mệnh.” Tu nghiêng đầu suy nghĩ, một nụ cười bí ẩn nở trên môi. “Thề với thần Quang Minh.”

Nữ hoàng Tinh Linh nhìn tia sáng rơi xuống người Tu, nó đại biểu cho việc thần Quang Minh đã chứng thực lời thề này, nếu làm trái dù chỉ một chút thì hắn sẽ phải chịu sự trừng phạt từ thần. Nàng thở phào một hơi rồi bước tới giàn tế, dùng miếng lá lấy một giọt nước màu vàng kim từ ao ra. Nữ hoàng Tinh Linh thận trọng nhỏ chất lỏng vào miệng Đổ Trạch. Gần như chỉ trong một giây, sắc mặt Đổ Trạch lập tức hồng hào hơn, người cũng tỉnh táo trở lại.

Đổ Trạch mơ màng nhìn quanh, trước mắt cậu là một mảnh mờ mịt, nhìn mà choáng váng đầu óc, cảm giác như mới lần đầu đeo kính vào. Đổ Trạch không thể không gỡ kính xuống để xem vấn đề có phải là vậy không. Nhưng ngay khi tháo xuống, cậu cứng người, tầm nhìn chưa bao giờ rõ ràng như bây giờ. Tu ở phía đối diện đang nhìn cậu chăm chăm, thậm chí cậu còn thấy được cả ảnh ngược của mình trong mắt hắn. Nhỏ nhỏ, nhưng lấp đầy cả đôi mắt, không còn chỗ cho người khác chen vào.

Câu hỏi Đổ Trạch nghĩ đến đầu tiên không phải tại sao cặp mắt cận cao độ của mình lại tốt lên đột ngột, mà là tình huống gì đây. Lúc này, cậu chợt nghe Tu nói: “Lại đây.”

Cậu theo phản xạ đứng dậy bước về phía Tu, không một Tinh Linh nào dám ngăn cản cậu. Lớp màng cách trở bị phá hủy, Đổ Trạch bò lên trên cánh tay duỗi qua của Tzadkiel, con rối nhấc Đổ Trạch lên ngang mặt. Tên gốc nào đó vừa thấy mái tóc nâu quen thuộc cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn của Tu đã căng thẳng đến độ không biết nói gì cho phải.

Đây là Tu, là một người bằng xương bằng thịt.

Lúc này, Đổ Trạch thấy Tu vươn tay quàng lấy cổ mình.

“Cuối cùng người sẽ vẫn quay về bên ta.”

Trong nháy mắt đó, lòng Đỗ Trạch tràn đầy xúc động. Thật ra lúc bị mang đi cậu không hoảng sợ đến vậy đâu, chỉ là do trong tiềm thức cậu đã chắc chắn rằng Tu sẽ tìm được mình. Tên ngốc ngơ ngác nghĩ, trước kia cậu đã quên đi cảm giác được có bạn bè, vậy mà người đang ôm cậu lúc này đây đã dùng hành động để cho cậu biết cái gì gọi là tình bạn đích thực.

Đỗ Trạch vừa định vươn tay ôm đáp lại thì chợt nghe Tu ghé vào tai mình: “Ta sẽ hủy diệt tất cả những thứ chia lìa chúng ta.”

Ầm... Két két... Rộp...

Đó là một thứ tiếng na ná như đang nghiền nát xương thịt thành mảnh vụn, như âm thanh đập chết con gián, sau đó cứ chuyển động lòng bàn chân nghiền chặt thi thể.

Đỗ Trạch đã vô số lần nghĩ qua, nếu lúc ấy cậu không quay đầu lại, có phải đã không thấy được cảnh máu tươi chảy ra từ lòng bàn chân con rối đó? Có phải đã không khắc sâu nó vào trí nhớ? Mọi thứ đã khác rồi, bất luận là Tu, hay là cách thức hằn đối xử với thế giới này.

Nữ hoàng Tinh Linh trừng to mắt nhìn con rối giáng xuống từ trên trời, nếu không nhờ tốc độ nhanh nhẹn của hai Võ Thần, người bị nghiền nát không chỉ là Arnatt đâu. Con rối máy nhấc chân, máu loãng lan tràn, Arnatt như một miếng giẻ rách nằm trên vũng máu. Thế nhưng, dù cho đầu ả có bị đập nát, xương cốt toàn thân biến thành bụi, ả vẫn còn sống. Muốn giết một con quỷ hút máu, ngoại trừ dùng ngân khí, cũng chỉ có thể cắt phăng đầu nó. Vì thế, con rối nhặt Arnatt lên, thân thể mềm nhũn của pháp sư tử linh rũ xuống. ả phát ra tiếng ô ô kỳ quái, không biết là đang cười nhạo chính mình, hay là đang cười nhạo nữ hoàng Tinh Linh sắp nổi gót ả. Dưới ánh mắt của mọi người, con rối rê tay lên đầu Arnatt — đầu ả chỉ to bằng ngón tay của nó — sau đó, nó giật nhẹ một cái.

Rắc rắc...

Những giọt máu rơi xuống như mưa, nữ hoàng Tinh Linh thấy con rối máy đang quay đầu nhìn về phía mình, nàng phát ra tiếng thét phẫn nộ chói tai xen lẫn sự sợ hãi: “Người đã làm trái lời thề, người sẽ bị thần Quang Minh trừng trị!”

“Ta chỉ nói là sẽ không ra tay với cây sinh mệnh.” Tu luồn tay vào tóc Đỗ Trạch, ve vuốt trấn an. “Chứ không nói rằng sẽ tha cho Tinh Linh tộc.”

Nữ hoàng Tinh Linh không thể tin được nhìn Chu Nho đang mỉm cười trên cột, thanh âm ngọt ngào lại lan tỏa sự coi rẻ và căm hận cùng cực.

“A... Thần Quang Minh là cái gì.”

Nữ hoàng Tinh Linh rốt cuộc cũng hiểu, tiếng cười ô ô cuối cùng của Arnatt có nghĩa là gì — đó là đang cười nhạo nàng sắp nổi gót con đường của Tinh Linh tộc, ngu xuẩn tin vào một kẻ ma quỷ. Nàng ngơ ngác đứng trên giàn tể, không hề để ý đến một nắm tay đang vung đến.

.

“Điện hạ!”

.

Máu nóng bắn lên mặt vị nữ hoàng khiến nàng bừng tỉnh, người cầm vệ trung thành nói với nàng: “Điện hạ, xin người hãy mau bỏ trốn.”

.

Nữ hoàng Tinh Linh nhìn Simon đã bị chặt phăng nửa cánh tay, một câu cũng không nói thành lời. Lúc này, lớp màng bảo vệ đã không thể khai triển được nữa, các trưởng lão Tinh Linh dừng nói là cứu lấy Tinh Linh tộc, ngay cả tính mạng của họ cũng khó mà bảo toàn.

.

Cảnh tượng hỗn loạn máu me khiến Đỗ Trạch phục hồi tinh thần, cậu nén cảm giác muốn nôn mửa, cố gắng thay đổi chủ ý của Tu.

.

“Không đến mức phải giết họ.”

.

Nên biết rằng, dấy bẩn Tinh Linh tộc và giết chết Tinh Linh tộc là hai việc hoàn toàn khác nhau, người này càng lúc càng cực đoan!

.

Tu buông lỏng Đỗ Trạch, dưới cái nhìn của Đỗ Trạch, hần cười.

.

“Làm ta không vui, phải chết.”

.

Hai con rối xé đôi một Tinh Linh, máu thịt hòa với nội tạng rơi xuống.

.

“Cản trở ta, phải chết.”

.

Một con rối bóp chặt hai tay, trực tiếp nghiền nát một Tinh Linh thành thịt vụn.

.

“Không có giá trị, phải chết.”

.

Đỗ Trạch không thể tin vào mắt mình, Tu cong môi nói ra câu cuối cùng.

.

Vì sao Tu còn có thể cười?

.

Không đúng, không đúng, có cái gì đó không đúng! Tu không phải người như vậy, đây giống như, giống như là.....

Đỗ Trạch suy nghĩ mông lung, ánh mắt liếc qua lại rồi đáp xuống người John. Lão John cũng nhận ra cái nhìn của Đỗ Trạch, nó ngẩng lên cười và lắc đầu một cách bất đắc dĩ với Đỗ Trạch, làm khẩu hình miệng nói rằng:

.

Tiểu chủ nhân đang mất đi lý trí.

.

Đỗ Trạch nhìn chăm chú cặp mắt xinh đẹp của Tu, trong đó không còn chút lý trí nào.

.

“!”

.

Đang không đề phòng, Tu bị Đỗ Trạch ôm mạnh lấy. Thanh niên tóc đen kéo theo Chu Nho nhảy khỏi người con rối, dùng tất cả sức lực lao tới ao nước nhỏ trong dàn tế.

.

“Rầm ——”

.

Chất lỏng vàng kim dâng lên lại hạ xuống, rồi dập dờn cho đến khi ngừng hẳn.

.

Con rối vung tay ném Simon lên thạch bích, nó nhìn nữ hoàng Tinh Linh đang ngây ngốc ngồi bệt dưới đất, nắm tay giơ lên cao. Một thân ảnh tinh tế run rẩy che chắn trước người nữ hoàng Tinh Linh, đó là Ariel. Con rối không chút chần chờ, nắm tay nện xuống.

.

Ariel nhắm chặt hai mắt, cú đâm đã tới trước trán nàng lại lập tức ngừng hẳn. Ariel thận trọng hé mắt, nắm tay khổng lồ đang ở ngay trước mặt, nhưng con rối lại nghiêng đầu nhìn về một hướng. Không chỉ mình nó, tất cả rối máy như bị ấn nút tạm ngừng đồng loạt nhìn về phía trung tâm dàn tế.

.

Ariel kinh ngạc che miệng. Nước của cây sinh mệnh trong chiếc ao đã biến mất hoàn toàn, mà kẻ đang ngồi trong ao, là Đỗ Trạch mà nàng quen biết cùng với một Tinh Linh xa lạ. Tinh Linh nọ có một mái tóc trắng rất dài xõa tung, đôi mắt xanh biếc như lộc non mới nhú ngày xuân, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp khiến người ta hít thở không thông. Dù Tinh Linh tộc xưa nay luôn rất đẹp, nhưng có thể đẹp đến nhường này thì thật sự chưa bao giờ có.

.

Tinh Linh tóc trắng dùng khuỷu tay chống thân thể dậy, lẳng lặng nhìn thanh niên tóc đen bên trên.

.

Đỗ Trạch ngồi trên người Tu, tay cậu thoáng buông ra mảnh áo đã bị rách của Tu, nhẹ nhàng hỏi:

.

“Đã tỉnh chưa?”

.

Tu giơ tay phải, mảnh vải trượt xuống lộ ra làn da trắng nõn. Hắn kéo Đỗ Trạch vào lòng mình, đôi lông mi dài rũ xuống.

.

“Rồi.”

.

.

.

Ta sẽ ban ánh nắng, để nó dẹt nên mái tóc người.

.

Ta sẽ ban ánh trắng, để nó kết thành làn da người.

.

Ta sẽ ban hoa tươi, để nó vẽ lên sự xinh đẹp của người.

.

Ta sẽ ban cây cối, để nó tạo ra mái nhà cho người.

.

Ta sẽ ban hạc cầm, để nó biến thành giọng hát của người.

.

Ta sẽ ban cung tên, để nó hóa thành sức mạnh của người.

.

Ta sẽ ban Tinh Linh (Elf), để nó trở thành cái tên của người.

.

—— Trích Hồn huyết: Bài ca Tinh Linh

39. Chương 39

Độc giả: Tinh Linh tộc bị ác ý của tác giả dính lên mặt, toi.

.

John nhìn mọi chuyện, khuôn mặt luôn điềm tĩnh cũng ánh lên vẻ ngỡ ngàng, nó nhìn chăm chăm vào Tinh Linh tóc trắng trong giàn tế, hơi hoang mang nói: “Tiểu chủ nhân...?”

.

Tu nghiêng đầu nhìn về John, khẽ gật đầu. Vẻ mặt hơi căng thẳng của John thả lỏng, nó nhẹ nhàng nói: “Xem ra tiểu chủ nhân có rất nhiều chuyện. Nếu tiểu chủ nhân rảnh rỗi, có thể cùng lão già này hàn huyên.”

.

John đã thừa nhận hình thái Tinh Linh của Tu, nhưng những con rối sáu sao khác đều đồng loạt ngưng lại, ánh mắt từ màu đỏ công kích chuyển thành màu xanh bình thường, cuối cùng dường như không tìm thấy đối tượng ban bố mệnh lệnh nên trực tiếp tắt lụi biến sang trạng thái chờ đợi. Các Tinh Linh vừa suýt chết đã chứng kiến tất cả. Họ đứng đực tại chỗ hoàn toàn không biết phải làm gì. Nữ hoàng Tinh Linh được Ariel cẩn thận đỡ dậy, ánh mắt ngậy dại của nàng lướt qua mặt cổ đẫm máu tới những con rối máy đang đình trệ, cuối cùng dừng lại giữa hồ nước tinh khiết, đột nhiên tinh thần trở nên điên cuồng như bị thứ gì đó kích thích.

.

“Cây Tinh Linh! Xin hãy cho ta mượn sức mạnh để diệt trừ tên xúc phạm này đến tan xương nát thịt!”

.

Vườn hoa bên dưới giàn tể bắt đầu rung động, có vài sợi dây leo xanh biếc thô to dài nhón từ dưới bò lên, đâm thẳng về Tu đang ở trong giàn tể. John nhấc chân vừa định tấn công nữ hoàng Tinh Linh, một mũi tên từ xa phóng tới đã chặn đứng nó lại. Simon bị cụt một tay đang dùng miệng cắn tên, cái tay còn lại thì giơ cung lên, thở dốc nhắm thẳng vào John. Lúc này lại có vài dây leo nữa chui ra từ dưới đất, bắt đầu tấn công John.

.

Tu ôm Đỗ Trạch, cực kỳ nhanh nhẹn né tránh sự tấn công của dây leo. Thân hình mảnh khảnh của Tinh Linh như không có trọng lượng, nhẹ nhàng nhảy lên trong đám dây leo đang khua khoắng. Cho dù mang theo một người, Tu cũng hề mệt mỏi, hấn dẫm lên đầu nhón của dây leo, nhìn xuống nữ hoàng Tinh Linh ở phía dưới, bắt đầu niệm chú văn ma pháp.

.

Những dây leo bị Tu dẫm lên bắt đầu điên cuồng vặn vẹo, đụng vào tán cây phía trên làm vô số lá rụng xuống. Những dây leo còn lại từ bốn phương tám hướng quật vào Tu, chân hắn như mọc rễ bám chặt trên đầu dây leo, mắt không hề chớp nhìn vào sợi dây leo càng lúc càng tới gần, chậm rãi nhả ra tên ma pháp.

.

“Thiên diệp chi nhận.”

.

Lá cây rơi xuống như bị đè nén lơ lửng giữa không trung, trên mép lá hiện lên những mảnh kim loại bén nhọn sáng bóng, sau đó bỗng dưng bùng nổ, quện lại thành một khối. Tu ôm Đỗ Trạch đứng lại trên giàn tể cùng đám dây leo bị cắt vụn. Vì cảnh máu me ban nãy cộng thêm chuyến bay nhảy còn khùng hoảng hơn cả đi tàu lượn siêu tốc ấy, tên ngốc cuối cùng cũng nhận không được đẩy Tu ra chạy qua một bên chuẩn bị nôn mửa, nhưng đi chưa được một bước cậu đã như người quỵ thẳng xuống đất, may mắn được Tu lạnh tay lẹ mắt đỡ lấy.

.

May mà Đỗ Trạch vẫn chưa ăn cái gì, cậu ngồi phịch trong lòng Tu nôn khan, độc giả khổ bức khóc thầm: mong các người thông cảm cho thân thể mảnh mai của người địa cầu duy nhất trên thế giới này.

.

Tu ôm hờ Đỗ Trạch, lạnh lùng nhìn về phía nữ hoàng Tinh Linh. Những phiến lá hạ xuống từ không trung, chuyển hướng vuông góc bay thẳng về phía nữ hoàng Tinh Linh. Nữ hoàng Tinh Linh né sang một bên, nhưng vẫn bị lá cây cắt lên chân té lăn dưới đất. Simon ở xa muốn chạy tới giúp lại bị John ngăn cản, thêm nhiều lá cây nữa rụng xuống, chúng điều chỉnh phương hướng, lần này là nhắm vào cổ vị nữ hoàng.

.

Nhưng ngay lúc này Ariel bỗng chạy tới chắn trước mặt nữ hoàng Tinh Linh, thân thể nàng bắt đầu run rẩy trước ánh mắt lạnh như băng của Tu. Tuy vậy, Ariel vẫn vững vàng đối diện với Tu, dùng sức lắc đầu, liều mạng biểu đạt ý nghĩ của nàng.

.

Xin người tha cho bà ấy ——

.

Nếu có thể, xin hãy để ta chuộc tội thay cho bà ấy ——

.

Cho nên, xin người...

.

“Đừng giết cô ấy.”

.

Lông mày Tu khẽ nhướng, hần nhìn cánh tay bị chụp lấy của mình, nghe được người trong ngực lặp lại: “Đừng giết cô ấy.”

.

Đây là lần đầu tiên Tu nghe thấy Đỗ Trạch đưa ra yêu cầu dứt khoát với mình như vậy. Cho đến nay, người này vẫn luôn dùng giọng điệu đề nghị hoặc trưng cầu ý kiến với hần, chưa từng mang theo màu sắc cá nhân mãnh liệt nào như lúc này. Hần nên thấy vui mừng mới phải chứ? Nhưng ngón tay đang rục rịch đó lại vạch trần tất cả, hần muốn lá cây xuyên qua cổ Tinh Linh đó biết nhường nào.

.

“Cô ấy tên là Ariel, rất dịu dàng, rất lương thiện.” Tên gốc vẫn khẳng khẳng cho rằng vì mình đã đoạt đất diễn của Tu nên hần không có cơ hội làm quen với Ariel, bởi vậy cậu bắt đầu chào hàng em gái dễ thương đã định trước sẽ dây dưa với hần. “Cô ấy là một cô gái tốt, khiến người ta yêu quý.”

.

Xin hãy gọi tiểu sinh là cầu nối tình yêu. = =+

.

Nhưng sao vòng tay của Tu lại siết chặt hơn vậy? Ày da, sắp không thở nổi rồi! Cái cảm giác sắp bị chặt ngang lưng này... Cứu, cứu mạng!

.

“Người thích nàng ta?”

.

Đỗ Trạch nhanh chóng hiểu tại sao cậu sém chút nữa bị Tu bóp chết, hóa ra là hần hiểu lầm cậu với em gái dễ thương có gian tình đó! Mạnh chủ đừng lo lắng, em gái dễ thương tất cả đều là của anh... Cho dù có vừa nhìn đã ưng ý thì cũng đừng có qua cầu rút ván chứ, mẹ kiếp!

.

Để bảo vệ cái thân thể nhỏ bé đáng thương của mình, Đỗ Trạch kiên quyết, quyết đoán lắc đầu.

.

“...”

.

Đỗ Trạch cảm thấy những cơ bắp căng thẳng của Tu dần thả lỏng, bởi vì tư thế không tiện nên cậu không nhìn được vẻ mặt của Tu, nhưng thấy lá cây chậm rãi rơi xuống đất có nghĩa là Tu đã nghe lọt lời cậu rồi. Đỗ Trạch còn chưa kịp thở phào đã thấy nữ hoàng Tinh Linh hô lên với Vô Thần Tinh Linh còn sống sót: “Tại sao không tấn công? Hần đã không thể khống chế những con rối máy đó nữa rồi!”

.

Vô Thần Tinh Linh chần chờ giây lát, rồi nghĩ đến khi nãy nữ hoàng Tinh Linh tấn công Tu, những con rối máy đó quả thật thờ ơ, vì thế y bắt đầu tiếp cận Tu một cách thận trọng.

.

WTF! Tinh Linh tộc mấy người có tâm lý chuyên đi tìm chết một trăm năm không lay chuyển được hả! Cầu đừng làm rận!

Đối mặt với Tinh Linh tộc cứ bám riết tinh thần thấy chết không sờn, Đỗ Trạch không còn sức mà chửi thề nữa, cứ theo đà này chắc chắn Tu sẽ triệu hồi kênh Chu Nho tiếp tục hung tàn. Đỗ Trạch thấy Ariel ngăn cản nữ hoàng Tinh Linh nhưng lại bị gạt ra, cắn răng lôi kéo Tu đến bên cạnh nhánh cây vàng kim giữa hồ.

“Yggdrasill.” Đỗ Trạch kéo tay Tu đặt lên trên cành cây màu vàng kim, nói nhanh: “Kêu gọi nó đi.”

Không hề chần chừ, hoặc là do bản năng tin tưởng từng lời Đỗ Trạch nói, Tu theo lời Đỗ Trạch thốt ra cái tên đó: “Yggdrasill.”

Trong nháy mắt, nhánh cây vàng kim như sống lại, tựa như có nguồn sống đang từ từ khuếch tán, nó nhẹ nhàng bò lên tay Tu. Vô Thần Tinh Linh kinh ngạc dừng bước, nữ hoàng Tinh Linh cũng hãi hùng trợn trừng mắt. Từ lúc “vấn đục” xuất hiện, cây sinh mệnh đã im lìm mấy vạn năm giờ đây lại có phản ứng?

Đỗ Trạch nhẹ nhàng thở ra. Yggdrasill là tên gọi cây sinh mệnh của Tinh Linh, lúc trước trong nguyên bản Hỗn huyết , Tu bị nhốt dưới tàng cây sinh mệnh để hấp thu “vấn đục”, mất một năm mới miễn cưỡng nghe rõ lời kêu gọi của cây sinh mệnh. Lúc Tu gọi tên cây sinh mệnh, hắn đã thoát được khỏi gông cùm của Tinh Linh tộc và trở thành chúa tể Tinh Linh. Đỗ Trạch cảm thấy rất may mắn là lần này cậu không bị cấm tiết lộ nội dung, có lẽ là do trong nguyên tác tại thời điểm này Tu đã biết được tên của cây sinh mệnh.

Cây sinh mệnh thân mật tì vào cánh tay Tu, nó tỏa ra vàng sáng dịu dịu, như đang truyền đạt ý nghĩ nào đó. Ai cũng không thể đọc được gì từ gương mặt vô cảm của Tu, cuối cùng, nhánh cây sinh mệnh trườn khỏi tay Tu, tuy nhiên nơi mà nó vòng qua để lại những hoa văn màu vàng. Nữ hoàng Tinh Linh sưng sờ nhìn những hoa văn đó, thân thể run rẩy không ngừng.

Tại sao một tên Tinh Linh không rõ lai lịch, thậm chí suýt chút nữa đã hủy diệt Tinh Linh tộc lại được cây sinh mệnh thừa nhận chứ?

Những Tinh Linh khác nhìn Tu, họ chần chờ giây lát rồi kéo nhau quỳ gối hướng về Tu, bày ra tư thế thần phục.

Chỉ cần được cây sinh mệnh thừa nhận thì sẽ là vua của Tinh Linh tộc.

Thứ Đỗ Trạch muốn chính là cái này đây, trong nguyên tác Tu cũng thu phục Tinh Linh tộc bằng cách đó, nhưng khi ấy Tu là vì trả thù Tinh Linh tộc đã giam hắn một năm nên mới phóng ra tất cả “vấn đục” trong cây sinh mệnh làm ô nhiễm toàn chủng Tinh Linh. Dưới chương đó, có một độc giả đã bình luận rằng: “Mọi người xem thử ‘vấn đục’ rốt cuộc là thứ gì?”. Sau đó một đám độc giả lại xếp hàng bên dưới: “Ác ý toàn vũ trụ của tác giả”, “+1”, “Tinh Linh tộc bị ác ý của tác giả trét lên mặt, toi; chúng ta bị ác ý của tác giả văng lên mặt, khét”, “+10086”, “+ Chứng minh thư”...

Bây giờ, Tu không bị Tinh Linh tộc giam cầm một năm, cho nên sự kiện này được giải quyết một cách dễ dàng: nữ hoàng Tinh Linh vẫn còn sống, Tu và Ariel sẽ không xảy ra mâu thuẫn. Đỗ Trạch rạo rức nghĩ, cặp mắt cứ liếc qua Ariel nên đã bỏ lỡ cái nhìn của Tu về phía mình.

Tu vươn tay, nhẹ nhàng cầm nhánh cây sinh mệnh.

— Quả nhiên, hẳn không thích chủng tộc này.

Nhận thấy ánh mắt của Đỗ Trạch, Ariel đang quỳ dưới đất vừa định trộm ra hiệu với Đỗ Trạch thì bỗng kinh ngạc mở to hai mắt. Nàng nhìn đầu ngón tay của mình từng chút một nhiễm đen, cái màu đen này giống hệt như vẩn đục, chà thế nào cũng không sạch, làm thế nào cũng không thể chùi đi. Chúng lan ra cả bàn tay, từ cánh tay đến bắp vai... Nàng không trông được khuôn mặt mình, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc nâu đang dần dần hóa trắng, hai màu sắc đối lập này giống như một loại châm biếm cực độ.

Đỗ Trạch trừng mắt nhìn Ariel bị sa đọa thành một Tinh Linh hắc ám. Không chỉ Ariel, làn da của chúng Tinh Linh ở đây đều hóa thành màu đen, còn tóc thì chuyển sang màu trắng hoàn toàn tương phản. Cho dù không nhìn thấy những Tinh Linh khác, nhưng cậu hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cảnh toàn bộ Tinh Linh tộc đều sa đọa thành Tinh Linh hắc ám. Trong đó phản ứng cực mãnh liệt nhất là nữ hoàng Tinh Linh, nàng nhìn làn da tối đen của mình và hét toáng lên, thanh âm tràn ngập sợ hãi.

“Ta sa đọa? Ta sa đọa?! Ta sa đọa!” Nữ hoàng Tinh Linh có vẻ không dễ dàng bỏ cuộc mà dùng sức chà xát da mình, nhưng cho dù da có nứt toác, máu chảy ra cũng không thể thay đổi sự thật rằng nàng đã trở thành một Tinh Linh hắc ám.

“Cái màu nhơ nhớp như thế, dơ bẩn như thế...” Nữ hoàng Tinh Linh thở hổn hển, hai tay đặt trên cổ mình: “Tại sao có thể tồn tại trên thế giới này!”

Ariel cảm lạnh sợ hãi, nàng vươn tay, nhưng cũng chỉ có thể ôm lấy thân hình yếu đuối của vị nữ hoàng. Nước mắt chảy dài từ đôi mắt ánh vàng của công chúa Tinh Linh lăn trên làn da màu đen, từng giọt đọng lại trên mái tóc màu trắng của nữ hoàng Tinh Linh.

Đỗ Trạch nhìn khung cảnh không hề khác so với nguyên văn này, cảm thấy toàn thân lạnh run, cậu cứng ngắc quay đầu nhìn cái người đã gây ra tất cả — Tinh Linh tóc trắng đứng bên cạnh cành cây sinh mệnh, ngửa đầu như đang nhìn gì đó. Nhận thấy ánh mắt của thanh niên tóc đen, Tu nghiêng đầu nhìn chăm chú Đỗ Trạch, giọng nói dễ nghe như tiếng ngọc thạch va vào nhau.

“Màu sắc rất đẹp, không phải sao?”

Đỗ Trạch ngẩng đầu, hệt như một con rối gỗ bị giật dây, cậu nhìn tán cây bên trên, dưới ánh trăng chiếu rọi, lá cây sinh mệnh như hút được máu và trở nên tươi xanh mơn mẫm, chúng phát ra tiếng rào rạt khoan khoái, giống như rất sung sướng vì cuối cùng cũng đã thoát khỏi gánh nặng. Đỗ Trạch khô khốc nuốt nước bọt, cậu như cảm nhận được thứ gì đó đang cười thầm với mình, ở ngoài sách có thể gọi nó là nội dung truyện, ở trong sách thì nó lại chính là vận mệnh. Cho dù đã biết trước, nhưng chỉ cần hơi không để ý nó sẽ lập tức tới trước mặt bạn, phô ra sự cường đại của nó cùng với sự vô dụng của bạn.

Nhân vật chính đã làm ô nhiễm Tinh Linh tộc, nhân vật chính càng ngày càng hắc hóa, nhân vật chính hủy diệt thế giới, đó là nội dung truyện.

Tu làm ô nhiễm Tinh Linh tộc, Tu ngày càng hắc hóa, Tu sẽ hủy diệt thế giới, đó là vận mệnh.

... Vận mệnh cái con khỉ!

“Tu.” Đỗ Trạch nhìn vào đôi mắt màu ngọc bích của Tu, trong lòng rối bời, cổ lấy dũng khí nói: “Chúng ta nói chuyện được chứ?”

Cho dù việc Tu hủy diệt thế giới đã được định sẵn trong nội dung truyện, nhưng duy cái này là cậu không thể chấp nhận được.

Tu vươn tay cầm lấy nhánh cây sinh mệnh trước ánh mắt kinh ngạc của nữ hoàng Tinh Linh.

Nữ hoàng Tinh Linh hoảng sợ nhìn làn da trắng trẻo của mình như đang bị vấy mực vào, mái tóc vàng khiến nàng kiêu ngạo lại nhuộm màu tro tàn. Nàng đã sa đoạ thành một Tinh Linh hắc ám. Không chỉ nữ hoàng, toàn chúng Tinh Linh đều sa đoạ thành Tinh Linh hắc ám, cả chủng tộc như bị nguyên rửa.

“Ta sa đoạ? Ta sa đoạ?! Ta sa đoạ!” Nữ hoàng Tinh Linh thét chói tai, nàng dùng sức siết lấy cổ mình. Cái màu nhợt nhạt như thế, dơ bẩn như thế... Tại sao có thể tồn tại trên thế giới này!”

Tu đứng giữa giàn tế lạnh lùng nhìn tất cả, chỉ khi thấy nữ hoàng Tinh Linh tự sát, cặp mắt hắc mới hiện lên một sự thỏa mãn của trả thù.

Thịch, thịch, thịch...

Tiếng bước chân hoảng hốt từ xa vọng lại, Ariel chạy tới chứng kiến mọi việc, cả người như đờ ra. Tu liếc nàng một cái, chỉ có người thiếu nữ này, hắc mới có thể buông tha.

Ariel run rẩy tiến lại chỗ nữ hoàng Tinh Linh, nàng cẩn thận ôm lấy thân hình yếu đuối của bà, sững sờ chảy nước mắt. Nàng không biết tại sao mọi việc lại thành ra thế này, cũng không biết mình phải đi về đâu. Ariel ngẩng đầu nhìn Tu ở trên giàn tế, trong đôi mắt mông lung đắm lệ, Tinh Linh tóc trắng ấy đứng bên cạnh cây sinh mệnh, ngửa đầu như đang nhìn cái gì đó.

Cảm giác được ánh mắt vụn vỡ của công chúa Tinh Linh, Tu không quay đầu lại, chỉ nói khẽ.

“Màu sắc rất đẹp, không phải sao.”

.

— Trích Hồn huyết

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Vở kịch nhỏ do “Ái Khán Thiên” tốt bụng cung cấp, dưới đây là một chuyện thật —— vì anti-fan mỗi ngày châm một ngọn nến, 233! (233 là một kiểu cười lẫn lộn)

.

Độc giả thầm lặng Tiểu Viễn Viễn ~: Tiểu tam nhảy nhót lâu rồi đó! Ông nội rất có thân tình! Thụ đủ thánh mẫu rồi đó, không được phép thả công ra! Lại nữa, tiểu sinh cảm thấy Tưởng Dịch An bla bla bla... Tiểu sinh rất chờ mong ngược thống khoái! Tác giả ơi, tốc độ lẹ chút đi!!

.

Tác giả hồi đáp: ... Đã hiểu...

.

Vài ngày sau ẩn vào Noãn Dương chương mới nhất ——

.

Độc giả thầm lặng Tiểu Viễn Viễn ~ (phun một búng máu): kịch bản không đúng tác giả ơi! Cái cảm giác tác giả đột nhiên bình tĩnh định hắc hóa triệt để là cái quỷ gì thế! A, đợi tí, đau đầu quá, cuốn BL đầy xoi thịt xé không rách với cái tai nghe này là gì đây?!

.

—— Xin chào quý ngài, hoan nghênh đến với phó bản Độc giả và nhân vật phụ tuyệt đối là chân ái , Tưởng Dịch An đã hắc hóa hoàn tất và đang chờ mong ngài cứu vớt.

.

Độc giả thầm lặng Tiểu Viễn Viễn ~: = ! !

.

—— Ngài đã rời khỏi server Tác giả Ái Khán Thiên , nhiệm vụ tân thủ xin hãy liên hệ với Tác giả Đồi

.

Độc giả thầm lặng Tiểu Viễn Viễn ~: = ! ! ! !

.

40. Chương 40

Độc giả: Lam nhan gây hoạ.

.

Đỗ Trạch ngồi ở trên nhánh cây, nhìn xuống cái hồ phía dưới. Tuy nói cậu đề nghị muốn trò chuyện về nhân sinh, hơn nữa Tu cũng đồng ý, nhưng hiện giờ cậu không biết phải bắt đầu thế nào. Đối với một tên gốc có rào cản xã giao tám năm, khơi mào một đề tài cùng với dẫn đường cho manh chủ hướng thiện...

.

Xin cho phép tôi làm một vẽ mặt bi thương.

.

Tầm nhìn ở đất nước Tinh Linh vào ban đêm rất cao, hai mặt trăng Đỗ Trạch thấy từ khi xuyên qua tới nay dường như chiếm cả 1/5 bầu trời. Khoảng cách giữa chúng so với lúc Đỗ Trạch nhìn thấy lúc đầu gần hơn rất nhiều, gần như sắp dính vào nhau. Ánh trăng sáng ngời rọi xuống mặt hồ, toàn bộ hồ nước giống như một viên ngọc sáng lấp lánh, cả đất nước Tinh Linh tràn ngập một màn sương sáng kỳ ảo, trong đêm đen có những điểm sáng nhỏ lượn lờ khiến người ta như rơi vào mộng cảnh tuyệt diệu.

.

Cho dù đã nhìn vài đêm rồi, Đỗ Trạch vẫn bị cảnh tượng này bắt mắt hồn. Cậu có thể nhìn rõ những đốm sáng nhỏ từ dưới bay lên thật ra là một bào tử phát sáng. Nước cây sinh mệnh không hồ là bảo vật của Tinh Linh tộc, không chỉ chữa khỏi tật cận thị của cậu, cả bệnh khiếm thính cũng trị luôn. Lúc này cái tai nghe hết pin đang nằm trong túi áo Đỗ Trạch, Đỗ Trạch nhắm mắt lại, cậu có thể nghe được tiếng gió thổi qua lá cây xào xạc, có thể nghe tiếng vải chà lên vỏ cây xàn xạt.

.

Đỗ Trạch quay đầu nhìn lại, Tu đã đổi xong quần áo và đứng bên cạnh cậu. Lúc này Tinh Linh tóc trắng mặc một trường bào xanh trắng, cổ tay áo thêu hoa văn lá cây màu xám bạc phức tạp, trang sức và đai lưng dài khẽ rủ xuống. Trong bóng đêm, làn da trắng nõn của Tu phủ một vầng sáng mỏng dịu dàng, đây là đặc tính của Tinh Linh tộc thuần khiết, Đỗ Trạch lần đầu tiên phát hiện quá xinh đẹp cũng là hung khí chết người, giống như hiện giờ, tên gốc nào đó cảm thấy nếu không dứt mất đi, cậu chắc chắn sẽ bị thiếu không khí mà chết.

.

Về ngoài của Tinh Linh rất phạm tội được chưa! Khó trách mỗi lần Tu dùng hình thái Tinh Linh, dù hần có lạnh lùng vô tình như thế nào, những người khác bất kể nam nữ đều cọ cọ chạy vèo lên trên, Tinh Linh Tu anh là cái đồ lam nhan gây họa!

.

Đỗ Trạch cứng ngắc thu mắt về, cậu cảm thấy nhánh cây hơi run lên, là Tu ngồi xuống bên cạnh cậu. Hai người cùng nhìn về những đốm sáng trôi nổi ở bên kia, bắt đầu trầm mặc.

.

Độc giả dần dần rối rắm muốn nội thương. Rốt cuộc nên triển khai đề tài từ chỗ nào đây? Bắt đầu từ tại sao muốn làm ô nhiễm Tinh Linh tộc ư? Nhưng việc Tu ô nhiễm Tinh Linh tộc ba lần bảy lượt muốn giết hần thì hoàn toàn không thể dị nghị được. Vậy bắt đầu từ tại sao cả Ariel cũng bị ô nhiễm? Nhưng hiện tại Tu với Ariel không hề có tình cảm gì cả, lúc phóng “vấn đục” ra tất nhiên cũng sẽ không cố ý buông tha Ariel... Từ từ. Đỗ Trạch cuối cùng cũng tìm ra điểm mâu thuẫn, cậu phát hiện mình hình như lại làm chuyện dư thừa: bởi vì Tu là nhân vật chính, Ariel là nữ chủ, cho nên họ đương nhiên sẽ đến với nhau. Nhưng mà hiện thực lại cho cậu biết, Ariel đối với Tu, nhiều lắm cũng chỉ là một Tinh Linh bình thường? Nhưng trước đó lúc Tu nghe cậu khen Ariel rõ ràng tức giận tăng vọt không phải sao?!

.

“Người tức giận sao.” Bỗng, Tu mở miệng. “Vì chuyện ta làm hôm nay?”

.

Đỗ Trạch theo phản xạ lắc đầu, nhưng cậu phát hiện ánh mắt Tu vẫn nhìn thẳng về phía trước, vì thế mới lên tiếng: “Không, tôi chỉ là, hơi giật mình.”

.

Tu không đáp, như yên lặng chờ đợi Đỗ Trạch nói tiếp. Đỗ Trạch tổ chức lại ngôn ngữ một chút, cố gắng biểu đạt một ít suy nghĩ của mình với Tu: “Anh có biết, tôi biết rất nhiều chuyện, dù là quá khứ hay tương lai. Có một chút việc, tôi biết, nhưng tôi không tiếp thu được... Tôi muốn thay đổi nó.”

·
“Có liên quan tới ta?”

·
“Ừ.”

·
Tu tạm dừng một chút, sau đó nói: “Người biết tương lai ta sẽ làm ra chuyện gì đó, nhưng người không hy vọng ta làm vậy, đúng thế không?”

·
Đỗ Trạch cực kỳ khâm phục năng lực thấu hiểu của Tu, có thể từ cái lời nói trừu tượng của cậu mà nắm được trọng điểm, cũng tổng kết được luôn. Một khi đã trao đổi được, Đỗ Trạch phát hiện nói chuyện với Tu hoàn toàn không khó khăn như trong tưởng tượng. “Đúng, tôi đã thay đổi một vài thứ, nhưng kết quả đạt được vẫn giống nhau.”

·
“Người không muốn ta sẽ làm gì trong tương lai.”

·
—— Hủy diệt thế giới.

·
Đỗ Trạch mở miệng, nhưng không thể nói được điều gì, thế lực vô hình đó đã cấm cậu nói ra bốn chữ này. Nếu theo nội dung của Hỗn huyết, kết cục cuối cùng chắc chắn là nhân vật chính bị hắc hóa sẽ thỏa mãn nguyện vọng của mình, phá hủy thế giới mà hấn chán ghét. Còn tác giả có thể khiến hấn buông tha hậu cung và em trai hay không thì chưa biết được. Nói như vậy, “hủy diệt thế giới” là mục đích lớn nhất xuyên suốt quyển sách này, cho nên cậu căn bản không thể nói cho Tu biết rằng: tương lai anh có lẽ sẽ hủy diệt thế giới, chúng ta vẫn nên hạ đao thành phật đi!

·
Một khi đã như vậy...

·
“Anh thích, thế giới này không?”

·
Có vẻ như Tu hoàn toàn không ngờ Đỗ Trạch lại hỏi như vậy, hấn trầm mặc một khắc rồi lắc đầu trước ánh mắt chan chứa kỳ vọng của Đỗ Trạch.

·
Manh chủ anh đúng là thành thật đến tan vỡ lòng người... Đỗ Trạch ôm lấy trái tim vỡ tan thành từng mảnh của mình, nghe được Tinh Linh bên cạnh khẽ nói: “Không quan tâm là thích hay không, bởi vì đã sớm vứt bỏ.”

·
Tu không nói rõ là vứt bỏ ai, nhưng Đỗ Trạch hoàn toàn hiểu, câu nói đó như một con dao cùn liên tục cứa qua trái tim, không thấy máu nhưng lại khiến người đau đớn muôn lần.

·
—— Bởi vì thế giới đã vứt bỏ hấn, cho nên hấn chỉ có thể vứt bỏ thế giới.

Vì thế nên mới càng ngày càng tuyệt vọng, người này đã không thể nhìn thẳng vào thế giới được nữa, bởi vậy tất cả những gì tốt đẹp ảm áp trên thế giới này đều không lọt được vào mắt hắn. Hắn chỉ nhớ rằng thế giới đã mang đến tổn thương cho hắn như thế nào. Ác tính cứ thế mà tuần hoàn.

Đỗ Trạch gắng sức hướng dẫn Tu, cậu rút nhỏ phạm vi lại: “Anh không muốn thứ gì, hoặc người nào đó mà mình thích ư?”

Nét mặt bình tĩnh của Tu cuối cùng cũng xuất hiện một chút dao động, Đỗ Trạch nhanh chóng rên sát khi còn nóng: “Những gì anh muốn, anh thích, đều ở trên thế giới này, cho nên anh có thể thử, nhìn thế giới này nhiều hơn.”

“Người mong muốn ta thích thế giới này.” Giọng nói của Tu nhàn nhạt không có bất kỳ tình cảm nào, nhưng Đỗ Trạch tự dừng cảm thấy đó là bởi vì tất cả tình cảm đều bị dồn nén vào thật sâu bên dưới vỏ bọc lạnh lùng: “Đây là khát vọng của người đối với ta sao?”

“Ừ.”

Tu cuối cùng cũng dời mắt khỏi những đốm sáng đang lơ lửng, hắn xoay đầu lại nhìn thẳng vào Đỗ Trạch, không nói gì nhưng cũng không từ chối. Gió thổi qua mái tóc trắng của Tu, Đỗ Trạch nghe được Tinh Linh xinh đẹp kia nói với mình: “Bài hát lần trước, người muốn nghe ta hát lại không?”

Bị cặp mắt màu ngọc bích kia chiếu vào, Đỗ Trạch không tự chủ được gật gật đầu, thực ra cậu cũng rất muốn nghe, từ sau lúc ở hồ nước nóng, mỗi khi nhắc tới bài hát đó, Tu sẽ lập tức lắng sang chuyện khác, thế cho nên bài hát kia đã trở thành tàn niệm trong lòng cậu.

Đôi môi mỏng của Tu như nhếch lên, hiện lên một nét cười, khiến khuôn mặt tinh xảo dễ nhìn đó lộ một loại ma tính hút hồn người. Hắn vươn tay xoa gáy thanh niên tóc đen bên cạnh, đôi mắt sâu thẳm như đáy hồ xanh sẫm, một khi con mồi đã sa vào, sẽ không bao giờ có thể thoát được.

“Ta không nhìn thấy thế giới này.” Trong con ngươi trong suốt của Tu phản chiếu hình bóng của Đỗ Trạch. “Đỗ Trạch, ta chỉ có thể nhìn thấy người, cho nên thứ mà ta muốn, người mà ta thích đều chỉ có một.”

Tu nghiêm túc nhìn Đỗ Trạch, mắt không hề chớp, trong đó tràn ngập tình cảm sâu vô tận.

“Ta thích người, ta muốn người.”

Đầu óc Đỗ Trạch như văng ra một linh kiện mấu chốt, kẹt cứng.

... Chân thành xin lỗi anh, thầy ngữ văn của tiểu sinh đã mất rồi! Cái thích và cái muốn mà anh nói có phải thứ tôi đang nghĩ đến không?! Thật ra anh chủ đang biểu đạt tình hữu nghị lâu dài đúng không!

Cho dù Đỗ Trạch cứng mặt chưa nói gì hết, nhưng Tu đã hiểu thấu bản chất của tên ngốc này, thanh âm của hắn không thay đổi, từng chữ từng chữ thốt ra như muốn đập nát vọng tưởng của Đỗ Trạch.

.

“Ta muốn giữ người bên cạnh, muốn hôn người, muốn cởi sạch y phục của người, muốn vuốt ve người, muốn...”

.

Đỗ Trạch bối rối ho lên, cậu cảm thấy nếu mình không ngăn cản, kế tiếp tuyệt đối sẽ càng ngày càng 18+. Dùng cái gương mặt lạnh lùng cấm dục đó nói ra cái lời không biết liêm sỉ này, manh chủ, anh thật vô đối. Mẹ nó tiểu sinh rõ ràng bị dọa muốn tè ra quần nhưng vẫn bị kích thích xém nữa phun máu mũi đó!

.

“Tôi cảm thấy, anh bị làm chỗ nào rồi.” Đỗ Trạch ôm lấy tam quan đang bị nguy ngập, thật cẩn thận nói: “Những thứ anh vừa nói, chỉ có thể phát sinh giữa nam và nữ.”

.

Đồ đồng nhân văn tàn ác, tiểu sinh muốn cùng mây đồng quy vu tận... Nếu nói Tu bị bẻ cong không phải do mây thì có ma mới tin, đêch! QAQ

.

“Ta chỉ muốn làm người.”

.

Đỗ Trạch hoảng hốt nghe thấy tiếng tam quan vỡ nát, cậu nhét lại linh hồn sắp bắn ra, tiếp tục cố gắng. “Đây là ảo giác, bởi vì tôi luôn ở bên cạnh anh, cho nên khiến anh sinh ra ảo giác, rằng đối tượng thân mật chỉ có tôi.” Đỗ Trạch gắng sức sổ hết tên em gái ra: “Verl, Elise, Heidy, Ariel đều là đối tượng rất tốt, sau này anh sẽ còn gặp được nhiều người nữa.”

.

Cho nên manh chủ à, sao anh có thể vì một ngọn cỏ đuôi chó nhỏ bé mà vứt bỏ toàn bộ vườn hoa viên chứ! Làm gay không có tương lai đâu!

.

Đỗ Trạch cảm thấy cái tay đặt sau gáy cậu đã biến mất, chẳng nhẽ manh chủ đã nghe lọt lời cậu rồi ư?

.

“Họ không phải là người.” Tu rũ mắt nhìn đầu ngón tay mình, nơi đó còn lưu lại chút hơi ấm. “Dù tương lai có bao nhiêu người đi nữa, tất cả bọn họ đều không phải là người.”

.

Không phải người hắn đã gặp khi bị tắt cả ruộng bỏ.

.

Không phải người đã hôn môi một vong linh.

.

Không phải người đã nói hắn là kỳ tích.

.

Không phải người đã ôm hắn vào lòng trong màn mưa đen.

.

Không phải người cho rằng tất cả thứ tốt đều là của hắn.

.
Không phải người đã cứu rồi hân.

.
Không phải Đỗ Trạch của hân.

.
“Nếu người cũng từ chối ta.” Tu nói khẽ: “Thế giới này với ta mà nói, cái gì cũng không còn quan trọng.”

.
Nói đây là uy hiếp cũng được, nói hân dè tiện cũng được, hân chẳng qua chỉ dùng hết mọi thủ đoạn để giữ người này lại cạnh mình.

.
Sợ hãi mất đi người này, cũng bởi vì khát vọng có được y.

.
“Tôi...” Đỗ Trạch mở miệng, cổ họng thít chặt khiến giọng của cậu hơi kỳ cục: “Để tôi suy nghĩ được không?”
Sợ Tu từ chối, Đỗ Trạch nhanh chóng cho thêm một thời hạn: “Một tháng, một tháng đi.”

.
Trong vầng sáng trôi nổi, Tu chăm chú nhìn thanh niên tóc đen mà hân đã dồn hết tất cả tình cảm vào, nhẹ nhàng gật đầu.

.
“Được.”

.

.

.
Ngày này tháng sau, hoặc hân có thể ôm người này vào lòng, hoặc sẽ khóa chặt người này trong ngục tù của hân?

.
Không chiếm được tình cảm đáp lại, vậy chỉ có thể cướp đoạt thân thể.

.
—— Hộp bí mật

.

Tác giả có điều muốn nói:

.
Tác giả: Hoàn án tử hình một tháng.

.
Độc giả: Nhân vật chính, anh là đồ lam nhan gây họa. QAQ

.
Nhân vật chính: Ta chỉ gây họa với người (sờ).

.

.
Đừng giãy dụa Đỗ Tiểu Trạch, Tu đã tấn công thì không ai có thể kháng cự ==+

41. Chương 41

Bạch kỳ mã và hình thái ác mộng

Tác giả: Chỉ có những người thuần khiết mới được chạm vào bạch kỳ mã.

.
Đỗ Trạch, giới tính nam, năm nay 20 tuổi, ngày hôm qua cậu gặp được một vấn đề khó giải nhất trong cuộc đời: cậu được nhân vật chính () trong cuốn tiểu thuyết mình thích nhất tỏ tình.

.
... Mỗi một chữ đều khiến người ta muốn vắng tục.

.
Đỗ Trạch muốn quỳ. Tối qua cậu đã lăn qua lộn lại không được ngủ ngon giấc, trong đầu toàn là những câu thét gào “Manh chủ bị gì thế, manh chủ tỉnh lại đi”. Ngay cả giờ hoàn tác làm tai và mắt cậu quay trở về nguyên trạng mà vẫn không kéo được những suy nghĩ đó ra khỏi đầu cậu. Đỗ Trạch nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy là do Tu quá quen thuộc với cậu nên sinh ra ảo giác, đợi đến lúc manh chủ gặp được tình yêu đích thực sẽ không còn nghĩ như vậy nữa. Tên gốc bấm tay tính toán, nếu như đại thần tình tiết hiển linh, kế tiếp sẽ có một tình tiết thi đấu vũ khí: trung tuần (từ ngày 11 đến ngày 20 hằng tháng) tháng này, đế quốc Quang Minh sẽ tổ chức một trận đấu vũ khí, mời rất nhiều khách quý và nhân vật quan trọng làm giám khảo, trong đó có thánh nữ Vivian. Đây chính là nữ chủ số một được tác giả tuyển chọn. Tuy hiện giờ Tu không giống với nhân vật chính trong nguyên tác, nhưng trước khi gặp cậu (và cuốn đồng nhân), manh chủ thật sự có cảm giác với Vivian. Lần thứ hai gặp Vivian, chắc chắn Tu sẽ phát hiện em gái dễ thương đó mới chính là tình yêu đích thực của mình.

.
... Tại sao lại có ưu thương quanh quẩn đầu đây nhỉ?

.
Đỗ Trạch chặt đứt sự bồn chồn trong lòng, bắt đầu tự hỏi một vấn đề rất nghiêm trọng: giải đấu vũ khí không chỉ mời thánh nữ Vivian, mà còn mời thánh tử Eric. Nguyên văn Tu biết được thân phận thánh tử của Eric tại giải đấu này, cho nên mới không lưu tình hắc hóa y. Đây chưa phải trọng điểm, mấu chốt hiện giờ là, thánh tử đại nhân của thế giới này có lẽ, e là, đại khái có trang bị một quyển sách vàng nhỏ vạn ác.

.
Đồng nhân văn: Hãy tới đón em.

.
Tên gốc nào đó muốn khóc, trực giác của cậu đã nói rằng, cậu phải cầm lại được cuốn đồng nhân trên tay trước khi Tu và Eric chạm trán, nếu không sẽ có một chuyện rất đáng sợ gieo xuống đầu cậu. Một quyển sách yêu nghiệt như thế muốn giữ không được, ném cũng không xong, mất lại còn phải đi tìm, ước muốn

được xuyên không phát ra từ tận đáy lòng Đỗ Trạch, muốn duỗi tay bắm như cái thứ ngọn nguồn tội ác đó ra cho hả dạ.

.

Ai bảo mày chết tiệt! Ai bảo mày dê tiện!

.

Đúng lúc Đỗ Trạch đang trơ mắt nhìn chăm chăm tay phải mình, một bàn tay sẫm màu quơ quơ trước mặt cậu. Đỗ Trạch ngẩng đầu, phát hiện Ariel đang đứng đối diện nghiêng đầu nhìn mình, mái tóc dài màu trắng xòa trên vai.

.

[Có thể nói chuyện phiếm với người không?]

.

Đỗ Trạch nhìn Ariel dùng nhánh cây viết vài chữ, gật đầu. Ariel rất vui vẻ ngồi trên khúc gỗ giống Đỗ Trạch, vô thức tránh đi nơi có ánh sáng. Đỗ Trạch nhìn mà cảm thấy phức tạp khó nói thành lời, cậu thậm chí còn không dám nhìn Ariel.

.

“Rất xin lỗi.”

.

Bàn tay cầm nhánh cây của Ariel run rẩy, dường như khá ngạc nhiên vì lời xin lỗi đột ngột của Đỗ Trạch.

.

[Tại sao phải xin lỗi?]

.

Đỗ Trạch cũng chẳng hiểu vì sao, chỉ có cậu mới biết quỹ đạo vốn có của thế giới này, vì có mâu thuẫn, cho nên mới thấy áy náy.

.

Ariel thấy Đỗ Trạch lặng im không nói gì, nàng xóa câu trước, lại hoa tay múa chân: [Tinh Linh đó, là người mà người đã nhắc đến sao?]

.

Đỗ Trạch cảm thấy càng ngày càng không thể nhìn thẳng vào Ariel, lúc trước cậu khen nhiều chừng nào thì Tu càng hung tàn với Tinh Linh tộc chừng đó.

.

“Thật ra hắn là một người rất tốt.”

.

Đỗ Trạch liếc mạng giải thích với Ariel, nhưng vô luận nói gì cũng giống như đang lấy cớ giải vây vì người đó. Dưới cái nhìn của Đỗ Trạch, nhánh cây trên tay Ariel bắt đầu chuyển động: [Ừm, ta cũng biết hắn rất tuyệt.]

.

Đỗ Trạch kinh ngạc nhìn về phía Ariel, gần như là hỏi theo phản xạ: “Cô không ghét hắn?”

.

[Tại sao phải ghét?]

.
Đỗ Trạch hé miệng, nhưng không cách nào thốt ra được bốn chữ nữ hoàng Tinh Linh. Dường như cặp mắt vàng của Ariel đã nhìn thấu mọi chuyện, nàng thay Đỗ Trạch viết ra: [Vì mẹ ta?]

.
Đỗ Trạch gật đầu một cách gượng gạo.

.
[Mẹ không đủ mạnh, cho nên bà đã thất bại, ta rất đau khổ.] Ariel thở dài một tiếng, nhưng trong tiếng thở dài đau thương lại có một sự tiếc nuối không cần thiết: [Chỉ có kẻ mạnh mới sinh tồn được, sự thất bại ấy chỉ nhận được cái chết, tất cả mọi người đều nghĩ vậy.]

.
Đỗ Trạch bỗng nhớ rằng Nhất Diệp Tri Khâu có viết một đoạn: Tinh Linh sa đọa sẽ trở thành Tinh Linh hắc ám, họ rất sợ ánh sáng, bản tính tàn nhẫn lại còn háo sắc, nhưng trong mắt họ, không bị thấy sẽ không phải là tội ác, sự thất bại đó đã định sẵn cái chết.

.
[Vì thế ta không ghét hắc, hắc không làm gì sai cả.]

.
Ariel nở nụ cười ngọt ngào, vậy mà Đỗ Trạch lại cảm thấy lưng mình lạnh run. Ariel rất “hiểu ý người”, cô không hận Tu phá hủy rừng Tinh Linh, không hận Tu đẩy bản Tinh Linh tộc, không hận Tu đã khiến mẹ mình chết. Trong nguyên tác, vốn Ariel yêu Tu tha thiết nên mới có thể tha thứ cho tất cả mọi chuyện, nhưng Ariel bây giờ...

.
Đôi mắt công chúa Tinh Linh hắc ám rất dịu dàng, nàng đứng đưa nhánh cây, hoàn toàn không nhận ra sự thay đổi của mình.

.
[Hắc rất mạnh, tất cả mọi người đều rất thích hắc.]

.
Trong trí nhớ, công chúa Tinh Linh tóc nâu mắt vàng cũng cười mềm mại với Tu như thế: Ta rất thích chàng, cho nên ta sẽ giúp đỡ chàng bất cứ việc gì.

.
Có mâu thuẫn, mới có sự tàn khốc.

.
“Đỗ Trạch.”

.
Thanh âm trong trẻo của Tu như đánh tan suy nghĩ cậu. Đỗ Trạch ngơ ngác ngẩng đầu nhìn về phía xa, Tinh Linh tóc trắng đang cười trên lưng bạch kỳ mã, đôi mắt xanh biếc nhìn qua phía này. “Lại đây.”

.
Tên ngọc nào đó đã hình thành phản xạ có điều kiện nghe xong câu đó là chạy tới chỗ mạnh chủ. Lúc đi được nửa đường cậu mới sực nhớ một việc nên quay lại nhìn, Ariel đã biến mất từ lúc nào, chỉ còn một hơi ẩm bao phủ lên khúc gỗ. Đỗ Trạch bối rối đứng đó, giờ cậu không biết phải đối mặt Tu như thế nào. Tiếng vó ngựa lộc cộc từ xa đến gần, Đỗ Trạch nhìn Tu cười bạch kỳ mã đến trước mặt mình. Dưới ánh mặt trời

rực rỡ, Tinh Linh tóc trắng ngồi trên bạch kỳ mã lẳng lặng nhìn cậu, thánh khiết đến mức làm người ta không dám khinh nhờn.

Đỗ Trạch mất tự nhiên dời mắt qua bạch kỳ mã. Bề ngoài của nó trông như một con ngựa trắng, trên trán có một chiếc sừng xoắn ốc, lớp lông trắng ngần không pha chút bụi bẩn. Dưới cái nhìn chăm chú của Đỗ Trạch, con bạch kỳ mã đó càng lúc càng nóng nảy bất an, chân nó không ngừng cào xuống đất, cái đuôi vẫy mạnh cố gắng lùi về sau. Nhưng do Tu đã ra lệnh, bạch kỳ mã chỉ có thể cứng người đứng im. Khi Đỗ Trạch vươn tay muốn chạm vào sừng, bạch kỳ mã trông sợ hãi tột độ, vụt một tiếng nhảy người lên, lớp lông trắng bắt đầu hóa đen từ phần gốc, bờm ngựa và lông đuôi chuyển sang màu xanh với ngọn lửa chập chờn, bạch kỳ mã nháy mắt biến thành một con ác mộng.

Con ma thú bạch kỳ mã có thể chuyển đổi sang hình thái ác mộng này là sủng vật số một của Tu. Trong đoàn sủng vật của manh chủ, lực công kích của nó tuy kém hơn Hỏa phượng hoàng và chó địa ngục, nhưng tốc độ cưỡi của nó là nhanh nhất, đồng thời có thể dùng để chơi đùa. Nên nhớ rằng bạch kỳ mã thuần khiết không bụi bẩn chỉ cho người thuần khiết chạm vào... Người thuần khiết...

Tuy biết bản thân luôn là nỗi sợ đối với ma thú, nhưng khi liên tưởng đến thiên tính của bạch kỳ mã, Đỗ Trạch vẫn phải im lặng — mẹ kiếp, mày phản ứng dữ dội thế là đang bảo tiểu sinh không thuần khiết hả, hả!?

Tu vỗ vỗ cổ ác mộng, bảo nó quỳ xuống, hần vươn tay về phía Đỗ Trạch: “Lên đây đi.”

Đỗ Trạch thề là cậu thấy được sự tuyệt vọng trong mắt ác mộng, trông cứ như sắp bị kẻ khác cướp trình tiết đến nơi vậy. Địch cái tuyệt vọng với khiếp sợ. Nó nhìn Đỗ Trạch, lại nhìn nhìn Tu, sau đó nằm úp xuống cúi thấp đầu, tản ra hơi thở u ám “người cố tình gây sự, người lạnh lùng vô tình”.

Đỗ Trạch cố tình gây sự phần nộ lao lên lưng ngựa, cùng ngồi với Tu lạnh lùng vô tình.

Ác mộng nặng nề đứng lên, bắt đầu chạy tới cây sinh mệnh. Vó ngựa rực lửa xanh dẫm lên mặt hồ mà không chìm xuống, gợn sóng lăn tăn làm người ta không đoán được trọng lượng của ác mộng. Nó đạp lá nhảy lên cây. Đỗ Trạch cảm thấy hàm răng va chạm vào nhau, so với việc nói ác mộng đang chạy nên sinh xóc nảy, không bằng đổi thành con ác mộng này đang phát run.

Cuối cùng khi Đỗ Trạch bước xuống khỏi lưng ác mộng, hai sinh vật đáng thương đồng thời được giải thoát. Ác mộng gần như ngay lúc Đỗ Trạch rời đi đã tung vó chạy mất, Đỗ Trạch nhìn con thú cười tuyệt trần đó, tịch mịch hoài niệm về hỏa phượng hoàng. Cậu bắt đầu nhớ lại hình ảnh con gà con vừa run lấy bầy vừa bám dính vào mình, loại hồi tưởng này thậm chí còn làm cậu loáng thoáng nghe được tiếng kêu non nớt của tiểu phượng hoàng nữa chứ.

“Chíp chíp ~ ”

... Từ từ, không phải ảo giác hả?

Tên gốc nào đó vừa quay đầu lại thì bị một cục lông tông vào giữa mặt. Cục lông đó bám chặt vào cái mũi đau nhức của cậu, sung sướng kêu to: “Chíp chíp ~”

.

Đỗ Trạch dùng ngón cái và ngón trỏ lôi cục lông đang tiến công trên mặt xuống. Cục lông tròn vo bị Đỗ Trạch chop ra, thấy Đỗ Trạch đang nhìn mình chăm chăm, nó vẫy cái cánh nhỏ nhỏ bán manh không ngừng: “Chíp chíp, chíp chíp, chíp chíp.”

.

Trông cái tướng ngu ngu quen quen này, chắc cú là con phượng hoàng gốc manh kia rồi. Đỗ Trạch ngơ ngàng vuốt cục lông mềm mượt, thứ này không phải đã lớn như phồng rồi hả, sao đột nhiên lại biến trở về thành gà con!?

.

“Lần trước lúc ở rừng Tinh Linh, nó kéo theo một pháp thần Tinh Linh cùng chết.” Tu khéo léo giải trừ nghi ngờ cho Đỗ Trạch: “Nó cần một chút thời gian để hồi sinh.”

.

Phượng hoàng là bất tử, chúng có thể hồi sinh nhờ lửa, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà phượng hoàng được xưng là thần thú. Trong một giây Đỗ Trạch lơ đãng, cục lông đã thoát được khỏi ngón tay cậu. Tiểu phượng hoàng vẫy cánh, nhằm đến nơi mà nó đã hằng mơ ước, thật bất ngờ là lần này nó bay không còn bị vẹo nữa mà thẳng thớm đậu ngay trên đầu Đỗ Trạch.

.

Đã ngu nay lại càng ngu hơn, kỹ năng hợp thể được phát động sau bao nhiêu ngày xa cách, thuộc tính mạnh tăng gấp đôi — mục nội kỹ năng hợp thể! Mau phăng khỏi đầu tiểu sinh!

.

Bên kia hai tên gốc đang dây dưa, lông đen lông vàng rụng tứ tung, bên này Tu bước đến cái ao trong giàn tế, cầm nhánh cây màu vàng kim. Nhánh cây mềm mại chạm vào tay Tu, trông như đang trò chuyện với nhau. Khi Tu buông tay ra, nhánh cây không rũ xuống mà lại dựng thẳng lên.

.

Đỗ Trạch ngừng việc chém giết với tiểu phượng hoàng, cùng tiểu phượng hoàng đang nhây tóc nhìn về phía nhánh cây màu vàng kim. Phần đỉnh nhánh từ từ nhú ra một nụ hoa, đóa hoa vàng thoát đầu khép kín lại, sau đó là từng tầng từng tầng nở rộ. Cuối cùng, cây sinh mệnh đã cho ra một đóa hoa xinh đẹp không gì sánh bằng, mấy chục cánh hoa xếp thành từng lớp vây quanh nhụy hoa, phơi bày vẻ đẹp chấn động lòng người. Nhưng vẻ đẹp đó không giữ được lâu, từng cánh hoa một bị héo úa, cuối cùng chỉ còn lại một hạt tròn màu nâu.

.

Tu nhặt cái hạt đó lên, Đỗ Trạch nhìn không được phải hỏi: “Đây là cái gì?”

.

“Hạt giống sinh mệnh.” Tu cất kỹ hạt mầm, giải thích: “Nơi này không còn thích hợp với Tinh Linh tộc nữa, ta sẽ đưa họ đến di tích Chu Nho.”

.

Đỗ Trạch ngây người. Trong Hồn huyết cũng có tình tiết này, khi đó tuy là Tu đã thu hoạch được cả một chủng tộc làm em trai, nhưng Tinh Linh hắc ám khó có thể xuất hiện ở đại lục hỗn độn, cho nên Tu đã giao việc này cho Ariel và thủ hạ, còn mình thì chạy đến đế quốc Nhân tộc làm lính đánh thuê để nghe ngóng tin tức, và gây ra tình tiết di tích Chu Nho.

.

Bây giờ, Tu đã hủy diệt rừng Tinh Linh, lại phá vỡ màn chắn của đất nước Tinh Linh, chắn hẳn không lâu nữa sẽ có sinh linh khác đến tra xét. Di tích Chu Nho nằm dưới lòng đất u ám, quả thật rất thích hợp để Tinh Linh hắc ám cư trú, ở đó cũng không có ánh sáng mà họ ghét. Dưới sự chỉ dẫn của manh chủ, chẳng bao lâu nữa Tinh Linh tộc sẽ có thể thành lập một thành phố mới trên mặt đất. Đỗ Trạch cảm thấy xu hướng phát triển theo hình thức chủng điền văn này thật ngoài ý muốn, hơn nữa cậu đã tìm được một cơ hội tách khỏi Tu để xử lý cuốn sách đồng nhân rồi.

.

Manh chủ, anh dẫn mọi người đi cày trước, tiểu sinh xử lý xong chuyện đồng nhân rồi sẽ đến nhập bọn với anh.

.

Vì thế, trong ngày xuất phát nào đó, tên gốc nói lời từ biệt với Tu.

.

“Người muốn đến đế quốc Nhân tộc?”

.

Đỗ Trạch gật đầu: “Tôi có chút chuyện phải làm.”

.

Tiếp đó, Đỗ Trạch thấy Tu gọi lão John tới và giao nhiệm vụ dẫn dắt Tinh Linh tộc đến di tích Chu Nho cho đối phương.

.

“Anh không cần phải theo giúp tôi.” Đỗ Trạch vội vàng cắt ngang lời Tu. Bớt có đùa, manh chủ anh mà đi thì tiểu sinh làm sao cầm lại được cuốn đồng nhân chứ. “Anh có rất nhiều chuyện phải thu xếp...”

.

“Không cần lo lắng.” John cười tủm tỉm nói: “Người cứ đi chơi với tiểu chủ nhân, đồng việc vặt đó hãy giao cho ta.”

.

Đỗ Trạch đau xót liếc John một cái, bi thương của cậu không có ai để kể, chảy ngược thành sông.

.

Dường như nhìn thấu sự chần chờ của Đỗ Trạch, Tinh Linh tóc trắng ngồi trên lưng bạch kỳ mã bỗng cất tiếng: “Người muốn ta thích thể giới này, đúng không?”

.

Đỗ Trạch vô thức gật đầu, cậu mở trừng mắt nhìn Tu trực tiếp ẵm mình lên bạch kỳ mã. Bạch kỳ mã sợ tới mức chuyển hóa thành ác mộng. Đỗ Trạch còn chưa kịp phản ứng đã chợt nghe Tu ghé vào tai mình rằng: “Vậy thì người hãy dẫn ta đi xem thế giới này tốt đẹp như thế nào.”

.

Chỉ với một câu mà đã khiến cho Đỗ Trạch triệt để đầu hàng.

.

.

.

Người muốn ta đi xem thế giới này?

.

Vậy thì người hãy nhìn ta đi, nếu người không nhìn ta, chẳng biết ta sẽ làm ra chuyện gì nữa.

.

—— Hộp bí mật

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Độc giả phải lý luận gặp bạch kỳ mã

.

Bạch kỳ mã: (như gặp đại địch)

.

Nhân vật chính phải thực tiễn gặp bạch kỳ mã

.

Bạch kỳ mã: (cầu vuốt ve cầu xoa lông)

.

Tác giả: Chỉ có những người thuần khiết mới được chạm vào bạch kỳ mã.

.

Độc giả: Đồ bịp bợm! ! ! QAQ

.

42. Chương 42

Độc giả/Nhân vật chính: Nhiệm vụ này, tôi/ta nhận.

.

Trần nhỏ Windy là một trong những thành trấn nằm gần khu rừng Tinh Linh, nơi đây tập trung phần lớn người mạo hiểm đến rừng Tinh Linh và di tích Chu Nho, lũ khách lui tới không dứt, trong đó náo nhiệt nhất phải nói đến phân bộ của hội lính đánh thuê.

.

Người tiếp đãi Annie nhàm chán chơi đùa với móng tay của mình, hội đánh thuê hôm nay vắng vẻ hơn xưa nhiều. Gần đây, dường như sâu trong khu rừng Tinh Linh xảy ra một biến cố lớn, vô số ma thú chạy ra, thậm chí là kéo theo hàng loạt thú nhỏ khác. Tối hôm trước, rất nhiều người đã thấy được ánh lửa chớp chồn trong khu rừng Tinh Linh, còn có một cơn chấn động lớn truyền đến. Chỉ có thể là Vô Thần hay Pháp Thần tự bạo mới có thể sinh cơn chấn đó, cho dù khi truyền tới đây nó đã yếu đi rất nhiều nhưng vẫn khiến mọi người sợ hãi.

.

Tinh Linh tộc ẩn cư trong rừng Tinh Linh, chủng tộc xinh đẹp này không dễ trêu vào, họ có ít nhất ba kẻ mạnh mang thần cấp, đây là nhận thức chung của đại lục hỗn độn. Từ tình hình ngày đó, dường như Tinh Linh tộc đã gặp phải một chuyện. Nhiệm vụ nhiều nhất hiện giờ toàn là nói về rừng Tinh Linh, hầu như tất

cả lính đánh thuê đều đến tra xét khu rừng. Tin tức truyền về có rất nhiều kiểu, có người bảo thấy được vết tích cấm chú, có người lại bảo không thấy được bất cứ Tinh Linh nào, thậm chí có người nói còn thấy được cả cự long.

Lúc đầu nghe mấy tin này, Annie đã bị chọc cười, nhưng kế tiếp lại thấy rất mơ hồ. Bốn năm trước, khi Ma tộc trong truyền thuyết xuất hiện, mọi người mới biết được vùng đất thất lạc là “thông đạo” cầu thông giữa hai đại lực chính phản, tuy thần điện Quang Minh đã kêu gọi mọi người chống cự lại Ma tộc tà ác, nhưng sau khi chân chính tiếp xúc với Ma tộc, mọi người mới biết là chủng tộc này rất đáng sợ, bản chất trời sinh của họ là ham chiến tranh và phá hoại. Mỗi một tên Ma tộc có trình độ kém nhất là Đại Kiếm Sĩ. Đáng sợ nhất là quân đoàn sấm sét kia, Ma tộc trong đó đều có trình độ kém nhất là Kiếm Thánh. Nên nhớ là trong tất cả Nhân tộc nổi dậy, bất quá cũng chỉ có một trăm danh Kiếm Thánh. Ma tộc cướp đi 1/5 đất đại lục, nếu không phải họ chủ động chấm dứt xâm lược, toàn bộ đại lục đã bị chiếm đóng từ sớm. Bây giờ đến cả Tinh Linh tộc cũng xảy ra chuyện, Annie chỉ cảm thấy thế giới này càng ngày càng hỗn loạn, trực giác đã cho nàng biết rằng, lần này chưa phải là lần cuối cùng.

“Cộc, cộc.”

Annie sững sốt, sau đó mới nhận ra có người đang gõ bàn nhắc nhở mình. Trước mặt có hai người: một thanh niên tóc đen và một... Tinh Linh tóc trắng?

Đỗ Trạch bình tĩnh nhìn người tiếp đãi đang nhìn Tu đau đầu, cậu quen rồi, có một kẻ lam nhan họa thủy đi kè kè bên cạnh, chẳng lẽ còn sợ người ta nhìn quá ít ỏi?

Đỗ Trạch lại gõ bàn, Annie bấy giờ mới lấy lại tinh thần. Nàng đỏ bừng mặt, cũng không phải quá mức ngạc nhiên, nàng đã tiếp đãi rất nhiều lính đánh thuê Tinh Linh, nhưng không một ai xinh đẹp đến mức khiến nàng mất đi khả năng suy nghĩ.

Annie mỉm cười, cố gắng che dấu sự thất thố của mình: “Xin chào, hai người muốn làm nghiệp vụ gì?”

“Đăng kí lính đánh thuê.”

“Được, xin chờ một lát.” Annie lấy ra một tấm bảng từ trong ngăn tủ: “Xin hãy lấy ra huy chương chiến sĩ.”

Đỗ Trạch ngây người, cậu quên vụ này. Tuy trở thành lính đánh thuê rất là dễ, nhưng ít nhất cũng phải có sức mạnh. Huy chương chiến sĩ chính là thứ để chứng minh thân phận của võ sĩ trong đám bình dân, đồng thời đó cũng là chứng cứ thể hiện đẳng cấp nghề. Chưa nhắc tới việc Đỗ Trạch là người địa cầu, huy chương chiến sĩ của Tu trước đây vẫn để tại học viện ma khí, giờ không rõ tầm tích.

Thấy phản ứng của Đỗ Trạch, Annie đã hiểu được tình huống.

“Có thể đổi huy chương chiến sĩ tại đây, nhưng chỉ có thể đổi được sơ cấp, nếu muốn nâng cấp có thể đến công hội chức nghiệp có liên quan.” Annie chỉ vào một cánh cửa bên trong công hội: “Sau khi nộp một ngân

tệ, hai người vào đó để tiến hành xét duyệt sức mạnh, đủ tiêu chuẩn sẽ có thể lấy được huy chương chiến sĩ.”

.

Xét duyệt cái gì, xét duyệt sức chiếc đầu bằng năm của tiểu sinh á...

.

Đỗ Trạch âm thầm rơi lệ. Trở thành lính đánh thuê có nhiều chỗ rất tiện, có thể tự do ra vào một số quốc gia và thành thị, lại có thể sử dụng truyền tống trận ma pháp. Từ Hồn huyết Đỗ Trạch biết được, tiểu đội đánh thuê báu vật hiện đang ở Tinh quốc. Nếu không có chứng nhận thân phận lính đánh thuê, làm sao cậu đến được Tinh quốc bằng truyền tống trận, lại làm sao có thể bước vào lãnh thổ của một đất nước chứ?

.

Một bàn tay đưa qua đặt ngân tệ lên bàn, đó là Tu vẫn im lặng từ nãy đến giờ. Annie ngẩn người nhìn chăm chăm hai đồng ngân tệ rồi mới hiểu là đối phương đang muốn tiến hành kiểm tra chiến sĩ, nàng gọi một thiếu niên đến: “Ron, dẫn hai vị này đi kiểm tra sức mạnh.”

.

“Biết rồi!” Thiếu niên được gọi là Ron chạy tới, lúc cậu ta thấy Tu, lời nói cất lên rồi rạc không rõ: “Xin, xin mời đến, đến —— ”

.

Bên trong phòng kiểm tra rất trống trải không có bất cứ đồ vật nào, chỉ có một hình nhân làm bia ngắm. Ron chỉ vào nó lắp bắp: “Tấn, tấn công vào, chuyển đỏ, màu đỏ là không hợp quy cách.”

.

Đỗ Trạch nhìn sang Tu, phát hiện hắn không có ý định ra tay trước. Tên gốc nào đó dạo quanh hình nhân một vòng, vươn tay sờ thử tính chất của nó, tốt thật, cậu đã lường trước kết cục bị gãy tay rồi.

.

Bây giờ quyền quyết định thuộc về mày, mập mập!

.

“Chíp chíp? Chíp chíp ~” Tiểu phượng hoàng hưng phấn giương cánh, nó há miệng đầy kiên quyết và rồi một ngọn lửa tí hon bắn vào bia hình nhân, công kích chấm dứt.

.

Đỗ Trạch lặng lẽ nhìn những cọng tóc cháy đen của mình rơi xuống, tiếp tục tiến hành chém giết tiểu phượng hoàng.

.

Thế mà cũng không phá được bia ngắm, tiểu sinh thấy mày chẳng có tác dụng gì!

.

Lúc này, Tu vươn tay, nắm bắt thời điểm những cọng tóc của Đỗ Trạch bay xuống đáp lên tấm bia hình người.

.

“Ầm!”

.

Ron kinh hãi nhìn tấm bia hình người đã tan xương chỉ trong nháy mắt. Đây chính là đạo cụ chuyên biệt dùng để kiểm tra sức mạnh, có thể đỡ được một cú của Đại Kiếm Sư, thế nhưng, thế nhưng bây giờ lại bị phá hủy? Tinh Linh tóc trắng xinh đẹp này chẳng lẽ lại là một Kiếm Thánh... ?

.
Dưới ánh mắt khó tin của Ron, Tu nhẹ nhàng quay đầu, giọng nói thanh lãnh: “Bọn ta đều đạt?”

.
Với cái nhìn không chút độ ẩm đó, Ron gật đầu thật mạnh, cậu cảm thấy chỉ cần mình có tí phản đối, kết cuộc của cậu sẽ giống tấm bia kia như đúc.

.
“Ta, ta đi lấy huy chương chiến sĩ cho hai người!”

.
Đỗ Trạch nhìn theo bóng dáng bỏ chạy của thiếu niên, tâm tình hiện giờ của cậu có thể khái quát là: một học sinh giỏi có thể đạt điểm tối đa vì cậu mà đi đánh thầy giám thị, và lúc này thầy giám thị đó lại đang hấp tấp tới tiết lộ đáp án bài thi cho cậu.

.
Manh chủ, khí phách của anh nhằm hướng rồi...

.
Tu bình tĩnh nhận huy chương chiến sĩ từ đôi tay run rẩy của Ron, trên mặt huy chương đó có sáu nhánh hoa văn xanh đen giao thoa với nhau. Nó đại biểu cho trình độ Đại Kiếm Sĩ của người giữ huy chương này. Trong Hồn huyết, giai thấp không thể cảm nhận được sức mạnh của giai cao, tuy nhiên giai cao lại có thể che dấu thực lực của mình với giai thấp, thậm chí còn áp chế thực lực của bản thân khiến giai thấp sinh ảo giác. Cho nên trong Nhân tộc, việc phán đoán sức mạnh của một người bình thường là nhờ vào huy chương chiến sĩ của người đó. Đối với đa số mọi người, huy chương chiến sĩ chính là thứ biểu hiện thực lực, chỉ cần tiến giai thì sẽ được đến công hội nghề nghiệp để nâng cấp huy chương. Cái này là vì manh chủ mà tạo ra điều kiện giả heo ăn thịt hổ. Từ khi Tu đổi được huy chương chiến sĩ sơ cấp thì không còn nâng cấp nó nữa, bởi vậy lúc ở gần cuối tình tiết Tinh quốc, có một quan nhị đại thấy được huy chương chiến sĩ sơ cấp của Tu nên đã thách đấu một trận sống còn. Kết thúc chương đó, tên nọ còn đang mải mê suy nghĩ làm cách nào để ngược manh chủ chỉ có trình độ Đại Kiếm Sĩ. Nhóm độc giả cảm thán sôi nổi: Cho phép tôi làm một vẽ mặt đau thương, :).

.
Sau khi Đỗ Trạch và Tu trình huy chương chiến sĩ cho Annie xem, người tiếp đãi nhanh chóng xử lý hết mọi chuyện, nài nỉ đưa chứng nhận thân phận lính đánh thuê mới công ra.

.
“Đây là chứng nhận của các người, nhớ cất kỹ.” Annie chỉ vào bản thông báo ma thuật không ngừng nhảy lên những dòng chữ mới: “Đó là bản nhiệm vụ, đẳng cấp lính đánh thuê hiện tại của các người là E, cho nên chỉ có thể nhận nhiệm vụ cấp E hoặc nhiệm vụ không cấp bậc mà thôi.”

.
Đỗ Trạch tò mò nghiên cứu bản nhiệm vụ, cậu vừa nhìn liếc vào đã thấy được nhiệm vụ “Thăm dò di tích Chu Nho” ở trên cùng, hầu hết nhiệm vụ bên dưới đều có liên quan đến khu rừng Tinh Linh. Tầm nhìn Đỗ Trạch bỗng dừng khóa cứng lại, cậu thấy được nhiệm vụ “Thảo phạt Ma tộc”... Ma tộc?

.
Ma tộc đã xuất hiện ở đại lục chính diện rồi ư?!

.
Đỗ Trạch nghĩ tới Kim Tự Tháp kim loại được cậu mở ra. Theo bản năng, cậu ngửa về phía Tu, nhưng lại phát hiện ánh mắt Tu đang dán chặt vào một chỗ. Khuôn mặt tuấn mỹ như đóng một lớp sương, tản ra làn

khí lạnh lẽo. Đỗ Trạch nhìn theo tầm mắt hắn trên bản nhiệm vụ. Sau khi thấy được nhiệm vụ đó, cậu chỉ có thể cảm thán rằng: Đại thần tình tiết, ngài đã rất cố gắng, quả thật là có lương tâm nghề nghiệp.

Trong nguyên tác Hồn huyết , sau khi Tu bước ra khỏi cánh cửa trí tuệ, tiểu đội đánh thuê của túc địch đã bỏ đi, họ để lại một tin tức: Nếu Tu thấy được tin này thì hãy đến Tinh quốc để tìm họ. Lúc ấy, Tu đã thức tỉnh được bốn chủng tộc, hắn chuyển về lại hình thái Tinh Linh rồi rời khỏi di tích Chu Nho. Tu về công hội đánh thuê trả nhiệm vụ, nâng đẳng cấp lính đánh thuê lên A. Hắn vốn định dựa theo thông tin đến Tinh quốc, nhưng lại bị một cái nhiệm vụ chột trúng điểm G.

Cũng giống như bây giờ.

[Tìm kiếm cỏ băng: nhiệm vụ không cấp bậc. Cùng đến vùng cực lạnh để tìm kiếm cỏ băng, thù lao có thể đảm phán. Người ủy thác: Edie.]

Nội dung không quan trọng, trọng điểm là người ủy thác — Edie, Lala, có còn nhớ vị manh chủ mà năm xưa bị mấy người ruồng bỏ không?

Nhớ năm xưa, tiểu sinh đã phun máu đầy màn hình vì chứng kiến cảnh manh chủ bị mọi người ruồng bỏ, trong đó có hai người bạn thanh mai trúc mã của hắn — Edie và Lala, họ đã tập viết những con chữ đầu tiên với Tu ở cùng một cô nhi viện, và cùng đổ vào trường học ma khí. Nhưng lúc Tu bị thần điện Quang Minh dùng hình phạt tra tấn, Edie và Lala chẳng những không lên tiếng giải thích vì người bạn mà họ đã cùng nhau lớn lên, ngược lại còn sợ sẽ bị Tu liên lụy đến mình. Khi thấy cảnh người mà Vong Linh Tu chờ ở bãi tha ma không phải là em gái dễ thương mà là thần điện Quang Minh, cõi lòng Đỗ Trạch tan nát.

Mẹ kiếp, mấy người cố gắng bảo vệ manh chủ một tí cũng được mà, nếu không Tu đã chẳng bị hắc hóa thành một kẻ như thế! QAQ

Annie thấy Tu nhìn chằm chằm nhiệm vụ “Tìm kiếm cỏ băng” trên bản thông báo, nàng tốt bụng nhắc nhở: “Khuyên người đừng nhận nhiệm vụ này, nhiệm vụ này tuy nói là không cấp bậc, nhưng độ khó của nó ít nhất là cấp A. Nhiệm vụ này được mở ra một khoảng thời gian rồi, ta biết người ủy thác, hắn cũng là lính đánh thuê, trong nhiệm vụ trước, đồng bạn của hắn bị trúng hỏa độc của thần lằn hắc hỏa, phải dùng cỏ băng mới trị được.” Annie thở dài một hơi: “Tuy rất đáng thương, nhưng hoàn cảnh ở vùng cực lạnh rất khốc liệt, quanh cỏ băng lại có ma thú hùng mạnh canh giữ, chỉ có đoàn lính cấp A mới đối phó được, mà hắn thì không mời nổi một đoàn lính cấp A.”

Cũng giống như trong nguyên tác, Lala trúng hỏa độc, Edie vì muốn có được cỏ băng nên đã tiến hành tuyển tổ đội. Đỗ Trạch nhìn sang khuôn mặt lạnh như băng của Tinh Linh tóc trắng, để trả thù Edie và Lala, hắn Tu sẽ nhận nhiệm vụ này.

Tu cũng chú ý tới ánh mắt của Đỗ Trạch, hắn cầm lấy giấy chứng nhận rồi cất vào người.

Ồ?

Đỗ Trạch có chút không dám tin: “Anh không nhận nhiệm vụ đó à?”

.

Tu vươn tay khẽ vỗ về gáy Đỗ Trạch, nét mặt hắn vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng khi nhìn Đỗ Trạch, đôi mắt xanh biếc kia lại tỏa ra một chút ấm áp.

.

“Người muốn đến Tinh quốc.”

.

—— Cho nên những chuyện đó đều không quan trọng.

.

Trái tim Đỗ Trạch co rút mãnh liệt, cậu có một cảm giác choáng váng, đầu óc như muốn nổ tung.

.

Manh chủ ơi, anh không thể làm thế được, nếu cứ tiếp tục, tiếp tục như vậy tiểu sinh sẽ không cầm cự nổi...

.

Tên gốc ẩn tai nghe, mượn hành động này để che dấu lỗ tai đang nóng rần của mình. Tầm mắt cậu quét tới quét lui, giọng nói kỳ quái như đang nói chuyện với một người khác.

.

“Anh, anh không muốn thấy họ à?”

.

Tinh Linh tóc trắng im lặng, toàn thân hắn thoát nhìn trông như một tòa núi băng bị bao trùm bởi ngọn núi lửa, lạnh băng mà lại rất áp lực. Nhìn Tu như thế, Đỗ Trạch đặt giấy chứng nhận của mình lên bàn Annie, nói: “Nhiệm vụ này, tôi nhận.”

.

Annie còn muốn khuyên nhủ đôi câu, nhưng rồi lại phát hiện mình không tài nào chen vào nỗi thế giới của họ, trong mắt hai người này chỉ có hình bóng của nhau.

.

“Anh đã nói,” Đối mặt với ánh mắt ngạc nhiên của Tu, Đỗ Trạch nghiêm túc nói: “Sẽ dẫn tôi đi gặp ‘bạn tốt’ của anh.”

.

Tại vùng đất thất lạc, có một vị phù thủy đã nói với người duy nhất muốn làm bạn với mình rằng: sau khi rời khỏi đây, ta sẽ mang người đi gặp “bạn tốt” của ta.

.

—— “Người bạn” rất tốt.

.

.

.

[Tìm kiếm cỏ băng: nhiệm vụ không cấp bậc. Cùng đến vùng cực lạnh để tìm kiếm cỏ băng, thù lao có thể đàm phán. Người ủy thác: Edie.]

.
Tu mở to hai mắt, nhìn chăm chăm tên người ủy thác.

.
Edie?

.
—— Ta và Lala vô tội, bọn ta không biết gì hết.

.
—— Bọn ta không có quan hệ gì với hắn.

.
—— Bọn ta rất hoảng sợ! Vì luôn có một vong linh ở bên cạnh!

.
“... Nhiệm vụ này, ta nhận.”

.
Người tiếp đãi xem nhiệm vụ xong định nhắc nhở Tu đôi lời, nhưng giây phút khi nàng thấy Tu, cả người nàng đều cứng lại.

.
Trông giống hệt như một ác ma bước ra từ vực sâu để báo thù, người tiếp đãi nghĩ vậy.

.
—— Trích Hồn huyết

.

Tác giả có điều muốn nói:

.
Tác giả: [Manh hóa nhân vật chính: nhiệm vụ không cấp bậc. Manh hóa nhân vật chính đã bị hắc hóa, thù lao có thể đàm phán. Người ủy thác: Tác giả.]

.
Độc giả: Nhiệm vụ này, tôi nhận.

.
Tác giả: [Đẩy ngã độc giả: nhiệm vụ không cấp bậc. Đẩy ngã độc giả ngạo kiều, thù lao có thể đàm phán. Người ủy thác: Tác giả.]

.
Nhân vật chính: Nhiệm vụ này, ta nhận.

.
Tác giả: Tôi bảo hai nhiệm vụ này thật ra là một, bạn có tin không

43. Chương 43

Độc giả: Rượu có thể làm ấm người.

.

Căn cứ theo thông tin mà Annie cung cấp, Đỗ Trạch và Tu dùng thuyền tổng đến trấn nhỏ Snow gần vùng cực lạnh.

.

Vừa bước ra khỏi thuyền tổng trận ma pháp, tên ngốc nào đó gần như bị đông cứng. Một phút trước vẫn còn đang ở phương nam ấm áp, thế mà một phút sau lại xuất hiện giữa phương bắc lạnh lẽo. Cạnh thuyền tổng trận là một tiệm trang phục, chắc là để chuẩn bị cho những lính đánh thuê chưa trang bị gì hết như Đỗ Trạch. Đỗ Trạch bị Tu kéo vào tiệm, sau khi bước ra, trên người Tu là một chiếc áo dài bằng bông với tà áo xanh trắng đan xen. Đỗ Trạch thì bị bọc thành một cục lông tròn, thế mà vẫn run lẩy bẩy như cũ.

.

Chết lạnh đơn côi! QAQ

.

Cái cục gồ ghề trên mũ bông của Đỗ Trạch rung rung, tiểu phượng hoàng nhô đầu ra, cặp mắt đen nhánh tò mò nhìn khung cảnh trắng xóa. Thành trấn trước mắt bị bao phủ bởi một màu trắng thuần, khắp nơi đều có tuyết, Tu nhìn cục lông tròn ngốc đang run rẩy, chìa tay tóm lấy tay trái Đỗ Trạch. Vừa chạm vào tay Tu, Đỗ Trạch chột rùng mình, bởi vì tay của đối phương còn lạnh hơn cả cậu. Giữa hai bàn tay dần dần tỏa ra một vàng sáng màu lục nhạt, Đỗ Trạch cảm nhận được một luồng khí nóng ấm đang truyền vào lòng bàn tay và lan tỏa khắp thân thể.

.

Tu kéo Đỗ Trạch, bắt đầu đi tới nơi đã định. Đỗ Trạch nhìn đau đầu đôi tay đang quấn lấy nhau của họ, bất giác nhớ lại một câu mà cậu đã từng đọc ở đâu đấy.

.

—— Lòng bàn tay lạnh buốt là vì không được ai yêu thương.

.

Trái tim như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào, Đỗ Trạch rất đau đớn, nếu Tu biết cậu là đầu sỏ gây ra mọi tội lỗi...

.

Tu dừng bước, Đỗ Trạch suýt nữa tông thẳng vào lưng hắn. Tên ngốc bấy giờ phát hiện họ đã đến trước ngôi nhà gỗ nhỏ nhắn của Edie và Lala. Tu đứng trong băng tuyết, ánh mắt nhìn chăm chăm nhà gỗ đó khó mà tả được bằng lời. Lúc đến gõ cửa, con người xanh biếc chỉ còn lại sự lạnh lẽo, như tất cả tình cảm đều lắng đọng lại và kết thành một khối băng giá lạnh.

.

“Cốc, cốc.”

.

Cửa gỗ nhanh chóng mở ra, một người trẻ tuổi tóc xám mắt xanh đứng đó, vừa thấy Tu thì y chột ngây ngốc. Đỗ Trạch đánh giá thanh niên tóc xám đã lớn lên với Tu từ nhỏ, ánh mắt của y rất là mệt mỏi. Trong Hỗn huyết, Nhất Diệp Tri Khâu không miêu tả gì nhiều về Edie, chỉ biết là khi y đi bên cạnh Tu thì như một cái bóng. Điều đáng kinh hơn là khi Edie đứng ra và thoát khỏi cái bóng đó không phải là để bảo vệ người bạn thân nhất của mình, mà là để phân rõ giới hạn với Tu.

.

Chính điều này đã khiến Đỗ Trạch cực kỳ phẫn nộ, không nhắc tới công chúa Kelly không quen thuộc, Daniel và Ulrica đều chỉ mới làm quen khi tới trường học ma khí, nhưng những người cùng lớn lên với anh chủ là Edie và Lala sao lại không biết Tu là người thế nào chứ?! Tà ác em gái anh á! Nói đỡ anh chủ một câu là chết ư! Nếu không phải được phần đông người xác nhận, thần điện Quang Minh cũng đâu có kiên quyết khẳng định anh chủ là tà ác. Công chúa Kelly kéo Tu đến bên bờ vực, mà Edie chỉ nhân lúc đó đẩy nhẹ tay, khiến Tu từ đó trở đi không vực dậy nổi.

.

Bởi vậy trong nguyên tác, sau khi bị hắc hóa, Tu đã vứt bỏ mọi người. Trong nhiệm vụ cở băng, Edie không nhận ra hình thái Tinh Linh của Tu, họ cùng nhau đến núi tuyết chế ngự ma thú bảo vệ cở băng; lúc gặp tuyết lở trên đường xuống núi, khi tìm được Edie, Tu phát hiện Edie đang bám bên vách đá ngập tràn nguy hiểm, tiếp đó...

.

Tất cả độc giả che mặt: Nhân vật chính thật sự là quá bỉ ổi.

.

Cho nên tâm tình Đỗ Trạch lúc này rất phức tạp, cậu không muốn thấy Tu trở nên dễ tiện như vậy, nhưng nếu không nhận nhiệm vụ này, không nói đến bên ngoài, trong lòng Tu sẽ không bao giờ quên được. Edie và Lala giống như một thứ gì đó khảm sâu vào tim Tu, nếu không rút nó ra, nó sẽ vĩnh viễn làm miệng vết thương thối rữa.

.

“Các người là... ?” Edie lấy lại tinh thần, giọng nói y mang theo sự đề phòng, Tinh Linh tóc trắng và thanh niên tóc đen đối diện tuy không có biểu cảm gì, nhưng họ làm y cảm thấy nguy hiểm.

.

Tu lặng im nhìn gương mặt vừa thân thuộc lại vừa xa lạ đó, hẳn từng cho rằng mình sẽ không khống chế được, nhưng trong lòng hắn lúc này trống rỗng không có bất cứ cảm giác nào, chỉ có một sự ảm áp đang lan tỏa từ bàn tay phải, đó là hơi ấm của Đỗ Trạch.

.

Hắn chỉ dùng tay nắm chặt người này như vậy là đủ rồi.

.

Edie thấy Tinh Linh tóc trắng hồ hững lấy giấy chứng nhận lính đánh thuê bày ra trước mắt mình, bên trên có một nhiệm vụ tên là “Tìm kiếm cở băng”. Đôi mắt Edie bỗng sáng lên, nhưng khi nhìn sang chữ cấp E trên giấy chứng nhận, ánh sáng đó mau chóng tàn lụi.

.

Edie cười gượng: “Cảm ơn hai người đã nhận nhiệm vụ này, nhưng độ khó nhiệm vụ thuộc cấp A —— ”

.

Edie bỗng im bật, mới vừa rồi đã có một đòn tấn công xẹt qua tai y nhanh đến nỗi làm y không thể phát hiện. Y đã lên trình độ Kiếm Sư trung cấp, vậy Tinh Linh này rất có khả năng là Đại Kiếm Sư? Hơn nữa không biết vì sao, Edie lại cảm thấy cú tấn công vừa rồi như muốn lấy đầu y. Tuy nhiên Edie nhanh chóng bác bỏ cảm giác này, y bắt đầu kích động, đối phương đã thể hiện thực lực hùng mạnh của mình với y, chuyển đi núi tuyết lần này sẽ rất thuận lợi. Vốn Edie đã quyết định hôm nay sẽ một mình xông vào vùng cực lạnh, vì hỏa độc của Lala không thể chờ thêm được nữa.

.

“Các người muốn thù lao gì?” Edie hỏi.

.

Tinh Linh đó cuối cùng cũng cất tiếng, giọng nói của hắn làm người ta phải rùng mình: “Về rồi sẽ bàn.”

.

“Chiều nay chúng ta xuất phát được không?” Nghe vậy, Edie vội vã nói, sau đó dường như thấy mình quá mức nóng vội nên tiếp thêm một câu: “Xin lỗi, đồng bạn của ta hiện rất cần cớ bằng.”

.

Tu đảo mắt vào trong nhà gỗ và khẽ gật đầu. Tiếp đó, hắn kéo Đỗ Trạch rời đi. Edie ngẩn người rồi mới nhận ra đối phương đang đi chuẩn bị, y sực nhớ mình vẫn chưa biết tên hai người đó.

.

“Các người tên gì?”

.

Tu phớt lờ đi tới, Đỗ Trạch thì quay đầu lại, gần từng tiếng với Edie đang đứng trước cửa: “Hắn tên là Tu.”

.

Là Tu đã từng bị các anh ruồng bỏ.

.

Edie đứng đó, nghe được cái tên quen thuộc thì hoàn toàn sững sốt.

.

.

Trong vùng cực lạnh là những dãy núi tuyết liền nhau, chúng tạo thành một màn chắn tuyết ở phía bắc đại lục hỗn độn. Trong đó ngọn núi cao lớn nhất nghe đồn là chỉ có thần mới vượt qua được. Đã từng có một độc giả đăng bình luận hỏi vùng cực lạnh là nơi nằm cuối điểm bắc của đại lục hỗn độn, vậy nếu đi xuyên qua vùng cực lạnh thì sẽ thế nào. Nhất Diệp Tri Khâu đáp rằng: sẽ rơi xuống.

.

Là rơi xuống thật đấy, đại lục hỗn độn là một khối lơ lửng, chia thành hai mặt chính phản, cho dù là hải dương cũng phải có điểm cuối. Chỉ có mặt không gian trong vùng đất thất lạc mới có thể lui tới đại lục chính, phản diện. Nếu cứ đi tới bên kia đại lục thì sẽ rơi xuống, về phần rơi đến đâu, chỉ có tay tác giả đó mới biết được.

.

Nhóm Đỗ Trạch mất hai ngày để lên núi tuyết, lúc nửa đêm ngày hôm sau cho đến sáng họ mới bò lên một ngọn núi. Họ nhìn xuống dưới, một chỗ khác của núi tuyết có một cốc nông, dưới đáy cốc đầy ngập cỏ băng trong suốt tỏa sáng. Cành lá do băng kết thành tự do đuổi mình, có thể thấy rõ gân lá tinh tế của nó. Dưới ánh trắng, nhánh cỏ băng óng ánh một màu xanh, đó là loại thủy tinh dạng trong suốt.

.

Cảnh đẹp là thế mà Đỗ Trạch lại không có tâm để thưởng thức, cậu chỉ cảm thấy lạnh, các kiểu lạnh, sự giá băng khiến cơ thể cậu cứng cồng, ngay cả run cũng không tài nào run được. Nhiệt độ của vùng cực lạnh còn thấp hơn cả trấn Snow, đừng nói chi bây giờ đang là thời gian lạnh nhất trong năm.

.

“Chúng ta hãy nghỉ ngơi ở đây, chỉ cần xuống chút nữa thì ma thú sẽ bỏ ra, nghe nói đó là chó địa ngục.” Edie tạm dừng một chút, y nhìn chằm chằm Tu, chần chờ tiếp lời: “Người có thể dẫn dắt nó rời khỏi một khoảng thời gian không? Chỉ cần một chút là ta có thể ngắt được cỏ băng.”

.

Trong nguyên tác, Edie cũng đề nghị với Tu như vậy, nhưng khi họ đi xuống lại phát hiện đó không phải là một con chó địa ngục thông thường, mà là chó ba đầu Cerberus trong thần thoại. Tuy trong lúc giao tranh gặp chút phiền toái, nhưng cuối cùng nó vẫn bị Tu thuần hóa và trở thành một trong những sủng vật của anh chủ.

Thấy Tu gật đầu, Edie thở phào nhẹ nhõm, y nhanh nhẹn tạo ra một chỗ nghỉ ngơi. Hai bên ngồi xuống đối diện nhau, vô hình chung vạch ra một giới hạn. Edie nhìn cục lông ngực gồ ghề đã đông cứng thành băng, y chần chờ một chút, sau đó lấy một cái bình từ trong bọc ra và thấy qua.

“Uống một ngụm đi, sẽ ấm lên một chút đấy.”

Người nhận cái bình là Tu. Hắn mở nắp bình, mùi rượu nồng đượm lan tỏa. Đỗ Trạch thấy Tu xem thử một lát rồi đưa qua, dáng vẻ đó là ngẫm đồng ý ư?

Đỗ Trạch rất ít khi uống rượu, bởi vì cậu cơ bản không có bạn rượu, chỉ có ngày nghỉ hay lễ mới uống vài hớp với cha mẹ. Rượu là thức uống duy nhất có thể khiến người ta sinh ra ảo giác cơ thể đang nóng lên trong thời tiết khắc nghiệt. Đỗ Trạch thật sự không chịu được nữa, cậu nâng cái bình lên, bắt đầu uống.

Rượu vào miệng mang theo chút hương quả, không quá nồng, cho dù là tay ma mới như Đỗ Trạch cũng thấy rất dễ uống. Edie khẽ thở ra, chẳng biết tại sao y lại có cảm giác như mình bị hai người đó ghét bỏ. Edie lại lấy ra một cái bình khác, sau khi bị Tu lạnh lùng chối từ, thanh niên tóc xám mở nắp bình, bắt đầu hớp lấy hớp để.

Vào đêm khuya, núi tuyết cực kỳ tĩnh lặng, hai mặt trăng dính vào nhau, ánh trăng sáng ngời soi tỏ mọi thứ.

“Người... tên Tu, đúng không.” Như không trông cậy vào việc tìm được câu trả lời từ nét mặt lạnh lùng đó của Tinh Linh, Edie nói tiếp: “Ta từng có một người anh em, hắn cũng tên là Tu.”

Chắc là do đã uống quá nhiều, Edie bắt đầu huyền thuyên. Không biết là tại cái tên quen thuộc đó, hay là tại cơn say đang ngấm vào mà y bắt đầu thổ lộ những suy nghĩ giấu trong người bấy lâu nay với một kẻ xa lạ.

“Hắn rất chói mắt, tất cả mọi người đều quý mến hắn... cả Lala cũng vậy.” Edie im lặng hồi lâu rồi nói: “Ta thật sự ghen tỵ.”

“Lala là bạn của ta. Ta, nàng và người đó đã cùng nhau lớn lên. Ta thích Lala, nhưng từ đầu tới cuối, trong mắt nàng ấy chỉ có hình bóng của hắn. Thậm chí ngay cả khi hắn đã thay đổi, Lala vẫn rất vui vẻ chạy tới nói với ta rằng, nàng ấy sẽ bỏ đi cùng với hắn.” Edie dùng cái bình che đi khuôn mặt: “Cho nên ta đã phạm một sai lầm.”

Trên ngọn núi yên tĩnh, giọng nói khàn khàn của Edie quanh quẩn khắp nơi.

“Ta đã phản bội người anh em tốt nhất của mình.”

Y đã đánh ngất Lala, sau đó thông báo với thần điện Quang Minh đến bãi tha ma. Sau khi làm xong mọi chuyện, cảm giác y có được không phải là vui sướng, mà là sự hoang mang vô tận. Một năm lại một năm qua đi, thứ hoang mang này dần dần bị sự hối hận thay thế.

“Ta không dám thích Lala nữa, ta chỉ muốn tìm hấn, giao Lala tròn vẹn cho hấn.”

Có một giọt nước nhỏ xuống nền tuyết, đó không phải rượu.

Từ đầu tới cuối, biểu cảm của Tu không mấy thay đổi, hấn chỉ lạnh lùng nhìn Edie rơi những giọt nước mắt hối hận, lòng không dậy nổi một gợn sóng. Tiếng nói Edie càng lúc càng nhỏ, cuối cùng chuyển thành thì thào những câu nói mơ hồ khó hiểu, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của riêng mình. Tu dường như thấy không thú vị, hấn nhìn qua Đỗ Trạch bên cạnh, sau đó sững sờ.

Đỗ Trạch ôm cái bình chặt cứng, cho dù bên trong đã hết rượu, cậu vẫn giữ khư khư nó. Trái ngược rõ ràng với động tác buồn cười của cậu là khuôn mặt nghiêm túc đến lạ thường, thanh niên tóc đen đơ mặt, không trông thấy một chút men say nào từ đó.

Tu vươn tay rút bình rượu ra, Đỗ Trạch bởi vì thế mới nhìn sang phía Tinh Linh tóc trắng, đôi mắt đen nhánh sáng ngời. Ban đầu Tu còn tưởng rằng Đỗ Trạch đã say, nhưng khi thấy ánh mắt trong sáng của Đỗ Trạch, hấn kêu một tiếng như muốn xác nhận: “Đỗ Trạch?”

Đỗ Trạch cất lời: “Đỗ Trạch.”

“Người làm sao vậy?” Tu hỏi theo bản năng. Một lần nữa, thanh niên tóc đen lặp lại lời hấn: “Anh làm sao vậy.”

“...”

Tu vô cùng chắc chắn tên gốc đó đã say, nhưng hấn không ngờ là lại có người say mà không nháo, chỉ giữ nét mặt nghiêm túc thuật lại lời của người khác, dù rằng giọng nói cứ nhắc nhở không thay đổi ngữ điệu.

Tiểu phượng hoàng nhảy ra từ mũ bông của Đỗ Trạch, nó đậu trên cái bình trong tay Tu, ngẩng đầu nhìn Tu và Đỗ Trạch: “Chíp chíp.”

Đỗ Trạch mặt không đổi sắc nhại theo: “Chíp chíp.”

Tiểu Phượng hoàng hưng phấn giương cánh ra: đây là lần đầu tiên mama đáp chíp lại nó đó!

.
“Chíp chíp, chíp chíp, chíp —— ”

.
Tu tóm lấy cục lông đang hoạt bát nhảy loạn, tiểu phượng hoàng an tĩnh lại nằm trong tay hần. Tu nhìn Đỗ Trạch lặp lại từng chữ từng chữ mà tiểu phượng hoàng đã kêu, đôi môi không nhin được cong lên. Hần ngó đau đầu Đỗ Trạch đang đỏ bừng mặt vì men say, một xúc động muốn cắn xuống nẩy lên trong đầu và hần đã tuân theo suy nghĩ đó. Đỗ Trạch vượt ve chỗ bị cắn, cho dù không có biểu cảm nào, nhưng cậu vẫn cho người ta một cảm giác ngơ ngác đáng yêu.

.
Dưới ánh trăng, Tinh Linh tóc trắng nhìn thanh niên tóc đen, nói khẽ: “Ta thích người.”

.
Đỗ Trạch nói với Tu: “Tôi thích anh.”

.
Tim đập nhanh hơn, cho dù biết đây chẳng qua chỉ là một thứ lừa mình dối người, nhưng hần vẫn rất vui.

.
“Ta thuộc về người.”

.
Đỗ Trạch nói: “Tôi thuộc về anh.”

.
“Ta sẽ không rời bỏ người.”

.
Đỗ Trạch nói: “Tôi sẽ không rời bỏ anh.”

.
“Vĩnh viễn?”

.
“Vĩnh viễn.”

.

.

.
Sau trận tuyết lở, Tu triệt tiêu ma pháp bước ra khỏi vòng thực vật bảo vệ. Trước mắt là một mảng trắng xoá, Edie không biết đã trôi về hướng nào, trận lở đó quá nhanh, gần như chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt.

.
Tu gọi Cerberus ra, chó địa ngục ba đầu ngửi ngửi, sau đó dẫn Tu đến bên một bờ vực sâu không thấy đáy. Tu lia mắt và thấy Edie đang bám vào một cành cây, hần là trận tuyết lở vừa nãy đã kéo Edie vọt tới bờ vực. Edie đã kịp thời tóm lấy cành cây đó và may mắn thoát khỏi số phận bị rơi xuống.

Edie nắm chặt cành cây lung lay sắp gãy, y không dám gọi lớn, sợ sẽ kéo đến một trận lổ khác. Khi nhìn thấy Tu, cặp mắt thanh niên tóc xám chợt sáng rõ.

.

“Giúp ta —— ”

.

Nhưng Tu chỉ đứng bên bờ vực, thờ ơ. Edie khó hiểu nhìn Tu, lúc y định gọi một lần nữa, Tu bỗng cất lời.

.

“Người luôn muốn biết tên của ta?”

.

Edie giật mình, lúc trước y đã hỏi rất nhiều lần nhưng đối phương vẫn không cho y biết tên. Tuy nhiên bây giờ không phải lúc để tán gẫu, Edie cảm thấy cành cây đó sắp không chịu nổi trọng lượng của y nữa.

.

Tu nhìn xuống Edie, gần từng tiếng: “Ta tên là Tu.”

.

Edie bám lấy vách núi, nghe được cái tên quen thuộc thì hoàn toàn sửng sốt, sao Tinh Linh này lại cùng tên với người đó?

.

Chuyện phát sinh kế tiếp làm Edie tưởng chừng như mình đang nằm mơ, y mở trừng mắt nhìn Tinh Linh tóc trắng đó biến thành một Nhân tộc tóc vàng mắt xanh trẻ tuổi, tướng mạo anh tuấn vừa thân thuộc lại vừa xa lạ vẫn còn rõ như in trong đầu y.

.

Dưới ánh mắt không thể tin được của Edie, Tu cười tươi như hoa nở.

.

“Lúc trước, tại sao người lại không giúp ta?”

.

—— Trích Hồn huyết

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Độc giả: Rượu có thể làm ấm người.

.

Tác giả: Cũng có thể loạn tính.

.

Nhân vật chính: (yên lặng lấy ra một thùng rượu)

.

44. Chương 44

Độc giả:

.

Đỗ Trạch cảm thấy mình như đang đi trên một chiếc thuyền, chốc chốc lại nhoáng lên một cái khiến cậu rất chóng mặt. Cậu chỉ thấy đầu mình càng ngày càng thấp, bỗng dưng một cơn sóng to ập tới, đầu của cậu bị rút thẳng từ trên cổ xuống.

.

Tên gốc nào đó giật mình tỉnh lại, khứu giác được khôi phục đầu tiên, dưới mũi lượn lơ một mùi hương cỏ thơm ngát; sau đó là xúc giác, mặt của cậu như bị một lớp tơ lụa nhẵn nhụi dán vào; tiếp đến là thị giác, đập vào mắt cậu là một mảnh vải màu trắng với đường thêu màu lam ***g ghép vào nhau tạo nên những hoa văn xinh đẹp; cuối cùng là thính giác, cậu nghe thấy tiếng Tu dán sát vào lỗ tai mình: “Tỉnh?”

.

Đỗ Trạch nâng cái đầu nặng nề vẫn chưa thoát khỏi giấc mộng, cậu hãi hùng phát hiện mình đang được Tu công trên lưng. Xung quanh vẫn là một mảng trắng xóa như tuyết, nhưng lúc này họ đã không còn ở ngọn núi bên trên nơi cỏ băng sinh trưởng. Tu công cậu, Edie thì đi bên cạnh, có vẻ như họ đang... xuống núi?

.

Ký ức cuối cùng mà cậu nhớ là mình đang uống rượu của Edie. Đỗ Trạch cau mày khó chịu, đầu của cậu bây giờ chỉ nhích một chút đã thấy đau, thoáng tưởng sự đau đớn này sẽ tăng lên, thậm chí sinh ra ảo giác miệng và mặt bị sưng tấy lên.

.

Say rượu thật khủng khiếp...

.

“Chúng ta, đang xuống núi?”

.

“Ừm.” Tu thản nhiên đáp lời: “Nhiệm vụ đã hoàn thành.”

.

Nói cách khác là trong lúc cậu say rượu, cỏ băng đã được hái, chó địa ngục ba đầu cũng đã được thu phục? Tiếng động lớn như vậy mà không thể làm cậu tỉnh lại, suy cho cùng là cậu say rất nặng, tên gốc chậm chạp suy nghĩ. Cậu ấn huyết Thái Dương đang co rút trong đau đớn, ngây ngốc nhìn sườn dốc phủ tuyết. Từ lúc tỉnh dậy đến giờ, Đỗ Trạch cảm thấy dường như mình đã quên mất một việc rất nghiêm trọng.

.

Là gì ta?

.

Mãi đến khi đôi mắt thấy được núi tuyết đang lở, tên gốc mới sực nhớ ra: thì ra là mày, tuyết lở quân.

.

... Ồ?

.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của ba người, lớp tuyết đọng lâu ngày cuộn cuộn chảy xuống trông như một con rồng tuyết với thanh thế ác liệt vọt tới chỗ họ đang đứng. Phản ứng đầu tiên của Tu là bảo vệ Đỗ Trạch trong vòng tay của mình. Tuyết lở hình thành một áp lực thổi tung mái tóc trắng của Tu, hắn nhìn chăm chăm tuyết lở đang tiến lại gần, mau chóng đọc chú văn.

.
Một giây trước khi tuyết ập vào người, dưới chân Tu và Đỗ Trạch xuất hiện một đóa hoa tím đỏ dán trên mặt tuyết, nuốt cả hai người vào trong. Thật ra đây là một ma pháp thực vật thuộc hệ tấn công, vừa khéo dùng để tránh tuyết đánh lên người.

.
“Ầm ầm —— ”

.
Không biết qua bao lâu, núi tuyết lại quay về sự yên tĩnh ban đầu. Bỗng dưng, một đóa hoa xinh đẹp phá hủy một khối tuyết, cánh hoa nở rộ ra để lộ Tu và Đỗ Trạch. Trước mắt họ là một mảng trắng xoá, Edie không biết đã bị trôi đến đâu.

.
Khế ước có vầng sáng xám hiện lên, một con chó to dài năm thước xuất hiện trên mặt tuyết, lông toàn thân đen bóng đến độ ngỡ như đang tỏa sáng. Nó có ba cái đầu, mỗi cái đầu phóng ra một hệ ma pháp, từ trái sang phải phân biệt là mắt xanh, mắt đen, mắt đỏ, đại biểu cho hệ gió, hệ hắc ám, hệ lửa. Lúc cái đầu bên trái uy phong lẫm lẫm của Cerberus — tạm gọi là Tiểu Thanh — nhìn thấy Đỗ Trạch, nó căng cứng người, sau đó lôi kéo đầu Tiểu Hắc chính giữa, Tiểu Hắc mất kiên nhẫn quay đầu qua hướng Đỗ Trạch, sau đó đôi mắt nó cũng trừng lớn. Trong khi đó, Tiểu Hồng bên phải vẫn luôn cố gắng dòm Đỗ Trạch đang bị hai cái đầu kia che mắt: Gì thế? Gì thế?

.
Lại thêm một ma thú chao đảo vì một tên ngốc.

.
Dưới sự an ủi của Tu, Cerberus cuối cùng cũng bỏ đi ý định nằm vùi dưới đất với cái đuôi run lẩy bẩy. Nó cọ cọ tai, bảo một cái đầu chấp hành mệnh lệnh tìm người của Tu, hai cái đầu còn lại thì không rời mắt khỏi Đỗ Trạch. Đỗ Trạch cảm thấy việc cậu say rượu không tham gia nhiệm vụ thật sự là quá tuyệt. Nếu cậu tham gia, chắc cú Cerberus vừa lên sân khấu đã sợ hãi cong đuôi bỏ chạy, và đoàn manh sủng đã mất đi một mèo tinh của Tu nay lại tổn thất thêm một chó tinh.

.
Dưới sự hướng dẫn của Cerberus, họ đến bên một bờ vực. Bị một luồng gió lạnh từ cái vực sâu hoắm hất vào mặt, đầu óc Đỗ Trạch tỉnh táo phần nào. Cậu thấy Edie đang bám vào một cành cây, cũng thấy Tu đang đi đến sát mép vực.

.
“Giúp ta —— ”

.
Đỗ Trạch ấn huyết Thái Dương, thấy đầu mình càng lúc càng đau: cậu nên đến ngăn Tu, hay để cho Tu tự lựa chọn?

.
Ngay lúc Đỗ Trạch đang do dự thì một tiếng vang của lớp băng bị nứt truyền tới, sau đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất, giọng nói của Edie cất lên: “Cảm ơn.”

.
Đỗ Trạch khiếp sợ ngẩng đầu. Trên vách đá, Edie ngồi bệt dưới đất lau đi mồ hôi lạnh, còn Tu thì mang nét mặt lạnh lùng đứng bên.

— Vì sao Tu lại cứu Edie?

.

Mãi đến khi quay về trấn Snow, Đỗ Trạch vẫn còn chìm trong hoang mang. Edie không thể chờ đợi được nữa mà cầm cổ băng đi cứu người, vì vậy Đỗ Trạch mới có cơ hội gặp được Lala. Thiếu nữ đang nằm trên giường kia là thanh mai trúc mã với Tu, làn da như bị lửa đốt, khuôn mặt bị mụn nước che kín đỏ trắng đan xen. Dưới tác dụng của cổ băng, những bọt nước thối rửa đó dần chuyển biến tốt và đã có thể nhìn thấy dung mạo tú lệ vốn có của thiếu nữ.

.

Trong nguyên bản sau khi đã rút Edie, Tu trở về cứu Lala, dưới sự chăm sóc cẩn mẫn của hắn, Lala dần hồi phục. Có hình thái Tinh Linh kèm với khí chất thần thánh làm tăng cảm tình, Lala từ từ yêu Tinh Linh Tu, sau đó là bị lừa gạt... Tu nói với Lala rằng: nàng ở lại đây chờ ta, đợi ta quay về rừng Tinh Linh xử lý mọi việc xong sẽ tới đón nàng. Lala vui vẻ đồng ý, sau đó nàng không còn nhìn thấy Tinh Linh luôn miệng nói sẽ sống cùng nàng nữa.

.

Ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng, Tu trong nguyên tác phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

.

Mà bây giờ... Đỗ Trạch nhìn Edie canh giữ bên cạnh Lala. Có Edie, việc chăm sóc Lala sao có thể đến phiên “người xa lạ” như Tu được chứ, vậy thì tình tiết kế tiếp sẽ không tài nào triển khai được nữa. Tu chẳng những không đá rút Edie, mà còn buông tha cho Lala ư?

.

“... Thật sự cảm ơn các người!”

.

Trong công hội đánh thuê tại trấn Snow, Edie vừa kích động lại vừa bất an hỏi lại lần nữa: “Thật sự không cần thù lao sao?”

.

Tu cất kỹ chứng nhận đánh thuê đã lên cấp D, lạnh lùng lắc đầu. Hắn kéo Đỗ Trạch đi ra ngoài.

.

“Nếu có gì cần, xin cứ đến tìm ta!”

.

Edie đuổi theo tới cửa, hét lớn với hai hình bóng đã đi xa, tuyết bay tán loạn che khuất tầm nhìn của y và rồi y không còn thấy được Tinh Linh và Nhân tộc đó nữa.

.

Tiểu phượng hoàng lộ đầu ra khỏi mũ bông, sau đó bị tuyết trắng rơi xuống phủ đầy cái đầu nho nhỏ. Nó lắc lắc đầu, ngẩng lên nhìn bông tuyết đang rơi xuống không ngừng và phát ra tiếng kêu khoái chí. Đỗ Trạch nhìn Tu đang đi bên cạnh, cuối cùng vẫn nhịn không được phải hỏi: “Anh không hận họ ư?”

.

Tu lắc đầu, những người này không đáng để hắn quan tâm. Nhưng cho dù không còn hận cũng sẽ không dễ dàng tha thứ. Người đó sẽ hết lòng coi trọng bảo vật mà hắn đã từng muốn, nhưng chỉ có thể nhìn mà không thể đụng vào, sau đó cứ luôn bị gạt bỏ, vĩnh viễn không được tha thứ.

.

Đỗ Trạch cảm thấy cuộc đời mình rất đáng giá: mạnh chủ, anh đã mạnh hóa rồi hử, tiểu sinh thể mà lại nhìn được cái ngày anh giữ bỏ hết mọi hận thù!

“Tôi rất vui.”

Tu dừng bước, hần nhìn thẳng vào người bên cạnh: “Vậy hãy cười một chút đi.”

Đỗ Trạch ngơ ngác nhìn Tu phủi tuyết đọng trên mũ cho cậu, nói khẽ: “Người chưa cười lần nào cả.”

— A Trạch cậu ta là một thằng ngốc, lúc nào cũng thích cười ngây ngô.

Nhưng... người trước mắt đây lại là Tu.

Đỗ Trạch từ từ cong khóe môi, nhưng cậu đã lâu lắm rồi không thực hiện động tác này, cho dù không nhìn vào gương, cậu cũng biết nét mặt mình vừa căng cứng lại không được tự nhiên, căn bản không giống như đang cười, mà là đang đối mặt với kẻ thù.

Manh chủ ơi, anh đừng mơ thấy ác mộng đó! Nếu anh muốn, sau này tiểu sinh, tiểu sinh có thể đi trên con đường !

Dưới màn mưa tuyết, Tinh Linh tóc trắng vươn tay ôm thanh niên tóc đen với nét mặt căng cứng vào lòng.

“Như thế rất đẹp.”

Một ngày nào đó, người này sẽ tháo bỏ lớp ngụy trang đó trước mặt hần, chỉ nhìn hần, chỉ cười với hần.

Tu nhìn chăm chú những bông tuyết đang rơi lả tả, cơn mưa tuyết như màn chắn ngăn cách mọi thứ, cả thế giới chỉ còn lại cảm giác... tuyết vời giữa hai người họ.

Nghỉ ngơi một lúc xong, Đỗ Trạch và Tu khởi hành đến Tinh quốc.

Ở kỷ nguyên thứ bảy, Nhân tộc cưỡng chế Thú tộc dời đi, lập nên ba đế quốc lớn: Quang Minh, Nguyệt Hoa và Tinh. Trong đó đế quốc Quang Minh có thực lực rất mạnh, diện tích khu vực thuộc bậc trung, cả đất nước kể cả hoàng đế đều tôn thờ thần Quang Minh, khắp nơi đều có thể thấy được thần điện Quang Minh, thần quyền và hoàng quyền kết hợp với nhau, quyền lợi rất lớn; đế quốc Nguyệt Hoa là nhỏ nhất, thực lực cũng kém nhất, gần như phụ thuộc vào đế quốc Quang Minh, nó nằm ở phía Đông đại lục, gần kề vùng hoang dã, thường xuyên bị Thú tộc gây rối; diện tích của Tinh quốc thì rất rộng lớn, nhưng ai cũng biết rằng, bộ máy nhà nước của Tinh quốc chia thành nhiều phe phái, trong đó kẻ có quyền lợi cao nhất không phải hoàng đế, mà là thủ tướng.

Trong khoảng thời gian một ngày trời, Tu và Đỗ Trạch đã đến được đế đô của Tinh quốc. Dọc đường đi, tên ngốc nào đó luôn rồi rầm không biết làm cách nào để manh chủ không gặp được tiểu đội đánh thuê. Nếu đang đi cùng Tu mà gặp được tiểu đội đánh thuê, chưa nói là không thể bảo Tu lấy cuốn đồng nhân về, trong lòng Đỗ Trạch cảm thấy rằng, khi Tu vừa nhìn thấy tiểu đội đánh thuê sẽ lập tức đại khai sát giới trong cơn nóng giận.

Đỗ Trạch bắt đầu nhớ lại bản Hồn huyết, mưu đồ tìm cơ hội đi gặp tiểu đội đánh thuê. Trong tiểu thuyết, tình tiết ở Tinh quốc chủ yếu chia làm ba giai đoạn, giai đoạn đầu là nhiệm vụ vua đạo tặc: vua đạo tặc Jack sắp xếp cho học trò duy nhất của mình là Enoch một nhiệm vụ xuất sư, đó là Enoch phải trộm “thời gian” từ một nhà luyện kim nữ tên là Vieruodis. Sau một lúc hỏi thăm, Enoch biết được trên người mục tiêu có một chiếc đồng hồ quả quýt, chắc hẳn là “thời gian” mà vua đạo tặc yêu cầu. Nhưng Vieruodis luôn ở trong tháp ma pháp của mình, cơ bản không thể đột nhập được. Nên nhớ rằng tất cả ma pháp sư đều rõ nằm lòng tháp ma pháp của bản thân, chỉ cần một con ruồi tiến vào cũng có thể phát hiện được.

May mà chỗ tình báo đã cho Enoch hay, Vieruodis rất thích một bộ kịch tên là Cecil, chỉ cần có biểu diễn thì chắc chắn sẽ đến xem. Mà đúng lúc này đoàn kịch Tinh Quang nổi tiếng khắp đại lục hỗn độn dừng chân tại đế đô của Tinh quốc, khéo thay Enoch lại quen biết đoàn trưởng của đoàn kịch. Vì thế Enoch đã đi xin người đó hỗ trợ. Đoàn trưởng cũng không biết làm thế nào, bởi vì Cecil là một vở kịch nổi tiếng có độ khó cao, yêu cầu về vẻ ngoài của diễn viên rất cao khiến người ta phải bất bình. Trước đây cũng có một đoàn kịch biểu diễn vở kịch này, nhưng họ đã bị người xem chửi bới đến nỗi không thể gượng dậy cho đến tận bây giờ. Vì danh tiếng của đoàn kịch Tinh Quang, đoàn trưởng không dám thử việc này, nhưng hẳn lại bị đạo tặc đe dọa bằng đủ mọi cách và đồng ý chỉ cần tìm được diễn viên thích hợp sẽ lập tức diễn vở kịch đó.

Bởi vậy, lúc kẻ lam nhan họa thủy Tinh Linh Tu gặp lại tiểu đội đánh thuê, Enoch gần như phóng qua ôm chân manh chủ: cứu tinh ơi, người đã đến rồi!

“Tinh Linh phía trước xin chờ một lát!”

Mí mắt Đỗ Trạch giật giật giật, tại sao cứ mỗi lần cậu nghĩ đến tình tiết nào thì tình tiết đó lại xảy đến chứ?

Một gã đạo tặc nhảy ra trước mặt họ, chính là Enoch của tiểu đội đánh thuê. Khi thấy khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của Tu, thoát đầu gã như trúng phải ma pháp hóa đá, sau đó hưng phấn nói.

“Người biết diễn kịch không?”

Ngày xưa ngày xưa, có một người rất xinh đẹp tên là Cecil, vẻ đẹp của y khiến cả thế giới phải chấn động.

Thần thích vẻ đẹp của Cecil nên đã hóa đông thời gian của y lại, để Cecil vĩnh viễn ở trong giây phút xinh đẹp nhất.

.

Cả thế giới đều yêu mến Cecil và ghen tị với người yêu của y.

.

Thời gian qua đi, ai ai cũng thấy người đó không xứng với Cecil, vì thế họ đã giấu Cecil đi.

.

Người đó luôn tìm kiếm Cecil, thế nhưng hồ nước, rừng rậm, chim chóc, thú vật, tất cả đều ngăn cản sự đoàn tụ của họ.

.

Trăm chim nói với người đó: người già yếu như thế, làm sao xứng với Cecil.

.

Muôn hoa nói với người đó: người xấu xí như thế, làm sao xứng với Cecil.

.

Người đó bắt đầu nghĩ rằng: nếu ta cũng trở nên xinh đẹp như thế, có phải ta sẽ được ở bên Cecil không?

.

Vì thế người đó đã sử dụng ma pháp cấm kỵ.

.

Cuối cùng, người đó trở nên xinh đẹp hơn.

.

Thần và thế giới đều sợ hãi với vẻ đẹp của người đó.

.

Vì thế thần trả lại thời gian cho Cecil, đông cứng thời gian của người đó.

.

—— Hồn huyết: Cecil

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Tác giả: Hôm nay tôi muốn chơi Kiếm Tam ().

.

Độc giả: Hôm nay tôi muốn đánh tác giả ().

.

Nhân vật chính: Hôm nay ta muốn thưởng độc giả ().

Thật ra thì chỗ cái emo này nguyên trong QT là dấu ngoặc cười, nhưng vì nó khó truyền đạt được ý nghĩa nên bọn ta mạo muội đổi lại.

45. Chương 45

Độc giả: Bán đứng đồng đội.

“Người có biết đoàn kịch Tinh Quang không? Là đoàn kịch nổi tiếng nhất đại lục ấy, hiện nay họ đang tìm một nhân vật chính thích hợp, ta cảm thấy ngươi rất thích hợp. Ngươi thật sự rất đẹp. Nếu ngươi chấp nhận đóng nhân vật chính, thù lao sẽ rất hấp dẫn, có muốn xem xét không?”

Enoch liếc thoáng dưới ánh mắt lạnh băng của Tu, tính tình gã từ trước đến nay luôn hấp tấp. Sau khi thoáng thấy Tinh Linh tóc trắng, Enoch tin chắc không một sinh linh nào có thể hợp với “Cecil” bằng Tinh Linh này — có được mỹ mạo khiến cả thế giới mê mết của Cecil. Cho nên Enoch bỏ lại đồng bạn, hùng hục chạy tới cản người. Hiện giờ, Enoch có tí buồn bực, tuy lời cầu xin của gã quá đột ngột, nhưng Tinh Linh tóc trắng trước mắt đây cũng không đến mức phải tỏ sát khí với gã chứ?

Cảm giác quá nguy hiểm rồi...

Đạo tặc tóc ngắn theo bản năng căng chặt thân thể, thói quen nghề nghiệp thúc dục gã bắt đầu tìm kiếm khe hở trốn thoát. Gã đảo mắt qua Đỗ Trạch rồi ngừng phát lại. Enoch nhìn Đỗ Trạch đau đầu, ban này lực chú ý của gã đã bị Tinh Linh tóc trắng thu hút, lúc này mới phát hiện đối phương còn có một đồng bạn, hơn nữa người đó là ——

“Là người?!” Enoch chỉ vào Đỗ Trạch hét to: “Người đã bị đưa đến đâu vậy? Eric vẫn luôn tìm người!”

Ồ, tặc địch quân đang tìm tiểu sinh á?!

Đỗ Trạch còn chưa kịp nghĩ nhiều, Tu đã ra tay. Thù mới hận cũ cộng vào, Tu lấy tốc độ sét đánh chụp lấy Enoch. Tốc độ của một Thánh Tiên căn bản không phải thứ mà Enoch tránh thoát được, Tu thấy được nét mặt kinh dị của Enoch, sau đó chớp mắt một cái quay phắt đầu lại nhìn, vừa lúc thấy Enoch đang vác Đỗ Trạch nhảy lên nóc nhà. Enoch bên cạnh Tu từ từ biến mất, thứ này chẳng qua chỉ là ảo ảnh, giống như đúc lần bắt Đỗ Trạch khi trước.

Đỗ Trạch biết chiêu này, đó là kỹ năng nhà nghề của Enoch: dời hình hoán ảnh, cũng chính là lợi dụng ánh sáng và bóng ma tạo ra một người giống hệt để thu hút sự chú ý của người khác, vua đạo tặc Jack đã sáng tạo nên kỹ năng rất độc đáo này. Nhưng đây chưa phải trọng điểm, trọng điểm là... sao lúc nào cậu cũng bị trúng đạn hết vậy hả.

Bị Enoch vác trên vai, Đỗ Trạch bắt đầu giãy dụa, sau đó bị đạo tặc cảnh cáo.

“Ê? Đừng lộn xộn, ta không muốn đánh ngất người đâu.”

Độc giả khổ bức buồn bực hỏi: “Người mang theo ta làm gì?”

“Hóa ra người không bị câm, giọng nói rõ ràng là không tệ, không thích nói chuyện hả?” Cho dù đang chạy thoát thân, Enoch vẫn nói nhiều như thường: “Tuy không biết tại sao, nhưng dường như Eric rất để ý đến người, cho nên vừa nhìn thấy người đã chịu không được phải...”

.

Thiếu niên, cậu đây là đang tìm đường chết đúng không! Đỗ Trạch cũng chịu không được phải làm một biểu cảm đau thương. Từ khi manh chủ tỉnh tò với cậu, tất cả mọi chuyện trước giờ chẳng ngờ lại có thể được giải thích một cách rõ ràng, ví dụ như tại sao lúc ở di tích Chu Nho Tu lại nổi bão, lại ví dụ như tại sao Tu lại khuôn muồn thấy em gái Ariel dễ thương. Tên ngốc biết được chân tướng đó thì nước mắt lập tức tuôn rơi, cái tình tiết manh chủ chỉ vì một thằng đực rựa thô ráp mà hạ sinh hết em trai em gái thật sự không sao chứ?

.

... Cơ mà tức địch quân mắc gì phải tìm tiểu sinh nhỉ?

.

Enoch lợi dụng các loại địa hình để tăng nhanh tốc độ, Tu tạm thời không đuổi theo, Đỗ Trạch bỗng phát hiện đây là một cơ hội rất tốt.

.

“Sách của tôi đâu?”

.

“Sách nào... A người đang nói cuốn sách có hai người ngoài bìa đúng không?” Giọng nói Enoch đầy vẻ tò mò: “Trong cuốn sách đó có cái gì thế? Tại sao Eric vừa nhìn thoáng qua đã khiếp hãi vậy, lần đầu tiên ta thấy Eric như vậy đấy.”

.

... Xin hãy thắp một ngọn nến cho vị thánh tử đã mất đi sự trong sáng.

.

“Eric không cho bọn ta xem, cho nên tặc gia ta đã lén trộm nó.” Ngữ điệu của Enoch tản ra một sự nuối tiếc: “Nhưng Eric đã thiết lập rất nhiều phong ấn ở bên ngoài, xem không được.”

.

Loại xúc động mãnh liệt muốn tặng thể người tốt cho thánh tử đại nhân là gì đây, làm tốt lắm! Vì thế, cái thứ yêu nghiệt đó giờ đang ở trong tay Enoch ư? Đỗ Trạch cảm thấy như thế cũng được, nếu cậu đã định tìm chỗ giấu nó đi, chẳng bằng cứ để nó lại cho Enoch, dù sao thì Enoch cũng mở không được.

.

Vừa nghĩ thế, Đỗ Trạch chợt nghe đạo tặc hùng hổ nói: “Điều đó không làm khó được ta, tặc gia ta quen rất nhiều người, họ nói sẽ mau chóng xóa bỏ được phong ấn!”

.

Tên ngốc hoảng hốt thoáng thấy được cảnh cuốn đồng nhân đang then thùng bị một đám người vây quanh, ngượng ngùng nhìn họ xốc vấy mình lên...

.

“... Trả lại cho tôi!”

.

“Người muốn lấy lại sách?” Enoch nói: “Vậy đi, người giúp ta một chuyện, ta sẽ trả sách lại cho người.”

.

Đỗ Trạch không cần nghĩ cũng biết là nhiệm vụ xuất sư đó, trong nguyên tác vì để Tu đồng ý diễn Cecil , Enoch đã ký kết một hiệp ước không bình đẳng, cứ thế trở thành một trong số em trai của anh chủ.

“Chíp chíp!”

Tiểu phượng hoàng đứng trên đầu Đỗ Trạch hình như đã nhận ra Enoch: lúc trước chính cái tên lông ngắn này đã bắt mama của nó đi!

“Chíp —— ”

Chim nhỏ phần nộ dùng thân thể tròn ú của mình làm vũ khí, lặn một cái đập trúng trán Enoch. Enoch lão đảo suýt chút nữa là té từ nóc nhà xuống, nhưng cũng nhờ đó mới tránh được mũi tên ánh sáng đang phóng tới. Đạo tặc nằm ngay đơ trên nóc nhà, vừa nẩy tia sáng xẹt qua chớp mũi làm gã thoáng nhìn thấy cái chết của mình. Đỗ Trạch quay đầu nhìn, phía trước họ có một cái tháp đồng hồ cao chót vót, phản chiếu hình ảnh Tu đang đứng trên đó, tiếp tục kéo cánh cung bằng cành lá — đó là lễ vật mà cây sinh mệnh đã trao cho Tu, thần khí có khả năng tự động hóa ra mũi tên ma pháp.

Trực giác nói cho Enoch rằng, toàn thân gã đều bị nhắm vào, dời hình hoán ảnh tiêu hao rất nhiều năng lượng, mỗi ngày chỉ được sử dụng một lần. Tinh Linh tóc trắng thả dây cung, trong khoảnh khắc đó, một con hỏa long nhảy ra đỡ mũi tên, cho dù nó bị đánh tan, nhưng mưa lửa bay đầy trời vẫn che khuất tầm mắt Tu, cho Enoch đủ thời gian để trốn đi. Đạo tặc chặt vật né tránh tên, chạy về phía người vừa đến.

“Enoch dẫn độn, lại đi gây chuyện!” Mier đá Enoch một phát, sau đó thì nhìn thấy Đỗ Trạch. “Ồ, đây không phải là người mà Eric đang tìm đó sao?”

“Đúng vậy, cho nên ta mới nhịn không được trộm y về, sau đó thì gặp phải một tên lợi hại.” Nói đến Tu, mắt Enoch lại nhá lên. “Ta nói cho mà biết, ta đã tìm được diễn viên thích hợp rồi —— ”

“Đối phương rất khó giải quyết.” Tráng hán Bart cắt ngang lời Enoch, hắn rút đại kiếm ra, cảnh giác nhìn về phía đối diện.

Ngọn lửa hỏa long tung ra từ từ tan biến. Tu lạnh lùng đứng đó, quanh thân tản ra luồng khí lạnh khủng bố. Cho dù vậy, khuôn mặt Tinh Linh vẫn xinh đẹp đến độ khiến người ta mất đi phản ứng. Mier ngẩng mặt lên, chỉ trong chớp mắt, đôi mắt sáng rõ.

“Đẹp quá ~ ta cảm thấy mình đã vực dậy được từ nỗi thất tình rồi ~ ”

Bart cười khổ: “Tiểu thư, xin đừng như vậy.”

Tu kéo căng dây cung, ở đó tự động hiện lên ba mũi tên ma pháp.

“Chú — ”

.

Quá nhanh! Đồng tử Bart co rút lại, hẳn hoàn toàn không thấy được quỹ đạo bay của chúng, chỉ có thể căn cứ vào động tác tay của Tu để đoán phương hướng và vị trí, sau đó chặt kiếm xuống. Khi đại kiếm tiếp xúc với mũi tên, nguồn lực mạnh mẽ truyền đến tay hắn đã cho hay, đối phương là một Thánh Tiễn.

.

“Ầm!”

.

Tiếng động này đã kinh động đến Tinh quốc, đội vệ binh vừa tới đã trợn tròn mắt nhìn trận đấu bên trên. Đẳng cấp đó không phải muốn chen là chen vào được. Đội trưởng đội vệ binh ngó lên: Ơ, đó không phải là cháu gái của Antonio đại nhân ư?!

.

Enoch tiếp tục chặt vật né mũi tên ma pháp của Tu, gã vừa nhảy nhót vừa rên rỉ với Đỗ Trạch: “Tại sao đồng bạn của người luôn đáng sợ như thế!”

.

Đó là vì cậu luôn chọt trúng điểm bạo của hắn!

.

“Buông... tôi xuống.”

.

“Vậy thì cho tặc gia thời giờ để buông người ra đi!”

.

“Ức.”

.

Một tiếng ức đột ngột vang lên, tất cả mũi tên đều bị một ngọn lửa nuốt hết. Một lão già khua khoáng bình rượu xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người. Lão khoác một pháp bào rách nát, khuôn mặt đỏ bừng lên vì rượu. Trong khoảnh khắc thấy lão già đó, Mier hốt hoảng hét to: “Gia gia!”

.

Bart thở phào, cung kính hành lễ với lão: “Lão gia.”

.

Lão già khoát tay, say khướt nhìn Tu đứng trên tháp đồng hồ: “Người trẻ tuổi nên thu sát khí lại đi, đây là để đô, người muốn nháo nữa, thì chẳng phải ta, ức, Antonio vô năng. Người hoàng gia thiết keo kiệt, lão già này muốn uống rượu cũng không yên, ức.”

.

Pháp Thần Antonio đệ nhất vẫn luôn là một huyền thoại, lão là thần tượng của vô số người trên đại lục hỗn độn, những truyền thuyết đã được cải biên thành kịch, được thi nhân biên soạn thành một bài hát. Không ai có thể nói rõ thực lực của Antonio mạnh đến nhường nào. Theo những lời truyền miệng, lão chỉ còn thiếu một bước nữa là thành thần. Antonio không thuộc bất cứ thế lực nào, hiện nay lão đơn thuần chỉ là một vị khách của Tinh quốc. Trong nguyên tác, Tu mượn Mier để làm quen với Antonio, sau đó được Pháp Thần cho vào mắt xanh, nhờ vậy mới thu hoạch được một đạo sư Pháp Thần.

.

Người này cực kỳ nguy hiểm, đây là cảm giác mà Antonio tạo cho Tu. Tinh Linh dường như có chút miễn cưỡng, có lẽ Ma tộc này có thể cùng một chiến tuyến với mình, Tu nghĩ hờ hững, nếu người này cũng gây trở ngại cho hắn...

Antonio ngược mắt, cặp mắt trong men say lơ đãng bỗng lóe lên một tia sáng.

“Người là một người kẻ tặc tốt, lão già đây không muốn giết người.”

“Họ không nên cướp người của ta đi.” Tinh Linh lạnh lùng nói.

Tầm mắt mọi người bỗng dừng tập trung hết về phía Đỗ Trạch đang bị Enoch vác trên vai. Đạo tặc tóc ngắn cười gượng thả Đỗ Trạch xuống. Lúc Đỗ Trạch đến gần sát tháp đồng hồ, Tu nhảy xuống nắm chặt cánh tay Đỗ Trạch, như một con rồng lớn đang bảo vệ kho báu của mình.

Antonio mở nắp bình rượu, uống vài hớp rồi nói: “Aha ~ xem ra đây chỉ là một sự hiểu lầm. Tuổi trẻ tốt thật, lúc nào cũng có sức khỏe đi gây chuyện.” Ánh mắt lão dừng trên người Tu: “Người rất được, có muốn theo lão già hồ đồ này không?”

Nếu đổi lại là người khác, khi nghe được câu này, người ta chắc chắn sẽ hạnh phúc đến mức bất tỉnh. Đây là Pháp Thần Antonio đệ nhất đó, là huyền thoại đó!

Đối với lời mời của Antonio, Tu từ chối cho ý kiến. Hắn lạnh lùng lườm Enoch, sau đó kéo Đỗ Trạch rời khỏi. Có Antonio ở đây, hắn không tiện ra tay với những kẻ đó.

Còn nhiều thời gian.

Thấy Tu và Đỗ Trạch định đi, Enoch nhanh chóng la to: “Này! Thật sự không suy xét một chút gì hả? Diễn viên!”

Đỗ Trạch vẫn cảm thấy người của tiểu đội đánh thuê báu vật thật sự quá thiếu ngược. Cho dù manh chủ đã lộ rõ sát ý với họ, họ vẫn cứ đùa giỡn quá trớn như thế, hoàn toàn không nhận ra sự nguy hiểm nào, nhất là cái tên Enoch siêu lỗ mãng kia.

Tu phớt lờ nó tiếp tục bước tới, thấy thể Enoch lại hét lên: “Người anh em tóc đen, đừng quên lời hẹn của chúng ta! Ta sẽ chờ tại đoàn kịch Tinh Quang!”

Chớp mắt, Đỗ Trạch cảm thấy Tu nắm chặt tay mình hơn. Tên gốc giờ đây đã chắc chắn, Enoch là đồ tai họa, mỗi lần làm gì thì người trúng đạn bao giờ cũng là cậu (gào thét-ing)!

Sau khi rời khỏi đó, hai người tìm một quán trọ để nghỉ ngơi. Đỗ Trạch cảm thấy Tinh Linh trước mắt đang tỏa ra khí lạnh ghê người. Trong tình huống này, cậu nên chủ động nhận tội là tốt nhất.

“Đạo tặc đó, có thứ mà tôi muốn.” Thấy Tu nhìn qua, Đỗ Trạch tỉnh lược đi những từ nguy hiểm: “Cậu ta bảo nếu tôi giúp cậu ta một việc, cậu ta sẽ trả lại thứ đó.”

“Thứ đó là gì?”

Đỗ Trạch im bật, bộ cậu phải nói cho manh chủ đó là cuốn đồng nhân chắc!

May mà Tu không hỏi nữa và chuyển sang vấn đề khác: “Hắn muốn người làm gì?”

“... Thuyết phục anh đi diễn kịch.”

Tu đứng bên cửa sổ, ánh mặt trời soi tỏ gương mặt tinh tế đó.

“Người muốn ta làm ư?” Tu nói: “Vậy người hãy nói đi, nói ra thứ mà người muốn ta làm.”

—— Cho đến khi ta là của người.

Giọng nói rõ ràng mà lạnh lùng của Tu toát ra một vẻ căm dỗ khó tả bằng lời, Đỗ Trạch gần như nói mà không suy nghĩ: “Tôi muốn anh diễn kịch.”

Dưới ánh nắng, đôi môi mỏng của Tu hơi nhếch lên. Hắn bước tới, vỗ về phần gáy Đỗ Trạch.

“Như người mong muốn.”

Ngày hôm sau, tại đoàn kịch Tinh Quang, Enoch như nguyện thấy được vị cứu tinh của mình. Ngay khoảnh khắc Tu xuất hiện, tên đạo tặc đó gần như khóc thét lên vì sung sướng.

“Người đồng ý diễn hả? Đồng ý hả? Đồng ý hả?”

Tu không thèm trả lời Enoch mà hỏi vặn lại: “Tại sao người lại bắt y đi?”

Enoch hiểu là Tu đang nói tới Đỗ Trạch, sợ Tu tức giận phẩy tay áo bỏ đi, Enoch vội vã giải thích: “Là hiểu lầm! Hiểu lầm đó! Ta có một người bạn muốn tìm hắn, khi đó ngài đánh tới đột ngột làm ta hết hoảng, cho nên mới thuận tay dắt đồng bạn của ngài đi...”

“Ai đang tìm y?” Giọng Tu rất bình tĩnh nhưng lại khiến Đỗ Trạch muốn chạy trốn chết.

“Một người bạn của ta, tên là Eric.” Như sợ Tu hiểu lầm, Enoch bắt đầu lên tiếng giải thích cho Eric: “Eric không có ác ý đâu, ta có thể cảm nhận được hắn có cảm tình với bạn của người.”

.

“Eric... ư...”

.

Đỗ Trạch lặng lẽ thụt lui mấy bước, sâu trong nội tâm cậu bấy giờ cảm thấy rằng Tu đã xem Eric là túc (tình) địch cả đời rồi —— đừng hỏi cậu vì sao!

.

Mà tên vẫn luôn nằm ngoài cuộc là Enoch lại tiếp tục liếng thoảng: “Đợi đến khi ngài thấy Eric rồi, ngài sẽ biết tên đó là một người rất tốt. Hiện giờ, Eric có việc phải làm, nhưng hắn bảo có thể gặp lại hắn tại giải đấu vũ khí, đến lúc ấy ta sẽ dẫn ngài đi.”

.

Giờ khắc này, Đỗ Trạch ngộ ra một điều, thật ra không phải cậu lúc nào cũng bị trúng đạn đâu, mà là do cái tên Enoch đó là thứ chuyên bán đứng bạn bè!

.

Đỗ Trạch hoảng sợ khi thấy Tu lạnh lùng gật đầu, mà tên lỗ mãng Enoch lại hoàn toàn không nhận ra mình đã hại bạn, đã thế còn hí hửng dẫn họ đến gặp đoàn trưởng đoàn kịch Tinh Quang. Đoàn trưởng nhìn thấy Tu cũng hưng phấn lạ thường, dưới sự giục dục của Enoch, tên đó cũng rất muốn khiêu chiến thử vở kịch có độ khó cao kia. Đoàn kịch Tinh Quang đã chuẩn bị tất tần tật mọi thứ từ sớm, chỉ còn thiếu một nhân vật chính thích hợp nữa thôi.

.

Điều quan trọng nhất của một vở kịch là phải làm cho khán giả nhập tâm. Thật ra Cecil không cần yêu cầu cao về diễn xuất, khổ sở chỗ là phải tìm cho được một “Cecil” xinh đẹp kiều diễm đến độ ai ai cũng phải ngẩn nhìn, chú ý, nói cách khác, dù là trai gái già trẻ đều phải công nhận “Cecil” trong vở kịch là rất đẹp. Tất cả mọi người say mê với cái đẹp của “Cecil”, bởi vậy khi người yêu của “Cecil” xuất hiện, khán giả phải sinh lòng ghen tỵ, có thể vở kịch đó mới thành công được.

.

Đoàn trưởng đoàn kịch Tinh Quang hiện rất muốn khóc thét lên, hắn cuối cùng cũng tìm được một nhân vật chính lý tưởng. Tinh Linh tóc trắng chỉ mới mặt mộc thôi cũng đã làm người ta hóa đá rồi, vậy thì sau khi hoá trang xong, chắc chắn họ sẽ được nhìn thấy một “Cecil” chân chính. Hắn có thể lấy cả đời diễn kịch của mình ra để đánh cược, Tinh Linh này nhất định có thể làm cho tất cả người xem điên cuồng, tụy nhiên...

.

Cho dù tất cả người xem có chao đảo vì “Cecil” đi nữa, thì chưa chắc họ đã ghen tỵ với người yêu của “Cecil”.

.

Bởi vì ánh mắt nhìn người yêu của “Cecil” thật sự giống như đang nhìn một cọng rơm vậy.

.

Chỉ mới cái nhìn với người yêu đã có vấn đề thì đừng nói chi là hôn môi hay làm những cử chỉ thân mật với nữ chính. Đoàn trưởng cảm thấy mình nên uống một bình rượu, sở dĩ có rất ít đoàn kịch diễn Cecil đều là do bị đứng ở cảnh thứ nhất, “Cecil” không hề xinh đẹp đến mức khiến cho tất cả người xem mê muội. Hắn dễ dàng thông qua cảnh thứ nhất, nhưng lại bị bối cảnh Cecil sống chung với người yêu, mà cảnh này lại là cảnh quan trọng nhất mới khổ chứ: chỉ có thể làm tất cả người xem ghen tỵ với người yêu của “Cecil” thì

tình tiết tiếp theo mới khiến họ chuyển từ ghen tỵ sang đồng tình, để rồi kết cuộc cuối cùng chỉ còn lại sự buồn bã và thất vọng.

.

Những cảnh khác đều đã thông qua, chỉ có cảnh thứ hai là vẫn đứng khựng. Đoàn trưởng thật sự rất muốn quỳ dưới chân Tu mà cầu xin: ta không cần người xem nữ chính như người yêu, nhưng dù gì người cũng phải coi trọng nàng ấy chứ?

.

Sau khi hay được sự việc, Enoch vội vã chạy đi tìm Tu. Đỗ Trạch chờ xem dưới sân khấu, cậu thấy Enoch nói gì đó với Tu, Tu chợt nhìn về phía cậu rồi đáp lại một câu.

.

Trong khoảnh khắc đó, Đỗ Trạch chứng kiến được màn biến sắc đỏ đáo nhất thế giới trên mặt Enoch. Tên đạo tặc ngây như phỗng nhìn Tu, cuối cùng mang theo một biểu cảm đánh cược tất cả chạy tới nói gì đó với đoàn trưởng. Sau đó Đỗ Trạch lại thấy khuôn mặt đoàn trưởng cũng chuyển biến sang đủ sắc màu trông rất đẹp mắt, kế tiếp, đoàn trưởng mang theo biểu cảm quyết liệt bước tới cùng Enoch.

.

Đỗ Trạch bỗng có một dự cảm xấu, cậu thấy hai người đến trước mặt mình, Enoch và đoàn trưởng đều nở một nụ cười thân thiết.

.

“Ha ~ người anh em giúp cái đi, người diễn vai nữ chính ở cảnh hai được không?”

.

.

.

—— Hôn lên mặt một chút thôi mà, cần gì phải so đo chứ.

.

—— Nếu nữ chính là y, ta sẽ hôn ngay lập tức.

.

—— Hộp bí mật

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Hệ thống: BOSS nhân vật chính đã xuất hiện, HP: ? ? ? ? , MP: ? ? ? ? , độ nguy hiểm cấp SSS, các người chơi hãy chuẩn bị sẵn sàng.

.

MT Độc giả (giá trị thù hận đạt max): sữa, sữa, sữa —— cho miếng sữa đi!

.

Vú em Tác giả (dùng hồi thành phù): chúc hai người hạnh phúc, ha ha.

.
MT Độc giả (bị đẩy ngã): mẹ kiếp anh dám bán đứng đồng đội! ! !

.
MT: chủ tăng (chỉ tanker chính trong nhóm)

46. Chương 46

Nhân vật chính: Vì là người.

.
Tinh quốc gần đây có rất nhiều lời đồn đại mà nội dung chính là về vở kịch Cecil sắp ra mắt của đoàn kịch Tinh Quang. Đối với việc này, có khá nhiều ý kiến trái chiều từ nhiều người. Có người bảo đoàn kịch Tinh Quang muốn phá hủy danh hiệu của mình, nhưng lại có nhiều người mong chờ vở diễn đó, họ muốn xem đoàn kịch nổi tiếng nhất đại lục sẽ diễn vở kịch có độ khó cao đó như thế nào. Cho dù không đi tuyên truyền, Cecil của đoàn kịch Tinh Quang vẫn nóng bỏng tay, vé vào cửa ngay ngày đầu tiên đã bán sạch. Những ngày tiếp theo, giá vé không ngừng tăng cao, kiếm được một cái vé là một việc rất khó khăn.

.
Cuối cùng, ngày ra mắt Cecil đã đến. Hôm nay, muôn người đổ xô ra đường, gần như người của cả đế đô đều chen lấn trước cửa đoàn kịch Tinh Quang. Tinh quốc không thể không huy động một đoàn vệ binh đến khai thông đường xá. Mỗi lần có người muốn vào là y như rằng bên ngoài lại có kẻ hô giá. Khi đoàn kịch Tinh Quang thông báo Cecil chỉ diễn một lần duy nhất, vé vào cửa của Cecil liên tục được hét giá khiến những người không mua được tức tối vô cùng.

.
Trong một tháp ma pháp hẻo lánh, những bình thủy tinh lớn nhỏ được bày khắp ngõ ngách, trong đó chứa đầy chất lỏng có màu sắc khác nhau. Đây là tháp ma pháp của một nhà luyện kim danh tiếng – Vieruodis. Nàng là nhà luyện kim có quyền thế rất mạnh trên đại lục, bởi những phương thuốc nàng tạo ra đều khiến người ta trẻ mãi không già, có tác dụng giảm bớt sự lão hóa. Vô số quý tộc muốn nịnh bợ Vieruodis, nhưng nhà luyện kim này lại có tính tình kỳ quái luôn ru rú trong tháp ma pháp của mình, ngăn cản mọi người ở ngoài cửa.

.
Vieruodis ngồi trên xe lăn, lẳng lặng nhìn vé vào cửa của Cecil. Nàng lấy từ trong ngực ra một chiếc đồng hồ quả quýt. Khi nhìn vào nó, ánh mắt Vieruodis vừa phức tạp vừa xót xa.

.
Kim đồng hồ chỉ ra còn vẹn vẹn một giờ nữa là vở kịch sẽ bắt đầu. Vieruodis nhìn chăm chăm tấm vé vào cửa một hồi lâu, sau cùng vươn tay cầm nó lên và gọi học trò của mình đến.

.
Bên ngoài đoàn kịch Tinh Quang.

.
“Xem kìa, đó là xe ngựa của hoàng đế đó, thiệt xa hoa!”

.
“Thấy bệ hạ chưa? Nghe nói năm nay bệ hạ được tám tuổi rồi đó.”

.
“Bị khuất rồi, từ từ, hình như ta thấy được xe ngựa của ngài thủ tướng đó — à, còn xa hoa hơn cả hoàng đế nữa!”

Người bên ngoài đang xem náo nhiệt, đoàn trưởng bên trong lại ảo não than khổ. Ai cũng biết, hoàng đế Tinh quốc và thủ tướng là đối thủ không đội trời chung, hai bên tranh đấu với nhau rất khốc liệt. Thế mà hai vị oan gia này lại xuất hiện cùng một lúc, thân là người đứng đầu của đoàn kịch Tinh Quang, hẳn rồi cuộc phải đón vị nào trước đây nhỉ?

Vị hoàng đế nhỏ của Tinh quốc đã xuống xe, cho dù khoác trên người bộ hoàng phục thì với bề ngoài nhỏ bé đó trông chẳng có tí uy nghiêm gì của bậc vương giả; cửa xe ngựa bên kia bật ra, người bước xuống đầu tiên là con trai độc nhất Elvin của thủ tướng, gã là kẻ nổi tiếng ăn chơi trác táng ở đế đô Tinh quốc; tiếp theo mới chính là thủ tướng, lão già có mái tóc được xử lý cẩn thận tỉ mỉ kia là kẻ cầm quyền đương nhiệm của Tinh quốc. Khi thủ tướng liếc hoàng đế nhỏ, ánh mắt lão ánh lên một vẻ khinh thường.

Vừa mới gặp mặt mà không khí đã khẩn trương như thế, đoàn trưởng sắp khóc rồi, may mà người xuất hiện kế tiếp đã giải quyết triệt để khốn cảnh của hắn. Đoàn trưởng trước hết hành lễ long trọng với hoàng đế và thủ tướng, sau đó bảo hai tên phụ tá dẫn họ vào ghế lô, còn mình thì nhiệt tình chào đón một lão già khác đang kéo theo một bé gái.

“Antonio đại nhân, ngài có thể đến đây thật sự là vinh hạnh cho Tinh Quang!”

Pháp Thần đệ nhất dĩ nhiên không ai dám bắt kính, ngay cả hoàng đế và thủ tướng đều ưu tiên lấy lòng Antonio, mượn được sức của Pháp Thần đệ nhất đồng nghĩa với việc có thể phán định một phương án tử hình khác. Antonio phẩy tay với đoàn trưởng, say khướt bảo với Mier: “Bé Mier, đi chậm một chút, xương cốt ông già cả rồi.”

“Ông chậm quá đi!” Mier dậm chân, sau đó nhìn đoàn trưởng: “Tu đâu rồi?”

“Ồ hậu trưởng.”

Nhận được đáp án mong muốn, Mier thả tay Antonio, hí hửng chạy đi tìm Tu, Bart luôn canh giữ bên cạnh theo sát phía sau. Antonio mở bầu rượu uống một ngụm rồi cảm thán: “Tuổi trẻ tuyệt thật.”

Mier chạy tới hậu trưởng, điều khiến người ta kinh ngạc là hậu trưởng lại yên tĩnh lạ thường. Tất cả mọi người đều bận tối mắt, nhưng không ai trong số họ phát ra tiếng động nào, đáng vẻ cực kỳ cẩn thận như sợ chỉ cần động mạnh một cái sẽ bừng tỉnh khỏi một giấc mơ thần tiên.

Cho dù tất cả mọi người đều đang làm chuyện của mình, nhưng có thể nhận ra ánh mắt của họ sẽ thường lia tới một chỗ. Mier nhìn theo, liếc mắt một cái đã phát hiện đầu số khiến tất cả mọi người đều phân tâm.

Giây phút đó, Mier đã hiểu được Cecil .

Vẻ đẹp này vĩnh viễn tồn tại ở đó, không ai có thể độc chiếm.

.

.

Tay trái Đỗ Trạch cầm bộ tóc giả màu đen vừa dài lại vừa thẳng, tay phải kéo một bộ nữ trang đen đỏ, cả người toát ra không khí trống rỗng.

.

Tiểu Đồng, vì mày, tiểu sinh đã hy sinh đến nhường này... Tao và mày quả thật là tình yêu đích thực mà...

.

Đỗ Trạch buông tóc giả, hai tay tóm quần áo tới, một sợi ren bằng tơ tằm rơi xuống, trước khi nó chạm đất đã được tiểu phượng hoàng ngậm về trên ghế dựa. Cục lông nhả sợi ren ra, đôi mắt đen nhánh tò mò nhìn bộ tóc giả.

.

“Chíp chíp?”

.

Độc giả khổ bức đau đớn nhìn chiếc váy dài độc đáo kia, bên trên đầy những nút kết rườm rà, tầng tầng lớp lớp ren sắp làm mù mắt chú cậu rồi. Chần chờ một lúc lâu, Đỗ Trạch tháo kính xuống, bắt đầu thay quần áo. Khi cậu vừa mới khó khăn lờ đầu ra khỏi chiếc váy, bộ tóc giả không biết từ đâu giáng thẳng xuống đầu cậu, còn tiểu phượng hoàng thì hưng phấn kêu to: “Chíp chíp!”

.

Bị che tầm mắt, Đỗ Trạch theo phản xạ quơ quào hai tay, vất vả chỉnh tóc giả lại đúng vị trí, sau đó đau khổ phát hiện kính của mình không biết đã vứt đâu rồi. Tìm quanh mà không thấy, Đỗ Trạch đành phải mặc quần áo tử tế rồi nhờ người khác vào tìm giúp cậu. Cậu cầm chiếc ren tơ lụa lên, hí hửng đoán công dụng của nó.

.

Mảnh ren này để làm gì ta? Đại lưng hả?

.

Đỗ Trạch cầm mảnh ren loay hoay với thắt lưng một hồi, nghiêm túc cho ra một kết luận: nếu cột thứ này trên lưng cậu, kết quả có khả năng nhất chính là mọi người sẽ phát hiện một xác chết trong phòng thay trang phục, một nhà trinh thám cầm mảnh ren từ cái xác lên và nói rằng, xem này, hung khí đó.

.

Một bàn tay cướp đi mảnh ren trong tay cậu, Đỗ Trạch giương mắt nhìn, trong tầm mắt lơ mơ, một người đang cầm chiếc ren đứng đó. Vì cái độ cận cực khủng nên Đỗ Trạch chỉ có thể nhận ra đó là Tu, còn cụ thể ra sao thì không rõ.

.

“Thắt lên cổ.”

.

Đỗ Trạch nghe thấy Tu nói vậy, sau đó cái bóng lơ mơ càng lúc càng lại gần, có cái gì đó chạm vào cổ cậu. Ra là Tu đang giúp cậu thắt chiếc ren. Tóc dính trên cổ bị vén ra, đôi tay hơi lạnh khẽ chạm vào hầu kết, Đỗ Trạch có ảo giác như Tu đang đeo chuông cho mèo.

.

Chuông vang lên sẽ biết được chú mèo nhà mình đang ở đâu.

.

Sau khi cột chắc chiếc ren, Tu luồn tay vào mái tóc rồi trượt xuống. Bây giờ, Đỗ Trạch mới sực nhớ mình đang mặc nữ trang, tên ngọc nào đó cảm thấy mất tự nhiên.

.

Đường như biết Đỗ Trạch đang cứng người, Tu khẽ nói: “Rất xinh đẹp.”

.

“... Anh thích, ư?”

.

Đầu ngón tay Tu lướt qua đuôi tóc: “Vì đó là người.”

.

Đỗ Trạch á khẩu, vốn cậu nghĩ rằng, nếu Tu thích nữ trang, chứng tỏ anh chủ vẫn còn cảm giác với người khác giới, nhưng câu trả lời của Tu đã chặt đứt hy vọng được nhìn thấy anh chủ thẳng lại của cậu.

.

— Vì đó là người, cho nên dù hình dáng người ra sao, ta vẫn thích.

.

Dù nhìn không rõ, Đỗ Trạch vẫn thấy mất tự nhiên dời mắt khỏi người Tu, sau đó khéo mắt ánh lên một tia phản quang. Đỗ Trạch hí mắt nhìn, phát hiện đó đúng là chiếc kính mà cậu đang tìm, lúc này đang treo trên người của mập mập.

.

Tiểu phượng hoàng dùng mỏ chọc chọc cái kính, bán manh: “Chíp chíp ~ ”

.

Đỗ Trạch: ...

.

Lúc Đỗ Trạch cầm lại kính của mình, ngoài phòng thay đồ truyền đến giọng của Enoch: “Chuẩn bị xong chưa, sắp bắt đầu diễn rồi đây!”

.

Thế giới đang mơ hồ chỉ một thoáng đã trở nên rõ ràng, Đỗ Trạch ngơ ngác nhìn Tu được hóa trang kỹ càng ở đối diện, đầu óc trống rỗng. Tinh Linh đó mặc một trường bào màu trắng với hoa văn vàng trung tính, mái tóc dài màu trắng được xử lý cẩn thận và đeo lên vài món trang sức. Trên mặt hấn trang điểm rất nhạt, nhưng lại phô ra tất cả sự tinh xảo và hoàn mỹ, thứ vẻ đẹp không rõ giới tính này sẽ chỉ khiến người ta cảm thấy xinh đẹp vô cùng... một sự xinh đẹp không thể tìm được từ nào để hình dung, làm nảy sinh những dục vọng sâu thẳm nhất.

.

Đây là “Cecil”, y xinh đẹp đến mức khiến cả thế giới phải chấn động.

.

Lúc Cecil xuất hiện, cả khán phòng nháy mắt yên lặng đến nỗi có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

.

Ngày xưa ngày xưa, có một người rất xinh đẹp, y tên là Cecil, vệ đệp của y khiến cả thế giới phải chấn động.

.
Trong lời dẫn, Tu chỉ đứng đó thôi mà đã khiến mọi người bị mê hoặc.

.
Đỗ Trạch ở hậu trường nhìn thấy tất cả, cậu nghĩ kiểu nào cũng không hiểu nổi, tại sao Tu lại thích cậu.

.
... Tại sao cứ phải là cậu?

.
Đỗ Trạch nhìn thần đông cứng thời gian của Cecil lại, như nhìn thấy một kết cục nào đó của bản thân.

.
Nhưng rất nhanh Đỗ Trạch đã vút hết qua sau đầu, cậu bắt đầu hoảng hốt, bởi vì tên ngốc nào đó sắp phải lên sân khấu. Về đoạn nhắc tới người yêu của Cecil, đoàn trưởng vì để phù hợp với hình tượng “lạnh lùng cao quý” của Đỗ Trạch nên đã bỏ đi kịch bản gốc, chỉnh người yêu thành kiểu trong nóng ngoài lạnh. Cho nên Đỗ Trạch chỉ cần duy trì cái mặt than bình thường của cậu và cùng Tu yêu đương một chút là được rồi. Nhưng cho dù vậy, nó vẫn là một sự khiêu chiến khổng lồ đối với rào cản xã giao nhiều năm của Đỗ Trạch. Cậu nhìn khán phòng chật ních người, không ngừng thôi miên chính mình lát nữa quảng mắt kính đi là sẽ không thấy gì nữa.

.
Thần thích vẻ đẹp của Cecil nên đã đông cứng thời gian của y lại, để Cecil vĩnh viễn ở trong giây phút xinh đẹp nhất.

.
Lời dẫn ngừng lại, khung cảnh trên sân khấu bỗng dừng chuyển thành trời trong cỏ xanh, tiếng nhạc du dương vang lên. Cecil đứng dưới tàng cây, giống như đang chờ đợi ai đó. Chim chóc bên cạnh hót ca vẻ đẹp của y, đóa hoa dưới đất khen ngợi vẻ đẹp của y, nhưng Cecil vẫn luôn tựa vào thân cây, từ đầu tới cuối, ánh mắt của y chỉ tập trung nhìn về một hướng, chẳng hề quan tâm đến những gì xung quanh.

.
Dần dần, một thiếu nữ mặc y phục đồ sộ sẫm bước ra, trên mặt của nàng không lộ ra biểu tình gì, trông rất khó gần. Nhưng thời điểm nàng xuất hiện, ánh mắt Cecil lập tức sáng lên, vẻ ngoài kinh thể hãi tục đó lại thêm rực rỡ.

.
Cả thế giới đều nhìn y, mà y thì chỉ nhìn người yêu của mình, như đang nhìn cả thế giới.

.
Mier ngồi trên ghế lô chứng kiến mọi chuyện, nó nghĩ, thật đúng là khiến người ta ghen tị... Người đó.

.
Dường như tất cả người xem đều có cùng một suy nghĩ, họ nhìn thiếu nữ trên sân khấu, hận không thể tự mình thay thế. Bình tĩnh xem xét lại thì thấy thiếu nữ tóc đen đó quả thật cũng rất thanh tú, chỉ là không thể sánh với Cecil mà thôi.

.
Đỗ Trạch cứng ngắc ngồi trên bãi cỏ, cho dù thấy lơ mơ, cậu cũng có thể cảm giác được những ánh mắt hung ác đang đâm chém thân thể mình, chém chém, chém cho cậu chết đi sống lại, hận không thể khiến cậu máu tươi văng ba thước.

Cứu, cứu mạng... QAA

.

Trên đầu nằng nặng, Tu đang đội vòng hoa lên đầu cậu, kế tiếp cậu phải theo kịch bản mà hôn nhẹ lên mặt Tu một cái.

.

Nhưng mà... biên kịch ơi, anh không phải có thù oán gì với người diễn vai người yêu chứ! Dưới tình huống này mà đi hôn kẻ lam nhan chuyên gây họa đó, tiểu sinh thật sự có thể toàn thân trở về hả?!

.

Đỗ Trạch hơi tựa vào người Tu một chút, phút chốc cảm thấy ánh mắt như dao chém vào người mình lại tăng thêm mấy cái.

.

Mẹ kiếp tiểu sinh đây là đang dùng tánh mạng để diễn kịch đó!

.

Tu cũng phát hiện Đỗ Trạch đang cứng người giữa sàn tiến lùi không được, hấn không hề nghĩ ngợi, cực kỳ quyết đoán chủ động hôn xuống.

.

Đỗ Trạch trợn trắng mắt: Tu hôn miệng chứ không phải mặt!

.

Trước sự chăm chú của toàn thể khán giả, Tinh Linh tóc trắng ôm thiếu nữ tóc đen, thân mật hôn môi, sự kịch liệt đó thậm chí khiến không ít người mặt đỏ tim đập. Đỗ Trạch hoàn toàn không dám giây dụa, cậu còn chưa kịp ngậm miệng đã bị cướp đi tất cả không khí. Lúc đầu tên ngốc còn có thể nhớ rõ họ đang diễn kịch, đến cuối cùng khi bị buông ra, cậu đã không phân biệt được phương hướng nào nữa, chỉ biết để im cho Tu ôm chặt vào lòng.

.

Cecil ôm nàng, hôn môi người yêu tóc đen: “Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.”

.

Người yêu lặng im trong lòng y một lúc lâu, sau đó nhẹ nhàng lên tiếng: “Ừ.”

.

Chim chóc không còn hót, đóa hoa cúi thấp đầu, cả thế giới nhìn chăm chú phản ứng của người yêu, sự yên lặng đáng sợ.

.

Cả thế giới đều yêu mến Cecil, còn ghen tị với người yêu của y.

.

Đoàn trưởng sững sờ ở hậu trường: nội dung nguyên bản của vở kịch là Cecil đưa vòng hoa cho người yêu, người yêu hôn lên mặt Cecil nói “Vĩnh viễn ở bên nhau”, Cecil hôn đáp lại người yêu rồi đồng ý. Nhưng khi thấy màn vừa này, đoàn trưởng phát hiện làm thế hiệu quả sẽ càng tăng, bởi vì Cecil xinh đẹp luôn luôn chủ động, cho nên mọi người sẽ ghen tị với người yêu của y hơn.

.

Lúc Đỗ Trạch bước xuống khỏi sân khấu, cả người cậu nhẹ tênh, bây giờ đoàn kịch đang bắt đầu màn Cecil và người yêu phải chia lìa. Vai người yêu tiếp theo đều do diễn viên của đoàn kịch Tinh Quang diễn, không còn việc của cậu nữa. Tên ngốc đơ mặt bước thẳng tới phòng thay trang phục, không dám nhìn những ánh

mắt của người khác hướng về mình. Từ khi cậu và Tu được duyệt chỉ trong một lần diễn tập màn thứ hai, ánh nhìn của mọi người với họ kỳ lạ hẳn đi. Mier đã nức nở bảo mình lại thất tình, Enoch thì có thái độ hai người đều là anh em tốt của ta cho nên ta sẽ ủng hộ hết mực. Có thể trông cậy vào lời giải thích của tên ngốc có rào cản xã giao được không? Không, cho nên tên ngốc nào đó chỉ bói ra đúng một câu “Mọi người hiểu lầm rồi”, không có phiên ngoại gì thêm. Sau đó, ngay lúc này thôi, cậu và Tu đã thực hiện một màn hôn nồng nhiệt đúng tiêu chuẩn trước mặt bao nhiêu là người.

.

Ha ha.

.

Lúc Đỗ Trạch sắp đến phòng thay trang phục, đoàn trưởng cười tủm tỉm chắn trước mặt cậu.

.

“Ta có việc muốn nhờ người...”

.

Trăm chim nói với người đó: người già yếu như thế, làm sao xứng với Cecil.

.

Muôn hoa nói với người đó: người xấu xí như thế, làm sao xứng với Cecil.

.

Trong ghế lô, Vieruodis nhìn người yêu trên sân khấu đang bị trăm chim muôn hoa bao vây, nàng nắm chặt tay vịn của xe lăn đến nỗi vùng da quanh đó trở nên trắng bệch.

.

Người đó bắt đầu nghĩ rằng: nếu ta cũng trở nên xinh đẹp như thế, có phải ta sẽ được ở bên Cecil không?

.

Trong ký ức, có một người tên là Vieruodis đã nghĩ rằng: nếu ta có thể chế ra thứ thuốc hồi xuân, có phải ta sẽ được ở bên hắn không?

.

Vì thế người đó đã sử dụng ma pháp cấm kỵ.

.

Một làn sương tràn ngập trên sân khấu, trận ma pháp dùng máu tạo ra dần dần biến mất, người yêu Cecil đứng nơi sân khấu, đưa lưng về phía khán giả. Ngay lúc này lời dẫn chuyện vang lên.

.

Cuối cùng, người đó trở nên xinh đẹp hơn.

.

Không ai thấy được khuôn mặt của người đó, họ chỉ nghĩ, người mà xinh đẹp hơn cả Cecil rốt cuộc là ai?

.

Vì thế thần trả lại thời gian cho Cecil, đông cứng thời gian của người đó.

.

Màn cuối, Tu bước ra từ một chỗ của vườn hoa, khi thấy người trên sân khấu là ai, hắn sửng sốt. Đó là Đỗ Trạch.

.

Tại hai đầu vườn hoa, hai người nhìn nhau. Trong truyền thuyết Cecil, đây chính là kết cục. Nhưng Đỗ Trạch vẫn muốn cho hắn một sự công bằng, cậu nhìn Tu ở đầu kia, bàn tay theo thói quen ấn vào chiếc tai nghe được giấu dưới mái tóc đen dài, nghiêm túc nói: “Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.”

.

Đầu tiên, Tu giật mình, sau đó biểu cảm trở nên dịu dàng khiến cho người ta phải rơi nước mắt.

.

“Ừ.”

.

Màn kịch khép lại.

.

Khán giả nhìn bức màn đỏ tươi, mãi vẫn chưa hoàn hồn.

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Tác giả: Hãy nói ra chuyện mà cậu không thể hiểu được nhất.

.

Độc giả: Nhân vật chính trong văn nghệ được thưởng hay kéo dài.

.

Nhân vật chính: Vì đó là (đối mặt) người.

Ảnh lùm được bên Vnsharing

47. Chương 47

Tác giả: Thời gian ngăn cách đôi tình nhân.

.

Khán phòng tĩnh lặng, đoàn trưởng ở phía sau sân khấu lo lắng hồi hộp. Màn diễn này đã thất bại rồi ư?

.

Antonio uống một miệng rượu, lão thả bầu rượu xuống rồi bắt đầu vỗ tay. Tiếng vỗ tay thanh thúy vang vọng khắp khán phòng, khán giả chợt bừng tỉnh khỏi ảo mộng. Như bị khích theo, càng ngày càng nhiều người tham gia vào hàng ngũ vỗ tay, cuối cùng, tiếng vỗ tay vang dội khắp nơi, kéo dài rất lâu.

.

Trong ghế lô, Vieruodis nhìn gắt gao bức màn đỏ chói, tưởng như muốn nhìn xuyên qua đó để thấy được Cecil và người yêu.

.

Vĩnh viễn ở bên nhau... Đó là một câu nói đáng chê cười.

.

Vieruodis run rẩy thò tay vào túi muốn lấy chiếc đồng hồ quả quýt của mình ra, nhưng túi áo trống không.

.

.
“Mọi người vất vả rồi!” Đoàn trưởng cười tíu mắt. “Vở diễn rất thành công!”

.
“Hura!”

.
“Tăng lương tăng lương!”

.
...

.
Tất cả mọi người đều cười rất vui. Đỗ Trạch đeo kính lên, cậu nhân lúc Tu đang ở phòng thay trang phục mà đến tìm Enoch. Enoch thấy Đỗ Trạch thì rất hưng phấn:

.
“Làm phiên hai người, tặc gia ta đã thành công rồi!”

.

Đỗ Trạch biết Enoch đang nói đến nhiệm vụ xuất sư. Giờ Enoch đã hoàn thành nhiệm vụ, rốt cuộc cậu cũng được cầm lại cuốn đồng nhân của mình.

.

“Sách của tôi đâu?”

.

“Ngày mai sẽ trả lại cho.” Enoch nói: “Lần trước vì muốn xóa bỏ phong ấn của nó, ta đã để nó lại nơi của một người bạn.” Đường như gã vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: “Hắc ~ nói cho ta biết trong đó có cái gì được không?”

.

Thiếu niên, không tìm đường chết thì sẽ không chết đâu.

.

Đỗ Trạch đang định dẫn Enoch khi trả thì dừng để Tu phát hiện, chợt thấy đạo tặc đối diện mở to đôi mắt hiện vẻ kinh ngạc. Đỗ Trạch định quay đầu lại thì bị một kẻ ôm chặt lấy từ đằng sau, một giọng nói lỗ mãng đập vào tai cậu.

.

“Nào, để ta xem, người còn đẹp hơn cả Cecil là ai nào.”

.

Phản ứng đầu tiên ngay lúc đó của Đỗ Trạch là , đại thần tình tiết, ngài có cần phải chuyên nghiệp đến thế không! Tình tiết ở Tinh quốc trong Hỗn huyết chia thành ba giai đoạn, giai đoạn một là Enoch xuất sư, giai đoạn hai là quan nhĩ đại tìm ngược: con trai Elvin của thủ tướng Tinh quốc nổi danh hảo sắc với phụ nữ, sau khi Cecil diễn xong, quan nhĩ đại nhộn nhạo chạy đến hậu trường, sau đó đùa giỡn nữ chính đã đóng vai người yêu của Cecil. Tu thay xong quần áo bước ra khỏi phòng trang phục ngăn cản tên quan nhĩ đại, vì thế tên quan nhĩ đại thẹn quá hóa giận. Gã thấy Tu chỉ có huy chương chiến sĩ sơ cấp nên đưa ra lời mời quyết đấu một trận sống mái.

.
Đỗ Trạch ngụ ý rằng cậu rất thích tình tiết cái tên XX đến tìm ngược bị manh chủ giả heo ăn hổ này, nhưng... có gì nữ chính trong đó lại đổi thành cậu hả?! Tên ngốc nhìn nữ chính đích thực đang đứng cách đó không xa, rồi lại nhìn nhìn bộ nữ trang mình chưa kịp thay, không còn lời gì để nói.

.
Enoch lấy lại phản ứng: “Thả y ra!”

.
“Ta không thả đấy, sao nào?” Elvin hừ một tiếng, gã liếc mắt, hai tên thị vệ bước tới bao vây Enoch. Elvin kề mũi nơi vai Đỗ Trạch, dùng sức hít hà: “Bảo bối, nàng thơm thật đấy.”

.
Toàn thân Đỗ Trạch nổi đầy da gà da vịt.

.
“Tôi là đàn ông.”

.
Elvin tưởng Đỗ Trạch muốn tìm cơ để thoát thân, gã phát ra tiếng cười *** đàng: “Vây cởi hết quần áo ra đi, ta xem nàng giống đàn ông chỗ nào...”

.
Enoch đang định vượt qua hai tên thị vệ để cứu Đỗ Trạch thì chợt thấy một bóng xanh xẹt qua đánh vào giữa trán cái kẻ ăn chơi trác táng đó.

.
Lực đánh rất mạnh khiến Elvin phải thả Đỗ Trạch ra, lão đảo lui về sau vài bước. Gã ấn tay lên trán mình, ở đó đã nổi lên một cục u nhỏ. Dưới ánh mắt của mọi người, Tu xuất hiện với khuôn mặt lạnh băng. Hắn đến bên Đỗ Trạch, vươn tay vuốt thẳng nếp gấp bị Elvin làm nhăn, như phải đi thứ gì đó rất ghê tởm.

.
“Người dám làm thế với ta —— ”

.
Elvin thét lên nửa câu rồi im bật. Tĩnh mịch, một khung cảnh tĩnh mịch, toàn bộ không gian như bị đông lại, Tinh Linh tóc trắng đó rõ ràng đang im lặng chỉnh sửa lại quần áo cho thanh niên tóc đen, thậm chí cả khuôn mặt cũng không có chút dữ tợn nào, thế nhưng Elvin lại cảm thấy gã đã chết, gã đã bị đối phương giết chết.

.
Để minh chứng cho suy nghĩ của Elvin, giọng nói không chút độ ấm của Tu vang lên mở đầu cho khúc nhạc tử vong.

.
“Nảy mầm.”

.
Một cơn đau kịch liệt lan tỏa từ trán Elvin. Gã bưng trán mình rồi phát ra tiếng hét thảm thiết. Mọi người hoảng sợ khi thấy cành lá thanh mảnh vươn ra từ khe hở nơi trán Elvin, thứ màu xanh nhạt đẹp đẽ đó khiến biết bao người cảm thấy rùng mình.

“Sinh trưởng.”

.

Không chỉ ở trán, mà mắt, mũi, miệng, tai của Elvin đều có dây leo vươn ra. Gã lặn lội dưới đất, móng tay sắc nhọn cắt qua làn da để lộ những nhánh cây nhỏ mảnh thâm đẫm máu. Hai tên thị vệ kích động muốn chạy qua cứu chủ nhân của mình, một tên trong số đó có ý đồ đưa Elvin đi, nhưng khi y tới gần, những cành cây đó bắt đầu tấn công, và khi y chém đứt chúng, Elvin lại phát ra những tiếng hét thảm thiết như đang bị cắt đi da thịt. Một thị vệ khác định tóm lấy Tu, nhưng khi gã thấy cặp mắt Tu, nhất thời nghĩ rằng nếu giờ mình tiến tới một bước nữa thì chắc chắn sẽ chết không toàn thây.

.

Nghe được tiếng hét như bị cắt xẻo đó, Đỗ Trạch theo quán tính quay đầu để nhìn, nhưng lại bị Tu đè cổ không cho động đậy.

.

“Đừng nhìn.” Giọng Tu lạnh băng: “Bẩn lắm.”

.

Khi những cành cây trườn ra khỏi đôi giày, Elvin gần như không còn phát ra tiếng động nào nữa. Cuối cùng, Tu thốt lên hai chữ kết thúc quá trình tử vong đó.

.

“Nở hoa.”

.

Ngay lập tức, trên những cành cây nhiễm máu nở rộ ra bông hoa nhỏ màu trắng. Sắc màu tinh khiết đó hoàn toàn không hợp với màu máu ghê rợn, cũng là sự đối lập đáng kinh nhất.

.

Đỗ Trạch đã được Tu buông ra, cậu quay đầu lại nhưng chỉ có thể thấy đóa hoa trắng đang nở gắn kết với cành lá, miễn cưỡng thấy được chút lông màu đỏ. Cho dù không chứng kiến toàn bộ quá trình, Đỗ Trạch cũng biết được kết cục từ nét mặt của mọi người xung quanh. Kịch bản không đúng, đại thần tình tiết ơi! Không phải đã bảo Tu chỉ ngăn cản tên quan nhị đại xấu xa thôi hả, sao vừa lên sân đã xử lý con nhà người ta rồi?! Tuy sau này Tu cũng sẽ giết pháo hôi quan nhị đại tại đấu trường, nhưng đó là khi có ký hiệp nghị sống chết, thủ tướng dù giận dữ cũng không thể xuống tay với Tu, thế mà giờ...

.

Tên ngọc nào đó có một cảm tưởng sâu sắc rằng, đây là khúc dạo đầu của bản nhạc truy nã.

.

Mọi người ngậy ra như phỗng nhìn tất cả những gì đã xảy ra, hai tên thị vệ của Elvin định lên bỏ đi thì bị Enoch đánh ngất. Đoàn trưởng nhìn đóa hoa trắng đang biến thi thể kia thành chất dinh dưỡng, lại nhìn Tinh Linh tóc trắng không có biểu hiện gì hết, cắn răng sai người mau đóng cửa lại. Hiện tại ở đây đều là người trong nhà, nếu xử lý nhanh chóng sẽ không có ai phát hiện. Đoàn trưởng mới vừa nghĩ như vậy lập tức nhìn thấy ở đây không biết khi nào đã có thêm một gương mặt xa lạ. Đó là một nhà nữ luyện kim ngồi trên xe lăn, nàng mang mạng che mặt, tay đeo găng, toàn thân từ trên xuống dưới đều che kín bưng, hoàn toàn không nhìn được dáng vẻ của nàng. Trên đầu gối nàng có một con Chimera nhỏ nhỏ đang say ngủ.

.

Nhà nữ luyện kim mở miệng: “Ta là Vieruodis.”

.

Sau khi nghe được thân phận của nhà luyện kim, đoàn trưởng há hốc mồm. Một nhà luyện kim nổi tiếng sao lại đột ngột xuất hiện ở đây, hơn nữa lại đúng ngay thời khắc nguy hiểm này. Hắn hoàn toàn không biết Vieruodis đến đây từ lúc nào, đã ở được bao lâu.

Chẳng biết là may mắn hay bất hạnh, Vieruodis không thèm để ý tới đóa hoa trắng mang theo vết máu dưới đất. Cho dù cách một tấm mạng, mọi người vẫn có thể nhìn ra nàng đang nhìn chăm chăm vào Enoch.

“Chàng trai trẻ, chẳng lẽ cha mẹ ngươi không dạy rằng, không được tùy tiện lấy cắp đồ của kẻ khác à?”

“Xin lỗi.” Enoch cứng người cười ha ha: “Ta không có cha mẹ, chỉ có một ông thầy già mà nhí nhố thôi.”

“Thầy của ngươi là ai?”

“Jack, vua đạo tặc Jack.”

Enoch sở dĩ trả lời thành thật như thế là bởi lúc trước khi gã tra tư liệu của Vieruodis, phát hiện nhà luyện kim nổi tiếng này lúc còn trẻ là một người bạn rất thân với vua đạo tặc Jack, đã từng cùng nhau mạo hiểm đi qua rất nhiều nơi, cuối cùng sau một lần nguy hiểm nào đó đã chia tay trong gượng gạo. Enoch chưa từng nghe vua đạo tặc nhắc đến chuyện này, nghĩ đến nhiệm vụ xuất sứ, gã chắc chắn lão sư nhà mình trăm phần trăm là cố ý.

Kế tiếp Vieruodis quả thật có phản ứng giống như Enoch đã đoán, nhưng Enoch không ngờ phản ứng của Vieruodis lại kịch liệt đến vậy. Nghe được cái tên đó, Vieruodis dường như không kiềm chế được mà bắt đầu run rẩy: “... Trả đồng hồ lại đây.”

Enoch còn muốn nói gì đó lại chợt nghe Vieruodis cao giọng, gần như hét chói tai: “Trả đồng hồ lại cho ta!”

Con Chimera trong lòng Vieruodis đột ngột bùng tỉnh, nó nhảy ra khỏi vòng tay của nhà luyện kim, thân thể như được thổi khí bành trướng nhanh đến chóng mặt, cuối cùng biến thành một con quái thú thân cao bốn thước, đầu sư tử mình dê và có đuôi rắn rất lớn. Chimera nhìn Enoch như hổ rình mồi, nước miếng nhỏ ra từ khóe miệng, rơi xuống đất thì phát ra tiếng xèo xèo của vật bị ăn mòn.

“Tiền, tiền bồi, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ —— ”

Chimera trực tiếp đánh tới, Enoch nhảy lên nhảy xuống né tránh sự công kích của nó. Không thể không nói, ở phương diện chạy trốn né tránh, tên đạo tặc tóc ngắn này khá là tâm đắc, gã thậm chí còn duy trì được vài hiệp trước sự tấn công mãnh liệt của Tu. Enoch một bên né tránh đòn tấn công của Chimera, một bên nỗ lực đàm phán với Vieruodis. Lúc phát hiện Vieruodis đã hoàn toàn đánh mất lý trí, Enoch chỉ có thể lựa chọn một hạ sách.

Chimera cắn xuống Enoch, nhưng đây chẳng qua chỉ là ảo ảnh, Enoch thật sự đã bay tới phía sau Vieruodis, cưỡng ép chủ nhân của quái thú.

“Đắc tội.” Giọng nói của đạo tặc tràn ngập chua xót. “Tiền bối, xin bình tĩnh một chút.”

Vieruodis không hề cảm thấy mình đang bị bắt, nàng gần như nỉ non thì thào: “Dời hình hoán ảnh, dời hình hoán ảnh... A, đúng là y rồi...”

“Ta vô ý mạo phạm ngài, tiền bối, sư phụ của ta đã giao cho ta một nhiệm vụ, y chắc là muốn gặp người, cho nên mới —— ”

“Ta không muốn gặp y.” Giọng nói hiện giờ của Vieruodis rất bình tĩnh, nhưng lại giống như sự yên lặng trước cơn bão táp: “Buông ra, sau đó trả chiếc đồng hồ lại đây.”

Thấy Enoch do dự, nhà luyện kim lấy từ trong lòng ra một cái lọ nhỏ.

“Chỉ cần ta mở cái lọ này ra, tất cả người ở đây sẽ chết hết, muốn thử không?”

Không khí trở nên căng thẳng, ngay cả Tu cũng không thể giữ thái độ sống chết mặc bay được nữa, hần nắn lấy Đồ Trạch, chuẩn bị rời đi bất kỳ lúc nào. Ngay lúc không khí bị nén lại tới đỉnh điểm, trên trần nhà phát ra một tiếng thở dài: “Dis, đừng làm khó dễ tiểu bối nữa.”

Một thân ảnh nhảy xuống, đó là một đứa nhỏ có khuôn mặt đầy tàn nhang, chỉ khoảng mười tuổi. Enoch vừa thấy bé trai đó thì buông Vieruodis ra, bước vội tới bên người bé trai: “Sư phụ!”

Gần như tất cả mọi người đều nghĩ mình nghe lầm, nhưng chuyện phát sinh kế tiếp đã chứng minh rằng, lúc này không phải là ảo giác tập thể.

“Thằng ngu, vô dụng.” Bé trai lộ ra vẻ mặt ghét bỏ: “Sau này mà có ra ngoài thì đừng nói người là học trò của ta.”

“Tặc gia ta không thêm!” Enoch tức giận, gã lấy đồng hồ quả quýt ra, giao cho đứa bé.

Cho dù có không muốn tin đi nữa thì mọi chuyện trước mắt đây đã nói lên tất cả. Đứa bé thoát nhìn chỉ mới mười tuổi đó chính là vua đạo tặc Jack nổi danh. Ngoại trừ đương sự, chỉ có Đồ Trạch biết: vua đạo tặc Jack sở dĩ “trẻ tuổi” như vậy là vì thời gian của y đã bị nghịch chuyển — y sẽ nhỏ dần lại, từ một thằng nhóc biến về trẻ sơ sinh, cuối cùng là thành phôi thai, đó chính là “cái chết” của y.

Jack nhìn chiếc đồng hồ quả quýt đó, mắt y ánh lên tia sáng hoài niệm phức tạp. Y xiết chặt đồng hồ, nhìn sang Vieruodis vẫn luôn im lặng kể từ lúc y xuất hiện.

“Dis, đã lâu không gặp.”

Thấy Vieruodis ngồi trên xe lăn như một pho tượng, Jack giống như một bé trai muốn đùa giỡn để gây sự chú ý với bé gái mà mình thích, quơ quơ chiếc đồng hồ, nở nụ cười tà ác: “Nếu nàng không để ý tới ta, ta sẽ ném vỡ nó.”

Vieruodis vẫn không phản ứng, đứa bé nhăn mặt, trông như vừa bị kẻ khác bắt nạt. Đôi mắt Enoch đảo qua đảo lại hai người một vòng, sau cùng nhin không được mà hỏi: “Sự phụ quen tiền bối?”

“Không được gọi tiền bối, gọi sư mẫu đi.” Jack nói.

Enoch kinh hoảng, mọi người cũng kinh hoảng. Vua đạo tặc Jack và Vieruodis đã từng là cặp đôi ăn ý nổi tiếng khắp đại lục, họ đã mạo hiểm qua nhiều nơi, sáng tạo nên nhiều truyền thuyết. Nhưng cách đây hai mươi năm, họ đột ngột giải tán, một người ẩn cư trong tháp ma pháp hầu như không rời nửa bước, một người thì rời khỏi tầm mắt của thế gian. Về quan hệ giữa Jack và Vieruodis, đã từng có một lời đồn họ là tình nhân, giờ phút này nó đã được đương sự chứng thực. Tất cả mọi người ở đây đều có cảm giác rằng mình đang được tham gia vào một giai thoại.

“A...”

Lúc này, đương sự còn lại bỗng phát ra tiếng cười lạnh. Vieruodis đã mở miệng, giọng nói lạnh lùng: “Người vẫn thích gạt người nhỉ.”

“Đâu có gạt, chúng ta vốn là một đôi mà.” Jack nhìn lướt qua những người xung quanh: “Tất cả mọi người cho là thế, đúng không?”

Người bị vua đạo tặc nhìn đều theo phản xạ gật đầu. Vieruodis im lặng rồi chợt vươn tay xóc mạng che mặt của mình lên. Khi Vieruodis để lộ dung mạo thật, mọi người mới phát hiện hóa ra nàng ta là một bà lão tóc trắng xóa.

Cho dù đã biết trước chuyện này, nhưng Đỗ Trạch vẫn thấy cảm động như thuở nào. Vieruodis và Jack quả thật đã từng là một đôi tình nhân, nhưng trong một lần mạo hiểm, họ tiến vào di tích Chu Nho; tại đó, hai người đã kích hoạt một kiến trúc, sau đó chạm vào bánh xe thời gian. Và một hồi bị kích bắt đầu, sau khi rời khỏi di tích Chu Nho, họ phát hiện thời gian của mình bị trục trặc: Vieruodis nhanh chóng già đi, mà Jack thì lại tốc hành trẻ hóa.

Thời gian ngăn cách đôi tình nhân. Ngay bây giờ, Vieruodis và Jack đứng chung với nhau trông như là một cặp bà cháu.

Trước mọi ánh mắt ngạc nhiên, Vieruodis nở nụ cười: “Các người nói đi, ta và y có phải một đôi không.”

Nàng tự nhủ: Người già yếu như thế, sao có thể ở bên y.

.

Nàng tự nhủ: Người xấu xí như thế, sao có thể ở bên y.

.

Nếu ta có thể chế ra loại thuốc hồi xuân, có phải ta sẽ được ở bên y không?

.

Trong ký ức, thiếu niên với khuôn mặt đầy tàn nhang trao chiếc đồng hồ quả quýt cho thiếu nữ: Chúng ta trời sinh đã là một đôi.

.

“Tại sao lại không chứ?” Jack đến trước người Vieruodis, y nhẹ nhàng đặt chiếc đồng hồ lên trên đầu gối Vieruodis: “Chúng ta trời sinh đã là một đôi.”

.

Vì Jack lại gần nên Vieruodis theo bản năng xoay đầu đi nhưng lại bị người ta giữ lấy, bé trai trước mắt mang nét nghiêm túc nói: “Nàng xem, không ai chịu thương yêu thằng nhóc này, cũng không ai chịu theo đuổi lão bà như nàng, vậy thì chúng ta chỉ có thể ở bên nhau.”

.

Dưới ánh mắt sững sờ của Vieruodis, Jack chớp mắt vài cái: “Tuy rằng chúng ta khác hướng, nhưng vẫn có thể cùng chết.”

.

Chất lỏng trong suốt trượt xuống theo nếp nhăn, Vieruodis nhắm nghiền hai mắt: “... Khó coi quá, không hợp.”

.

“Vậy thì không cho họ nhìn, chúng ta lại mạo hiểm cùng nhau, lần này sẽ đến một nơi không có người ở.” Jack hôn lên khóe mắt Vieruodis: “Dis, đừng tránh né ta, chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian.”

.

Vieruodis chỉ mãi rơi nước mắt, bờ môi run run không nói được gì, nụ cười của Jack cũng chứa sự chua xót.

.

“Người người yêu rõ ràng là y, sao lại phải quan tâm tới cái nhìn của người khác.”

.

Mọi người kinh ngạc quay phắt đầu nhìn về phía Tinh Linh tóc trắng vừa thốt ra những lời này, ngay cả Vieruodis cũng phải mở mắt. Đỗ Trạch theo bản năng nhìn Tu, chợt phát hiện Tu dường như vẫn luôn nhìn cậu chăm chăm, giống như cậu vừa rồi là dành cho cậu. Khi thấy Đỗ Trạch nhìn lại mình, đôi tay Tu run rẩy, như muốn vươn tay chạm tới Đỗ Trạch rồi lại lặng lẽ kiềm chế.

.

—— Người người thích rõ ràng là ta, sao lại phải quan tâm đến suy nghĩ của kẻ khác.

.

Tiếp nhận ta... khó đến vậy sao?

.

Đỗ Trạch như đọc được điều gì đó từ con ngươi xanh biếc của Tu, nhưng rồi cậu lại cúi thấp đầu, che đi đôi mắt rồi bời.

.
—— Tôi cho tới bây giờ đều không quan tâm đến suy nghĩ của kẻ khác ra sao.

.
Cho tới bây giờ đều chưa từng nói... không thích.

.
Đây là người mà cậu để ý nhất trên thế giới này, lúc đầu là vì áy náy nên mới để ý, nhưng dần dà, cậu đã không còn phân biệt được tình cảm của mình với Tu là gì nữa.

.
Muốn Tu tốt đẹp, muốn đối tốt với Tu. Tu muốn gì, những thứ có thể cậu đều cho đi, nhưng bản thân cậu lại không được, bởi vì cậu sẽ hối hận.

.
Tu thích ai, để ý ai, muốn ai có thể là bất kỳ kẻ nào trên thế giới này, nhưng tuyệt đối không phải một kẻ tên là Đỗ Trạch.

.
Cậu không biết mình sẽ còn ở lại thế giới này bao lâu.

.
Tựa như câu chuyện Cecil đã cho thấy: khi thời gian của một bên bị ngừng lại, việc kế tiếp sẽ là chia lìa.

.
Cậu không có thời gian ngừng lại, nhưng lại có giờ hoàn tác.

.
Kể từ lúc đặt chân vào thế giới này cậu đã có bàn tay vàng, từ đầu tới đuôi nó đều nhắc nhở cậu rằng:

.
Mày không phải người của thế giới này.

.
Cho nên sớm hay muộn cũng sẽ rời khỏi đây.

.

.
Đọc xong chương này cứ có một cảm giác đối lập khó chịu. Một bên là kinh tởm màn giết người của Tu, một bên là cảm động với tình yêu của Vua đạo tặc và Nhà luyện kim. Mâu thuẫn, mâu thuẫn TAT

48. Chương 48

Nhân vật chính: Ta đã muốn làm thế từ lâu rồi.

.
“Chuyện này cứ để ta xử lý, thủ tướng sẽ không quấy rầy các người đâu.” Jack chớp mắt mấy cái với Tu và Đỗ Trạch: “Coi như đó là thù lao các người đã giúp ta tìm được Dis vậy.”

Enoch cầm nước thuốc mà Vieruodis cho vẩy lên hoa trắng, hoa trắng và vết máu bị hòa tan chỉ trong chớp mắt, gã nghe theo lời Jack, mang hai tên thị vệ của Elvin đi xử lý.

“Ta và Dis sẽ không xuất hiện nữa, người có thể giúp ta trông chừng Enoch không?” Jack nói: “Các người cũng đã phát hiện, cái tên học trò ngu ngốc của ta căn bản chả có tí thường thức gì cả. Từ lúc ta nhặt được nó đến giờ, đầu nó cứ bị thiếu muối như thế đấy, dạy kiểu nào nó cũng không biết đúng sai. Đáng mừng là nó lại rất nghe lời, cho nên rất hợp với người.” Jack ngửa đầu nhìn Tu, đôi mắt như thấu hiểu tất cả: “Người có thể xem nó là quân cờ, có thể xem nó là thủ hạ, người muốn dùng nó thế nào thì cứ dùng như thế ấy. Ta chỉ có một yêu cầu, hay nói là lời cầu xin đi, đừng để thằng ngốc đó chết.”

Chính vì nguyên nhân này, Enoch trong tiểu thuyết Hỗn huyết mới trở thành em trai đặc lực nhất của Tu. Loại người lỗ mãng không biết đúng sai này nếu mà phối hợp với Tu thì thật là tuyệt vời. Dù Tu có sai Enoch làm những chuyện tàn nhẫn thì tên đó cũng không hề do dự gì, chỉ biết ngu ngơ theo chân Tu phản xã hội, phản sinh linh, phản đại lục, phản đến quên trời quên đất. Cho nên mỗi lần đối mặt với Enoch, Đỗ Trạch không biết nói gì cho phải. Biết rõ tên này mai sau có thể là trợ thủ đặc lực của mình chủ, nhưng cứ mỗi lần nghĩ đến là lại có một cảm giác thốn không thể tả.

Tu lạnh lùng từ chối, Jack nhún vai.

“Được rồi, vì mạng sống của nó, ta sẽ bảo nó tránh người thật xa vậy.”

Vua đạo tặc nói một câu đầy ẩn ý, sau đó đến bên Vieruodis. Mọi người ngóng theo hình bóng Jack đang đỡ Vieruodis rời đi, hai người trông như đôi bà cháu ấm áp hòa thuận, nhưng giờ đây họ đã không còn để ý đến nó nữa.

Ngày hôm sau, Đỗ Trạch mãn nguyện cầm trên tay cuốn đồng nhân của mình. Tuy vẫn là lúc Tu không để ý mà lấy lại, nhưng khi Đỗ Trạch thấy được cuốn đồng nhân, cậu phát hiện mình hoàn toàn không phải lo lắng về việc mình chủ sẽ nhận ra đây là cuốn sách vàng đó. Tên ngốc nhìn chằm chằm cuốn đồng nhân bị một chiếc hộp đen khóa lại, bên ngoài còn phủ kín dây phong ấn. Trong giây phút đó, cậu chợt nghĩ đến khuôn mặt biến sắc của vị thánh tử khi khóa cuốn sách này vào chiếc hộp.

Đồng nhân văn: đây là play trời buộc đó.

Đỗ Trạch vuốt ve đầu chó của cuốn đồng nhân cười mà không nói: rất hợp với mày.

Hiện giờ, cuốn sách đã trở về, làm gì tiếp đây?

Nguyên văn trong Hỗn huyết, Tu sẽ xử tên quan nhậ đại tại đấu trường, tuy chọc giận thủ tướng, nhưng lại chiếm được cảm tình của hoàng đế Tinh quốc, do đó đã mở ra tình tiết thứ ba ở Tinh quốc: mình chủ dẫn theo chúng em trai, em gái gia nhập vào phe hoàng đế, giúp hoàng đế giải quyết được rất nhiều kẻ địch, tăng đây cảm tình với hoàng đế. Khi đế quốc Quang Minh phát thiệp mời tới giải đấu vũ khí, Tu đã đại diện cho hoàng đế đến đế quốc Quang Minh và gặp được rất nhiều người quen.

Công chúa Kelly, thánh tử Eric và thánh nữ Vivian.

.

Nếu tình tiết hoàng đế nhỏ đã bị chặn ngang, vậy tiếp theo phải dẫn manh chủ đến thắng giải đấu vũ khí để gặp lại tình yêu đích thực chứ nhỉ?

.

Lúc này đây, Tu còn từ chối được nữa ư?

.

Đỗ Trạch có hơi buồn bã thất vọng, người đưa cuốn sách đến không phải là Enoch, tên đạo tặc đó chắc đã bị đạo sư của mình cấm tiếp xúc với họ. Dù là em gái, đạo sư hay em trai, cả đám đều bị Tu chối từ. Hẳn thật sự muốn ép buộc mọi người bỏ đi, chỉ chừa lại hai người trên thế giới.

.

Nhưng, Tu đã chọn sai đối tượng rồi.

.

Tôi không phải người của nơi đây.

.

Tu xoay đầu lại hỏi: “Người vừa mới nói gì đó?”

.

Đỗ Trạch khê nhếch miệng, nhưng tiếng nói lại nghẹn nơi cổ họng không cất ra được. Đây không phải lần đầu tiên cậu muốn nói thẳng mọi chuyện với Tu, nhưng sức mạnh vô hình đó vẫn luôn ngăn cản cậu nói ra sự thật: Thế giới này là một quyển tiểu thuyết, anh là nhân vật chính, tôi là độc giả. Mà thứ sức mạnh vô hình đó lại như đang nhắc cậu rằng: Thế giới này là một quyển tiểu thuyết, cậu là độc giả, không phải nhân vật chính. Chính vì thứ giam cầm này đi kèm với giờ hoàn tác nên luôn khiến Đỗ Trạch cảm thấy mình bị thế giới này bài xích, sức mạnh bí ẩn đó không những lúc nào cũng nhìn cậu chằm chằm, mà còn đang tìm cơ hội để loại bỏ cậu.

.

“... Chúng ta đến giải đấu vũ khí nhé?”

.

Nghे xong câu nói của Đỗ Trạch, phản ứng đầu tiên của Tu là: “Người muốn thấy Eric?”

.

Tên gốc không biết nên làm biểu cảm gì khi mà manh chủ cứ nhớ mãi tức dịch quân. Cậu định giải thích thì Tu đã cất tiếng.

.

“Vừa khéo, ta cũng muốn.”

.

Thánh tử đại nhân, tiểu sinh thấy flag tử vong của anh đang phát lên đấy.

.

Enoch bảo Eric luôn tìm cậu, Đỗ Trạch cũng từng nghĩ về vấn đề này: Tại sao Eric lại phải tìm cậu? Nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu, vậy thì chỉ khi gặp nhau mới biết được sự thật là gì.

.

Khi họ sắp xếp hành lý để chuẩn bị khởi hành đến đế quốc Quang Minh, Đỗ Trạch lại phát hiện ra một vấn đề. Tên ngọc nhìn hộp đen trong tay, lâm vào trầm tư: Nếu còn là cuốn sách thì cậu có thể kẹp dưới nách, bây giờ bắt cậu tìm đâu ra ba lô chứ.

.

Tu đã phát hiện ra tình thế khó khăn của Đỗ Trạch, hần bước tới: “Đưa tay cho ta.”

.

Đỗ Trạch khó hiểu vươn tay rồi bỗng bị Tu nắm chặt. Cậu thấy Tu lấy từ trong áo ra một vật, đó là một chiếc nhẫn bạc, bên trên được khắc lam thủy tinh, trông khá quen mắt.

.

Mà từ từ, đây không phải là Không Gian Giới Chỉ lượm được ở chỗ Hỏa lãnh chúa hả? Tên ngọc chợt nhớ lại, lúc trước, vì để Tu đi công chiếm chị em Ma tộc xinh đẹp nên cậu mới đưa nhẫn cho Tu, đã thế còn cố ý nhắc nhở một câu...

.

—— Có thể tặng cho người mình thích.

.

Đỗ Trạch khiếp sợ vì chính sự ngu ngốc của mình. Cậu trừng mắt nhìn Tu đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa bên phải của cậu, sau đó chạm một vết máu nơi đầu ngón tay cậu. Máu đỏ rỉ ra. Tu quệt máu lên trên Không Gian Giới Chỉ, ánh sáng đỏ và ánh sáng xanh hiện lên. Ánh sáng xanh là ma pháp chữa trị của Tu, ánh sáng đỏ biểu thị cho việc nhận chủ. Tinh Linh liếm vết máu trên đầu ngón tay, mang theo cảm giác căm dục đẹp đẽ. Hần khóa tầm mắt vào chiếc nhẫn trên tay Đỗ Trạch, con người xanh biếc chất chứa thứ tình cảm sâu thẳm thẳm.

.

“Ta đã muốn làm thế từ lâu rồi.”

.

Rõ ràng nơi bị buộc chặt là ngón tay, thế mà trái tim lại truyền đến những cơn đau co thắt.

.

Tu ép bỏ em gái, đạo sư và em trai, mà cậu lại là thay cho những người đó, cướp đi tình tiết vốn thuộc về họ.

.

Vua đạo tặc Jack đã nói với Vieruodis: Chúng ta trời sinh đã là một đôi.

.

Đỗ Trạch nhìn chiếc nhẫn nơi tay, một câu nói nảy lên trong đầu cậu: độc giả và nhân vật chính chắc chắn là tình yêu đích thực.

.

—— Đến giải đấu vũ khí sẽ gặp được nữ chính số một Vivian, may mắn muốn Tu hết hy vọng, hay để bản thân may mắn hết hy vọng?

.

Ngày hôm sau, hai người rời khỏi Tinh quốc bắt đầu hành trình đến đế đô của đế quốc Quang Minh.

.

Giải đấu vũ khí là một tình tiết kịch tính nhất Hồn huyết . Đế quốc Quang Minh vì muốn lấy lòng Võ Thần đệ nhất Ulrik nên đã tổ chức giải đấu vũ khí, mục đích là kiếm cho vị Võ Thần mới gia nhập đế quốc Quang

Minh này một vũ khí phù hợp. Đế quốc Quang Minh có tiền tài quyền lực lớn mạnh, để hấp dẫn những người tài ba tham dự vào giải đấu, phần thưởng được đưa ra rất đặc sắc.

.

...

.

Giải nhất, được cưới công chúa Kelly.

.

Giải nhì, được chọn một bảo vật trong bảo khố hoàng gia.

.

Giải ba, được 5.000.000 kim tệ.

.

Bấy giờ, Đỗ Trạch và Tu đang đứng trước hội trường của giải đấu vũ khí xem bản thông tin về giải đấu.

.

Phần thưởng không khác gì trong ký ức, chúng quả thật rất có sức hút đối với đa số nhà tạo vũ khí, thậm chí còn gây chấn động đến một số người luôn đang ở ẩn. Cho dù họ không hứng thú với phần thưởng thì cũng sẽ có quý tộc hay đại gia tộc nào đó dùng những lời hứa hẹn và điều kiện tốt nhất để mời họ làm đại biểu tham dự. Chỉ cần đạt được giải nhất trong giải đấu vũ khí thì sẽ được cưới công chúa Kelly và có khả năng trở thành hoàng đế kế nhiệm của đế quốc Quang Minh.

.

Nhưng dù những người đó có mời người lùn rời núi thì cũng chẳng là gì đối với một Chu Nho cả. Ở mặt luyện rèn, Chu Nho được xem là ông tổ của người lùn. Trong nguyên tác, Tu làm đại biểu tham dự trận đấu này cho Tinh quốc, hẳn chuyển sang hình thái Chu Nho và làm ra một thanh kiếm. Manh chủ đã ra tay, ắt phải là thần khí, vì thế thanh kiếm đó đã gây chấn động toàn hội trường, Tu hoàn toàn xứng đáng với giải nhất. Tiếp đó, trước mặt bao người, Tu từ chối phần thưởng giải nhất, lựa chọn phần thưởng giải nhì, công chúa Kelly đã phải khóc nức nở trong nhục nhã ê chề.

.

Fan cuồng bày tỏ: Quá đã.

.

Tu và Đỗ Trạch bước tới điểm báo danh của giải đấu. Nhìn Tu điền vào đơn, Đỗ Trạch hơi rối rắm. Manh chủ tham gia giải đấu này có chút mạo hiểm: Sau giải đấu vũ khí, công chúa Kelly sẽ nhờ Ulrik đến ám sát Tinh Linh đã khiến nàng nhục nhã. Ulrik đồng ý, bởi y cũng nhắm vũ khí của Tu. Võ Thần đệ nhất không phải hạng vừa, Tu bị ép vào thế bí và phải dùng hình thái Vong Linh mới thoát được cái chết, cũng chính vào lúc này, Ariel đã dâng hiến linh hồn mình cho Tu.

.

Khi Tu giao tư liệu xong, tên ngọc ngời tới nghĩ lui rồi nói với hắn: “Đừng làm quá tốt.”

.

Tu hơi ngạc nhiên, Đỗ Trạch tiếp lời: “Không cần giải nhất, giải nhì là được rồi.”

.

Trong tiểu thuyết, Tu đạt giải nhì, có thể chọn một bảo vật từ bảo khố của đế quốc Quang Minh. Có ánh sáng của nhân vật chính soi tỏ, Tu tìm được một thần khí không gian bị vùi dập trong đám kho báu, không gian trong đó gần như là vô hạn. Đây mới chính là trang bị không gian xứng với manh chủ.

.
Trong tầm mắt Đỗ Trạch, khoe môi Tu hơi nhếch lên, hần vươn tay xoa gáy Đỗ Trạch.

.
“Ta không cần nàng ta.”

.
Đỗ Trạch sững sốt một chốc rồi mới kịp nhận ra lời nói lúc này đã sinh ra hiểu lầm, nhưng khi thấy đường cong bên môi Tu, cậu không thể nói được câu nào.

.
Thanh niên tóc đen hơi cúi thấp đầu, như một chú mèo đang hưởng ứng sự vỗ về.

.
Đến trung tuần, giải đấu vũ khí chính thức bắt đầu.

.
Đầu tiên là vòng loại, qua khâu khảo sát, các nhà giám định sẽ đánh rớt hàng hạng xoàng, chọn ra một số vũ khí có phẩm chất cao để đem ra triển lãm ở trận chung kết. Tu cầm một thanh kiếm đến dự thi, nghe đâu là thứ hần chế thử lúc ở di tích Chu Nho. Đỗ Trạch không am hiểu về vũ khí, cho nên cậu không biết nó tốt xấu ra sao, chỉ thấy thanh kiếm đó rất mượt mà. Về phần phẩm chất thuộc loại nào, Đỗ Trạch không rõ lắm, nếu Tu đã nói nó là hàng thử nghiệm thì chắc không phải thần khí rồi.

.
Thanh kiếm đó dễ dàng vượt qua vòng loại. Khi những người đó cầm kiếm rời đi, Đỗ Trạch có thể thấy tay họ đang run rẩy, nét mặt khiếp sợ.

.
Đỗ Trạch lại xác nhận với Tu: Thanh kiếm đó không tốt hả?

.
Tu gật đầu.

.
Tên ngọc tạm thời yên tâm.

.
Vòng loại tiến hành trong ba ngày, sau đó là đến trận chung kết, đây mới là phần quan trọng. Đế quốc Quang Minh mời những nhân vật nổi tiếng đến. Nội dung chủ yếu của trận chung kết là những tuyển thủ thay phiên nhau mang vũ khí lên sân khấu biểu diễn, những giám khảo và khách quý sẽ theo dõi và chọn ra ba người thắng cuộc.

.
Đỗ Trạch ngồi trong khán phòng, Tu ở nơi dành cho tuyển thủ, dãy số mà Tu bốc được là 99. Trận chung kết có tổng cộng 100 vũ khí, vũ khí của Tu nằm áp chót. Đỗ Trạch nhìn dãy khách quý trên sân khấu, hoàng đế Quang Minh đã xuất hiện, y có một khuôn mặt đỏ hồng với một bộ ria mép được cắt tỉa cẩn thận. Kế ngồi bên phải là một người trung niên có mũi ưng — Võ Thần đệ nhất Ulrik. Ngồi bên trái hoàng đế là một thiếu nữ mặc áo đỏ tóc xoắn xinh đẹp tuyệt trần, nàng là công chúa Kelly.

.
Trong tất cả em gái, người mà Đỗ Trạch ghét nhất là công chúa Kelly. Công chúa Kelly vừa ra trận đã kéo theo một mớ thù hận. Công chúa diện hạ kiêu ngạo khinh thường tất cả bình dân, mà Tu được công nhận là thiên tài ở học viện Ma Vũ, danh tiếng của hần vượt qua cả công chúa Kelly, cho nên công chúa Kelly

thường xuyên kéo người đến tìm ngược. Khi đó Đỗ Trạch rất ngây thơ, cho rằng đó là tương ái tương sát và Kelly là một em gái ngạo kiều, hoàn toàn không ngờ nàng ta lại ngạo kiều đến nỗi lấy oán trả ơn. Bởi vì nàng ta đã bán đứng Tu, không cho Tu cơ hội để lương thiện được nữa.

“... Bên dưới, chào mừng thánh tử, thánh nữ đã đến.”

Giây phút đó, Đỗ Trạch không tài nào miêu tả được tâm trạng của mình. Dưới sự ủng hộ của chúng kị sĩ thần điện, Eric và Vivian xuất hiện trong tầm nhìn của khán giả. Đỗ Trạch rốt cuộc cũng thấy được phong thái của nữ chính số một trong Hỗn huyết, đó là một thiếu nữ hoàn hảo, bất kể là tướng mạo hay khí chất của nàng ta cũng đều chói mắt khiến người khác không dám nhìn thẳng, giống như chỉ cần liếc một cái là đã không tôn trọng nàng ta. Eric đi cạnh Vivian, cho dù Vivian đang tỏa sáng, người thanh niên tóc vàng mắt xanh đó vẫn không hề thua kém, hai người đi cùng nhau trông như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Đỗ Trạch thấy Tu luôn nhìn chăm chú vào Vivian nơi ghế khách quý, cậu nghĩ, người nào đó tưởng chừng như hết hy vọng cuối cùng cũng có kết quả.

Giới thiệu Eric và Vivian xong, người điều khiển chương trình tuyên bố giải đấu bắt đầu. Những tuyển thủ lần lượt triển lãm vũ khí của mình. Bên cạnh Đỗ Trạch là một người lùn, mỗi lần tuyển thủ nào đem vũ khí lên, gã đều khinh bỉ hừ lạnh một tiếng, còn quý tộc ngồi cạnh người lùn thì lại bắt đầu nịnh hót.

“Nếu đem so sánh với tác phẩm của ngài, những vũ khí đó không thể gọi là vũ khí được, chỉ có thể xem là một đồng sắt vụn.”

“Nhìn cái đó đi, thanh đao đó còn chém không ra tí mảnh vụn nào của ngoan thạch nữa ấy chứ.”

Ngoan thạch là loại đá cứng nhất trên đại lục, ngay cả Kiếm Thánh cũng khó lòng phá vỡ ngoan thạch bằng tay không, bình thường được dùng để xác định và đánh giá vũ khí. Khi tuyển thủ số 96 bước lên sân khấu, người lùn đó không hừ lạnh nữa, mà ngưỡng cổ nhìn.

“Keng —— ”

Thanh kiếm bạc chém thẳng xuống ngoan thạch, còn 1/3 nữa là có thể đâm xuyên cả ngoan thạch, đây là thành tích tốt nhất kể từ đầu đến giờ, ngay cả Ulrik cũng có vẻ khá vừa lòng. Tất cả mọi người đều tự biết, nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, giải nhất của giải đấu sẽ thuộc về thanh kiếm này.

Sau khi số 96 rời khỏi, người lùn mới rụt cổ về, ai cũng có thể nhìn ra gã rất vừa lòng với kết quả này, nhưng gã vẫn hừ lạnh một tiếng: “Người của ngươi không đủ mạnh, phát huy không hết uy lực của nó.”

Quý tộc nhanh chóng xu nịnh: “Vâng vâng, thứ ngài đã làm ra sao có thể không phá vỡ được ngoan thạch chứ.”

Nghe những người khác cảm thán về thanh kiếm, người lùn rất kiêu ngạo. Khi thấy nét mặt thần nhiên của Đỗ Trạch, người lùn cảm thấy không vui. Ánh mắt thanh niên tóc đen này gần như là hơi hợ. Gã như nghe được một tiếng cười lạnh, những người khác thì đang cười ha ha, còn người đó nói trắng ra là cười mà còn không bằng chế nhạo.

“Này, người số mấy?”

Người trong khán phòng này đều có quan hệ với tuyển thủ, đó là nguyên nhân người lùn hỏi như vậy. Đỗ Trạch sững sờ một lát mới nhận ra người lùn bên cạnh đang nói chuyện với cậu. Tên gốc với rào cản xã giao nào đó nhìn người lùn một chập rồi lại dời xuống. Ria mép nhiều quá, miệng ở đâu?

Bị Đỗ Trạch “coi thường”, người lùn chợt nóng nảy, gã đang định nổi giận thì nghe mọi người xung quanh bàn tán xôn xao. Người lùn nhìn tới giữa sân khấu, phát hiện một Tinh Linh tóc trắng đang bước lên, vẻ ngoài quá xuất sắc khiến ai ai cũng phải ca thán.

Người lùn theo thói quen định hừ lạnh, nhưng tiếng hừ lại bị nghẹn nơi cổ họng, gã mở trừng mắt, mang vẻ mặt không thể tin nhìn thanh kiếm trong tay Tinh Linh.

Rất, rất hoàn hảo — đó thật sự là kiệt tác của thần!

Tu rút kiếm ra, mũi kiếm đặt trên ngao thạch, chém mạnh xuống. Tất cả mọi người đều thấy rõ, mũi kiếm rất thoải mái cắm vào ngao thạch, không bị lực cản nào, như đang cắt một miếng đậu hủ. Ulrik khóa cứng tầm mắt vào thanh kiếm trên tay Tu, đôi mắt lóe lên tia sáng khác thường.

Dưới mọi ánh nhìn trong hội trường, Tu cắt rất có “chùng mực”, chỉ còn cách kỷ lục trước có một tí thì tự dừng ngừng lại.

Mọi người: ...

Anh cho rằng làm thế là sẽ che dấu được phẩm chất của thanh kiếm đó chắc!

Đỗ Trạch nhin không được phải che mặt, bàn tay vàng nổi dậy, hàng thử mà tàn bạo thế hả.

Thấy Tu rút kiếm định rời khỏi sân khấu, Ulrik nheo cặp mắt nguy hiểm.

“Tinh Linh kia, người định lừa gạt đế quốc Quang Minh sao?”

Tiếng nói của Võ Thần đệ nhất vang vọng khắp hội trường, không ít người lộ vẻ thống khổ bưng kín tai. Tu nhìn về phía Đỗ Trạch theo phản xạ, thấy Đỗ Trạch không có việc gì mới thu tầm mắt lại. Tu nhìn sang Ulrik, giọng nói lạnh lùng mơ hồ xen lẫn sự khó chịu: “Ta không cần giải nhất.”

.
“Vì sao?”

.
Tu nhìn lướt qua phía công chúa Kelly đang ngồi, không biết nhớ đến cái gì, đôi mắt hần chỉ còn sự giá băng: “Ghê tởm.”

.
Cả hội trường ồ lên, công chúa Kelly đỏ bừng mặt. Sau khi bị người ta ghé mắt liên tục, nàng ta nhịn không được nữa mà òa khóc nức nở. Sắc mặt hoàng đế cũng rất khó coi, nhưng không đợi ý làm khó dễ, Eric trong ghế khách quý đã đứng bật lên. Thánh tử tóc vàng mắt xanh nhìn chăm chăm một chỗ trong khán phòng, ánh mắt sáng rõ không gì sánh bằng.

.
Vivian chỉ hơi giật mình, nhưng sau khi Eric nói vài câu với nàng, biểu cảm của thánh nữ cũng trở nên kinh hãi. Dưới ánh mắt của bao người, Eric bước xuống khỏi ghế khách quý, kỵ sĩ thần điện thành thật theo sau thánh tử.

.
Đỗ Trạch trừng mắt nhìn Eric dẫn một đội người đến trước mặt mình, thánh tử của thần điện Quang Minh quỳ gối, ngữ điệu rất thành kính.

.
“Cuối cùng ta cũng đã tìm được ngài, thần sử đại nhân.”

.

.

.
Eric là thánh tử của thần điện Quang Minh, như vậy kẻ luôn tìm kiếm Đỗ Trạch rốt cuộc là y, hay thần điện Quang Minh?

.
Hay là... thần Quang Minh?

.
Nếu là người, hủy diệt; nếu là thần điện, phá hủy; nếu là thần, giết thần.

.
—— Hộp bí mật

.

Tụi mình dự định là sau khi làm xong hết truyện sẽ sửa lại vài chỗ được bạn Băng Thương góp ý. Tiện thể thì hỏi mọi người luôn là nên để kiểu xưng hô hiện đại hay để như cũ? Tại có mấy đứa bạn bảo là nên sửa lại, không biết ý của mọi người sao? Nếu ai có ý kiến về việc xưng hô thì comment bên dưới nhé! >_<>

49. Chương 49

Nhân vật chính: Đừng chạm vào y.

.

Tất cả những người đang có mặt ở đây đều khiếp sợ, kinh hãi nhất vẫn là Đỗ Trạch đang bị người ta quỳ lạy. Tên ngốc nào đó thậm chí còn không duy trì nổi hình tượng lạnh lùng thanh cao của mình, bật hỏi: “Anh không phải đã, nhận sai người chứ?”

.

“Ta tuyệt đối sẽ không nhận lầm ngài.” Eric ngẩng đầu nhìn Đỗ Trạch, trong đôi mắt xanh phản chiếu rõ bưng hình dáng của Đỗ Trạch. “Cái ác sắp tàn sát bữa bãi ở đại lục hỗn độn; vì thế, thần đã phái sứ giả xuống, người có một đôi mắt và mái tóc như màn đêm, hạ xuống di tích Chu Nho; chỉ có nghênh đón thần sứ, mới có thể cứu vớt cả đại lục hỗn độn — đây là chỉ thị của thần Quang Minh.”

.

Nhất thời, Đỗ Trạch cảm thấy kỹ năng lừa gạt của Thần Quang Minh đã vọt tới level max rồi, cái chỉ thị của thần này còn có thể giả tạo hơn được nữa không?!

.

“Ta tìm được ngài ở di tích Chu Nho, nhưng vì nhiều nguyên nhân mà đã lạc mất ngài. Thần Quang Minh tuyệt đối sẽ không vứt bỏ tín đồ của mình, cho nên ta cuối cùng cũng tìm được ngài trở về.” Eric đặt tay phải lên vị trí trái tim, kỵ sĩ thần điện phía sau y cũng đồng loạt làm động tác đó. “Thần sứ đại nhân mà ta chờ đợi cuối cùng cũng đã trở về. Thần sứ đại nhân, xin hãy đem vinh quang của ngài chiếu sáng con đường của chúng ta.”

.

Đỗ Trạch vô cùng quyết đoán, nói: “Anh nhận lầm người rồi.”

.

Cái loại chức nghiệp tiểu BOSS vừa thấy đã biết là pháo hôi sẽ bị manh chủ xử lý này thì ai mà muốn nhận chứ hả!

.

“Ngài chính là thần sứ đại nhân của chúng ta!” Nghe Đỗ Trạch quả quyết cự tuyệt, Eric thoát nhìn có chút sốt ruột. Y vươn tay như muốn nắm được góc áo của Đỗ Trạch, thế nhưng cánh tay vừa vươn ra đã phải mãnh liệt thu hồi. Cho dù vậy, tia sáng bén ngót xuyên qua giữa Eric và Đỗ Trạch vẫn để lại trên tay Thánh Tử một lỗ hổng không lớn không nhỏ.

.

Hung khí dính máu thánh tử cắm phập vào vách tường, chính là thanh kiếm số 99 kia. Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Tinh Linh tóc trắng đứng giữa hội trường, khi Tinh Linh phóng kiếm đi, ánh mắt hẳn còn lạnh lẽo hơn cả lưỡi kiếm.

.

“Đừng chạm vào y!”

.

Eric ấn lên cánh tay đổ máu của mình, hơi sững sờ nhìn Tu — rõ ràng là một Tinh Linh xa lạ, thế mà lại mang đến cho y một cảm giác quen thuộc sâu trong tâm khảm. Y biết cảm giác như đang đụng vào sự phản nộ nghịch lân này, lúc trước tại di tích Chu Nho, Chu Nho tóc màu đen kia cũng thể hiện địch ý mãnh liệt như thế.

.

—— Y không phải là người mà người có thể chạm vào.

.

Mọi người kinh ngạc hô lên, Tinh Linh tóc trắng triệu hồi một bạch kỳ mã trắng muốt. Tu trèo lên bạch kỳ mã, thoáng chốc đi tới bên người Đỗ Trạch, kéo thanh niên tóc đen lên lưng ngựa. Bạch kỳ mã run rẩy một chút, cuối cùng vẫn duy trì hình dạng bạch kỳ mã, không sợ đến nỗi phải biến thân. Tu ôm Đỗ Trạch vào lòng, hẩn lạnh lùng nhìn lướt qua Ulrik và Eric, cuối cùng cưỡi bạch kỳ mã nhảy tới trước, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

.

“Thần sử đại nhân!”

.

Eric hô lên. Bạch kỳ mã dường như chỉ trong một hơi thở đã nhảy tới trần nhà tuốt trên cao, cái sừng xoắn ốc trên trán nó sáng lên, phá hủy trần nhà dễ dàng như xé một tờ giấy. Ánh sáng rực rỡ chiếu thẳng xuống dưới, hội trường náo loạn, tất cả kinh hoàng né khắp nơi để tránh bị đá vụn rơi xuống đập trúng người. Thấy thế, Eric phải dừng việc đi bắt người lại, y ngâm xướng ma pháp Quang Minh, bảo hộ cho những người phía dưới.

.

Trần nhà đã phá vỡ, nhưng bạch kỳ mã không thể nào tiến thêm được nữa, một bức màn ánh sáng đã bao vây toàn bộ hội trường, ngăn cản Tu mang theo Đỗ Trạch rời khỏi. Tu theo sự dao động của ma pháp mà nhìn xuống, vừa lúc đối mắt với khách quý Vivian. Thánh nữ Vivian cầm trong tay một cây gậy chống nhỏ dài, thầy tế của thần điện vây quanh nàng, cùng duy trì vách tường ánh sáng. Thấy Tu nhìn qua, Vivian nâng cái cằm duyên dáng của mình lên, cất cao giọng: “Xin trả lại thần sử đại nhân cho chúng ta.”

.

Đỗ Trạch cảm giác sau lưng nhẹ hẫng, Tu đã nhảy xuống khỏi bạch kỳ mã và đứng ở chỗ hổng trên trần nhà. Khi chủ nhân rời đi, bạch kỳ mã rút cuộc nhìn không được lại chuyển sang hình thái ác mộng bắt đầu phát run. Đỗ Trạch không chú ý cái này, cậu trợn mắt há hốc mồm nhìn Tu lấy Thiên Biến ra, Tinh Linh tóc trắng nắm cây cung do Thiên Biến hóa thành, kéo căng dây không chút lưu tình nhắm thẳng vào Vivian ngay bên dưới.

.

Mẹ kiếp, manh chủ, đây không phải là em gái dễ thương mà anh thích hả!!!

.

“Chú —— ”

.

“Cạch!”

.

Mũi tên bắn thẳng xuống bị Eric một kiếm chém đứt, Tu hơi nhướng mày, ánh sáng của khe ước lần thứ hai hiện lên, chó địa ngục ba đầu từ không trung nhảy xuống, ba cái đầu tung ra ba hệ ma pháp khác nhau với các hướng khác nhau.

.

“Cerberus?!”

.

Không biết là ai sợ hãi hô lên tên của chó địa ngục ba đầu. Bởi vì cả hội trường đều bị màn ánh sáng bao vây, cho nên người ở đây đều không thể rời đi. Bọn họ trợn mắt nhìn con chó địa ngục trong thần thoại, về

mặt khiếp sợ: đầu tiên là bạch kỳ mã, sau đó là ác mộng, giờ lại triệu hồi ra chó địa ngục ba đầu, tên Tinh Linh kia rốt cuộc là cái gì vậy hả?

Manh chủ đang Killing Spree đó (Giết ba người một lúc).

Thoạt đầu, Đỗ Trạch nhìn con chó địa ngục ba đầu đang phát uy bên dưới, sau thì xem xét ác mộng mình đang cười, cuối cùng ánh mắt hướng lên trên, ý đồ thoáng nhìn cái cục lông luôn cắm chốt trên đầu mình.

Sự tồn tại của cái con manh sủng này, chẳng rõ có tác dụng gì nữa.

Eric tránh được ngọn lửa đỏ Cerberus phun ra, còn chưa kịp ổn định thân thể đã phải tiếp tục quay cuồng né tránh mũi tên ánh sáng do Tu bắn tới. Trong lúc né tránh, Eric rút từ trong túi áo ra một cây sáo nhỏ có hình dạng kỳ quái. Y một tay chống trên đất, một tay đưa sáo tới bên miệng, thổi lên.

“_____”

Một số người mờ mịt nhìn động tác của Eric. Họ không nghe được bất kỳ tiếng gì, bởi vì cây sáo kia cơ bản không phải thổi cho người nghe, mà là để gọi... Rỗng.

Tu ngẩng mạnh đầu nhìn phía không trung, ác mộng có chút bất an cào cào chân. Tại một điểm phía chân trời ánh lên một tia sáng màu vàng, càng ngày càng gần, càng lúc càng lớn. Khi sinh vật đó lượn vòng trên không, mọi người mới phát hiện đó là một cự long hoàng kim. Nó có một thân hình cường tráng, có một đôi cánh như cánh dơi to lớn, toàn thân bao trùm lớp vảy màu vàng.

Vivian thu quảng sáng lại, kim long vẩy cánh hạ xuống, sức gió thổi tung mái tóc trắng của Tu. Đỗ Trạch cảm thấy da đầu bị kéo đau điếng... Tiểu phượng hoàng để ngăn bản thân bị thổi bay đã ngậm chặt tóc của mama, giống một quả khí cầu phấp phới trong gió bão.

Đau, mẹ mày đau muốn chết! Q Q

Cerberus không thể không nhảy sang một bên phòng ngừa bị kim long trực tiếp đâm chết. Kim long dừng ở giữa hội trường, thân mình khổng lồ chiếm cả 2/3 diện tích. Eric lưu loát leo lên lưng nó, vỗ vỗ gáy của kim long. “Cùng chiến đấu nhé, anh bạn.”

“Lâu rồi người không gọi ta đến, Eric.” Kim long mở miệng, lời nói cất lên cũng là tiếng người.

Eric là một kỵ sĩ, và còn là kỵ sĩ rồng rất hiếm có trên toàn bộ đại lục. Từ khi Long tộc lui về Long đảo, chúng hiếm khi xuất hiện trước mặt mọi người. Người nhìn thấy rồng đã hiếm, cùng chúng ký kết khế ước trở thành kỵ sĩ rồng lại càng là của quý cực hiếm. Trong tám chủng tộc, tổ chất thân thể của Long tộc là mạnh nhất, vảy của chúng chỉ có thần binh lợi khí mới phá vỡ được. Mỗi một con rồng đều có long uy, có thể phun ra lửa. Có thể nói toàn thân rồng từ cao đến thấp đều là hung khí.

.
Toàn bộ người bên dưới đều cuồng nhiệt nhìn vào thánh tử trên lưng kim long, vẻ mặt sùng bái. Tu nghiêm mặt, cho dù quần áo sáng đã bị thu hồi, nhưng ác mộng bất kể thế nào cũng không thể trốn khỏi. Hắn thấy Eric ngửa đầu nhìn thẳng mình, trong đôi mắt của thánh tử anh tuấn tóc vàng mắt xanh đó biểu lộ rất rõ ràng: người không thể mang thần sử đại nhân đi, ngài thuộc về chúng ta.

.
Bàn tay nắm cung của Tu dùng sức đến trắng bệch.

.
Tuyệt, không ——

.
“Xẹt.”

.
Tu cúi đầu nhìn cây kiếm từ sau lưng đâm thủng tim hắn. Cây kiếm này rất quen thuộc, vì nó là thứ mà hắn tự tay chế tạo. Phía sau vang lên tiếng cười lạnh, Tu biết đó là Ulrik. Lúc này khi chiến đấu hắn vẫn luôn đề phòng tên Võ Thần này, nhưng vừa rồi không cẩn thận bị Eric hấp dẫn toàn bộ sự chú ý, do đó mới bị Ulrik đánh lén thành công.

.
Ulrik rút kiếm ra, mê muội nhìn ngân kiếm đâm máu trong tay, cảm thán: “Thật sự là một thanh kiếm tốt.”

.
Mắt Đỗ Trạch sầm lại, cậu vươn tay, muốn giữ chặt Tinh Linh tóc trắng sắp rơi xuống. Nhưng cho dù cậu có nắm chắc tay Tu, lực ngã xuống cũng khiến cậu rơi thẳng từ trên lưng ác mộng.

.
“Thần sử đại nhân!”

.
Eric hoảng hốt kêu lên, kim long tiếp được hai người rơi xuống. Trong móng vuốt của kim long, Đỗ Trạch đỡ mặt ấn chặt vào phần ngực không ngừng chảy máu của Tu, đôi tay run rẩy. Nhìn vết thương trên ngực Tinh Linh tóc trắng, mọi người ở đây đều ngẫm hiểu, Tinh Linh kia sợ là không sống nổi.

.
Ulrik cúi sạch vết máu trên thân kiếm, từ trên cao nhìn xuống Tu. “Tinh Linh, ta cho ngươi một kinh nghiệm cuối cùng: quá mức liều mạng cũng không phải là một chuyện tốt đâu.”

.
Hoàng đế thở một hơi dựa vào trên ghế, sắc mặt đã khá hơn nhiều. Công chúa Kelly bên trái nhìn chăm chú vào Tu đang hấp hối, trong mắt hiện lên một vẻ thỏa mãn.

.
Eric nhảy xuống vuốt của kim long, Đỗ Trạch thấy y, vừa định mở miệng nói chuyện đã bị một bàn tay đầy máu bịt miệng lại. Tu tựa vào vai Đỗ Trạch, thanh âm mệt mỏi nhưng rất mạnh mẽ: “Đừng nói chuyện với hắn.”

.
Vết thương của anh ——

Tựa hồ nghe được tiếng lòng của Đỗ Trạch, đôi môi tái nhợt của Tu gợi lên một nét cười, hần nhìn Eric ở đối diện, lại liếc Ulrik ở phía trên.

.

“Các người cho rằng như vậy có thể giết chết ta sao.”

.

Giữa khúc nhạc tươi sáng, đột ngột xuất hiện một thanh âm hắc ám không hài hòa.

.

Eric bởi vì khiếp sợ mà đầu óc trở nên trống rỗng, y dường như chỉ xông lên theo bản năng, tách Đỗ Trạch và phù thủy vong linh tràn ngập tử khí kia ra. Tu bị đá khỏi vuốt rồng, đáp xuống chỗ ngồi của khách quý. Công chúa Kelly nhìn phù thủy ngã xuống bên người nàng, mắt mở lớn, cuối cùng thét lên một tiếng chói tai.

.

“Còn thất thần làm gì... giết hần nhanh lên!”

.

Tu nâng mắt lên, trong con ngươi trống rỗng phản chiếu hình ảnh của công chúa Kelly... Người này, vẫn không hề thay đổi.

.

Tử khí màu đen tự chữa lành trái tim bị dập nát, cho dù miệng vết thương đã không còn trí mạng, nhưng thân thể vẫn suy yếu vô cùng. Ngọn lửa linh hồn sâu trong đồng tử Tu lóe lên, hần cần linh hồn...

.

Phù thủy nhìn công chúa, giống như đang nhìn một loại thức ăn dở như hạch nhưng lại cực kỳ dồi dào.

.

“Dừng tay!”

.

Ulrik lấy kiếm đâm chém thân thể của Tu, nhưng phù thủy kia chẳng thêm liếc mắt lấy một cái, bắt đầu rút lấy linh hồn của công chúa Kelly. Lúc này tất cả mọi người không hề dám nhúng tay vào. Họ nhìn chăm chăm linh hồn đang dần ngưng tụ trên đầu ngón tay của phù thủy, không biết phải làm sao. Chỉ cần phù thủy đánh tay một cái, linh hồn yếu ớt đó sẽ bị xé rách ngay lập tức.

.

Công chúa Kelly cảm thấy cơ thể của mình càng ngày càng lạnh, nỗi sợ cái chết khiến nàng bắt đầu khóc to. Nàng làm sao có thể chết được, nàng chính là công chúa của đế quốc Quang Minh cơ mà. Nàng tôn quý như thế, làm sao có thể chết trong tay một vong linh chứ?

.

Vivian kinh ngạc nhìn phù thủy vong linh đối diện đang rút lấy linh hồn của công chúa Kelly. Hơi thở và tử khí đậm đặc hắc ám kia không hề khác với vong linh mà nàng đã nhìn thấy lần đầu. Lúc trước vong linh áo đen bị nàng đuổi bắt tên là...

.

“... Tu?”

.

Đây là cái tên cuối cùng mà ý thức không còn sót lại bao nhiêu của công chúa Kelly nghe thấy được.

.
Cái xác không còn linh hồn té trên mặt đất. Mọi người chưa kịp ngăn cản, đã thấy phù thủy kia cắn nuốt linh hồn công chúa Kelly. Tử khí được bổ sung càng trở nên đậm đặc, gần như ngưng tụ thành thực thể. Ulrik đột nhiên cảm thấy một sự nguy hiểm mãnh liệt, gã không thể không rút kiếm lui về phía sau, nghi ngờ nhìn Tu.

.
“Vong linh... Pháp Thần?”

.
Tu lạnh lùng nhìn chăm chú vào Eric đang giữ Đỗ Trạch, hấn lấy Thiên Biến hóa thành lưỡi hái tử thần, bắt đầu ngâm xương chú văn. Eric bị Đỗ Trạch chặn lại, Ulrik dần lùi bước, chỉ có Vivian là định ngăn cản Tu, nhưng Cerberus đã chắn trước mặt nàng, sáu con mắt gắt gao nhìn chăm chăm thánh nữ.

.
Theo lời ngâm của Tu, một ma pháp trận khổng lồ màu đen hình thành trên không. Cảm nhận được mùi vị trong đó, kim long đột nhiên nóng nảy. Nó ngẩng cao đầu, hé miệng, phun ra ngọn lửa màu vàng về phía ma pháp trận.

.
Ma pháp trận màu đen giữ được một giây, rồi trực tiếp bị lửa rồng đánh tan. Kim long còn chưa kịp khép miệng, ma pháp trận đã biến mất đột nhiên lại hiện lên, trong nháy mắt triển khai đến tận cùng, một cốt long thật lớn màu trắng từ cửa ma pháp lao ra, hung ác đánh về phía kim long.

.
“Ầm ——!”

.
Hai con rồng đập mạnh lên khán phòng, may mà phần lớn người đã rời khỏi khi màn sáng được thu hồi. Ngay khoảnh khắc cốt long bổ nhào tới, Eric mang theo Đỗ Trạch nhảy xuống. Khi chạm xuống đất, y thấy mình nhìn thẳng vào phù thủy tái nhợt đứng đối diện, vẻ mặt âm trầm.

.
Không một lời vô nghĩa, Tu giơ lưỡi hái tử thần lên, mặt đất bắt đầu rung động, vô số vong linh từ dưới nền đất trời lên. Eric lập tức sử dụng ma pháp Quang Minh, từng đốm từng đốm ánh sáng tạo thành mảnh quét sạch vong linh. Trong tay Eric bỗng dưng trống trơn, y kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện Đỗ Trạch đã bị ác mộng cắn sau cổ nhảy đến bên người Tu.

.
Tu tán thưởng sờ sờ cổ ác mộng. Hấn mang theo Đỗ Trạch xoay người cười lên ác mộng. Ác mộng hí vang một tiếng, vâng theo mệnh lệnh của chủ nhân xông thẳng ra ngoài. Kim long lúc này đang cùng cốt long đánh đến không còn chỗ thở, Vivian thì bị Cerberus ngăn lại, Eric dù muốn đột phá vong linh để chặn lại cũng bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tu mang theo Đỗ Trạch rời khỏi hội trường.

.
Tu ôm chặt Đỗ Trạch, thân thể hấn đã sinh ra sự mỗi một khi chuyển đổi hình thái, không biết lúc nào sẽ ngắt đi.

.
Về phần người của thần điện Quang Minh, để sau rồi giải quyết.

Lúc ác mộng lần thứ hai nhảy lên chỗ hổng trên trần nhà, nó lại bị ngăn cản. Cũng bức màn ánh sáng đó bao vây hội trường tan hoang, lần này không phải do Vivian làm. Từng kỵ sĩ cùng với thầy tế của thần điện Quang Minh xuất hiện tại chỗ hổng nơi trần nhà, bao quanh Tu và Đỗ Trạch. Trên y bào và giáp của họ đều có khắc một con số nhỏ nhỏ, đúng là đoàn kỵ sĩ Quang Minh.

Đoàn kỵ sĩ Quang Minh chừa ra một chỗ trống, một lão già mặc y bào đỏ vàng bước ra, nguyên tố Quang Minh bám sát trên người lão. Lão già đó chỉ tùy tiện phất tay một cái cũng đã khiến người ta cảm giác được nguyên tố Quang Minh đậm đặc bay ra.

“Giáo hoàng đại nhân!”

Giáo hoàng khoát tay với thánh nữ và thánh tử, ý bảo lão đã biết được tất cả.

“Tà ác, buông thần sử trong tay ngươi ra, đây không phải là người mà ngươi có thể chạm vào.”

Tu ngoảnh mặt làm ngơ, hần nhìn chăm chăm màn ánh sáng, ngọn lửa linh hồn trong mắt không ngừng lay động, tử khí như cảm nhận được lửa giận của phù thủy bắt đầu sôi trào.

Một kẻ, hai kẻ đều muốn cướp đi người của hần...

Đỗ Trạch nghe được Tu phía sau cúi đầu cười nặng nề. Tiếng cười đó không còn khàn khàn nữa, mà tràn ngập ma tính tàn bạo như muốn phá tan tất cả.

“... Chết đi.”

Sấm sét rực sáng xé rách không khí, năng lượng hỗn loạn hủy thiên diệt địa đánh xuống dưới, chiếu sáng những gương mặt biến sắc. Vivian dùng tay che đi ánh chớp, nheo mắt nhìn. Đang ngồi cùng thần sử đại nhân hoàn toàn không phải vong linh vừa nãy nữa, mà là một... Ma tộc?

Quầng sáng dường như bị xé rách chỉ trong một hơi thở, tia chớp màu tím như cự xà tàn sát bừa bãi khắp hội trường, mang theo khí thể hủy diệt tất cả. Kim long bỏ cốt long ra, mang theo thánh tử và thánh nữ định đột phá sự bao vây của tia chớp. Về kinh ngạc tràn ngập trong đôi mắt giáo hoàng, năng lượng kinh khủng đó cho dù là lão cũng không thể trực tiếp đối mặt. Không ít kỵ sĩ thần điện và thầy tế ngay khi tiếp xúc với sấm sét, liền trực tiếp tan rã trong vầng sáng rực rỡ kia.

Sấm sét khủng bố chóng tới cũng chóng tàn, cả một hội trường to lớn như vậy cũng bị san thành bình địa. Những người sống sót sau tai nạn sững sờ nhìn hồ quang điện màu tím còn lưu lại trên đất. Đỗ Trạch cảm thấy vai mình nặng nặng, Tu đã ngã vào lưng cậu ngất đi. Chuyển đổi hình thái liên tục hai lần thật đúng là quá sức bừa bãi.

Ác mộng không chạy được vài bước đã bị giáo hoàng dùng ma pháp bắt giữ. Giáo hoàng nhìn đoàn kỵ sĩ Quang Minh không còn toàn vẹn, trong mắt hiện lên vẻ đau lòng. Đây chính là thế lực lão cực khổ bao lâu

mới tạo thành. Bởi vậy khi ánh mắt giáo hoàng dừng lại trên người Tu, lửa giận trong mắt lão cũng có thể đoán được vì sao.

.

“Dừng động vào hấn.”

.

Lúc giáo hoàng tính ra tay, thanh âm cứng nhắc của Đỗ Trạch vang lên. Giáo hoàng nhìn qua, thanh niên tóc đen lại mở miệng: “Đây là mệnh lệnh của thần sử.”

.

Chỉ thị của thần Quang Minh là không chỉ muốn nghênh đón thần sử trở về thần điện Quang Minh, mà còn muốn cung phụng tốt thần sử. Thần sử muốn cái gì, họ nhất định phải cấp cái đó.

.

“Đúng vậy, ta sẽ vâng theo mệnh lệnh của thần sử.” Giáo hoàng nhấn mạnh vào hai chữ thần sử.

.

“Tôi là thần sử.” Đỗ Trạch lập tức không tiết tháo trang bị danh hiệu nọ, cậu nói với giáo hoàng: “Để chúng tôi rời đi.”

.

“Thần sử đại nhân, chỉ riêng việc này thứ lỗi cho ta khó lòng tuân theo. Thần Quang Minh đang ở trên, ngài phải cùng chúng ta trở về thần điện Quang Minh.”

.

Đỗ Trạch suy xét một lúc, tình hình bây giờ không cho phép cậu từ chối. Người của thần điện Quang Minh có vẻ rất tôn kính với thân phận thần sử này, chỉ cần cậu coi chừng Tu, thần điện Quang Minh sẽ không thể ra tay với Tu. Chờ Tu tỉnh lại họ sẽ có thể trốn chạy.

.

Thấy Đỗ Trạch gật đầu, giáo hoàng rất sáng khoái giải trừ ma pháp trên thân ác mộng. Lão bày ra vẻ mặt hiền lành mỉm cười, làm tư thế xin mời với Đỗ Trạch. Chỉ cần đến thần điện Quang Minh, lão sẽ có thể tìm được cơ hội kéo tên Ma tộc kia khỏi người thần sử.

.

“... Cuối cùng ta cũng tìm được rồi.”

.

Một tiếng thở dài vang lên giữa không trung, người của thần điện Quang Minh theo tiếng nhìn lại. Rất nhiều Ma tộc từ không trung hạ xuống, họ đều mặc áo đen, phía trước mỗi người đều có cùng một loại hoa văn sấm sét. Đỗ Trạch chợt cảm thấy sau lưng nhẹ hẫng. Cậu vội vàng xoay người, phát hiện Tu bị một Ma tộc đưa đến bên cạnh Ma tộc đeo kính một mắt. Tên Ma tộc kia cẩn thận đánh giá Ma tộc Tu đang bị hôn mê, trong mắt tràn ngập vui mừng.

.

“Ma tộc, các ngươi tới đây làm gì.”

.

Đoàn kỵ sĩ Quang Minh còn sót lại vây quanh giáo hoàng, cùng Ma tộc trên không giằng co. Ma tộc mang kính một mắt có vẻ là thủ lĩnh của đội Ma tộc, y nghe vậy thì nhìn về phía người của thần điện Quang Minh bên dưới.

.

“Không cần quá để ý đến chúng ta.”

.

Rachel mỉm cười.

.

“Chúng ta chỉ tới đón vua của mình mà thôi.”

50. Chương 50

Độc giả: Thế cũng tốt.

.

Giáo hoàng đối mặt với vị thần sử đại nhân thanh cao lạnh lùng nhà mình, âu lo đến độ tóc bạc trắng.

.

Ngày đó, Ma tộc thật sự chỉ định tới đón một người rồi bỏ đi, khi giáo hoàng thấy Đỗ Trạch rõ ràng bày dáng vẻ cầu đông gối cầu mang đi với đám Ma tộc đó, lão quyết định đánh Đỗ Trạch bất tỉnh, mang thần sử về thần điện Quang Minh. Không biết vì sao, từ lúc thần sử tỉnh lại, khuôn mặt ngài vẫn luôn lạnh lùng, không mở miệng với bất kỳ ai. Với tình trạng đó, rất khó để lấy lòng thần sử. Mấy ngày nay, giáo hoàng luôn mưu đồ tìm hiểu sở thích của thần sử nhưng đều thất bại ê chề.

.

Nếu Đỗ Trạch biết được hoàn cảnh của giáo hoàng lúc này, cậu nhất định sẽ đề nghị giáo hoàng đi @Cấp trên của tôi là cực phẩm.

.

Hiện giờ, Đỗ Trạch cả ngày khur khur bộ mặt không đổi sắc mà lác lư tại thần điện Quang Minh, tên ngốc bày tỏ đây là đang thăm dò đường đi để sau này manh chủ đột kích thần điện Quang Minh đó. Dưới sự ca ngợi thao thao bất tuyệt của người ở thần điện Quang Minh, Đỗ Trạch đã phải gian khổ tỉnh lược bớt những câu tăng bốc khí phách uy vũ của thần Quang Minh, khí phách uy vũ của thần sử đại nhân, khí phách uy vũ của cục lông trên đầu thần sử đại nhân, nhờ đó mới lấy được một thông tin: chả biết thần Quang Minh khi nào mới sủng hạnh ngài, cho nên ngài cứ yên tâm ngồi chờ lật bài ở thần điện Quang Minh đi, có gì cần thì hãy sai bảo nô tỳ đây.

.

... Tiểu sinh có cần phải đáp lại một câu tạ chủ long ân không.

.

Sau nhiều lần chạy trốn mà không có kết quả, Đỗ Trạch bắt đầu tự hỏi vì sao thần Quang Minh lại muốn tìm cậu. Độc giả khổ bức thấy mình đã thật sự trở thành NPC linh vật của thần điện Quang Minh rồi. Một đồng người cứ mang những lễ vật khác nhau tới chỗ cậu để gia tăng tình cảm, thậm chí có kẻ còn mang theo thức ăn gia súc với ý đồ lấy lòng mập mập trên đầu cậu nữa kìa. Mấy người trông chờ cái gì của tôi đây rốt xuống hả, đám người ngu si, tiết tháo của tiểu sinh đã rụng hết từ lâu rồi! Còn cái con mập mập đó cũng chỉ rụng lông chứ không rụng tiết tháo đâu!

.

Nhờ rào cản xã giao của tên ngốc nào đó, mấy ngày sau đã không còn ai dám tới quấy rầy vị thần sử đại nhân thanh cao lạnh lùng này nữa. Đỗ Trạch bấm tay tính toán, đây là ngày thứ năm kể từ lúc cậu và manh chủ chia lìa nhau. Trước đó, Tu đã sử dụng hai lần chuyển hình thái nên phải hôn mê ít nhất mười ngày. Với tình huống ngày đó, người mang Tu đi chắc chắn là thủ lĩnh trung thành tận tụy với ma thần Baal trong Hồn huyết cùng với quân đoàn sấm sét, hình như y tên là Rachel. Kế đại diện của quân đoàn sấm

sét đó là người hết mực trung thành với Baal, vì Tu là con cháu của Baal nên trong nguyên văn, Rachel đã chỉ huy quân đoàn sấm sét đuổi theo Tu, sau đó họ dự định tiến công Thiên Thành.

.

Cho dù thời gian bị sai lệch, quỹ đạo vẫn giống hệt lạ thường.

.

Đỗ Trạch hoảng hốt, tình tiết đã tiến triển đến bước này rồi ư? Thấm thoát, tình tiết của Hồn huyết đã đi được một nửa, Đỗ Trạch bỗng phát hiện, thật ra cậu đã không còn ưu thế spoil nữa rồi. Bây giờ, chỉ cần Tu tỉnh lại, hẳn sẽ được Rachel thừa nhận và trở thành vua Ma tộc, như vậy thì dĩ nhiên không cần đến đại lục phản diện tấn công 72 chủ thành nữa. Do đó, chỉ thiếu mỗi tình tiết Thiên Thành là chưa được thực hiện mà thôi. Thế nhưng Tu trong Hồn huyết tấn công Thiên Thành là vì cứu Ariel, mà hiện giờ, Tu căn bản không có lý do gì để tiến đánh Thiên Thành cả.

.

—— Tôi biết rất nhiều thứ, anh có thể lợi dụng tôi.

.

Đỗ Trạch dừng bước, đôi mắt thoáng hiện vẻ bối rối.

.

Hóa ra cậu đã không còn hữu dụng với anh chủ nữa ư?

.

“... Thần sử đại nhân!”

.

Một giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của Đỗ Trạch. Đỗ Trạch giương mắt nhìn, phát hiện có hai kỵ sĩ thần điện đang áp giải một thầy tế tiến về phía cậu. Thấy Đỗ Trạch, hai kỵ sĩ thần điện chào cung kính, mà thầy tế bị ép buộc lại ra sức kêu gào. Gã nhìn Đỗ Trạch giống như đang nhìn một nhánh cây cứu mạng.

.

“Xin ngài minh giám, ta vô tội...!”

.

Một kỵ sĩ thần điện đá thẳng vào bụng thầy tế. Thầy tế đau đớn ôm bụng nói không ra hơi. Kỵ sĩ thần điện còn lại thì cung kính thưa với Đỗ Trạch: “Quấy rầy ngài rồi, bọn ta đang mang kẻ này đến viện tội nhân.”

.

Viện tội nhân là nơi dùng cho việc xử lý phạm nhân của thần điện Quang Minh, ai vào rồi sẽ không thể sống sót ra khỏi đó, thi thể được đưa ra khỏi viện tội nhân đều bị khuyết thiếu. Thầy tế đó thoát nhìn yếu đuối, đáng vẻ hiền lành phúc hậu, Đỗ Trạch không biết gã đã phạm phải tội gì mà lại bị đưa đến viện tội nhân. Thấy chiếc mũi của thầy tế hầu như bị cắt ngang, trái tim Đỗ Trạch đập nhanh dữ dội.

.

Cậu biết một người đã từng là bạn tốt của Tu. Người đó cứu Tu thoát khỏi tay toán lính đánh thuê rồi lại bán đứng Tu cho thần điện Quang Minh. Kể đó, gã bị bộ xương mặt áo choàng đen chặt đứt mũi.

.

Thấy Đỗ Trạch nhìn chằm chằm vào thầy tế, kỵ sĩ thần điện bắt đầu giải thích: “Người này phạm tội ăn cắp.”

.

Thầy tế thở dồn dập vì đau, nghe được lời này thì cố gắng thanh minh cho mình: “Ta... Không có... Ta bị vu oan. Ta không có lý do gì phải lấy đồ vật của thánh nữ đại nhân cả.”

.

Kỵ sĩ thần điện khinh thường: “Tất cả mọi người đều biết, gia đình ngươi rất nghèo khó.”

.

Thầy tế dường như bất ngờ hỏi lại: “Gia đình nghèo khó... có nghĩa là ta nhất định sẽ ăn cắp đồ ư?”

.

— Vậy thì trở thành vong linh, nhất định sẽ trở thành tà ác ư?

.

Đỗ Trạch nhìn chằm chằm vết sẹo trên mặt thầy tế, giọng nói khô khan như không phải của mình.

.

“... Anh tên gì?”

.

Hai kỵ sĩ thần điện sững sốt, bởi vì nghe đâu thần sử thờ ơ với mọi chuyện, cho tới bây giờ vẫn không nói gì nhiều. Thế mà lúc này thần sử lại lên tiếng, còn hỏi tên của kẻ đang bị họ áp giải. Cặp mắt thầy tế sáng bừng lên, gã cố gắng quỳ xuống trước mặt Đỗ Trạch, ngữ điệu chất chứa sự kích động.

.

“Daniel. Thần sử đại nhân, ta tên là Daniel.” Daniel giương đôi mắt van nài: “Thần sử đại nhân... Xin ngài hãy tin ta, ta không ăn cắp thứ đó.”

.

Máu Đỗ Trạch lạnh đi. Quả nhiên là Daniel, là kẻ đã làm cho manh chủ mất lòng tin vào người khác.

.

Ngỡ Đỗ Trạch sẽ cứu Daniel, kỵ sĩ thần điện vội vàng thưa: “Thần sử đại nhân, ngài không biết đâu, người này căn bản không thể bước vào thần điện. Sở dĩ hắn được ở đây là vì hắn đã từng mất mặt dày mảy dạn đưa ra yêu cầu với thánh nữ.”

.

Kỵ sĩ thần điện còn lại bổ sung thêm: “Đúng thế, để được vào thần điện, hắn còn bán đứng bạn của mình
_____”

.

“Ta không có!” Daniel cắt ngang lời kỵ sĩ thần điện, cố gắng giải thích với Đỗ Trạch: “Hắn không phải bạn của ta, hắn là kẻ tà ác, vì muốn tiêu diệt hắn nên ta mới tìm đến thánh nữ đại nhân!”

.

... Hóa ra đây là nguyên nhân khiến anh cứu Tu rồi lại bán đứng Tu ư? Chỉ vì một chỗ đứng trong thần điện Quang Minh?

.

Daniel mang đầy hy vọng ngẩng đầu nhìn Đỗ Trạch, gã thấy thanh niên tóc đen hơi khom lưng xuống, ghé vào lỗ tai mình và nói rằng: “Daniel, xin lỗi, anh đến viện tội nhân mới là tốt nhất.”

.

— Tu, xin lỗi, ngươi chết đi mới là tốt nhất.

.
Lúc ký sĩ thần điện mang Daniel với biểu cảm không tin rời khỏi, lòng Đỗ Trạch không còn cảm thụ gì nữa.

.
Ban hy vọng rồi lại giáng cho tuyệt vọng, đó là chuyện tàn nhẫn nhất thế gian.

.
Kelly bán đứng Tu, Lala và Edie ruồng bỏ Tu, Daniel phản bội Tu, hoặc vì ngạo mạn, hoặc vì ghen tị, hoặc vì tham lam, họ đã chặt đứt bản tính của Tu.

.
Dù cậu có bệnh vực kẻ yếu thế nào thì cái người vì mạo hiểm mà quên mình đó đã không thể quay về được nữa rồi.

.

.
Vào ngày thứ tám, tên ngốc nào đó rút cuộc cũng được thần Quang Minh lật bài. Đỗ Trạch mặt không đổi sắc nhìn hai người có cánh chim... Khụ, là Thiên tộc, một cái một đực, cả hai đều là “người quen”. Giống đực là người cậu đã nhìn thấy ở vùng đất thất lạc, mà giống cái lại là em gái trong Hồn huyết đã tương ái tương sát với manh chủ rồi cuối cùng bị buộc ký huyết khế— Lilia.

.
“Thần sử, mời theo bọn ta đến Thiên Thành, thần Quang Minh muốn gặp ngài.”

.
Đỗ Trạch nhanh chóng hiểu được tại sao Tu trong nguyên tác lại thích ức hiếp Lilia, thái độ vênh váo hung hăng này thật sự làm người ta muốn chọc cho đến khi khóc mới thôi. Rõ ràng cùng thuộc hệ thánh khiết, Vivian lại khá bình dị và gần gũi, trong cứng ngoài mềm; mà Lilia thì quá kiêu ngạo, trong hay ngoài gì cũng quá cương trực, một vẻ thần Quang Minh gặp ngài là do nể thái độ của ngài thôi.

.
Lilia thấy Đỗ Trạch trơ mặt tỏ ý chối từ, nàng nhượng đôi mi xinh đẹp, không nói hai lời trực tiếp bóp vỡ một thủy tinh phù. Đỗ Trạch chưa kịp phản ứng đã bị truyền tống trực tiếp. Lần thứ hai mở mắt, cậu đã đến một thế giới tỏa sáng.

.
Đỗ Trạch đang đứng trên một tường thành. Tường thành cao ngất không thấy mặt đất, chỉ có tầng tầng lớp lớp mây trắng — cả bầu trời đang ở phía dưới, đây là một tòa thành lơ lửng trên không.

.
—— Trên bầu trời có một tòa thành.

.
Đó là câu nói lưu truyền được phổ biến khắp đại lục hỗn độn, bất cứ sinh linh nào cũng biết rằng có một tòa Thiên Thành như vậy, nhưng lại không ai biết nó nằm ở đâu.

.
Đỗ Trạch tức thời buồn rầu không thôi, giờ Tu mà muốn tìm được cậu, chẳng lẽ phải tới đánh Thiên Thành sao. Từ từ, cái cảm giác hiểu được chân tướng này là gì đây. Đại thần tình tiết, ngài lại nghịch ngợm nữa rồi!

Màu sắc chủ đạo của Thiên Thành là trắng, chẳng biết có phải vì đang ở trên mây không mà cậu cảm thấy ánh sáng quá dồi dào, thậm chí còn rất chói mắt. Đỗ Trạch bị hai Thiên tộc ép buộc bước vào một thần điện màu trắng trước mặt. Lilia khom người chào sùng kính với thần điện.

“Bẩm thần, ta đã mang người mà ngài muốn đến rồi.”

Thần điện yên lặng chốc lát, cánh cửa khổng lồ từ từ mở ra để lộ một con đường chỉ vừa cho một người đi.

Từ từ, việc này chẳng khoa học chút nào cả, khôn kiếp. Tiểu sinh không đánh trang bị cũng không luyện cấp, manh sủng thì chỉ có một cục lông, hai người, hai người, hai người định để tiểu sinh đi gặp boss cuối hả?!

Tên ngọc như phát rồ bị đẩy vào thần điện. Trong một giây đó, Đỗ Trạch vô thức nhớ ra, hôm nay hình như là ngày hẹn cuối cùng.

Cánh cửa khổng lồ sau lưng Đỗ Trạch khép lại, thần điện tối sầm chợt sáng bừng lên. Một khối sáng dẹt thành hình người đứng ngay trước mắt Đỗ Trạch, nó không có hình dáng cụ thể, chỉ có hai cái hốc giống đôi mắt và một cái miệng, lặng lẽ tỏa sáng giữa thần điện tối mờ.

Đây là thần Quang Minh, BOSS qua ải của Hỗn huyết ư?

“Chíp chíp!”

Tiểu phượng hoàng như đã cảm nhận được mối họa lớn nên nhanh như chớp xù lông lên. Nó vẫy đôi cánh bé nhỏ, cố gắng dùng cơ thể tí xíu tròn vo như quả bóng che chắn trước mặt Đỗ Trạch. Nhưng người ánh sáng đó chỉ liếc tiểu phượng hoàng một cái, cục lông chao qua đảo lại rồi rơi thẳng xuống. Đỗ Trạch vội vàng chìa tay chụp lấy tiểu phượng hoàng rồi xem xét tình huống của nó.

“Ta chỉ làm nó mất đi ý thức thôi.” Người ánh sáng mở cái nơi được gọi là miệng ra, giọng nói kỳ diệu vang vọng khắp thần điện, mang theo sự uy nghiêm khó tả bằng lời.

Đỗ Trạch cảnh giác nhìn chằm chằm người ánh sáng. “Ngài là, thần Quang Minh?”

Người ánh sáng gật đầu: “Thân thể ta đang ở thần giới, thứ ngươi thấy chỉ là hình chiếu của ta mà thôi. Vì đại lục hỗn độn không thể chịu được uy áp của một vị thần nên ta đành phải phái tín đồ đi tìm ngươi. Họ đã lỡ mất ngươi hai lần.”

Hai lần? Một lần là ở di tích Chu Nho, lần còn lại là... ?

Đỗ Trạch nghĩ tới nam Thiên tộc vừa nãy. Cậu sức nhớ rất lâu trước đây, ở vùng đất thất lạc, cậu và Tu đã gặp một Chu Nho và Thiên tộc, họ bảo phải tìm một người mắt đen tóc đen. Hóa ra người đó không phải Tu, mà là cậu?

.

“Ta luôn chờ ngươi.” Thần Quang Minh nói: “Ngươi là người được chọn.”

.

Cho dù khuôn mặt người ánh sáng hiện lên không rõ ràng, Đỗ Trạch vẫn thấy được một biểu cảm muốn lừa gạt người khác của nó.

.

Ngài cho là tiểu sinh chỉ vì một câu “Ta rất coi trọng ngươi” của một vị thần thì sẽ trở thành dũng sĩ liều chết liều sống vì ngài chắc?

.

“Ngài tìm lộn người rồi.”

.

Người ánh sáng đứng đối diện Đỗ Trạch, hai hốc mắt tối om như đang hút hết ánh sáng vào.

.

“Không.” Người nói: “Trong thế giới này, chỉ có ngươi là đặc biệt.”

.

Trái tim Đỗ Trạch đập loạn cả lên, đầu óc cậu âm vang một tiếng, gần như hỏi theo bản năng: “Ngài có biết...” Tôi không phải người ở nơi đây?

.

Phần sau trong câu nói của Đỗ Trạch đã bị sức mạnh vô hình chặn lại, nhưng thần Quang Minh có vẻ đã biết Đỗ Trạch sẽ nói gì nên chỉ nhẹ nhàng gạt đầu. Cho dù trước đó đã có suy đoán mờ ảo, khi biết Thần Quang Minh thật sự rõ ràng thân phận của mình, Đỗ Trạch vẫn mù mờ. Cậu ngó đầu đầu người ánh sáng, có rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng cuối cùng thốt ra lại là: “Tôi có thể trở về được không?”

.

Thần Quang Minh quan sát vẻ mặt của Đỗ Trạch, nhưng thanh niên tóc đen vẫn vô cảm như cũ, vì thế người hỏi: “Ngươi muốn quay về?”

.

Đỗ Trạch im lặng một lúc rồi hỏi: “Làm thế nào để quay về?”

.

Thần Quang Minh vừa lòng cười rộ lên, người cuối cùng cũng tìm được dự vọng của kẻ này rồi.

.

“Ngươi phải diệt trừ tà ác — ngươi cũng biết là ai rồi đấy. Chỉ cần ngươi làm được, ngươi sẽ có thể trở về.” Một tia sáng bắn ra từ người ánh sáng và ngừng lại trước mặt Đỗ Trạch. Tiếng thần Quang Minh gần như mê hoặc: “Hãy nhận phần sức mạnh này đi, nó có thể giúp ngươi thực hiện nguyện vọng của mình.”

.

“...”

.

Thần Quang Minh nhìn chăm chú vào khuôn mặt không chút huyết sắc của Đỗ Trạch, nhấn mạnh từng chữ: “Nếu người không giết được hắn, người vĩnh viễn không thể trở về.”

.

“... Thế cũng tốt.”

.

Thần Quang Minh sững sốt. Người không tài nào hình dung được biếm cảm của Đỗ Trạch hiện giờ, có thả lỏng, có đau khổ, có kiên quyết, và có một sự dè dặt sâu thẳm.

.

“Tôi có thể tiếp tục ở cạnh hắn.”

.

Ngữ điệu thần Quang Minh đầy vẻ khó tin: “Người không muốn trở về sao?”

.

Ở đó, có người thân.

.

Đỗ Trạch ấn tai nghe: “Muốn chứ.”

.

Thần Quang Minh còn chưa kịp vui mừng đã thấy thanh niên tóc đen đối diện rũ mắt xuống. “Nhưng...”

.

Ở đây, có Tu.

.

Đỗ Trạch cất nhẹ giọng, nhưng lại rất kiên quyết.

.

“Cho dù có phải vĩnh viễn ở lại đây, tôi cũng sẽ không giết hắn.”

.

Cậu thích Tu, từ lúc mở Hồn huyết, cậu đã thích.

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Dưới đây là tổng đại cương của Hồn huyết :

.

Cô nhi viện (Nhân tộc) → Học viện Ma Vũ → Tháp ma pháp thử luyện → Trận đấu liên trường → Người thần điện đến (thức tỉnh Vong Linh) → Đại lục đuổi giết → Vùng đất thất lạc → Hành lang không-thời gian → Tinh Linh tộc (thức tỉnh Tinh Linh) → Tiểu đội đánh thuê → Di tích Chu Nho (thức tỉnh Chu Nho) → Nhiệm vụ cỏ băng → Tinh quốc → Giải đấu vũ khí → Ariel hiển tế → Đại lục phản diện (thức tỉnh Ma tộc) → Thiên Thành

.

51. Chương 51

Nhân vật chính: Thời hạn một tháng đã hết.

.

Ánh sáng rực rỡ xuyên thấu qua lá chắn trong suốt, in vết hoa văn ngũ sắc lộng lẫy, thần điện to lớn thoáng chốc yên ắng lạ thường. Hai hốc mắt tối om của thần Quang Minh vẫn luôn nhìn Đỗ Trạch. Có vẻ như phản ứng của Đỗ Trạch đã nằm ngoài dự đoán của người. Người đang tự hỏi mình đã sai chỗ nào.

.

Lúc thần Quang Minh lên tiếng, âm thanh của người khôi phục vẻ trang nghiêm.

.

“Nếu người không giết hắn, người chết sẽ là người.”

.

Người ánh sáng nở nụ cười, khóe miệng cong lên lộ ra cái hốc đen lòm trông như một chiếc mắt nạ hề.

.

“Người cho là hắn sẽ không ra tay với người ư?” Giọng nói thần Quang Minh chứa âm sắc kỳ diệu, như hơi trào phúng lại ẩn dấu uy hiếp. “Nếu hắn biết chuyện mà người đã từng làm, người cảm thấy hắn sẽ bỏ qua cho người ư?”

.

Trái tim Đỗ Trạch nảy lên vài cái không theo quy luật, co rút nhói đau. Cho tới bây giờ, cậu vẫn chưa dám cho Tu biết: Tiểu sinh mới là đầu sỏ hại anh bị chúng bạn xa lánh.

.

Cho nên không thể đáp lại tình cảm của Tu. Tu muốn gì, những thứ có thể cậu đều đã cho đi, chỉ riêng bản thân cậu là không được, bởi Tu sẽ hối hận.

.

—— Tôi có lỗi với hắn.

.

“Rầm!!!”

.

Mặt đất chấn động kịch liệt, Đỗ Trạch đứng không vững suýt nữa đã ngã xuống đất. Nhưng tiếng nổ kia chỉ mới là khởi đầu, âm thanh nhốn nháo bên ngoài ngay cả trong thần điện cũng nghe thấy rất rõ ràng. Tiếng la kinh hoảng của Lilia lọt vào.

.

“Thưa thần! Ma tộc tấn công...”

.

Tiếng nàng bỗng im bặt. Đỗ Trạch cảm thấy lưng mình bị một khối khí đè ép. Cậu cự đầu, đối diện với khuôn mặt vẽ đầy ký hiệu của huyết khế thú.

.

—— Ta đã tìm được em.

.

Thần Quang Minh hừ một tiếng, huyết khế thú bị đánh tan thành một mảnh ký hiệu màu đỏ. Những ký hiệu nọ bay tới cửa thần điện và bám vào, hoa văn màu máu lan ra khắp cánh cửa, sau đó vơi đi từng chút một. Khi những ký hiệu biến mất hoàn toàn, cửa thần điện nháy mắt hóa thành tro bụi bị gió thổi bay, một Ma tộc cầm đao đứng ngược sáng.

“Lại đây.”

Không phải nhiều lời, chỉ cần nghe được tiếng gọi quen thuộc kia, bất cứ lúc nào và ở đâu, Đỗ Trạch vẫn sẽ đi đến cạnh người đó.

Thấy Đỗ Trạch định bỏ đi, thần Quang Minh thở dài một hơi. Quả cầu sáng bay tới cạnh Đỗ Trạch lúc trước chợt hóa thành một sợi dây ánh sáng. Khi nó sắp sửa quấn chặt Đỗ Trạch như linh xà, một ánh chớp màu tím nhá lên khiến sợi dây ánh sáng nổ tung. Tu mượn lực của đôi cánh, chém một đao về phía thần Quang Minh. Khi ma đao khảm vào cơ thể thần Quang Minh, xúc cảm truyền vào tay đã cho Tu biết đối phương là một khối năng lượng, công kích vật lý không có tác dụng gì.

Không ngừng lại, Tu tiếp tục phóng sấm sét ra. Trong tiếng vang dữ dội, toàn bộ người ánh sáng bị nổ tung, hồ quang điện nhảy múa đầy trời. Trên thần điện, hình dáng mơ hồ của người ánh sáng lại hiện ra, người nhìn xuống Tu, như đang nhìn một đứa trẻ nghịch ngợm.

Có ánh sáng tồn tại, thần Quang Minh bất tử bất diệt, đồng thời tất cả ánh sáng sẽ trở thành vũ khí của thần.

Những nơi bị ánh sáng chiếu vào của Tu bắt đầu bốc hơi nước, Đỗ Trạch không xuất hiện tình trạng này, hiển nhiên là thần Quang Minh đã động tay động chân. Tu thối lui vào trong bóng tối, thần Quang Minh vẫy tay, thần điện bỗng tối sầm lại, bởi toàn bộ nguyên tố ánh sáng đều tập trung về hết trước mặt thần Quang Minh, chói mắt đến độ khiến người ta không tài nào nhìn thẳng được.

“Ta là thần của ánh sáng. Tà ác chỉ biết lẩn trốn trong bóng tối, ta sẽ khiến ngươi không còn chỗ để trốn.”

“A...” Tu ngẩng đầu lên, lộ ra một đôi mắt lấp lánh ánh tím: “Xem ai mới... là kẻ không còn chỗ trốn!”

Sấm sét cực mạnh bắn về phía thần Quang Minh, nhưng rồi bị nguyên tố ánh sáng trước mặt thần Quang Minh chặn lại. Hai nguồn sức mạnh khủng khiếp đụng độ. Đỗ Trạch không thể không che mặt lại, thứ sức mạnh đáng sợ đó sẽ dễ dàng làm bỏng mắt của một con người. Đôi mắt Tu càng lúc càng sáng lên, sấm sét tím dần dần chuyển vàng, tạo nên một hình dáng bán thực thể. Thần Quang Minh không ngờ là Tu có thể đạt đến trình độ này, người cũng bắt đầu tăng sức mạnh lên, vì chậm hơn Tu một bước nên không thể không sử dụng năng lượng nhiều hơn, và bắt cần vượt ngưỡng chịu đựng.

“!”

Trong chớp mắt đó, Đỗ Trạch bị kéo vào một cái ôm quen thuộc, Tu dùng đôi cánh to lớn bao bọc lấy cả hai.

.
Một tiếng nổ mạnh vang lên, cả thần điện nổ tung hình thành một quả cầu ánh sáng trên không. Thiên tộc và Ma tộc đang giao chiến đều không hẹn cùng nhìn về phía thần điện, luồng sáng cực mạnh tàn lụi, nơi vốn là thần điện nay đã bị san bằng. Trong sương khói mù mịt, một đôi cánh dơi mở ra để lộ hai bóng người.

.
Tu ôm lấy Đỗ Trạch, tựa đầu lên vai cậu. Hắn cảm thấy mệt mỏi, cánh cũng bị thương nặng. Thần Quang Minh đã biến mất, Tu hơi nheo mắt lại, hắn có thể cảm giác được trong thế giằng co ban nãy, sức mạnh của đối phương đã thoáng vượt qua hắn, nhưng kế tiếp đột nhiên bị thứ vô hình nào đó trục xuất, sức mạnh mất cân bằng đã gây ra một cú nổ lớn.

.
Thần Quang Minh... ư...

.
Đỗ Trạch thấy Tu nơi lỏng tay, cậu nhổm lên khỏi ngực Tu, nhưng vì thất lưng bị Tu giữ lại nên không thể đứng dậy. Ma tộc đó nhìn cậu, đột nhiên tiến gần, ngữ điệu thân mật lại khá nguy hiểm.

.
“Thời hạn một tháng đã hết, em đã có câu trả lời chưa?”

.
Một tháng trước, manh chủ đã tỉnh tò với độc giả gốc ghêch nhà hắn, tên gốc bảo cho cậu một tháng để suy nghĩ, vì thế án tử hình được hoãn lại trong một tháng.

.
Đỗ Trạch nhìn chăm chăm đồng tử dựng thẳng của Tu, không biết vì sao lại nảy sinh một cảm giác “Dám từ chối sẽ giết chết em”. Tên gốc nuốt nước miếng một cách khó khăn, hỏi dè chừng: “Tôi có thể, hỏi một chuyện không?”

.
Tu vươn tay xoa gáy Đỗ Trạch: “Hửm?”

.
Rõ ràng yếu điểm đang nằm trong tay người khác, nhưng chẳng hiểu sao Đỗ Trạch lại thấy yên tâm hơn. Cậu đã quen với câu nói “Lại đây” của Tu, quen với cách Tu vuốt gáy cậu, quen với tất cả những gì mà Tu làm với cậu.

.
Đỗ Trạch ấn tai nghe, tim đập nhanh, như mỗi một chữ cất lên, trái tim sẽ chực nhảy ra khỏi miệng.

.
“Nếu tôi nói với anh rằng, sở dĩ anh bị tất cả mọi người ruồng bỏ, là bởi vì tôi, anh, có còn kiên trì được nữa không?”

.
Đây là độc giả tên Đỗ Trạch, là bí mật tàn nhẫn nhất đối với nhân vật chính của Hồn huyết .

.
Dường như Tu có chút kinh dị, không biết là vì hiếm khi nghe Đỗ Trạch nói nhiều như vậy, hay là vì bất ngờ với câu nói của Đỗ Trạch. Đỗ Trạch nhìn Tu không chớp mắt, vẻ mặt cậu trống rỗng, chỉ có cậu mới biết bản thân giờ đang ở bên bờ vực của cái chết, những từ Tu sắp sửa nói ra có thể quyết định sự sống của cậu.

.
Cổ căng lên, Tu đang kéo gần khoảng cách giữa hai người, khóe miệng hấn gợn lên, nụ cười quyến rũ thần bí khiến người khác không thể rời mắt.

.
“Nếu là do em gây ra.” Tu nói: “Vậy thì, em phải chịu trách nhiệm với ta.”

.
Đỗ Trạch ngây ngốc nhìn Tu bá đạo yêu cầu cậu chịu trách nhiệm, thói quen mặt than của tên ngốc đã cứu vớt đáng về ngu ngơ không có phản ứng của cậu.

.
Tựa như ánh mặt trời lóe lên soi rọi tất cả, cậu như được phóng thích khỏi một gánh nặng nào đó, không cần phải lo sợ bất an.

.
Đỗ Trạch đối mặt với Tu, khóe môi cậu khê cong lên.

.
“Tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh.”

.
Ngày xưa ngày xưa, có một cuốn tiểu thuyết tên là Hồn huyết , trong tiểu thuyết có một nhân vật chính tên là Tu, và một độc giả tên là Đỗ Trạch. Ngoài tiểu thuyết, nhân vật chính mất đi mọi thứ vì độc giả; trong tiểu thuyết, độc giả buông tha mọi thứ vì nhân vật chính, kết quả thì sao?

.
—— Độc giả và nhân vật chính trở thành tình yêu đích thực.

.
Đồng tử dừng thẳng của Tu hơi co rút, hấn nhìn chăm chăm nụ cười của thanh niên tóc đen, khó thể kiềm chế mà hôn xuống. Đỗ Trạch hoảng sợ, tay định đẩy ra theo phản xạ. Sau khi biết chuyện gì đang xảy ra, tên ngốc nín lấy góc áo Tu, do dự hé miệng ra. Đầu lưỡi Tu tiến vào, quấn lấy lưỡi Đỗ Trạch và bắt đầu liếm mát, động tác của hấn hơi nặng nề, như muốn xác nhận một điều gì đó nên cuộn chặt lấy Đỗ Trạch. Đỗ Trạch cố gắng đuổi kịp tiết tấu của Tu, thế nhưng sức chiến đấu chẳng bao giờ tăng lên được, cuối cùng, người nào đó vẫn mềm nhũn ngã vào lòng mạnh mẽ, hơi thở yếu ớt.

.
Đỗ Trạch còn chưa kịp hoàn hồn, chợt thấy Tu ghé vào lỗ tai cậu thổi khí: “Ta muốn ôm em.”

.
... Từ từ, tiết tấu này không đúng rồi, chúng ta chỉ vừa mới xác nhận tình cảm mà đã trực tiếp nhảy cóc lẫn lộn giường là không khoa học!

.
Tên ngốc Đỗ Trạch bấy giờ mới nhận ra một sự thật tàn ác: Hồn huyết là văn ngựa đực, văn ngựa đực... ngựa đực...

.
Trích lời Nhất Diệp Tri Khâu: Nhân vật chính mà không một đêm chơi bầy lượt là không phải nhân vật chính tốt.

Độc giả nghiêm túc đếm lại số em gái trong hậu cung của manh chủ: Lala, Kelly, Ariel, Verl, Elise, Heidi, Lilia, 1234567 — thật sự một đêm bảy lượt đó!

.

Nhân vật chính trong Hồn huyết có bảy em gái, hiện giờ Tu có Đỗ Trạch — độc giả vĩ đại! Cậu được kế thừa truyền thống vinh quang của hậu cung. Vào giờ khắc này, linh hồn của bảy em gái kia đã đoạt xác! Cậu thay mặt cho lịch sử và truyền thống lâu đời của văn ngựa đực, trong khoảnh khắc này cậu không chiến đấu một mình, cậu không chỉ có một mình!

.

... Tác giả, ngài đây là đang trả thù tiểu sinh vì đã bẻ cong nhân vật chính đúng không.

.

Quay về vấn đề dự vọng của Ma tộc, Đỗ Trạch nghĩ ý áp lực quá lớn... Cầu đổi hình thái! QAQ

.

“Điện hạ.”

.

Rachel kịp lúc cứu vớt Đỗ Trạch khỏi tình huống nước sôi lửa bỏng. Tên Ma tộc mang kính một mắt đó bước đến trước mặt Tu. “Chúng ta đã chiếm được vùng ngoài Thiên Thành, xin ngài hãy lên tường thành.”

.

“Đừng đi!”

.

Đỗ Trạch vừa nghe thấy lời kịch quen thuộc đó thì kêu lên theo phản xạ. Trước khi cậu xuyên không, cậu thấy cập nhật mới nhất của Hồn huyết là Tu lên tường thành, sau đó bị thiên tộc dùng vũ khí cực mạnh đánh rơi xuống biển, không rõ sống chết. Thấy ánh mắt quái dị của Rachel, Đỗ Trạch cố gắng giải thích.

.

“Ồ đó, nguy hiểm.” Đỗ Trạch trông đợi nhìn Tu: “Chúng ta rời khỏi đây, được không?”

.

Tiếp theo đó, Đỗ Trạch bị Tu ôm dậy. Tu lên tiếng với Rachel.

.

“Lui bình, quay về.”

.

Rachel suy tư nhìn thoáng qua Đỗ Trạch, lập tức chấp hành mệnh lệnh của Tu.

.

Thấy Tu tín nhiệm vô điều kiện, Đỗ Trạch rất cảm động, sau đó chợt nghe Ma tộc nói một cách sung sướng: “Sau khi trở về, ta sẽ làm em không xuống giường được.”

.

... Manh chủ, tiết tháo của anh rốt hết rồi kìa.

.

Tu ôm tên gốc nhà mình chuẩn bị rời khỏi Thiên Thành thì bỗng có một giọng nói phẫn nộ vang lên.

.

“Đồ ma quỷ kia! ! !”

.
Đỗ Trạch nhìn lại qua bả vai Tu, phát hiện Lilia đang cầm một khối cầu hình mắt. Trông nàng lúc này chặt vật khôn cùng, một cánh bị gãy, tay trái đè chặt con mắt trái đang đổ máu. Lilia nhìn về khu đất trống vốn là thần điện, đôi mắt tràn ngập phần nộ, giống như thần điện bị hủy còn quan trọng hơn cả việc nàng đang bị thương.

.
“Mang danh thần, tiêu diệt kẻ xúc phạm này!”

.
Dứt lời, cơ thể nàng ta hóa thành hàng hà sa số điểm sáng bị khối cầu hấp thụ. Đỗ Trạch lạnh người, khối cầu hình mắt đó chính là vũ khí cực mạnh của Thiên tộc: Phán Quyết. Khối cầu càng lúc càng sáng, nó mở mắt, Đỗ Trạch không kịp giải thích đã vươn tay che kín mắt Tu, bản thân cũng nhắm nghiền mắt.

.
Chỉ cần để Phán Quyết định vị được con mắt, tức khắc sẽ bị Phán Quyết chốt mục tiêu.

.
Ánh mắt quét qua một vòng, nó vẫn chưa bắt được mục tiêu. Mắt Phán Quyết càng lúc càng mở lớn, cuối cùng bắn vô số tia sáng ra quanh nó. Tu bị Đỗ Trạch che mắt, chỉ biết né tránh công kích của Phán Quyết theo trực giác. Ban nãy hắn đã dùng quá nhiều sức mạnh, hiện giờ không thể phóng ra sấm sét tấn công Phán Quyết.

.
Không có bất cứ tiếng động nào, Thiên Thành bị Phán Quyết bắn thủng một góc. Khi Rachel chỉ huy chúng Ma tộc đang ngạc nhiên chạy tới, họ chỉ thấy một góc của Thiên Thành hòa cùng biển mây, bóng dáng Tu và Đỗ Trạch đã không còn.

.
Tu ôm Đỗ Trạch rơi xuống cùng những mảnh đá vụn, Đỗ Trạch đã ngất đi. Cho dù có trốn tránh kiểu gì, cơ thể hai người vẫn bị cắt xướt, may mà không nguy hiểm đến tính mạng. Thứ vũ khí hình mắt đó dường như chuyên dùng để khắc chế Ma tộc, miệng vết thương của Tu mỗi lúc một xấu hơn, cánh vì thương nặng nên cũng không thể giương ra.

.
Độ cao giảm dần lại, hai người xuyên qua tầng mây, hiện ra trước mắt họ là đại dương mênh mông vô bờ. Thấy mình càng lúc càng gần mặt biển, Tu hít sâu một hơi và chuyển sang hình thái Nhân tộc. Hắn ngâm xuống ma pháp hệ gió tiến hành giảm tốc độ, trước khi đập vào mặt nước, tốc độ đã giảm đến một mức có thể chịu đựng được.

.
“Rầm ...”

.
Nước biển lạnh băng bao trùm lấy Tu và Đỗ Trạch. Tu chuyển sang ma pháp hệ nước để hai người có thể thở trong nước, hắn định kéo Đỗ Trạch bơi lên mặt nước, nhưng lực hút dưới đáy biển càng lúc càng tăng. Tu giãy dụa được mấy cái thì bị hút vào chỗ sâu nhất dưới đáy biển.

.
Biển rộng lại quay về sự yên lặng vốn có, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

.

.
Thần giới, cung điện Quang Minh.

.
Thần Quang Minh tức giận bóp nát thủy tinh. Ngay lúc quan trọng, hình chiếu của người không cẩn thận đã sử dụng quá nhiều sức mạnh và bị quy tắc bài xích ra khỏi đại lục hỗn độn.

.
Lần gặp Đỗ Trạch này có thể coi là một thất bại thảm hại. Thần Quang Minh lo âu đảo bước trong cung điện. Có thể làm người vô ý sử dụng thần lực, sự thuần thực của tên dị giáo đó phát triển quá nhanh, không lâu nữa, hắn sẽ có thể chạm tới cảnh giới “ngụ thần”.

.
Dù biết chỉ có Đỗ Trạch mới giết được tên dị giáo đó, thần Quang Minh vẫn mất kiên nhẫn. Người bị quy tắc hạn chế không cách nào rời khỏi thần giới, vì vậy chỉ có thể sử dụng tất cả tín đồ để đuổi giết tên dị giáo đó. Mặc kệ có thành công hay không, người cũng không thể ngồi đây chờ chết.

.
Thần Quang Minh tạo ra một thủy tinh mới, liên lạc với thần điện Quang Minh ở đại lục hỗn độn. Người đang định ra chỉ thị, chợt nghe thấy tiếng báo cáo đầy sốt ruột của giáo hoàng.

.
“Thưa thần, đế quốc Nguyệt Hoa bị thú tộc xâm chiếm! Đối phương có thần thú phù hộ!”

.

.

.
Biên tập Cẩm Y: Tại sao, tại sao, tại sao, tại sao, tại sao, tại sao!!!

.
Biên tập Cẩm Y: Nhất định là cách thức em mở ra đã không đúng! Anh còn bảo muốn bỏ hố?!

.
Biên tập Cẩm Y: Còn sống thì hú một tiếng nha anh đại!!!

.
Nhất Diệp Tri Khâu: Ha ha.

.
Biên tập Cẩm Y: ... Mỗi lần thấy anh ha ha em đều có thôi thúc muốn vùng dậy.

.
Biên tập Cẩm Y: Rồi rồi, nói cho em biết lời nhảm lúc trước không phải là thật đi.

.
Nhất Diệp Tri Khâu: Là thật đó.

.
Biên tập Cẩm Y: ... Sao không viết tiếp?

.

Nhất Diệp Tri Khâu: Ngày mai tận thế rồi.

.

Biên tập Cẩm Y: Gì chứ thế giới còn chưa tận, em đã thấy anh tận rồi. kề dao

.

Nhất Diệp Tri Khâu: Ha ha.

.

Biên tập Cẩm Y: ... Anh đại giỡn hả, anh định lấy cái cơ này á? Em không biết là anh lại ngu đến nỗi đi tin vào chuyện thế giới bị hủy diệt đó!

.

Biên tập Cẩm Y: Muốn gì cũng phải đưa đây cái lý do có muối tí đi!

.

Nhất Diệp Tri Khâu: À, là vậy, nhân vật chính phát hiện anh đang ngược hấn, vì thế hấn xuyên ra xử lý anh.

.

Biên tập Cẩm Y: ...

.

Biên tập Cẩm Y: Bán manh đáng hổ thẹn!

.

Nhất Diệp Tri Khâu: Ha ha.

.

Biên tập Cẩm Y: Anh định dùng luôn hả?

.

Nhất Diệp Tri Khâu: Ồ.

.

Biên tập Cẩm Y: Ui chao, có làm gì cũng phải cho em biết tình tiết tiếp theo là gì chứ, đừng ở đây thiệt là vô nhân đạo à nha.

.

Nhất Diệp Tri Khâu: Tiếp theo là kỷ nguyên mới, cuộc chiến của các vị thần.

.

Biên tập Cẩm Y: Em muốn giết anh ghê gớm, dám để em lọt hố?!

.

Nhất Diệp Tri Khâu: Đoạn này đâu có liên quan tới nhân vật chính đâu.

.

Biên tập Cẩm Y: Hở? Thế là gì?

.

Nhất Diệp Tri Khâu: Hoàng hôn của chư thần.

— Nhật ký buồn đưa lên 11:58:13 ngày 20 tháng 12 năm 2012

Đôi lời nhắn nhủ: Tình hình là chương sau có H. Đáng lý ra theo tiêu chí nhà tui mình là không có pass, nhưng vì chương truyện có cảnh nhạy cảm nên nếu để nó bị lộ ra ngoài sẽ không ổn và có khi lại bị người ta soi mói nên tui mình mới quyết định đặt pass. Pass sẽ không phức tạp, mọi người chỉ cần nhập ngày tháng năm post chương truyện theo kiểu: DDMMYY, 6 ký tự thôi nhé. Kiểu pass này sẽ áp dụng cho tất cả các chương có H. Vậy nhé!

À mà còn vấn đề xưng hô, tui mình quyết định đổi cách xưng hô của Tu đối với Đỗ Trạch là ta-em, còn Đỗ Trạch vẫn như cũ là tôi-anh :”>

52. Chương 52

Đọc giả: Tôi đang thoa được ở trên.

Đỗ Trạch cảm nhận được một cục lông đang cọ vào lòng bàn tay mình, loại ngứa ngáy này khiến cậu nhin không được phải vươn tay búng một cái, kế tiếp bị một thứ gì đó chọt trúng đầu ngón tay. Tay đứt ruột xót, Đỗ Trạch bấy giờ mới chịu tỉnh, liếc mắt một cái chọt thấy tiểu phượng hoàng đang bị cậu chộp trong tay. Nó tỏ vẻ vô tội mở to cặp mắt đen như hạt nho kia.

“Chíp chíp.”

Đỗ Trạch thả lỏng tay, cục lông vẩy đôi cánh nhỏ bé nhảy lên đầu tên ngốc. Đỗ Trạch phát hiện nơi cậu đang ở là một hang động, ánh sáng rọi lại từ cửa động xa xa, khó khăn đuổi đi bóng tối bao trùm. Khi Đỗ Trạch thấy được một mảng vàng trong bóng tối, cậu ngạc nhiên trừng to mắt. Đó là Tu trong hình thái Nhân tộc, lúc này đang nằm cạnh cậu, nước thuốc và băng vải trong tay rơi xuống. Đường như Tu đã mang cậu đến đây, lúc tự bôi thuốc cho mình thì cảm cự không được nữa nên ngắt đi.

Đỗ Trạch cẩn thận xem xét tình huống của Tu, quần áo chạm vào tay nửa khô nửa ướt, vài chỗ còn đông lại thành muối, rõ ràng đã bị ngâm trong nước biển. Đỗ Trạch cởi quần áo ướt sũng của Tu, miếng băng trên người Tu bị bung ra rồi trượt xuống để lộ miệng vết thương, trong đó vết thương nghiêm trọng nhất nằm ở dưới xương quai xanh, chỉ cần lệch một chút là đã xuyên qua trái tim. Đỗ Trạch hoảng hồn vội vàng xử lý miệng vết thương cho Tu, sau đó lấy ra một bộ quần áo từ nhẫn không gian thay giúp hắn. Sau khi hoàn tất mọi việc, cậu ngồi bên người Tu, bắt đầu nghĩ về hoàn cảnh hiện giờ.

Nếu nhìn từ tình huống này, họ đã rơi xuống biển đúng như tình tiết trong truyện. Tình tiết Đỗ Trạch đọc được dừng lại ở đây, cho nên cậu không biết đây là nơi nào và chuyện gì sẽ xảy ra. Tuy Đỗ Trạch luôn miệng chửi bới đại thần tình tiết, nhưng nếu sau này không còn ưu thế spoiler, thế giới này sẽ trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết.

Ánh mắt đảo qua đảo lại rồi dừng trên người Tu, Đỗ Trạch bỗng cảm thấy sự khủng hoảng này hơi bị thừa thãi.

Miễn là vẫn đi theo Tu, chắc chắn sẽ có một kết cục tốt.

.

Vì Tu đã chuyển đổi hình thái nên phải hôn mê mấy ngày liền. Trong thời gian này, Đỗ Trạch đã đến cửa động xem xét một phen, phát hiện họ đang ở trong một khe hẹp không rõ là đâu, bên trên hẻm là một màu xanh thẫm, nhưng không phải xanh của bầu trời, mà là xanh của nước biển. Đỗ Trạch đã hiểu tại sao họ đã rơi xuống biển mà giờ lại xuất hiện ở đây, toàn bộ khe hẹp nằm sau dưới đáy biển, một lớp màng mỏng trong suốt nửa hình tròn ngăn cách giữa nước biển và khe hẹp. Một nơi bí ẩn như thế, cũng chỉ có ánh sáng của nhân vật chính mới có thể khiến cho manh chủ vô tình rơi vào.

.

Đỗ Trạch vén quần áo Tu, bắt đầu giúp Tu đổi băng mới. Tiểu phượng hoàng nhìn thấy đồng băng vải lộ ra, phần phật nhảy vào lặn một vòng rồi trực tiếp bị bọc thành xác ướp. Sau khi ẩm ỉ một phen và bắt đầu mệt lả, cục lông hạnh phúc ngủ trong đồng băng.

.

Đỗ Trạch cẩn thận xem xét miệng vết thương của Tu. Nước thuốc lần này rất hữu hiệu, miệng vết thương đã dần kết vảy. Tên gốc thở phào một hơi, tầm mắt chạm phải một nơi không nên để ý. Chẳng biết có phải do tâm tình cậu biến hóa không mà khi nhìn vào nửa người trên lỏa lồ của Tu, Đỗ Trạch bắt đầu rụng tiết tháo một cách đáng xấu hổ. Cậu nhìn chăm chăm cơ bụng của Tu, cảm tưởng muốn dùng tay sờ chọt dăng trào.

.

Thấy Tu không có dấu hiệu sắp tỉnh, Đỗ Trạch cuối cùng nhịn không nổi sức hấp dẫn mà vươn tay ra. Xúc cảm dưới lòng bàn tay là khối cơ săn chắc cùng với nhịp hô hấp phập phồng, thể hiện một độ cong của sức mạnh. Bây giờ, Đỗ Trạch mới phát hiện làn da Tu rất tinh tế, bóng loáng như bạch ngọc, lộ ra màu đỏ hồng khỏe khoắn.

.

Nhất Diệp Tri Khâu chỉ dùng từ hoàn hảo để hình dung vẻ bề ngoài của Tu, Đỗ Trạch không thể không đồng ý.

.

Đỗ Trạch ngẩng đầu thì chạm phải ánh mắt Tu không biết tỉnh lại từ lúc nào, tên gốc căng cứng người. Thấy Tu nhìn chăm chú vào móng vuốt mà cậu chưa thu lại, Đỗ Trạch nặng nề giải thích: “Tôi đang thoa được ở trên.”

.

... Lừa ai đó! Chỗ đó không thương không bệnh, móng vuốt cậu còn rõ rành rành kia!

.

Phản chiếu trong đôi mắt xanh da trời của Tu là biểu cảm trống rỗng của tên gốc, hấn nhếch miệng.

.

“Ừ, tiếp tục đi.”

.

Tiếp, tiếp tục á? Đỗ Trạch nhìn nhìn móng vuốt còn đang đặt trên người ai kia, lại nhìn nhìn manh chủ am hiểu ý người, cuối cùng phải cúi đầu tạ tội.

.

“Xin lỗi.” Tiểu sinh đang ăn đậu hũ của anh QAQ!

.

Tu dè cái tay sắp sửa rời đi của Đỗ Trạch, hấn chống người dậy, kéo gần khoảng cách hai bên.

“Này sinh dục vọng với người mình thích, không được ư?” Giọng nói khàn khàn của Tu mang theo một chút áp lực: “Ta muốn em, muốn đến phát điên rồi.”

Đỗ Trạch cảm thấy tay mình bị bắt dời xuống cho đến khi chạm vào dục vọng của Tu. Tim cậu đập càng lúc càng nhanh, không biết là vì câu nói của Tu, hay là vì độ ấm nơi lòng bàn tay kia. Dù đã hiểu được sự ám chỉ của Tu, nhưng Đỗ Trạch vẫn không khỏi căng thẳng. Con chim non ngốc nghếch này đừng nói là người đồng giới, ngay cả người khác giới cũng chưa từng chạm vào.

“Anh, thương thể của anh —— ”

“Không sao.” Đường như cảm nhận được vẻ kích động của Đỗ Trạch, Tu khẽ hôn Đỗ Trạch: “Ta muốn xác nhận, ta không còn độc thân nữa.”

Cái hôn đó quá dịu dàng, đến nỗi mà Đỗ Trạch không thể từ chối được.

Kính bị tháo xuống, tai nghe bị bỏ ra, quần áo bị cởi sạch. Đỗ Trạch hé mở cặp mắt mờ mịt, trong tầm mắt cậu bấy giờ, tất cả đều là sắc màu tươi sáng đó, là mái tóc vàng của Tu. Hiện giờ, thị giác của cậu đã mơ hồ, thính giác thiếu hụt, chỉ có xúc giác là rõ ràng nhất. Đỗ Trạch có thể cảm giác được Tu đang hôn lên xương quai xanh của mình, khe khẽ liếm cắn theo đường cong nhô ra, không đau nhưng lại mang đến sự kích thích mãnh liệt. Đỗ Trạch ngửa đầu, dù không nghe được nhưng vẫn biết Tu đang “nói” gì, người nọ dùng tay viết lên người cậu:

Ta muốn hôn lên mỗi tấc da thịt của em.

Đỗ Trạch run rẩy, ký ức trong căn phòng tối đen đó hiện lên. Thanh niên tóc vàng anh tuấn cũng từng dịu dàng nói khẽ vào tai cậu như thế, cho dù thính giác chấp chờn, đầu óc cậu vẫn tự động miêu tả giọng nói như rót vào nơi sâu nhất trong linh hồn đó. Đỗ Trạch bỗng phát hiện cái người đang ở trên cậu không phải có bề ngoài thánh mẫu, mà mẹ nó đen tối từ tận cốt tủy đó! Mạnh mẽ có bao nhiêu phúc hắc thì cậu có bấy nhiêu bỉ ợc.

Ta muốn cả cơ thể em tràn ngập mùi hương của ta.

Đùi bị một thứ cực nóng ma sát, cả người Đỗ Trạch run lên, tay Tu chạm vào người cậu mà cứ như sinh ra một phản ứng hoá học nào đó khiến ngón chân cậu phải co lại. Đỗ Trạch không biết mình đã phát ra tiếng rên khe khẽ, bởi vì tai không nghe thấy gì nên cứ theo bản năng đè ép cổ họng, âm thanh đó nghe như tiếng khóc nức nở vì bị trêu chọc, câu dẫn những ý nghĩ tội ác nảy lên.

Đôi mắt Tu chuyển sang màu xanh thẫm vì dục vọng, tay hấn trượt xuống cầm lấy phân thân nửa cứng của Đỗ Trạch, dựa theo hình ảnh trong ký ức mà bắt đầu lấy lòng Đỗ Trạch. Chưa bao giờ Đỗ Trạch hiểu được thiên phú học tập nghịch thiên của Nhân tộc như bây giờ. Mẹ kiếp, cậu chẳng qua chỉ mới quay tay cho mạnh mẽ có một lần, thế mà mạnh mẽ lại trở về không kém chút nào, cả cường độ và tần suất đều y

chang. Đỗ Trạch không kiên trì được bao lâu đã bắn ra. Cậu tựa vào Tu mà thở dốc, vành tai bị hôn khê, luồng khí ấm áp như có như không tựa như đang hỏi cậu: thoải mái không?

Tai Đỗ Trạch nháy mắt đỏ bừng. Tai cậu vốn đã mẫn cảm, thế mà giờ lại còn bị cọ như thế thì thật muốn chết mà. Tu ngậm vành tai Đỗ Trạch, tay quét dịch thể lần tìm ra phía sau. Đỗ Trạch cau mày thích ứng với dị vật đang xâm lấn, giữa trán đã đọng một lớp mồ hôi mỏng. Tu trấn an hôn lên vùng chân mày nhũn chặt của Đỗ Trạch, hần dựa theo cuốn đồng nhân mà mình đã từng xem qua, để Đỗ Trạch chậm rãi thích ứng với ngón tay của hần. Khi ba ngón đã có thể ra vào thuận lợi, Tu rút tay ra. Hần chống trên người Đỗ Trạch, mái tóc vàng rủ xuống, đôi mắt xanh sẫm nhìn chuyên chú người dưới thân.

Để ta tiến vào...được không?

Đỗ Trạch dùng mu bàn tay che mắt mình lại, gật đầu qua loa.

“...”

Một giây khi Tu tiến vào, khuôn mặt Đỗ Trạch tái đi vì đau đớn, cho dù đã có khuếch trương nhưng nó vẫn hơi quá sức. Thứ cực nóng đang xâm nhập giống như một thanh sắt vừa lấy ra khỏi lò lửa, mỗi một tác tiến vào cơ thể cậu như nông ra từng chút khe hở. Tu đau lòng hôn lên giữa trán Đỗ Trạch, nhưng vẫn không ngừng việc xâm nhập, hần đã muốn người này lâu lắm rồi, lâu đến mức hóa thành một thứ chấp niệm. Dù biết sẽ làm Đỗ Trạch bị thương, hần vẫn dùng cách này để xác nhận người đó đã thuộc về hần, chỉ một mình hần.

Thời điểm vào hết toàn bộ, hai người đều phát ra tiếng thở dài run rẩy. Tu thỏa mãn ôm lấy Đỗ Trạch, vách tường ấm áp sít chặt lấy dự vọng của hần, giống như cảm giác mà Đỗ Trạch đã mang đến cho hần. Đỗ Trạch thấy mình như chết ngất, trong cơ thể bị Tu nhồi đầy. Bởi vì dán sát vào nhau nên họ như gắn bó thành một thể, chỉ cần Tu vừa động sẽ làm chỗ đang nối liền bị xé rách. Bởi vậy khi Tu rút ra, Đỗ Trạch gần như co rút lại theo phản xạ. Phía sau lập tức truyền đến một cơn đau đớn, có điều đã giảm đi nhiều so với ban nãy. Đỗ Trạch thấy sắc mặt Tu thay đổi, đột nhiên cảm thấy mình không không lại đi tìm chỗ chết.

Mắt Tu tối lại, dự vọng vừa mới rời khỏi một chút lại đâm mạnh vào. Đỗ Trạch sợ run cả người, vừa rồi dường như Tu đã cọ trúng cái gì đó, song song với cơn đau là một loại khoái cảm ngọt ngào. Tu nhanh chóng phát hiện ra điều này, hần điều chỉnh tư thế từng chút một, cuối cùng cũng tìm được nơi khiến Đỗ Trạch biến sắc.

“Um...”

Đỗ Trạch không ngăn được âm thanh mình, cậu rên khê lẫn một chút giọng mũi, mềm mại và rất quyến rũ. Mỗi lần rút ra, Tu không rời khỏi toàn bộ, như lưu luyến hơi ấm của Đỗ Trạch, cứ lui được một nửa lại dùng sức cắm mạnh vào. Cho dù vậy cũng mang đến cho Đỗ Trạch kích thích rất lớn. Cậu nhin không được ôm chặt cổ Tu, khoái cảm mãnh liệt từ phần xương cột diên cuồng lan tràn ra khắp cơ thể. Tu viết cái gì đó lên người cậu, nhưng cậu đã không còn sức để suy nghĩ xem nó là gì. Cậu cảm thấy khắp người không chỗ nào là không nóng, nhất là cái nơi trong cơ thể đang bị ma sát nhiều lần, tựa như đang bị thiêu đốt.

Bị bắt dung nạp nhiều lần, vách tường bên trong đã trở nên mềm mại nóng ẩm. Cánh tay mềm nhũn của Đỗ Trạch trượt xuống, không còn tí sức nào để ôm Tu nữa. Khoái cảm mãnh liệt đi kèm với nhiều lần phát tiết làm cậu thấy mình như sắp chết đến nơi, nhưng dục vọng của Tu lại không mấy may suy yếu. Đỗ Trạch thật sự rất muốn khóc thét lên, hóa ra việc ngược nhất không phải một đêm chơi bảy lượt, mà là ngay cả một lần của Tu cậu cũng không chống cự nổi.

Đầu lưỡi mềm mại liếm đi giọt nước tràn khỏi khóe mắt Đỗ Trạch, Tu ôm Đỗ Trạch vào ngực, thân thể ướt đầm mồ hôi của hai người dán lại với nhau, mũi mũi ngập tràn mùi hương của đối phương. Tu nhìn đôi mắt sắp mất đi ý thức của Đỗ Trạch, hần than khẽ một tiếng và siết chặt Đỗ Trạch trong lòng mình.

—— Người này, là của hần.

Tác giả có điều muốn nói:

Độc giả: Tôi đang thoa được ở trên.

Nhân vật chính: Ta đang ở trên em.

Tác giả: Nhân dân địa cầu gửi thư mừng.

53. Chương 53

Độc giả: Lời kêu gọi từ thần khí.

Đỗ Trạch mở mắt, lọt vào tầm mắt chính là đường xương cằm hoàn mỹ của Tu, lúc này cậu đang gối lên đùi Tu, trên người là bộ quần áo khô ráo, có lẽ Tu đã giúp cậu mặc vào. Thân thể cậu không hề có cảm giác khó chịu gì cả, rất rõ ràng là đã trải qua giờ hoàn tác. Tu vẫn không nhúc nhích nhìn về một hướng, như đang suy nghĩ gì đó. Đỗ Trạch hạ mắt xuống phía dưới, thấy được ***g ngực cuộn băng của thanh niên tóc vàng. Nơi đó đang rỉ máu, miệng vết thương rõ ràng đã bị toát ra, còn về nguyên nhân thì...

Ha ha.

Vừa nghĩ tới cảnh tượng cuồng loạn hôm qua, tên ngốc nào đó đã muốn che mặt. Cậu cứ như vậy mà lăn lên giường với manh chủ, không chỉ đánh dả ngoại mà trên người Tu còn bị thương, nghĩ thế nào cũng thấy điên rồ. Nhưng nếu nó xảy ra một lần nữa, Đỗ Trạch rơi lệ thừa nhận cậu vẫn không thể nào cự tuyệt lời cầu giao hoan của manh chủ.

Bởi vì Tu cho cậu cảm giác rằng: người này hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

·
Mỗi một câu của manh chủ đều chọt trúng tử huyệt của fan cuồng, cho nên độc giả dần dần chỉ có thể ngoan ngoãn nằm yên bị đè.

·
Đỗ Trạch ngồi dậy khỏi đùi Tu. Tu như bình tĩnh quay đầu lại, hẩn nhìn Đỗ Trạch sờ soạng lấy kính mắt và tai nghe đeo lên, trong mắt là một màu xanh biếc dịu dàng. Bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chú, tên ngốc hơi không được tự nhiên. Như để trốn tránh cái không khí tràn ngập ái muội này, cậu cương mặt gọi ra một đề tài.

·
“Anh vừa nãy, đang nhìn cái gì?”

·
“Có âm thanh...” Tu có vẻ hơi mờ mịt: “Giống như có người đang nói chuyện với ta, em có nghe được không?”

·
Đỗ Trạch lắc đầu, nhưng cho dù cậu không còn ưu thế spoiler nữa, tên ngốc nào đó cũng có thể dựa vào kinh nghiệm đọc tiểu thuyết yy nhiều năm của mình mà đoán được, cái này chắc cú là lời kêu gọi từ thần khí/ thần thú/ nữ thần. Bốn kiểu nội dung cầu huyết nhất trong tiểu thuyết yy là: nhảy xuống vực bất tử, vớ được đạo sư, lấy lại mỹ nữ, thần khí kêu gọi. Những thần khí/ thần thú/ nữ thần lẻ loi hiu quạnh ở cái chốn thần không biết quỷ không hay tịch mịch ngàn vạn năm, chờ đợi một nhân vật chính tới đổi mới, sau đó điên cuồng gửi đi tiếng gọi tình yêu liên hoàn: đến đây ~ anh hùng, mau tới nhận ta đi!

·
Lúc độc giả ngốc ngốc đang dạt dào đắc ý vì đã nhìn thấu bố trí của tác giả, chọt nghe manh chủ nhà mình nói: “Quá ồ.”

·
Đỗ Trạch như nghe được đâu đó âm thanh thần khí tan nát cõi lòng.

·
“Em có biết đó là cái gì không?”

·
Đỗ Trạch vẫn chỉ có thể lắc đầu, cậu chờ một khắc, rồi quyết định thẳng thắn nói với Tu.

·
“Hiện giờ tôi, không còn biết được nhiều chuyện nữa rồi.”

·
—— Tôi biết rất nhiều thứ, anh có thể lợi dụng tôi.

·
Đây là nguyên nhân lúc đầu Tu đồng ý giữ cậu bên mình. Đỗ Trạch dùng đôi mắt trông mong nhìn Tu. Trong ánh mắt cậu, vẻ mặt của Tu vẫn dịu dàng như trước, thanh niên tóc vàng mắt xanh thậm chí còn hơi... vui sướng? Đỗ Trạch đã nghĩ tới rất nhiều phản ứng của Tu, nhưng lại không tài nào đoán được Tu lại có phản ứng này. Tên ngốc nào đó đầu đầy sương mù, sau khi nghe nói cậu không còn giá trị lợi dụng, tại sao Tu lại còn vui vẻ hơn nữa chứ?

·
Hình như Tu cũng nhìn ra được sự bất an và mùi mờ của Đỗ Trạch, hẩn vươn tay, đầu ngón tay lướt qua làn da sau gáy Đỗ Trạch.

“Em chỉ cần ở bên cạnh ta, vậy là đủ rồi.” Tu cong khoe môi lên. “Em đã nói muốn thấy ta thành thần.”

—— Tôi muốn thấy anh, thành thần.

Tim Đỗ Trạch bắt đầu đập mạnh, cậu nhớ lại cảm giác máu trong người sôi sục lúc đó. Tu sẽ trở thành thần tối cao, từ đầu tới cuối Đỗ Trạch vẫn tin vào điều đó. Sau đó tên ngốc bắt đầu ảo não, cậu đọc Hồn huyết quáit. Tên chó má Nhất Diệp Tri Khâu kia căn bản còn đang viết cái phong, tin tức về thần chỉ rỉ ra có chút xiu, hoàn toàn không hề nhắc đến việc làm cách nào để có thể trở thành thần. Đỗ Trạch đột nhiên nhớ tới một người, tên Đan khốn kiếp mặc như cây xanh cầm một quyển sách không phải là một ma thần đó sao?! Mẹ kiếp, Nhất Diệp Tri Khâu anh được lắm, cái tên thương nhân vô lương đó vốn được chuẩn bị vì giờ khắc này mà!

Nghĩ thông suốt rồi, Đỗ Trạch bắt đầu đề nghị với Tu: “Anh có thể gọi Đan, hẳn biết, con đường trở thành thần.”

Tu nghe vậy trầm tư một chút rồi gật đầu đồng ý. Hẳn không lôi ra tờ giấy gọi Đan, mà trực tiếp hô một tiếng: “Dantalion.”

Đỗ Trạch sững sốt, tại sao Tu lại biết tên Đan?

“Lần trước tại di tích Chu Nho, để mở bánh xe thời gian ra, ta đã gọi Đan tới hỗ trợ.”

Tu giải trừ nghi hoặc của Đỗ Trạch. “Lúc hẳn rời đi đã nói cho ta biết tên của hẳn.”

Là lần cậu bị bánh xe thời gian hút vào? Đỗ Trạch đột nhiên cảm thấy mình đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện. Lúc ở trong bánh xe thời gian cậu cũng không có cảm giác gì quá lớn, nhưng nhìn dáng vẻ Tu như đang nhớ lại một hồi ức không tốt, Đỗ Trạch cuối cùng cũng phát hiện, bốn năm mà cậu xem là ngắn như một cái chớp mắt, đối với người trước mắt này lại là một khoảng thời gian khắc cốt ghi tâm.

Trong một thành trấn nào đó của đế quốc Nguyệt Hoa, một thương nhân áo xanh cực kỳ buồn chán khép sách lại, trước mặt của y la liệt thùng với hòm đủ kiểu lớn nhỏ. Người lui tới đều mang dáng vẻ vội vàng, trên mặt của mỗi người đều tràn ngập sự kinh hoảng, hoàn toàn không chú ý tới đồng hàng mà Đan bày ra đó.

“Nghe nói Thú tộc đã đột phá phòng tuyến hiểm yếu rồi...”

“Lạy thần Quang Minh, những dã thú man rợ đó thậm chí còn có thần che chở...”

“Không chỉ che chở, có người còn thấy được bóng dáng của thần thú, cho nên phòng tuyến hiểm yếu mới bị phá nhanh như vậy...”

“Người sao có thể đánh thắng được thần chứ. Thần Quang Minh à, ngài muốn vứt bỏ những tín đồ đáng thương của ngài sao...”

.

Những tiếng thì thầm khe khẽ từ bốn phương tám hướng chui vào tai Dan. Dan nhìn hai vầng trăng trên bầu trời sắp sửa bị mặt trời che khuất. Lúc này hai mặt trăng một vàng một tím đã giao nhau, mỗi vầng chiếm một nửa của đôi phương. Dan vỗ sách lên mặt mình, che đi gương mặt.

.

Đại lục rồi sẽ hỗn loạn nhanh thôi.

.

Đột nhiên, Dan buông sách xuống, y nghe được lời kêu gọi đã lâu chưa xuất hiện, nhưng nơi đó với hình thái của y hiện giờ thì hoàn toàn không vào được.

.

Thật sự là rất tiếc nuối, chờ vị diện hạ đó đi ra thì lại tìm hấn chơi vậy. Dan nghĩ, sau đó lại nhàm chán mở sách ra.

.

Tu và Đỗ Trạch đợi nửa ngày, Dan vẫn không hề xuất hiện. Đối với mỗi vị thần, bất kể có kêu tên họ ở đâu, họ cũng sẽ nghe thấy. Tình huống hiện tại không biết là Dan không muốn đến, hay là y hoàn toàn không đến được. Đỗ Trạch nghĩ tới nước biển trên đỉnh đầu, cảm thấy về sau có khả năng hơn.

.

Ở một cái vực lớn giữa biển, một chỗ quái đản như vậy, Đỗ Trạch vẫn không thể đoán được là phó bản gì của Hỗn huyết. Tu có vẻ bị thần khí bám riết không tha kêu gọi phiên đến không chịu nổi. Họ thảo luận một chút, quyết định đi tìm hiểu đầu đuôi. Chẳng hiểu sao Đỗ Trạch lại cảm thấy Tu không phải muốn lấy thần khí, mà là muốn tiêu diệt nguồn gốc của tạp âm.

.

Tu triệu hồi bạch kỳ mã, mang Đỗ Trạch còn đang bần cữu mập mập ra khỏi đám băng vãi lên ngựa. Hiện tại, bạch kỳ mã đã bình tĩnh hơn khi thấy Đỗ Trạch, cùng lắm chỉ ai oán liếc mắt một cái, sau đó lại chịu một nhọc mang hai người chạy về hướng đỉnh núi. Càng gần với nước biển, Đỗ Trạch có thể nhìn thấy một ít sinh vật nhỏ sáng lên trong nước, đó là một đàn sứa huỳnh quang đang trôi nổi cùng với mấy cái xúc tu dài nhằng. Cho dù Đỗ Trạch đã thấy qua di tích Chu Nho rộng lớn, tiên cảnh Tinh Linh mộng ảo, Thiên Thành tráng lệ, nhưng vẫn bị cảnh đẹp này làm rung động.

.

Bạch kỳ mã thả người nhảy khỏi cái hang trên đỉnh núi. Trong nháy mắt, bạch kỳ mã biến thành ác mộng, nó lợi dụng vách núi và trọng lực vô hình nhảy qua nhảy lại, cuối cùng rơi xuống dưới đất. Ánh sáng từ lỗ hổng trên đỉnh đầu rơi xuống chiếu sáng chỗ Tu và Đỗ Trạch. Tu phóng ra ma pháp Quang Minh, mười mấy quả cầu ánh sáng hiện lên bay về bốn phương tám hướng, nháy mắt soi sáng toàn bộ huyết động.

.

Trước ánh sáng của quả cầu, một sinh vật màu đen thật lớn xuất hiện trước mặt hai người. Đó là một Hắc Long, đôi cánh màu đen duỗi ra, cổ cao giương lên. Một long thương màu xanh bạc đâm thật sâu vào trong vảy ngược của nó. Dưới cổ tất cả Long tộc đều có một mảng vảy ngược màu trắng to bằng bàn tay, đây là nhược điểm lớn nhất của cự long. Toàn bộ động tác của Hắc Long ngừng lại trong khoảnh khắc đó. Lớp vảy màu đen của nó phản xạ ánh sáng do quả cầu chiếu xuống, thoạt nhìn vẫn sống động như trước, nhưng long thương ngập sâu vào trong cơ thể Hắc Long lại chứng tỏ nó không có khả năng còn sống.

.

Toàn bộ cảnh tượng đó vừa rung động lại khiến tim người ta đập nhanh. Đỗ Trạch nhìn Hắc Long, chân trước của nó vươn ra như muốn tóm lấy người nào đó, cơ bắp căng thẳng biểu hiện tâm trạng phần nộ và không cam lòng của nó. Ánh mắt Tu dừng lại trước long thương xanh bạc. Thứ vẫn luôn kêu gọi hắn chính là long thương nọ.

.

Tu mang Đỗ Trạch xuống khỏi bạch kỳ mã, hai người bước tới chỗ Hắc Long. Khi đến gần, họ mới phát hiện thân thể Hắc Long cực kỳ to lớn. Đỗ Trạch đứng dưới thân nó, chỉ to bằng nửa móng vuốt của nó. Cậu dùng tay sờ soạng vảy rồng cứng như giáp. Tu trèo lên chân trước của Hắc Long, hắn đứng dậy, long thương xanh bạc ở ngay trước mặt hắn.

.

Lời kêu gọi trong đầu càng mãnh liệt hơn. Tu ấn huyết thái dương của mình, cau mày nắm chặt long thương.

.

Thanh âm ầm ỉ không ngớt thoáng chốc yên tĩnh trở lại. Tu buông cái tay đang ấn trên đầu xuống, dùng cả hai tay cầm long thương, một cảm giác huyết mạch giao hòa từ dưới tay truyền đến, cứ như long thương đã trở thành một phần thân thể của hắn. Tu hơi run sợ, long thương này biết hắn, hay nói cách khác là nhận ra huyết mạch nào đó trong cơ thể hắn.

.

Khi ý thức trở về, Tu đã rút được long thương ra. Đỗ Trạch đứng dưới đột nhiên thấy những vảy đen nơi lòng bàn tay không còn giá lạnh nữa, mà bắt đầu ấm áp dần và rung lên thật nhẹ, thật sự giống như đang... sống. Đỗ Trạch chưa kịp phản ứng đã bị Tu ôm lấy chạy ra xa.

.

“Hilda...”

.

Tiếng rống giận như sấm nổ vang vọng khắp hang động, Đỗ Trạch khiếp sợ nhìn Hắc Long vừa sống lại giương cánh rộng đến tận cùng. Hóa ra Hắc Long đó còn sống?! Tu nhìn chăm chăm vào vảy ngược của Hắc Long, nơi đó không hề có miệng vết thương nào, long thương trong tay cũng đã nói cho hắn biết nguyên nhân: thứ mà long thương xanh bạc này có thể cắt đứt không phải vật chất, mà là thời gian. Người sử dụng trước đó đã cắm long thương vào cơ thể Hắc Long, nhưng không phải vì muốn giết chết nó, chỉ phong ấn Hắc Long lại thôi.

.

Sau khi Hắc Long gầm lên một cái tên, nó nhìn xung quanh một lát rồi kinh ngạc, có vẻ như không biết tại sao mình lại ở chỗ này. Lúc Hắc Long nhìn thấy Tu và Đỗ Trạch, chân trước của nó hung hăng dẫm xuống đất, vươn cao cổ phần nộ nhìn xuống hai người bên dưới.

.

“Hilda đâu? Mau nói cho ta biết Hilda ở đâu!”

.

Bấy giờ, Đỗ Trạch mới phát hiện Hắc Long có một con mắt bị mù, một vết sẹo dài chạy dọc xuống mắt trái của nó. Hắc Long dùng con mắt còn lại nhìn long thương trong tay Tu, sau đó biểu tình trở nên dữ tợn.

.

“Người có thể cầm được nó? Người có quan hệ gì với Hilda, là kỵ sĩ rồng mới của nàng sao?!”

.

Hắc Long phần nộ há miệng như muốn nuốt trọn Tu vào.

“Đầu tiên là Tinh Linh, bây giờ là nhân tộc! Tại sao Hilda lại ký khế ước với đám sinh linh các ngươi chứ! Thậm chí còn dám ra tay với ta! Các ngươi hoàn toàn không xứng với Hilda, nàng là của ta!”

.

Đỗ Trạch mới đầu còn tưởng cái người tên Hilda đó là kẻ thù của Hắc Long, bởi vì trong thanh âm gào thét đầu tiên khi Hắc Long tỉnh lại chứa đầy phẫn nộ, nhưng giờ càng nghe càng thấy không đúng. Hilda đó hình như là một con rồng cái, mà Hắc Long rõ ràng thích Hilda, có lẽ là sau khi đi soi mói đập phá thì bị Hilda phong ấn tại nơi này.

.

Đối mặt với cơn gào thét của Hắc Long, giọng nói Tu vẫn cực kỳ bình tĩnh. “Ta không biết Hilda.”

.

“Chỉ có bộ tộc của Hilda và kỵ sĩ rồng của họ mới có thể cầm được chuỗi của long thương này!”

.

Tim Đỗ Trạch đột nhiên đập cực nhanh, Tu giờ vẫn chưa là kỵ sĩ rồng, vậy hẳn nhất định có quan hệ huyết thống với Hilda. Theo lời nói vừa nãy của Hắc Long, Hilda có vẻ có quan hệ tình cảm với một Tinh Linh... Mẹ nó cái này không phải là bức tranh Tinh Linh và rồng mà mình chủ nhìn thấy trong hành lang không-thời gian ư! Tu có vẻ cũng nhớ ra tranh vẽ trong hành lang không-thời gian, hẳn không kiềm được nhìn long thương trong tay. Long tộc tên Hilda đó, là...

.

Thấy Tu không có phản ứng gì, Hắc Long vừa định bùng nổ thì nghe thấy tiếng đập cánh từ trên không truyền đến. Một con rồng khổng lồ màu vàng phe phẩy cánh hạ xuống, nó nhìn Hắc Long, hơi nheo mắt lại. Đây chỉ mới là khởi đầu, tiếp theo, càng nhiều cự long màu sắc khác nhau đáp xuống. Đỗ Trạch chưa từng nghĩ mình lại có thể nhìn thấy nhiều rồng như vậy. Những con rồng khổng lồ đó chiếm mỗi ngõ ngách trong hang động, chúng thu cánh lại hai bên, chỉ sau vầng vàng bắt lấy chỗ gò ra của huyết động, cùng nhau bao vây Hắc Long ở giữa.

.

“Hóa ra ngươi chưa chết, More.”

.

Kim Long hạ xuống đầu tiên lên tiếng, Hắc Long lườm Kim Long một cái, rồi tiếp tục ép hỏi Tu: “Hilda ở đâu.”

.

Kim Long bị chọc giận bởi thái độ không thèm để ý của Hắc Long, nó nói to hơn: “Hilda đã chết!”

.

Lúc này kẻ bị chọc giận đổi thành Hắc Long, nó nổi trận lôi đình quát: “Câm miệng! Hilda làm sao có thể chết được!”

.

“Hilda đã chết, More, lúc ngươi giúp Hồng Long ăn kỵ sĩ rồng của nàng, ngươi cũng đã đưa nàng vào con đường chết.” Trong giọng nói của Kim Long nồng nặc sự trào phúng: “Sau khi đâm long thương vào cơ thể ngươi, Hilda đã tức tốc đuổi theo Tinh Linh kia.”

.

“Ngươi còn nói bấy nữa ta sẽ cắn đứt cổ ngươi!”

.

Hắc Long hung tợn nhìn thẳng vào Kim Long, Kim Long cũng nhìn lại với ánh mắt phẫn nộ.

“Hilda chết, ta đã tận mắt nhìn thấy! Nàng tự xé mở vảy ngược của chính mình, chảy máu ba ngày ba đêm, luôn quanh quẩn bên thi thể không trọn vẹn của Tinh Linh mà khóc, không cho bất kỳ ai tới gần!”

Không hề ngừng lại, Hắc Long đánh về phía Kim Long, Long tộc xung quanh nhốn nháo cả lên, vài con rồng thân với Kim Long cũng nhảy xuống gia nhập chiến trường. Cho dù bị nhiều cự long tấn công, Hắc Long cũng không hề yếu thế, nó như phát điên lên, cứ đuổi sát Kim Long mà cắn xé... Cho dù cánh bị con rồng khác cắn thủng vài lỗ to, nó cũng phải tạo ra một vết thương trên người Kim Long cho bằng được.

Cự long chiến đấu gần như chiếm toàn bộ huyết động. Tu kéo Đỗ Trạch né tránh đá vụn và khí thể của rồng. “Ầm” một tiếng, Kim Long đột nhiên bị vút mạnh đến vách đá phía trên họ, máu rồng đỏ tươi trực tiếp văng lên thân cả hai. Kính của Đỗ Trạch dính toàn màu đỏ, cậu không thấy cảnh Hắc Long gần như nhào tới đánh Kim Long, vách núi rung động, cả ngọn núi bắt đầu sụp đổ.

“Ầm vang...”

Ngọn núi cao sập thành một đồng đá vụn, cự long phóng ra ào ào từ trong đá vụn. Dưới sự bảo vệ của lớp vảy cứng rắn, đồng đá này không hề thương tổn chút nào. Kim Long với thương tích chất chồng đứng dậy khỏi đá, liếc nhìn Hắc Long cũng bị thương đứng cách đó không xa đang đưa lưng về phía nó, yên lặng nhìn chăm chú một điểm nào đó. Cho dù bị Kim Long cắn phập xuống cổ, Hắc Long vẫn ngược nhìn phía trước.

Kim Long nheo mắt nhìn theo, trong tầm mắt trống trải của nó lóe lên một tia sáng bạc. Một Ngân Long lộ ra giữa đồng đá vụn, nó có vảy lưng cứng rắn, ánh mắt tựa như mã não hồng quý nhất, vảy bạc tinh tế tỏa sáng. Kim Long không tự chủ được há hốc mồm, kinh ngạc kêu lên: “Hilda...?”

Ngân Long liếc Kim Long một cái, sau đó tiếp tục cẩn thận đứng dậy khỏi đồng đá vụn. Động tác của nó khá vụng về, giống như rồng con mới sinh không thể điều khiển tốt cơ thể của mình. Lúc Ngân Long đẩy hết đá trên người ra, tất cả rồng ở đó đều có thể nhìn thấy nó đang cẩn thận bảo vệ một Nhân tộc tóc đen.

Kim Long ngậy người một khắc rồi lấy lại tinh thần, cho dù rất giống, nhưng Ngân Long này không phải Hilda. Nó vừa định cắn đứt cổ Hắc Long, chợt nghe thấy một chất giọng già nua yếu ớt vang lên: “Dừng tay.”

Một Tử Tinh Long thông thả hạ xuống từ không trung. Nó rất già, thân hình run rẩy đó giống như có thể bị bẻ gãy bất kỳ lúc nào. Tất cả rồng có mặt ở đó đều rất cung kính với Tử Tinh Long, Kim Long dù bất mãn nhưng vẫn phải dừng động tác. Hắc Long cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, nó nhìn về phía Tử Tinh Long, ánh mắt hàm chứa một chút cầu xin và chờ đợi.

Tử Tinh Long nhìn thẳng vào Hắc Long, giọng nói của nó cất lên như một tiếng thở dài: “More à, Crell nói không sai, Hilda đã chết.”

Hắc Long nhìn Ngân Long, lại nhìn về phía Tử Tinh Long, trong mắt tràn ngập một sự tuyệt vọng.

.

“Hilda... đã chết...?”

.

“Bị người hại chết!” Kim Long phun từ trong miệng ra một ngụm máu, ác ý bổ thêm một câu. Trước ánh mắt không đồng ý của Tử Tinh Long, Kim Long tuy không vui, nhưng cũng không nói gì nữa.

.

“Người có thể tới long mộ thăm nàng.” Tử Tinh Long thở dài: “Đi giải thích với nàng đi. Nếu nàng không giết chết người, nhất định là đã tha thứ cho người.”

.

Hắc Long không hề chần chừ, mở đôi cánh đầm đìa máu bay về phía long mộ, nó phi như tên bắn, chỉ cần tới long mộ nhanh một chút, nó có thể chứng minh tất cả chỉ là dối trá.

.

Kim Long nói Hilda đã chết, Hắc Long không tin.

.

Tử Tinh Long nói Hilda đã chết, Hắc Long không tin.

.

Nhưng khi Hắc Long tận mắt thấy thi thể quen thuộc đó, nó cuối cùng đã tin.

.

Hết như Kim Long đã nói, Ngân Long quây quanh một bộ xương đỏ máu rách nát, thời gian vĩnh viễn dừng lại trong khoảnh khắc đó. Hắc Long ngơ ngác nhìn tất cả. Nó thích Hilda, thích từ rất nhỏ cơ, nhưng dù ở quá khứ hay hiện tại, giữa Hilda và tên Tinh Linh đó vĩnh viễn không có chỗ cho nó chen vào.

.

Hắc Long một mắt cúi thấp đầu, bi thương khóc lên.

.

Đỗ Trạch chặt vật lau khô mắt kính dính đầy máu. Xong xuôi, cậu thấy mình được một Ngân Long vây vào ngực, tên ngốc nào đó đã bị đập mạch. Tu hé mắt nhìn Đỗ Trạch đang ngậy người dòm hắt, trên cơ thể tràn ngập mùi máu của con rồng khác khiến hắn khó chịu vô cùng.

.

Ngân Long cong cổ, vừa định vươn lưỡi ra hỷ hết những mùi vị đó, chợt thấy một con rồng đang đi tới chỗ họ.

.

Tử Tinh Long đi tới trước mặt Tu và Đỗ Trạch. Nó nhìn Tu, trong mắt tràn đầy sự vui mừng.

.

“Đứa nhỏ, hoan nghênh trở về long đảo.”

.

.

Tác giả có điều muốn nói:

.
Đầu chương cảm giác như nhận được một tin mừng OTL

.
Cuối chương tác giả xấu xa muốn rụng tiết tháo, ờ, nghe đồn rồng có hai cái ấy ấy...

54. Chương 54

Độc giả: Đây chuyện mà người có thể làm ư?

.
Khi thấy nhiều cự long xuất hiện, Đỗ Trạch đã loáng thoáng đoán ra nơi này là Long đảo trong truyền thuyết.

.
Tuy rằng Tu trong nguyên tác vẫn chưa mở được phó bản Long tộc, nhưng tin tức về Long tộc của Hồn huyết vẫn nhiều hơn thần một chút. Những câu chuyện về dũng sĩ diệt rồng vẫn luôn là đề tài ưa thích của thi nhân hát rong, được ký kết khế ước với Long tộc để trở thành kỵ sĩ rồng là giấc mơ của tất cả những người trẻ tuổi. Cũng giống như các tiểu thuyết huyền huyền, Long tộc của Hồn huyết được chia thành Sắc Long, Kim Long* và Bảo Thạch Long. Những con rồng Tây phương khổng lồ đó chính là chúa tể của kỷ nguyên thứ năm, chúng kiên cường dẻo dai, thân thể to lớn được thiên nhiên ưu ái, hiểm sinh linh nào có thể một mình giết chết một con rồng.

.
(Sắc ở đây là màu sắc, còn Kim là chỉ kim loại, vì những từ đó trong QT hơi kỳ và nghe không được hay nên tụi ta đã sửa lại ^^)

.
Chính vì thế, việc Long tộc hùng mạnh tại sao lại quyết định rời khỏi đại lục hỗn độn và ẩn cư tại Long đảo bí ẩn vẫn luôn là một câu đố lịch sử tương tự như “Tại sao Chu Nho tộc lại biến mất”. Cho dù có người ký kết khế ước trở thành kỵ sĩ rồng với Long tộc, những cự long đó vẫn ngậm miệng không nhắc gì đến chuyện này.

.
Không hổ là manh chủ, chỉ rớt xuống biển mà có thể rơi vào Long đảo thần thoại. Đỗ Trạch cảm thán, cậu ngẩng lên nhìn Ngân Long xinh đẹp lễ độ. Quả nhiên bước vào Long đảo là lập tức thức tỉnh huyết mạch Long tộc, manh chủ dù có hóa thành rồng thì cũng là một con rồng có khí phách cực lóa mắt!

.
Vừa lòng với Ngân Long Tu đâu chỉ mỗi Đỗ Trạch không thôi, những con rồng khác cũng sôi nổi ngắm nhìn, mà Tử Tinh Long trước mắt thì không chút che giấu sự tán thưởng của nó đối với Tu, ánh mắt nhìn Tu như nhìn một đứa cháu mà mình yêu quý nhất.

.
“Thấy người, ta cũng nhớ đến Hilda.” Tử Tinh Long ân cần nói: “Người là hậu duệ của Hilda, phải không?”

.
Tu có vẻ chưa quen với cơ thể của Ngân Long, hần hừ một cái, nghe không rõ hàm ý trong đó, lúc phì ra còn kéo theo vài đốm lửa trắng.

Tử Tinh Long lại nghe ra thành “Ừ”, ánh mắt của nó với Tu càng dịu dàng hơn.

“Cứ nghỉ ngơi ở Long đảo cho thật tốt, nơi đây là nhà của người, đứa trẻ.” Tử Tinh Long biểu đạt thiện ý của nó với Tu: “Có thứ gì chưa rõ, người có thể đến hỏi ta bất cứ lúc nào.”

Tu thở rất sâu, hần dần dần quen với hình thái này, một khi đã quen, tức khắc sẽ phát hiện ra cơ thể của Long tộc mạnh hơn so với những hình thái khác. Thị lực hần tăng gấp đôi Nhân tộc, mỗi khối cơ đều dồi dào năng lượng, những mảnh thạch nhũ sắc nhọn nện xuống lớp vảy cho hần một cảm giác ngứa ngáy. Tu hé miệng, lúc này không còn phun ra lửa nữa. “Làm thế nào để rời khỏi Long đảo?”

“Người muốn rời khỏi Long đảo ư?” Tử Tinh Long ngạc nhiên hỏi lại lần nữa, nó không chấp nhận việc này: “Long đảo là nơi sinh sống thích hợp nhất với Long tộc, ta nghĩ, người nên ở yên trong này.”

Tu khẽ nheo đôi mắt đỏ lại. “Người muốn giữ ta lại?”

Tử Tinh Long nhìn xoáy vào mắt Tu.

“Ta nghĩ vậy, đứa trẻ.” Nó nói: “Người phải ở lại Long đảo.”

Không khí tức thời căng thẳng hần lên, cự long xung quanh bắt đầu bao vây Tu. Tu nhìn lướt qua cự long đang tới gần, sử dụng ma pháp Long ngữ: “Phản trọng lực.”

Cự long bất ngờ không kịp đề phòng đã bị hất lên không trung. Ma pháp Long ngữ là kỹ năng bẩm sinh của Long tộc, mỗi một cự long đều có ma pháp Long ngữ độc đáo của riêng mình, kỹ năng mà Ngân Long nắm giữ là lực không gian. Đỗ Trạch thấy gáy mình trướng lên, thân thể đột ngột bay lên không, Ngân Long đang cắn áo nhấc cậu lên lưng mình. Đỗ Trạch còn chưa kịp ổn định cơ thể, chợt nghe tiếng Tu cất lên: “Ôm chặt ta.”

Ngay sau đó, Ngân Long giương rộng cánh bay lên. Đỗ Trạch dán cả người lên lưng Tu, hai tay ôm lấy chiếc cổ thon dài của Ngân Long. Những cự long bên dưới đồng loạt tấn công, nhưng chỉ đánh vào một khoảng không. Tu công Đỗ Trạch di chuyển nhanh lẹ ra khỏi vòng vây rồi bắt đầu bay lên mặt nước.

Tốc độ của Ngân Long rất nhanh, gần như chỉ trong một cái chớp mắt đã ở trên đỉnh Long đảo. Khi nước biển xanh thẳm cách họ chỉ còn một chút, một lớp màng trong suốt ngăn cách giữa nước biển và Long đảo hiện ra. Tu công theo Đỗ Trạch hòng xuyên qua lớp chắn trong như chiếc lá mỏng manh đó, nhưng dù có sử dụng công kích vật lý hay ma pháp đi chăng nữa, hần vẫn không thể đâm xuyên qua lá chắn kia.

Trong khoảng thời gian tạm ngừng, những cự long khác đã đuổi kịp. Tu lách người né đi bằng mà Bạch Long phun ra, cắt ngang công kích sấm sét của Lam Long, nhưng lại bắt cần sa vào chiếc lưới được dệt từ thần lực của các Kim Long. Tu định sử dụng ma pháp không gian dịch chuyển ra ngoài, nhưng thứ thần lực đó cứ xiết chặt lấy hần, hần không tài nào phá vỡ được không gian.

Kết quả rất rõ ràng, Tu và Đỗ Trạch lại bị mang về chỗ Tử Tinh Long.

Tử Tinh Long nhìn chăm chú vào Ngân Long đang bị lưới vàng trói dưới đất, thở dài: “Chúng ta không muốn tổn thương người, đứa trẻ.”

Không cái khi! Bị một đám rồng bao vây, manh chủ không phát rồ mới là lạ!

Đỗ Trạch nhìn Tu bị trói chặt cứng, cậu có khao khát muốn cắn chết Tử Tinh Long nói khoác mà không biết thẹn này. Vì lưới vàng đang quấn chặt, Tu buộc lòng phải tách khỏi Đỗ Trạch. Hắn muốn đổi hình thái, nhưng bất kỳ hình thái nào cũng đánh không lại những cự long này. Ngân Long ngẩng đầu một cách khó khăn, cặp mắt đỏ như máu lộ rõ cơn tức.

“Vì bảo vệ người, nên ta mới không cho người rời khỏi Long đảo.” Tử Tinh Long nói, nó bảo một Kim Long tiến lên nơi lỏng thần lực trên người Tu. “Đại lục bây giờ đã quá lộn xộn, các thần sắp phát động chiến tranh, mà bọn ta không thể để mất thêm một người bạn nào nữa.”

Thần lực được nơi lỏng rất nhiều, Tu đã cử động thân thể được, nhưng vẫn bị siết lấy như cũ. Tuy lưới vàng đã được tháo lỏng, con Kim Long đó vẫn không rời đi, ngược lại vươn cái đuôi định quấn lấy đuôi của Ngân Long.

Ngân Long trực tiếp quấy đuôi, Kim Long có vẻ hơi tủi thân, nhưng vẫn bám riết muốn đến gần. Thấy Tử Tinh Long không ngăn cản, Long tộc lại xôn xao, có vài cự long tiến vào tham dự với Kim Long. Chúng tới gần Tu, hoặc muốn cọ cổ Ngân Long, hoặc muốn quấn lấy đuôi Ngân Long. Đỗ Trạch càng nhìn càng thấy bất thường, cuối cùng, cậu nhịn không được cất tiếng hỏi Tử Tinh Long bên cạnh.

“Chúng, đang làm gì thế?”

“Mùa này luôn là kỳ động dục của giống cái.” Tử Tinh Long nhìn xuống Đỗ Trạch. “Người là kỳ sĩ rồng của nó?”

Đỗ Trạch nghe câu nói đầu tiên của Tử Tinh Long xong thì ngậy ngốc. Cậu nhìn những Long tộc đang vây kín Tu. Tất cả đều là rồng cái đang cầu *** với manh chủ á?!

Bỗng, một trận ồn ào nảy sinh, ngay lúc này Ngân Long suýt nữa đã cắn đứt cổ một Thủy Tinh Long. Những con rồng cái quây quanh Ngân Long đều tản ra, đôi mắt Tu đỏ rực lên, gầm nhẹ: “Cút!”

Tử Tinh Long hơi ngạc nhiên, với Long tộc mà nói, chỉ giống cái mới có kỳ động dục, còn giống đực có thể động dục bất cứ lúc nào. Chỉ cần nhận thấy xung quanh có rồng cái động dục, chúng sẽ nổi lên ham muốn. Tử Tinh Long trầm tư một lát rồi bảo một Xích Đồng Long mang Long Tâm Quả đến. Đỗ Trạch vừa nghe tên đã thấy kỳ cục: “Đó là gì...”

“Là một loại quả rất có ích với Long tộc, không cần lo lắng đâu, bọn ta sẽ không làm hại nó.”

.
Hoàn toàn không có độ tin cậy nào cả! Trong tình huống đó mà dùng Long Tâm Quả, nhìn kiểu gì cũng giống X được đó, khôn nạn!

.
“Vì sao, phải làm thế?!”

.
“Vì bọn ta đã bị ép vào đường cùng.” Tử Tinh Long nhìn Đỗ Trạch chăm chú, đôi mắt nó rất sâu, mang theo một nỗi đau khó tả. “Người trẻ tuổi, người có biết vì sao bọn ta lại phải rời khỏi đại lục vào kỷ nguyên thứ năm không?”

.
Đỗ Trạch ngu ngơ.

.
“Nếu không rời khỏi đại lục, cả Long tộc sẽ biến mất trong dòng lịch sử như Chu Nho tộc. Ta không biết tại sao Chu Nho tộc lại biến mất, nhưng ta biết Long tộc sẽ bước vào con đường diệt vong.” Sắc tím nhạt trong mắt Tử Tinh Long như phản chiếu hình ảnh những con rồng đẫm máu cho Đỗ Trạch. “Đối với những sinh linh khác, bọn ta là một ‘bảo tàng’, bất kể là vàng bạc mà bọn ta thu nhặt, hay chính cơ thể của bọn ta. Da rồng chế tạo áo giáp, xương rồng chế tạo vũ khí, máu rồng giúp cơ thể cường tráng khỏe mạnh. Dù cho bọn ta có thể chất cực mạnh, không sợ những sinh linh khác khiêu chiến, nhưng bọn ta lại gặp phải vấn đề ác liệt nhất: sinh sản.”

.
Tốc độ Xích Đồng Long rất mau lẹ, chỉ trong thời gian họ nói chuyện đã trở về. Nó cầm theo một thứ quả màu đỏ, đặt ngay trước mặt Tu.

.
“Ở thời đại của bọn ta, mỗi năm Long tộc chào đón ít nhất một sinh linh bé bỏng; nhưng giờ đây, trong 100 năm mới có một con rồng được sinh ra. Nếu so ra, việc Thú tộc và Nhân tộc mỗi một khắc đều có một sinh linh chào đời, thật sự là ân huệ mà thần đã ban cho.” Tử Tinh Long nhìn Tu, trong âm thanh già nua chất chứa một sự phiền muộn. “50 năm trước, bọn ta đã mất đi Ngân Long cuối cùng.”

.
Vì Ngân Long là động vật quý hiếm nên các người mới muốn cho manh chủ làm rồng giống á?! WTF! Đây là chuyện mà người có thể làm ư?!

.
Dù rất rõ là mình không biết tự lượng sức, Đỗ Trạch vẫn lao ra ngăn cản. Có lẽ do trải qua lễ tắm máu rồng, Đỗ Trạch cảm thấy tốc độ của mình chưa bao giờ nhanh như bây giờ, nhưng một con Lục Long chợt vươn chân trước ra, đè chặt Đỗ Trạch xuống đất. Cậu chỉ biết trơ mắt nhìn Xích Đồng Long nhét Long Tâm Quả vào miệng Ngân Long.

.
“Các người làm thế là ép buộc hần.” Đỗ Trạch ló ra khỏi móng vuốt của Lục Long rồi nói với Tử Tinh Long, khuôn mặt thanh niên tóc đen không có tí cảm xúc nào, chính vì thế lời nói của cậu càng tản ra hơi lạnh. “So với súc sinh, có khác gì cơ chứ?”

.
Thấy câu nói của Đỗ Trạch quá khó nghe, Tử Tinh Long im lặng, sau đó mới khẽ thở dài: “Ta cho rằng kiếp này mình không còn được thấy sinh linh xinh đẹp tạo nãi này, nhưng giờ đây ta lại thu hoạch được một niềm vui khá lớn, ta muốn kéo dài niềm vui này.”

“Long tộc, vĩnh tồn.”

.

Bị ép nuốt Long Tâm Quả, Tu đã ngừng giãy dụa. Ngân Long rũ chiếc cổ thon dài. Hắn thở hổn hển, cặp mắt đỏ rực như sắp rỉ máu. Một Phỉ Thúy Long thận trọng tiến lên cọ cánh Ngân Long, Ngân Long không khước từ mà còn rất thoải mái nheo mắt lại. Tu mở cánh, hắn đang hưng phấn, hoàn toàn bước vào trạng thái xâm lược. Tử Tinh Long bảo Kim Long thu hồi thần lực trên người Tu. Long Tâm Quả là thứ có lợi cho vấn đề sinh sản của Long tộc. Long tộc dùng Long Tâm Quả xong sẽ tạm thời mất đi lý trí, chỉ còn sót lại bản năng, dưới sự kích thích do mùi động dục của giống cái, giống đực sẽ nổi lên dục vọng.

.

Biến cố xảy ra chỉ trong nháy mắt. Phỉ Thúy Long định quần lấy đuôi Ngân Long, nhưng lại bị Ngân Long quật ra. Ngân Long lao thẳng ra khỏi vòng vây của rồng cái, hung hăng đánh bay Lục Long đang giữ Đỗ Trạch. Long tộc xung quanh mau chóng chuẩn bị thể chiến đấu. Nhưng trước mắt chúng nó, Ngân Long đánh Lục Long xong không lập tức bỏ đi cùng kỵ sĩ rồng của mình, mà chỉ vờn quanh Nhân tộc tóc đen đó, chốc chốc lại dùng đuôi chạm vào đối phương. Bởi vì hình thể giữa người và rồng quá cách biệt, Ngân Long chỉ có thể dùng cái đuôi nhọn quần quanh hông thanh niên tóc đen, hàm chứa sự ám chỉ mãnh liệt.

.

Tử Tinh Long sững sờ nhìn Tu. Nó vốn tưởng Tu không bị ảnh hưởng của Long Tâm Quả nên mới thoát khỏi vòng vây của đám rồng cái. Tuy giờ có vẻ hắn đã ở trong trạng thái động dục không lý trí rồi, thế nhưng Ngân Long đó lại... cầu hoan với một giống đực Nhân tộc?

.

Đỗ Trạch bối rối nhìn Tu, vòng quần đuôi của hắn không chặt, nhưng khá vững chắc. Tu cứ dùng cặp mắt đỏ rực đó nhìn cậu chòng chọc, như đang thúc giục cậu.

.

Đây chẳng lẽ muốn cậu ôm đuôi rồi bỏ đi ư? Tên ngốc ngẫm nghĩ, sau đó ôm chặt cái đuôi nhọn của Ngân Long.

.

Tiếp đó, Đỗ Trạch thật sự bị mang đi. Ánh trăng mờ ảo hiện lên, Tu kéo Đỗ Trạch hướng về phía phương xa và giương rộng cánh bay đi. Tất cả Long tộc đều ngẩng đầu nhìn Ngân Long tóm kỵ sĩ rồng của mình bỏ chạy, ai cũng không kịp phản ứng. Tâm tình Tử Tinh Long bây giờ rối bời, nó biết chuyện gì sẽ xảy ra kế tiếp và điều đó khiến tâm tình nó càng thêm kỳ dị. Tử Tinh Long không tài nào nghĩ ra được: vì sao Ngân Long không thèm nhìn đám rồng cái mà chỉ chọn một Nhân tộc? Là Nhân tộc cũng được đi, nhưng có gì đó lại là giống đực?

.

Có một con rồng hỏi Tử Tinh Long có nên đuổi theo không, Tử Tinh Long nhìn dòng nước bên trên, cuối cùng lắc đầu. Nó bất đắc dĩ thở dài một hơi.

.

Coi như bỏ qua lần này, dù sao nếu không có sự chỉ dẫn, họ sẽ chẳng thể nào rời khỏi Long đảo được.

.

.

Thần giới, điện vạn thần.

.

Thần Quang Minh ngồi bệ vệ trên ngai, liếc nhìn chủ thần Thú tộc đang chật vật không thể tả.

“Kẻ không bao giờ ngủ Gruumsh, sao ngươi lại dám phá vỡ quy củ.”

Gruumsh nhặt cây giáo lên, trên đó dính đầy máu, là máu của hắn. Mạng của hắn sắp kết thúc rồi.

“Quy củ?” Gruumsh cười nhạo: “Đó chẳng qua chỉ là quy củ do người định ra mà thôi, có gì ta phải tuân theo.”

Với thái độ vô lễ của Gruumsh, thần Quang Minh vẫn cứ bày ra lòng nhân từ của mình với chúng thần.

“Chỉ cần ngươi nhận sai, Gruumsh, ta sẽ tha thứ cho ngươi.”

Gruumsh cười to, vừa cười vừa ho ra máu, giọng nói của hắn rất vang dội, quanh quẩn khắp điện vạn thần, lọt vào tai của mỗi vị thần đang có mặt ở đó.

“Vì tộc của ta không tôn thờ người, người đã đuổi họ đến chốn hoang dã, thân là chủ thần Thú tộc, ta phải giúp cuộc sống của con dân ta tốt đẹp hơn, sai chỗ nào chứ!” Gruumsh quét mắt nhìn chúng thần xung quanh: “Các ngươi không muốn có nhiều lực tín ngưỡng hơn à? Giờ là cơ hội tốt nhất đấy, thượng thần không thể rời khỏi thần giới, hạ thần lại đến đại lục hỗn độn được, trung thần cũng sẽ mau chóng...”

Gruumsh im bặt, hắn hé miệng nhả ra một ngụm máu. Trước khi ngã xuống, chủ thần Thú tộc trừng mắt về phía thần Quang Minh ngồi tít trên cao, mắt hổ sáng ngời.

Vị trí đó, người ngồi lâu lắm rồi.

Thần Quang Minh nhìn khẩu hình miệng của Gruumsh, cơ thể khô ngô đổ ầm xuống đất. Người đứng lên nhìn xuống chư thần, gương mặt tuy vẫn hiển hiện nụ cười dịu dàng, nhưng lời nói lại ẩn chứa sự uy hiếp.

“Ta hy vọng các ngươi có thể giữ được bốn phận.” Thần Quang Minh nói: “Dù cho các ngươi có chạy tới đại lục hỗn độn để trốn tránh, khi ta có thể rời khỏi thần giới, đó sẽ là ngày chết của các ngươi.”

Rời khỏi ngai, thần Quang Minh bước tới thi thể của Gruumsh, vẻ mặt phẫn nộ. Người biết dù mình có đe dọa thế nào đi nữa, có một rồi cũng sẽ có hai, những hạ thần khác sẽ chạy đến đại lục hỗn độn, mà người thân là thượng thần bị cưỡng chế ở lại thần giới, không biết bao giờ mới có thể xuống được đại lục hỗn độn.

Nguyên tố ánh sáng bắt đầu tụ lại trong tay thần Quang Minh. Thần Quang Minh cảm hận đến nỗi muốn nghiền Gruumsh thành tro. Nhưng bên trên thi thể của thần thú đột ngột xuất hiện một lỗ đen, nó hút thi thể vào rồi biến mất không còn tăm hơi. Thần Quang Minh nhìn nơi lỗ đen vừa biến mất, sợ run lên.

Đó là... quy luật?

.

.

Hôm đó, vô số thần điện nhận được chỉ thị từ chúng thần, thậm chí có thần còn xuống tận nơi.

.

Chủ thần của Thú tộc đã ngã xuống, mở màn cho cuộc chiến của các vị thần.

.

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Nhân vật chính: Hôm nay tám chủng tộc đi.

.

Độc giả: Đây là chuyện mà người có thể làm ra ư?

.

Nhân vật chính (hình rồng đầy ngã độc giả): Ủ, ta không phải là người.

.

Tác giả (che mắt): Thê thảm khủng khiếp.

.

55. Chương 55

Độc giả: Tôi thấy tôi có thể giúp được chút ít.

.

Ngân Long chuyển Đỗ Trạch vào trong tay, giương rộng đôi cánh lớn bay vòng quanh Long đảo. Bản năng và thiên tính mách bảo cho Tu rằng, hắn cần một hang ổ an toàn, bí mật để cư trú và sắp xếp bảo vật của mình, ví như người đang nằm trong tay hắn. Hắn không thể chờ đợi được nữa, hắn muốn hưởng dụng vật sở hữu của mình.

.

Không hề nhận ra nguy hiểm, Đỗ Trạch ngó nghiêng xung quanh. Sau khi xác định những cự long đó không đuổi theo, độc giả gốc ghéech thở phào một hơi, thiết tình muốn tới nhà tác giả kiểm tra đồng hồ nước* quá. Cho dù không xem được cập nhật, Đỗ Trạch hoàn toàn có thể đoán được tình tiết chủ yếu của Long đảo: cái gọi là nam nhân chinh phục thế giới, nữ nhân chinh phục nam nhân để chinh phục thế giới; vào Hỗn huyết lại trở thành, Long tộc chinh phục thế giới, manh chủ chinh phục rồng cái để chinh phục Long tộc.

.

* Ý thô sơ là “cảnh sát tới mời đi điều tra”. Ngôn ngữ mạng thông dụng của Trung Quốc, bắt nguồn từ việc khi cảnh sát tới nhà điều tra thường lấy lý do là kiểm tra đồng hồ nước, khi mở cửa thì mới lộ ra là cảnh sát.

.

Cái bút tích làm manh chủ trở thành rồng giống vừa ngó đã biết là tên Nhất Diệp Tri Khâu kia bày ra, cái gì mà chủng tộc tuyệt chủng, cái gì mà Ngân Long cuối cùng, toàn bộ đều là tiết tháo mà Nhất Diệp Tri Khâu rụng xuống. Tác giả để số em gái mà nhân vật chính đẩy ngã có thể đếm trên đầu ngón tay còn chưa đủ, anh ta bắt đầu hóa rồ để manh chủ đẩy ngã cả một chủng tộc! Đáng xấu hổ nhất là, nếu không phải Tu mà là nhân vật chính khác, thì tiểu sinh đây, tiểu sinh sẽ rất đáng xấu hổ mà gào thét trong im lặng...

Tác giả hay độc giả gì, nói chung đều rụng tiết tháo tất.

Đương lúc Đỗ Trạch động não, Tu nâng người lên rồi bám vào một chỗ cao ngất trên ngọn núi. Ngân Long thu cánh lại, hần đu trên vách đá, đuôi rủ xuống quấn chặt vào một khối đá, phía dưới họ là một khe hở sâu hoắm. Ngân Long vói đầu vào nhìn một lát, dường như khá vừa lòng, hần rủ chiếc cổ thon dài xuống, cắn áo Đỗ Trạch nhấc lên, từ từ tiến vào.

Trong khe hở tối đen, hình thể khổng lồ của Ngân Long che khuất tất cả ánh sáng, Đỗ Trạch chỉ có thể cảm nhận được Tu mang cậu rẽ qua rẽ lại, sau đó tiến vào một cái động lớn. Tuy có không khí và gió, nhưng ánh sáng không thể xâm nhập tới nơi đây. Đỗ Trạch mở to hai mắt trong bóng tối, cho dù đã thích ứng được một chút, nhưng cậu vẫn không thấy rõ được cái gì. Chẳng biết vì sao Tu lại không để cho tầm nhìn sáng lên, bóng đêm đen kịt khiến đáy lòng Đỗ Trạch toát ra một nỗi bất an, như có một con mãnh thú nào đó ẩn núp trong bóng đêm, nhìn chăm chú vào cậu như đang rình một con mồi.

Lòng bàn chân chạm vào đồng đá cứng rắn, Tu đã thả cậu xuống. Đỗ Trạch xoay người nhìn sang chỗ khác, từ trong bóng tối, cậu miễn cưỡng thấy được một cặp mắt đỏ rực.

Đỗ Trạch kêu lên một tiếng: “Tu?”

Trong tình trạng thiếu ánh sáng, con rồng vẫn nhìn thấy mọi thứ rất rõ ràng. Bởi vậy trong bóng đêm, Ngân Long nhìn chăm chăm “báu vật” nhỏ nhắn đang luống cuống của mình, báu vật nhỏ lắm, chỉ cần dùng một cái móng vuốt cũng có thể bắt cậu lại. Điều này làm cho hần cảm thấy đặc biệt hưng phấn, chỉ cần giấu người nọ trong đây, dưới sự che chở của móng vuốt này, ai cũng không được phép mơ tưởng đến báu vật của hần.

Ngân Long nhìn lướt qua cục lông trên đầu Đỗ Trạch rồi sử dụng ma pháp không gian, tiểu phượng hoàng thoảng chốc đã bị truyền tống sang nơi khác. Do trọng lượng của cục lông quá nhẹ, mà hang động lại quá tối, tên ngốc nào đó không hề nhận ra hành vi này của Tu. Ngân Long hưng phấn vờn quanh Đỗ Trạch, dùng cái đuôi nhọn cọ xát lên cơ thể Đỗ Trạch, nhưng lớp vảy dày cộm khiến xúc giác của hần giảm đi không ít, vì thế Ngân Long cúi người, bắt đầu dùng đầu lưỡi liếm láp thanh niên tóc đen.

Người này, chỉ có thể để hần độc chiếm.

Đỗ Trạch hoảng sợ, một vật thể mềm mại nóng ẩm đột ngột dán vào người cậu, tên ngốc định lui về sau theo phản xạ nhưng lại bị một móng vuốt đè lên, không tài nào nhúc nhích được. Vật thể mềm mại đó rất linh hoạt, đẩy quần áo ra rồi chui vào, đảo qua đảo lại cơ thể cậu. Mãi đến giờ Đỗ Trạch mới phát hiện ra đó là lưỡi Tu, tiếp đó cậu chợt nghe thấy tiếng xé xoạc xoạc, áo trên người đã trở thành đồng vãi vụn. Đỗ Trạch mở mắt bắt lấy những mảnh vụn, trong không gian tối đen như mực này, cậu không nhìn thấy tình

huống cụ thể, chỉ nghe ra tiếng thở dốc càng lúc càng đến gần, mà những mảnh áo vụn trong tay đã mách cho Đỗ Trạch rằng, tình cảnh cậu lúc này hơi nguy hiểm.

“... Tu? Anh...”

Tai nghe đột nhiên bị rút ra, Đỗ Trạch im bật. Ngân Long đã giật đi tai nghe và những mảnh áo của Đỗ Trạch, bỏ qua tất cả chướng ngại rồi dùng đầu lưỡi liếm láp cơ thể Đỗ Trạch từng chút một. Đối với Ngân Long, Đỗ Trạch thật sự quá nhỏ bé, hơn nữa Đỗ Trạch còn bị móng vuốt của hắn đè lên nên đầu lưỡi mỗi lần đảo qua chỉ liếm được một chút mùi hương nhỏ, càng liếm càng khát khao không nhịn được, cứ như đang uống rượu độc để giải khát vậy. Ngân Long hà hơi, hắn nhìn chăm chăm Đỗ Trạch dưới móng vuốt, nửa người trên của thanh niên tóc đen đang trần trụi, làn da bị liếm ướt nên xuất hiện một lớp màng mỏng, tất cả đều chứa mùi hương của hắn, thoạt nhìn vừa ngon miệng lại hấp dẫn.

Tên gốc hoảng hồn nhìn lên trên, cậu vốn nghĩ Tu không bị trúng chiêu, xem ra cậu đã quá ngây thơ rồi. Cái tình tiết YY sau khi nhân vật chính trúng xuân dược thì ngủ chung phòng với hậu cung đã quá là bình thường trong lòng nhóm độc giả, nhưng với Đỗ Trạch khổ bức đang đối mặt với manh chủ trúng xuân dược thì chỉ có một cảm giác là tuyệt vọng. Cậu không ngại việc giúp Tu phát hỏa, nhưng... với hình thái này thì quá nghịch thiên rồi đó!

Cậu chỉ bự bằng một cái móng vuốt của manh chủ, giúp kiểu gì đây!

Đỗ Trạch nuốt một ngụm nước bọt, cậu nhìn chăm chăm cặp mắt đỏ sẫm kia, cho dù tai nghe quân đã bỏ mình, cậu vẫn thấy mình có thể giúp được chút ít.

“Tu...”

Đỗ Trạch vừa mới phun ra một chữ thì giọng điệu chợt thay đổi. Quần của cậu cũng đã hy sinh như cái áo, đầu lưỡi mềm mại nóng ẩm bao bọc lấy thân cậu từ dưới lên, bốn phương tám hướng chỗ nào cũng có lớp thịt dẻo dai. Đầu lưỡi mềm mại rà theo làn da đùi nhẵn nhụi. Những gai lưỡi nhỏ nhỏ quét qua da, chúng dán sát vào nhau không chừa ra một kẽ hở nào. Đỗ Trạch cảm thấy tất cả lỗ chân lông của cậu đều bị chặn lại, thậm chí còn có cảm tưởng rất khó thở.

Mắt Tu ngày một đỏ hơn, mùi hương nồng đượm của Đỗ Trạch kích thích cảm quan của hắn. Hắn biết bên trong cơ thể người này ẩn áp cỡ nào, nó sẽ sít chặt lấy dục vọng của hắn rồi co rút lại. Ngân Long khê rên một tiếng, trở Đỗ Trạch nghiêng qua một bên. Hắn không nhịn được nữa, hắn muốn mập hợp với người này, tiến vào thân thể y, hung hăng làm y. Tính khí của Long tộc đã lộ ra khỏi túi phân thân, đó là một bản phân thân phân nhánh ở phía trước. Bóng tối che đi tầm nhìn của Đỗ Trạch, nếu mà nhìn thấy cảnh này bảo đảm tên gốc nào đó sẽ hoảng hốt cả lên, nhưng Tu vẫn cứ bồi hồi qua lại ở cổ và đùi cậu, càng ngày càng dùng sức đến độ luống cuống, ngụ ý này không cần nói ra cũng biết.

Cảm giác nguy hiểm nảy sinh trong lòng Đỗ Trạch, Đỗ Trạch vừa giãy dụa vừa lắp bắp la lên: “Tu, cái này không, không được —— ”

Cho dù chỉ còn lại bản năng, Tu cũng biết tình huống này rất khó để tiếp tục. Đối tượng *** của hấn chỉ lớn bằng móng vuốt hấn. Tất cả tri thức bẩm sinh của Long tộc lập tức đưa ra một phương pháp giải quyết khá hữu hiệu, mỗi một cự long đều được kế thừa cách sử dụng có hiệu quả cơ thể của nó từ thế hệ trước: hoặc là giương rộng cánh bay lượn, hoặc là sử dụng ma pháp Long ngữ, hoặc là... biến thành hình người.

Đỗ Trạch cảm thấy trên người mình nhẹ bẫng đi, vuốt rồng mới đây đã biến mất, không phải vì đã được nâng lên, mà là đột ngột biến mất. Đỗ Trạch bò lên được một nửa thì bị một cơ thể nóng bỏng đè mạnh xuống đất không thể nhúc nhích. Một mái tóc dài lạnh lạnh trượt trên người tạo cho Đỗ Trạch xúc cảm giống như lớp vảy bóng loáng của Ngân Long, Đỗ Trạch tá hỏa quay đầu nhìn, người đang đè lên cậu rõ ràng là một người đàn ông, chẳng lẽ manh chủ đối kên đột ngột?

Vừa quay đầu lại thì bị người trên thân ấn cảm hôn xuống, Đỗ Trạch mở to mắt, cặp mắt đỏ rực sát rạt đó trông rất quen. Đó là đôi mắt đỏ của Ngân Long. Chủ nhân đôi mắt đỏ siết cảm Đỗ Trạch khiến cậu phải hé miệng ra, đầu lưỡi bá đạo xâm nhập vào trong khoang miệng Đỗ Trạch, đè mạnh liếm mạnh, cứ như một vị vua cường thế đang tuần tra lãnh địa của mình, tràn trề dục vọng chiếm hữu. Đỗ Trạch khó chịu nhíu mày, nụ hôn đó làm cậu rất khó thở. Cậu vươn tay muốn đẩy đối phương, nhưng vì tư thế không thuận, ngón tay cậu chỉ sượt nhẹ qua mặt người đó và chạm phải một lớp màng mỏng giống như vảy cá. Nơi đó vốn dĩ là lỗ tai nhưng lại bị một lớp vảy hình quạt thay thế.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người đang đè trên thân chính là Long tộc Tu đã hóa thành hình người. Đỗ Trạch cảm thấy nguy hiểm không những không giảm mà còn tăng lên nhiều hơn. Cho dù đã hóa thành hình người, mỗi một động tác của Tu đều tràn ngập ý đồ xâm lược, cặp mắt đỏ rực đó hiện lên một thứ khát vọng hòa với điên cuồng.

“!”

Môi bị xâm chiếm, tiếng kêu đau đớn của Đỗ Trạch vỡ vụn nơi cổ họng. Không một chút khuếch trương nào, Tu tiến thẳng vào cơ thể cậu. Một khắc đó, Đỗ Trạch hoảng hốt cảm giác thân mình như nứt ra thành hai nửa, mỗi một tế bào trong cơ thể đều kêu gào đau đớn.

Tiến vào cơ thể Đỗ Trạch làm Tu thêm hưng phấn, hấn không thể chờ đợi được nữa, chỉ muốn hưởng dụng vật sở hữu của mình ngay lúc này. Môi Đỗ Trạch bị hút liếm nhiều lần khiến nó sưng đỏ ứ máu như chỉ cần chạm khẽ một cái, chất lỏng đỏ tươi đó sẽ ồ ạt chảy ra. Tu co vòng eo trắng kiện, mỗi một lần gần như đều lui hấn ra khỏi huyết khẩu rồi lại tiến sâu vào trong, nhưng dù có dùng sức xâm phạm thế nào, hấn vẫn thấy chưa đủ.

Một lượng lớn máu chảy ra từ nơi mập hợp. Tu rời khỏi môi Đỗ Trạch, hấn nằm lên người Đỗ Trạch hít hà một hơi, mùi hương đó khiến hấn điên dại, ánh mắt đỏ rực như sắp chảy máu.

Muốn hoàn toàn tiến vào bên trong người này, dùng cơ thể hấn làm người này không còn một chỗ trống nào.

Đôi môi Đỗ Trạch cuối cùng cũng được buông tha, nhưng giờ khắc này cậu chỉ biết tiếp thu một cách bị động, một vài tiếng rên khẽ bật ra. Đỗ Trạch vô lực nhắm mắt lại, mồ hôi toát ra vì đau thiếu chút nữa đã chảy vào mắt cậu. Cậu cho rằng những gì xảy ra từ này đến giờ đã là ngược nhất rồi, nhưng động tác tiếp

theo của Tu khiến Đỗ Trạch phải hít hà. Cậu cảm giác ngón tay Tu đang sáp nhập phía sau cậu, làm bộ phận kề khít từ từ mở ra một khe hở, một vật thể nóng bỏng khác ý đồ chen vào theo khe hở đó.

.

Đỗ Trạch khó khăn quay ra sau, nhưng nơi đây thật sự quá tối, cậu không thể thấy được gì cả, chỉ biết dùng đôi tay run rẩy sờ soạng. Lúc Đỗ Trạch nhận ra được thứ đó, cậu đại người đi.

.

Mẹ nó! Mẹ nó! Nhất Diệp Tri Khâu, anh là cái tên khốn nạn chết tiệt! Chẳng lẽ Long tộc là loài bò sát có hai cái ấy ấy?! Tiểu sinh sẽ chết đó! Sẽ chết thật đó!

.

Đỗ Trạch run rẩy ngẩng đầu nhìn cặp mắt đỏ đối diện, tiếng nói khàn khàn.

.

“Tu... Đừng như vậy, được không?”

.

Cái tai vây cá giống cánh quạt của Tu run rẩy xòe ra, càng thêm hưng phấn. Mái tóc đen của người dưới thân rối loạn, khắp người in đầy dấu vết của hắn, âm thanh khe khẽ phát ra nhiễm một chút nức nở khiến người ta có một khát vọng muốn khi dễ. Tu cầm bàn tay Đỗ Trạch còn chưa thu lại, tiếp tục đẩy nửa phần thân bên kia vào trong Đỗ Trạch, xem như hai người cùng chung một động tác.

.

Lòng Đỗ Trạch sợ hãi cực độ, cậu muốn bỏ khỏi người Tu nhưng nhanh chóng bị kéo trở về. Người đó đè chặt cơ thể cậu khiến cậu không còn đường mà giãy dụa hay rời khỏi. Từ lúc bán phần thân còn lại xâm nhập, toàn thân Đỗ Trạch bắt đầu run rẩy bất ngờ không ra hơi. Đằng sau cứ truyền đến cơn đau đớn như xé da xé thịt, ngay cả thở Đỗ Trạch cũng không dám dùng sức. Cậu thấy mình giống như một tờ giấy đang bị cẩu xé từ từ, chỉ cần cậu hít thở mà dùng sức một chút thì cả cơ thể sẽ tan xương nát thịt ngay.

.

Khi tính khí của Tu tiến vào hoàn toàn, Đỗ Trạch đã ngỡ là mình sẽ bất tỉnh, nhưng không biết có phải do tác dụng của máu rồng hay không, ý thức cậu vẫn rõ như in, hai vật thể cực nóng chen chúc trong cơ thể cậu, đè ép vách tường, thỉnh thoảng còn chạm phải nơi mẫn cảm nhất của cậu. Nước mắt tràn ra khỏi khóe mi Đỗ Trạch, cậu không rõ cảm giác trên người mình rốt cuộc là gì, chỉ biết co rúm người lại và phát ra những âm tiết vô nghĩa với Tu.

.

Trong căn động tối đen quanh quẩn tiếng nước dính cùng tiếng thở dốc ái muội. Đỗ Trạch nức nở một tiếng, một cái phần thân chôn trong cơ thể cậu bắn ra dòng chất lỏng nóng bỏng, nhưng nó vẫn chặn ở huyết khẩu khiến dòng chất lỏng lưu động trong người cậu, cảm giác trướng trướng rất quái dị. Đỗ Trạch giãy nhẹ một cái, dịch thể mà Tu bắn vào thoát ra một tí rồi lại bị Tu đâm vào.

.

Cảm giác có thứ gì đó hoạt động trong cơ thể quá mức quái dị, Đỗ Trạch khóc lên. Nghe được tiếng khóc, đồng tử dừng đứng của Tu co rút nhanh, hắn đâm vào thật ra với tần suất cực nhanh, cuối cùng phát tiết tất cả vào bên trong. Sau lần bắn tinh thứ nhất, Tu chưa thỏa mãn, hắn vẫn chôn sâu trong người Đỗ Trạch, hai phần thân nhanh chóng cứng lên lại. Lúc này, Đỗ Trạch đã hư thoát, cậu nhún người nằm dưới thân Tu, mặc cho đối phương muốn làm gì thì làm.

.

Toàn bộ huyết động tản ra mùi máu tươi và mùi vị tình ái nồng đượm. Sau lần thứ ba phát tiết, Tu đã thanh tỉnh được một chút, hắn cúi đầu nhìn Đỗ Trạch nằm im không động đậy rồi rút tính khí của mình ra. Lượng lớn dịch thể lẫn máu tươi chảy ra ồ ạt. Tu hóa về hình rồng, hắn dùng chân trước tách vảy mình ra

rồi rót máu ròng vào miệng Đỗ Trạch. Sắc mặt thanh niên tóc đen trở nên hồng hào hơn. Ngân Long nán ná bên người Đỗ Trạch, đôi mắt đỏ rực nhìn chăm chăm báu vật quan trọng nhất của hắn.

.

Đợi Đỗ Trạch hồi phục sau nửa đêm, hắn có thể tiếp tục *** với người này.

.

Hắn thích mùi hương của Đỗ Trạch.

.

Trong sào huyết của hắn, chỉ cần báu vật này là đủ rồi.

.

.

Tác giả có điều muốn nói:

.

Nhân vật chính: Đợi sau khi em hoàn tác xong, chúng ta có thể tiếp tục.

.

Độc giả: ... Tôi thấy mình còn có thể giúp được chút ít.

.

Tác giả: (chìm trong im lặng): Đây là bản tính *** loạn của rồng.

.

Lời editor: Nhìn chương này có vẻ ngắn nhưng toàn từng đoạn từng đoạn không à, làm mà đuối muốn chết. Chẳng hiểu sao cứ thấy chương này chưa đủ hot? Hay là do mình edit chưa truyền tải được hết?

Tình hình là tuần sau mình bắt đầu nhập học rồi, không biết có còn dư dả thời gian để edit không nữa. Nếu có ra chương chậm thì mong mọi người thông cảm giúp nha :”>

56. Chương 56

Nhân vật chính: Không được sợ ta.

.

Thời gian trôi qua, Ngân Long bắt đầu nôn nóng vờn quanh người Đỗ Trạch, dục vọng trong người hắn tăng vọt không giảm vì Long Tâm Quả, nhưng thần trí thanh tỉnh lại trói buộc hắn: Người này rất đặc biệt, cho dù khó chịu đến chết, hắn cũng không nên làm thế với Đỗ Trạch.

.

Đỗ Trạch cuộn người dưới đất, những dấu vết thê thảm trên cơ thể đã biến mất. Ngân Long nhìn chăm chăm làn da bóng loáng đó, hơi thở nóng bỏng phụt ra, nhìn không được liếm liếm Đỗ Trạch. Liếm xong, Tu phát hiện Đỗ Trạch mở mắt. Đôi mắt đen lầy của thanh niên tóc đen hiện vẻ mờ mịt, giống như đứa trẻ ngây thơ ngốc nghếch. Khi ánh mắt hai người chạm nhau trong bóng tối, Tu thấy Đỗ Trạch khẽ run lên, khuôn mặt luôn vô cảm toát ra sự sợ sệt.

.

Y đang... sợ hãi?

Ngân Long dùng cái đuôi nhọn chần chờ quần lấy hông Đỗ Trạch. Lập tức, Đỗ Trạch run kịch liệt hơn.

Đỗ Trạch thấy đôi mắt đỏ rực của Tu vẫn tràn ngập dục vọng, sự can đảm bị phá vỡ. Ngày hôm qua cậu ngỡ như mình đang ở trong địa ngục, đến gần cuối cậu không thể không nghi ngờ mình sẽ bị manh chủ giết chết. Đỗ Trạch vừa nghĩ tới cảm giác đau đớn vì bị xé rách thì cơ thể đã run lấy bầy, khi cái đuôi của Ngân Long sượt qua hông, Đỗ Trạch như ngừng thở.

Giây tiếp theo, Đỗ Trạch bị hình người của Tu ghì chặt vào lòng, Tu dùng sức rất lớn, như muốn ngăn lại cơn run rẩy của Đỗ Trạch, lại như đang khắc chế sự cuồng dại trong người. Sức nóng kinh hồn tỏa ra từ người Tu, Đỗ Trạch cảm giác vật cứng của Tu đang đặt trên bụng cậu, điều này làm tên ngọc cứng đờ ra. Nhưng Tu không hề làm bước tiếp theo, chỉ ôm chặt Đỗ Trạch, luồng khí nóng bức phả vào tai cậu tựa như muốn nói gì đó.

“Không được sợ ta.”

Tu nặng nề thốt ra câu nói đó, hẳn muốn ôm chặt người này hơn, tốt nhất là không chừa ra một khe hở nào, nhưng phản ứng của Đỗ Trạch làm cơ thể hắn trở nên trống rỗng, dù ngọn lửa dục vọng tăng vọt thế nào, chỗ sâu nhất bên trong vẫn trống rỗng, chỉ cảm thấy hư không vô tận cùng với sự sợ hãi đang lan tỏa. Mồ hôi làm ướt mái tóc trắng của Tu. Tu thở dốc, hẳn nơm nớp lo sợ ôm cứng Đỗ Trạch, cổ dán sát vào nhau, tay chân quần riết, kiềm chế đến mức sắp phát điên.

Đỗ Trạch không biết Tu đang nói gì, cậu hốt hoảng vì bị Tu ghì chặt lại như muốn ép cậu vào máu thịt hắn. Bởi vì gắn kết quá chặt, đường cong cơ bắp và sự phập phồng mạnh mẽ nơi ***g ngực Tu đều truyền tới qua làn da kề khít, khiến Đỗ Trạch không thể phân rõ là Tu hay cậu đang thở dốc. Cảm giác khi liệu mạng hít thở lại không thu được mấy may dương khí nào rất vô lực, sự khó chịu và ấn nhẫn của Tu đều chuyển hết sang người Đỗ Trạch. Thấy Tu thống khổ như vậy, Đỗ Trạch luống cuống, tình huống hiện giờ cho thấy manh chủ đã khôi phục được ý thức, có lẽ cậu nên thử nói chuyện với Tu?

Nhưng không đợi Đỗ Trạch lên tiếng, Tu đột ngột thả Đỗ Trạch ra. Tu hóa về hình rồng, đôi mắt đỏ rực nhìn chăm chăm về phía cửa động, hít sâu một hơi rồi phun ra ngọn lửa trắng. Ngọn lửa trắng cực nóng mang khí thể nghiền nát phá vỡ tất cả mảnh đá tạo thành một con đường thẳng xuyên qua vách núi. Ánh sáng đã có thể tiến vào xua tan sự đen tối trong hang đá, Đỗ Trạch vì ngáy ngốc trong tối quá lâu nên buộc phải nheo mắt lại. Trong tầm nhìn hạn hẹp, một bóng đen to lớn phe phẩy cánh đáp xuống cửa động.

Là Hắc Long More.

Thấy Hắc Long xuất hiện, chuyện đầu tiên Ngân Long làm là che chở cho Đỗ Trạch, dùng cánh bao bọc lại không cho sinh linh nào khác nhìn được dù chỉ một chút. Hắc Long bị hành động bảo vệ của Ngân Long làm cho sửng sốt, nó cầm theo một thứ quả màu xanh, phát hiện Ngân Long và Đỗ Trạch không xảy ra việc gì, Hắc Long thở phào.

Sau khi rời khỏi Long mộ, Hắc Long biết chuyện từ những cự long khác. Nghe tới đoạn Ngân Long đã dùng Long Tâm Quả nhưng lại cầu hoan với kỵ sĩ rồng của hắn, phản ứng đầu tiên của Hắc Long là nghi ngờ về

trí nhớ của mình. Lẽ nào tên Nhân tộc tóc đen đó không phải giống đực mà là giống cái? Được cho hay Ngân Long đã mang theo kỵ sĩ rồng rời đi, Hắc Long luống cuống cả lên, nó dùng dùng đi tìm thuốc giải Long Tâm Quả rồi bay quanh tìm kiếm Ngân Long. Nhân tộc đó rất yếu ớt, chắc chắn sẽ bị Ngân Long giết chết. Hắc Long không quan tâm đến sống chết của Đỗ Trạch, nó chỉ quan tâm tới hậu duệ duy nhất của Hilda mà thôi. Giây phút nghe được Ngân Long bỏ hết tất cả rồng cái để chọn kỵ sĩ rồng, Hắc Long biết, Ngân Long đã bước vào con đường của Hilda – chết vì kỵ sĩ rồng của mình.

Ngân Long dùng đuôi lấy quần áo và tai nghe về cho Đỗ Trạch. Hắc Long định lên tiếng nói chuyện thì thấy miệng Ngân Long đang tập hợp ngọn lửa tiếp theo. Tu chuyển hết tất cả lửa dục thành lửa giận. Hắc Long không thể ra tay với Đỗ Trạch, đã vậy chỉ còn cách đổi phương thức phát tiết thôi. Hắc Long né tránh tia lửa, nhìn kỹ nó mới phát hiện Ngân Long vốn chưa khôi phục lý trí, trong đôi mắt đỏ rực là toàn bộ dục vọng không cách nào biểu đạt và sự điên cuồng.

Không chút chần chừ, Hắc Long cầm quả nhảy vào động, nỗ lực tiếp cận Ngân Long. Ngân Long không phun lửa nữa mà sử dụng ma pháp Long ngữ. Những lưỡi cắt từ bốn phương tám hướng lao về phía Hắc Long, cho dù có lớp vảy bảo vệ, những lưỡi cắt chém vào cùng một chỗ nhiều lần cũng sẽ tạo nên thương tổn. Hắc Long tách khỏi những lưỡi cắt một khoảng, nhắm ngay lúc Ngân Long dùng ma pháp Long ngữ.

“Thuật hắc ám.”

Tầm nhìn Tu tối sầm lại, Hắc Long nhân cơ hội đánh tới Ngân Long, nhưng trong lúc tiếp xúc, Ngân Long đột nhiên biến mất. Hắc Long ngẩn đầu, trên hang động, Ngân Long giương rộng cánh đứng giữa không trung, móng vuốt hắc giữ chặt thanh niên tóc đen. Muốn tóm được một Ngân Long sở hữu ma pháp không gian là việc cực kỳ khó khăn, không ai biết giây tiếp theo chúng sẽ xuất hiện ở đâu, chỉ có cách phong tỏa không gian của Ngân Long hoặc là khiến Ngân Long mỗi một mới có thể chân chính chạm vào Ngân Long.

Không gian bên người Hắc Long đột nhiên bành trướng và nổ mạnh, Ngân Long bắt đầu sử dụng ma pháp không gian cao cấp. Hắc Long cố không để phần đuôi bị tổn thương, nó nhìn chăm chăm Ngân Long, không chọn phép mỗi một, mà dùng phép nóng nảy.

Đồng tử Ngân Long co rút nhanh, Long Tâm Quả và ma pháp hắc ám đã khiến hắc đánh mất tất cả lý trí.

“Gào...”

Đỗ Trạch được Tu che chở trong móng vuốt, quần áo cậu mới chỉ mặc được một nửa, tai nghe thì chưa kịp đeo lên, lúc này chợt nghe thấy tiếng nổ mạnh vang lên bên ngoài. Không có tai nghe mà cậu nghe được rõ ràng như thế, có thể tưởng tượng tiếng nổ đó mạnh đến mức nào.

Khi mọi thứ lắng lại, cả hang đá đã bị san bằng, chỉ còn lưu lại một chút dấu vết vụn vụn của không gian. Ngân Long phe phẩy đôi cánh đáp xuống từ không trung, Tu hiện giờ có vẻ đã mệt, nhưng hơi thở vẫn nóng rực như cũ. Hắc buông Đỗ Trạch, nhìn tên ngốc tay hoảng chân loạn ăn mặc quần áo tử tế, vảy bạc hơi rung động.

Đỗ Trạch đeo tai nghe xong, ngẩng đầu thì thấy Hắc Long người đầy máu tông ngã Ngân Long từ đằng sau. Lúc này đây, Ngân Long không thể dùng phép dịch chuyển, hai con rồng đánh ầm xuống đất tạo ra một cơn chấn động. Dư chấn lan đến nơi Đỗ Trạch khiến cậu bị hất lảo trên mặt đất đầy sỏi đá. Lúc cậu chồm vật gượng dậy, vừa khéo thấy Hắc Long hung hăng nhét thứ quả màu xanh vào miệng Ngân Long. Cơ thể Ngân Long tức khắc co rụt lại như ăn trúng một vật rất ghê tởm, hắc giầy dựa liên hồi làm Hắc Long khó lòng áp chế. Sau khi vứt Hắc Long qua một bên, Ngân Long khó chịu quỳ rạp dưới đất bắt đầu nôn khan, mãi đến khi phun ra thứ quả màu đỏ mới thôi. Đó là Long Tâm Quả đã nhỏ đi một chút.

Đỗ Trạch vội vàng chạy đến cạnh Tu. Sau khi phun Long Tâm Quả ra, Ngân Long dường như rất mệt mỏi, tiếng thở dần dần ổn định lại. Hắc thấy Đỗ Trạch thì vội kéo Đỗ Trạch đến bên cánh mình rồi gối đầu lên đùi, trong lúc nghỉ ngơi cũng không quên che chở Đỗ Trạch.

Hắc Long thấy Ngân Long bao bọc thanh niên tóc đen không dư một chút phần trống nào, lại một lần nữa nghi ngờ phán đoán của mình: đó thật sự là thái độ nên có với kỵ sĩ rồng sao? Dù yêu nhau, Hilda cũng không khoa trương đến vậy, Ngân Long này quả thực đã xem Nhân tộc đó như vậy ngược của mình, liệu chết che chở không để người khác chạm vào.

“Chúng ta rời khỏi đây đi.” Thấy Ngân Long nhìn mình, Hắc Long nói: “Tiếng động vừa rồi quá lớn.”

Tiếng nổ mạnh ban nãy chỉ cần không phải người chết đều sẽ bị bừng tỉnh, ở phương xa đã thoáng lan tới mùi của những cự long khác. Tu nhắc Đỗ Trạch lên lưng, mở đôi cánh lớn xem như đồng ý với đề nghị của Hắc Long. Hai con rồng nhanh chóng rời khỏi đó. Đỗ Trạch chẳng hiểu vì sao lại luôn cảm thấy mình đã quên mất thứ gì đó.

Tại một góc của Long đảo, một cục lông gian khổ bay lên một ngọn cây cao ngất, nó ưỡn người tới trước nhìn về hai vách núi cao chót vót, không cần thận ưỡn quá nên lăn thẳng từ trên xuống. “Chíp chíp!”

Né tránh những cự long xong, Tu đáp xuống một đáy cốc của khe núi, hắc quay đầu nhìn về phía Hắc Long vẫn luôn bám sát. Thấy Ngân Long nhìn, Hắc Long chủ động duy trì khoảng cách.

“Ta là More.” Hắc Long nói: “Hậu duệ của Hilda, ta chỉ muốn giúp đỡ người.”

“Không cần.” Ngân Long quả quyết khước từ. Đỗ Trạch biết Tu có địch ý với Long tộc, nghĩ tới vết xe đổ của Tinh Linh tộc, Đỗ Trạch quyết định lặng lẽ thấp một ngọn nến với Long tộc sắp bị tai vạ đến nơi.

Hắc Long dường như không biết giao tiếp với người khác, bị Tu khước từ nên hơi nôn nóng, rõ ràng xuất phát từ lòng tốt, thế mà vì khẩu khí của nó nên nghe có vẻ dữ tợn.

“Các người không muốn rời khỏi Long đảo sao? Ta có thể dẫn các người đi.” Hắc Long nhìn Đỗ Trạch trên lưng Ngân Long. “Không tin ta thì bảo kỵ sĩ rồng của người tạm thời ký kết khế ước với ta.”

Khế ước kỵ sĩ rồng tương đương với một loại khế ước đồng minh, yêu cầu hai bên phải trung thành với nhau. Thứ khế ước này dưới sự chấp nhận của hai bên, có thể giải trừ và ký kết được một lần nữa. Hắc Long tính

dùng cách này để duy trì sự tin tưởng của hai bên, nhưng Ngân Long lại chộp Đỗ Trạch vào móng, nhe răng uy hiếp Hắc Long.

“Y là của ta.”

Thấy Ngân Long tóm lấy kỳ sĩ rồng rồi bày vẽ “Ai cũng đừng hòng đoạt đồ của ta”, Hắc Long hoàn toàn xác định, tên Nhân tộc tóc đen đó đã bị Ngân Long cho là bảo vật yêu thích nhất của mình, ngay cả nhìn cũng không muốn để người khác nhìn thấy. Để giảm tính uy hiếp của mình, Hắc Long ngẫm nghĩ rồi quyết định biến thành hình người — đối với Long tộc mà nói, hình người nhỏ bé không có lớp vảy cứng rắn bảo hộ, vô cùng yếu ớt, có rất ít Long tộc thích duy trì hình người, làm thế sẽ khiến chúng mất đi cảm giác an toàn.

Bóng đen bắt đầu vận vẹo, xuất hiện trước mắt Đỗ Trạch và Tu là một người đàn ông có mái tóc đen dài. Khuôn mặt hắn trông rất hung hãn, vết sẹo chạy qua mắt trái khiến gương mặt hắn càng giống một tên đạo chích. Hắc Long biến thành một người đàn ông mặt giáp đen như mực, bộ giáp đen nhánh bóng loáng sáng rõ như lớp vảy rồng của hắn. Tầm mắt Đỗ Trạch dừng lại nơi cánh tay phải của More, đó là vuốt rồng thu nhỏ. Tên gốc lại nghĩ đến cái tai có hình vây cá của Tu, chẳng lẽ tất cả hình người của Long tộc đều sẽ bảo lưu một phần của cự long chăng?

Tầm nhìn bỗng dừng tối sầm, Đỗ Trạch bị móng vuốt Tu che mắt lại nên không nhìn thấy gì cả, chỉ nghe được giọng nói bất mãn của Tu: “Đừng nhìn.”

Đỗ Trạch ôm đầu gối ngồi xổm trong vuốt rồng, biểu tình mờ mịt, cậu bỗng có một cảm giác sau này sẽ không bao giờ được nhìn người khác nữa — dù là cậu nhìn người khác, hay người khác nhìn cậu.

Đối với hành động độc chiếm bất cứ mọi nơi của Ngân Long, More đã bình tĩnh phần nào, hắn lặp lại lời với Ngân Long: “Ta không có ác ý.”

Ngân Long từ chối cho ý kiến, thấy móng vuốt mình bị chọt chọt, hắn thoáng nơi lỏng tay để Đỗ Trạch lộ ra.

“Người có thể, ký kết khế ước với hắn.” Đỗ Trạch nói. Khi nghe Hắc Long muốn ký kết khế ước, độc giả gốc ghê tởm tức khắc hiểu được tác giả đang trao thú cười cho manh chủ. Chúc nghiệp kỳ sĩ rồng này nghe có oai không (gào thét-ing). Trong một quyển tiểu thuyết YY, dù nhân vật chính không cần thú cưng thần thú nào, nhưng nhất thiết phải có một thú cười rồng, một cự long vừa lên sàn đã khiến kẻ địch té đài. Cũng có một vài quyển tiểu thuyết trực tiếp đặt Long tộc là hậu cung của nhân vật chính. Cái gọi là ban ngày người cười rồng, buổi tối rồng cười người, ẩn ý bên trong không cần thiết phải nói với người ngoài.

Tu suy tư một hồi, sau đó nhìn More: “Vì sao?”

More biết Tu đang hỏi hắn vì sao phải làm thế, nhớ lại cảnh tượng trong long mộ, gương mặt More hiện lên một nỗi thống khổ.

“Hilda đã chết.” More ấn vết sẹo hình đao bên mắt trái. “Ta muốn bảo vệ hậu duệ của nàng.”

.

“Đây không phải vì chuộc tội, cho dù quay lại lần nữa, ta vẫn sẽ làm thế, người có thể báo thù ta.” More nói với Tu: “Chỉ cần ta chưa chết, ta sẽ luôn đi theo người, cho đến khi nào cuộc đời của ta kết thúc.”

.

Đối với dáng vẻ giống lưu manh của More ngỡ ý muốn vĩnh viễn dây dưa với manh chủ, Đỗ Trạch chỉ nhìn Tu, sợ manh chủ giận dữ thẳng tay chém giết thú cười trong tương lai này. May mà câu nói của More không chạm vào điểm nổi giận của Tu. Tu nhìn More chòng chọc, bỗng cất lời: “Người có thể mang bọn ta rời khỏi Long đảo?”

.

More sững sốt, hần gật đầu, sau đó thấy Ngân Long buông thanh niên tóc đen xuống và nói với hắn: “Ta ký kết khế ước với người.”

.

More hoang mang, Long tộc và Long tộc không thể ký kết khế ước kỳ sĩ rồng. Nhưng tiếp đó, hoang mang lập tức tan biến, thay vào đó là một sự khiếp sợ. Trước mắt More, Ngân Long biến thành người — không phải hóa thành hình người, mà là biến thành một Nhân tộc chân chính. Nhân tộc trẻ tuổi có mái tóc vàng chói mắt và một đôi mắt màu xanh da trời đó chính là kẻ mà hắn đã nhìn thấy khi tỉnh lại. Cuối cùng hắn đã hiểu vì sao một Nhân tộc lại cảm được long thương của Hilda.

.

Tu lấy một bộ quần áo từ nhẫn không gian ra mặc vào, bắt đầu ký kết khế ước kỳ sĩ rồng với More. Đỗ Trạch đứng một bên nhìn. Lần trước tức dịch gọi Kim Long lên sân khấu đã khiến cả hội trường sững sốt, bây giờ manh chủ lại thu hoạch được một Hắc Long — trong Long tộc, Kim Long dùng thần lực và Hắc Long dùng hắc ám lực thường xuyên nảy sinh xung đột. Tên ngốc cảm khái, Eric không hổ là tức dịch một đời của Tu, môn đăng hộ đối, sát cánh bên nhau... hình như có gì đó không đúng.

.

Ma pháp trận hình thành khế ước dần dần tiêu tán, More cảm thụ được khế ước trong cơ thể, đó là một sự tồn tại, thứ xiềng xích không thể nào chặt đứt của Hilda và tên Tinh Linh đó. Hắn nhìn những đốm sáng đang biến mất, tay xoa vết sẹo.

.

Không phải vì chuộc tội, mà là trừ cái này ra, hắn không biết mình phải làm gì nữa.

.

Đỗ Trạch thấy Tu ký khế ước xong thì bước đến cạnh mình, vươn tay định xoa gáy cậu. Đỗ Trạch bất giác run rẩy, tay Tu khựng lại, cuối cùng chậm rãi thu hồi.

.

“Xin lỗi.” Tu khẽ nói: “Sau này sẽ không xảy ra nữa.”

.

Đỗ Trạch hoàn toàn không hình dung được biểu cảm của người này, rõ ràng là đang mỉm cười, thế mà lại khiến người ta thấy đau khổ.

.

“Từ giờ trở đi, những thứ gây thương tổn cho em, ta sẽ khiến chúng biến mất.”

.

Thanh niên tóc vàng mắt xanh mỉm cười, như đang băng quơ nói thời tiết hôm nay rất nhẹ nhàng.

“— bao gồm cả ta.”

57. Chương 57

Độc giả: Anh không thể biến mất.

“!”

Đỗ Trạch vươn tay ôm lấy thanh niên tóc vàng đang xụi lơ. Tu đã bất tỉnh, dựa trên người cậu nặng trĩu. Thân thể người nọ thả lỏng hết mức, như là biết kẻ bên cạnh là người có thể cho hắn sự an tâm, cho nên để hết toàn bộ trọng lượng xuống. Đỗ Trạch không nói một lời mà chỉ ôm chặt Tu, hít sâu một hơi, mang theo một loại sùng nịch và oán giận đến hết cách.

Manh chủ, anh đây là đang phạm luật đó...

Nhìn thấy Tu hôn mê, More vội vàng chạy tới. Sau khi biết được Tu sẽ hôn mê trong vài ngày tới, More biến trở về hình rồng, mang Tu và Đỗ Trạch về sào huyệt của mình.

Tiến vào hang động của Hắc Long, Đỗ Trạch đã bị đâm mù mắt chói, lọt vào trong tầm mắt đều là vàng bạc bảo vật xếp thành từng núi, những tiền vàng và đá quý lóe sáng gần như chất đầy cả hang động. Hắc Long bảo Đỗ Trạch tự nhiên, còn mình thì bò lên núi vàng mà nằm, bắt đầu nghỉ ngơi. Nó thật sự có hơi mệt, vừa tỉnh lại đã đấu một trận với Kim Long, sau lại đánh với Ngân Long một hồi, cái mức tiêu hao thể lực này cho dù là nó cũng có chút ăn không tiêu.

Đỗ Trạch gian nan dọn ra được một chỗ đất trống từ đồng vàng bạc kia và để Tu nằm xuống. Cho dù không có suy nghĩ gì đặc biệt với đám tiền bạc đó, nhưng Đỗ Trạch vẫn không tự chủ được mà lia mắt qua mấy ngọn núi vàng. Long tộc thích thu thập vàng bạc bảo vật, nhưng chúng hoàn toàn không dùng để tiêu, mà dùng để làm giường. Đối với xúc giác trì độn của Long tộc, những châu báu đá quý kia mà xếp thành giường thì quả đúng là thảm lông mềm mại... thiệt là xa xỉ lại thiệt là đáng xấu hổ mà. Trong khi những sinh vật khác còn đang đau khổ giãy dụa vì đồng tiền thì cả đám cao phú suất này lại gói đầu lên tiền vàng mơ màng ngủ.

Hắc Long đang ngủ, manh chủ hôn mê, tên điều ti nào đó chỉ có thể lặng lẽ đếm tiền. Sau hai ngày đếm vàng, Đỗ Trạch thấy Hắc Long đột nhiên ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt không thiện cảm lăm nhìn về cửa động, một giọng nói hơi lỗ mãng truyền vào.

“Chà, More à, người quả nhiên đã trở lại.”

Một con Hồng Long thò đầu vào, vẫy của nó ánh lên sắc đỏ thẫm, ánh mắt tựa như một quả cầu lửa. Đỗ Trạch nhìn lên đầu của Hồng Long, ở đó, một cục lông vàng đặc biệt nổi bật. Nó ngồi xổm trên đầu Hồng Long khiến tướng mạo Hồng Long vốn dữ tợn thoát nhìn lại như đang bán manh.

“Chíp chíp!” Tiểu phượng hoàng quơ quào đôi cánh chút xiu, dùng đủ kiểu nhảy nhót xuống khỏi mũi Hồng Long, lộn mèo trên không, xoay tròn 360 độ, rơi tự do, cuối cùng lấy tư thế ngã lộn nhào đập thẳng vào mặt tên gốc nào đó.

“Chíp chíp ~ ”

Đỗ Trạch kéo cục lông trên mặt xuống rồi ngồi xổm bưng mặt. Tuy không biết con mập mập kia tại sao lại xuất hiện trên đầu Hồng Long, nhưng lúc này trong lòng cậu đang tràn ngập sát ý khó tả. Tiểu phượng hoàng xiêu xiêu vẹo vẹo bay lên đầu Đỗ Trạch, vui vẻ phấn chấn rung đám lông trên người: cuối cùng cũng tìm được mama rồi, chíp chíp

“Mới nãy trên đường phát hiện món đồ chơi nhỏ này, thoát nhìn thật có vẻ không tồi.” Hồng Long nhìn chăm chăm vào tiểu phượng hoàng, lúc thấy Đỗ Trạch, Hồng Long trở nên hưng phấn cực độ, thở ra một ít lửa đỏ. “Chỗ người còn có Nhân tộc nữa kìa, More à, đây là để chiêu đãi ta sao?”

Hắc Long trực tiếp phun ra một chữ “Cút”.

“Đừng thế, đùa chút thôi mà.” Thấy Hắc Long bày ra tư thế tấn công, Hồng Long lui về sau mấy bước. “Ta tới nói cho người một tiếng, Theo đại nhân bảo chúng ta tập trung tại Long cốc.” Thấy Hắc Long có vẻ không có hứng thú, Hồng Long nói tiếp: “Nghe bảo Long thần giáng lâm, người không tò mò sao?”

Ai? Đỗ Trạch cực kỳ kinh ngạc, theo như những gì Nhất Diệp Tri Khâu đã đặt ra, thần không phải không thể đến đại lục hỗn độn ư?

Nghe được tin tức này, Hắc Long hình như cũng hơi bất ngờ, Hồng Long thấy thế lập tức nói tiếp: “Chỗ này của ta còn có rất nhiều tin tức, người muốn biết thì đem tên Nhân tộc kia... Au!”

Hồng Long né khỏi đòn tấn công của Hắc Long, quay người chạy ra ngoài từ cửa động, xa xa còn có thể nghe được tiếng chửi thề của Hồng Long. Hắc Long nhìn Tu đang đứng dậy từ dưới đất, nó cảm thấy nếu lúc này mình không ra tay, Hồng Long chắc chắn sẽ chết, bị cái tên thanh niên tóc vàng với gương mặt tươi cười trông có vẻ hiền lành này giết chết. Đỗ Trạch hơi kinh ngạc nhìn Tu, bây giờ mới hai ngày mà manh chủ đã tỉnh lại, là bởi vì đã thức tỉnh được sáu loại huyết mạch chăng?

Phản ứng phụ khi chuyển đổi hình thái của manh chủ càng ngày càng giảm, bọn họ cũng càng lúc càng đến gần kết cục, Đỗ Trạch nhất thời không thể hình dung được tâm tình của mình. Từ lời nói vừa nãy của Hồng Long có thể thấy được, thần đã bước lên sân khấu đại lục hỗn độn.

—— Hãy nhìn thiếu niên Tu làm thế nào thức tỉnh huyết mạch, giải quyết ân cừ một cách thống khoái, cuối cùng bước trên con đường của vị thần chinh chiến.

Đỗ Trạch như nhìn thấy tác giả sửa soạn sân khấu hoàn hảo, chỉ còn thiếu nhân vật chính lên trình diễn nữa thôi.

.

Tu vươn tay tựa muốn kéo Đỗ Trạch từ dưới đất lên, lúc duỗi tay ra một nửa thì như nghĩ đến cái gì đó nên chậm rãi buông xuống, nhưng rồi bị Đỗ Trạch nắm được.

.

“Tôi không sao.” Đỗ Trạch nắm chặt tay Tu lấy đà để đứng dậy, cậu ấn tai nghe của mình đứng đối mặt Tu. “Anh cũng không thể, có việc gì.”

.

Khi nghe Tu nói câu đó, Đỗ Trạch thật sự đã nghĩ Tu sẽ tự hủy diệt mình. Ngay khoảnh khắc nọ, trái tim của cậu như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, không thể nào thở nổi. Con người này đã bị hủy hoại, hẳn hoàn toàn không có cảm giác an toàn, sẽ nghi ngờ người khác, cũng sẽ nghi ngờ chính mình. Lúc không ngừng phủ nhận người khác và bản thân mình, Tu sẽ tự đẩy mình vào ngõ chết.

.

“Anh không thể biến mất, tôi sẽ vẫn luôn, ở bên cạnh anh.”

.

Tu cầm lại tay Đỗ Trạch, mười ngón đan vào nhau. Hắn cứ siết chặt tay Đỗ Trạch như vậy, tựa như một người sắp chết đuối nắm chặt khúc gỗ cứu mạng.

.

“Ừ.” Tu mỉm cười, đáy mắt sâu thăm thẳm. “Chúng ta sẽ luôn ở bên nhau.”

.

Hắc Long nhìn hết tất cả, quan hệ của hai người kia không chỉ đơn giản là kỵ sĩ rồng và người yêu, mà như là dây leo quấn riết lấy nhau, chỉ cần phá một cái, cái còn lại sẽ héo rũ. Hắc Long nhìn Đỗ Trạch, sau này phải cất lực bảo vệ Nhân tộc tóc đen này. Kỵ sĩ rồng của nó rất mạnh, hoàn toàn không cần phải lo lắng, nhưng mà lộ ra nhược điểm cũng là trí mạng.

.

“Chúng ta phải thu hồi long thương của người.” Hắc Long nói với Tu: “Đó là mấu chốt để rời khỏi Long đảo.”

.

Lúc trước khi Tu thức tỉnh huyết mạch Long tộc, lập tức có nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, long thương cũng vì vậy mà bị bỏ lại chỗ đã gặp gỡ Hắc Long. Theo Hắc Long nói thì long thương kia chỉ cho phép bộ tộc và kỵ sĩ rồng của Hilda sử dụng, cho nên hiện giờ họ phải cùng đi lấy long thương về.

.

Hai người một rồng nhanh chóng tới ngọn núi đã bị trận đánh của Kim Long và Hắc Long tàn phá. Đi theo lời kêu gọi của long thương, Tu không phí nhiều công sức đã tìm thấy long thương xanh bạc đó. Hắc Long thấy Tu lấy ra một mảnh kim loại cần nuốt long thương, nó theo bản năng muốn ngăn cản, sau đó phát hiện mình cũng không có tư cách và lý do để làm thế — long thương đó là của Hilda, hậu duệ của Hilda muốn xử lý thế nào thì cứ thế mà làm.

.

Thiên Biến sau khi nuốt long thương trong tay Tu, nghe theo ý chí của Tu lập tức biến thành hình dạng của long thương. Lúc Tu cầm long thương định đánh thử, sơn cốc cách đó không xa truyền đến uy áp khiến tim người đập mạnh, giống như khuếch tán theo từng ngõ ngách ra ngoài. Hắc Long bất ngờ không kịp đề phòng học lên một tiếng, bị ép quỳ rạp trên mặt đất. Đó là thần uy chỉ thần minh mới có thể có, cho dù là

Tu cũng bị thần uy khắc chế đến khó thở. Ở đây chỉ có mỗi Đỗ Trạch là không có phản ứng, tên ngốc nào đó cuống quýt giơ tay, bắt được mập mập đang lặn xuống từ đỉnh đầu cậu.

.

Uy áp khủng bố tới cũng nhanh mà đi cũng chóng, hình như là thần mình dùng nó để tuyên bố sự giáng trần của mình. Hắc Long gượng dậy, nó kinh ngạc nhìn Đỗ Trạch không hề có chút phản ứng nào. Tu lau mồ hôi trên trán, hắc sâu xa liếc Đỗ Trạch một cái, sau đó nhìn phía phương xa, đôi mắt xanh da trời rực sáng một cách đáng sợ.

.

Ở đó... có thần.

.

Hắc Long dẫn theo Tu và Đỗ Trạch cẩn thận tiếp cận Long cốc. Từ trên ngọn núi nhìn xuống dưới, khắp cả cốc đều là cự long đủ loại kiểu dáng, chúng hoặc nằm hoặc ngồi, hai cánh xếp lại, đuôi vòng quanh người. Kim Long màu vàng, đồng thau, đồng đen, đồng đỏ; Sắc Long đen, trắng, đỏ, xanh lam, xanh lục; còn có Bảo Thạch Long tử tinh, phi thúy, hoàng ngọc, ngọc bích, thủy tinh. Vây rộng lấp lánh dưới ánh sáng, cảnh tượng đó cả đời cũng không thể quên được.

.

Trong đám rồng, Tử Tinh Long đứng ở trong cùng. Nó đứng trước mặt năm người, chính là Long tộc đã chuyển thành hình người, trên người hoặc nhiều hoặc ít mang theo đặc thù của Long tộc. Rõ ràng thân thể cự long to gấp mấy lần, nhưng trước mặt năm người đó, tất cả cự long đều có vẻ nhỏ bé.

.

Trong đó một nam nhân mở miệng nói với Tử Tinh Long: “Theo, người già rồi.”

.

“Ta già rồi, Lendys, không ngờ là còn có ngày gặp lại người.” Tử Tinh Long gục đầu xuống, dùng đầu chạm vào đối phương. “Ta rất nhớ người, chúng ta đã từng là bằng hữu.”

.

Trong mắt Thần công chính Lendys hiện lên vẻ hoài niệm, y nhìn Tử Tinh Long lui về sau, kéo giãn khoảng cách giữa thần và người phàm.

.

“Thần minh đại nhân tôn quý, các người hạ trần, có gì phân phó?”

.

“Ta muốn mang một vài rồng ra ngoài, tham gia cuộc chiến của thần.” Một nam nhân tóc đỏ nói thẳng, cái đuôi màu đỏ phía sau cho thấy bản thể của y là Hồng Long. Nam nhân tóc đỏ quét mắt khắp long cốc, lớn tiếng nói: “Ai muốn cùng ta ra ngoài?”

.

Đàn rồng xôn xao, một vài con rồng rục rịch, đa số đều là tuổi trẻ, còn cự long thế hệ trước lại nhú mào, nhất là Tử Tinh Long, trong mắt nó tràn ngập vẻ không đồng ý, nhưng vẫn cung kính nói: “Garyx đại nhân, Long tộc hiện đang bị vây trong nguy cơ nghiêm trọng, không thích hợp để tham gia chiến tranh, mỗi một cự long mất đi đều là tổn thất của Long tộc.”

.

Thần hủy diệt Garyx cười nhạo một tiếng: “Co đầu rút cổ ở chỗ này vẫn chưa đủ lâu sao? Cuộc chiến của thần đã sắp bắt đầu, người cho là ở trong này nói không tham gia, người khác sẽ không đụng đến chúng ta sao?”

.
Tử Tinh Long trầm mặc một chút, rồi vẫn cố chấp: “Ta hy vọng giờ khắc đó có thể đến chậm một chút.”

.
Đối mặt với thái độ có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài bấy lâu của Tử Tinh Long, mặt của Garyx lạnh đi, Tử Tinh Long lập tức bị thần uy đè xuống đất không thể nhúc nhích. Thần công chính che trước mặt Thần hủy diệt, cảnh cáo kêu lên: “Garyx!”

.
Tên diên nổi tiếng trong Long thần Garyx tất nhiên sẽ không dừng tay chỉ vì một câu của Lendys, nhưng lúc này Thiện thần Bahamut ho nhẹ một tiếng, ý bảo hai bên dừng tay. Garyx vừa nhìn thấy Bahamut liền dịu xuống, với Lendys y còn có thể không hề kiêng kị, hai người cùng là hạ thần thực lực không hơn kém nhau, nhưng Bahamut là trung thần, hoàn toàn không phải thần mà y có thể khiêu khích.

.
Garyx cảm hận nhìn lướt qua Tử Tinh Long. “Người cho đó là tốt cho Long tộc sao?! Chỉ cần chiến thắng trong cuộc chiến của thần, trở thành thần tối cao, tuyệt đối có thể tìm được cách giải quyết nguy cơ sinh sản của long tộc! Tất cả đều là vì chủ thần!”

.
“Chủ thần... Io đại nhân...” Tử Tinh Long ngơ ngẩn lẩm bẩm. Long thần chín mặt Io là thần đứng đầu trong Long thần, được tất cả rồng tín ngưỡng. Khi nghe có quan hệ với chủ thần Long tộc, Tử Tinh Long luống cuống, nó bắt đầu nghi ngờ bản thân, theo bản năng nhìn về người cuối cùng. Đó là một thiếu nữ có sừng thủy tinh, nàng là người đưa tin của Lo, nữ thần sáng tạo Aasterinian.

.
Aasterinian nhận thấy ánh mắt của Tử Tinh Long, nàng mở to mắt nhìn, nhe răng cười, có vẻ rất hoạt bát nghịch ngợm.

.
“Ta cũng không biết chủ thần nghĩ thế nào.” Aasterinian nói: “Chủ thần bảo chúng ta đến bảo vệ các người, chỉ có vậy thôi.”

.
Garyx hừ một tiếng, Tử Tinh Long cuối cùng cũng an tâm trở lại, nó vừa định mở miệng nói chuyện, dị biến không hề có dấu hiệu lại xuất hiện.

.
“Trời” lập tức tối sầm. Long đảo vẫn luôn bị nước biển vây quanh, nguồn sáng đến từ những sinh vật phù du lóe sáng trong biển. Nhưng mà giờ khắc này, “biển” chung quanh lại là biển tử linh hình thành từ xương trắng và hải cốt. Vô số xương trắng xuất hiện từ hư không, bao phủ bên ngoài long đảo.

.
Đỗ Trạch kinh ngạc nhìn phía trên, nước biển vẫn tồn tại, những bộ xương màu trắng đỏ lơ lửng trong nước biển xanh thẫm càng thêm u ám đáng sợ. Tất cả xương trắng tuôn ra không dứt đó khiến cậu cảm thấy đây chính là, biển tử linh ở đại lục phản diện...?

.
Xương trắng chiếm cứ hải dương, thành trấn và chủ thành sáp nhập làm chết vô số sinh linh. Thần Quang Minh nhìn tất cả mọi chuyện trên hình chiếu, hàn ý lan tràn khắp đáy lòng.

Người gần như sợ hãi đi vào một căn phòng vẽ đầy ký hiệu, lấy ra một quyền trượng nhỏ dài. Quyền trượng kia chứng minh cho địa vị đứng đầu chúng của người, chỉ cần có được quyền trượng này, người có thể tiêu diệt tất cả thần phản kháng người.

Thần Quang Minh nắm quyền trượng, tự làm bầm.

“Tại sao đại lục chính, phản lại sáp nhập vào nhau... Quy tắc làm sao vậy... Không không chế được?... Tại sao lại không không chế được... Tên kia... Đáng chết!”

Thần Quang Minh phần nộ nắm chặt quyền trượng, với thể lực vô hình, người vừa phần nộ lại vừa khiếp sợ.

“Ta phải nhanh hạ trần, ta phải tiêu diệt tên dị đoan kia, khi tất cả vẫn còn kịp — ”

Long đảo vì sự xuất hiện đột ngột của biển tử linh mà nao loạn cả lên. Tu ôm Đỗ Trạch vào trong ngực, để Hắc Long dẫn họ rời khỏi Long đảo. Hắc có dự cảm, nếu không đi, sẽ không còn cơ hội nữa.

Hắc Long không dẫn Tu và Đỗ Trạch đi về phía trước, mà là bay về trung tâm của Long đảo. Ở trên đường, nó giải thích cho hai người một chút về quá trình rời khỏi. Long đảo sở dĩ có thể tồn tại trong biển sâu là nhờ Ngân Long tộc đã tạo ra một không gian và chuyển dịch Long đến. Lớp màng trong suốt ngoài cùng ngăn cách nước biển chính là lá chắn không gian. Ban đầu Long tộc có thể tự do ra vào, nhưng theo số lượng giảm dần của Long tộc, để phòng ngừa một ít rồng trưởng thành chạy ra ngoài, Long tộc thế hệ trước quyết định thay đổi lá chắn không gian thành loại chỉ có vào mà không có ra, nếu muốn rời khỏi thì phải cầu xin.

Tình huống của họ đương nhiên không thể cầu Tử Tinh Long rời, cho nên Hắc Long quyết định giải quyết từ gốc rễ. Nó đưa Tu và Đỗ Trạch đến trung tâm Long đảo, ở đây có thể thay đổi thuộc tính của lá chắn không gian, mà long thương của Hilda chính là chìa khóa để mở nó.

“Sau khi người cầm long thương vào nơi này, nó có thể mở ra một thông đạo cho người. “More biến thành hình người, chỉ vào một cây cột xanh bạc nói: “Chúng ta có thể rời đi từ thông đạo.”

Tu không chút do dự cầm long thương vào cái lỗ trên cây cột. Trận hỗn loạn bên ngoài sẽ mau chóng trấn tĩnh lại. Sau khi Long tộc chỉnh đốn xong, để phòng ngừa xương trắng tràn vào, chắc chắn họ sẽ đến trung tâm để xem xét tình huống và tăng mạnh lá chắn.

Long thương vừa khít vào cột, chú văn ma pháp trên cây cột bỗng sáng lên, thối mái tóc vàng trên trán Tu. Tin tức cuộn cuộn từ long thương chảy vào đầu Tu, ví như làm thế nào để bố trí lá chắn không gian, ví như, làm thế nào để đóng lá chắn không gian.

More thấy một cái khe hình xoắn ốc xuất hiện, xem ra Tu đã mở được thông đạo. Y quay đầu lại nhìn Tu, vừa lúc thấy được nụ cười chưa mất đi trên môi thanh niên tóc vàng.

Nên hình dung nụ cười kia như thế nào đây? Giống như một đứa bé giữ chắc một con chuồn chuồn, nhỏ tất cả cánh của nó, vui vẻ nhìn sinh vật đáng thương kia giẫy dụa từng chút một rồi chết đi. Liên tưởng đó khiến More không rét mà run, sau khi hoàn hồn mới phát hiện Tu đang nhìn mình. Vẻ mặt của thanh niên tóc vàng rất bình thường, nụ cười mơ hồ kia như chỉ là ảo giác của y.

“Sao vậy?”

“Không...” More vút hết cảm giác kỳ quái kia ra sau đầu, đáp lại: “Đi thôi.”

Ba người cùng tiến vào khe không gian, trước khi rời đi, Tu nói với Đỗ Trạch: “Ta làm một cái ***g sắt.”

“?”

“Vây một đám thần lẩn, sau đó ném xương cốt vào.” Tu nói: “Em nghĩ thần lẩn sẽ thích xương cốt chứ?”

Đỗ Trạch lắc đầu, thích xương cốt không phải là chó ư?

“Ta cũng nghĩ chúng sẽ không thích.” Tu mỉm cười nói.

Đỗ Trạch vừa định hỏi là có ý gì, toàn bộ Long đảo rung lên, như bị một người khổng lồ dẫm xuống. Trong sự lay động mạnh mẽ đó, Đỗ Trạch ngã vào khe không gian, cậu không biết đựng phải cái gì mà trực tiếp ngất đi.

Tử Tinh Long nhìn hải cốt dày đặc bên ngoài lá chắn, đã có tử linh phát hiện Long đảo nên tấn công vào. Dưới tình huống đó, Long tộc chỉ có thể di chuyển.

Trước mắt Tử Tinh Long, một bộ xương xuyên qua lá chắn, từ không trung rớt xuống. Tử Tinh Long kinh ngạc nhìn nó tan xương nát thịt, không thể tin được ngẩng đầu nhìn lại. Càng ngày càng nhiều tử linh xuyên qua lá chắn rớt vào, chúng bắt đầu tấn công cự long, cho dù một hơi thở phun ra của cự long có thể giết sạch một đám, nhưng càng ngày càng nhiều tử linh nối đuôi nhau rớt xuống từ không trung, gần như bao phủ cả Long đảo.

Sâu trong biển tử linh, bị khí tức Long tộc kinh động, một thể lực tà ác dị thường khủng bố tỉnh lại. Khuôn mặt của y khô héo đáng sợ, làn da phát ra màu rỉ đỏ, mái tóc dài ánh lên màu xanh đen, thân khoác một áo choàng đen. Vong Linh tộc không có thân, nhưng sự khủng bố của y ngay cả thần linh cũng phải e dè. Y có rất nhiều tên, kẻ bị căm ghét, kẻ khát máu, vân vân. Cho dù y không phải thần, nhưng người biết y sẽ gọi y là... tử thần Louis.

Tử thần nhìn về phía Long đảo, cười khanh khách.

.
“Chíp chíp! Chíp chíp! Chíp chíp!”

.
Đỗ Trạch vừa định khiến con mập mập nào đó ngừng kêu đã bị một vật thể sắc nhọn chọt trúng giữa trán. Đỗ Trạch nháy mắt tỉnh lại, mở mắt thì nhìn thấy một cây đao loang lổ máu bỏ thẳng xuống.

.
Tên ngốc nào đó hồn phi phách tán, sử dụng hết sức lực toàn thân lăn một vòng sang bên cạnh, né đi một đòn chết người kia.

.
Trong khi quay cuồng mới phát hiện nơi đây là sa mạc, Đỗ Trạch lăn đầy một mình cát. Cậu kéo giãn khoảng cách, vẫn còn kinh hồn nhìn về kẻ tấn công.

.
Đó là một thiếu nữ xinh đẹp duyên dáng, nổi bật nhất chính là hai lỗ tai cáo màu đỏ trên đỉnh đầu của nàng ta. Lúc Đỗ Trạch thấy cái đuôi to màu đỏ có chóp nhọn màu trắng của nàng ta, tên ngốc nào đó cuối cùng cũng xác định, cậu phát hiện được một hồ ly tinh.

.

.

.
Chúng ta sẽ luôn ở bên nhau.

.
Cho dù ta chết, ta cũng sẽ mang theo em xuống địa ngục.

.
—— Hộp bí mật

.
Phả hệ thần của Long tộc

.
Io, đứng đầu chúng Long thần Chủ thần

.
Bahamut, thiện thần Trung thần

.
Tiamat, ác thần Trung thần

.
Lendys, thần công chính Hạ thần

.
Garyx, thần hủy diệt Hạ thần

Aasterinian, thần sáng tạo Hạ thần

.

Astilabor, nữ thần tài phú Hạ thần

.

Chronepsis, thần vận mệnh Hạ thần

.

Falazure, thần hủ bại Hạ thần

.

Hlal, thần vui vẻ Hạ thần

.

Tamara, nữ thần sinh mệnh Hạ thần

.

58. Chương 58

Độc giả: Xúc cảm không tồi.

.

Đỗ Trạch nhìn thiếu nữ tai cáo, Thú tộc được tạo thành từ nhiều nhánh, như người gấu, người sói, người rắn, thiếu nữ tai cáo trước mắt rõ ràng là một người cáo.

.

Thiếu nữ tai cáo cầm đao bằng cả hai tay, thở hồng hộc tròng Đỗ Trạch. Bề ngoài của nàng rất chặt vật, trên trang phục trắng dính đầy máu, không biết đó là của nàng hay là của người khác. Một nhát đao vừa rồi dường như tiêu phí hết tất cả sức lực của nàng. Thiếu nữ tai cáo cố hết sức nâng đao từ dưới cát lên, nhưng cuối cùng nó vẫn rơi lại chỗ cũ. Vì thế thiếu nữ tai cáo bỏ luôn cây đao, hung hăng lao tới trước như muốn liều mạng với Đỗ Trạch.

.

Đỗ Trạch mở tròng mắt nhìn con hồ ly tinh đó đi được một bước thì ngã ập xuống mặt cát bất tỉnh nhân sự. Nàng ta nằm đó không nhúc nhích, nếu không lật thiếu nữ này lại, nàng ta sẽ chết vì thiếu không khí. Đỗ Trạch chần chờ một lát rồi cẩn thận tiến lại gần hồ ly tinh. Dọc theo đường đi, Đỗ Trạch phát hiện thứ bị vùi lấp bởi bão cát đều là thi thể của Nhân tộc và Thú tộc, dường như ở đây vừa trải qua một trận chiến. Đỗ Trạch trở mình thiếu nữ, thiếu nữ nhắm chặt hai mắt, nét mặt tràn ngập vẻ thống khổ, hình như ngay cả trong hôn mê cũng không thoát khỏi ác mộng.

.

Tên ngọc ngồi xổm bên người thiếu nữ tai cáo, mờ mịt nhìn quanh bốn phía. Cậu không thấy Tu đâu, lọt vào tầm mắt chỉ có một biển cát mênh mông không điểm cuối. Đại khái là cậu lại lạc mất manh chủ. Đỗ Trạch điều chỉnh suy nghĩ, khoanh khắc tiến vào khe hở không gian của Long đảo đã xuất hiện một trạng thái nào đó, có lẽ chính vì nguyên nhân này, khe hở không gian mới dịch chuyển cậu đến đây, sau đó thì vừa vặn chạm phải trận chiến giữa Nhân tộc và Thú tộc?

.

Đỗ Trạch đứng lên đi quanh một vòng, gần như tìm hết tất cả các thi thể. Đây là một trận chiến có quy mô không lớn, nhưng xét từ biểu cảm và tư thế của người chết, trận chiến này có vẻ rất kịch liệt, trong đó có một Nhân tộc chém phăng đầu Thú tộc và bị những cung tên của Thú tộc khác bắn thủng tim. Đỗ Trạch lật thi thể cuối cùng ra, xác định nơi này chỉ còn cậu và thiếu nữ tai cáo là sinh vật sống. Khi quay đầu

nhìn về phía tầng tầng lớp lớp thi thể, Đỗ Trạch như nghe được tiếng ngừng đập của trái tim. Cậu không hiểu cảm giác liều mạng bằng mọi giá là thế nào, nhưng khi thấy họ dù chết cũng muốn lôi kéo đối phương xuống địa ngục cùng mình cho bằng được, sự rung động mãnh liệt đó làm cậu nói không ra lời.

Vì sinh tồn, vì tín ngưỡng — cho đến lúc chết.

Gió to cuốn cát vàng lên, dần dần che lấp những thi thể, Đỗ Trạch ngưng hồi lâu, cuối cùng trở về bên thiếu nữ tai cáo. Bãi cát ở đây quá lớn, chỉ mới một chốc mà cơ thể của thiếu nữ tai cáo đã bị cát bao phủ. Đỗ Trạch kéo thiếu nữ tai cáo từ dưới lớp cát lên, tình trạng của nàng ta không được ổn, cho dù được Đỗ Trạch mớm một chút nước, mặt nàng ta vẫn đỏ bừng, rõ ràng là do bị phơi nắng quá lâu.

Đỗ Trạch không biết Tu có cách mình xa lắm không, cậu ôm hy vọng xa vời chờ đợi Tu xuất hiện. Nhưng thái dương mỗi lúc một cao hơn, Đỗ Trạch cũng đã có chút mệt mỏi, nơi này không chỉ có bãi cát lớn mà còn oi bức khó chịu. Đỗ Trạch nghĩ nếu cậu không tìm được một ốc đảo nào đó, đợi đến khi thái dương lên đến đỉnh, chắc chắn cậu sẽ bị nướng khô.

Thiếu nữ tai cáo thở dồn dập, Đỗ Trạch nhìn nàng chòng chọc, cuối cùng vẫn công nàng lên. Tuy hồ ly tinh vừa thấy mặt đã muốn giết cậu, nhưng trong tình huống này, cậu không thể bỏ mặc một thiếu nữ đang hôn mê lại sa mạc. Đỗ Trạch không hề lo lắng cho bản thân, dù hoàn cảnh có ác liệt đến đâu, với khả năng hoàn tác, cậu hoàn toàn không phải lo lắng về vấn đề thức ăn và nước uống. Chỉ cần không giẫm phải cát lún, cậu có thể sống được đến lúc manh chủ tới đón.

Trong tầm mắt đều là biển cát, Đỗ Trạch không biết nên đi theo hướng nào. Cậu nhớ tới tiểu phượng hoàng trên đầu. Cho dù không đáng tin, con mập mập này dầu gì cũng là thần thú, dựa vào nguyên tố nước trong sa mạc để tìm một ốc đảo chắc là được nhỉ?

Ánh mặt trời chói chang và nhiệt độ nóng bỏng thiêu đốt tất cả mọi thứ, không khí vẩn vơ vì oi bức. Trên cát vàng, tiểu phượng hoàng lắc lư phía trước, Đỗ Trạch công thiếu nữ tai cáo lê từng bước theo sau. Cứ cách một khoảng, Đỗ Trạch lại phải dừng lại để nghỉ ngơi, cậu cởi áo khoác che trên đầu mình và hồ ly tinh. Thái dương vẫn rọi thẳng xuống đầu cậu, thậm chí Đỗ Trạch còn ngửi thấy mùi cháy khét của tóc.

Từ khi bước vào dị giới, cậu đã đặt chân lên rừng rậm, đi qua núi tuyết, dạt vào hải dương, tiến tới sa mạc. Cái này thật sự còn phong phú hơn cuộc đời 20 năm của cậu. Tên gốc sâu khổ liếc mặt trời chói chang trên đỉnh đầu và nhận mệnh bước tiếp. Lúc hoàng hôn buông xuống, Đỗ Trạch đứng trên cồn cát, trước mặt cậu bây giờ không còn là sa mạc đơn điệu nữa, mà là một mảnh nham thạch đen đỏ đứng sừng sững trên mặt đất bị phong hóa, gió xuyên qua lỗ hổng của nham thạch phát ra những âm thanh kỳ quái. Tuy vẫn không có nước, nhưng tốt xấu gì họ cũng được nghỉ ngơi. Đỗ Trạch tiến vào trong một khe hở của nham thạch, cậu buông hồ ly tinh xuống, cảm thấy bản thân như vừa bước qua địa ngục.

Thái dương dần dần chìm vào trong biển cát, Đỗ Trạch nhìn hồ ly tinh bên cạnh, thiếu nữ vẫn còn đang hôn mê. Dáng vẻ nàng ta cuộn mình trên mặt đất vừa nhu nhược lại khiến người ta thương xót. Trong tiểu thuyết YY huyền huyền, người cáo, người mèo và người thỏ của Thú tộc rất được hoan nghênh, bởi vì họ đáp ứng được ảo tưởng về tai mèo và đuôi thỏ của otaku. Về phần người cáo, còn cần phải nói nữa ư, là hồ ly tinh đó! Đỗ Trạch cảm thấy cậu lại cướp đất diễn của manh chủ nữa rồi. Với tư duy của tên Nhất Diệp Tri Khâu nào đó, manh chủ chắc chắn sẽ mở hết hậu cung ở Long tộc, lúc rời khỏi Long đảo thì bị truyền tống đến đây, sau đó gặp gỡ thiếu nữ tai cáo (hậu cung mới) và bắt đầu tình tiết Thú tộc.

.
Là hậu cung của manh chủ, vẻ ngoài của hồ ly tinh không thể soi mói được. Dù trông nàng chật vật không cùng, nó vẫn không dấu được vẻ đẹp mê người của nàng. Đỗ Trạch nâng hồ ly tinh dậy, cho nàng uống một chút nước, lúc đặt thiếu nữ xuống thì bất cẩn chạm phải một vật thể xù lông. Tên ngốc nhìn chăm chăm cái đuôi đỏ như lửa trong tay, theo bản năng nhéo rồi lại nắm — xúc cảm không tồi.

.
“!”
.

Đỗ Trạch suýt nữa đã bị đẩy rơi khỏi nham thạch, cậu ổn định thân thể và nhìn về phía hồ ly tinh. Thiếu nữ đẩy Đỗ Trạch xong cũng ngã ào xuống đất, nàng trừng to đôi mắt trong veo, nhìn Đỗ Trạch một cách hung tợn, hé miệng như đang mắng chửi gì đó.

.
Tai nghe quân đã tan ca khi hoàng hôn buông xuống, Đỗ Trạch không tài nào nghe rõ lời hồ ly tinh. Căn cứ theo trạng thái kích động của thiếu nữ, cậu đoán đối phương đang trút hết tất cả hận thù đối với Nhân tộc. Vì thế Đỗ Trạch cứ dờ mắt nhìn thiếu nữ luôn mồm mắng nhiếc, mắng đến khi nàng ta mất hết sức lực và phải nằm xuống thở dốc, khi đấy Đỗ Trạch mới bình tĩnh đưa bình nước lên. Nghỉ ngơi được rồi đấy cô nhóc!

.
Thiếu nữ tai cáo nhìn chăm chăm bình nước mà Đỗ Trạch đưa tới, đột nhiên khóc òa lên. Nàng ta rủ tai xuống, cái đuôi cuộn lại, khóc lóc như đã gặp phải chuyện gì đó rất oan ức. Tên ngốc mang rào cản xã giao trong người hoàn toàn không biết ứng xử thế nào với tình huống này, cậu đặt bình nước xuống, thối chạy khỏi thiếu nữ tai cáo.

.
Hai mắt trắng từ từ nhô lên, chúng giao nhau được 4/5 phần, có vẻ như sẽ nhanh chóng trùng khớp lại. Đỗ Trạch ngồi run rẩy bên miệng khe hở, trời đêm của sa mạc rất lạnh, cậu lấy hết tất cả quần áo trong nháy mắt không gian ra quăn lên người mới dễ chịu được một chút. Đỗ Trạch nhìn ra sau, thiếu nữ đã hôn mê từ bao giờ, chìm trong bóng tối không hề cử động. Đỗ Trạch bước qua, phát hiện bình nước có dấu vết bị chạm vào. Thiếu nữ tai cáo ngồi dựa lưng lên tảng đá, hai mắt nhắm chặt. Nàng ta ôm đuôi mình, trông có vẻ rất lạnh. Đỗ Trạch chần chờ một lát rồi nhích người lại gần thiếu nữ, cầm quần áo bao trùm lên cả hai để duy trì độ ấm.

.
Vì hoàn cảnh ác liệt, Đỗ Trạch ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi ngủ, thời gian cứ như vậy trôi qua, lần tiếp theo cậu tỉnh lại là do bị mập mập mỗ vào. Đỗ Trạch mơ màng nhìn ra ngoài, bầu trời tối đen như mực, căn bản không giống như đã đến buổi sáng, mà tiểu phượng hoàng cứ luôn chớp chớp, như muốn biểu đạt một điều gì đó. Dưới tiếng kêu la ầm ĩ của tiểu phượng hoàng, thiếu nữ tai cáo buộc phải mở mắt, nàng ta ngậy người nhìn Đỗ Trạch đang ở sát bên, khi nhìn ra bầu trời tối đen bên ngoài, vẻ mặt thiếu nữ hiện lên sự kinh hoàng.

.
“Lắc đen đến...!”
.

Cuối cùng Đỗ Trạch cũng nghe được âm thanh từ hồ ly tinh, giọng nói nàng ta rất thanh thoát, nhưng nội dung lại cực kỳ khủng bố. Thiếu nữ vừa dứt lời, phương xa chợt xuất hiện một bức tường cát màu đen, nó tiến nhanh về phía hai người, càng ngày càng gần, thoáng chốc ập tới trước mặt.

“Hô nha —— ”

.

Gió lớn xuyên qua nham thạch phát ra những tiếng kêu kỳ dị, hạt cát va chạm vào tảng đá như đạn bắn. Đỗ Trạch và thiếu nữ tai cáo lui vào trong khe, vị trí mà họ trú khá tốt, đối diện cái khe có một mảng đá lớn che chắn cát bụi, ngẫu nhiên cũng có cát thổi vào nhưng không hề trở ngại gì. Hai người im lặng ngồi trong khe hở, chờ cho cơn lốc qua đi. Cát bụi dày đặc ùn ùn kéo đến, trời đất bị màn đêm bao trùm khiến người ta không thể nhìn thấy gì cả. Đỗ Trạch chỉ có thể căn cứ vào lượng pin còn trong tai nghe để phán đoán thời gian, tai nghe hết pin rồi lại được phục hồi, cứ thế lặp lại năm lần, cơn lốc bên ngoài vẫn không hề suy giảm, mà số nước của họ không còn dư bao nhiêu, thức ăn thì đã cạn kiệt từ sớm. Trong khoảng thời gian luôn luôn bồn ba này, cậu vốn không có cơ hội bổ sung thức ăn và nước uống vào nhẫn không gian. Thời tiết bấy giờ đừng nói là ra ngoài tìm kiếm thức ăn nước uống, chỉ cần rời khỏi khe hở một bước, lập tức sẽ bị cuồng phong gào thét xé tan thành từng mảnh.

.

Do Đỗ Trạch có khả năng hoàn tác nên cậu không cần uống nước. Khi Đỗ Trạch đưa chút nước cuối cùng cho thiếu nữ, thiếu nữ nhìn đau đáu nét mặt hơi hợt của Đỗ Trạch, tiếng nói khàn khàn cất lên: “... Người uống đi.”

.

Đỗ Trạch lắc đầu, nhét bình nước vào tay thiếu nữ. Thiếu nữ ôm chiếc bình, lâ chã chực khóc, nàng chán ghét Nhân tộc, những tên Nhân tộc tham lam đó luôn vì ham muốn cá nhân mà giết hại tộc nhân của nàng. Nàng đã thề sẽ giết hết những Nhân tộc mà nàng nhìn thấy, nhưng ngay lúc này, nàng lại không hề muốn Nhân tộc tóc đen này chết, không muốn một chút nào.

.

Người này rất khác biệt, y đưa tất cả thức ăn nước uống cho nàng, cho dù lúc đầu nàng đối xử với y như thế, y cũng không hề tức giận.

.

“Ta là Nina... Còn người?”

.

Đỗ Trạch thấy tai cáo mềm mềm của thiếu nữ rủ xuống, trông như một hồ ly đã được thuần phục. Tên gốc tổ vẽ thanh cao lạnh lùng một lúc lâu, sau đó mới phun ra tên mình: “Đỗ Trạch.”

.

Nina nghe được thì thỏa mãn nở một nụ cười, sau đó mệt mỏi nhắm hai mắt lại. Nàng rất yếu, tuy rằng vẫn luôn có nước uống, nhưng thời gian dài không được ăn cơm đã khiến thể lực nàng hao mòn nghiêm trọng. Đỗ Trạch không biết làm sao để bảo vệ Nina, qua vài ngày cùng chung hoạn nạn, cậu hoàn toàn không muốn hồ ly tinh này chết.

.

Cuối cùng, trong buổi sáng ngày thứ bảy, cát bụi tán đi, Đỗ Trạch công Nina xuống khỏi nham thạch. Nhưng còn chưa kịp xuất phát đã nghe thấy tiếng ồn ào vang tới từ đằng sau. Đỗ Trạch quay đầu lại và thấy không ít Nhân tộc đi ra từ mấy hốc đá. Có vẻ như họ là một đoàn, quần áo lộn xộn nhưng cùng thống nhất mang một chiếc khăn trùm đầu. Đỗ Trạch thoáng do dự, cậu không chắc có nên xin đám người đó nước và thức ăn không. Tuy nhiên Đỗ Trạch không cần phải rối rắm nữa, bên đối phương đã có người phát hiện ra Đỗ Trạch và Nina. Kẻ đó hét to lên khiến những người khác đều nhìn về phía này. Một gã đại hán vắn khăn đen trông có vẻ là thủ lĩnh đoàn dẫn theo một đám người chạy về hướng Đỗ Trạch.

.

“Đi... mau.” Nina yếu ớt thì thầm bên tai Đỗ Trạch: “Đó là bọn cướp sa mạc...”

.
Thấy Đỗ Trạch định bỏ chạy, bọn cướp xông tới. Đỗ Trạch vốn không chạy lại những tên đã ở lâu ngày trong sa mạc nên nhanh chóng bị bắt. Tên vẫn khăn đen kéo Nina từ lưng Đỗ Trạch xuống, khi thấy được tướng mạo của Nina, trong mắt gã hiện lên vẻ bất ngờ và tham lam.

.
“Phát tài rồi, các anh em.” Tên vẫn khăn đen sờ soạn Nina: “Đây là cực phẩm đó. Mẹ nó, ông đây trước giờ chưa từng thấy ai xinh đẹp như vậy.”

.
Bọn cướp xung quanh bắt đầu hú lên, Nina giãy dụa một cách yếu ớt, Đỗ Trạch vừa ngẩng đầu thì bị một tên cướp giẫm mạnh vào lớp cát. Tên cướp giẫm đầu Đỗ Trạch hỏi tên vẫn khăn đen: “Đại ca, tên này xử lý sao đây?”

.
Tên vẫn khăn đen liếc Đỗ Trạch một cái, nói với một vẻ không quan tâm: “Giết đi, đồ vật thì lấy về.”

.
Tên cướp hưng phấn nhìn Đỗ Trạch dưới lòng bàn chân, trang phục người này trông rất cao cấp, không thể bị máu vấy bẩn được. Tên cướp xoay người định cởi quần áo Đỗ Trạch thì suýt nữa đã bị tiểu phượng hoàng đang phần nộ đánh trúng.

.
“Chíp chíp!”

.
Bọn cướp xung quanh cười vang, tên bị giễu cợt tức giận rút đao từ bên hông ra, gã vừa nâng đao lên thì bầu trời bỗng dưng tối sầm lại. Biểu tình đám xung quanh cứng đờ lại chỉ trong nháy mắt, ai ai cũng từ vẻ cười to chuyển sang kinh ngạc rồi đến khó tin, cuối cùng chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm nhìn lên trên.

.
Có gió tản đến từ không trung, đó là do cánh võ tạo thành, tên cướp ngẩng đầu, phản chiếu trong mắt gã chính là một con cự long, nó dừng ngay bên trên, hình dáng to lớn bao phủ cả một khu vực này. Trên lưng Hắc Long, một thanh niên tóc vàng anh tuấn nhìn xuống gã. Khi tầm mắt tên cướp chạm phải đôi mắt xanh da trời đỏ, một luồng khí lạnh sộc từ dưới chân gã lên.

.
Đó là... kỵ sĩ rồng?

59. Chương 59

Nhân vật chính: Làm thế nào để thành thần.

.
Huyết khế thú từ từ tan biến trong không khí, Tuấn cổ More, bảo nó hạ xuống.

.
Ngay lúc Hắc Long đáp xuống đất, chiếc lưới dài đâm xuyên qua người tên cướp nọ. Trong ánh mắt hốt hoảng của họ, tên cướp đâm lên Đỗ Trạch giống như một quả bóng bị đâm lủng, càng ngày càng già đi, càng ngày càng héo rũ, cuối cùng mục nát thành tro bụi bị gió thổi tan. Gã không chảy một chút máu nào, bởi vì người cười trên lưng rồng cũng có một suy nghĩ giống với gã — quần áo của người kia không thể bị máu vấy bẩn.

.
Bọn cướp lập tức chạy tán loạn, tên vẫn khăn đen cũng bỏ lại Nina xoay người tháo chạy. Hắc Long hừ lạnh một tiếng, long uy vô hình khuếch tán khắp nơi, bọn cướp chạy được vài bước thì ngã ập xuống đất không đứng dậy nổi, người có thực lực yếu thì bị long uy trực tiếp ép ngừng thở. Tên vẫn khăn đen không tài nào nhúc nhích dưới sức ép của long uy, gã cứng người nhìn kỵ sĩ rồng nhảy xuống khỏi lưng Hắc Long. Hắc Long đỡ thanh niên tóc đen dậy, động tác dịu dàng như đang nâng niu bảo vật mà mình đã đánh mất. Khi thấy thanh niên tóc vàng nhìn qua, giây phút đó, tên vẫn khăn đen biết chắc mình sẽ không có kết cục tốt đẹp.

.
“Mai táng cát bồi.”

.
Nghe tiếng chú vẫn được Tu thốt lên, Đỗ Trạch mặc kệ miệng mình đang đầy cát, nhanh chóng la lên: “Đừng... khụ khụ, đừng giết hồ ly tinh đó, khụ khụ!”

.
Tu không hiểu hồ ly tinh là cái gì, nhưng sau khi thấy được Nina với đôi tai cáo và chiếc đuôi dài đỏ, hẳn biết Đỗ Trạch đang chỉ thiếu nữ Thú tộc này. Trước những lời cầu xin của Đỗ Trạch, Tu không bao giờ khước từ. Hắc Long chế ma pháp, buông tha cho một mình Nina.

.
Ma pháp trận khổng lồ hiện ra trên vùng đất bị phong hóa, bọn cướp hoảng sợ vùng vẫy trong cát. Cát bên dưới không ngừng cắn nuốt lấy họ. Trong lòng tên vẫn khăn đen chỉ còn một mảnh tro tàn, chỉ với một câu ma chú mà có thể tạo ra ma pháp trận lớn như thế này, người họ đặc tội không đơn giản chỉ là một kỵ sĩ rồng, mà còn là một Pháp Thần. Bị cát nhấn chìm chỉ trong một cái chớp mắt, tên vẫn khăn đen vẫn mãi suy nghĩ, lúc này họ nhìn thấy tên thanh niên tóc đen đang công người cáo đỏ làm gì cơ chứ?

.
Đợi Đỗ Trạch lau sạch chiếc kính dính đầy cát, lọt vào tầm mắt bây giờ chỉ có một mảnh đất phong hóa trống trải. Những tên cướp đã biến mất, Nina ngồi trên mặt cát, sự hoảng sợ tràn đầy đôi mắt đỏ. Đỗ Trạch thấy đầu mình nặng nề, hóa ra Tu đang đặt tay lên đầu cậu, giúp cậu phủ đi những hạt cát còn mắc trong tóc.

.
“Có vẻ như ta đã ném em đi...”

.
Tiếng Tu phát ra gần như là thở dài, mang theo một chút áp lực và nặng nề, Đỗ Trạch nhìn Tu rồi nghiêm túc nói: “Đây là chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa, anh luôn luôn tìm được tôi.”

.
Nghe Đỗ Trạch nói xong, cảm xúc của Tu như thoáng tăng vọt, hẳn ấn cổ Đỗ Trạch, như đang đùa giỡn: “Nếu lần sau còn ném nữa, ta sẽ làm một cái ***g sắt khóa em vào, thế nào?”

.
Đỗ Trạch phối hợp gật đầu, khoe miệng Tu cong lên. Nina không cách nào hình dung được thứ cảm giác này, nàng thấy người thanh niên tóc vàng đó rất đáng sợ, cực kỳ đáng sợ. Lúc người đó cười Hắc Long xuất hiện, Nina thậm chí còn ngỡ là tử thần đã giáng xuống, sát ý mãnh liệt còn khủng khiếp hơn cả long uy của Hắc Long. Nhưng khi người đó đứng chung với Đỗ Trạch, Nina mới phát hiện đó là một người thanh niên anh tuấn có nụ cười dịu dàng, mái tóc vàng chói lóa như ánh mặt trời có thể xua tan tất cả những thứ tà ác, vốn dĩ không phải tử thần đã làm người ta rùng mình ban nãy.

Vì sao lại có sự khác biệt đó? Nina nhìn Đỗ Trạch bên cạnh Tu, người đó giống như một thứ cấm kỵ, không được nói chuyện, càng không được chạm vào.

.

Đỗ Trạch nói vài lời với Tu, sau đó hai người cùng bước về phía Nina.

.

“Bộ lạc người ở đâu?” Tu nói với Nina: “Bọn ta đưa người về.”

.

Đôi tai cáo của Nina run rẩy, nàng nhìn Đỗ Trạch, sau đó thận trọng gật đầu.

.

Sau một chốc nghỉ ngơi, Hắc Long giương đôi cánh lớn bay về phía Tây. Thời gian trôi qua, sa mạc bên dưới bắt đầu chuyển dần sang vùng Gobi, đá ngày một nhiều hơn, đất đai cũng tươi tốt hơn. Cho dù vậy cũng hiếm khi thấy được thực vật và sinh vật. Vùng hoang dã ở phía Đông đại lục thật xứng với tên gọi, và Thú tộc đã sinh sống ở nơi có điều kiện khắc nghiệt này gần một kỷ nguyên. Đột nhiên, Đỗ Trạch thấy phương xa xuất hiện một tòa thành bị bỏ hoang. Trong sa mạc hoang vu, tòa thành đó cứ như được xây dựng một cách đột ngột, Nina bất ngờ thốt lên: “Sao lại có tòa thành này?”

.

Hắc Long đảo quanh trên tòa thành hoang, Đỗ Trạch nhìn xuống dưới, không biết tại sao cậu lại luôn có một cảm giác quen thuộc rất mơ hồ. Lúc Đỗ Trạch thấy tượng thần chưa hoàn chỉnh trong thành, độc giả ngốc nghếch mới chợt nhận ra: đây chẳng phải là Dantalion trong 72 chủ thành sao?!

.

Tu có vẻ cũng đã nhận ra việc này, hẳn bảo Hắc Long đáp xuống thành. Đỗ Trạch nhìn tượng thần cầm một vật thể hình vuông trước mặt, chỉ thấy đầu óc mình quay cuồng. Thành Dantalion không phải nằm ở đại lục phản diện ư? Mắc gì lại xuất hiện ở đây nhỉ? Hay là cái tên Dantalion đó xây dựng một tòa thành khác ở đại lục chính diện? Đỗ Trạch cẩn thận xem xét tượng thần, bác bỏ phỏng đoán trước. Nơi đây vốn là thành Dantalion mà lúc trước cậu và Tu đã đi ngang qua, ngay cả tiến độ hoàn thành của tượng thần cũng giống nhau như đúc.

.

“Lúc ta đi tìm em, dọc đường còn thấy được thành Halpas.” Tu cúi đầu nói bên tai Đỗ Trạch: “Còn có rất nhiều chủ thành Ma tộc khác, đại lục chính diện và phản diện... hình như đã trùng khít.”

.

Biển tử linh dung nhập vào hải dương, 72 chủ thành xuất hiện ở khắp nơi trên đại lục chính diện, chỉ có việc trùng khít mới có thể giải thích tất cả.

.

Tại sao đại lục chính, phản diện lại trùng khít? Đỗ Trạch nhìn tượng thần vẫn chưa hoàn thành, có lẽ chỉ có thần mới có thể biết được.

.

Thịch, thịch, thịch.

.

Một tiếng bước chân vang lên từ sau tượng thần, Hắc Long cảnh giác ngẩng đầu lên. Bóng dáng người đó nhanh chóng hiện ra, lúc thấy Hắc Long, nó có vẻ hơi sửng sốt. Khi tầm mắt đáp lên người Đỗ Trạch, nó nở nụ cười dịu dàng quen thuộc.

.

“Xem ra ta đã tìm đến đúng chỗ.” Nam nhân tóc nâu gỗ gõ dụng cụ trong tay, cười tủm tỉm nói: “Đã lâu không gặp, Đỗ Trạch tiên sinh. Chỉ cần thấy người, ta biết tiểu chủ nhân nhất định sẽ có mặt.”

.

Đỗ Trạch hoàn toàn không ngờ lại gặp lão John ở đây, khi thấy Ariel lộ đầu ra từ đằng sau lão John rồi chớp mắt với cậu, đầu óc tên gốc như bị văng ra một miếng linh kiện quan trọng, kẹt cứng.

.

Lão John thu hồi dụng cụ, nó đảo mắt qua người ngồi trên lưng Hắc Long. Khi nhìn thấy dây xích sáu sao trên tay thanh niên tóc vàng mắt xanh, lão John cười rất vui vẻ, cứ như một ông già đang chơi trốn tìm với cháu mình. “Tiểu chủ nhân, ta tìm được người rồi.”

.

“Ta rất vui khi thấy người, John.” Tu nhìn con rối trung thành và tận tâm nhất của mình. “Tới một nơi xa xôi để tìm ta là có chuyện gì đã xảy ra sao?”

.

“Xin lỗi, tiểu chủ nhân, ta e là phải nói cho người một tin xấu.” John nói: “Di tích Chu Nho đã bị thần Tinh Linh chiếm giữ.”

.

Theo lời của John, ngày đó sau khi tách khỏi Tu, John đã dẫn tộc Tinh Linh hắc ám về di tích Chu Nho. Họ chọn một nơi trong di tích để trồng cây sinh mệnh, sau đó Tinh Linh hắc ám bắt đầu xây dựng ngôi nhà mới của mình. Tất cả đều đã đầu vào đấy, nhưng đến một ngày nọ, nữ thần nhện xuất hiện, nàng không chút che giấu ác ý của mình với những thần khác, bảo tất cả Tinh Linh hắc ám phải phục tùng mệnh lệnh của nàng, bắt đầu xua đuổi những sinh linh khác. Hầu hết Tinh Linh hắc ám đều nghe theo nữ thần nhện, chỉ có Ariel là theo John đi tìm Tu và Đỗ Trạch. Họ dựa vào thiết bị định vị tìm đến vùng hoang dã, sau đó chạm phải lốc đen. Để tránh lốc đen, John và Ariel chờ ở tòa thành hoang này bảy ngày, thế nhưng không ngờ lại có thể gặp được mục tiêu của mình.

.

Lúc John kể xong, hoàng hôn cũng đã buông xuống, vì thế họ quyết định nghỉ lại tòa thành này một đêm. John nhanh nhẹn chuẩn bị nơi nghỉ, More chuyển sang hình người tựa vào góc tường chớp mắt, Nina và Ariel ghé vào một chỗ, Tu thì ngồi bên đống lửa mà trầm tư. Đỗ Trạch lặn qua lộn lại trên thảm mà vẫn không ngủ được, tai nghe của cậu hết pin chỉ sau câu chuyện của John một lát, cho nên cậu không biết Tu đã đáp lại thế nào.

.

Đại lục trùng khít, thần minh giáng xuống. Không biết tình tiết, độc giả khổ bức chỉ có thể ngồi ở dị giới nhìn Nhất Diệp Tri Khâu càng chơi càng hăng máu, sợ tác giả lại cho một vị thần tới. Đỗ Trạch vẫn luôn nhìn mặt trăng lên đỉnh, cậu không thấy buồn ngủ, chỉ có thể nhìn chăm chăm hai mặt trăng đang dần dần hợp thể trong nhàm chán.

.

“Ây da, đã ngủ hết chưa?”

.

Tiếng Dan đột ngột vang lên, Đỗ Trạch đứng phắt dậy, liếc mắt một cái thì thấy tên thương nhân áo xanh đó đang ngồi trên tượng thần cười rất đáng đánh. Dan xuất hiện rất đường đột, ngay cả More cũng phải ngạc nhiên nhìn Dan, hoàn toàn không biết y rơi từ đâu xuống. Thấy mọi người nhìn mình, Dan nhảy xuống khỏi tượng thần, nở một nụ cười hối lỗi với Tu.

.

“Thật sự xin lỗi, lần trước vì năng lực có hạn, không có thể đến được.” Dan nhìn lướt qua phê tích xung quanh, cười tủm tỉm: “May là lần này cảm nhận được hơi thở của các hạ, ta mới có thể tới để bù đắp lại khuyết điểm. Vậy, xin hỏi các hạ có yêu cầu gì?”

.

Đỗ Trạch nhìn Dan rồi nhìn tượng thần Dantalion vẫn chưa hoàn thành phía sau, cậu cảm thấy rất kỳ diệu. Họ đang ở bản doanh của đối phương, khó trách Dan lại chạy đến được. Đỗ Trạch nhìn về phía Tu, lúc ở Long đảo gọi Dan là do muốn biết thông tin về thần, mà hiện tại đã xảy ra khá nhiều chuyện, hiếm thấy ma thần nào trỗi ra với một ánh mắt trông mong đến thế, không hỏi thì thật sự có lỗi với bản thân.

.

“Ta muốn một ít thông tin có liên quan đến thần.” Tu nói.

.

“Không thành vấn đề.” Dan nhìn về phía Đỗ Trạch. “Thù lao là, ta muốn hỏi các hạ một vấn đề.”

.

Thấy Đỗ Trạch gật đầu, Dan cười. “Để bù lại lần nhỡ hẹn trước, lần giao dịch này ta sẽ cung hàng trước. Các người muốn biết gì, xin cứ hỏi.”

.

Tu trực tiếp hỏi: “Làm thế nào để thành thần?”

.

“Thật sự là vấn đề khó.” Dan gõ sách vào đầu, yên lặng nhìn Tu. “Thật ra, nếu xét về sức mạnh, người sắp trở thành một ngục thần.”

.

“Cấp bậc cuối cùng ở đại lục hỗn độn là Pháp Thần và Võ Thần, tuy đều có chữ thần, nhưng cách thần vẫn còn rất xa, bao gồm cả ngục thần. Người đạt cảnh giới trên Pháp Thần và Võ Thần đều có thể chiếm được tư cách thành thần, trạng thái này được gọi là ngục thần.” Dan nói: “Trên thực tế, có vài ngục thần thậm chí còn mạnh hơn cả thần minh, đã từng có một ngục thần tên là Louis suýt nữa đã giết được một thượng thần. Ngục thần có sức mạnh rất lớn, không sợ thần uy, nhưng họ vẫn không phải là thần, bởi vì họ không có tín ngưỡng.”

.

Dan quét mắt nhìn chủ thành mà tự y đã từ bỏ, y không muốn thành thần, cho nên y không cần bất cứ tín ngưỡng nào.

.

“Tín ngưỡng, là ý nghĩa tồn tại của một thần minh.”

.

Đỗ Trạch nghe mà kinh ngạc, đây thật ra là một đạo lý rất đơn giản. Ở trái đất vào thế kỷ hai mươi mốt, cho dù chưa người nào chân chính thấy được thần, nhưng vẫn có người tin rằng họ tồn tại, tín ngưỡng họ, kính sợ họ. Thượng đế, Phật tổ và thần minh được sinh ra là vì thế.

.

Dan nói với Tu: “Đợi khi người thành thần rồi, lực tín ngưỡng sẽ quyết định sức mạnh thần lực của người. Cho dù là thần minh cũng có sự phân chia cấp bậc, hạ thần, trung thần, thượng thần. Mỗi một chủng tộc đều có một chủ thần hùng mạnh, những điều này là do thần lực quyết định. Được rồi, quay lại, chúng ta tiếp tục nói về cách để thành thần: khi một ngục thần có lực tín ngưỡng, lúc này hẳn ta cần thần cách. Người có thể xem thần cách là công cụ tất yếu để hấp thu và sử dụng lực tín ngưỡng, nó là sức mạnh trung

tâm của thần minh, đại bộ phận sức mạnh của thần minh đều dựa vào sự vận hành thần cách... Làm thế nào để đạt được thần cách?”

.

Dan cười hì hì: “Rất đơn giản, giết chết một thần minh và đoạt lấy thần cách của kẻ đó là cách nhanh và gọn nhất.”

.

“Nói ngắn gọn, người trở thành ngục thần, có được thần cách, thu hoạch lực tín ngưỡng, người sẽ là thần minh.” Dan vuốt tay: “Khuyến một câu, sau khi người thành thần sẽ bị quy tắc ném vào thần giới, đó là một nơi đồng nghĩa với phiên phúc.”

.

“Thần giới?”

.

“Bây giờ còn tạm ổn, thần giới không biết vì nguyên nhân gì lại trùng khít với đại lục hỗn độn, cho nên hạ thần và trung thần mới có thể chạy xuống đây.” Dan oán giận nói: “Lúc trước ta đã xem qua thần giới một lần, sau đó không còn muốn thành thần nữa.”

.

Tu có chút ngoài ý muốn, hỏi: “Thần giới... có thể nhìn thấy?”

.

Nghe xong, Dan lộ ra một nụ cười không rõ ý.

.

“Thật ra, người cũng có thể thấy được đấy.” Thương nhân áo xanh vươn tay, chỉ vào mặt trăng vàng sắp trùng khít với mặt trăng tím trên bầu trời. “Nó ở trên đỉnh đầu chúng ta, luôn luôn ở đó.”

.

Đỗ Trạch ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn về phía hai mặt trăng đã luôn làm bạn với mình từ lúc tiến vào dị giới, như là lần đầu tiên biết đến chúng. Trong mắt mọi người, hai mặt trăng một tím một vàng chưa bao giờ gần sát nhau đến vậy, quả thực như trùng hợp thành một thể, tuy hai mà một.

.

“Hoàn toàn trùng khít, đại lục và thần giới.” Dan cảm thán, câu nói đầy ẩn ý.

.

.

Trong Long đảo, thần công chính Lendys bất ngờ nhìn chằm chằm phù thủy Vong Linh khoác áo choàng đen trước mắt. Quá mạnh! Rõ ràng chỉ là một ngục thần, thế mà lại có thể ngăn được đòn tấn công của năm Long thần, thậm chí còn khiến thiện thần Bahamut và bản thân y bị trọng thương. Lendys nhìn Long đảo sắp bị xương khô thây ma xâm chiếm, một cơn tuyệt vọng trước nay chưa từng có trở dậy trong y. Dưới luồng khí của Vong Linh, đã có rất nhiều thi thể cự long chuyển hóa thành thi long hoặc cốt long, chúng gia nhập vào đoàn quân Vong Linh tấn công những kẻ đã từng là bạn mình. Cứ theo đà này, Long tộc sẽ nhanh chóng bị diệt vong.

.

Tử thần Louis giờ lưỡi hái, nếu Đỗ Trạch có mặt tại đây, chắc chắn sẽ phát hiện lưỡi hái đó giống vũ khí của Tu như đúc. Trước khi tất cả mọi người kịp phản ứng, một nhát từ lưỡi hái của hắn đã chém Garyx thành hai đoạn. Garyx bị giết chỉ trong nháy mắt, nhưng không đợi Louis cướp thi thể của Long thần, một

lỗ xoáy đen đột ngột xuất hiện giữa không trung, cuốn đi thi thể của thần hủy diệt rồi biến mất không còn tăm hơi.

.

Louis nhìn chăm chăm nơi lỗ đen vừa biến mất một hồi lâu, sau đó nhìn về phía Long thần còn sót lại. Không sao, vẫn còn Long thần khác.

.

Khi Louis chuẩn bị giáng lưỡi hái xuống, một người nào đó đã chặn lại đòn công kích của hắn. Trên thân người đó bao phủ tất cả đặc trưng của Long tộc.

.

“Chủ thần!” Aasterinian ấn cánh tay bị thương, kinh hãi kêu lên.

.

Chủ thần Long tộc Io bắt lấy lưỡi hái của tử thần Louis, y cuối cùng cũng xuống được đại lục hỗn độn, nhưng thương vong gây ra đã không thể vãn hồi. Io nhìn tình cảnh Long đảo bấy giờ, trong mắt y tràn ngập đau thương và lửa giận.

.

“Vong Linh, ngươi phải trả giá cho tất cả những gì mà ngươi làm...!”

.

.

Trong di tích Chu Nho, nữ thần nhện Lolth lão đảo lui về phía sau, nàng phẫn nộ nhìn thần Chu Nho đối diện. Trong đó có vị thần rèn Flandal mà Tu và Đỗ Trạch đã từng gặp mặt một lần đang ngồi trên người một con rối máy, Mia của y không chút nể mặt chém giết Tinh Linh hắc ám.

.

“Hừ, Tinh Linh, đây không phải là nơi mà ngươi có thể ra oai.”

.

Lolth thấy Tinh Linh hắc ám đang chết dần chết mòn, nàng muốn bùng phát, nhưng trước mặt có đến ba vị thần Chu Nho, mà bên đây chỉ có một mình nàng.

.

Càng ngày có càng nhiều máy móc tiến đến, Tinh Linh hắc ám bị giết chỉ còn lại vài người. Lúc này Lolth cười quỷ dị, nàng giơ đoản đao nhện lên rồi quăng vào trong đồng thi thể của Tinh Linh hắc ám.

.

“Trận máu đen thít chặt.”

.

Thần gián điệp Baravar không kịp đề phòng bị đẩy vào huyết trận, không lâu sau đó thì bất động.

.

Flandal khiếp sợ nhìn nữ thần nhện: “Ngươi dám hy sinh hết tín đồ của mình để thi triển cấm thuật?!”

.

Lolth cười lớn: “Chết vì ta, là vinh hạnh của chúng!”

.

Lúc không ai chú ý, một lỗ đen xuất hiện, lặng lẽ hút thần gián điệp vào.

.

Thấy bạn mình chết, thần Chu Nho bị chọc giận triệt để.

.

“Tinh Linh!” Flandal phẫn nộ hét to: “Người đã dám làm thế, bọn ta sẽ phá hủy cây sinh mệnh, giúp người hủy diệt hết tất cả Tinh Linh tộc ở đại lục hỗn độn này!”

.

“Hừ.” Một tiếng hừ lạnh truyền đến, chủ thần Tinh Linh Corellon đáp xuống từ không trung, nàng khinh khỉnh nhìn lướt qua nữ thần nhện, sau đó lạnh lùng nhìn về phía thần Chu Nho: “Các người có giết chết ả, ta cũng không ý kiến, nhưng cây sinh mệnh không phải thứ mà các người có thể chạm vào.”

.

“Chúng ta chỉ muốn giúp bạn của người hoàn thành tâm nguyện.”

.

Một Chu Nho ăn mặc như người diễn xiếc nhảy ra trước mặt Corellon, chủ thần Chu Nho Garl chớp mắt với chủ thần Tinh Linh.

.

“Ả giống như rất hy vọng nếm thử cảm giác của một chủng tộc nhu nhược — cũng giống như chúng ta.”

.

.

Thần Quang Minh cầm quyền trượng, đứng dậy từ ngai thần, người chờ đợi ngày này đã lâu lắm rồi.

.

Quy tắc không còn hạn chế người ở lại thần giới nữa, người có thể tự mình đến đại lục hỗn độn, không phải nhờ đến những tín đồ đi làm chuyện mà người muốn.

.

Nói ví dụ như, giết chết cái tên dị đoan kia.

.

.

Tư liệu:

.

Phả hệ thần Chu Nho

.

Chủ thần Chu Nho, Garl Glittergold [Thượng thần]

.

Thần rèn, Flandal Steelskin [Trung thần]

.

Thần bảo hộ, Callarduran Smoothhands [Trung thần]

.
Thần rừng, Baervan Wildwanderer [Hạ thần]

.
Thần chết, Segojan Earthcaller [Hạ thần]

.
Thần gián điệp, Baravar Cloakshadow [Hạ thần]

.
Phả hệ thần Tinh Linh

.
Chủ thần Tinh Linh, Corellon [Thượng thần]

.
Nữ thần nhện, Lolth [Trung thần]

.
Thần cung tiễn, Solonor [Trung thần]

.
Thần rừng, Rillifane [Hạ thần]

.
Thần thù hận, Shevarash [Hạ thần]

.
Thần linh hoạt, Erevan [Hạ thần]

.
Thần mưu mô, Vhaeraun [Hạ thần]

60. Chương 60

Độc giả: Tôi và các bạn nhỏ thân mến của tôi đều sợ ngậy người.

.
Nghe tiếng cảm thán của Đan, Tu dời ánh mắt khỏi hai mặt trăng đang hợp lại thành một, hỏi: “Đại lục và thần giới trùng khớp... thì sẽ thế nào?”

.
“Bây giờ, thần giới là đại lục, đại lục là thần giới.” Đan nói: “Tất cả các thần đều có thể xuất hiện ở đại lục hỗn độn, bất luận là hạ thần, trung thần, hay thượng thần.”

.
Đỗ Trạch lập tức nghĩ ngay đến BOSS cuối thần Quang Minh, lúc ở Thiên Thành, tên đó có nói rằng hắn là thượng thần — không có sự kiểm chế nào cả ư! Mạnh chủ tính tới thời điểm hiện tại mới thức tỉnh sáu chủng tộc còn chưa tới cấp 80, tác giả, tại sao anh lại đổi mới tư liệu cấp 100 chứ?! Còn phóng thích BOSS cuối ra khỏi phó bản nữa, mẹ kiếp!

Như sợ thần Quang Minh sẽ xuất hiện trước mặt họ ngay bây giờ, Đỗ Trạch vội vàng hỏi: “Thần có thể, lập tức tìm được một người ở đại lục hỗn độn ư?”

“Thần minh có thể tìm được một người thông qua tượng thần và tin tức mà tín đồ thu hoạch, cho nên tượng thần và tín đồ càng nhiều, thần minh sẽ biết được nhiều việc hơn.” Dan liếc nhìn tượng thần chưa hoàn chỉnh của mình. “Nếu người muốn tìm vừa không xuất hiện xung quanh tượng thần, cũng không có tín đồ cầu nguyện với thần minh, vậy thì thần minh cũng khó lòng xác định được vị trí của kẻ đó.”

Nghe vậy, Đỗ Trạch thở phào, may là tác giả cũng có giới hạn, an nguy của manh chủ tạm thời được bảo đảm. Tên gốc gác đầu thì thấy Dan đang tràn đầy hứng thú theo dõi cậu. Sau khi mắt hai người chạm nhau, thương nhân áo xanh cười khì: “Xem ra các ngươi đã đắc tội một vị thần nào đó? Để ta đoán thử xem... nếu sau khi trùng khớp mới bắt đầu căng thẳng, đó nhất định phải là thượng thần...” Dan kẹp quyển sách dưới nách mình, vuốt cằm đảo mắt, khi ánh mắt đáp lên người Tu, tên ma thần đó lại cười rất đáng đánh: “Ai da, các ngươi chắc chắn đang bị thần Quang Minh theo dõi.”

Thấy Tu từ chối cho ý kiến, Dan cười tủm tỉm nói tiếp: “Thật không hổ là hậu duệ của Baal đại nhân. Trong giai đoạn kỷ nguyên thứ nhất thì phải, thần Quang Minh đã xem Baal đại nhân như đối thủ một mắt một còn. Khi đó người bị Baal đại nhân bắt nạt đến mức thảm hại, đánh thì đánh không lại mà lần nào cũng chạy tới khiêu khích, cuối cùng luôn bị Baal đại nhân đánh rụng đầy lông.”

Nghe chuyện xưa của ma thần Baal và thần Quang Minh xong, Đỗ Trạch và các bạn nhỏ thân mến của cậu đều sợ ngây người. Thần Quang Minh bán manh ngạo kiều như thế... cậu không biết đó!

“Ma thần Baal...” Tu khê hỏi: “Hắn ở đâu?”

Dan nhìn Tu chòng chọc, sau đó lắc đầu: “Không biết.” Vị ma thần đã sống hơn vạn năm vỗ sách lên mặt, che đi biểu cảm trên đó. “Cuộc chiến của Ma tộc và Thiên tộc kéo dài đến hai kỷ nguyên. Trong kỷ nguyên thứ hai, Ma tộc bị đuổi sang đại lục phản diện, các ngươi cho rằng đó chỉ đơn giản là vì Tinh Linh tộc kết đồng minh với Thiên tộc sao? Đầu kỷ nguyên thứ hai, thần Quang Minh không biết chiếm được quyền trượng từ đâu mà có thể trực tiếp phá hủy thần cách của thần minh, 72 ma thần khi đó đã ngã xuống không ít, số còn sót lại trốn ở thần giới, Baal đại nhân thì không biết kết cục ra sao.”

Đỗ Trạch luôn nhìn Tu, khi biết tin tức về Baal đã mất, nét mặt Tu hoàn toàn không thất vọng, giống như từ trước tới giờ chưa từng ôm một hy vọng nào.

“Vậy, còn vấn đề gì nữa?” Dan thả sách xuống, nhìn về phía Đỗ Trạch. “Tiếp theo là vấn đề của ta.”

Chẳng hiểu sao tên gốc gác lại hơi căng thẳng, cậu thấy thương nhân áo xanh trước mắt mang vẻ rất khó hiểu mở miệng: “Xin hỏi các hạ làm sao biết được thân phận của ta?”

— Vì tờ giấy của anh đã phản bội anh.

“Tôi thấy, tên anh.”

.
Dan rất đỗi ngạc nhiên: “Người có thể hiểu? Không đâu, đó là chữ viết của riêng ta.”

.
Tiểu sinh có tính năng tự phiên dịch, tinh thông tất cả ngôn ngữ cũng như chữ viết trên toàn thế giới.

.
Thấy tên Dan chết tiết lộ về mặt khó tin, tên ngốc bất chợt có một cảm giác được mở mày mở mặt, cậu nói một cách bí hiểm: “Bởi vì...” tôi là độc giả.

.
Vì đặc ý vênh vác nên khi bị thể lực thần bí cấm nói, Đỗ Trạch hầu như quên mất chuyện cậu không thể kể ra sự thật với bất kỳ ai trên thế giới này. Tên ngốc còn đang suy nghĩ xem mình phải nói cái gì thì Dan chợt hốt hoảng lui về sau, như thể cậu sắp biến thành một đầu đạn hạt nhân khủng bố chuẩn bị phát nổ không bằng.

.
“Người không cần nói cho ta biết.” Dan đứng ở đằng xa mang nét mặt đau khổ bảo: “Ta không muốn biết.”

.
Ồ?

.
Không đợi Đỗ Trạch phản ứng, thương nhân áo xanh đã phẩy phẩy quyển sách trên tay về phía này, thân thể dần dần tan biến.

.
“Giao dịch chấm dứt viên mãn, ta cáo từ trước, mong chờ lần giao dịch kế tiếp với các người ~ ”

.
Đỗ Trạch trừng mắt nhìn tên Dan chết dẫm cứ thế mà lặn đi, nhẹ nhàng mà không mang theo một áng mây nào. Độc giả ngốc nghếch đưa đôi mắt trông mong về phía manh chủ có chỉ số IQ cao ngất: “Vì sao Dan lại bỏ đi?”

.
Tu lắc đầu tỏ vẻ không biết, hần nhặt tấm thảm từ dưới đất lên, mở ra bọc lấy Đỗ Trạch rồi ôm vào ngực.

.
“Trời sắp sáng rồi, em ngủ một lát đi.”

.
Nghe Tu nói, Đỗ Trạch mới phát hiện phía chân trời đã hơi chuyển trắng. Một khi đã chú ý đến thời gian, mỗi một ập tới mãnh liệt. Đỗ Trạch vốn muốn hỏi Tu một chút về suy nghĩ của hắn với thân, nhưng chưa nói được câu nào cậu đã vội lặn ra ngủ.

.
Ngày hôm sau khi sắp xuất phát, Đỗ Trạch mới khó khăn bò dậy khỏi vòng tay của Tu. Đối diện là Nina và Ariel với thần thái sáng láng và khuôn mặt tươi cười, không biết Dan đã làm gì mà hai thiếu nữ ngủ một giấc ngon lành, không hề bị đánh thức bởi tiếng ồn từ họ. Trải qua một ngày nghỉ ngơi, thể lực Nina khôi phục được phần nào, nàng ta thấy Tu đang giúp Đỗ Trạch mặt không biến sắc (thật ra là đang ngăn người) chải tóc, cảm thấy tim đập nhanh hơn bình thường. Dù quan hệ bạn bè có tốt đến đâu, hành động đó có phải đã quá thân mật rồi không?

Thấy Tu sắp sửa nhìn qua, Nina theo phản xạ dời mắt đi, tai nàng rủ xuống, chiếc đuôi đỏ rực đong đưa một cách bất an.

.

Có lẽ là do nàng đa tâm mà thôi, thiếu nữ tự an ủi mình.

.

Khi xuất phát, vì nhân số đông đảo, Tu triệu hồi bạch kỳ mã để Ariel và Nina cùng cưỡi. Hắc Long công Tu và Đỗ Trạch, John thì đứng trên móng vuốt của nó, năm người tiếp tục đi về phía Tây. Tới giữa trưa, họ đến được bộ lạc của Nina.

.

Đây là một bộ lạc có quy mô không lớn lắm, dù là về ngoài hay phòng ngự đều khá đơn sơ. Lúc thấy Hắc Long đáp xuống, Thú tộc đáng thương đứng trên tháp canh gác gỗ chiêng cảnh báo, lại còn ôm cứng ống tên mà run lẩy bẩy. Khi chiến sĩ Thú tộc dũng mãnh bước ra từ bộ lạc, Nina đang ngồi trên bạch kỳ mã cất cao giọng: “Sal, là ta!”

.

Thấy Nina, tráng hán Thú tộc đứng đầu kinh ngạc hô lên: “Thầy tế, ngài đã trở về.”

.

Đỗ Trạch hơi ngạc nhiên, hóa ra thân phận của hồ ly tinh cũng không tầm thường. Với Thú tộc, thủ lĩnh của bộ lạc là tù trưởng, người quan trọng không kém là nhà tiên tri, thầy tế là người được nhà tiên tri chọn ra, cũng chính là người kế nhiệm nhà tiên tri.

.

“Ta đã trở về.” Khuôn mặt Nina bỗng chốc trở nên đau thương: “Nhưng bọn Glynn đã...”

.

“Họ đều là những chiến sĩ thực thụ, là niềm kiêu hãnh của Thú tộc.” Có Sal cầm đầu, tất cả Thú tộc đều đặt nắm tay lên ngực trái mình, cùng nhau hét lên: “Thần thú vĩ đại, xin ngài hãy để họ trở về vòng tay ấm áp của ngài, bất kể sống chết, họ đều là những chiến sĩ trung thành nhất của ngài!”

.

Gió thổi vù vù mang theo một nỗi thê lương và trang trọng. Sal buông tay, hần nhìn đoàn người Đỗ Trạch, giọng nói chất chứa sự phòng bị: “Thầy tế, những người này là?”

.

“Là họ đã cứu giúp ta.” Nina liếc qua Đỗ Trạch, tai cáo phe phẩy. “Ta muốn mời ân nhân vào bộ lạc nghỉ ngơi.”

.

Tầm mắt Sal đảo qua đảo lại trên người Đỗ Trạch, đặc biệt ngó nghiêng hai người ngồi trên lưng Hắc Long, cuối cùng hần buông vũ khí, biểu đạt sự chào đón với đoàn người Đỗ Trạch. “Cảm ơn các người đã cứu thầy tế, tuy Nhân tộc là kẻ địch của bọn ta, nhưng không bao gồm những người bạn tốt bụng như các người.”

.

Mọi người xuống khỏi thú cưỡi, Sal dẫn họ tiến vào bộ lạc. Bên trong bộ lạc, Đỗ Trạch thấy được muôn vẻ Thú tộc, phần lớn là người cáo, cũng có một vài người chồn và người chó, những người đó đều thuộc phân nhánh yếu ớt của Thú tộc. Thú tộc ở đây đều ngừng việc đang làm, hoặc hồi hộp hoặc tò mò nhìn về phía này. Đỗ Trạch thấy trong tay họ là những băng vải đủ sắc màu, các Thú tộc đó cột chúng lên đỉnh nóc nhà, như tượng trưng cho một ý nghĩa nào đó.

.

Nina cũng chú ý tới việc này, nàng ta hỏi Sal bên cạnh: “Cờ khấn thần? Đêm nay sẽ cử hành tế diễn sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe câu hỏi của Nina, sắc mặt Sal trở nên hưng phấn cực kỳ. “Ngày mai thần thú sẽ giáng lâm bộ lạc ta, trao chúc phúc. Để nghênh đón thần minh, bọn ta quyết định cử hành tế diễn vào đêm nay.” Hắn áy náy nhìn về phía Nina: “Vốn tế diễn là do nhà tiên tri chủ trì, nhưng cơ thể nhà tiên tri không thể cầm cự qua hết tế diễn. Thầy tế, ngài vừa mới trở về vẫn chưa được nghỉ ngơi, nhưng ngài có thể thay nhà tiên tri chủ trì nghi thức được không?”

Biết thần thú sắp giáng lâm, Nina vừa mừng vừa sợ. “Dĩ nhiên rồi, ta rất vui lòng.” Nàng ta xoay người về hướng Đỗ Trạch, mong chờ nói: “Các người có đồng ý đến xem ta hiến tế không?”

Đỗ Trạch nhìn về phía gia chủ, ánh mắt Tu ngó ngang những băng vải đung đưa trong gió, như đang xuyên qua chúng nhìn kẻ cao cao tại thượng nào đó.

—— Muốn thành thần, phải có được thần cách.

Tu mỉm cười: “Vinh hạnh.”

Nina đi chuẩn bị tế diễn, đoàn người Đỗ Trạch thì được mời đến nhà đá nghỉ ngơi. Đỗ Trạch tắm rửa xong thì nhào lên giường ngủ bù. Lúc cậu tỉnh dậy, thái dương sắp sửa xuống núi, ánh tà dương rọi xuống nhà đá tạo nên sắc màu vô quýt. Đỗ Trạch nhìn lướt qua máy trợ thính, lượng pin trong tai nghe không còn nhiều, cậu hơi tiếc nuối. E rằng tế diễn đêm nay cậu chỉ có thể nhìn hình mà không nghe tiếng.

Bên ngoài rất náo nhiệt, Ariel, John và More đều vắng mặt. Tu thấy Đỗ Trạch tỉnh thì mang nước tới cho Đỗ Trạch. Đỗ Trạch định cảm ơn thì chợt nghe tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, giây phút đó Đỗ Trạch ngỡ như mình đã nhìn thấy một hồ ly tinh thật sự. Nina đứng nơi cửa, nàng bận một chiếc áo dài màu đỏ trắng có kiểu dáng cổ điển. Sau khi tẩy sạch đất cát trên người, làn da vốn trắng như tuyết dưới ánh tà dương lại càng thêm trắng. Thấy Đỗ Trạch nhìn, tai cáo của Nina giật giật, dường như có đôi chút thẹn thùng. Nàng ta ngó Tu đang ở bên Đỗ Trạch, cuối cùng lấy dũng khí nói với Đỗ Trạch: “Đỗ Trạch, ta có thể nói chuyện với riêng người được không?”

Vì Nina quá căng thẳng nên đôi tai cáo co rúm lại, Đỗ Trạch còn chưa mở miệng đã nghe thấy giọng nói khó hiểu của Tu vang lên: “Có gì mà ta không thể nghe ư?”

Gương mặt thanh niên tóc vàng hiện lên sự hoang mang, còn mang theo vẻ mất mát như bị xa lánh, tên ngốc nào đó cũng nghĩ rằng không việc gì phải giấu diếm với manh chủ, vì thế cậu nói với Nina: “Ngay tại đây, nói đi.”

“Không... việc đó...” Khi thấy Tu mở miệng, Nina như bị thứ gì đó kinh hách, mặt nàng ta đỏ bừng lên, lấp ba lấp bắp không biết trả lời cái gì. Nghe Đỗ Trạch nói vậy, đôi tai thiếu nữ như bóng cao su bị xì hơi khẽ rũ xuống, ngay cả chiếc đuôi cũng ỉu xiu.

“Ta chỉ, chỉ muốn cảm ơn Đỗ Trạch.”

Nina cúi thấp đầu: “Cám ơn người đã cứu ta.” Không chờ Đỗ Trạch đáp lại, thiếu nữ tai cáo trực tiếp xoay người chạy mất tăm.

“Dường như nàng đang thẹn thùng.” Tu khẽ cười, ánh mắt sâu thẳm.

Đỗ Trạch nhìn bóng dáng bỏ chạy của Nina, gật gù đồng ý.

Màn đêm buông xuống, tế diễn bắt đầu. Lửa trại được đốt lên, những đốm lửa nhỏ cuộn cuộn bay lên trong trời đêm như phần vàng. Tất cả mọi người tập trung tại mảnh đất trống của bộ lạc để cầu khẩn, nơi đó có một giàn tế đơn sơ được đắp bằng đá, tuy không có trang sức gì, hầu như chỉ dùng cát đá màu đỏ vẽ lên những ký hiệu đơn giản, nhưng nó lại mang một vẻ đẹp hào phóng.

Đỗ Trạch và Tu đứng dưới giàn tế, ở cùng chỗ với Thú tộc. Họ đồng loạt nhìn về phía giàn tế. Trên giàn tế được đắp từ đá, Nina đứng đó với đôi chân trần, tứ chi đeo chuông, hai mắt từ từ nhắm lại, khuôn mặt vốn quyến rũ nay lại toát lên một sự thánh khiết làm người ta không cách nào nhìn thẳng được. Những Thú tộc bên cạnh gõ chiếc trống to, lại có Thú tộc thổi tù và được làm từ sừng Ma tộc. Đỗ Trạch tuy không nghe được gì, nhưng cậu nghĩ âm thanh đó chắc chắn rất dài, dường như vĩnh viễn ngân vang.

Ánh trăng sáng ngời rọi xuống soi tỏ những góc ngách nhỏ nhất trên giàn tế, thậm chí còn len lõi qua hàng lông mi cong dài của thiếu nữ. Nina nâng tay lên, tai áo rộng thùng thình trượt xuống để lộ đôi tay trắng nõn nà. Nàng bày ra tư thế dâng hiến với bầu trời, khi hai tay vươn đến nơi cao nhất, thiếu nữ từ từ mở mắt, một đôi mắt gọn sáng hiện lên. Đó là đôi mắt có thể hút hồn người.

Tùng —

Thú tộc gõ mạnh lên mặt trống, âm thanh dội thẳng vào màng nhĩ. Nina bắt đầu điệu múa, mỗi động tác của nàng mang theo một thứ hàm súc kỳ diệu, như thể chỉ cần xem nàng múa, ta có thể đọc được một câu chuyện xưa bị quên lãng. Trong câu chuyện đó có người phạm, có thần minh, người phạm khẩn cầu thần minh cứu rỗi, xin thần minh để họ được làm tín đồ.

Bên tai Đỗ Trạch loáng thoáng vang lên tiếng ca, dường như các Thú tộc đã bắt đầu cất cao giọng hát, mỗi lúc một nhiều Thú tộc gia nhập, càng về sau, hầu như tất cả Thú tộc đều hát vang lời ca. Dù không có tai nghe phụ trợ, Đỗ Trạch vẫn nghe rõ được giai điệu của nó. Tu hít một hơi thật sâu, bài ca của Thú tộc và huyết mạch nào đó trong cơ thể hắn sinh ra cộng hưởng. Đó là một nguồn sức mạnh tràn ngập dã tính, không một chút kiêng kỵ, càng lúc càng sôi trào dưới sự dẫn dắt của lời ca, như bất kỳ lúc nào cũng có thể phá tan lớp xiềng xích cuối cùng và thoát ra ngoài.

Ánh trăng lên cao, khi nó vươn đến điểm cao nhất trên bầu trời, điệu múa của Nina ngừng bật. Đỗ Trạch ấn tai nghe đã được tiếp pin, nhưng chỉ kịp nghe được tiếng vang thanh thúy cuối cùng. Sau đó, Nina từ từ quỳ xuống đất, khom người với lòng thành kính.

.

Thần thú không gì là không làm được, con dân trung thành của ngài đang ở đây, xin ngài hãy để chúng ta phụ thuộc...

.

Thú tộc xung quanh đều đặt tay vào ngực trái, vị trí của trái tim. Không hề thống nhất trước, họ không hện mà cùng nhìn về phía thần minh biểu đạt sự sùng kính của mình. Đỗ Trạch cảm giác Tu nắm chặt lấy tay cậu, quay đầu thì phát hiện gương mặt thanh niên tóc vàng âm trầm kỳ lạ dưới ánh lửa rực rỡ.

.

“Muốn trở thành thần minh, nhất định phải có tín ngưỡng như thế.” Khóe miệng Tu vẫn hiển hiện nụ cười, nhưng đâu đó lại chất chứa một chút buồn thương. “Ta có thể trở thành ngụy thần, cũng có thể cướp được thần cách, nhưng tín ngưỡng...” Thanh niên tóc vàng thoáng im lặng, nói giễu: “Ai sẽ tín ngưỡng ta?”

.

Đỗ Trạch không biết nụ cười đó là châm chọc thế giới, hay là châm chọc bản thân mình nhiều hơn. Cậu thật sự muốn lắc mạnh tay áo Tu, hoặc gào thét với hắn, nhưng dù có làm thế, nhân cách bị hủy hoại của Tu vẫn không thể thay đổi được. Đỗ Trạch chỉ biết nắm chặt lại tay người thanh niên tóc vàng không còn tin tưởng vào bất cứ ai bao gồm cả bản thân hắn, nghiêm túc đáp lại: “Có. John, Ariel, More... sẽ có rất nhiều người tín ngưỡng anh.”

.

“Cho dù tất cả mọi người không tín ngưỡng anh, ít nhất, còn có tôi ở đây.” Đỗ Trạch thốt ra từng tiếng, cậu cố gắng trêu đùa một chút, muốn không khí sinh động hơn.

.

“Thần linh đại nhân, ngài nên đối xử với tín đồ duy nhất của mình cho thật tốt đấy.”

.

Dưới ánh lửa, cặp mắt xanh của Tu lấp lánh những tia sáng ấm áp.

.

Ngay sau đó, Đỗ Trạch bị Tu hôn. Người nọ khẽ nhay cắn môi cậu, sau đó ôm cậu vào lòng.

.

“Ta sẽ.” Tu than nhẹ: “Có người là đủ rồi.”

.

Tu thủ thủ bên tai Đỗ Trạch xong, ngẩng đầu vừa khéo đụng phải ánh mắt rất đổi ngạc nhiên của Nina. Nina kinh hãi đứng trên giàn tế, chứng kiến tất cả mọi việc bên dưới. Suy nghĩ của nàng xoắn lại với nhau, chỉ có thể mờ dần nhìn thanh niên tóc vàng ngẩng đầu nở một nụ cười với nàng.

.

Nụ cười đó sáng lạng thuần túy, nhưng lại còn âm trầm hơn cả bóng tối dày đặc.

.

Y là của ta.

.

Người đó mạnh mẽ tuyên bố quyền sở hữu, cảnh cáo những kẻ đang mơ tưởng đến y.

.

Nina cảm thấy khó thở, nàng lui về sau một bước theo phản xạ. Thú tộc tuôn ra tiếng gầm rú phấn khởi, họ nhìn lên trên, nét mặt tràn ngập sự cuồng nhiệt. Nina ngơ ngác ngẩng đầu nhìn tới trước, trong con người thiếu nữ phản chiếu rõ ràng hình dáng của thần thú.

.

Thần thú giáng lâm.

.

.

.

Ta chỉ muốn một tin đồ là em.

.

Cũng như.

.

Em chỉ có thể tin ngưỡng một mình ta.

.

—— Hộp bí mật

61. Chương 61

Nhân vật chính: Ta sẽ giết chết quá khứ của mình

.

Thần thú giáng xuống cầm theo một thanh trường kiếm nhiễm máu, y chính là quân thần của Thú tộc, cơ thể khô ngô vừa uy nghiêm vừa tôn quý, mỗi một khối cơ bắp đều dồi dào năng lượng, tựa như chỉ cần y tùy ý động một chút, cả bộ lạc này sẽ tan thành tro bụi.

.

Thú tộc nhìn lên quân thần của họ bằng ánh mắt nóng bỏng, nhìn quân thần giơ cao trường kiếm trong tay, tiếng gầm rú vang vọng: “Vì Thú tộc! Vì chủ thần!”

.

“Vì Thú tộc! Vì chủ thần!”

.

Cảm xúc của Thú tộc được nhen nhóm, họ tru lên, phát tiết hết tất cả tình cảm mãnh liệt trong người. Những đốm sáng đỏ tràn ra từ thanh kiếm tập dịch của quân thần, rơi vào bộ lạc, đó là chúc phúc từ quân thần. Tu nhìn thần thú trên không, trong con người hiện lên ánh xanh u tối, sâu hun hút, như có thể cắn nuốt hết mọi thứ. Quân thần cảm nhận được sự uy hiếp, y nhìn về phía Tây, mắt sáng như đuốc.

.

Bầu trời phía Tây chợt vang đến một tiếng hừ lạnh, một nam nhân tóc đen mặc áo giáp thẫm màu hiện ra. Người hấn tấn ra uy thế khủng bố, tất cả mọi người đều cảm nhận được sức mạnh sôi trào đè nén bên trong cơ thể đó. Khi thấy người đó, quân thần kinh ngạc la lên: “Chiến thần!”

“Cuối cùng cũng bắt được người, quân thần.” Chiến thần của Nhân tộc khoanh tay trước ngực lơ lửng giữa không trung. “Tìm kiếm bọn thần man tộc các người thật hao phí thời giờ của ta.” Chiến thần nhìn chăm chăm quân thần, cười lạnh. “Người là tên cuối cùng.”

.

Nghe vậy quân thần nhe nanh, phát ra tiếng rống giận với chiến thần: “Người đã làm gì các thần thú kia?!”

.

“Người sẽ được cùng họ đi gặp chủ thần của các người ngay thôi.” Chiến thần khinh khỉnh cười nhạo: “Đắc tội thần Quang Minh, các người cho là còn đường sống sao?”

.

Đằng sau chiến thần, một lượng lớn binh sĩ Nhân tộc hùng dũng tiến ra từ màn đêm, trong đó có lẫn một vài kỵ sĩ và tư tế của thần điện Quang Minh. Đỗ Trạch đứng trong Thú tộc sững sốt, cậu thấy được Eric. Lúc này, thánh tử đứng trước đoàn kỵ sĩ Quang Minh, chỉ huy Nhân tộc hình thành thế trận giằng co với Thú tộc. Tu im lặng nắm chặt tay Đỗ Trạch, trầm mặc nhìn chăm chú vào Eric.

.

Quân thần nhìn quét qua một vòng, cười khinh miệt: “Thì ra là tay sai của thần Quang Minh!”

.

Sắc mặt chiến thần tức khắc xanh mét, hần rút vũ khí chiến ưng của mình ra, chĩa hướng quân thần và Thú tộc. “Một tên man tộc cũng không được bỏ sót!”

.

“Thời khắc giết chóc đã đến!” Đối mặt với Nhân tộc đang ào tới, quân thần quát to, giọng trường kiếm lên dẫn đầu lao về phía chiến thần. “Vì vinh quang của Thú tộc, khiến kẻ địch của chúng ta nợ máu trả bằng máu!”

.

“Nợ máu trả bằng máu! Nợ máu trả bằng máu!”

.

Thú tộc gào thét đáp lại và ập vào Nhân tộc thành một đồng hỗn loạn. Tư tế thần điện tụng ma pháp Quang Minh chúc phúc cho các binh sĩ. Trình độ binh sĩ Nhân tộc tuy không bằng Thú tộc, nhưng họ có trang bị hoàn hảo, nếu đem ra so sánh, Thú tộc với vũ khí thô sơ và bộ trang phục da thú trông rất đáng thương. Trên giàn tế, Nina bắt đầu cất khúc hành ca, những người khác cũng tham gia vào. Tiếng ca hữu lực đó mang theo một mùi sát phạt, như một vị tướng chỉ huy thiên quân vạn mã xung phong giết địch.

.

Thú tộc không có ma pháp, nhưng họ có hành khúc, những hành khúc đó có thể làm tiềm năng của Thú tộc trỗi dậy, làm họ tiến vào hình thái cuồng chiến. Trong hình thái này, Thú tộc không biết mệt mỏi và đau đớn, bất kể là sức mạnh hay tốc độ đều đạt đến mức cao nhất, thậm chí một vài Thú tộc còn có thể thú hóa, trở thành cỗ máy giết chóc trên chiến trường. Dưới sự kích thích của hành khúc, đã có Thú tộc tiến vào trạng thái cuồng hóa, Sal là một trong số đó, khuôn mặt hần nổi lên thú văn, thân thể to ra gấp đôi, hai chân đã hoàn toàn thú hóa. Sal co người, chân đạp xuống đất lấy đà lao tới đám binh sĩ Nhân tộc. Binh sĩ bình thường khó lòng ngăn cản bước tiến dũng mãnh của Sal nên bị Sal hất văng khỏi đường chạy.

.

Chiến sĩ Thú tộc tru lên, họ theo sau tù trưởng phá vỡ chiến tuyến của Nhân tộc. Nhưng, các Thú tộc lập tức ngừng lại, trong ánh mắt hoặc khiếp sợ hoặc kinh hãi của mọi người, Kim Long giáng xuống từ trên trời, lưng công Eric.

“Kỵ... Kỵ sĩ rồng!?”

.

Không biết Thú tộc nào đã phát ra tiếng kêu sợ hãi, một kỵ sĩ rồng hoàn toàn có thể thay đổi thế cục của trận chiến, hơn nữa ở phương diện tấn công, kỵ sĩ rồng thuận lợi về mọi thứ. Nỗi tuyệt vọng lan tràn khắp Thú tộc, mà sĩ khí của Nhân tộc thì lại tăng vùn vụt.

.

“Thánh tử đại nhân!”

.

Chiến thần dùng chiến ưng đỡ một nhát kiếm của quân thần, họ giăng co trên không. Khi thấy Eric triệu hồi Kim Long, chiến thần cười thỏa mãn, hắn còn chưa kịp trào phúng quân thần thì bỗng một Hắc Long xuất hiện, hung hãn đánh bay Kim Long.

.

Tiếng hoan hô của Nhân tộc im bật, cùng các Thú tộc ngơ ngác nhìn lên trên. Chiến thần tập trung nhìn lại, phát hiện trên lưng Hắc Long đó có một Nhân tộc tóc vàng mắt xanh, hắn vừa không hiểu vừa phần nộ chắt vắn kỵ sĩ Hắc Long: “Người đang làm cái gì thế?!”

.

Thấy kỵ sĩ Hắc Long phớt lờ câu hỏi của mình, chiến thần chợt có xúc động muốn dạy dỗ tên kỵ sĩ rồng không biết tốt xấu kia. Thế nhưng, hắn chưa kịp làm gì đã bị quân thần cản lại.

.

“Cuộc chiến của chúng ta còn chưa kết thúc.” Quân thần nói.

.

Chiến thần hừ lạnh: “Cho dù không có kỵ sĩ rồng, ta cũng sẽ khiến lũ man tộc các ngươi diệt vong!”

.

Sal nhìn Hắc Long, hắn chưa bao giờ thấy biết ơn những người bạn mà Nina mang về như lúc này. Vị chiến sĩ Thú tộc cường tráng này hít một hơi, gầm rú: “Giết!”

.

“Giết ——! ! !”

.

Tiếng giết rung trời lở đất, Tu không quan tâm đến trận hỗn chiến bên dưới và bên trên, hắn đã mang Đỗ Trạch tới một nơi an toàn và giờ chính là lúc giải quyết thù riêng. Tu nhìn Eric đang cười Kim Long bay trở về, từ lần đầu tiên gặp mặt, hắn đã khát khao được giết chết kẻ này, rất rất muốn.

.

Đỗ Trạch và Ariel ở cùng chỗ, John chịu trách nhiệm bảo vệ họ, thỉnh thoảng giải quyết những Nhân tộc hoặc Thú tộc có mưu đồ gây phiền toái với họ. Đỗ Trạch đứng dưới nhìn lên, Tu và Eric đang giăng co trên không. Họ đều là kỵ sĩ rồng, cùng có một vẻ ngoài anh tuấn với mái tóc vàng sáng chói, từ xa nhìn vào trông như hình ảnh phản chiếu qua gương, một sự khác biệt tinh tế nhưng cũng giống đến mức đáng sợ.

.

Hai người này, đã định là túc địch của nhau.

.

Eric nhìn kỵ sĩ rồng xa lạ trước mắt, cho dù đối phương không hề che dấu địch ý của mình, y vẫn muốn trao đổi với kỵ sĩ Hắc Long nọ.

.

“Tại sao người lại giúp đỡ Thú tộc?”

.

Tu không trả lời Eric, mà dùng một câu tương tự hỏi lại y: “Tại sao người lại tấn công Thú tộc?”

.

“Đây là chỉ thị của thần.” Eric nói: “Bọn Thú tộc đã tạo ra tổn thất nghiêm trọng với đế quốc Nguyệt Hoa. Người đã quên cuộc chiến ở thành thép rồi ư? Cả người lẫn thành đều bị Thú tộc tàn sát. Cho dù thần không ra chỉ thị, ta cũng sẽ đánh đuổi họ.”

.

“Đánh đuổi?” Tu quét mắt xuống dưới, nụ cười càng thêm phần khó dò. “Người chắc đây không phải là thăm sát chứ?”

.

Eric lặng đi, y nhìn phụ nữ và trẻ em đang được Thú tộc bảo vệ, nét mặt đau đớn. Thánh tử hít một hơi thật sâu, như đã quyết định điều gì đó: “Chỉ cần họ thể vĩnh viễn không bước vào lãnh thổ của Nhân tộc, ta sẽ cầu xin thần minh tha cho Thú tộc.”

.

“A...”

.

Tiếng cười khê của Tu lượn lơ trong màn đêm. Vì thế mà hắn mới ghét kẻ này, kẻ này giống hệt quá khứ của hắn, vừa ngu xuẩn lại giả tạo, cực kỳ chướng mắt.

.

Nhưng Đỗ Trạch lại thích. Hắn biết Đỗ Trạch vẫn luôn hy vọng hắn có thể trở về như trước đây, nhưng hắn đã không thể quay về được nữa, cũng không muốn trở thành con người ngu xuẩn chỉ biết sống vì người khác như trong quá khứ.

.

Cái mùi sống vì bản thân mình rất tuyệt, dùng tất cả thủ đoạn phá hủy hết những thứ mà hắn không hài lòng.

.

“Người không cần phí tâm.” Long thương xuất hiện trong tay Tu. “Ta sẽ giết chết người, triệt để.”

.

Tu nắm long thương chìa vào người Eric.

.

Hắn sẽ giết chết quá khứ của mình, vứt bỏ nó.

.

Kim Long giương cao thân hình né tránh đòn tấn công của Hắc Long. Đúng lúc này, Hắc Long bỗng vịn người, chiếc đuôi dài thô to quét qua cánh Kim Long, lột đi những chiếc vảy vàng óng.

.

“Gào!”

.
Ánh lửa lóe ra từ miệng Kim Long, Kim Long há mồm phun ngọn lửa thần thánh vào Hắc Long. Hắc Long đập cánh, đồng thời phát động công kích. Ngọn lửa vàng và ngọn lửa đen va chạm nhau, ánh lửa sáng rực nhuộm trắng đến tận chân trời. Hai ngọn lửa có thể lực ngang nhau, cuối cùng triệt tiêu lẫn nhau. Hắc Long khép cánh, bắt đầu lao xuống từ trên cao nhằm thẳng vào người Kim Long. Lần này, Kim Long không né tránh, Eric cầm trường thương vàng nhắm ngay Hắc Long, tấn công đồng thời.

.
“Keng keng —— ”

.
Long thương xanh bạc và trường thương vàng bén ra tia lửa khi tiếp xúc nhau. Lúc này, Eric nhìn trường thương vàng trong tay, trường thương đã không còn sáng bóng như ban đầu, thương bắt đầu gỉ, càng lúc càng mờ nhạt biến chất, cuối cùng mục nát thành những mảnh nhỏ màu đen rồi tan biến. Eric nhìn xuống kỵ sĩ Hắc Long, dưới ánh sáng của lửa trại, long thương xanh bạc trong tay Tu phủ kín một màu rực rỡ sáng chói.

.
Đó là thần khí, mang thuộc tính mục nát hoặc có liên quan đến thời gian, người và rồng một khi bị đâm trúng sẽ dẫn đến kết cục không thể vãn hồi. Eric hít một hơi, bảo Kim Long thả mình xuống.

.
“Người định làm gì, Eric?”

.
Kim Long nghi ngờ hỏi, sau đó bỗng nghe được tiếng Eric ngâm xướng chú văn.

.
“Eric! Đừng! Đó là cấm thuật...!”

.
“Khoan dung bị cho là yếu đuối, hãy dùng uy nghiêm của ngươi khiến kẻ địch run sợ.” Nguyên tố ánh sáng từ bầu trời hội tụ lên người Eric. Thân thánh tử càng lúc càng sáng, cuối cùng gần như trở thành một người ánh sáng. “Thần Quang Minh tối cao, xin hãy ban cho ta sức mạnh xưa tan hắc ám.”

.
Tu ngồi trên Hắc Long nhìn về phía Kim Long. Lưng Kim Long chợt dấy lên tia sáng, mỗi lúc một sáng hơn, thậm chí làm hắc thấy chói mắt. Ngay lúc Tu híp mắt lại, ánh sáng từ trên trời giáng xuống làm Tu vắng khỏi lưng rồng. Hắc Long định tóm lấy Tu nhưng lại bị Kim Long cuốn lấy.

.
Trước khi chạm đất, Tu sử dụng ma pháp hệ gió để ổn định thân thể. Trước mặt hắc, ánh sáng chói lòa bắt đầu tán đi và hóa thành vầng sáng nhạt bao lấy người Eric. Lúc này thánh tử khoác ánh sáng trên thân, đứng trong bóng tối uy nghiêm cao quý như một vị thần.

.
Thông qua cấm thuật, Eric tạm thời sở hữu sức mạnh của một ngục thần, y vươn tay lên, ánh sáng trên người kết lại bắn về phía Tu. Tốc độ ánh sáng cực nhanh, Tu né được một nửa, vốn hắc định dùng ma pháp hệ thổ tạo ra lá chắn đất để đỡ công kích, nhưng lúc sử dụng ma pháp mới nhận ra nguyên tố Quang Minh xung quanh quá dày đặc, những nguyên tố hệ khác hoàn toàn bị gạt bỏ.

Ánh sáng đâm vào da thịt, hóa thành xiềng xích buộc chặt Tu, dù có sử dụng đầu khí cũng không cách nào thoát khỏi xiềng xích. Tu ngẩng đầu, nhìn Eric bước lại.

.

Giữa không trung, sau một lần giao tranh, chiến thần cười ác ý với quân thần: “Hết hy vọng đi, không có chủ thần thì các ngươi chắc chắn sẽ thất bại trong trận chiến này.”

.

Quân thần nhìn lướt qua trận chiến bên dưới, cho dù Thú tộc có dũng mãnh thiện chiến thế nào, trước mặt kẻ địch đã có chuẩn bị thì vẫn từng bước bị xâm chiếm.

.

“Thú tộc sẽ không lùi bước, cho dù chỉ còn người cuối cùng chiến đấu, chúng ta sẽ không để cho vinh dự bị khinh nhờn.”

.

Quân thần cầm kiếm, lần này không phải để tấn công chiến thần, mà là cắt lên cổ tay mình. Máu tươi chảy dọc theo trường kiếm. Thanh kiếm khẽ động, một lượng lớn ánh sáng đỏ tràn ra từ trường kiếm nhiễm máu, như tuyết rơi xuống toàn bộ lạc. Quân thần cất vang hành khúc, so với Nina, tiếng ca của y thiếu một chút nhu tình, nhưng thêm một phần hào phóng. Với chúc phúc và hành khúc của thần thú, gần như cả Thú tộc đều tiến hành thú hóa, bắt đầu phản công.

.

Chiến thần kinh ngạc nhìn mọi chuyện, quân thần làm thế tuy hao tổn thần cách nhưng lại tăng thêm sức chiến đấu cho Thú tộc.

.

“Cho dù ta ngã xuống.” Quân thần nắm chặt kiếm, máu của y vẫn chảy xuống: “Lòng tin của ta sẽ không bao giờ biến mất.”

.

Eric bước tới trước người Tu, y còn chưa kịp nói một câu, không trung chợt giáng xuống những đốm sáng đỏ. Chúng cuộn cuộn đáp xuống, giây phút đến gần Tu thì như bị thứ gì đó hút dính lên người rồi tiến vào cơ thể Tu. Tu thở dốc nặng nề, cảm giác đó lại trở dậy. Bên trong cơ thể như bị thiêu cháy, hẳn thậm chí còn hiểu được hành khúc của thần thú, sức mạnh đã tính không chút kiêng kỵ mách cho hẳn rằng:

.

Người không bị trói buộc.

.

Người có móng vuốt sắc bén, có thể xé rách mọi kẻ địch.

.

Eric chặt vật lui về sau, đầu ngón tay sắc bén cắt đứt lọn tóc vàng trên trán y. Trước mặt y, Thú tộc tóc đỏ mắt vàng đã thoát khỏi xiềng xích và phơi ra móng vuốt sắc bén. Eric ngạc nhiên nhìn đối phương, rõ ràng chỉ mới đây thôi vẫn còn là Nhân tộc, thế mà lại triệt để biến thành một Thú tộc thuần túy. Cách chuyển đổi hình thái này, quả thực giống hệt cái người đã ở cạnh thần sử đại nhân trước đây...?

.

Kể đó, Eric thật sự thấy được thần sử. Khi Tu bị Eric lôi khỏi lưng cự long, Đỗ Trạch và John đã vội vàng lao tới. Ngay khi xuất hiện, Đỗ Trạch ngã ngốc, trong tâm mắt bấy giờ ngoại trừ tức địch quân đang phát sáng, cũng chỉ có một Thú tộc mặc quần áo của manh chủ. Người nọ có một mái tóc đỏ rực, lẫn bên trong là một đôi tai gần giống với mèo, nhưng lại tròn hơn mèo rất nhiều, chiếc đuôi dài nhọn có chỏm lông ở phần cuối chứng minh hẳn là người sư tử có thực lực mạnh nhất Thú tộc.

.
Mẹ ơi, không ngờ manh chủ lại thức tỉnh huyết mạch Thú tộc, tên ngốc nhìn chăm chăm lỗ tai và cái đuôi xù lông, phối hợp với thuộc tính của manh chủ và khí phách uy vũ trên người, hấn thể mà lại bán manh đấy.

.
“Thần sử đại nhân...”

.
Eric nhìn Đỗ Trạch, lại nhìn sang Tu, cuối cùng cũng xác nhận được phỏng đoán trong lòng.

.
Thần Quang Minh nói, tên dị đoan đó, phải bị diệt trừ.

.
Ánh sáng lại biến đổi, nhưng không phải trở thành tia sáng, mà tụ tập thành một thanh kiếm ánh sáng trên tay Eric. Eric sẽ không nhẹ tay nữa, y phải diệt trừ tên dị đoan này, sau đó đón thần sử trở về.

.
Thấy Eric sử dụng kiếm ánh sáng, Tu lắc đuôi, chủ động lao tới Eric. Hình thái này rất linh hoạt, sau khi thức tỉnh được bảy huyết mạch, hấn đã tiến vào cảnh giới ngụy thần. Với hành động và thị lực nhanh nhạy của Thú tộc, động tác của Eric có vẻ chậm chạp. Tu thông thả né tránh tất cả công kích, vượt phải vươn tới nhưng không chạm được Eric, quanh thân Eric được một lớp màng ánh sáng bao phủ, móng vuốt Tu chỉ nện được lên màng ánh sáng chứ không thể vào sâu hơn nữa.

.
Tu nhảy ra sau, tránh một kiếm Eric vung tới, đôi mắt thú màu vàng nhìn chăm chăm Eric như đang thăm dò nhược điểm của con mồi. Cuộc chiến của Thú tộc và Nhân tộc đã đến hồi gay cấn, vì hao tổn thần cách, quân thần đang đấu với chiến thần dần dần rơi vào thế hạ phong. Nhưng nhờ chúc phúc của y, Thú tộc xác lập ưu thế từng chút một. Đốm sáng đỏ rơi xuống từ không trung mỗi lúc một nhiều hơn, trên người Tu đã hiện lên thú văn, tiến nhập trạng thái cuồng chiến, hấn tuân theo dã tính trong người, cùng gào thét với Thú tộc.

.
“Grào —— ”

.
Mái tóc đỏ giống như ngọn lửa nhảy nhót trong bóng tối, bóng dáng người sư tử có đôi mắt vàng bông lóa lên, hung hăng tông ngã thánh tử.

.
Eric bỏ nhào xuống đất, Tu dẫm một chân lên tay phải Eric, cho dù có lớp màng ánh sáng ngăn cản, hấn cũng có thể làm Eric không nhấc nổi tay. Trong đôi mắt kinh hãi của thánh tử, Tu khom người, hai tay ấn mạnh vào lớp màng ánh sáng, dùng hết sức xé mở từng chút một. Dù cho da bị rách, máu tươi trào ra, nụ cười trên môi Tu vẫn còn nguyên và có xu hướng giãn ra nhiều hơn, trông rất tàn bạo.

.
Rắc rắc ——

.
Rõ ràng không có tiếng động nào, Eric lại hốt hoảng khi nghe thấy tiếng nứt của lớp màng ánh sáng. Không lâu sau, lớp màng bị phá vỡ dưới móng vuốt của Tu, những đốm sáng nhỏ hòa cùng máu Tu rơi xuống. Không có lớp màng bảo vệ, chân Tu trực tiếp dẫm nát cổ tay phải Eric, âm thanh gãy nát trong trẻo vang

lên. Sắc mặt Eric trở nên tái nhợt, không phải vì đau đớn, mà là vì hiệu lực của cấm thuật đang biến mất, di chứng sử dụng cấm thuật bắt đầu xuất hiện. Bấy giờ, Eric còn không thể nhấc nổi một ngón tay lên.

Tu quan sát Eric, móng vuốt sắc bén giương cao.

— Hẳn từ bỏ, quá khứ yếu đuối của bản thân mình.

Trên không, Kim Long gào lên, Đỗ Trạch muốn gọi, nhưng rồi phát hiện mình cơ bản không biết nói gì. Cậu đã có một ảo giác rằng Tu đang giết chính hắn. Lúc móng vuốt Tu hạ xuống, một luồng sáng bắn thẳng xuống từ bầu trời, nếu Tu không né tránh kịp lúc, chắc chắn hắn đã bị nổ tung.

Uy thế mạnh mẽ lan truyền qua cả những tầng mây, Nhân tộc và Thú tộc đang giao chiến cũng phải ngừng lại. Tất cả sinh linh dưới ngụy thần đều bị thần uy khổng lồ chế. Quân thần và chiến thần thở hồng hộc, họ ngẩng đầu nhìn lên không, sợ hãi cùng cực.

Trong mắt mọi người, một thiên thần sáu cánh từ từ lộ khỏi tầng mây, trong tay người cầm một quyền trượng, ánh sáng nhật phủ quanh thân giống như Eric ban nãy, nhưng hoàn toàn không thể đem ra so sánh với Eric. Sau khi vị thần đó xuất hiện, cả bầu trời đêm chuyển hẳn thành ban ngày. Không cách nào hình dung được nguồn năng lượng mà người đang sở hữu, như thể chỉ cần người ta liếc mắt một cái, đôi mắt sẽ bùng cháy như nhìn thấy thái dương.

“Thần Quang Minh...”

Quân thần lâm bấp, trong lòng chỉ còn một mảnh tro tàn.

62. Chương 62

Quy tắc: Thần tháp đã hình thành

Hầu như tất cả thần linh đều đến đại lục hỗn độn, nhưng có vài vị thần lựa chọn ở lại thần giới. Chủ thần Nhân tộc Sos chính là một trong số đó, hắn nhìn một tượng của mình, đỉnh một tượng được khảm một quả cầu thủy tinh, nó báo hiệu thần Quang Minh vừa rời khỏi thần giới.

Đây là một cơ hội rất tốt, Sos nghĩ. Bóng dáng hắn biến mất trong cung điện tri thức.

Đại lục hỗn độn đã trải qua bảy kỷ nguyên, Nhân tộc nổi dậy vào kỷ nguyên cuối cùng, việc này đã khiến cho chư thần của Nhân tộc bị yếu thế. Vì phải dừng chân ở thần giới, thần linh của Nhân tộc không chút do dự gia nhập vào phe phái của thần Quang Minh, kiên quyết ủng hộ thần Quang Minh, thậm chí là dâng cả tín đồ của mình. Sos biết chúng thần luôn âm thầm châm chọc họ là tay sai của thần Quang Minh, nhưng hắn không hề để ý. Nếu cách này có thể đạt được lợi ích cao nhất, tại sao lại không làm?

— Cho dù hắn chưa bao giờ thừa nhận địa vị tối cao của thần Quang Minh. Ngôi thần hiện tại tạm thời thuộc về thần Quang Minh, nhưng trước sau gì cũng có một ngày, hắn sẽ thay thế thần Quang Minh ngồi lên vị trí đó.

.

Bởi vậy Sos thu thập tất cả tư liệu có liên quan, luôn âm thầm theo dõi thần Quang Minh, ý đồ tìm ra sơ hở của đối phương. Thần Quang Minh sở dĩ có thể ngồi yên trên ngôi thần là nhờ có được quyền trượng có thể phá hủy thần cách, nhưng ghi chép cổ xưa lại không hề nói rõ về nó, quyền trượng của thần Quang Minh rốt cuộc từ đâu mà ra. Qua một thời gian dài nhìn lén, Sos đã phát hiện một ít dấu vết để lại: cung điện Quang Minh không có một sinh linh nào, thậm chí cả người hầu cận cho thần Quang Minh cũng chẳng có. Việc kỳ lạ này có thể chứng minh rằng, trong cung điện Quang Minh cất giấu một bí mật mà thần Quang Minh không muốn chia sẻ cho ai khác.

.

Sos phá giải lá chắn mà thần Quang Minh bố trí, lặng lẽ xâm nhập vào cung điện Quang Minh. Cả cung điện huy hoàng lạ thường, ngoại trừ lá chắn bên ngoài đó, bên trong không có bất cứ cơ quan và ma pháp nào. Việc này minh chứng cho thái độ tự phụ của thần Quang Minh, sao hắn ta có thể chắc chắn không một vị thần nào dám khiêu khích uy nghiêm của mình chứ. Sos nhìn cung điện vắng ngắt, thật ra hắn cũng đang đánh cược, một khi bị thần Quang Minh phát hiện, số phận của hắn cũng không tốt đẹp gì cho cam; nhưng nếu hắn tìm được bí mật của thần Quang Minh, hắn sẽ có thể đá thần Quang Minh khỏi ngôi thần.

.

Sos theo hành lang dài đi sâu vào cung điện. Cuối hành lang, hắn phát hiện một căn phòng vẽ đầy ký hiệu. Sos nhìn những ký hiệu trên vách tường, chúng giúp căn phòng liên thông đến một nơi không biết tên, chỉ cần kích hoạt chúng là có thể tiếp xúc với nơi đó. Sos đi quanh căn phòng ký hiệu, thông qua sự quen thuộc với các ký hiệu, hắn phát hiện trong góc có một cánh cửa ngầm. Sau khi mở cánh cửa, một cầu thang xoắn ốc xuống dưới xuất hiện trước mắt Sos. Bên dưới truyền đến sự dao động của ánh sáng mãnh liệt. Đã đến được bước này, Sos cũng không chần chờ thêm nữa, hắn đi thẳng xuống cầu thang.

.

“Tí tách.”

.

Có tiếng nước! Sos đến đáy cầu, trước mắt là một biển ánh sáng được tạo nên từ nguyên tố Quang Minh, lớp lớp bọt sóng khuếch tán ra xa, sau đó đánh lên một cơ thể khô ngô. Sos yên lặng nhìn chằm chằm phía trước mặt, bên trong biển ánh sáng, một vị thần bị ký hiệu phong ấn, ký hiệu rậm rạp quấn quanh cơ thể to lớn của y, vòng qua đôi cánh dơi, chiếc sừng gấp khúc. Đó là một vị ma thần hùng mạnh, cho dù bị ký hiệu phong ấn, Sos vẫn có thể thấy được sức mạnh hủy diệt trên người y. Không cần phải lục lọi ký ức, tên vị ma thần này đã tự động hiện lên trong đầu Sos.

.

Ma thần Baal.

.

Ma thần đệ nhất trong truyền thuyết, đồng thời cũng là chủ thần Ma tộc. Nhắc đến Baal, người ta nghĩ ngay đến một sự tích rất nổi tiếng: vị ma thần đệ nhất này đã yêu một Thiên tộc. Sau khi thần Quang Minh giết chết Thiên tộc đó, Baal tìm tới thần Quang Minh. Không ai biết trận chiến nảy ra giữa họ kịch liệt đến mức nào, vào ngày thứ ba, thần Quang Minh cầm quyền trượng xuất hiện, Baal mất tung tích.

.

Không ngờ vị ma thần đệ nhất đó lại bị phong ấn ngay tại đây. Ánh mắt Sos dừng trên ký hiệu phong ấn Baal, hắn nghĩ, cuối cùng mình cũng đã tìm được cách lật đổ thần Quang Minh.

.

“Thần Quang Minh...”

Nghe tiếng gọi của quân thần, Đỗ Trạch nhìn thiên thần sáu cánh đang tỏa sáng, cảm thấy bản thân đã tự thêu dệt hy vọng. Đáng lý ra cậu không nên tin tưởng rằng tên tác giả đó sẽ có giới hạn!

Thiên tộc xuất hiện phía chân trời nhiều dần, thần Quang Minh nhìn xuống Tu, Eric mượn thần lực của người, người cũng nhờ thế mới xác định được vị trí của tên dị đoan này. Chẳng qua chỉ mới hơn mười ngày không gặp mà tên dị đoan này đã trở thành nguy thần. Bàn tay nắm quyền trượng của thần Quang Minh siết chặt đến trắng bệch, hôm nay người phải tự tay giải quyết tên dị đoan này!

Đang lúc thần Quang Minh định ra tay, một thể lực vô hình nào đó cất tiếng. Khó có thể hình dung thể lực đó hiển hách đến mức nào, như sự hình thành một thế giới, nguồn gốc của tất cả trật tự. Nó không dùng hình thức âm thanh truyền bá tin tức, mà trực tiếp để lại ấn ký trong đầu mọi sinh linh.

Cuộc chiến giữa Chu Nho và Tinh Linh ngừng lại, giao tranh giữa Long thần và Vong Linh gián đoạn, tất cả sinh linh trên đại lục hỗn độn đều đồng loạt dừng động tác, kinh hãi nghe lời nói vang lên từ đầu mình. Thể lực thần bí đó nói cho tất cả sinh linh rằng: thần tháp đã hình thành, lấy thần làm tư liệu, hiện chỉ thiếu thi cốt của chủ thần; thần tháp hoàn tất, kẻ đầu tiên bước lên đỉnh phong thần sẽ là thần tối cao.

Chiến thần kinh ngạc. Khi thấy quân thần cũng mang nét mặt không dám tin, hần tức khắc hiểu ra đối phương cũng nhận được thông tin tương tự. Thú tộc và Nhân tộc bên dưới cũng hoang mang, cho dù họ không biết thể lực đó là gì, nhưng ai cũng tin tưởng lời nói của nó, không có bất cứ hoài nghi nào.

—— Chỉ cần thần tháp hoàn tất, là có thể lên tháp thành thần.

Thông tin truyền bá xong, Thần Quang Minh cảm hận đến cả giọng nói cũng run rẩy: “Người muốn bảo vệ tên dị đoan đó đến thế sao, quy tắc!”

Chỉ có “quy tắc” mới có thể khiến toàn bộ sinh linh phải nghe theo, không cần một lời giải thích, không ai có thể vi phạm. Thần Quang Minh có thể tưởng tượng ra, sau khi tất cả nhận được thông tin của quy tắc sẽ có phản ứng gì: leo tháp thành thần, không sinh linh nào kháng cự được sức hấp dẫn của phong thần; địa vị tối cao, không thần linh nào không thêm nhỏ dãi vị trí tối cao cả. Đó là thần tối cao chân chính, được thế giới thừa nhận, chứ không phải kẻ dùng vũ lực để thành thần tối cao như người.

Hầu như ai cũng nghe theo chỉ thị của quy tắc, ngoại trừ chủ thần, thần tháp được thành lập đồng nghĩa với việc họ sẽ chết, thần Quang Minh rốt cuộc đã biết được vì sao quy tắc lại mang thi thể chủ thần Thú tộc đi. Quy tắc đã nói, tất cả chủ thần đối lập với chúng sinh.

Thần tháp hoàn thành, hoàng hôn của chư thần buông xuống.

Thân là chủ thần Thiên tộc, thần Quang Minh dĩ nhiên cũng là mục tiêu bị nhắm vào. So với các chủ thần khác, người biết nhiều chuyện hơn, sở dĩ quy tắc khổng chế tất cả mọi thứ đều là vì cái tên dị đoan đó!

Dưới sự phấn nộ của thần Quang Minh, từng chùm tia sáng từ trên bầu trời bắn xuống Tu, giữa chùm sáng dày đặc đó gần như không có khe hở nào, nhưng cũng chỉ là gần như thôi. Giác quan nhanh nhạy của Thú tộc có thể khiến thời gian có cảm giác như được kéo dài. Trong mắt Tu, những chùm sáng đó rơi xuống với một tốc độ rất chậm chạp, chúng hoặc nhanh hoặc chậm lần lượt bổ xuống, chỉ cần canh chuẩn hợp lý là có thể tránh được hết tất cả công kích.

“Ầm —— ”

Ánh sáng đẹp đẽ chói mắt nhanh chóng cắn nuốt Tu, khi công kích kết thúc, Tu vẫn bình yên đứng đó. Trong suy nghĩ của Đỗ Trạch, manh chủ thật sự như đã dịch chuyển đến một không gian khác ngay khi công kích của thần Quang Minh giáng xuống, công kích kết thúc lại dời trở về.

Tu liếm móng vuốt cháy sém của mình, có vài chùm sáng không cách nào tránh thoát nên hắn chỉ có thể dùng móng vuốt xé mở. Không có trang bị phòng hộ, móng vuốt hắn bị thương tổn không hề nhỏ. Sau khi đã phát tiết, thần Quang Minh bình tĩnh được phần nào, người không dùng lại chùm sáng đó nữa, phần lớn nguyên tố ánh sáng tụ tập trong tay người. Rất rõ ràng, lúc này đây, thần Quang Minh định trực tiếp hủy diệt Tu và cả bộ lạc.

Tu nheo đôi mắt vàng nhìn thần Quang Minh trên trời, hắn hơi ngồi xổm xuống, sau đó nhảy mạnh lên hướng thẳng về phía thần Quang Minh. Một vài Thiên tộc định ngăn cản Tu, Tu chộp được bả vai của một Thiên tộc, tai hắn khê giật, né tránh công kích từ đằng sau, cái đuôi vung ra quăn lấy cổ Thiên tộc khác. Hắn xoay Thiên tộc đó một vòng rồi quăng đi, sau đó quét một lượt Thiên tộc.

Thiên tộc bị Tu chộp vai mưu toan tấn công Tu, nhưng lại bị Tu ấn xuống dưới. Tu giẫm lên vai Thiên tộc đó, hai chân dùng một chút lực lao ra khỏi vòng vây của Thiên tộc, mà Thiên tộc đáng thương bị xem là bàn đạp đó ngã thẳng xuống dưới. Khi Tu vọt tới trước thần Quang Minh, không ngoài dự đoán bị bức tường ánh sáng cản trở. Nếu bức tường ánh sáng của Eric là một bức tường phổ thông, thì bức tường ánh sáng của thần Quang Minh phải tương đương với một tường thành lớn. Nguyên tố ánh sáng dày đặc như đã thành thực thể, móng vuốt Tu chụp lên bức tường ánh sáng, cảm nhận được cơn đau do sức cháy mãnh liệt.

Cách một bức tường, thần Quang Minh đối mắt với Tu, nở nụ cười như trêu nhạo Tu không biết lượng sức. Trước mặt thần minh, tất cả đều là kiến. Người phạm sao có thể chạm vào thần, cho dù có sức mạnh của ngụy thần thì khi tiếp cận với thần vẫn sẽ bị hòa tan.

Tu nhảy xuống từ không trung, tay hắn đã cháy đen hoàn toàn, lại còn bốc lên khói trắng. Lúc này, thần Quang Minh tựa như một vầng thái dương, càng đến gần thì thương tổn càng lớn. Mắt thấy thần thuật của thần Quang Minh sắp hoàn thành, quân thần nhìn không được nữa, y nhắm kiếm tập dịch vào người thần Quang Minh. Cơ thể chiến thần giật giật tại chỗ, không rõ là vì muốn ngăn cản quân thần, hay là muốn cùng quân thần tấn công thần Quang Minh.

Thấy quân thần đột kích, thần Quang Minh không ngừng ma pháp trên tay, người chỉ giờ cao quyền trượng.

.
Quanh phần thân nhỏ dài của quỳen trượng hiện lên những ký hiệu phức tạp. Chúng như bị gió thổi trôi về hướng quân thần. Tốc độ chúng rất chậm, nhưng lại giống như đột phá sự hạn chế của thời gian và không gian, chỉ trong phút chốc đã tiến tới trước người quân thần. Quân thần định né đi những ký hiệu phát sáng đó, nhưng y phát hiện, dù y né qua hướng nào, ký hiệu vẫn sẽ xuất hiện ở nơi đó.

.
Ký hiệu nhẹ nhàng phủ lên người quân thần, tiến vào cơ thể chỉ trong nháy mắt. Quân thần như bị bấm nút ngừng, cơ thể lơ lửng giữa không trung.

.
Với mỗi một thần minh, mất đi thần cách cũng giống như việc người phạm bị tước đi quyền hô hấp.

.
“Tỉ tách.”

.
Một chất lỏng màu đỏ tươi nhỏ xuống, Nina cố gắng ngẩng đầu. Trong đôi mắt xinh đẹp mở trừng, thần thú của họ cả người đầm máu, hết như tất cả lỗ chân lông cũng rỉ máu. Quân thần vô lực rũ tay và ngã thẳng từ không trung xuống. Thú tộc ngây như phỗng nhìn sự việc đang diễn ra, Nina muốn thét lên, nhưng do tác dụng của thần uy, tiếng thét đó bị tắc lại trong cổ họng. Họ chỉ biết lặng im nhìn vị thần thú cuối cùng của họ ngã xuống, lặng im rơi nước mắt.

.
Trên thi thể đang rơi xuống của quân thần đột nhiên xuất hiện một lỗ đen, thần Quang Minh nhìn quy tắc hấp thu thần thú vẫn chưa biến mất, gần như khủng hoảng phóng nguyên tố Quang Minh trong tay ra.

.
Khoảnh khắc đó, Đỗ Trạch ngỡ là mình đã thấy thái dương rơi xuống. Nó rất lớn, quả cầu ánh sáng chói mắt gần như chiếm cả một màn trời, tựa như một vật sao băng chứa sức mạnh nghiền nát bay ập tới chỗ họ. Dù ở khoảng cách xa vẫn có thể cảm nhận được nguồn năng lượng khủng bố ẩn sâu bên trong đó.

.
Chiến thần chuẩn bị rút lui. Hắn không thể trực diện chống lại thứ thần thuật này. Là mục tiêu bị nhắm, Tu căn bản không thể di chuyển dù chỉ nửa bước, hắn nhìn quả cầu ánh sáng đang lao về phía mình, nếu đã không thể tránh né, vậy thì chỉ còn cách phá hủy mà thôi.

.
Một tia hồ quang hiện lên soi sáng đường cong nơi khoe miệng Ma tộc.

.
Một tia lại một tia sét màu tím nhảy ra từ tay Tu, chúng điên cuồng cắn nuốt không trung, dệt nên một chiếc lưới điện to lớn không gì sánh bằng. Điện quang lan truyền trên lưới điện, quy mô sấm sét càng lúc càng lớn, sắc mặt Tu cũng càng ngày càng tái nhợt, nhưng nụ cười trên môi hắn vẫn tùy ý như cũ. Một giây khi quả cầu ánh sáng sắp chạm đất, lưới điện bao lấy quả cầu, gắt gao siết chặt nó.

.
“Rầm rầm âm —— ”

.
Trên dưới bầu trời rực sáng, ánh sáng từ quả cầu, ánh sáng từ sấm sét, ánh sáng mai một. Cho dù Đỗ Trạch đã nhắm mắt lại, luồng sáng mãnh liệt đó vẫn xuyên thấu qua mí mắt thiêu cháy võng mạc. Khi nguồn sáng với cường độ lớn tan đi, Đỗ Trạch nhắm mắt một lúc mới dần dần thấy rõ tình hình: Manh chủ trong

hình thái Ma tộc thở dốc, tựa như đã có chút mệt mỏi, mà thần Quang Minh bên trên thì nhìn Tu chăm chăm, nguyên tố Quang Minh lại tiếp tục tụ tập trong tay người.

.

Khốn nạn, BOSS đại nhân, chẳng nhẽ kỹ năng của ngài hoàn toàn không có CD làm lạnh à? Tác giả, anh hãy vuốt ve lương tâm đi, rốt cuộc ai mới là nhân vật chính chứ! Mạnh chủ bị ngược chẳng bao giờ vượt qua nổi!

.

“... Ồ?”

.

Đúng lúc này, một giọng nói ngờ vực truyền tới, một con chim gáy to lớn với cặp mắt một đỏ một đen đáp xuống từ không trung, lúc chạm đất thì hóa thành hình người. Ánh mắt của y đảo quanh một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Tu. “Không phải Baal đại nhân ư?”

.

“Ta cũng tưởng là Baal đại nhân.” Lại thêm một giọng nói trẻ con vang lên, nhưng xuất hiện trong mắt mọi người là một thi nhân hát rong cao gầy, hẳn nói với nam tử vừa mới hóa thành hình người: “Halpas, đã lâu không gặp.”

.

Nghe được cái tên “Halpas”, Đỗ Trạch hốt hoảng cả lên, đây chẳng phải cái tên nằm trong số 72 ma thần có châm ngôn “món chính là thịt người, không phải bạn tốt của nhân loại” ư? Tên gốc nhớ lại những chuyện đã xảy ra tại thành Halpas... kể ra thì toàn là nước mắt.

.

Nếu chim gáy đó đã là ma thần, vậy thì thi nhân hát rong vừa chào hỏi y cũng là một ma thần. Đỗ Trạch bắt đầu lục lại tình tiết trong Hỗn huyết, khi manh chủ tấn công 72 chủ thành, hình như cũng có một vị ma thần khá phù hợp với hình tượng thi nhân hát rong này, tên kẻ đó hình như là... Phoenix?

.

Lúc này, trên bầu trời lại có tiếng nói cất lên, hai mỹ nữ hợp thành một thể điều khiển một chiến xa bốc lửa đáp xuống. Họ cùng chào hỏi hai vị ma thần kia: “Halpas, Phoenix, phải chăng ta đã đến chậm?”

.

Đỗ Trạch vừa liếc mắt thì chợt nhận ra hai người ngồi sau chiến xa đó là người quen, Verl và Elise. Hai chị em Ma tộc xinh đẹp nhìn thấy họ cũng rất kích động, nhưng vì kiêng kỵ điều gì đó nên không dám lên tiếng. Nếu thành chủ Belial ở trên chiến xa đó, vậy thân phận kẻ lái không cần nói cũng biết — Hai vị ma thần xinh đẹp kết hợp, Belial.

.

Ma thần Belial thứ 68, ma thần Halpas thứ 38, ma thần Phoenix thứ 37, chỉ trong giây phút ngắn ngủi, đã có ba vị ma thần tụ tập.

.

“Người không tới trễ, Belial.” Phoenix nói: “Baal đại nhân không có đây.”

.

“Nếu Baal đại nhân đã không có mặt.” Halpas nhìn lướt qua thần Quang Minh, hóa thành chim gáy màu đen định bỏ đi. “Không cần thiết phải ở lại.”

.

“Ai da, đừng nói thế.”

Vừa nghe kiểu nói chuyện quen thuộc này, Đỗ Trạch biết ngay là tên Dan chết tiết đó lại xuất hiện. Tên thương nhân áo xanh đó vẫn cứ cười hì hì, nói năng ngọt xớt như thuở mới gặp.

“Người này là hậu duệ của Baal đại nhân, ta rất coi trọng hắn.” Dan lấy sách che đi nụ cười trên miệng, ánh mắt đầy ẩn ý lia về phía thần Quang Minh. “Chắc tất cả mọi người đã nghe được thông tin của quý tộc rồi nhỉ, không biết hiện giờ chúng ta phải làm những gì đây?”

Nghe Dan nói, ánh mắt mọi người nhìn thần Quang Minh càng kỳ quặc hơn. Thần Quang Minh chỉ im lặng nhìn ma thần nối đuôi nhau xuất hiện. Lần nào cũng vậy, cứ hễ người định ra tay với tên dị đoan đó, sẽ luôn có kẻ hoặc chuyện gì đó xuất hiện quấy rối người. Lần đầu là ngoài ý muốn, lần hai là trùng hợp, lần ba thì là một điều ngẫu nhiên. Khoảnh khắc đó, thần Quang Minh đã dao động, chẳng lẽ người không thể giết tên dị đoan đó ư?

—— Người không cam lòng.

“Thì ra, còn có nhiều cá lọt lưới như vậy.” Thần Quang Minh phóng thần thuật, tay giơ cao quyền trượng: “Ta sẽ phán quyết cái chết của các ngươi!”

Quả cầu sáng vĩ đại lại lao xuống, Phoenix hóa thành phượng hoàng bay về phía quả cầu. Cục lông trên đầu Đỗ Trạch thấy thể bóng phát ra tiếng “chíp chíp”, như muốn đuổi theo chân Phoenix. Thế nhưng tiểu phượng hoàng đã dùng cái đầu nhỏ của nó cân nhắc chốc lát, cuối cùng vẫn ở ngay ngắn trên đầu tên ngốc nào đó: mama quan trọng hơn.

“Ầm!”

Thấy Phoenix và quả cầu đồng thời va chạm, Halpas hóa thân thành chim gáy phóng tới thần Quang Minh bằng tốc độ sấm chớp. Thần Quang Minh nhắc quyền trượng bắn ký hiệu ra, ký hiệu phát sáng trôi tới chỗ Halpas. Đúng lúc này, Belial quát khê một tiếng, một nửa người chủ động tiếp nhận ký hiệu, giúp đỡ cho Halpas.

Halpas cầu xé bức tường ánh sáng của thần Quang Minh, tính cướp đoạt quyền trượng trong tay người. Nhưng khi tiếp xúc với quyền trượng, một thể lực đáng sợ lan ra khỏi đó. Nó khiến Halpas bất động. Thần Quang Minh hừ lạnh một tiếng, quyền trượng lóe sáng, lúc này đây, Halpas không còn cách tránh thoát ký hiệu, y bị quyền trượng phá hủy thân cách và trở thành vị ma thần đầu tiên ngã xuống trong trận chiến này.

Thần Quang Minh xử lý Halpas xong, chưa kịp thấy lỗ đen xuất hiện, người đã bị kẻ khác đánh lén từ phía sau. Thần Quang Minh quay đầu lại, phát hiện kẻ đánh lén chính là chiến thần!

Chiến thần vốn định cướp lấy quyền trượng như Halpas, nhưng khi thấy kết cục của Halpas, hắn kiên quyết chặt phăng cánh tay nắm quyền trượng của thần Quang Minh.

“Chết tiệt!”

.

Trong tiếng gào thét căm phẫn của thần Quang Minh, quyền trượng rơi xuống cắm phập vào mảnh đất trước mặt Đỗ Trạch. Cánh tay cụt trên quyền trượng hóa thành bụi sáng tan đi, tên gốc gỗ quyền trượng đang ở ngay trước mắt, bản năng trong người thôi thúc cậu vươn tay chụp lấy nó.

.

Khi bàn tay chạm vào phần chuôi bóng loáng của quyền trượng, đôi mắt Đỗ Trạch buộc phải nhắm lại theo nhu cầu sinh lý. Khi mí mắt mở ra, xung quanh không còn Tu, không còn thần Quang Minh, không còn thứ gì nữa, chỉ có một không gian tối đen. Tựa như cậu đã lọt vào trong một bãi mực, tay cầm quyền trượng trôi nổi giữa bóng tối.

.

Đỗ Trạch đã từng thấy không gian tối đen này hai lần, một lần là trong mộng, lần còn lại là trong bánh xe thời gian, cả hai lần đều nhận được tín hiệu chấp chờn. Đỗ Trạch nghĩ tới đây, âm thanh đó lại vang lên, nhưng nó đã không còn hàm hồ hay ồn ào nữa, mà rành mạch như có ai đó nói thẳng vào tai cậu.

.

[Người có biết, tại sao người lại đến thế giới này không?]

.

“Đỗ Trạch!”

.

Nghe tiếng Tu, Đỗ Trạch sững sốt một lúc, khi hoàn hồn, cậu vẫn đứng đó, sự việc vừa rồi chỉ như một ảo giác. Đỗ Trạch ngẩng đầu và thấy thần Quang Minh đã thoát khỏi vòng vây của những vị thần khác, hung tợn vọt qua bên này. Độc giả ngốc nghếch hoảng sợ té dúi, phản xạ giờ quyền trượng lên.

.

Ngay khi Đỗ Trạch giơ quyền trượng, cả khung cảnh yên tĩnh lạ thường. Thần Quang Minh sừng sờ giữa trời, những người khác cũng bất ngờ nhìn chằm chằm tên gốc nào đó. Đỗ Trạch dòm một nửa quyền trượng còn nằm dưới đất, lại dòm nửa quyền trượng được hất chĩa vào thần Quang Minh, mặt không đổi sắc nói thầm: Avada Kedavra.

.

“Người dám — phá hủy nó?”

.

Xin lỗi nha boss đại nhân, tiểu sinh thật sự không biết nó là hàng dễ vỡ!

.

Đỗ Trạch được Tu che chở trong lòng, những vị thần khác tiếp tục truy đuổi thần Quang Minh. Cho dù bị chúng thần bao vây, thần Quang Minh vẫn nhìn đăm đăm vào quyền trượng bị đứt ngang, sắc mặt thay đổi luân phiên, cuối cùng, thần Quang Minh lấy lại bình tĩnh, có vẻ như không hề quan tâm, mà cũng như đã tháo gỡ được một gánh nặng.

.

“Không có quyền trượng, các người vẫn không thể chống lại ta.” Thần Quang Minh quét mắt nhìn mọi người, giọng nói lạnh băng: “Kiến chung quy vẫn là kiến.”

.

63. Chương 63

Tác giả: Hoàng hôn của chư thần

.

Ký hiệu phát sáng từ từ nổi lên rồi rơi xuống biển ánh sáng. Sos rất hài lòng, tuy rất tốn công, nhưng cuối cùng đã phá bỏ được phong ấn.

.

Từ lúc ký hiệu biến mất, đôi cánh dơi khổng lồ đã có chút động tĩnh, sau đó, nó đột ngột giương rộng, phá tan những ký hiệu còn sót. Ma thần đệ nhất từ từ hé mắt để lộ sắc tím sẫm gần như chuyển đen trong con ngươi sáng như đuốc. Bị đôi mắt đó nhìn chăm chú, Sos bỗng thấy nhột chí không nói nên lời, sự sợ hãi dần lan tỏa.

.

“Thần Nhân tộc?” Giọng nói Baal rất trầm, âm âm vang như tiếng sấm. “Brat đâu?”

.

Brat là tên thật của thần Quang Minh, cũng chỉ có ma thần đệ nhất này mới dám gọi thẳng tên của thần Quang Minh. Sos giờ mặc trạng, thủy tinh trên đỉnh hiện lên hình ảnh của chiến thần, lúc này thần Quang Minh đang giải quyết những ma thần vây công mình. Sos cố ý phóng đại hình ảnh của Tu và nói với Baal: “Thần Quang Minh đang tiêu diệt hậu duệ của ngài.”

.

Baal nhìn chằm chằm Tu có hình dáng gần giống với mình trong quả cầu thủy tinh, ánh mắt y tối sầm, cuối cùng nhìn về phía Sos: “Người thả ta ra, là muốn ta giải quyết Brat?”

.

Sos thầm hoảng sợ, ma thần Baal rất sắc bén, chỉ với một câu mà đã thăm dò được ý đồ của hắn. Hắn không đọc được suy nghĩ gì từ nét mặt nghiền ngẫm của ma thần Baal, vì thế Sos gật đầu, khen ngợi: “Ta cho rằng, ngài mới là người đứng đầu chúng thần thích hợp nhất.”

.

Baal nhìn xoáy vào mắt Sos rồi đứng dậy khỏi biển ánh sáng.

.

“Nguyên vọng của ngươi, ta sẽ nhận.” Baal nói: “Ta sẽ tìm Brat, bởi vì ta và hắn phải có một kết thúc.”

.

Nụ cười của Sos còn chưa kịp hiện thì đã nhiễm đỏ máu tươi, hắn cứng người cúi đầu nhìn bàn tay Baal thọc xuyên qua ngực mình. Baal rút thần cách từ trong cơ thể Sos, y nhìn Sos ngã xuống với nét mặt không cam lòng và tràn đầy hoang mang, thở dài: “Ta sẽ hoàn thành nguyên vọng của ngươi, vì thế, ta cần phải chữa trị thần cách của mình.”

.

Đây là câu nói cuối cùng mà Sos nghe được.

.

Ma thần đệ nhất liếc nhìn Sos chết không nhắm mắt, y vỗ cánh dơi rời khỏi đó. Trong biển ánh sáng, lỗ đen cắn nuốt thi thể của chủ thần Nhân tộc và biến mất trong mỹ mãn.

.

“Keng —— ”

.

Chiến thần thở hồng hộc thu hồi chiến ưng lùi ra sau. Hắn né tránh đòn tấn công từ thần Quang Minh. Hắn không nhớ đây là lần thứ mấy mình chém vào người thần Quang Minh. Dù tất cả công kích đều cắm vào người thần Quang Minh, hủy diệt toàn bộ cơ thể, thần Quang Minh vẫn sẽ sống lại ngay sau đó, không để lại một vết thương nào.

.

Điểm mạnh nhất của Thiên tộc không phải là công kích phá hủy, mà là khả năng trùng sinh.

.

Với cảnh giới này, tốc độ chúng thần đánh người còn thua xa tốc độ người trùng sinh. Thần Quang Minh cười lạnh, thần thuật lại được bắn ra, công kích của người không đa dạng, nhưng chỉ với trùng sinh và quả cầu ánh sáng, cho dù bị chúng thần vây đánh, người vẫn giết được ma thần Phoenix.

.

Ánh sáng tỏa quanh thân thần Quang Minh, người nhìn chư thần đã mỗi một, đầu đó vừa có thương hại lại vừa có thù hận: “Các ngươi không bao giờ thấy được hài cốt của ta đâu!”

.

Thấy quả cầu ánh sáng khổng lồ che lấp cả mặt trời, Belial ấn chặt miệng vết thương trên tay, răng nghiến lại. Nàng nhìn thoáng qua Tu có tướng mạo khá giống Baal, sau đó ném hai chị em Ma tộc khỏi chiến xa. Vị ma thần xinh đẹp đó điều khiển chiến xa bốc lửa, lấy tốc độ sao băng lao tới quả cầu ánh sáng như thái dương đó.

.

“Belial đại nhân —— ”

.

Verl hoảng hốt hét lên, Elise cũng che miệng đầy kinh ngạc. Trước những con mắt bên dưới, sao băng và thái dương dừng độ, ánh sáng lóa mắt cùng với sức gió kinh người làm ai cũng phải lấy tay che mắt lại. Sau cú nổ mạnh mẽ, bóng dáng Belial đã biến mất. Kể Phoenix, ma thần thứ ba ngã xuống.

.

Hai chị em Ma tộc khóc nức nở, thần Quang Minh bệ vệ nhìn xuống, người nhìn chăm chăm Tu một cách cố chấp, ma pháp lại được triệu hồi trong tay.

.

“Ta xem lần này còn ai có thể ngăn cản!”

.

Chiến thần thấy thế bèn xoay người bỏ chạy, Đan thì không biết trốn đâu. Tu hít một hơi, lần chiến đấu trước, hắn đã tiêu hao rất nhiều năng lượng, di chứng của việc chuyển đổi hình thái đã bắt đầu xuất hiện. Cho dù vậy, Tu vẫn cầm chắc thiên biến trong hình dạng ma đao, nở nụ cười khiêu khích với thần Quang Minh.

.

Thấy nụ cười vừa quen thuộc lại vừa xa lạ đó, thần Quang Minh không thể kiềm chế được. Cách đây rất lâu, mỗi lần người khiêu khích Baal, tên ma thần đó sẽ lại làm vẻ mặt khinh thường như thế này.

.

Đôi tay sắp triển khai thần thuật bỗng dừng bị bắt lấy, nguyên tố Quang Minh cũng dần dần biến mất dưới sự quấy nhiễu của đối phương. Thần Quang Minh ngỡ ngàng quay đầu, không ngờ lại còn có kẻ làm được việc này ——

.

“... Baal?”

.

Thần Quang Minh ngạc nhiên, âm tiết ngắn ngủi lọt vào tai mọi người. Đỗ Trạch ngẩng đầu nhìn ma thần đang khổng chế thần Quang Minh. Trông y thật sự rất giống bản trưởng thành của Ma tộc Tu, cặp sừng gấp khúc đó, đôi cánh dơi đó, mọi thứ đều giống hệt manh chủ.

.

Thần Quang Minh thoát đầu rất khiếp sợ, sau đó bắt đầu phẫn nộ: “Sao ngươi có thể thoát khỏi phong ấn? Là ai đã thả ngươi ra?!”

.

Ma thần Baal không trả lời, y nhìn Tu, trong đôi mắt chứa đựng tình cảm sâu sắc. Tu ngẩng đầu lên, hai Ma tộc cứ thế lẳng lặng nhìn nhau, không ai mở miệng. Nhận ra thần Quang Minh đang giãy dụa, Baal thu mắt lại, y giang rộng hai tay giữ chặt lấy thần Quang Minh.

.

“Brat, ta và ngươi phải có một kết thúc.”

.

Dao động từ người Baal càng lúc càng mạnh, khuếch tán ra xung quanh. Hồ quang điện màu đen nhảy nhót giữa hai người, cứ mỗi lần nhảy nhót là sẽ xé rách hư không. Nguồn sức mạnh kinh khủng đó còn phá hủy cả quy luật không gian. Cho dù là ma thần đệ nhất, năng lượng đáng sợ đó vẫn không phải thứ mà Baal có thể tiếp nhận được, y làm như thế rõ ràng là muốn đồng thời hủy diệt cả hai.

.

Thần Quang Minh đã nhận ra ý đồ của Baal, người ra sức giãy dụa: “Baal, ngươi...!”

.

“Lúc trước nếu không có kẻ đó can thiệp, ta đã giết chết ngươi rồi đi theo Iruri.” Ngữ điệu Baal tràn đầy vẻ mỉa mai. “Brat, ngươi không nên giết Iruri.”

.

“Đừng nhắc đến cái tên xỉ nhục Thiên tộc đó với ta!” Thần Quang Minh căm tức gào thét: “Thân là Thiên tộc mà lại đi yêu một Ma tộc, đã thế còn để lại huyết mạch dơ bẩn như vậy!”

.

Baal không nói gì, chỉ tiếp tục đẩy mạnh năng lượng. Cho dù thần Quang Minh có dùng tất cả sức lực để giãy dụa, người vẫn không tài nào rời khỏi Baal. Mắt thấy nguồn năng lượng sắp bùng nổ, lời nói của thần Quang Minh trở nên run rẩy.

.

“Ta không cam lòng... Vì sao các ngươi cứ nhất thiết bảo vệ tên dị đoan kia chứ...”

.

Baal im lặng trong giây lát, y trầm giọng nói: “Tương lai không thuộc về chúng ta, Brat.”

.

“!”

.
Không chút tiếng động, ánh sáng đen nuốt sống cả thần Quang Minh lẫn Baal, họ kết thành một quả cầu ảm đạm không ánh sáng, càng lúc càng nhỏ dần. Khi quả cầu chỉ bằng một cái đầu người, lỗ đen đại biểu cho quy tắc xuất hiện, nó cắn nuốt quả cầu đen rồi tan thành mây khói.

.
Tu vẫn luôn nhìn Baal, khi Baal và thần Quang Minh đồng thời biến mất trong quả cầu, hắn nhắm nghiền mắt, cơ thể đổ ập xuống.

.
“Tu!”

.

.
Trong di tích Chu Nho, chủ thần Chu Nho Garl nhìn ánh lửa ẩn hiện, cuộc chiến đã đến mức này, họ và thần Tinh Linh đang rơi vào thế cực không chết không dừng.

.
Trong chúng thần, tình huống của thần Chu Nho khá đặc biệt. Thể chất của Chu Nho vốn yếu nhất trong các chủng tộc, cho dù đã thành thần, tình huống này vẫn không được cải thiện, quy tắc thậm chí còn không thêm hạn chế bản thể thần Chu Nho ở lại thần giới. Nhưng dù vậy, những vị thần khác cũng rất hiếm khi bắt nạt thần Chu Nho, bởi vì rất ít thần có khả năng “chế tạo” — mỗi một thần Chu Nho đều có thể tạo ra con rối bảy sao đạt cảnh giới ngụy thần.

.
Garl bước vào quảng trường trung tâm của di tích Chu Nho, nơi này đại biểu cho “Sắc đẹp” nguyên chất, là trung tâm của cây Kabbalah. Quảng trường sắc đẹp lúc này vắng tanh, ở đó có một đại thụ được bao phủ bởi ánh nắng. Garl làm mặt quỷ với thần Tinh Linh. Động tác nhảy nhót với ánh nắng trên cây phối thêm trang phục diễn hài của hắn lại càng buồn cười hơn. Khi Garl ngừng nhảy, cả di tích Chu Nho bắt đầu rung động, tựa như một người khổng lồ bừng tỉnh khỏi giấc ngủ.

.
Tất cả mọi người đều biết rối máy của Chu Nho tộc có tổng cộng bảy sao. Rối máy bảy sao tương đương với một ngụy thần, nhưng hiếm ai biết được, Chu Nho tộc đã từng chế tạo một con rối tám sao, đổ ra bao nhiêu công sức, hao phí tâm huyết của toàn tộc mới tạo ra được con rối tám sao như thế.

.
Khi con rối tám sao hoàn thành, Chu Nho tộc đặt cho nó cái tên Kabbalah, từ cây sinh mệnh Kabbalah.

.
Nó chính là di tích Chu Nho.

.
Thần Tinh Linh giật mình vì di tích Chu Nho, họ rút về cây sinh mệnh, trợn mắt há hốc mồm nhìn nội thành di tích Chu Nho thông thả “bò lên”, quảng trường “vương miện” là đầu, quảng trường “trí tuệ”, “thấu hiểu” là vai, quảng trường “sắc đẹp” là trung tâm của nó. Sau mấy vạn năm, lần đầu tiên con rối tám sao này xé bỏ mặt ngoài vô hại và để lộ diện mạo vốn có.

.
Thần rừng di chuyển chậm nên bị Kabbalah vươn tay chụp lấy, không có đường phản kháng. Kabbalah nhét thần Tinh Linh vào miệng mình, hàm răng thép khép kín: “Lộp cộp.” Máu tươi trào ra.

.
Chủ thần Tinh Linh Corellon quan sát mọi thứ từ đằng xa, con rối máy tám sao đáng sợ đó đã đứng dậy hoàn toàn, nó đi từng bước một về hướng cây sinh mệnh. Chứng kiến sức mạnh kinh khủng của Kabbalah, Corellon không chút nghi ngờ, nó có thể phá hủy cây sinh mệnh chỉ trong giây lát. Phá hủy một con rối là một chuyện hết sức khó khăn, thế nên lúc này phải trực tiếp giết chết Chu Nho đang không chế con rối. Nhưng để tránh phát sinh tình huống này, Chu Nho đã bảo vệ bản thân rất kỹ càng.

.
Thấy ngôi sao thép bao bọc lên người Garl, Corellon khê cần đôi môi anh đào. Có một cấm thuật có thể giải quyết thần Chu Nho, dù sẽ hao tổn tới thần cách của nàng, nhưng trước tình huống này, nàng không được phép do dự. Corellon ra lệnh với thần Tinh Linh khác: “Dừng trận thần tiên.”

.
Các thần Tinh Linh nhìn nhau, trận thần tiên này dùng thần cách để nâng cao uy lực bắn cung. Thấy Kabbalah càng ngày càng gần, so với việc bị con rối giết chết, hao tổn một phần thần cách không tính là gì cả. Các vị thần Tinh Linh tiến hành thiết lập trận thần tiên, Corellon đứng chính giữa trận, tay cầm một chiếc cung vàng. Nàng dùng nhánh cây sinh mệnh tạo thành mũi tên rồi nhắm ngay Garl.

.
Trận tiên phát động, cơ thể Corellon sáng dần lên, nàng kéo rộng cánh cung, khi khí thể đạt đến đỉnh điểm thì thả dây. Mũi tên rực sáng xuyên thấu không gian, cắm xuyên qua người Garl!

.
Thần thuật của loại tiên kỹ trúng đích tuyệt đối này tuy uy lực không lớn, nhưng với thể chất yếu ớt của Chu Nho thì đó không gì một nhát trí mạng. Lỗ đen xuất hiện rất đúng giờ, thu nhận thi thể của chủ thần Chu Nho.

.
“Học... Học...”

.
Corellon ngồi dưới đất thở dồn dập, những vị thần Tinh Linh khác cũng đã mệt mỏi. Nàng nhìn Kabbalah kịp ngừng động tác trước khi ôm lấy cây sinh mệnh, một nụ cười xuất hiện trên gương mặt xinh đẹp. Nhưng đúng lúc này, chủ thần Tinh Linh bị kẻ khác đâm xuyên thần cách từ phía sau. Một dòng máu đỏ trào ra khỏi khoe miệng Corellon, nàng gắng gượng quay đầu, nhìn nữ thần nhện sau lưng. “Vi... sao... ?”

.
Nữ thần nhện cười khanh khách rút đoản đao ra.

.
“Ta muốn trở thành thần tối cao, đành phải để ngươi hy sinh vậy.”

.
Corellon nhắm chặt hai mắt, cơ thể mảnh khảnh ngã nhào xuống đất. Lỗ đen rất bình đẳng mang chủ thần Tinh Linh đi.

.

.
Cuộc chiến tại Long đảo đã đến hồi kết, chủ thần Long tộc Io nhìn chăm chăm tử thần Louis, qua nhiều lần thăm dò, hắn đã tìm được vị trí chiếc hộp sinh mệnh của đối phương.

Muốn giết chết phù thủy thì phải phá hỏng chiếc hộp sinh mệnh của họ, cho nên một vài phù thủy sẽ tìm nơi bí ẩn giấu đi hộp sinh mệnh của mình; nhưng có một số lại rất tự tin về thực lực của bản thân nên chọn cách giữ chiếc hộp đó trên người, họ cho rằng đó mới là chỗ an toàn nhất. Louis hiển nhiên là kẻ thuộc về sau, y giấu chiếc hộp sinh mệnh nơi tay phải mình.

.

Io hóa thân thành Bạch Long phun sương giá, Louis dùng lưỡi hái chém đi băng sương. Lúc này, phía bên phải bỗng truyền đến dao động không gian, Louis quay đầu và phát hiện Ngân Long Io đã dịch chuyển sang bên phải y. Thân là Long thần chín mặt, Io có thể dùng tất cả các khả năng của rồng, dù là Sắc Long, Bảo Thạch Long hay là Kim Long.

.

Io biến thành Kim Long có khả năng khắc chế Vong Linh, móng vuốt chứa thần lực chộp mạnh vào tay phải Louis định xé rách nó. Tuy nhiên, phản ứng của Louis khá kỳ quái, y không thèm để ý đến điểm yếu đang bị đe dọa mà chỉ cầm lưỡi hái tử thần vẽ một đường trên bụng Io.

.

“Xoẹt!”

.

Io đè phần bụng bị thương, nhìn tử thần mục nát thành cát biến mất trong không khí. Hắn thấy rất khó hiểu, phù thủy đó bỏ mặc chiếc hộp sinh mệnh của mình chỉ vì muốn tạo một vết thương nhỏ trên người hắn?

.

“Chủ thần.”

.

Thiện thần định đến gần Io thì chủ thần của họ đột nhiên khom lưng xuống bắt đầu run rẩy: “Đừng tới đây!”

.

Io cảm nhận được một luồng khí lạnh rót vào cơ thể hắn thông qua miệng vết thương, bắt đầu hóa đông linh hồn hắn, tiếng cười khục khặc của tử thần quanh quẩn trong đầu.

.

[Ta rất hài lòng với cơ thể của ngươi, tặng nó cho ta đi.]

.

“Đừng... hòng...”

.

Io nhắm chặt mắt, nỗ lực dùng ngọn lửa linh hồn của bản thân gạt đối phương ra ngoài, nhưng đối mặt với kẻ thù chuyên về linh hồn, linh hồn hắn vẫn bị ăn mòn từng chút một.

.

Phù thủy đó xâm chiếm linh hồn hắn, mưu đồ trở thành chủ nhân của cơ thể này.

.

Io mở mắt, ánh mắt nhớ nhung quét quanh Long đảo. Hắn hít sâu một hơi, không chút do dự tự nổ thần cách.

.

“Ầm —— ”

.
Ánh sáng mãnh liệt đó xuất hiện được một chốc thì bị lỗ đen cắn nuốt, lỗ đen cuốn đi cú nổ, nó nhá lên một cái, như đang ợ hơi thỏa mãn.

.
Thú tộc, Nhân tộc, Thiên tộc, Ma tộc, Chu Nho, Tinh Linh, Vong Linh, Long tộc, tất cả tư liệu đã thu thập xong.

.
Quy tắc biến mất ngay trên Long đảo, tiếp theo, nó xuất hiện trong cột sáng ở vùng đất thất lạc. Bởi vì đại lục chính, phản diện đã kết hợp, Kim Tự Tháp bị đè nén nên đâm hồng để lộ mắt không gian bên dưới. Lỗ đen với hình dáng xoắn ốc xé mở vùng trời trên vùng đất thất lạc, khí tức màu đen tạo nên một vòi rồng kéo dài xuống dưới, ngay khi tiếp xúc với mắt không gian, chúng kết thành thực chất, đông lại thành chân tháp, thân tháp, đỉnh tháp.

.
Khi tháp đen xuất hiện, cột sáng được tạo nên từ vô số điểm sáng bỗng thít chặt lại, sau đó đột ngột khuếch tán. Lớp tinh thể băng bên dưới vỡ nát ngay khi bị bức tường ánh sáng lướt qua. Lúc bức tường vươn ra khỏi vùng đất thất lạc, lớp màng ngoài cùng như bong bóng bị chích lủng và biến mất ngay sau đó. Cả đại lục hoảng sợ ngóng về phía vùng đất thất lạc, thẳng hướng cột sáng khổng lồ cao chọc trời. Dưới cái nhìn chăm chú của chúng sinh, cột sáng như mất hết năng lượng tan biến từ dưới lên để lộ một ngọn tháp màu đen.

.
Tòa tháp đó rất khó mà hình dung được, rõ ràng có thể nhìn thấy toàn cảnh, nhưng nó lại mang đến cho người ta ảo giác cao vô tận. Ở bất cứ ngõ ngách nào trên đại lục, ngẩng đầu lên đều sẽ thấy được tòa tháp đó. Đây là thần tháp mà quy tắc kiến tạo, ngay khi thần tháp xuất hiện, cả đại lục náo loạn, dù là sinh linh hay thần linh cũng đều giống trống khua chiến tiến tới vùng đất thất lạc.

.
Qua cửa sổ, Đỗ Trạch nhìn thấy thần tháp ở phương xa, loáng thoáng nghe được tiếng gọi ý thanh thúy từ hệ thống.

.
Hệ thống: Hệ thống thần tháp đã được mở, chào đón người chơi hăng hái tham dự ^^

.
Tên gốc , cậu dời mắt nhìn Tu đang nằm trên giường. Bây giờ là ngày hôm sau của trận chiến. Khi đó, Tu hôn mê, Rachel dẫn quân đoàn sấm sét tới. Kim Long thừa dịp Hắc Long sơ suất đánh trả lại rồi mang Eric bỏ đi, Nhân tộc còn sót lại cũng kích động chạy trốn. Thú tộc không đuổi theo, họ bắt đầu xử lý chiến trường, nghỉ ngơi và xây dựng lại bộ lạc, tiến hành mai táng cho những người đã khuất.

.
BOSS cuối nay đã bị đẩy ngã, quy tắc cũng đã cập nhật tư liệu xây dựng thần tháp, giờ chỉ còn chờ manh chủ leo tháp trở thành thần tối cao nữa thôi.

.
Vừa nghĩ tới ba chữ “thần tối cao”, Đỗ Trạch đồng thời cảm nhận được một chút bất an trong sự phấn khởi. Cậu chưa bao giờ quên hình ảnh đã thấy trong hành lang không-thời gian, bóng dáng đó đau khổ giãy dụa nhưng không thể giữ được người quan trọng nhất của mình, mỗi lần nhớ là mỗi lần trái tim cậu đau đớn hơn một chút.

—— Trở thành thần tối cao thì sao chứ! Cả thế giới chỉ còn lại một mình người!

.

Tới tận bây giờ, Đỗ Trạch mới biết người mà Tu giữ lại là ai, không phải Vivian, không phải bất cứ người nào trên thế giới này, mà là... cậu.

.

Đỗ Trạch nhìn tay mình.

.

Cậu sẽ biến mất ư?

.

64. Chương 64

Độc giả: Huấn luyện, kiểu hần không giống với tôi!

.

“Cốc, cốc.”

.

Tiếng đập cửa khe khẽ vang lên đánh thức Đỗ Trạch, cậu mở cửa và thấy Nina đang bê thức ăn.

.

“Tối giờ ăn rồi.”

.

Nina bước tới đặt thức ăn lên bàn, nàng nhìn Tu bất tỉnh trên giường, thận trọng hỏi: “Hần, hần vẫn còn hôn mê sao?”

.

Đỗ Trạch gật đầu rồi ngồi xuống bàn dùng cơm. Nina ngồi đối diện Đỗ Trạch, chiếc đuôi đỏ rủ xuống hươ qua hươ lại, dường như khá bất an. Sự tồn tại của kẻ đó quá mãnh liệt, cho dù đang trong trạng thái hôn mê, hơi thở của hần vẫn dũng mãnh xâm chiếm từng tấc không khí quanh thân, không chỗ nào là không có sự hiện hữu của hần.

.

Cho dù vậy, Nina vẫn phải nhìn Đỗ Trạch, làm thế nàng mới cảm thấy an tâm. Chỉ cần nhìn vào gương mặt nghiêng bình tĩnh của thanh niên tóc đen, nàng như được cứu rỗi từ nỗi đau mất đi thần minh và tộc nhân.

.

Thấy Đỗ Trạch sắp nhìn qua, Nina vội vàng dời tầm mắt, cuống quýt tìm một đề tài để nói: “Đỗ Trạch, người có định làm gì tiếp theo không?”

.

Đỗ Trạch định gấp thức ăn trong đĩa thì bỗng dừng lại, sau đó ngoặt qua chỉ về phía thần tháp xa xa, ý nghĩa thì không cần nói cũng biết.

.

“Người muốn đến thần tháp...” Nina thất vọng rủ đuôi, trải qua kiếp nạn này, bộ lạc cần được nghỉ ngơi và hồi phục trong một khoảng thời gian dài, mà nàng thân là tư tế thì không thể bỏ đi. Nói cách khác, họ sẽ phải chia lìa. Nina nhìn Đỗ Trạch đang bình tĩnh ăn cơm, lại nhìn Tu đang hôn mê. Đây là cơ hội duy nhất của nàng, một khi kẻ đó tỉnh lại, nàng không dám đến gần. Nina hít sâu rồi hạ quyết định.

“Đỗ Trạch, ta có một chuyện muốn cho người biết.”

.

Hử? Đỗ Trạch buông dao nĩa, thấy thiếu nữ tai cáo đối diện mở to cặp mắt ướt át nói với hắn: “Ta thích người.”

.

Đỗ Trạch... Đỗ Trạch chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày cậu được một em gái dễ thương tỏ tình, phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là hoảng sợ! Hơn nữa còn bị hù đến trống rỗng đầu óc, chỉ biết hoảng sợ theo bản năng! Đỗ Trạch phản xạ nhìn về phía Tu, thấy manh (ma) chủ (vương) vẫn trong trạng thái rất rất an toàn, phần hồn trào ra của tên ngốc bắt đầu quay về vị trí cũ. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện phải đáp lại Nina, linh hồn đang được tên ngốc nuốt một nửa thì nghẹn lại nơi yết hầu, không nói nên lời.

.

Thấy Đỗ Trạch như thế, đôi tai của Nina ỉu xiu sụp xuống, ánh sáng nơi đôi mắt quyến rũ ảm đạm dần.

.

“Người và hắn... thật sự có quan hệ đó?” Nina dời mắt lên người Tu, nàng nói khẽ: “Lần trước ở tế điển, ta thấy hắn hôn người.”

.

Nét mặt Đỗ Trạch không mấy may thay đổi, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, lỗ tai bên dưới mái tóc đen của tên ngốc đỏ bừng lên. Khí thế của Tu quá mạnh, bởi vậy cho dù chuyện hắn làm có khác người đến đâu thì khi vào mắt người ta cũng sẽ biến thành điều hiển nhiên, do đó tính vô lý đã bị bỏ qua. Đỗ Trạch nghĩ lúc này mình phải nói gì đó, nhưng nhìn Nina một hồi lâu, cuối cùng hắn chỉ biết im lặng gật đầu.

.

Đôi tai Nina hoàn toàn sụp xuống. “Người không thích ta, vì ta là giống cái sao?”

.

... Thế quái nào lại chuyển sang tình yêu bất đồng giới tính rồi?!

.

Hồ ly tinh đó có vẻ sắp khóc đến nơi, Đỗ Trạch hoàn toàn không biết an ủi đối phương như thế nào. Vì rào cản xã giao quá lớn, tên ngốc luôn rất ít nói, cái chuyện an ủi đồng viên người khác đối với cậu mà nói thật sự là khiêu chiến vượt cấp. Đỗ Trạch cầm nín nửa ngày, cuối cùng vẫn kiên quyết nói thật.

.

“Tôi thích nữ, không thích nam.”

.

Đôi tai Nina vừa dựng lên được một chút thì bỗng nghe Đỗ Trạch nói tiếp: “Nhưng tôi thích Tu.”

.

“Chỉ thích Tu, không liên quan đến giới tính.”

.

Đỗ Trạch nói xong cũng phải sững sốt, vì một tay đực rửa mà đi chối từ lời tỏ tình của một em gái dễ thương, nếu còn ở lúc trước thì đó là chuyện không thể tưởng tượng được. Giờ cậu làm thế, vậy mà trong lòng không có một chút gì gọi là hối hận và do dự.

.

“... Thật ra, ta đã biết trước kết quả, nhưng ta vẫn muốn nói cho người biết trước khi người đi.” Nina nở nụ cười nhạt khiến người ta đau lòng với Đỗ Trạch. “Người rất dịu dàng, Đỗ Trạch. Lần sau đừng đối xử quá tốt với một hồ ly, nó sẽ bị thuần phục đấy.”

.

Đỗ Trạch giật mình nhìn thiếu nữ tai cáo bỏ chạy, chiếc đuôi đỏ rực cùng với đôi tai nhảy nhót không ngừng, giống như là một ngọn lửa đang dần tàn lụi.

.

“—— Thật đáng tiếc?”

.

Âm thanh trầm ấm đột ngột truyền vào tai hù Đỗ Trạch nhảy căng lên, Đỗ Trạch còn chưa kịp quay đầu đã bị Tu nhấc bổng rồi đặt lên giường. Đỗ Trạch ngồi bên mép giường, hai tay chống cằm sau, trước mặt cậu là Tu trong lột Ma tộc. Ma tộc đó khom lưng xuống, gần như dán vào mặt cậu, thậm chí còn thấy rất rõ đôi đồng tử dài mảnh sẫm màu.

.

“Em hối hận ư? Từ chối một thiếu nữ xinh đẹp như thế.”

.

Mái tóc đen dài trượt xuống từ vai Tu và đáp lên người Đỗ Trạch. Tu khẽ ve vuốt phần gáy Đỗ Trạch, dục vọng kiểm soát mãnh liệt trào dâng.

.

“Cho dù em hối hận, ta cũng sẽ không buông em ra.”

.

Bấy giờ Đỗ Trạch mới kịp phản ứng, cậu dần mặt ra, lắp bắp hỏi: “Anh, đã tỉnh từ lúc nào?”

.

“Ta nghe em nói,” Trong khoảng cách rất gần, Tu nở nụ cười, đôi mắt tím sung sướng nheo lại. “Em thích ta.”

.

Nét mặt Ma tộc đó tràn đầy vui sướng, vui sướng đến độ muốn nuốt chửng người trước mắt vào bụng, hòa quyện trong máu thịt. Cho đến tận bây giờ, Đỗ Trạch chưa từng thấy Tu vui mừng đến vậy, như lấy được món quà mà mình đã chờ rất lâu, rõ ràng thích chết đi được, thế mà lại không nở xé bao. Thấy Tu như thế, Đỗ Trạch chà chà lỗ tai đang nóng lên. Cậu muốn Tu luôn tiếp tục vui vẻ thế này.

.

“Ừ, tôi thích anh.”

.

Đôi con ngươi của Tu hơi co rút, lúc này đây, hắn không còn phải thừa dịp đối phương say rượu để mà tự lừa mình dối người, cái người khiến hắn khát vọng đó trưng vẻ mặt nghiêm túc nói lời thích hắn. Tu nghĩ hắn đã thích Đỗ Trạch đến cực hạn. Người này lần nào cũng có thể làm hắn không kiềm chế được, càng lúc càng không thể kiềm chế.

.

Giống như một loại nghiện.

.

“Một khi đã như vậy...” Âm thanh từ tính của Tu vì dục vọng mà trở nên trầm thấp, nồng đượm ma tính và quyến rũ. “Chúng ta làm đi.”

.

Không đợi Đỗ Trạch mở miệng, tay Tu đã cầm lấy phân thân của Đỗ Trạch. Vị Ma tộc đó hoàn toàn mất đi kiên nhẫn cởi quần áo Đỗ Trạch, một tiếng “xoẹt” vang lên, tia hồ quang điện bé tí chớp sáng, chiếc quần Đỗ Trạch đã anh dũng hy sinh, trở thành kẻ bỏ mạng dưới tay Ma tộc. Tu khẽ nhào nặn phân thân Đỗ Trạch, ngón tay thon dài dán lên tính khí, sắc đen của móng tay cực kỳ rõ ràng. Đỗ Trạch cứng đờ người, Tu nhảy bèn phát hiện ra điều này, hần liếm liếm tai Đỗ Trạch, ái muội nỉ non: “Ta sẽ làm em thoải mái...”

.

Lỗ tai mẫn cảm đỏ lên ngay khi bị liếm, sau khi Tu dời đi, Đỗ Trạch che lỗ tai đỏ bừng, mắt trừng lớn nhìn Tu ngồi xổm xuống trước người cậu. Tu nắm vật đã dần đứng lên, hần rũ mi mắt, đầu lưỡi đỏ tươi vươn ra liếm nhẹ lên đỉnh phân thân.

.

“Tu... !”

.

Âm cuối của Đỗ Trạch run run, cậu hít một hơi, chỉ kịp phun ra tên của đối phương. Mới vừa rồi, Ma tộc đó cúi đầu ngậm cả tính khí cậu vào miệng. Bất kể là đối với xúc giác hay thị giác, thứ kích thích này vẫn quá lớn, Đỗ Trạch muốn bứt ra lui về sau theo bản năng, nhưng Tu đã giương rộng cánh dơi bao vây hai người từ bốn phía, chặn hết mọi đường thoát của Đỗ Trạch.

.

Tu mút phân thân cậu, tay giữ phần gốc, ban đầu thì có chút mới mẻ vụng về, nhưng càng về sau lại thuần thực hơn. Đầu lưỡi ẩm ướt dán lên tính khí, tựa như một con rắn chuyển động qua lại, từng chút từng chút tìm ra nơi mẫn cảm nhất của Đỗ Trạch, đè ép cọ xát. Đỗ Trạch bị kích thích đến nổi ngón chân đều cong cả lên, cậu khom lưng xuống, run rẩy luồn tay vào tóc Tu, đầu ngón tay siết chặt.

.

Tiếng liếm mút ái muội vang lên rõ ràng, dưới sự hầu hạ của Tu, Đỗ Trạch nhanh chóng từ bỏ, cậu định đẩy Tu ra, tiếng nói mềm mại lần một chút rung động.

.

“... Mau, buông ra...”

.

Nhưng Tu chỉ tóm chặt đôi tay vô lực của Đỗ Trạch, hần không ngừng động tác nơi đầu lưỡi, ngược lại tăng thêm cường độ liếm mút. Đỗ Trạch thấy Ma tộc đó giương mắt nhìn thẳng mình, đôi ngươi màu tím tràn ngập sự dụ dỗ và dục vọng khó tả.

.

“!”

.

Đỗ Trạch hơi nhắm mắt, thoáng thất thần nhìn Tu. Tu nở nụ cười, vươn tay lau đi dịch thể còn dính nơi khóe miệng, chất lỏng màu trắng hình thành nên sự tương phản mãnh liệt với móng tay đen. Hần ngó đăm đăm Đỗ Trạch còn đang chìm trong mơ hồ, người đó có vẻ vẫn còn ngây ngất với dư vị, đôi môi khẽ nhếch nhẹ nhàng thở dốc, vẻ mặt mất đi sự lạnh lùng vốn có và lộ ra một thứ sắc hương kỳ dị. Tu dùng nước bọt liếm ướt ngón giữa, hần nhắc chân Đỗ Trạch lên, lần mò ra phía sau.

.

Khi ngón tay vào được một đốt, Tu ngừng động tác, đôi mắt tím lặng lẽ quan sát Đỗ Trạch. Trước mắt hắn, hô hấp Đỗ Trạch dồn dập hơn rất nhiều, cơ thể run nhè nhẹ chứng tỏ người này đang che dấu sự sợ hãi.

.
“ ... ”

.
Tu khép cánh lại và rút ngón tay ra khỏi cơ thể Đỗ Trạch. Hắn đứng lên, vỗ về cần cổ Đỗ Trạch, nói nhỏ: “Khi nào em nói muốn, ta sẽ lại tiến vào.”

.
Đỗ Trạch ngây ngốc, lần đó tuy Long tộc đã tạo bóng ma trong lòng cậu, nhưng sau lời giải thích của manh chủ cậu đã không còn để ý nữa. Cậu thật sự không ngờ Tu lại vì thế mà kiềm nén dục vọng của mình.

.
“Nhưng bây giờ...” Ma tộc kéo tay cậu đặt lên nơi nóng bỏng của mình, âm thanh khàn đục vì dục vọng: “Em cũng phải ngâm giúp ta, hửm?”

.
... Thôi được rồi, Ma tộc quả nhiên là chủng tộc không biết tiết chế.

.
Độc giả ngốc nghếch cân nhắc một chút rồi quyết định có qua phải có lại. Khi Đỗ Trạch cởi quần Tu, vươn tay nắm chặt cự vật đó, tên ngốc mới bất giác nhận ra rằng — hình như có gì đó không đúng?

.
Đỗ Trạch mặt không đổi sắc ngẩng đầu đối mặt với Tu, giọng nói cứng nhắc đều đều. “Từ khi nào anh, lại như thế này?”

.
“Từ lúc xem quyển sách đó của em.” Tu khẽ nheo mắt, tựa hồ có chút chưa mãn nguyện: “Quyển sách kia đâu? Ta muốn xem hết toàn bộ.”

.
Đồng nhân văn: Em chỉ có thể giúp anh đến đây.

.
Đỗ Trạch âm thầm khiếp sợ vì sức chiến đấu kinh người của quyển đồng nhân, cho dù đã bị phong ấn, cuốn sách yêu nghiệt đó vẫn còn ảnh hưởng khá sâu. Bây giờ tên ngốc mới nhận ra, Tu đã thực hành nội dung đã xem trong quyển đồng nhân đó lên người cậu một lần. Cậu có nên may mắn khi Tu chỉ xem được cảnh quay tay, khẩu X, play Nhân tộc không nhỉ? Nếu manh chủ thấy được phần play đạo cụ và play xúc tua đằng sau thì, sâu trong tâm khảm Đỗ Trạch mách rằng cậu sẽ chết mất. Giờ tuy manh chủ không xử lý cậu, nhưng chắc chắn sẽ chơi chết cậu. Độc giả ngốc nghếch thật sự muốn khóc quá, đâu phải chỉ mới lần đầu cậu cảm nhận được ác ý của thế giới này chứ. Tại sao khi xuyên không cậu lại mang bên người cái thứ hung khí giết người giết ta kia chứ, rốt cuộc đại thần xuyên không đã hận thù gì cậu?

.
Thấy Đỗ Trạch giả chết không trả lời, Tu vút đề tài về cuốn đồng nhân qua một bên, hắn dè dặt gáy Đỗ Trạch, im lặng thúc giục Đỗ Trạch hành động.

.
Đỗ Trạch nhận mệnh rũ mắt xuống, cậu nắm tính khí của Tu, học theo Tu liếm phần đỉnh một chút. Nhất thời, hô hấp của Tu nặng thêm vài phần, hắn nhéo nhéo gáy cậu, vừa tán thưởng lại vừa trấn an. Kế tiếp,

Đỗ Trạch bắt đầu khó khăn hơn, tên ngọc nhìn phân thân to lớn với gân xanh dày đặc, vô cùng cảm phần. Huấn luyện, kiểu của hắn không giống với tôi!

“Em có thể...” Tu nhận ra sự chần chừ của Đỗ Trạch, hắn trấn an vuốt ve cổ cậu, hướng dẫn ấn cậu về phía mình.

Đỉnh phân thân đã chạm vào môi Đỗ Trạch. Đỗ Trạch hít sâu một hơi, cậu hé miệng, thử nuốt nó vào. Mùi vị nồng đượm của Tu xâm chiếm các giác quan nơi cậu. Đầu tiên, Đỗ Trạch ngậm lấy phần đỉnh, sau đó đẩy vào từng chút một, khi đã nuốt được một nửa thì cậu thấy miệng đầy tràn, đầu lưỡi không còn chỗ nào để len lỏi, chỉ có thể bắt lực di chuyển tán loạn xung quanh để tìm kiếm chỗ đặt chân. Nhưng chính sự di chuyển và đè ép mềm mại này đã cho kẻ xâm lấn một kích thích không gì sánh bằng.

Mắt Tu hoàn toàn híp lại, bên trong hiện lên dục vọng âm trầm, hắn vô thức đè mạnh Đỗ Trạch hơn. Khoang miệng người nọ đã ẩm áp lại còn ướt át, khiến hắn không kiềm được xâm nhập vào sâu hơn. Đỗ Trạch vốn định lui lại một chút để lấy hơi, nhưng lại bị đè đến mức không thể không nuốt vào, gần như là chạm tới yết hầu. Đỗ Trạch phát ra những tiếng nước nhỏ nhỏ vụn, cậu thật sự không thể khống chế mà dùng răng nanh cọ lên thứ trong miệng một chút. Cảm giác đau đớn bé nhỏ kích thích Ma tộc, Đỗ Trạch thoáng thấy vật đó lại lớn hơn vài phần, ngay cả đầu lưỡi cũng khó mà di chuyển.

Tu thấy người bên dưới ngược mắt lên, con ngươi màu đen toát ra một sự bất lực và cầu xin, điều đó khiến hắn mất đi nhấn nạy đẩy vào một cái. Đỗ Trạch bị đâm tới yết hầu, gần như theo phản xạ mà nôn khan, cổ họng mấp máy lại kích thích phần đỉnh. Tu phát ra tiếng thở dài nặng nề, khi sắp bắn thì vội rút phân thân ra.

Tuy Tu lấy ra rất đúng lúc, nhưng vẫn có ít dịch thể bắn lên mặt Đỗ Trạch. Đỗ Trạch bất chấp điều đó, cậu nghiêng qua một bên ho khan vài tiếng, nhu cầu sinh lý trước mắt cần phải thỏa mãn. Tu tháo kính Đỗ Trạch ra, dùng đầu ngón tay lau đi chất lỏng trong suốt đọng nơi khóe mắt cậu. Hắn ôm Đỗ Trạch vào trong ngực rồi nằm lên giường, giọng nói khàn khàn để lộ một sự thỏa mãn biếng nhác.

“Em làm tốt lắm.”

Đỗ Trạch đã hết sức để phát biểu cảm nghĩ, cậu chỉ thấy miệng mình chua chua, cam chịu chôn mặt vào ngực Tu, mặc cho đối phương dùng cánh bao bọc lấy cả hai, tựa vào nhau mà ngủ.

65. Chương 65

Nhân vật chính: Ta muốn ở bên em mãi mãi

Nằm trên giường cả một buổi chiều, lúc chạng vạng tỉnh dậy, tay hay chân Đỗ Trạch đều yếu ớt.

Tu không ở trong phòng, Đỗ Trạch nhìn qua cửa sổ phát hiện Tu đang nói chuyện với Rachel, hai chị em Ma tộc yên lặng đứng sau Tu, trông như một cặp thị nữ ngoan ngoãn. Thấy Đỗ Trạch tỉnh, Tu nói thêm vài câu với Rachel và hai chị em rồi lập tức trở về phòng.

Đỗ Trạch muốn xuống giường, nhưng ngay khi mở chăn ra, cơn gió lạnh xộc vào nhấc nhờ cậu vẫn còn đang ***. Tên gốc cứng người, cậu lườm chiếc quần đã hy sinh, đôi mắt trông ngóng lia về phía Tu: "... Quần."

.

Tu cong môi, hần nhìn chăm chăm Đỗ Trạch trông thì bình tĩnh nhưng thật ra lại rất luống cuống, tay vươn tới thò vào trong, sung sướng nói: "Vây cũng tốt, ta thích em chờ trên giường."

.

Thấy tay Tu sắp đụng đến nơi nguy hiểm, Đỗ Trạch thoáng co chân, quyết đoán triển khai đề tài mới, hùng hăng nói chuyện nhân sinh với manh chủ.

.

"Lúc này các anh, nói chuyện gì."

.

"Họ đang dựng truyền tống trận ma pháp." Tu tóm lấy mắt cá chân Đỗ Trạch, cảm thụ làn da bóng loáng dưới lòng bàn tay. "Cần một ngày, chỉ cần kích hoạt xong, sẽ có thể truyền tống thẳng đến thành Agares."

.

Thần tháp ở trong vùng đất thất lạc, hiện giờ đại lục chính phản đã trùng khớp, bởi vậy thành Agares lúc này vây quanh vùng đất thất lạc nghiêm nhiên xuất hiện ở đại lục chính diện, muốn vào được vùng đất thất lạc thì phải thông qua thành Agares một lần nữa. Vừa nhắc đến bắt dạ thành Agares, Đỗ Trạch nghĩ ngay đến em gái mị ma xinh đẹp kia. Độc giả gốc gốc muốn che mặt, nhớ khi trước cậu còn cố gắng thu hoạch hậu cung vì manh chủ, giờ đừng nói là hậu cung, bản thân cậu đã bắt đầu một cuộc sống không xấu hổ không thiếu kiên nhẫn với manh chủ rồi.

.

Bị Tu làm cho ngứa ngáy, Đỗ Trạch lại rút chân, tiếp tục bắt đề tài: "Thần tháp xuất hiện."

.

"Ừm." Tay Tu ve vãn qua lại nơi đùi Đỗ Trạch, cặp mắt tím sẫm hơi nheo lại thoáng lộ ra dã tâm. "Ta sẽ bước lên nó, sau đó trở thành thần tối cao."

.

Nhân vật chính Tu khiêu chiến ngôi thần, đây là nội dung mà Hồn huyết biểu đạt. Thân là độc giả, Đỗ Trạch không có bất cứ nghi ngờ nào với việc Tu trở thành thần tối cao, giống như cảm giác tự hào tin chắc thẳng nhóc ưu tú nhà mình sẽ giành được ngôi thứ nhất. Nhưng hiện giờ cậu lại hơi bất an, không biết là vì bức tranh nơi hành lang không-thời gian, hay là vì ảo giác trong trận chiến mới đây.

.

"..."

.

Đỗ Trạch muốn cho Tu biết về bức tranh cậu đã thấy ở hành lang không-thời gian, nhưng miệng cậu khép mở nhiều lần, làm thế nào cũng không thể bật ra. Cậu bị cấm nói. Điều này càng khiến Đỗ Trạch thêm hoảng sợ, bởi vì thứ che giấu này đã chứng tỏ những gì cậu thấy trong hành lang không-thời gian sẽ xảy ra, cho nên cấm spoil. Lần đầu tiên, Đỗ Trạch không muốn Tu trở thành thần tối cao. Cậu nhìn Tu, cuối cùng do dự cất tiếng: "Vì sao... lại muốn thành thần tối cao?"

.

Đôi tay đang nắn nã của Tu dừng lại. Hần nhìn Đỗ Trạch, người này không phải thần, thế nhưng ngày nào cũng hoàn tác, không già, không chết, đáng sợ hơn bất cứ vị thần nào.

.

Hắn không quan tâm bối cảnh và thân phận của Đỗ Trạch, nhưng hắn lại quan tâm đến sự chênh lệch giữa mình và Đỗ Trạch.

“Trở thành thần minh sẽ có sinh mệnh vĩnh hằng, nếu có được quyền lợi tối cao, không gì có thể can thiệp vào chúng ta.”

Tu ấn Đỗ Trạch vào ngực, cảm khẽ chạm vành tai và tóc mai của Đỗ Trạch.

“Ta muốn ở bên em mãi mãi.”

Đỗ Trạch nhắm mắt, trái tim trào dâng tình cảm chua xót, sưng tấy đến phát đau. Người nói sẽ ở bên cậu mãi mãi chính là Tu, không còn là nhân vật chính vì hủy diệt thế giới mới muốn thành thần của Hỗn huyết. Người này đã thay đổi rất nhiều. Cậu không muốn ngăn Tu trở thành thần tối cao, từ lúc bắt đầu, vị trí tối cao đó là thứ mà Tu nên có được.

Về phần bức tranh ở hành lang không-thời gian, nếu như tình tiết của Nhất Diệp Tri Khâu là để Tu thành thần tối cao, sau đó cướp đi người quan trọng nhất của hắn, thì giờ, người quan trọng nhất của Tu đã đổi thành cậu, đây có lẽ là tin xấu nhất. Đỗ Trạch nghĩ, bản thân không có trong kịch bản, vậy thì sẽ có thể tìm được chủ nhân của giọng nói đó, tránh cái kết cục bi ai nhất.

Ngày hôm sau, truyền tống trận ma pháp hoàn thành, họ chuẩn bị mọi thứ để xuất phát đến thành Agares. Khi rời khỏi bộ lạc, tù trưởng Sal đã dẫn tất cả Thú tộc đến đưa tiễn.

“Những người bạn đáng kính, cảm ơn mọi người đã giúp đỡ Thú tộc.” Toàn thể Thú tộc đặt nắm tay lên ngực trái, cử hành nghi thức sùng kính nhất. “Nếu cần sự trợ giúp, xin cứ sai phái chúng ta.”

Đỗ Trạch đảo mắt qua một lần, không thấy bóng dáng của Nina đâu. Từ sau ngày đó, thiếu nữ tai cáo đã không còn xuất hiện. Đỗ Trạch thoáng hụt hẫng, cậu luôn cảm thấy rằng, từ giờ trở đi sẽ không còn cơ hội nhìn thấy cô nhóc với cái đuôi dài đỏ rực đó nữa.

Dưới những cặp mắt ngóng theo của Thú tộc, đoàn người Đỗ Trạch bước vào truyền tống trận. Vàng sáng từ ma pháp không gian nuốt hết mọi người, lần mở mắt tiếp theo, họ đã có mặt tại bất dạ thành Agares. Đỗ Trạch vừa bước ra khỏi truyền tống trận thì thấy ngay mị ma xinh đẹp đang mỉm cười đứng đó, xem ra nàng ta đã chờ đợi lâu ngày.

Heidy mặc một chiếc váy dài xẻ tà trễ ngực, nàng ta trông như một thứ trái cây ngọt ngào quyến rũ, chỉ một cái chạm nhẹ cũng đủ để mật ngọt chảy ra. Vị thành chủ xinh đẹp của Agares biểu đạt sự hoan nghênh đối với họ, Ariel giạt mình ấn ngón tay lên môi, tựa như chưa từng thấy người nào đẹp đến nhường này, ngay cả More cũng liếc mắt nhìn Heidy vài lần.

“Rachel tiên sinh, thứ mà các người yêu cầu ta đã chuẩn bị xong.”

Heidy chào hỏi Rachel, sóng mắt nàng lưu chuyển, khi thấy Tu thì sáng hơn phần nào. Khi Heidy đáp tầm mắt lên người Đỗ Trạch, nàng hơi ngạc nhiên.

“Người là...” Đường như Heidy đã nhớ ra Đỗ Trạch, nàng cười nhạt, hỏi: “Người đó có khỏe không?”

Đỗ Trạch vô thức nhìn sang Tu. Lúc này Tu đang trong hình thái Ma tộc, em gái mị ma hiển nhiên không phát hiện đây là manh chủ khi trước thiếu chút nữa đã phá tan thành của nàng. Tu cúi đầu thấy tên ngốc nhà mình đang ngẩn đầu nhìn hắn, góc độ này rất thích hợp để hôn xuống, và Ma tộc đó cũng thuận theo dự vọng trong người.

Lông trên người Đỗ Trạch dựng thẳng lên, Tu liếm môi cậu, thấy không thể mở miệng cậu ra, hắn bắt mẫn cần một cái. Đợi Tu buông ra, tên ngốc mẫn mê đôi môi đỏ bừng liếc nhìn quần chúng đang vây xem, im lặng, bất cứ lời nói nào bây giờ cũng đều vô dụng.

Heidy thoát đầu còn lấp bắp kinh hãi, nhưng ngay sau đó chỉ thản nhiên tiếp nhận. Độ tiếp thu của Ma tộc với việc này có vẻ rất cao, nàng chỉ hơi ngạc nhiên, Nhân tộc anh tuấn tóc vàng mắt xanh lúc trước đã từ chối nàng chỉ vì Đỗ Trạch, thế mà giờ Ma tộc xuất sắc không kém bên cạnh này cũng đi theo Đỗ Trạch. Chẳng lẽ thanh niên tóc đen đó có mị lực lớn đến thế sao?

Không biết mình đã thành đối tượng nể phục của mị ma, Đỗ Trạch cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn Ma tộc bên cạnh. Cậu chỉ trêu chọc một người, thế mà người đó lại làm cậu không thể chịu được.

Sau khi giới thiệu lẫn nhau, Heidy có chút ngây ngốc, không ngờ Ma tộc đó chính là hậu duệ của ma thần Baal, tên của hắn cũng là Tu. Ánh mắt của nàng tới lui giữa Tu và Đỗ Trạch, biết điều không hỏi thêm câu nào. Heidy hất mái tóc quấn xõa tung ra sau vai, cười nhạt với mọi người: “Chỉ còn chốc nữa là đến bữa tối, mời theo ta đến phòng tiếp khách nghỉ ngơi. Bên ta có vài thông tin về thần tháp, chắc chắn nó sẽ khiến các người hứng thú.”

Qua lời nói của Heidy, Đỗ Trạch biết được tình huống đại khái hiện giờ. Vì thần tháp tọa lạc ở vùng đất thất lạc, cho nên kẻ nào muốn lên tháp hay rời tháp đều phải đi qua thành Agares. Đối mặt với đám sinh linh chen nhau tới, Heidy sáng suốt mở cửa khu đông thành Agares, không thêm ngăn cản nữa. Vì có ưu thế địa lý, Heidy đã góp nhặt được không ít thông tin về thần tháp.

“Ta đề nghị, kẻ dưới cấp Vô Thần và Pháp Thần không nên thử lên tháp.”

Trong phòng tiếp khách, Heidy nói với mọi người: “Tòa tháp đó quá nguy hiểm, tính tới thời điểm hiện tại, đã có bốn vạn người bước vào thần tháp, kẻ sống sót thoát ra chỉ vven vven có vài người, tất cả bọn họ đều bỏ cuộc. Theo những kẻ đó, mỗi một tầng của thần tháp là một loại thử luyện, chỉ có Vô Thần và Pháp Thần mới có khả năng vượt qua, kết cục của những kẻ khác là chết.”

Nghe Heidy nói, Ariel và hai chị em Ma tộc nhìn nhau. So với những người khác, thực lực của họ chỉ có thể dùng từ yếu ớt để hình dung, nếu vào tháp sẽ trở thành gánh nặng. Nhưng trong số người ở đây vẫn còn kẻ yếu hơn cả họ, tên ngốc với sức chiến đấu là 5 đang được gia chủ của mình ôm vào lòng không thể giẫy dụa, chỉ biết trưng ra vẻ mặt âm trầm tùy ý đối phương vuốt ve phần cổ.

Tu như không thèm để ý đến vấn đề gánh nặng, chỉ hờ hững hỏi: “Thử luyện kiểu gì?”

Heidy lắc đầu: “Những kẻ đó có kiêng kị rất nặng với thử luyện ở thần tháp, thật đáng tiếc, bây giờ hoàn toàn không thể hỏi được tin tức cụ thể về thử luyện.”

Mọi người lâm vào trầm tư. Đỗ Trạch nhớ Nhất Diệp Tri Khâu đã từng viết một quyển tiểu thuyết vô hạn lưu*, chính nó đã khiến cậu sa đọa thành fan cuồng tiểu thuyết của Nhất Diệp Tri Khâu. Quyển vô hạn lưu đó có tên Tháp, nói về nhân vật chính và một đám người trên xe buýt vô tình tiến vào vùng Atlantis, nơi đó chỉ có một tòa tháp, nếu muốn trở lại thế giới thực thì nhất định phải lên tháp. Mỗi một tầng tháp là một phó bản có phong cách khác nhau, trong đó có BOSS mạnh vô đối và các tiểu quái cấp bậc đa dạng, nếu muốn lên tiếp thì phải tìm được “cầu thang” giới hạn nhân số. Vì thế mỗi ngày, nhân vật chính sẽ chết đi sống lại trong cuộc sống “đánh tiểu quái, trốn BOSS, tìm cầu thang”, ngẫu nhiên còn phải đối phó với một số người bạn không đáng tin và kẻ địch.

* Vô hạn lưu là một thể loại tiểu thuyết bắt nguồn từ một bộ manga mà trong đó có một nhóm người hoặc bị chết, hoặc chán đời,... nên bị chuyển đến một không gian. Tại đó, nhóm người sẽ phải tham gia vào các bộ phim kinh dị, khoa học viễn tưởng, các bộ truyện tranh.... đa số là có tính khiêu chiến cao và rất dễ chết, mục đích chính là sinh tồn.

Nghe rất có cảm giác đúng không, đây chính là mô hình mẫu của thần tháp! Mỗi một tầng của thần tháp là một kiểu thử luyện, Đỗ Trạch dự đoán đây cũng chỉ là con đường dọn tiểu quái đánh BOSS cũ rích mà thôi — tên Nhất Diệp Tri Khâu đó rất lười biếng, trực tiếp dùng nội dung mà mình đã đặt ra. Đỗ Trạch không ngờ rằng trong một cách nào đó mình lại còn khả năng spoil, đến khi manh chủ leo tháp, tình tiết của Tháp biết đâu chừng lại có công dụng.

Nhắc tới quyển sách Tháp, thứ lỗi cho Đỗ Trạch tàn niệm là phần kết mà Nhất Diệp Tri Khâu miêu tả: ở phần kết, nhân vật chính trở về thế giới thực, sống hạnh phúc với đám em gái xinh đẹp. Nhưng chỉ có độc giả mới biết được, nhân vật chính vẫn còn ở trong tháp, nơi mà hắn cho rằng thế giới thực chẳng qua chỉ là một tầng phó bản của tòa tháp. Nhân vật chính vĩnh viễn không rời khỏi tòa tháp đó, bởi vì hắn đã nhận định hiện thực của mình.

... Đây chính xác là lừa đảo bảo HE mà hóa ra lại là BE! Bây giờ, Đỗ Trạch mới đau khổ phát hiện, tập tính bất lương chuyên lừa đảo độc giả của Nhất Diệp Tri Khâu đã xuất hiện ngay từ đầu rồi. Độc giả ngốc nghếch bắt đầu lo lắng vì kết cục, Hồn huyết sẽ không lừa đảo như Tháp phải không?!

Lúc Đỗ Trạch đang thất thần, Heidy uống một ngụm hồng trà, tiếp tục nói.

“Nhưng, họ có nói một thông tin rất thú vị.” Heidy nhìn lướt qua mọi người. “Thần tháp không thể tổ đội, bởi vì tổ đội cũng không có ý nghĩa gì. Khi leo tháp, mỗi một kẻ leo tháp đều sẽ bị dịch chuyển tự do đến những nơi khác nhau, tỷ lệ gặp được nhau rất thấp; mỗi một trạm kiểm soát chỉ có thể cho một kẻ leo tháp vượt qua, sau khi qua trạm kiểm soát sẽ bị sắp xếp lại.”

Khi thấy mọi người sắp biến sắc, Heidy cười khê, nói: “Tuy nhiên, có một cách có thể tránh khỏi tình huống này.”

“Lần đầu tiên tiến vào thần tháp, mỗi một kẻ leo tháp sở hữu một ‘bằng chứng’, nó đại biểu cho tư cách leo tháp. Người có thể đưa nó cho người khác và trở thành ‘kẻ đi theo’ của người nọ. Tuy có thể cùng người đó đồng thời lên tháp, nhưng cho dù lên được đến đỉnh, người cũng không thể phong thần.”

Đưa “bằng chứng” cho đối phương, trở thành kẻ đi theo, ý nghĩa của nó là dù mình đã mất đi cơ hội lên tháp phong thần, nhưng vẫn hy vọng đối phương có thể trở thành thần tối cao, đây thật sự là một loại tín ngưỡng. Đỗ Trạch giật mình, thần tháp chính là một cỗ máy sàng lọc, thực lực không đủ sẽ bị diệt, bảo đảm chỉ có cảnh giới nguy thần mới lên được; “Bằng chứng” đại biểu cho tín ngưỡng, kẻ theo đuổi càng nhiều thì tỷ lệ lên được thần tháp càng cao; đến đỉnh tháp sẽ được ban thưởng thần cách, bất cứ sinh linh nào cũng có thể thành thần.

“Tu đại nhân, chúng ta muốn trở thành kẻ đi theo của ngươi, có được không?” Verl hồi hộp hỏi, Elise nói tiếp: “Chúng ta tuyệt đối sẽ không làm vương chân ngươi.”

Tu thờ ơ đáp: “Tùy.”

Hai chị em cười vui sướng, Ariel cũng vui vẻ vì biết Tu sẽ không từ chối nàng đi theo. Đỗ Trạch quét mắt một vòng, John và More chắc chắn sẽ đi theo rồi, với lòng trung thành của Rachel dành cho Tu, y cũng sẽ hộ tống, không biết từ lúc nào, bên cạnh Tu lại tập trung nhiều người đến vậy.

Heidy mân mê đôi môi đỏ mọng của mình, trầm tư nhìn mọi người. Lúc này, quản gia xuất hiện, hần khom lưng xuống, nho nhã lễ độ nói: “Bữa tối đã chuẩn bị xong, mời các vị theo kẻ hèn này đến nhà ăn trước.”

Tai nghe bãi công ngay trên đường đến nhà ăn, Đỗ Trạch lại được nhìn thấy nhà ăn rộng rãi huy hoàng đó. Thậm chí cậu còn tìm được món bánh nướng ngon lành đã được Tu đốt cho ăn khi trước trên chiếc bàn. Mọi người nhao nhao ngồi xuống, lúc này đây, người ngồi trên ghế chủ tọa không phải Heidy, mà là Tu.

More ngồi trong góc tối lặng lẽ dùng cơm, hai chị em Ma tộc ngồi cùng chỗ với Ariel, tán gẫu với nhau rất vui vẻ; John không cần ăn cơm, nó đang giúp Đỗ Trạch đốt cho con mập mập nào đó ăn. Tầm mắt Đỗ Trạch chuyển tới ghế chủ tọa, Heidy và Rachel ngồi hai bên trái phải của Tu, có vẻ như đang bàn bạc về thần tháp.

“... Tất cả vật tư đã đầy đủ.” Rachel nói: “Chủ yếu là thuốc và thức ăn, không gian có hạn, vật tư dư thừa sẽ trở thành xiềng xích.”

“Được, ta sẽ thu xếp.” Heidy cười khanh khách: “Đêm nay mọi người cứ tận tình hưởng thụ, thành Agares có thể đưa mọi người bước vào thiên đường.” Nàng nhìn Tu bằng ánh mắt ái muội. “Có cần cung cấp phục vụ đặc biệt không?”

Tu chống cằm, hơi nghiêng đầu nhìn mị ma xinh đẹp kia. “Chỗ người có thuốc bôi trơn không?” Ma tộc híp mắt, sắc tím trong đôi mắt lấp động thành màu tím sẫm. “Có thể khiến người khác sung sướng.”

.

Là một mị ma, Heidi lập tức hiểu ngay ngụ ý của đối phương, nàng chống nửa người trên bằng khuỷu tay, bộ ngực đầy đặn được phát họa rất sinh động: “Cho dù không có thứ thuốc này, ta vẫn có thể làm chàng sung sướng... Thử một chút không?”

.

Trước khiêu khích của mị ma, Tu cong khóe miệng.

.

“Người không thỏa mãn được ta đâu.” Giọng Tu không lớn, nhưng đủ để người trên bàn ăn nghe được. “Chỉ y mới có thể thỏa mãn ta.”

.

Tức khắc, mọi ánh nhìn đều đáp lên người Đỗ Trạch. Tên ngốc nào đó vừa mới cầm được một miếng bánh nướng, để bên miệng muốn cắn mà không cắn được.

.

Xảy, xảy ra chuyện gì à?

.

Lúc Đỗ Trạch liếc qua, Rachel bình tĩnh đẩy kính một mắt, lộ ra một nụ cười nhả nhặn; John cười ha ha dứt tiểu phượng hoàng ăn như chưa có chuyện gì xảy ra; More tập mãi đã quen nên bình thản dùng cơm; hai chị em Ma tộc lại cúi gầm mặt, đôi gò má hơi ửng hồng; Ariel và Đỗ Trạch thì giống nhau, cặp mắt mù mờ, tuy nhiên người sau là vì nghe không được, còn người trước lại là nghe không hiểu.

.

Không khí trong nhà ăn vì câu nói không tiết tháo của Ma tộc mà trở nên hết sức quỷ dị. Nghe câu trả lời từ Tu, Heidi nhún nhún vai ra vẻ từ bỏ, nàng bảo quản gia đi lấy thứ mà Tu muốn, sau đó nâng chén mời mọi người.

.

“Chúc mọi người có một buổi tối vui vẻ.” Heidi nói, ý cười sâu xa.

.

Đỗ Trạch không rõ cho nên cùng nâng chén, cậu thấy mị ma xinh đẹp đó liếc đôi mắt ái muội về phía mình, càng thêm khó hiểu.

.

66. Chương 66

Hình dạng thần tháp trong truyện

.

Nhân vật chính: Em đang nghĩ gì?

.

Đỗ Trạch tắm rửa xong, bước ra thì thấy Tu ngồi bên giường. Ma tộc đó tựa vào cột giường, một chân gác lên giường, một chân thả lỏng tự do, tay phải hằn đặt trên đầu gối, tay còn lại thì cầm một lọ thuốc màu tím nhạt mà ngắm nghía, thân lọ trong suốt được ánh trăng phủ lên một vàng sáng trông rất đẹp mắt.

.
Thấy Đỗ Trạch bước ra, Tu cong khoe môi, nói gì đó: “... ..”

.
Đỗ Trạch không nghe được gì, nhưng thấy khẩu hình miệng quen thuộc phát âm câu nói “Lại đây” thường dùng. Độc giả ngốc ngốc nghe lời bước qua phía manh chủ nhà mình, khi tới bên giường, Đỗ Trạch nhìn lọ thuốc trong tay Tu, có chút khó hiểu hỏi: “Đây là, cái gì?”

.
Tu vươn tay, kéo Đỗ Trạch đang không đề phòng lên giường rồi đè người xuống. Ma tộc đó chống trên thân Đỗ Trạch, mái tóc đen dài trơn như tơ lụa trượt xuống, xúc cảm lạnh lẽo dán lên ngực Đỗ Trạch. Tu cầm lọ thuốc, vươn ngón trở viết câu trả lời lên người Đỗ Trạch.

.
[Em sẽ biết nhanh thôi.]

.
Ánh trắng sáng ngời buông xuống, đôi mắt tím sẫm của Tu càng thêm sáng. Đỗ Trạch nhìn đôi người đứng thẳng tinh tế đó, chẳng biết sao lại có cảm giác nguy hiểm kề cận. Nhưng cậu còn chưa kịp làm gì đã thấy Tu cẩn nắp bình rút ra, nước thuốc tím nhạt gặp không khí thì lập tức hóa đặc, một mùi thơm ngát tỏa ra từ chiếc lọ, lượn lờ trong không khí. Mùi hương này khiến người ta thả lỏng cơ thể, Đỗ Trạch vô thức nhún người ra.

.
Lúc ý thức quay lại, một ngón tay của Tu đã vào bên trong. Đỗ Trạch hơi nhúu mày, cậu tuyệt đối không đau đớn, nhưng cứ quái dị thế nào ấy, thứ mỡ trơn dính đang được Tu dùng đầu ngón tay đẩy vào trong người cậu. Đỗ Trạch có thể cảm nhận được thứ mỡ đông đặc đó nhanh chóng hóa lỏng vì nhiệt độ của cơ thể, trơn ướt chảy ra thuận tiện cho Tu đưa đẩy ngón tay.

.
Đỗ Trạch nhìn chòng chọc thứ thuốc mỡ tím nhạt, ánh mắt ngay khi chuyển sang Tu chợt đầy kinh hoàng. Tu tiến tới hôn lên môi Đỗ Trạch, thỏa mãn đưa lưỡi vào dò xét, như có như không cuốn vòng quanh lưỡi Đỗ Trạch, bàn tay nhàn rỗi viết chữ lên người cậu.

.
[Ta lấy của Heidy một ít thuốc mỡ, sau này sẽ không tổn thương em.]

.
Bởi vì lượng thông tin quá lớn, CPU của tên ngốc nào đó cháy đen, cậu nhớ lại ánh mắt của Heidy với mình, sau đó nhớ lại vẻ mặt kỳ lạ của những người khác, sau đó... đẹp sau đó đi...

.
Dưới sự phụ trợ của thuốc, ngón tay Tu dễ dàng tiến vào, từ một ngón nay lại tăng thêm ba ngón. Theo đưa đẩy của Tu, phần lớn chất lỏng lấu cá đó bị vẽ loạn lên nội vách mềm yếu, thỉnh thoảng nó lại chảy ra và Tu sẽ đẩy càng nhiều thuốc mỡ vào trong. Đỗ Trạch trừng lớn hai mắt, môi cậu bị Tu chặn lại, hô hấp dồn dập. Thuốc mỡ hòa tan trong cơ thể cậu, tan mãi tan mãi, như hòa tan vào máu thịt. Người cậu bắt đầu nóng lên tựa như xăng dầu bị đốt cháy.

.
Cơn ngứa ngáy mãnh liệt truyền đến từ hậu huyệt, cơ thể như lò lửa cháy hừng hực, nhiệt độ tăng cao mà dưỡng khí lại cung ứng không kịp. Đỗ Trạch thở dốc kịch liệt, cậu nhận ra điều bất thường nên định đẩy Tu ra, nhưng cánh tay khoát lên người Tu lại nửa như muốn đẩy nửa như muốn đối phương xâm nhập vào sâu hơn. Đầu lưỡi Tu mãi mê chuyển động trong khoang miệng cậu, sau đó mô phồng động tác mập mạp

chuyển động mấy cái. Kích thích đó khiến Đỗ Trạch nhìn không được phải nhắm nghiền mắt, giọng mũi mềm mại mơ hồ phát ra.

“Um...”

Khi hai người tách ra, một sợi chỉ bạc kéo dài ánh lên sắc xanh dưới ánh trắng. Tu nhìn Đỗ Trạch đang thở dốc dưới thân mình, cặp mắt tím sáng lên. Hắn nở một nụ cười cực mê hoặc và rút ngón tay ra, ngón tay phủ lớp chất lỏng trong suốt di chuyển trên cơ thể ướt ươn ướt của Đỗ Trạch.

[Thuốc của mị ma, luôn có vài tác dụng phụ gia đặc biệt.]

... Khi! Lần đầu tiên Đỗ Trạch có một khao khát được bùng nổ, dục vọng của cậu đã đứng thẳng từ lâu. Khi ngón tay Tu vừa rời khỏi đã mang lại cho cậu kích thích mãnh liệt, nhưng sau kích thích lại là một khoảng không vô tận. Lúc này, Tu lại bắt đầu viết chữ một cách chậm chạp, dù nó cho cơ thể một chút kích thích, nhưng vẫn gãi không đúng chỗ ngứa.

Đỗ Trạch ngo ngoáy một hồi lâu, sau đó nghiêng thân đi, nhìn không được phải dùng tay tự an ủi dục vọng của mình. Đỗ Trạch không hay biết, trong lúc cậu làm thế, tên Ma tộc đè trên người mình chợt thở hắt một hơi như sắp mất kiểm chế, trong đôi mắt đã chuyển sang màu tím sẫm bấy giờ toàn bộ là dục vọng xâm chiếm mạnh mẽ.

Lần trước, hắn đã từ chối lời cầu hoan của mị ma ngay tại đây, nghĩ tới người này rồi đạt cao trào, khát vọng đến mức muốn điên lên. Bây giờ, người này lại nằm dưới thân hắn mà không hề có chút đề phòng, bảo sao hắn lại không thể muốn nhiều hơn được chứ?

—— Hôn y, ôm ấp y, vuốt ve y, sau đó khinh bạc y.

Ngay khi Đỗ Trạch sắp bắn, đỉnh phân thân bỗng bị Tu đè lại. Dục vọng không thể giải thoát làm toàn thân Đỗ Trạch như bị bó buộc. Cậu há miệng thở phì phò, đôi tay run rẩy muốn vặn bung sự kìm hãm của Tu.

“Buông, buông ra.”

“Em đang nghĩ đến ai?” Tu nhắc hông Đỗ Trạch lên để cậu tựa vào ngực mình rồi thủ thỉ bên tai cậu. Hắn biết Đỗ Trạch sẽ không nghe được, thế nên lại dùng tay viết lên cơ thể Đỗ Trạch.

Đỗ Trạch thở hổn hển không ngừng, dục vọng mãnh liệt khiến tư duy của cậu suy giảm trầm trọng, tay Tu di chuyển trên người cậu viết câu gì đó, Đỗ Trạch run rẩy đọc ra ý nghĩ của Tu.

—— Em nghĩ tới ai khi đạt cao trào?

Mồ hôi đọng nơi thái dương Đỗ Trạch trượt qua khóe mi hết như nước mắt. Đỗ Trạch thật sự cũng gần khóc vì bị Tu ức hiếp, Tu vẫn đè lối ra của cậu, không có được câu trả lời sẽ không chịu buông tay. Hắn còn ác ý cọ lên vành tai mẫn cảm nhất của cậu, ngón tay đặt trên người cậu thay vì nói là đang viết chữ thì lại giống như khiêu khích hơn. Lòng ngực Đỗ Trạch phập phồng kịch liệt, tìm cậu như muốn trào ra khỏi miệng. Cho dù có tử hủ thể nào, Đỗ Trạch bị ức hiếp vẫn nhịn không được phải thốt ra.

“... Là, là anh...”

Tu suồng sã áp sát lưng Đỗ Trạch, hừ nhẹ một âm: “Hửm?”

“... Tôi nghĩ... tới anh...”

Ma tộc mỉm cười, hân tán thưởng hôn lên vành tai Đỗ Trạch, cuối cùng nơi lỏng tay ra.

“Bé ngoan.”

Dục vọng được giải phóng làm đầu óc Đỗ Trạch trống rỗng, người cậu nhũn ra, yếu ớt không muốn nhúc nhích. Thế nhưng tên ngốc lại đau khổ khi phát hiện rằng, cho dù đã phát tiết một lần, sự khô nóng trong người cậu không hề giảm, nhất là nơi bị vẽ loạn một phần lớn thuốc mỡ. Đỗ Trạch nhịn không được co rút lại một chút, để hậu huyết mình bớt đi cảm giác hư không.

Tu mau chóng nhận ra điều này, ngón tay hắn đặt nơi cửa huyết hơi thít chặt. Lúc này, nhờ có thuốc mỡ làm trơn, tiểu huyết uơn ướt tương đối mềm mại. Tu nhìn chất lỏng trong suốt từ bên trong chảy ra nhuộm ướt đầu ngón tay mình, cặp mắt tím nhéo lại vì sung sướng.

Trực giác Đỗ Trạch cảm thấy nguy hiểm, cậu nhích cơ thể khô nóng muốn né ra khỏi ngực Tu. Tu phát hiện ra ý đồ của Đỗ Trạch, hắn đẩy ngón tay vào trong cậu, tìm được một vị trí bắt đầu khuấy động. Thắt lưng Đỗ Trạch thoáng chốc nhuyển xuống, cơ thể vốn đã mẫn cảm vì tác dụng của thuốc mỡ không thể thừa nhận kích thích lớn như vậy. Khoái cảm lan tỏa từ phần xương cụt kích thích nước mắt chảy ra khỏi khóe mi Đỗ Trạch, dục vọng đã phát tiết được một lần lại run rẩy dựng lên.

Khi ngón tay đưa đẩy làm Đỗ Trạch lên cao trào, Tu lại ngón rút tay ra. Hắn đè ép xung quanh cửa huyết, chỉ đâm nhẹ chứ không vào sâu bên trong. Thấy Đỗ Trạch không biết là bị phần hay tử thân liếc qua, Tu liếm khóe mắt uơn ướt của Đỗ Trạch, xảo quyết viết: [Muốn ta tiến vào không?]

WTF... Đỗ Trạch nhắm mắt, gật đầu cam chịu và không giãy dụa nữa.

Tu cong môi, hắn nâng một chân Đỗ Trạch lên, cắm dục vọng nóng như lửa của mình vào trong cậu. Dưới tác dụng của thuốc mỡ, Tu không tốn nhiều công sức lấp đầy Đỗ Trạch. Hậu huyết hoàn mỹ vừa trơn vừa mềm tiếp nhận dục vọng của hắn, vách tường nóng ẩm mềm mại co giãn. Ma tộc thoải mái khẽ rên một tiếng, phần hông mạnh mẽ bắt đầu chuyển động.

Kích thước của phân thân dù sao cũng khác với ngón tay, cho dù có được vật phụ trợ, Đỗ Trạch vẫn cảm thấy đau đớn ngay lúc mới tiến vào, cậu bắt giác nắm chặt ra giường dưới thân, phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn. Theo sự đưa đẩy của Tu, cảm giác đau đã biến mất, tính khí thô to ma xát trong cơ thể mang đến cơn tê dại cực hạn. Đỗ Trạch vô lực thở hổn hển, cậu nhắm mắt, ngửa đầu như không thể thừa nhận thứ khoái cảm này.

.

Tu vươn tay bóp cầm Đỗ Trạch, ngón tay vói vào miệng cậu với ý đồ kẹp lấy chiếc lưỡi trơn mềm. Đỗ Trạch nức nở, nước bọt tràn ra khỏi khóe môi không thể khép lại. Tu từng chút từng chút liếm sạch chúng, thân dưới vừa rút ra gần hết lại dùng sức đâm mạnh vào trong Đỗ Trạch.

.

Vách tường bị cọ xát liên tục sinh ra kích thích, Đỗ Trạch thoải mái suýt khóc lên, ngay cả mái tóc dài đang dán lên người cậu cũng khiến cậu thoải mái vô cùng. Đỗ Trạch thoát ra những tiếng rên rỉ hỗn loạn bằng giọng mũi đặc biệt, âm cuối hơi cất cao nhuốm một vẻ mỹ lệ ướt át. Hai người dây dưa với nhau hàng giờ. Sau nhiều lần mập mạp kịch liệt, Đỗ Trạch bắt đầu chịu không nổi. Cậu nhìn mặt trăng ngoài cửa sổ đã sắp bò lên đỉnh, thở hổn hển nói với người phía sau: “Nên, nên nghỉ ngơi... Ngày mai... còn phải, leo tháp... Ừm...!”

.

Đỗ Trạch thở dốc một tiếng, dòng chất lỏng cực nóng lại một lần nữa lấp đầy hậu huyệt. Cậu không hề hay biết giọng nói lúc này của cậu có bao nhiêu khàn khàn *** loạn, vừa nghe đã biết là bị người ta yêu thương quá độ. Tu hất mái tóc dài ướt đầm mồ hôi ra sau, hấn rút khỏi cơ thể Đỗ Trạch, dùng ngón tay thông thả đề lại cửa huyệt đang chảy dịch thể, dường như vẫn còn chưa thỏa mãn.

.

Ánh trăng chiếu thẳng góc vào cửa sổ, hai mặt trăng hợp làm một bảy giờ đã bò lên điểm cao nhất. Tu nhìn Đỗ Trạch nằm trong ngực mình đã khôi phục lại như ban đầu, đồng hồ trên người biến mất. Đỗ Trạch cảm thấy Tu tựa đầu lên vai mình, hơi thở ẩm ướt phả ra như đang nói chuyện. Tên ngọc kéo tai nghe mang lên, câu nói đầu tiên nghe được là...

.

“Thật muốn để em ngậm lấy thứ đó của ta ngủ một đêm.”

.

Đỗ Trạch yên lặng tháo tai nghe xuống, vờ như chưa nghe thấy gì. Lưng cậu dán vào ngực Tu, có thể cảm nhận được ***g ngực Tu run lên, tựa như đang cười nhẹ.

.

Tu ôm lấy tên ngọc nhà mình, hôn lên phân thân tai mềm mại của đối phương, không làm thêm hành động nào nữa.

.

“Ngủ ngon.”

.

Ngày hôm sau, Đỗ Trạch vừa ra khỏi cửa đã đụng phải Heidi. Mị ma đó nhìn Đỗ Trạch “lông tóc vô thương”, có vẻ hơi giật mình.

.

Heidy mân mê đôi môi đỏ mọng, rủ rủ: “Hắn không dùng sao?”

.

Khi đã hiểu ra, khuôn mặt Đỗ Trạch cứng đờ, cậu cảm tức lườm tông phạm và thủ phạm đang đứng phía sau, sau đó không thèm quay đầu mà đi thẳng đến nhà ăn. Tên ngốc bị nội thương đến học máu, nổi đau về thuốc mỡ tối hôm qua và khả năng hoàn tác không bao giờ có thể kể hết.

Heidy nhìn thanh niên tóc đen lạnh lùng bỏ đi, rồi nhìn nét mặt tươi sáng của vị cùng tộc. “Y... giận?”

“Chỉ thẹn thùng mà thôi.” Tu nói, hắn như nhớ lại điều gì đó nên cười rất sung sướng, cặp mắt tím thêm phần rạng rỡ dưới ánh nắng.

Đây thật sự là một câu chuyện đau thương.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Heidy dẫn mọi người đến trước khu đông của thành Agares. Đỗ Trạch lại được gặp nơi máu chốt của Agares, so với lần trước phải nghiêm khắc kiểm tra giấy thông hành mới được phép qua, lúc này cánh cửa ở nơi máu chốt rộng mở, liếc mắt một cái là có thể thấy đầm lầy tử vong ngay trước mắt, không gây trở ngại cho bất cứ sinh linh nào.

Tu mang theo Đỗ Trạch, dẫn đầu tiến vào đầm lầy tử vong. Hiện giờ, đầm lầy tử vong không còn phù hợp với cái danh tử vong nữa, vô số sinh linh hội tụ trên đầm lầy, nhân khí thịnh vượng thậm chí còn xua tan màn sương mù nơi đây, để cho người có thể thấy tường tận vùng đất thất lạc ở phương xa cùng với tòa thần tháp đó. Dọc đường đi, Đỗ Trạch thấy rất nhiều sinh linh, họ trò chuyện với nhau, dường như đang tụ tập thành một tiểu đội, trong đó phần lớn đều có năm người. Một vài người muốn đến gần, nhưng khi thấy quân đoàn sấm sét bước đều nhịp sau lưng Tu, họ đều tự giác dừng bước, không còn dám thử dụ dỗ đội ngũ vừa thấy đã biết không phải thứ vừa này.

Ở đây ngoại trừ những sinh linh tụ tập để leo tháp, không thiếu các hàng rong, thậm chí còn có cả những quán rượu được bày dựng thô sơ. Những kẻ đó rõ ràng là vì sinh ý nên mới đến đây. Đỗ Trạch im lặng quan sát một quán nhỏ, chủ nhân đóng hàng hóa buông quyển sách trong tay, cười rất đáng đánh với họ.

“Ta còn đang nghĩ không biết bao giờ các hạ mới đến.” Dan cười khì, quán của y vẫn đặt đầy những chiếc rượu lớn nhỏ: “Thần tháp rất nguy hiểm, các hạ không tới chỗ của ta chọn một trang bị phòng thân sao?”

“Không có hứng thú.”

“Ấy, ấy, đừng vội đi.” Thấy Tu dẫn người đi, Dan buồn bực la lên từ đằng sau: “Chỗ ta có một thông tin, chắc chắn các hạ sẽ rất cần nó.”

Tu dừng bước, nhìn Dan chạy vụt tới, sạp hàng của thương nhân áo xanh tự động đóng gói rồi bay lên, lác lác trôi theo sau chủ nhân. Dan tới trước người Tu, ánh mắt y đảo quanh Tu và John đang đứng cạnh, sau đó vươn tay xò ra năm ngón tay.

“Các hạ khi tiến vào tầng một không cần mang nhiều kẻ đi theo, tối đa là năm người thôi, nếu nhiều hơn nữa, thần tháp sẽ tăng độ khó lên. Nghe nói có một tướng quân mời cả một sư đoàn binh lính đến leo tháp, kết quả ngay khi vào cửa tầng một, toàn quân bị diệt.” Dan nói tiếp. “Tuy nhiên, qua tầng một rồi sẽ không

còn hạn chế, các hạ có thể tự do mời chào kẻ đi theo, nhưng điều kiện tiên quyết là, các ngươi phải gặp được nhau.”

.

Tuy tên Dan chết tiết luôn nghiêng theo chiều gió, nhưng trong giao dịch, lời nói của y vẫn có độ tin cậy nhất định. Đỗ Trạch âm thầm nể phục hệ thống làm càn của thần tháp, điều đó được đặt ra hồng ngân chặn một vài người muốn dùng chiến thuật biến người để qua cửa. Chị em Ma tộc và Ariel có chút lo âu nhìn Tu, trong đội ngũ này, trừ Đỗ Trạch ra, thực lực của họ là yếu nhất.

.

Dan hành lễ với Tu. “Thế nào, các hạ có hài lòng với thông tin của ta không?”

.

“Ngươi muốn cái giá gì?”

.

Nghe Tu nói thế, Dan khoa trương lắc đầu. “Các hạ quá lời rồi, đều là khách hàng quý, đây là món quà nhỏ của bản ***, miễn phí.”

.

Đỗ Trạch hoàn toàn không tin tên Dan chết tiết này lương thiện đột xuất, chỉ mới một chốc mà lại tốt bụng đến thế. Tu hí hóp mắt, dường như cũng có suy nghĩ tương tự. Thấy thế, Dan trưng ra một biểu tình thất bại.

.

“Ây nha nha, danh dự của ta đầy nguy hiểm đến thế sao?”

.

Dan nghiêng đầu nhìn thần tháp cách đó không xa, khoảnh khắc đó, không ai nhìn ra được cảm xúc của ma thần này.

.

“Nếu hỏi ai là người đầu tiên lên được tòa tháp.” Dan quay đầu lại nhìn Tu chằm chằm, đây là lần đầu tiên ánh mắt y đứng đắn như thế. “Ta cho rằng người đó chính là ngươi.”

.

—— Đây là tháp của ngươi, quy tắc đã dựng nó lên vì ngươi.

.

Sau khi nghiên cứu máu và thấy người này trưởng thành, y như phát hiện ra vài thứ khó lường.

.

Người trước mắt đây, đã định là sẽ trở thành thần tối cao.

.

“—— Cho nên, các ngươi coi như ta đang đầu tư cũng được.”

.

Trước khi mọi người kịp nhận ra, cơ thể Dan biến mất vào hư không, sạp hàng luôn theo sau y cũng không còn bóng dáng.

.

“Người đó là ai?” Heidy đặt ra nghi vấn.

.

Một tên ma thần nhàm chán. Đỗ Trạch lặng lẽ trả lời trong lòng, cậu chưa từng biết động cơ và suy nghĩ của Dan là gì, như là bạn bè, nhưng lại không cách nào tin tưởng y hoàn toàn.

“Hắn có vẻ là một ma thần.” Verl nói, nàng lo sợ nhìn Tu: “Bây giờ... làm sao đây?”

Sau khi biết thông tin từ Dan, việc mang theo đại đội leo tháp hiển nhiên không thể thực hiện được. Tu có vẻ chẳng quan tâm gì mấy, đối với hắn mà nói, chỉ cần có tên gốc nhà mình ở cạnh là đủ rồi. Bởi vậy, Tu nhìn lướt qua, bảo Rachel giải tán quân đoàn sấm sét, tạo thành tiểu đội sáu người để leo tháp. Quân đoàn sấm sét có tổ chức cực cao, nhanh chóng phân chia đội ngũ cũng như chọn ra một tiểu đội trưởng. Đỗ Trạch tính toán, John là rồi máy không chiếm nhân số, More, Ariel, Verl, Elise, cộng thêm cậu vừa đủ năm người. Rachel đành phải gia nhập tiểu đội sấm sét, tạm thời chia lìa Tu.

Trải qua khúc nhạc đệm Dan, mọi người tiếp tục tiến tới thần tháp. Vượt qua đầm lầy tử vong là đến được vùng đất thất lạc. Lúc này vùng đất thất lạc hoàn toàn không còn đáng sợ như khi Đỗ Trạch mới đến thế giới này nữa, lớp màng ngăn cách nó và bên ngoài đã bị phá vỡ, từng lớp mặt đất tinh thể bằng bên trong thì vỡ vụn, không còn khung cảnh bầu trời lên xuống kỳ dị, cũng không còn trận pháp khiến người ta khốn đốn. Họ chỉ cần một chút thời gian đã tới được trung tâm vùng đất thất lạc.

Cột sáng khổng lồ đã biến mất, thứ chiếm cứ không gian rộng lớn chính là một tòa tháp đen hùng vĩ. Về ngoài của nó trông như là tháp thông thiên Babylon trong truyền thuyết, từng tầng từng tầng chồng chất lên nhau như một chiếc bánh ngọt nhiều tầng, nước sơn trên thân tháp bóng loáng như mực ngọc chỉ chút những đường vân và ký hiệu xám bạc, chỉ trong một thoáng phản quang mới có thể thấy được. Nó đứng sừng sững ở đó, khí thế tôn kính dày đặc, cao to bề vộ như một vị thần. Đỗ Trạch nhìn tòa tháp đen thui đó, tim đập nhanh hơn, không rõ là khẩn trương hay hưng phấn.

Dưới thần tháp không có cửa, rất nhiều sinh linh kết bè kết phái nơi chân tháp, ngay khi chạm vào thần tháp, bóng dáng họ biến mất, xác nhận đã tiến vào thần tháp. Đỗ Trạch ngược lên nhìn, tuy thần tháp luôn cho cảm giác cao vô tận, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ có thể thấy rõ toàn cảnh, giống như chỉ cần bay lên một chút là có thể đến đỉnh. Lúc Đỗ Trạch nghĩ vậy, cậu thấy một người giương cánh bay lên đỉnh tháp, dường như cũng có suy nghĩ tương tự Đỗ Trạch.

Dưới cái nhìn chăm chú của Đỗ Trạch, kẻ đó bay chậm dần lại, như có một thứ áp lực vô hình đè nén gã. Đến một độ cao nhất định, gã không thể bay lên được nữa, như bị một vách ngăn không khí cản lại. Biểu tình gã bỗng trở nên hoảng sợ, đôi cánh và cơ thể gã bắt đầu vặn vẹo, trông như bị một bàn tay khổng lồ vô hình nắm chặt hai điểm đầu và chân, vặn xoắn như một chiếc bánh quẩy. Đỗ Trạch còn loáng thoáng nghe được tiếng xương gãy vụn của gã. “Rắc rắc”, cơ thể đầm máu của gã xiêu xiêu vẹo vẹo rơi xuống từ trên cao và nện mạnh lên đất không còn động đậy nữa.

Mọi người chỉ im lặng nhìn, thần tháp lại nói cho họ rằng, không được dùng phương pháp đầu cơ trục lợi. Heidy để lại mái tóc quần xỏa tung trong gió, đôi mắt xinh đẹp nhìn đoàn người Tu. “Hẹn gặp lại.” Mị ma đưa ra lời chúc phúc của mình. “Ta chờ mọi người chiến thắng trở về.”

Tu cong môi, hắn ôm Đỗ Trạch trong vòng tay, giương đôi cánh dơi bay tới chân tháp nơi tầng trời thấp, những người khác nhao nhao theo sau. Heidy nhìn theo bóng dáng mọi người bị thần tháp cắn nuốt, trong khoảnh khắc đó, không biết là do ảo giác hay sao mà nàng như nghe được tiếng rên mẫn nguyện phát ra từ thần tháp.

Như là chờ được mục tiêu mơ ước đã lâu.

67. Chương 67

Thần tháp: Đấu trường ma thần.

Ngay khi tiến vào tháp, Đỗ Trạch nhắm nghiền hai mắt theo phản xạ, lúc mở ra, cậu và Tu đã bước vào một không gian hoàn toàn khác.

Đây là một đại sảnh tròn rộng rãi, lớn cỡ nửa cái sân bóng. Bốn phía đại sảnh có vài bệ đá như nền móng của thứ gì đó. Hướng 12 giờ là một cánh cửa ánh sáng to lớn, không kể tới ánh sáng chói mắt chặn đi tình cảnh bên trong. Ngoại trừ cánh cửa này, cả đại sảnh không còn chỗ nào khác để ra vào. Cánh cửa ánh sáng đó hẳn là cửa vào tầng một của thần tháp. Trong đại sảnh tròn rộng rãi này, Đỗ Trạch cảm thấy nếu nhiều người đến nữa sẽ không đủ chỗ chứa, nhưng dù quân đoàn sấm sét đã tiến vào, cả đại sảnh vẫn trong trạng thái chật ních vừa đủ, thêm một người nữa là hết chỗ. Từ từ! Bây giờ, Đỗ Trạch mới phát hiện ra một điều bất thường, rõ ràng xung quanh toàn người là người, nhưng lại không có bất kỳ tiếp xúc cơ thể nào, ngay cả cảm giác ôm đồm của Tu cũng biết mất không biết tự bao giờ.

Đỗ Trạch nhìn về phía Tu, phát hiện Tu vẫn không buông cậu ra. Tu đứng cạnh Đỗ Trạch, đôi tay duỗi tới như muốn chạm vào Đỗ Trạch, tay hắn không giống như kiểu tiếp xúc của thực thể xuyên qua ảo ảnh, mà hai người vốn không ở cùng một không gian, rõ ràng trông rất gần, thế mà không gian lại bị kéo dài vô hạn.

Tu nhíu mày, hắn không thích cảm giác này, rõ ràng Đỗ Trạch ở ngay trước mắt, vậy mà hắn không thể đụng vào.

—— Tựa như cảm giác mà người này luôn mang đến cho hắn.

Hắn biết mình không hề cảm thấy an toàn, nhưng vì quá quan tâm đến người này, cho nên mới càng thêm nghiêm trọng.

Đỗ Trạch thấy Tu mở miệng nói gì đó, nhưng không gian cách biệt làm âm thanh cũng bị hạn chế. Đỗ Trạch bất giác phát hiện cả đại sảnh quá tĩnh lặng, tất cả mọi người đều đứng đó nói chuyện với nhau, nhưng không một tiếng động nào phát ra. Tu cũng nhận ra điều này, hắn dùng ngón tay chỉ cánh cửa ánh sáng, có vẻ như bảo cậu cùng đi.

Vì mọi người đều ở trong một không gian khác, cho nên Đỗ Trạch hiểu ý cùng Tu bước tới cánh cửa. Ngay khi đến gần cánh cửa, một sức mạnh vô hình nâng tay Đỗ Trạch lên. Trong lòng bàn tay cậu, một ngọn lửa đen bốc lên. Đỗ Trạch không tài nào hình dung được cảm giác này, khi thấy ngọn lửa đen đó, cậu tức khắc biết đây là “bằng chứng” của mình: cậu có thể dựa vào thứ này để leo tháp thành thần, cũng có thể giải phóng nó ngay trong đại sảnh — mất đi tư cách và bị thần tháp tống khứ, hoặc là giao nó cho người khác.

Đỗ Trạch nhìn về phía Tu, phát hiện Tu cũng chăm chú nhìn lại cậu, trên tay Ma tộc đó xuất hiện ngọn lửa đen tương tự. Đỗ Trạch không chút chần chừ đưa bằng chứng của mình cho Tu. Khi hai ngọn lửa gần

kề nhau, chúng tự động dung hợp thành một thể, Đỗ Trạch nhìn ngọn lửa trong tay Tu bùng lên một chút, chẳng biết sao lại có chút tự hào.

.

Cho dù cậu chưa từng đặt chân lên thế giới này và quen biết Tu, Tu cũng là một thứ tín ngưỡng của cậu. Với độc giả mà nói, họ nhìn nhân vật chính oai phong một cõi trong tiểu thuyết, kỳ thác một giấc mộng không thể thực hiện của mình lên nhân vật chính, xem nhân vật chính hoàn thành nó. Chỉ cần nhân vật chính thành công, chẳng màng việc nó không có bất cứ quan hệ nào với mình, nhóm độc giả vẫn rất thỏa mãn và vui mừng. Đó là nhân vật chính mà họ thích, cũng là bản thân trong chính lý tưởng của họ.

.

Gáy bị người ta đè lại, Đỗ Trạch vừa ngẩng đầu đã bị Tu hôn xuống. Sau khi ngọn lửa dung hợp, hai người đã quay về cùng không gian, bởi vì việc xảy ra quá đột xuất, Đỗ Trạch căn bản không kịp phản ứng. Tu vỗ vập đôi môi mở ra vì kinh ngạc của Đỗ Trạch. Biết Đỗ Trạch sẽ xấu hổ, Tu giương cánh che chắn cả hai lại, nhưng nó lại khiến những người xem khác có cảm giác như đang lừa mình dối người.

.

Hai chị em Ma tộc nhìn Tu khép cánh để lộ bản thân và Đỗ Trạch, cho dù thanh niên tóc đen vẫn lạnh lùng là thế, nhưng đôi môi hơi sưng đỏ đã tiết lộ bí mật kiều diễm. Elise giao bằng chứng cho Verl, Verl bước qua, cẩn thận dâng lên hai ngọn lửa đã dung hợp. Sau khi nắm chặt tên gốc nhà mình, cảm xúc Tu tăng vọt, hần tiếp nhận ngọn lửa từ Verl và More. Khi đến phiên Ariel, vị công chúa Tinh Linh này quơ tay biểu đạt cái gì đó. Sau một lúc nhìn Ariel khoa tay múa chân, Đỗ Trạch rốt cuộc cũng nhớ ra con rối trung thành và tận tâm đang giúp cậu trông nom mập mập.

.

“John, qua không được.”

.

Đối với họ mà nói, sinh linh trong đại sảnh này đều bị đưa đến những không gian riêng biệt và không đụng chạm lẫn nhau được; nhưng đối với John không phải là sinh linh, cả đại sảnh đầy áp người, mỗi người đều ngăn cản bước đi của nó.

.

“Ta đi đón hần.”

.

Tu quay trở về nói gì đó với John, John gật đầu đưa tiểu phượng hoàng cho Tu, sau đó một vầng sáng mờ nhạt lóe lên, con rối máy đó chắc đã bị Tu cất vào nhãn không gian. Đỗ Trạch nhìn Tu mang cục lông hết sức thành thật trở về. Tu thả lỏng tay, con mập mập đó cứ như đạn bắn lao tới đầu Đỗ Trạch, tiếp đất một cách chuẩn xác, đôi cánh giương ra hết như một vận động viên thể dục dụng cụ. “Chíp chíp ~”

.

Đối với cục lông đang ngồi trên tóc mình, Đỗ Trạch ngay từ đầu đã mang thái độ đau khổ chấp nhận rồi. Tu nắm tay Đỗ Trạch, do không gian cách biệt nên họ không thể liên hệ với đám người Rachel, hần ra hiệu với quân đoàn sấm sét, dẫn mọi người tiến vào cánh cửa.

.

Cho dù ánh sáng từ cánh cửa không quá chói, nhưng giây phút tiến vào đó, Đỗ Trạch không thể không nhắm mắt lại, tầm mắt trống trải. Sau nguồn sáng tối đa, từng đốm từng đốm sáng trắng rút đi, hình ảnh dần dần hiện lên trên võng mạc. Đỗ Trạch nhìn khung cảnh trước mắt, thoáng chốc đánh mất khả năng ngôn ngữ.

.

Nơi này hoàn toàn không giống như đang ở trong tháp, mà là ở một thế giới khác. Thế giới này chỉ có một màu đen, chỗ họ đang đứng là một đấu trường hình tròn, nó bao quanh căn phòng và chiếc cổng vòm có phong cách La Mã cổ đại, những ngọn đuốc bùng cháy xua tan bóng tối trong từng ngõ ngách của đấu trường. Đỗ Trạch quét mắt nhìn quanh, như Heidy đã nói, ngoại trừ người đi theo, dù là quân đoàn sấm sét hay sinh linh nào khác cùng tiến vào cánh cửa, giờ cũng đã không còn bóng dáng, không biết đã bị thần tháp dịch chuyển đến nơi nào.

.

Tu thả John ra, mọi người bắt đầu đánh giá bốn phía, đấu trường hình tròn này chắc là thử luyện thứ nhất của thần tháp. Đỗ Trạch nhìn chăm chăm hoa văn dưới đất, tuy mới nhìn vào trông như một loại hoa văn rườm rà, nhưng thật ra đó là một thứ ngôn ngữ — bởi vì cậu có thể hiểu, ý của nó rất đơn giản, chỉ là một vài con chữ “72”. Elise cũng nhìn xuống đất, nàng như nhớ ra gì đó nên đột ngột ngẩng đầu nhìn tới trước, trong ánh lửa tối mờ, loáng thoáng thấy được phía trên cũng là một đấu trường tròn.

.

“Đường như ta biết đây là đâu ...”

.

Thấy mọi người nhìn mình, Elise kéo góc áo Verl, lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

.

“Ta đã từng đọc một vài sách cổ, Ma tộc có một kiến trúc rất nổi tiếng, tên của nó là đấu trường ma thần.”

.

Khi Elise thốt ra cái tên đó, ngọn lửa trên bó đuốc của đấu trường đột ngột tăng vọt. Một nam nhân cầm con rắn địa ngục to lớn xuất hiện trước mặt mọi người, vẻ mặt y lạnh lùng, ánh mắt dò dẫm, vừa thấy đám người Đỗ Trạch thì lập tức tấn công.

.

Tu phản ứng nhanh nhất, hấn nắm ma đao, một đao chém ngang eo con rắn, trong mắt Đỗ Trạch, đó thật sự là trận đấu chưa mở đã kết. Nam nhân chết đi hóa thành tro rồi tan biến theo làn gió, trên không trung hình thành từng ký hiệu, những ký hiệu đó xoắn ốc hợp thành một truyền tống trận ma pháp tiến tới trước. Mọi người nhìn chăm chú mọi việc, chỉ thấy ù ù cạc cạc.

.

Tu vẫy ma đao dính máu, nhìn về phía Elise. “Nói tiếp.”

.

Elise lấy lại bình tĩnh, nàng chỉ vào truyền tống trận thông với bên trên. “Nếu đoán không nhầm, phía trên cũng là một đấu trường. Ở kỷ nguyên thứ nhất, để sắp xếp thực lực, Ma tộc đã dựng nên đấu trường. Lúc đầu chỉ có một, nhưng từ khi Baal thể hiện thực lực tại đấu trường, không người nào dám bước lên đấu trường khiêu chiến nữa. Bởi vậy Ma tộc xây dựng đấu trường thứ hai bên dưới đấu trường thứ nhất, nhưng nó nhanh chóng bị Agares chiếm giữ... Đến cuối, Ma tộc xây dựng tổng cộng bảy mươi hai đấu trường. Truyền thuyết về bảy mươi hai ma thần là dựa theo trình tự sắp xếp đấu trường, những đấu trường đó sau này lại gọi chung là đấu trường ma thần.”

.

Đỗ Trạch nhìn theo ma pháp trận về phía trước, phát hiện nó thật sự thông với một kiến trúc hình tròn khác. Elise giẫm lên ma văn dưới sàn, giải thích: “Đây là ma ngữ thượng cổ ’72’, có nghĩa là đấu trường được ma thần xếp thứ 72 canh gác — người vừa rồi chắc hẳn phải là ma thần Andromalius.”

.

“Hắn quá yếu.” Tu nói, là một ma thần, lại chỉ có trình độ Kiểm Sư.

“Cái này... Ta không biết.” Elise bắt an trả lời.

Ma thần Andromalius đã ngã xuống tại kỷ nguyên thứ hai, dáng vẻ nam nhân cầm rắn ban nãy đại ra như một con rắn, rõ ràng chỉ là hình dáng ma thần mà thần tháp hư cấu. Tu nhìn truyền tống trận ma pháp, hỏi Elise: “Bên trên là ai?”

“Nếu như đây là đấu trường ma thần, bên trên phải là ma thần Dantalion xếp thứ bảy mươi mốt.”

Đỗ Trạch thiếu chút nữa là vắng tục, họ vừa mới chia tay Dan ngoài thần tháp xong, giờ lại phải “gặp mặt”, tên ngốc thậm chí còn nóng lòng muốn thưởng thức “Ma thần Dantalion” một tí. Tu nhận ra sự bồn chồn của Đỗ Trạch, hấn cong khóe miệng, giữ chặt Đỗ Trạch rồi bước đến truyền tống trận.

“Đi thôi.”

Ma pháp trận đưa đoàn người Đỗ Trạch đến địa điểm tiếp theo. Đỗ Trạch thấy đấu trường này có cùng phong cách giống với đấu trường ban nãy, mà đối diện họ, “Dan” cầm sách lạnh lùng đứng đó. Khi mọi người tiến lên, “Dan” triển khai công kích với họ. Cho dù kêu to tên y, “Dan” vẫn như không nghe thấy gì, không nói một lời mà chỉ tấn công một cách máy móc.

Cũng như đấu trường trước, “Dan” là chỉ là hình ảnh của ma thần Dantalion, không có tư duy mà thực lực lại yếu, chỉ cần hai chị em Ma tộc cũng đủ để ngăn y lại. Lần đầu tiên, Đỗ Trạch nhìn thấy hình thái ma thần của Dan, so với cái tên thương nhân áo xanh không đứng đắn đó, Dantalion mặc giáp quả thật có một chút uy nghiêm lắm liệt.

Verl và Elise, một đấu khí thuộc tính thủy, một đấu khí thuộc tính hỏa, hai người đều có cấp bậc Kiếm Sư, nhưng sự phối hợp ăn ý giữa họ đã nâng cao thực lực của họ hơn cả Kiếm Sư, khoản hợp kích đó khiến Đỗ Trạch nhìn mà lát mắt. Dantalion hoàn toàn bị áp đảo, không có cơ hội trở tay. Đỗ Trạch không thể không thừa nhận, cho dù biết đó không phải cái tên Dan chết dẫm kia, nhưng khi thấy hai chị em Ma tộc áp đảo Dantalion, cậu vẫn rất sung sướng.

Thật sự hết như cuồng hoan vậy.

Vì không phải là bản thật, cho nên “Dantalion” bị xử lý khá nhanh. Sau khi chết, y cũng hóa thành ký hiệu tạo nên ma pháp trận thông lên trên. Tình huống bây giờ đã sáng tỏ, thần tháp tỏ rõ muốn họ phải đấu võ đài từng tầng một. Đỗ Trạch luôn cảm thấy thần tháp tạo nên thứ này là vì muốn bù lại tình tiết 72 chủ thành mà manh chủ đã bỏ qua, cố ý thả 72 ma thần ra để manh chủ chà đạp.

Hai tên ma thần kế tiếp không đáng để họ lo ngại. Mỗi khi đến được đấu trường 68, xuất hiện trước mặt họ là hai vị ma thần hợp thể xinh đẹp — Belial. Lúc trước, vì cứu họ từ tay thần Quang Minh, vị ma thần này đã chủ động chọn cách hy sinh. Hai chị em Ma tộc nhìn ma thần xinh đẹp đang đứng trên chiến xa bốc lửa, âm thanh run rẩy.

“Belial đại nhân...”

.

So với các ma thần khác, Belial không chỉ khó ra tay về mặt tình cảm, mà về mặt vũ lực cũng hơi khó giải quyết. Tu có thể cảm nhận được, không biết có phải vì di thể của Belial đã bị quy tắc hấp thu hay không mà hình ảnh Belial trước mặt hoàn toàn khác so với những ma thần trước, thực lực không thể đem ra so sánh với những con rối đó. Đối diện họ đây, là một ma thần chân chính.

.

“Elise, Verl?”

.

Trước ánh mắt bất ngờ của mọi người, Belial mở miệng, nàng không vội phát động công kích như những ma thần khác, mà chỉ nhìn họ một cách bình tĩnh. Khi nhìn hai chị em Ma tộc, Belial mỉm cười. “Các người cũng tới.”

.

Lúc này, hai chị em Ma tộc đã kích động đến mức rơi nước mắt. Tu thả lỏng ma đao, Belial có tư duy của mình, có lẽ họ sẽ can thiệp được.

.

“Ta không muốn ra tay với người.” Tu nói: “Người có thể để chúng ta thông qua không?”

.

“Thật đáng tiếc, ngoại trừ phải giết chết ta, các người không còn cách nào tiến tới đấu trường kế tiếp.” Belial lấy vũ khí ra. “Đây là quy tắc.”

.

Thấy Belial rút kiếm, không khí căng thẳng hẳn lên. Hai chị em Ma tộc nhìn Tu rồi lại nhìn về Belial, nét mặt họ đầy vẻ bất lực. Belial dời mắt khỏi Tu và dừng lại chỗ Verl và Elise, ánh mắt nàng rất dịu dàng.

.

“Cho nên chúng ta phải tuân thủ nó.”

.

Đỗ Trạch ngạc nhiên nhìn Belial không chút do dự cắm kiếm vào trái tim mình. Verl và Elise trừng mắt rơi lệ, tâm đầu đốn đến mức họ không thể phát ra tiếng hét sợ hãi.

.

“... Belial... đại nhân...”

.

Từ chân Belial bắt đầu biến thành tro bụi, nàng thấy hai chị em Ma tộc khóc nức lên, nhẹ giọng an ủi: “Không cần thương tâm, đó cũng chưa phải chết — ta ở đây, bước vào không gian giữa sống và chết.”

.

Nửa thân của Belial đã hoàn toàn hóa thành tro, nàng dùng ngữ điệu trẻ con hoàn tất câu nói cuối cùng.

.

“Đợi khi một kẻ leo tháp khác bước lên, ta sẽ còn xuất hiện.”

.

Mọi người lặng im nhìn chằm chằm vị ma thần xinh đẹp biến mất, những ký hiệu được thêu dệt từ đồng bụi mà Belial hóa thành dựng nên ma pháp trận thông tới cửa tiếp theo. Lần đầu tiên, Đỗ Trạch cảm nhận

được sự tàn nhẫn của quy tắc, những con rối ma thần không có ý thức thì không sao, nhưng những người có tư duy như Belial lại khác. Họ gần như bị cầm tù vĩnh viễn trong tòa tháp này, nghênh đón từng kẻ leo tháp, hoặc là giết những kẻ đó, hoặc là bị giết, liên tục luân hồi không có hồi kết.

.

Đỗ Trạch bỗng thấy sao nặng nề quá. Thần tháp được dựng nên từ những thi thể chủ thần đã được quy tắc thu nhận, nói vậy, khi họ đến được tầng đấu trường ma thần cao nhất, BOSS sẽ gặp phải chẳng là...

.

Ma thần Baal?

.

68. Chương 68

Phượng hoàng lửa

.

Độc giả: Ăn, ngủ, đấu võ đài.

.

Đỗ Trạch không biết Tu có ý thức được điểm này hay không. Trước ngọn lửa rơi xuống, vẻ mặt của Tu u ám khó phân biệt. Hắn nhìn Belial biến thành ma pháp truyền tống trận, chỉ nói: “Tiếp tục.”

.

Tu kéo Đỗ Trạch đi vào ma pháp truyền tống trận, Verl và Elise lau khô nước mắt rồi đuổi theo những người khác. Đỗ Trạch nhìn chăm chú vào bóng dáng của Tu, muốn mở miệng lại không biết nói gì.

.

Đoàn người rời khỏi đấu trường 68, đi tới đấu trường 67. Bởi vì chị em Ma tộc vẫn chưa khôi phục tinh thần, lần này đổi thành John ra tay. Dưới sự áp chế của Kiếm Thánh, ma thần thứ 67 chỉ chống đỡ vài giây đã bị đao pháp của John xé rách và hóa thành một truyền tống trận thông lên trên.

.

John liếc về chỗ ma thần vừa biến mất, nói với Tu: “Tiểu chủ nhân hẳn là cũng chú ý nhỉ, ma thần vừa rồi là Kiếm Sư trung cấp.”

.

“Họ sẽ càng ngày càng mạnh.” Tu nói chắc chắn, hắn nhìn trường thi phía trên, ý cười thâm trầm.”Nếu không sẽ quá chán.”

.

Đấu trường 61 đã chứng thực cho tuyên bố của Tu, ma thần thứ 61 đã có đầy đủ tiêu chuẩn của Kiếm Sư cao cấp. Tổng hợp lại những tình huống trước, đã có thể đại khái suy đoán cứ sáu ma thần sẽ tăng lên một cấp bậc, nếu ma thần thứ 54 là Đại Kiếm Sư thực lực sơ cấp, vậy cơ bản là cứ mười tám ma thần sẽ tăng lên một giai.

.

Trước sự xuất chiến của John, tiến độ của họ đẩy lên cực nhanh, gần như là một phút giải quyết một ma thần, nhanh chóng đạt đến đấu trường 54. Quả nhiên không ngoài dự đoán, ma thần thứ 54 đúng là Đại Kiếm Sư sơ cấp. Đỗ Trạch tính toán, nếu nói như vậy, họ sẽ gặp được Kiếm Thánh ở đấu trường 36, quyết đấu với Võ Thần ở đấu trường 18.

.

Đỗ Trạch nhìn lướt qua đội ngũ, cho dù chị em Ma tộc trình độ Kiếm Sư không xuất ra bao nhiêu lực, nhưng trừ họ ra còn có Kiếm Thánh John, Hắc Long More, hơn nữa lại thêm manh chủ có vũ lực khủng bố. Có được đội hình rực rỡ như thế, dù có cậu và Ariel với sức chiến đấu giá trị âm, đấu trường ma thần vẫn hoàn toàn bị nghiền nát.

.

Độc giả ngốc nghếch âm trầm, tình huống hiện tại hết như cao thủ max cấp kéo nick phụ đi đánh phó bản của tân thủ.

.

Như Đỗ Trạch đã nghĩ, đoàn người thế như chẻ tre một đường đánh tới đấu trường 38. Sau Belial, bọn họ gặp được ma thần thứ hai có ý thức: Halpas. So với Belial chủ động rút lui, thái độ của tên ma thần “Món chính là thịt người, không phải bạn tốt của nhân tộc” này với họ hoàn toàn là... ác ý.

.

“Ta thực không cam lòng, các người có được tương lai vốn nên thuộc về ta, mà ta chỉ có thể bị nhốt ở đây.” Halpas dùng chất giọng khàn khàn nói: “Nơi này chẳng có thứ gì cả, chỉ có đám người leo tháp hết như châu chấu — cũng giống các người đây.”

.

“Điều đáng cao hứng duy nhất là, có vài tên leo tháp mang đến cho ta nguyên liệu nấu ăn phong phú, thịt Nhân tộc luôn khiến ta khó lòng kiềm chế.” Đôi mắt màu đỏ của Halpas trực chỉ vào Đỗ Trạch trong đội, y liếm môi, sau đó nói với Tu: “Nếu người cho ta Nhân tộc đó, nể tình Baal, ta có thể suy xét cho người thông qua.”

.

“A... Người này quả thật rất ngon miệng.” Tu cười nhẹ, âm thanh trầm thấp gợi cảm vang lên khiến người ta mặt đỏ tim đập. “Nhưng chỉ có ta mới được nhắm nháp.”

.

Halpas hóa thành một con chim gáy màu đen, sít sao né ma đao đang chém tới của Tu. Y bay bên trên đấu trường, nhìn xuống dưới, Ma tộc có cặp sừng vùng trường đao bạc ánh đỏ trong tay, ngựa đầu lộ ra đôi mắt tím sẫm, trong đó còn ẩn chứa sự tàn bạo làm người ta không rét mà run.

.

“Người không nên mơ tưởng đến y.” Tu nói.

.

Halpas phát ra tiếng kêu khàn đục, y vươn đôi cánh ra đến tận cùng, sau đó hất mạnh một cái. Cánh chim màu đen như những mũi tên rậm rạp bắn xuống dưới, More hóa thành Hắc Long bảo vệ mọi người. Đám lông đen đó bắn ra vừa bất ngờ lại sắc bén, thậm chí còn phá được lớp vảy cứng rắn của Long tộc. More đang che ở đằng trước phát ra tiếng rống đau đớn. Nó quấy mạnh chiếc đuôi dài xù xì nhổ hết đám lông đen.

.

Thấy More bảo vệ đám người Đỗ Trạch, Tu dùng cánh dơi tăng tốc, cầm đao đánh về phía Halpas. Ngay lúc Tu tiếp cận, Halpas nhanh chóng thu cánh, một lượng lớn lông đen bị gió thổi bay, ùn ùn rơi xuống đất, lúc này chúng không hề mang tính công kích, mà là để cản trở tầm mắt. Tu bị lông chim màu đen vờn quanh, cảm giác thấy nguy hiểm mạnh mẽ trên đầu, hấn gần như theo bản năng giơ ma đao lên, che ở góc trên bên trái.

.

“Keng —— âm!!!”

Tu bị chim gáy đánh vào sâu trong đầu trường, lực đánh mạnh đến nỗi làm đầu trường bị sụp xuống một cái hố. Tu gần như bị khảm vào trong đá, hai tay của hắn ẩn ma đao, dùng sức đè lên người Halpas, mũi đao sắc nhọn đó chỉ cần tiến thêm một chút nữa là có thể đâm thủng ngực y. Tu nhìn chòng chọc Halpas, cặp mắt tím dần sáng lên.

“Xoẹt —— ”

Cho dù Halpas đã lùi lại với tốc độ cực nhanh, nhưng vẫn bị sấm sét quét qua lông đuôi. Những tia hồ quang điện nhảy nhót di chuyển theo lông vũ lan ra khắp toàn thân, tuy không tạo ra nhiều thương tổn, nhưng cũng mang đến cảm giác tê liệt mạnh mẽ. Ngay lúc Halpas tạm dừng vì tê liệt, Tu chém một nhát chặt đứt cánh phải của chim gáy.

“A ——!”

Halpas nặng nề ngã nhào xuống đất, y ngửa đầu, đôi mắt đỏ giận dữ nhìn Tu đang giẫm trên người mình.

“Chết tiệt! Nếu không phải ta bị thần tháp hạn chế, ngươi làm sao có thể...!”

Lời nói của Halpas bị cắt đứt vì động tác giơ đao của Tu. Tu chém đứt cái cánh còn sót lại của chim gáy, hắn xoay người nhìn xuống Halpas đã biến lại hình người, mái tóc đen dài rủ xuống che đi nụ cười đậm mùi máu tươi nơi khóe miệng.

“Ngươi khiến ta nhớ tới một kẻ, kẻ kia đã từng lấy đi tay trái Đỗ Trạch.” Nụ cười nơi khóe miệng Tu càng sâu hơn, như nhớ lại một việc thú vị nào đó tính chia sẻ cùng Halpas. “Ngươi có biết sau đó ta đã làm thế nào không?”

Ma đao yên lặng đâm vào thân thể Halpas, từng chút một khoét rộng da thịt, để lộ nội tạng đỏ tươi bên trong.

“Ta mở bụng hắn ra, muốn tìm lại bộ phận đã bị cướp đi — giống như vậy.”

Trường đao bạc ánh đỏ cắt đi từng tác nội tạng theo mỗi lời Tu thốt ra.

“Đầu tiên ta tìm ở ruột non, sau đó theo dạ dày — không giống ngươi lắm, dạ dày kẻ kia cũng dài rộng như cơ thể hắn.”

Mũi đao lạnh như băng khuấy đảo trong cơ thể, Halpas nhìn đôi mắt hẹp dài của người phía trên, lần đầu tiên cảm nhận được sự sợ hãi khó nói thành lời.

“Ta tìm rất cẩn thận, nhưng bởi vì một sai lầm nho nhỏ trước đó, cho nên cuối cùng ta vẫn thất bại.”

.

Máu tươi vẩy lên mặt Tu, sềnh sệch trượt xuống. Hắn nhìn chăm chú vào ma thần dưới chân đã hóa thành ký hiệu biến mất, thở dài sâu xa.

.

“Thật đáng tiếc.”

.

More nhìn tất cả, nó biết chuyện này không bình thường, nhưng nó cũng không có ý nghĩ ngăn cản. Đối với nó mà nói, chỉ cần bảo vệ tốt hậu duệ của Hilda là được. Hắc Long mở đôi cánh lớn giải phóng đám người Đỗ Trạch. Đỗ Trạch vừa bước ra đã thấy Tu đứng bên cạnh truyền tống trận ma pháp, máu tươi chảy dọc theo thân trường đao đỏ bạc tích trên mặt đất. Lớp đá nứt nẻ đó chứng tỏ trận chiến vừa nảy kịch liệt thế nào.

.

“Không có việc gì, chứ?”

.

Tu thu hồi Thiên Biển, một tay kéo Đỗ Trạch vào trong ngực, không chút để ý trả lời: “Không có việc gì, hắn có vẻ đã bị thần tháp khống chế.”

.

Đỗ Trạch lập tức hiểu ra. Thần tháp là một cái máy sàng lọc, được xưng là có thể làm cho tất cả sinh linh thành thần. Để một vài sinh linh vừa đến cảnh giới ngụy thần hoặc chưa trở thành ngụy thần đánh nhau với thần linh, điều này chắc chắn sẽ dẫn đến toàn diệt, bởi vậy việc thần tháp hạn chế đám người Halpas cũng có thể hiểu được. Nói như vậy, BOSS Baal của đấu trường ma thần cũng sẽ không dùng thực lực chủ thần để quyết đấu với họ. Nhưng thật ra đây không phải là mấu chốt, Đỗ Trạch nghĩ, giống như khi đối mặt với Belial, vấn đề nan giải nhất không phải vũ lực, mà là tình cảm.

.

Ma thần thứ 38 đã bị giải quyết, lên chút nữa là đấu trường 37, cũng là ma thần đã từng gặp mặt một lần: Phoenix. Qua lần quyết đấu với Halpas, họ không thể xác định thái độ của vị ma thần có ý thức này với họ sẽ là gì. Bởi vậy, mọi người quyết định tạm nghỉ ngơi, sau khi nghỉ ngơi dưỡng sức xong mới đến tầng tiếp theo.

.

Lúc nghỉ ngơi, Đỗ Trạch nhìn Tu lẩn qua lộn lại chơi với tay trái của cậu, đầu đầy dấu chấm hỏi. Xử lý Halpas xong, Tu trở nên cực kỳ để ý tay trái của cậu. Đỗ Trạch cảm giác ánh mắt nhìn tay trái mình của Tu hết như muốn nuốt luôn nó.

.

Manh chủ, anh có gì bất mãn với tay trái của tiểu sinh ư?

.

Lúc Đỗ Trạch nhin không nổi nữa định mở miệng hỏi ý kiến, lần đầu tiên đấu trường xuất hiện dị trạng. Một ma pháp trận loại nhỏ bỗng dưng xuất hiện, một bóng người dần dần hiện ra. Khi người đó bước khỏi ma pháp trận, cả hai bên đều ngây người — là người họ biết.

.

Chiến thần nhìn thấy đoàn người Đỗ Trạch thì sửng sốt một chút, nhưng rồi phản ứng rất nhanh. Hắn nhìn lướt qua xung quanh. Ngay lúc nhìn thấy truyền tống trận ma pháp do Halpas hình thành, chiến thần hoàn toàn không để ý tới đám Đỗ Trạch nữa, thân hình chọt dao động vọt thẳng vào truyền tống trận — tất cả

phát sinh chỉ trong nháy mắt, Đỗ Trạch còn chưa kịp định thần thì truyền tổng trận đã tiếp thu chiến thần, sau đó tán thành ký hiệu biến mất trong không khí, không còn sót lại thứ gì.

.

Sau khi ý thức được chuyện gì đã xảy ra, Đỗ Trạch nghẹn máu nơi cổ họng, mãnh liệt muốn tới vị trí truyền tổng vừa biến mất mà gõ cửa: mở cửa nhanh, chiến thần, anh có bản lĩnh đoạt truyền tổng thì phải có bản lĩnh mở cửa!

.

Mọi người á khẩu nhìn truyền tổng trận biến mất cùng chiến thần, Veri lo lắng hỏi: “Truyền tổng trận thông với đấu trường bên trên đã biến mất, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

.

“Heidy đại nhân đã nói, một trạm kiểm soát được thả thông chỉ có thể cho một người leo tháp vượt qua. Sau khi vượt qua, trạm kiểm soát sẽ hồi phục.” Elise cầm tay chị mình an ủi. “Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, chúng ta có thể sẽ phải đánh ma thần Halpas một lần nữa.”

.

Elise vừa mới dứt lời, thân ảnh chim gáy màu đen đã hiện lên trên không của đấu trường. Đỗ Trạch nhìn thấy Halpas phía trên hơi trừng mắt, trong đôi mắt đỏ như máu đó hiện lên một cảm xúc, đó là... hoảng sợ?

.

Halpas mạnh mẽ giang rộng cánh, mọi người mới vừa bày ra tư thế cảnh giác, chỉ thấy con chim gáy đó dùng lông của chính mình tự kết liễu mạng sống.

.

Mọi người: ...

.

Đỗ Trạch trầm mặc một chút, sau đó nhìn về phía Tu: “Đã xảy ra, chuyện gì?”

.

—— Manh chủ, anh đã làm gì mà ma thần đó sợ hãi đến vậy?!

.

“Ai biết được.” Tu dựa vào Đỗ Trạch, lười biếng nói.

.

Giác quan thứ sáu mách cho Đỗ Trạch rằng, cậu không nên biết nhiều, vì thế độc giả ngốc nghếch quy hết tội của những hiện tượng không hợp lý cho ánh sáng trên người nhân vật chính Tu. Vì Halpas “am hiểu ý người”, họ nhanh chóng đạt được truyền tổng trận đến cửa tiếp theo. Dù không tốn nhiều khí lực, Đỗ Trạch vẫn nghẹn một bụng lửa giận. Lần này đến lượt tên ngốc nào đó lôi kéo Tu bước vào truyền tổng trận. Nếu đuổi kịp, có lẽ họ sẽ gặp được cái tên chết tiệt cướp cửa người khác tại đấu trường 37.

.

Truyền tổng trận làm hết phạm sự mang mọi người đến đấu trường 37, nhưng điều khiến Đỗ Trạch thất vọng là, đấu trường trống rỗng không có bóng dáng của chiến thần. Đỗ Trạch cảm thấy hơi bất thường, cho dù là chiến thần, việc chống lại một ma thần có ý thức cũng không thể kết thúc nhanh đến vậy.

.

“Sao lại nhanh thế nhỉ?”

.

Một âm thanh non nớt của trẻ con vang lên, hình dáng Phoenix hiện ra. Thấy đối phương không có địch ý, Tu hạ ma đao xuống, hỏi: “Chiến thần vừa qua đây?”

“Đúng thế, ta để hấn qua. Ta cũng có thể cho các người qua.” Phoenix nói: “Ta không thích chiến đấu, tử vong đối với ta mà nói không phải thứ gì quá khó khăn, ta đã rất quen thuộc, hay nói cách khác là quen với mùi vị của cái chết.”

Đỗ Trạch không ngờ là họ sẽ gặp một vị ma thần tốt bụng như Phoenix, trạm kiểm soát như thế này đối với tất cả kẻ leo thấp mà nói quả thực là giáo lý Phúc Âm. Lúc này, Phoenix dời mắt qua nhìn chăm chăm cục lông trên đầu cậu. Tiểu phượng hoàng có vẻ như đã nhận ra đây là vị ma thần đã biến thành phượng hoàng khi đó. Nó tròn mắt khoan khoái kêu lên: “Chíp chíp ~”

“Đã lâu rồi chưa được thấy phượng hoàng non.” Phoenix cảm thán: “Phượng hoàng cũng có chút quan hệ với ta. Hậu duệ của Baal, đây có thể xem là món quà nho nhỏ mà ta tặng cho người.”

Dưới mọi ánh nhìn, Phoenix hóa thân thành một con phượng hoàng xinh đẹp. Toàn thân phượng hoàng bốc lửa, như lấy cơ thể mình là trung tâm thiêu đốt, thân hình càng ngày càng nhỏ đi. Cuối cùng, ngọn lửa đỏ rực bùng nổ tung hình thành ký hiệu truyền tống trận, mà nơi Phoenix vốn đang đứng chỉ còn một khối thủy tinh đỏ bồng.

Vừa thấy khối thủy tinh đó, mắt tiểu phượng hoàng sáng rõ như sâu rọu ngửi được mùi, lấy tốc độ nhanh như hổ đói vồ mồi lao thẳng tới hồng thủy tinh, gần như nuốt nó vào chỉ trong chớp mắt. Nguyên tố hỏa nồng đậm ngưng tụ thành ngọn lửa thực thể bao lấy tiểu phượng hoàng. Tiểu phượng hoàng có vẻ rất thoải mái nên phát ra tiếng kêu ngân nga, âm thanh đó từ non nớt trở nên trong trẻo, cuối cùng tựa như tiếng tiêu thanh thoát. Sau khi ngọn lửa tan dần, xuất hiện trước mắt Đỗ Trạch là một hỏa phượng hoàng tinh xảo. Chiếc đuôi của nó dài và lộng lẫy, loáng thoáng có vài đốm lửa di chuyển trên lông vũ.

Hỏa phượng hoàng nhẹ nhàng cất cánh, nó phi lên trên Đỗ Trạch, có vẻ muốn làm tổ trên đó như bấy lâu nay, nhưng hình thể hiện giờ lại không cho phép nó làm vậy. Vì thế, hỏa phượng hoàng đáp xuống vai Đỗ Trạch, ủy khuất ngồi xổm.

... Ồ, cho dù có xinh đẹp thế nào đi nữa thì bản chất vẫn chỉ là con chim ngốc.

Qua phần nhạc đệm hỏa phượng hoàng, đoàn người tiếp tục tiến tới. Từ ma thần thứ 36 trở đi là Kiếm Thánh, chỉ với một mình John thì cần thời gian khoảng một ngày mới giải quyết xong một ma thần. Để tiết kiệm thời gian, More bắt đầu xuất chiến. Từ đấu trường 36 đến đấu trường 19 tiêu tốn ba ngày của họ, 18 ma thần còn lại đều trên Võ Thần, nếu Tu không ra tay thì phải tốn ba ngày mới qua được một đấu trường.

Chờ cơ thể ma thần thứ hai ngã xuống trước mặt họ, bọn họ đã ngồi ở đấu trường ma thần gần một tuần. Mấy ngày qua toàn là ăn, ngủ, đấu võ đài, một chút thời gian tạm nghỉ cũng không có. Đỗ Trạch và Tu đứng trước truyền tống trận ma pháp, họ vẫn còn một đấu trường cuối cùng, tiến lên chút nữa, họ sẽ đối mặt với ma thần đệ nhất.

Đỗ Trạch theo bản năng nhìn về phía Tu. Giữa đấu trường ma thần, cậu định hỏi Tu gì đó, nhưng lúc cậu sắp mở miệng, lại phát hiện mình hoàn toàn không biết nên nói những gì. Tu nhận ra ánh mắt của Đỗ Trạch, hần vươn tay kéo Đỗ Trạch, không hề chần chừ đi thẳng vào truyền tống trận.

Đỗ Trạch nhìn bàn tay đang nắm chặt tay mình của Tu. Bàn tay đó thon dài mạnh mẽ, tỏa ra một sức mạnh và sự kiên định đáng tin cậy.

Người này sẽ vẫn luôn tiến thẳng, ai cũng không thể ngăn cản hắn.

Đoàn người bước qua truyền tống trận tiến vào đấu trường cuối cùng. Họ chưa rời hẳn truyền tống trận đã thấy một cơ thể ngã nhào trước mắt. Đó là chiến thần. Lúc này chiến thần không còn sự hiên ngang khí phách nữa, toàn thân bị thiêu trụi, không ít chỗ đã thối rữa, nhìn như thở ra thì nhiều hít vào thì ít.

Trước mắt họ, ma thần đệ nhất từ từ buông tay, âm thanh như sét đánh ầm ầm vang vọng khắp đấu trường.

“Hoan nghênh bước vào đấu trường của ta.”

Baal nói.

69. Chương 69

Thần tháp: Thiên tai Vong Linh

Đây là lần thứ hai Đỗ Trạch được thấy Baal, so với lần vội vàng đó, lần này cậu đã có đủ thời gian để quan sát ma thần đệ nhất trong truyền thuyết.

Đối diện họ, Baal giống như một ngọn núi lớn nguy nga chắn ngang trước họ — không nói đến hình thể, mà chính là cái khí thế cường hãn này. Y cao khoảng hai thước, cặp sừng gấp khúc không khác Tu là bao, đôi mắt tím sẫm thậm chí khiến người ta nhìn lầm thành màu đen. Đây là đặc trưng cho nguồn sức mạnh lớn vô hạn của Ma tộc. Ma thần đó đứng giữa đấu trường, uy nghiêm như bậc đế vương, làm người ta cảm thấy bản thân thật nhỏ bé.

Đỗ Trạch nhìn Baal, như thấy được tương lai của Tu. Nếu xét về mặt huyết thống, Baal hẳn phải là cha của ông ngoại Tu, nhưng hai người giống nhau đến sáu phần như thể mà đứng cùng một chỗ, thoát nhìn trông như một đôi cha con. Đỗ Trạch có một suy nghĩ, lần trước Baal kéo thần Quang Minh chết chung, hoặc nhiều hoặc ít cũng là vì Tu nhỉ? Vậy lần này Baal có thể giống như Belial, chọn cách thả nước để họ thông qua chăng?

Dù từ mặt tình cảm hay vũ lực, Baal đều là đối tượng khó lòng chiến thắng.

Lúc này, đấu trường lặng yên không một tiếng động, dưới uy áp của vị ma thần đệ nhất, mọi người ai cũng thấy nhụt chí, đến cả hô hấp cũng đã bắt đầu khó khăn. Baal luôn nhìn Tu chăm chú, ánh mắt y rất sâu, nhìn mà không đoán được gì, Đỗ Trạch chỉ nghe Baal nói với Tu: “Tên của ngươi.”

“Tu.”

“Rút đao đi.”

Mọi người đều sửng sốt, không hàn huyền không trao đổi, ma thần đệ nhất cứ thế lưu loát tuyên bố trận đấu bắt đầu. Thấy Tu không tỏ vẻ gì, Baal nhấc tay lên, hồ quang điện màu tím tụ tập quanh thân y, đúng là sắp chuẩn bị tấn công.

“Đã đi gần hết đấu trường ma thần mà vẫn chưa lĩnh ngộ được? Ngươi muốn đi tới, nhất định phải phá hủy những thứ gây trở ngại cho ngươi. Hay là đối mặt với ta, ngươi không thể ra tay?”

Điện quang nhảy nhót biến ảo gương mặt Baal làm nó trở nên u tối. Baal ngưng mắt nhìn Tu, thanh âm phát ra gần như là thở dài: “Ngươi không được nhân từ, Ma tộc vốn là một chủng tộc không có sự nhân từ.”

Ma tộc trả giá nhân từ, lấy đi phá hoại.

Nghe Baal nói, Đỗ Trạch gần như phản xạ có điều kiện nhớ lại văn án của Hỗn huyết , không đợi cậu nhớ xong, Tu đã từ từ bước tới trước.

“Đúng vậy.” Tu có vẻ đồng ý với lời Baal, hần vươn tay, Thiên Biến hóa thành ma đao. “Cho nên ta sẽ giết ngươi.”

Hần có khát vọng rất lớn, vì mục tiêu đó, hắn có thể bất chấp tất cả, buông tha mọi thứ, thậm chí là hủy diệt toàn bộ.

Nghe tiếng Tu đáp lại, nét mặt Baal thay vì nói là vui còn chẳng bằng đổi thành sung sướng.

“Ta sẽ không hạ thủ lưu tình.” Baal nói: “Nếu cho ngươi đi qua, để ngươi bị chủ thần khác giết chết, còn không bằng để ta tự tay kết liễu ngươi.”

Còn có chủ thần khác? Lúc Đỗ Trạch còn đang sửng sốt, Tu và Baal đã bắt đầu trận chiến. Cả đấu trường bị sấm sét bao phủ, More không thể không bảo vệ mọi người lùi lại cạnh đấu trường, những hồ quang điện nhìn thì nhỏ nhưng lại ẩn chứa năng lượng khủng bố, dù là nó cũng không dám trực tiếp chống trả.

Baal nhấc chân đạp một bước, tia chớp xẹt xẹt chuyển động thành một vòng sét, lấy nơi Baal đang đứng làm tâm khuếch tán ra xung quanh, tốc độ nhanh chóng mặt. Tu dùng cánh dơi bảo vệ mình, ngay khi vòng sét lướt qua, hấn giương cánh, hai tay cầm đao chém xuống Baal từ trên cao.

“Xoạt —— ”

Thân đao sắc bén chém vào một quãng sáng tím, tia chớp tím ngưng tụ thành thực thể trong tay Baal, tạo nên một chiếc lưỡi đao. Sấm sét lưu thông qua thân Phần Dục lập tức hóa thành sợi xích lỏng lẻo. Nhận ra sự việc bất ổn, Tu lùi nhanh về sau, nhưng lưỡi đao của Baal cứ như nam châm hút lấy Phần Dục. Dòng điện lưu mãnh liệt mượn Phần Dục lan truyền lên người Tu. Tu nhướng mày, nét mặt hiện lên một sự thống khổ, đó là nguồn sức mạnh mà hấn rất quen thuộc, lúc này đây lại mang đến thương tổn cho hấn.

Baal nhìn Tu chòng chọc, từng quả cầu sét dần dần tập kết bên cạnh y, nhưng y vẫn như thế, căn bản không cho Tu cơ hội để thở dốc. Một quả cầu sét lao về Tu, cho dù có đôi cánh bảo hộ, quả cầu đó vẫn làm Tu bị thương không nhẹ, hấn mím môi, dòng máu tươi trào ra khỏi khóe miệng. Tu cũng sử dụng sấm sét hủy diệt, nhưng ngay khi sấm sét của hấn đụng vào sấm sét của Baal, chúng bị đối phương tiêu diệt hầu như không còn, cứ như một đứa trẻ đụng độ với người lớn, không hề có khả năng phản kháng.

“Chỉ có bị thương tổn, mới có thể hiểu được uy lực chân chính của nó.” Baal nói: “Chúng ta có được sức mạnh có thể hủy diệt mọi thứ, đương nhiên là bao gồm cả bản thân.”

Ba quả cầu sét xuyên thủng cánh Tu, lúc này, cặp mắt Tu sáng lên. Sấm sét đại biểu cho hủy diệt, hấn biết nguồn năng lượng này rất mạnh, mạnh đến mức cơ thể hấn khó lòng chịu được, cho nên mỗi lần sử dụng năng lượng này, hấn sẽ theo bản năng áp chế nó đến mức độ không tạo nên thương tổn cho mình.

Tu nhìn về phía Baal, sau đó nhắm mắt lại. Hấn phải tiến tới, cho nên hấn sẽ phá hủy tất cả chướng ngại.

“Xẹt —— ”

Sấm sét vốn mang màu tím trắng bỗng nhiên ngưng tụ thành màu tím bầm, càng ngày càng sẫm đi, thậm chí còn chuyển thành đen. Tu mở mắt, ánh sét chuyển động khiến cặp mắt tím sáng lên, cuối cùng trông như một quả cầu thủy ngân, đồng tử hẹp dài cực kỳ rõ ràng.

Cơ thể Tu bắt đầu rỉ máu, như thể chỉ cần buộc chặt thêm tí nữa, cả người sẽ hóa thành một bãi máu loãng. Sấm sét của hấn cuối cùng bị nén thành một thứ mảnh như sợi tóc, nếu nói nó là sấm sét thì không bằng nói là hồ quang điện. Hồ quang điện đen tím dễ dàng phá hủy lưỡi đao của Baal, khai phá tất cả chướng ngại rồi lao tới Baal.

Baal nhìn Tu toàn thân đầm máu, nguồn năng lượng đó tuy rất mạnh, nhưng vẫn có một chút chưa thành thực. Đối với Baal mà nói, tuy bây giờ y không thoát khỏi công kích của hồ quang điện, nhưng y vẫn có thể tự bạo kéo theo Tu cùng chết.

—— Tuy nhiên, việc này không cần thiết.

.
Baal vung tay lên, mười quả cầu sét còn sót lại đánh tới hồ quang điện, sau đó bị đối phương phá vỡ. Ngay giây phút bị hồ quang điện cắn nuốt, ma thần đệ nhất hơi nheo mắt lại, có vẻ rất vừa lòng.

.
“Ầm —— Ầm! ! !”

.
Tiếng sấm ầm vang, cả đấu trường chấn động. Khi Đỗ Trạch bước ra từ vòng che chắn của More, đập vào mắt cậu là đấu trường đã bị phá hủy một nửa. Đấu trường không trọn vẹn lơ lửng trong hư không, Tu toàn thân đầm máu đứng trên một mảnh sàn, đối diện hẳn không phải là truyền tống trận ma pháp, mà là một đường thẳng có ánh tím nối với chân trời, xem ra nó chính là lối thoát khỏi đấu trường ma thần.

.
Kết thúc... rồi ư?

.
Tu bị thương rất nặng, cánh phải rách bươm, toàn thân trên dưới đều bị thương. Đỗ Trạch hoảng hốt muốn giúp Tu xử lý miệng vết thương, nhưng ngay lúc này, đấu trường bắt đầu sụp đổ. Không chấp nhận việc họ chân chừ, More mang mọi người tiến thẳng vào luồng sáng tím. Mắt Đỗ Trạch nhắm rồi lại mở, phát hiện họ đã trở lại đại sảnh lúc mới bước vào thần tháp. Đại sảnh vẫn đầy ắp người như cũ, nhưng cho dù More đang ở hình rồng cũng không hề thấy chật chội.

.
Đỗ Trạch cũng không thèm tự hỏi vì sao họ lại quay về. Dưới sự giúp đỡ của hai chị em xinh đẹp và Ariel, Đỗ Trạch bắt đầu xử lý miệng vết thương cho Tu, thấy chỗ nào cũng có lỗ máu đỏ chót, cậu kinh hồn. Vì có More che chở nên cậu không thấy được gì, chỉ có thể nghe được tiếng động, với tình trạng thảm hại bây giờ, chắc chắn hai bên đã không hề nhẹ tay. Tuy không được chứng kiến toàn bộ, Đỗ Trạch vẫn cảm thấy cả Baal và Tu, ai cũng đạt được kết quả mong muốn.

.
Tu có vẻ cũng đã mệt mỏi, hần lười biếng tựa vào người Đỗ Trạch mà không nói lời nào. Xung quanh người đến người đi, ai cũng không quấy nhiễu được ai. Sau khi bôi một lớp thuốc lên miệng vết thương của Tu, Đỗ Trạch thở phào, sau đó phát hiện Tu đang nhìn chằm chằm về một hướng. Đỗ Trạch nhìn theo tầm mắt Tu và sững sờ — tượng đá đó có sẵn rồi ư?

.
Một trong những bức đá nơi bốn phía đại sảnh lúc này bỗng xuất hiện một tượng đá. Về ngoài nó rất đúng chuẩn, bởi vì quá đúng chuẩn nên không có bất cứ chỗ nào đặc biệt, chỉ có đôi cánh trông như cánh dơi chứng tỏ nó là một Ma tộc. Đỗ Trạch chắc chắn lần đầu tiên bước vào không nhìn thấy bức tượng Ma tộc đó. Bức tượng đó hẳn đã xuất hiện sau khi họ vượt qua đấu trường ma thần.

.
... Vậy đây là dấu hiệu chứng minh họ đã thông qua một cửa? Đấu trường ma thần chỉ là tầng đầu tiên của thần tháp?

.
Đỗ Trạch liếc mắt đến những bức đá khác, lần này cậu đếm rất nghiêm túc, không nhiều không ít vừa đủ bảy cái. Đỗ Trạch chợt nhớ Baal từng nhắc đến chủ thần, hơn nữa, dựa vào số lượng bức đá, cậu đã nhận ra được mưu đồ thâm hiểm của tác giả — mỗi một chủng tộc đều phải qua một lần ~ hôn hôn.

Khốn khiếp, chỉ mới đánh xong một cái đầu trường ma thần mà manh chủ đã đầm máu thế này, nếu đánh phó bản tất cả chủng tộc thì chẳng phải chết chắc rồi ư! QAA

Tu suy tư nhìn tượng đá, trong đại sảnh chỉ có duy nhất một cánh cửa, nó đồng nghĩa với việc họ chỉ có thể tiến tới chứ không được lùi về sau. Ngoại trừ John không thể nhúc nhích và Đỗ Trạch bị Tu giữ chặt, những người khác đều được Tu phái đi tìm đám người Rachel. Lúc này, Đỗ Trạch mới chợt nhớ ra họ đã bị phân tán với quân đoàn sấm sét. Căn cứ theo lời Dan, chỉ cần qua được tầng đầu là có thể tuyển được vô số người theo đuổi.

Mọi người tìm quanh đại sảnh vài vòng nhưng đều không gặp được người nào trong quân đoàn sấm sét, không biết là họ chưa bước ra, hay là gặp phải chuyện ngoài ý muốn. Cả Heidi lẫn Dan đều đã đề cập qua, tính ứng biến của thần tháp rất mạnh, muốn gặp gỡ phải nhờ vào duyên phận, mọi người đành phải từ bỏ.

Tuy rằng vết thương của Tu cần tĩnh dưỡng một khoảng thời gian, nhưng hắn chỉ nghỉ ngơi trong đại sảnh một ngày rồi quyết định tiến vào cánh cửa. Trong đại sảnh, những người khác tuy không thể tiếp xúc nhau vì ở những không gian khác nhau, lại vẫn có thể nhìn thấy họ. Dưới mọi ánh nhìn chòng chọc, có nhiều chuyện không tiện để làm, ngay cả ngủ cũng không yên ổn.

Cho dù bản thân bị trọng thương, Tu vẫn kéo Đỗ Trạch đi lên đầu. Tuy đã bước vào một lần, nhưng Đỗ Trạch cảm thấy rất hồi hộp với những gì sắp xảy ra. Ánh sáng chói lòe dần dần rút đi, trong tầm nhìn đã được lấy lại, Đỗ Trạch cảm nhận được làn gió nhẹ thoảng qua mặt cậu, mang theo mùi cỏ tươi lẫn chút mùi thối rữa.

Đỗ Trạch trừng mắt, hiện tại họ đang đứng trong một rừng cây. Trước mắt họ có khoảng trăm bộ xương khô đang đồng loạt nhìn về phía này, trong số đó có binh sĩ, chiến sĩ, cung tiễn thủ, và một vài pháp sư. More nhanh chóng hóa thành cự long chuẩn bị công kích, làm cho đám xương khô đó rụng thành từng mảnh. Tuy nhiên. chúng chỉ làm một động tác.

Tất cả xương khô trật tự quỳ xuống hướng về phía Tu, tên cầm đầu là một pháp sư, nó mở hốc miệng trống rỗng, sử dụng pháp thuật Vong Linh để nói chuyện: [Bách phu trưởng đại nhân, xin hãy chỉ huy chúng ta chiếm cứ đại lục hỗn độn.]

... Cái quái gì thế?

Đường như Tu cũng hơi bất ngờ, hắn hỏi pháp sư đó: “Người gọi ta là gì?”

[Bách phu trưởng đại nhân, xin hãy chỉ huy chúng ta chiếm cứ đại lục hỗn độn.] Pháp sư nói.

Dù có hỏi thế nào đi nữa, pháp sư xương khô đó chỉ biết máy móc lặp lại câu nói kia, trông có vẻ đã được sắp đặt sẵn. Đỗ Trạch nhìn chằm chằm pháp sư đó, khác với đầu trường ma thần, lần này thần tháp gợi ý cho họ chẳng?

Tu suy tư một lát, sau đó thử ra chỉ thị cho đám Vong Linh nọ, phát hiện chúng quả thực nghe theo sự chỉ huy của hắn, xem ra đã bị đám xương khô cho là bách phu trưởng của chúng rồi. Câu nói của pháp sư đã giải thích tất cả. Chẳng lẽ nó muốn Tu sử dụng đám xương khô này đi chinh phục đại lục hỗn độn?

Tình huống lúc này vẫn chưa rõ, họ không biết có nên tin tưởng thông tin mà pháp sư đã tiết lộ hay không. Mọi người quyết định rời khỏi rừng cây để tra xét tình huống xung quanh. Với kinh nghiệm từ đầu trường ma thần, trạm kiểm soát đầu tiên sẽ không tạo thành uy hiếp quá lớn đối với họ. Khi đoàn người bước đi, đám xương khô cũng tự động bám theo, cho dù Tu bảo chúng rời đi, chúng cũng chỉ ngậy gốc tại chỗ một lát rồi lại bám theo họ.

Khu rừng này cũng không lớn lắm, đi khoảng một giờ là ra được bên ngoài. Sau khi rời khỏi rừng cây, Đỗ Trạch sửng sốt. Khung cảnh trước mắt làm cậu nảy sinh ảo giác họ không còn trong thần tháp nữa, mà là ở đại lục. Bầu trời mênh mông xanh ngắt, ngoài bìa rừng là một thôn trang nhỏ, chỉ có chưa đến mười hộ nhà, liếc mắt một cái là có thể trông thấy hết. Lúc này có thể đang là mùa thu, là thời điểm gặt hái tốt nhất. Đỗ Trạch thấy có mấy nông dân đang xoay người thu nhặt lúa mì. Khi những người đó ngẩng đầu và thấy họ bước ra khỏi khu rừng — nhất định là vì thấy Tu có cánh và sừng, nên gương mặt vốn đang tươi cười lại chuyển thành hoảng sợ.

“Vong, Vong Linh đến —— ”

Những người đó phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, cả thôn trang bị kinh động, từng nhà từng nhà đóng sập cửa lại. Những người đứng trong vườn đã sợ tới mức chân nhuễn tay run, cầm cuốc xúm lại thành đồng.

Đỗ Trạch á khẩu nhìn mọi việc, John vẫn duy trì nụ cười hòa nhã. Nó tiến lên muốn trao đổi với đối phương.

“Xin lỗi vì đã quấy nhiễu đến các người, không cần sợ hãi, chúng ta không có ác ý.” Giọng nói của John tản ra một cảm giác khiến người ta tin tưởng. “Nếu các người muốn, chúng ta sẽ lập tức rời đi. Nhưng trước đó, xin cho phép ta hỏi...”

Câu nói của John bị một viên đá bay tới cắt ngang, một người nông dân trong số đó có vẻ như bị dọa đến mức bất chấp mọi việc, hắn cầm đá lên chọi John.

“Vong Linh chết tiệt!”

John không thể không lui về sau để né tránh những viên đá, thấy thế, những người khác cũng bị lây dũng khí. Họ nhao nhao nhặt đá ném về đoàn người Đỗ Trạch.

“Đi chết đi!”

“Vong Linh tà ác, mau cút đi!”

Tu tóm được một viên đá sắp bay vào người Đỗ Trạch và nghiền nó thành bột. Hắn nhìn chăm chăm đám người đang chửi bậy, dường như hồi ức xấu nào đó đã bị khơi dậy. Nhưng vào lúc này, đám xương khô theo sau bước tới, khi thấy thôn trang, chúng như bị kích thích lao ra khỏi rừng cây, đánh tới những nông dân trong khu vườn.

Nông dân đắc ý giơ đá lên thì thấy đám xương khô đầy cả tầm mắt lao tới chỗ họ. Một người bị xương khô trực tiếp chặt đứt cổ, một người khác phản ứng khá nhanh, hắn nắm chiếc cuốc chém ngang eo xương khô. Nhưng cho dù thiếu nửa phần cơ thể, bộ xương khô đó vẫn có thể di chuyển cánh tay bò lên thân người nọ. Hốc mắt tối om kề sát cặp mắt sợ hãi tuyệt vọng của đối phương.

“Két két.”

Nông dân trong khu vườn bị tiêu diệt chỉ trong chớp mắt. Pháp sư lắc lư đi tới chỗ những thi thể đó, khoang miệng trống rỗng khục khặc hai tiếng, một làn khói đen bao phủ phía trên thi thể, thi thể nhanh chóng bị hòa tan chỉ còn lại khung xương. Những khung xương đó bò dậy, mới đầu còn có chút mờ mịt, sau đó cũng gia nhập vào đàn xương khô, tuy hai mà một.

Giải quyết xong những nông dân, đám xương khô bắt đầu tiến vào trong thôn trang. Đỗ Trạch theo bản năng nhìn về phía Tu, chẳng biết là Tu không thấy được hay là không muốn ngăn cản. Lúc này, Tu ngẩng đầu nhìn bầu trời phương xa, đó là hướng họ đang đến. So với bầu trời quang đãng bên này, vùng trời bên đó bị tầng tầng lớp lớp mây đen bao trùm, tản ra một điềm xấu.

“Thì ra là thế...” Tu cười khế, vẻ mặt hắn rất kỳ quái, như đang cười nhạo, lại ẩn chứa bi ai cùng cực. Nhận thấy ánh nhìn từ Đỗ Trạch, Tu dè tay lên cổ cậu, tiếng nói mềm nhẹ trầm thấp như đang kể một câu chuyện cổ tích trước khi ngủ.

“Em đã nghe nói về thiên tai Vong Linh chưa?”

70. Chương 70

Độc giả: Người không tìm đường chết thì sẽ không phải chết.

Sáu trăm năm trước, một phù thủy tên là Louis bước ra khỏi vùng đất thất lạc, y rải rác ôn dịch, giết hại sinh linh, xây dựng quân đoàn Vong Linh. Ở thời kì đó, chỉ cần bị Vong Linh tiến vào thành trấn, sẽ không một ai còn sống sót. Nhân tộc hoảng sợ không thể ngăn cản bước tiến của Vong Linh, họ như đang đối mặt với thiên tai, chỉ biết chạy trốn mà không thể kháng cự.

Bởi vậy, tất cả mọi người đều gọi trận đại nạn này là “thiên tai Vong Linh”, tạo ra tất cả chính là phù thủy Louis bị người người gọi là “tử thần”. Trước thiên tai Vong Linh, ba đế quốc lớn mất đi gần một nửa nhân khẩu, khoảng một phần ba thành trấn bị phá hủy. Bất cứ một người đời sau nào, một khi nhắc đến phù thủy Louis, ai ai cũng sẽ biến sắc.

Sở dĩ, Đỗ Trạch biết rõ như vậy là vì tác giả từng tả rất rành mạch. Khi Hồn huyết vẫn còn tiêu chuẩn trong sáng của YY văn, Nhất Diệp Tri Khâu đã dành ba chương để giới thiệu về thiên tai Vong Linh và phù thủy Louis. Khi đó Đỗ Trạch rất ngốc rất ngây thơ, không hiểu gì về mưu đồ của tác giả. Lúc thấy manh chủ bị người ta buộc tội có quan hệ với Louis, độc giả ngốc nghếch mới hiểu ra đại đại nhà cậu đã phát rồ rồi. Những câu giới thiệu đó là nền tảng để ngược manh chủ đó!

Tác giả đang khiêu chiến nỗi đau đây mà! Q Q

Nhớ lại lúc tình tiết thần được triển khai, Đỗ Trạch đã bị ngược đến kêu cha gọi mẹ. Tuy pháp ma pháp của Louis đã giúp Tu chiếm được thần khí Thiên Biến, nhưng cũng gián tiếp dẫn đến sự thức tỉnh của huyết thống Vong Linh. Tuy nhiên, so với bị cả đại lục đuổi giết, đối mặt với những sự việc tàn ác, Đỗ Trạch thà rằng Tu không tham gia vào thử luyện pháp ma pháp, chứ không muốn hấn bị buộc tội là có quan hệ với Louis.

Đám xương khô nhanh chóng xử lý xong thôn trang nhỏ, chúng tràn ra từ mỗi phòng ốc, sau đó xếp ngay ngắn trước mặt Tu. Pháp sư lại đứng trước toàn thể xương khô, nói với Tu rằng: [Bách phu trưởng đại nhân, xin hãy chỉ huy chúng ta chiếm cứ đại lục hỗn độn.]

Ngoại trừ pháp sư, họ không còn nguồn thông tin nào nữa, hoàn toàn không biết phải làm gì mới có thể qua cửa. Mọi người nhìn nhau, tuy vẫn còn nghi ngờ, nhưng đáy lòng cũng tin chắc đây là sắp xếp của thần pháp. Cho dù được chứng kiến khung cảnh chân thật đến đâu, Đỗ Trạch vẫn không quên họ đang ở trong thần pháp, những thứ trước mắt chỉ là hình ảnh mà thần pháp hư cấu nên — Đấu trường ma thần của kỷ nguyên thứ nhất có thể tạo ra thì việc tái hiện thiên tai Vong Linh cách đây mấy trăm năm dĩ nhiên cũng khá dễ dàng.

Ở đấu trường ma thần, họ cần chiến đấu với chúng ma thần. Lúc này đây, thần pháp không để cho họ chiến đấu với Vong Linh, mà là muốn họ chỉ huy một đám Vong Linh thực hiện thiên tai Vong Linh ư? Đỗ Trạch thoáng lướt mắt qua thôn trang yên tĩnh, sau đó nhìn về phía đám xương khô. Nếu không phải số lượng xương khô đã gia tăng thì mọi thứ thoát nhìn vẫn không có gì thay đổi. Cậu bỗng cảm thấy vớ vẩn, trong thiên tai Vong Linh, họ lại đứng ở đại bản doanh của Vong Linh, sắm vai kẻ xâm lấn.

Đỗ Trạch nhìn Tu, chần chẫn Tu đã rõ hiện trạng, nhưng vẫn không có ý kiến nào. Khi Đỗ Trạch nhìn qua, Tu ẩn giấu tên gốc nhà mình mà trấn an.

“Trước tiên cứ nghỉ ở đây.”

Đoàn người tạm ở lại trong thôn trang, nhưng thần pháp lại không tốt bụng để Tu yên tâm dưỡng thương như vậy. Ngày hôm sau, Đỗ Trạch bị tiếng binh khí va chạm đánh thức. Cậu ra khỏi phòng, phát hiện cả thôn trang lâm vào một trận hỗn chiến, đám xương khô đang đánh nhau với toán dân binh trang bị thô sơ.

Một vòng tay vươn đến từ đằng sau ôm cậu vào lòng, Đỗ Trạch nghiêng đầu nhìn Tu, kinh ngạc hỏi: “Xảy ra, chuyện gì?”

“Cách đó không xa có một trấn nhỏ.” Tu thờ ơ nói: “Ngày hôm qua kẻ trốn được đã lan truyền tin tức, họ tập hợp chừng một trăm người tấn công nơi này.”

.

Đỗ Trạch không còn lời gì để nói mà nhìn những bộ xương khô giao chiến với dân binh. Thực lực của họ nhỉnh hơn xương khô, nhưng số lượng xương khô lại nhiều hơn họ. Hai bên giằng co hồi lâu, khi thương vong xuất hiện, cán cân thăng lợi nhanh chóng nghiêng về bên Vong Linh. Xương khô chỉ cần không bị đánh nát đầu, cho dù bị chém ngang eo cũng vẫn di chuyển được; mà sau khi dân binh chết, thi thể của họ mau chóng chuyển hóa thành khô lâu, gia nhập vào hàng ngũ Vong Linh và bắt đầu giết những người đã từng là bạn. Trước việc này, dân binh cứ như trứng chọi đá, cuối cùng chỉ biết chạy tán loạn.

.

Tu cản đám xương khô truy kích, có vẻ như hắn đã nhầm chán khi nhìn việc khôi hài này. Đỗ Trạch nhìn lướt qua chiến trường, qua trận chiến này, số lượng xương khô gần như tăng gấp đôi, chúng đứng đầy thôn trang, trông như binh lính chờ duyệt binh. John giữ lại vài dân binh muốn hỏi thêm tin tức, nhưng ngoại trừ những tiếng hét sợ hãi, không còn từ ngữ nào khác phát ra từ miệng họ.

.

Đỗ Trạch vốn tưởng rằng đã kết thúc, nhưng vào ngày thứ ba, trong tầm nhìn của họ lại xuất hiện thêm một đoàn dân binh, lần này có đến năm trăm người, gần như tất cả nam nhân trong trấn đều xuất động. Dân binh và đám xương khô đồng thời lao vào nhau, lần này dân binh dễ dàng chiếm thế thượng phong. Dẫn đầu đoàn dân binh là một Kiếm Sĩ, mỗi một lần vung kiếm đều giải quyết được hai bộ xương khô, hắn vạch ra phòng tuyến của xương khô và vọt tới Tu. Từ thông tin ban đầu, cái người có sừng và cánh chính là chỉ huy của đàn Vong Linh.

.

Thấy Kiếm Sĩ đó phi tới, trong đầu Đỗ Trạch chỉ có một câu: người không tìm đường chết thì sẽ không phải chết.

.

Tu đã mất kiên nhẫn lắm rồi. Hắn hơi nheo mắt tỏa ra sát ý. Tên Kiếm Sĩ chạy được nửa đường thì bị John cho một cú đập tim, điều này như tín hiệu mở đầu, hai chị em Ma tộc lần lượt ra tay. Dưới sự trợ giúp của John, đoàn quân của đối phương nhanh chóng bị diệt, pháp sư đang đưa cốt trượng của nó, kéo kẹt niệm một đoạn chú văn khá dài. Làn khói đen bao phủ cả thôn trang, tất cả thi thể chuyển hóa thành Vong Linh từ từ đứng lên. Tên Kiếm Sĩ cũng lão đảo gượng dậy, da thịt trên người hắn không bị hòa tan. Dưới tác dụng của pháp thuật Vong Linh, kẻ có trình độ Kiếm Sĩ này biến thành một thầy ma.

.

Sau khi làn khói đen tan biến, gần bảy trăm Vong Linh đứng trước mặt họ, tốc độ tăng trưởng khủng khiếp này khiến Đỗ Trạch phải run sợ. Pháp sư di chuyển tới, nói với Tu: [Bách phu trưởng đại nhân, xin hãy chỉ huy chúng ta chiếm cứ đại lục hỗn độn.]

.

Lúc này đây, Tu đáp lại, hắn nhìn về hướng trấn nhỏ phía trước, đồng tử hẹp dài sâu không thấy đáy.

.

“Đi tới.”

.

Đám Vong Linh không chút do dự chấp hành mệnh lệnh của Tu, chúng xuất phát tới trấn nhỏ phía trước, đoàn người Tu đi sau cùng. Trấn nhỏ đó cũng không xa lắm, chỉ mất nửa ngày họ đã đến được. Đám Vong Linh thanh trừ một nửa trấn. Quân chủ lực của trấn bị tiêu diệt, chỉ còn sót lại vài cụ già bệnh tật. Đỗ Trạch nghe xung quanh trấn nhỏ vang lên những tiếng hét chói tai, dù biết đây là khung cảnh hư cấu của thần tháp, nhưng cậu cũng không thể tránh khỏi sự hoảng loạn.

Sau khi mọi việc kết thúc, Đỗ Trạch đã không còn đếm được số lượng của Vong Linh là bao nhiêu. Trừ xương khô, đã có vài cây ma xuất hiện, thậm chí còn có một u linh. Pháp sư đến trước Tu, khục khặc nói: [Thiên phủ trưởng đại nhân, xin hãy chỉ huy chúng ta chiếm cứ đại lục hỗn độn.]

Đỗ Trạch để ý cách xưng hô của pháp sư đã thay đổi, vì số lượng Vong Linh vượt qua một ngàn, cho nên từ bách phủ trưởng biến thành thiên phủ trưởng ư? Giống như một kiểu thăng cấp, nếu như Ma tộc là trò chơi vật lộn quyết liệt thì Vong Linh lại là trò chơi chiến lược. Dây số của đấu trường ma thần cho họ biết mình còn cách đích bao xa, nhưng tại đây, cấp giai sẽ do thần tháp thiết lập giới hạn để qua cửa. Nếu muốn qua tầng này, họ phải làm quân đoàn Vong Linh lớn mạnh, cố gắng tăng cấp giai.

Làm cách nào để gia tăng số lượng Vong Linh nhanh nhất? Thần tháp đã biểu thị với họ rằng, đó là phải gieo rắc tử vong.

Đám người tìm được một ít tư liệu trong trấn nhỏ. Bản đồ ở đó biểu hiện họ đang ở nơi giao nhau giữa Tinh quốc và đế quốc Quang Minh. Sau khi phỏng đoán được thiên tai Vong Linh, Tu suy tư nhìn chăm chăm tấm bản đồ. Trong lịch sử, phù thủy Louis bắt đầu xâm lấn từ Tinh quốc, bởi vì Tinh quốc hoang vắng, thông tin liên lạc ở mỗi thành trấn không thuận tiện, bởi vậy mãi đến khi màn trời Vong Linh xuất hiện, đại lục hỗn độn mới khiếp sợ phát hiện ra dã tâm của Louis.

Hiện nay, màn trời của Vong Linh đã xuất hiện, việc xâm lấn Tinh quốc đã không còn ý nghĩa, khu vực quá rộng lớn sẽ làm chậm tốc độ tăng trưởng của Vong Linh. Mắt Tu dừng lại trung tâm bản đồ, đó là vị trí của đế quốc Quang Minh. So với Tinh quốc, đế quốc Quang Minh có nhân số đông đảo, giao thông tiện lợi, thực lực mạnh, còn có thần điện Quang Minh là khắc tinh của Vong Linh. Nhưng bất cứ chuyện gì cũng đều có tính tương đối, trong mắt Tu, nhân số đông đảo có nghĩa là tư liệu Vong Linh nhiều, giao thông tiện lợi có nghĩa họ không cần tốn nhiều thời gian đi đường; chỉ cần người chết khi còn sống càng mạnh thì sau khi chuyển hóa sẽ trở thành Vong Linh mạnh; về phần thần điện Quang Minh, Tu nở nụ cười, thật đúng lúc.

Tu vươn tay, móng tay đen bóng xẹt qua đế quốc Quang Minh như đang chặt ngang nó.

“Chúng ta tới nơi này.”

Quyết định mục tiêu xong, Tu không chần chừ, bắt đầu chuẩn bị cho việc tấn công đế quốc Quang Minh. Hắn tạo một đội hình đơn giản cho Vong Linh đang có mặt, sau đó để chúng tấn công bốn hướng của thành trấn. Tu không để More và John ra tay, chỉ điều khiển Vong Linh di chuyển. Ba ngày sau, số lượng Vong Linh đã tăng vọt lên bốn ngàn người, đại bộ phận là xương khô, cây ma cũng không hề ít, còn có một ít quỷ ăn xác trúng chiêu trong nghĩa địa. Lực công kích của quỷ ăn xác không cao, nhưng móng vuốt của chúng có thể phá hư hệ hồng thần kinh của kẻ bị tấn công, thích hợp cho việc trinh sát.

Theo báo cáo của quỷ ăn xác, hành động của Tu đã kinh động đến đế quốc Quang Minh, họ bắt đầu tập kết quân đội tại thành ánh sáng gần nhất. Nghe tin tức xong, Tu khá vừa lòng, Đỗ Trạch nhìn nụ cười của hắn, phảng phất thấy được kết cục của thành ánh sáng.

Khi thành ánh sáng đã tụ tập đầy đủ binh lính, Tu gọi tất cả Vong Linh đến, sau đó từ từ tiến tới thành ánh sáng. Nửa đường, Vong Linh chạm phải tập kích từ thành ánh sáng. Thành ánh sáng xuất động thần điện Quang Minh và hai ngàn binh sĩ, trong đó chủ lực là kỵ binh, mỗi một người đều được trang bị hoàn hảo. Kỵ binh xung phong, một ngàn Vong Linh tiên phong bỏ mình.

Bất quá cũng chỉ có lần xung phong ban đầu là lợi hại, đại bộ phận Vong Linh lướt sau bắt đầu áp đảo, u linh trên trời phát ra tiếng thét thê lương, cung tiễn thủ bắn cốt tiễn, thân ma da dày thịt béo làm lá chắn trên cùng, quỷ ăn xác du đang trên chiến trường, canh cơ hội để đánh lên. Tư tế thần điện thi triển thánh quang chúc phúc cho vũ khí của binh sĩ, vũ khí được chúc phúc khảm vào, Vong Linh không còn ưu thế bắt tử nữa.

Gió thổi qua tai Đỗ Trạch, tuy không thấy được gì, Đỗ Trạch vẫn vô thức xoay người nhìn một chút. Lúc này, Đỗ Trạch và Tu đang đứng dưới thành ánh sáng, pháp sư đi theo sau họ. Tên ngốc nhìn đăm đăm vào tường thành cao ngất, nhin không được bị ai vì thành ánh sáng — đối phương không hề biết, thứ đáng sợ nhất không phải bốn ngàn Vong Linh kia, mà là những người đi theo mạnh mẽ.

“Lên đi.”

Nghe mệnh lệnh xong, More hóa thành cự long. Trong ánh mắt khiếp sợ của binh sĩ thủ thành, Hắc Long bám trên tường thành, móng vuốt nó tiến vào trong tường thành. Binh sĩ thủ thành kinh hoảng dùng vũ khí tấn công More, nhưng lại không có chút tác dụng nào với lớp vảy cứng rắn đó. Hắc Long quét đuôi qua, binh sĩ thủ thành ào ào rớt xuống, chết ngay khi nện xuống đất. Pháp sư niệm pháp thuật Vong Linh, binh lính đã chết lại đứng lên, loạng choạng gia nhập vào hàng ngũ công thành.

Thấy binh sĩ không ngăn được Hắc Long, đối phương bắt đầu xuất động ma pháp sư. Có vài cầu lửa nện lên người More, nhưng đòn tấn công này hoàn toàn không tạo nên thương tổn nơi More. Hắc Long đuổi cái cổ dài, cắn một phát vào ma pháp sư, kéo kẹt một tiếng, Hắc Long nhả thi thể ma pháp sư ra. Trong pháp thuật Vong Linh, cơ thể ma pháp sư bị hòa tan, biến thành một pháp sư xương khô, nó mờ mịt một hồi rồi niệm pháp thuật Vong Linh cùng pháp sư.

Nhất Diệp Tri Khâu đã từng nói qua, Ma tộc có thực lực cá nhân cực mạnh, Vong Linh giáp quân cực mạnh, Long tộc công thành cực mạnh.

Không ai ngăn được More phá hủy tường thành, trong ánh mắt tuyệt vọng của Nhân tộc, tường thành sụp xuống, thành ánh sáng cứ thế hiện lên trước mắt Tu. Kết quả đã rõ ràng, dưới tình huống tất cả quân chủ lực và thần điện Quang Minh đều vắng mặt, thành ánh sáng giống như trái cây bị lột vỏ, chỉ chờ Tu gặt hái nữa mà thôi.

Khi đội quân của thành ánh sáng giải quyết xong bốn ngàn Vong Linh trở về, trước mặt họ là cả một tòa thành Vong Linh. Đám lính kinh ngạc nhìn ngôi nhà của họ đã bị phá hủy. Khi Vong Linh lao tới chỗ họ, một ít binh sĩ theo bản năng chuẩn bị phản kích, nhưng khi thấy trang phục phụ kiện quen thuộc trên người những Vong Linh đó, không ít binh sĩ đã sụp đổ.

Đó là trưởng bối đáng kính, người yêu và con cái của họ, cho dù hóa thành Vong Linh, họ cũng không cách nào giết chết chúng lần thứ hai.

So với đoàn binh sĩ do dự, Vong Linh bên này lại xuống tay không chút lưỡng lự. Chúng nghe theo khát vọng về thân thể và linh hồn, từng chút từng chút phá tan đội quân thành ánh sáng. Một bộ xương khô ôm lấy kẻ đã từng là người yêu của mình, vụn gãy cổ đối phương trong khi đối phương đang rơi lệ.

Đỗ Trạch không đành lòng nhìn tiếp. Cậu dời tầm mắt sang Tu. Ma tộc đó im lặng nhìn tất cả. Khi nhận thấy ánh mắt Đỗ Trạch, Tu quay đầu đi, ráng chiều chiếu sáng nửa bên mặt hắn, u ám bao phủ lấy từng đường nét góc cạnh.

“Hiện giờ ta làm càng nhiều, càng hiểu ra tại sao khi trước những người đó lại sợ hãi và căm hận Vong Linh đến vậy. Rất đáng châm chọc đúng không?”

Bởi vì có quan hệ với Louis, Tu bị cả đại lục đuổi giết; giờ ở đây, thần tháp lại muốn Tu tái hiện thiên tai Vong Linh của Louis, để hắn tận mắt chứng kiến tất cả. Điều này quả thật rất đáng châm chọc, nhưng Đỗ Trạch lại không thể gạt đầu, cậu chỉ cảm thấy quy tắc quá tàn nhẫn.

Trong lúc hai người trầm mặc, Vong Linh đã xử lý xong đội quân. Ngoại trừ người của thần điện Quang Minh, những kẻ khác đều biến thành Vong Linh, trong đó không ít kỵ binh trở thành Kỵ Sĩ Tử Vong, còn có một vài Hắc Võ Sĩ, đây đều là chủng binh khá cao cấp của Vong Linh. Tất cả Vong Linh ào ào tập trung dưới thành, mắt không thể thấy được điểm cuối. Pháp sư xương khô đó vẫn đứng đầu tiên, ngửa đầu nói với Tu: [Vạn phu trưởng đại nhân, xin hãy chỉ huy chúng ta chiếm cứ đại lục hỗn độn.]

Họ muốn tăng cấp giai để qua cửa thì phải phá hủy càng nhiều thành trấn, tạo ra càng nhiều Vong Linh.

Đỗ Trạch nhìn biển Vong Linh dưới tường thành.

Đây là phó bản Vong Linh. Trong văn án của Nhất Diệp Tri Khâu, Vong Linh lấy bất tử, trả giá thiện lương.

71. Chương 71

Nhân vật chính: Em đang nhìn chỗ nào?

Có một vạn Vong Linh thành ánh sáng, đoàn người Tu sẽ rất thuận lợi trong việc tấn công những thành trấn khác. Vong Linh không biết sợ, không biết mệt, không tồn tại bất cứ nghi vấn gì với mệnh lệnh của người chỉ huy, đây là binh lính mà mọi tướng quân đều muốn có được. Dưới sự giúp đỡ của More và John, quân đoàn Vong Linh trực tiếp xâm chiếm thành trấn thứ hai của đế quốc Quang Minh.

Đây chỉ là khởi đầu, kế tiếp, những thành trấn san sát đều bị phá hủy, số lượng Vong Linh tăng lên theo cấp số nhân. Lượng Vong Linh càng nhiều, cấp binh chủng càng cao, cho dù đoàn người Tu không có mặt, chúng vẫn có đủ sức mạnh để phá hủy một thành trấn. Trong sự chỉ huy của Tu, quân binh Vong Linh chia thành nhiều đạo kéo dài chiến tuyến, ăn mòn đế quốc Quang Minh từng chút một.

.
Oán linh du dương bên trên thành, Kỳ Sĩ Tử Vong cười ngựa thây ma thanh lý ngã tư đường, phù thủy gió pháp trượng chỉ huy quân cầm hận vọt vào đám người, những thứ được khâu lại từ thi thể trở thành kẻ cầm hận khắp người đầy bệnh độc, dễ dàng lây nhiễm cho một đoàn người. Không biết chỗ nào dấy lên ngọn lửa, ánh lửa đỏ rực soi sáng những gương mặt tuyệt vọng của Nhân tộc. Trong thiên tai Vong Linh, cho dù chết cũng không được ngủ yên. Vong Linh sẽ chà đạp thi thể, dù là dân thường hay binh sĩ, sau khi ngã xuống rồi sẽ tiếp tục bò dậy, không lưu tình giết hại những người bạn ngày xưa.

.
Cho dù đã thấy qua rất nhiều lần, Đỗ Trạch vẫn rất khó chịu, cậu dời tầm mắt, nhìn về bầu trời phương xa. Ngay nơi họ đang đứng, bầu trời phía trên đã bị những đám mây đen che kín. Đây là màn trời Vong Linh, so với lần thấy ở rừng cây, màn trời Vong Linh bây giờ đã khuếch tán thành một vùng rộng lớn. Nó là dấu hiệu của thiên tai Vong Linh, chỉ cần bị màn trời Vong Linh bao trùm, sinh linh ở khu vực đó sẽ chết hết, chỉ còn lại Vong Linh.

.
Thanh trừ tòa thành này xong, pháp sư báo về phía Tu: [Quân đoàn trưởng đại nhân, xin hãy chỉ huy chúng ta chiếm cứ đại lục hỗn loạn.]

.
Thời điểm Tu có được mười vạn Vong Linh, pháp sư đã đổi cách xưng hô, nhưng có vẻ đây chưa phải là giai cuối. Hiện tại, Tu đánh hạ được một nửa đế quốc Quang Minh, lượng Vong Linh trong tay đã đến ngưỡng bảy mươi vạn, nhưng pháp sư vẫn gọi Tu là quân đoàn trưởng, xem ra còn cần phải tạo thêm nhiều Vong Linh nữa.

.
Tu nhìn chằm chằm bản đồ rồi lâm vào trầm tư. Từ lúc xâm nhập đế quốc Quang Minh, người của thần điện Quang Minh càng ngày càng nhiều, lực cản của họ cũng càng lúc càng lớn. Thần điện Quang Minh đúng là khắc tinh của Vong Linh tộc, trước mặt họ, thiên phú bất tử của Vong Linh bị hạn chế. Khi lựa chọn đế quốc Quang Minh, Tu đã dự liệu được, nhưng hẳn không ngờ rằng người của thần điện Quang Minh không thể chuyển hoá thành Vong Linh, con đường lấy chiến nuôi chiến đã bị thần điện Quang Minh phong kín.

.
Tu có thể dự đoán, nếu còn tiếp tục, cho dù hắn xâm chiếm được một tòa thành thì thương vong phải trả giá sẽ vượt cả nhân số đạt được. Với Tu mà nói, việc cần làm nhất bây giờ là tăng cấp giai để qua cửa. Ý tưởng triệt để xâm chiếm đế quốc Quang Minh tuy rất hấp dẫn, nhưng nó không cần thiết. Đầu ngón tay Tu lướt qua đế quốc Quang Minh, dừng ở góc dưới bên phải bản đồ, đó là đế quốc Nguyệt Hoa. Trong ba đế quốc, đế quốc Nguyệt Hoa nhỏ yếu nhất, nhân khẩu và lãnh thổ quốc gia đều ít nhất.

.
Dù nhỏ như kiến nhưng vẫn là thịt. Vì thế, quân đoàn Vong Linh chuyển hướng, bắt đầu tiến công đế quốc Nguyệt Hoa. Khi tới gần lãnh thổ đế quốc đó, quỷ ăn xác tiên phong truyền thông tin về, một kẻ leo tháp dẫn đội quân Vong Linh của mình chạy tán loạn về hướng họ. Trên đường tấn công đế quốc Quang Minh, đoàn người Đỗ Trạch cũng gặp qua những kẻ leo tháp khác. Những kẻ đó đều dẫn chúng Vong Linh phá hủy thôn trang và thành trấn ven đường. Có vẻ như thiên tai Vong Linh là để cho tất cả kẻ leo tháp chấp hành. Mỗi kẻ leo tháp khác nhau thì Vong Linh cũng phân biệt rõ ràng, gặp được kẻ leo tháp thì đều mở đường cho đối phương, cẩn thận bảo trì khoảng cách nhất định.

.
Tu chỉ huy Vong Linh giải quyết quân đội Nhân tộc truy kích, kẻ leo tháp đó truyền tin xin gặp mặt. Quân đoàn Vong Linh rộng lớn tách ra một con đường để kẻ leo tháp và quân đội Vong Linh tiến tới. Sau khi nhìn thấy chân nhân, Đỗ Trạch mới phát hiện đó là một nữ yêu đầy đà, đáng người dị thường ma quỷ làm ai ai cũng phải chú mục.

“Cảm ơn các người đã cứu ta.” Sóng mắt nữ yêu lưu chuyển, lập tức phân biệt Tu là thủ lĩnh. “Người cũng là kẻ leo tháp, có lẽ chúng ta nên hợp tác với nhau?”

Nữ yêu hơi khom phần thân trên, một mùi hương thơm ngọt lan tỏa. Có vẻ ả như vô ý khoe ra cơ thể gợi cảm của mình với Tu. Vì Đỗ Trạch luôn được Tu dẫn theo bên cạnh, cho nên cậu cũng thấy được tất. Sau khi nhận được phúc lợi, tên ngốc bất giác suy nghĩ, khe ngực của nữ yêu đó sâu thật.

“Em đang nhìn chỗ nào?”

Âm thanh nguy hiểm của Tu vang lên, Đỗ Trạch mặt không đổi sắc duy trì biểu cảm đoan chính, tầm mắt dời đi biểu thị cậu là một người đàng hoàng.

Ở chung với nhau đã lâu, dĩ nhiên Tu sẽ không bị thứ “có một không hai” của tên ngốc nhà mình lừa gạt. Hắn ấn cổ cậu, giọng nói trầm ấm dịu dàng như đang trao những lời ngon ngọt cho tình nhân. “Em thích bộ phận nào của nàng ta? Ta giúp em lấy nó.”

... Manh chủ, tôi sai rồi!

Nữ yêu cứng người nhìn Tu thu phục Đỗ Trạch, ả cười với Ma tộc đối diện, tà tà liếc đôi mắt không rõ là đang tỏa ra ý cười hay là sát ý.

“Nếu người còn làm ra động tác gì nữa, ta sẽ giết chết người.”

Bị phát hiện rồi...!

Nữ yêu thét chói tai, trong chớp mắt khi mọi người đang giật mình, ả lấy ra một viên thuốc tỏa mùi thơm từ trước ngực. Nhưng nữ yêu đó vĩnh viễn không dùng được viên thuốc đó nữa, ngay khi ả sắp nghiền nát nó, hai tay ả đã bị thanh đao của John chặt đứt.

“Quá nguy hiểm.” John cười cười thấy viên thuốc ra. “Vết thương của tiểu chủ nhân còn chưa lành đâu.”

Chị em Ma tộc một trái một phải chế ngự nữ yêu, nữ yêu không ngừng thét lớn, nhưng lần này là vì đau đớn. More liếc đám Vong Linh mà nữ yêu dẫn tới. Cho dù người chỉ huy phát ra tiếng kêu thê lương như thế, những Vong Linh đó vẫn thờ ơ, thần thái nghiêm nhiên không tham gia vào cuộc chiến giữa những kẻ leo tháp.

Verl đặt kiếm trên cổ nữ yêu, ép hỏi: “Vì sao phải giết chúng ta?”

Nữ yêu chỉ thét lên, không trả lời một câu nào. Đỗ Trạch không thể không thào tai nghe xuống, tiếng kêu bén nhọn đó thật sự rất khó nghe. Đường như Tu cũng hiểu được điều này, hấn phát tay để Verl giải quyết nữ yêu.

.

Thấy Tu định giết mình, nữ yêu luống cuống, ả không còn thét nữa mà bắt đầu hô to. Đỗ Trạch mang lại tai nghe thì nghe được nữ yêu đó bảo: "... Ta chết, các người sẽ bị bạn của ta trả thù, thực lực của họ không phải thứ mà các người có thể dây vào!"

.

Là kiểu câu muôn thuở đó, Đỗ Trạch buộc lòng thấp một ngón nền cho ả và kẻ chống lưng ả. Cái câu cầu xin tha mạng "Tôi có quan hệ với XXX, anh không được giết tôi" đối với những người khác thì có lẽ còn dùng được, nhưng với nhân vật chính thì, tỉ lệ tử vong của nó chẳng khác câu "Về với ông bà" là bao.

.

Tu cười khê một tiếng, nhưng vào lúc này, trên bầu trời vang lên những tiếng đập cánh. Biểu tình của nữ yêu bỗng trở nên vui mừng, ả quát to tới trước: "Rachel, ta ở đây!"

.

... What?

.

Từ không trung có ba Ma tộc đáp xuống, kẻ cầm đầu chính là Rachel đã phân tán với họ. Chị em Ma tộc vì khiếp sợ nên bắt cần để nữ yêu thoát khỏi trời buộc. Nữ yêu vọt tới cạnh Rachel, ả lia cái nhìn cay độc về phía đám Đỗ Trạch, giọng nói nũng nịu: "Suýt nữa chúng đã giết chết ta. Rachel, người không được tha cho chúng!"

.

Nhất thời, biểu cảm của đoàn người Đỗ Trạch quái dị hẳn lên. Đầu tiên, Rachel liếc nữ yêu một cái, sau đó nhìn Tu. Y đẩy chiếc kính một mắt, nói với nữ yêu: "Hắn muốn giết người?"

.

Nữ yêu gật đầu thật mạnh. Trong ánh mắt mong đợi của ả, Rachel cười nhả nhận.

.

"Vậy người hãy chết đi."

.

Đầu nữ yêu rơi xuống đất lăn một vòng, hình ảnh cuối trong đôi mắt chưa nhắm của ả là, vị cứu tinh của ả đang xoay người hành lễ với tên Ma tộc đó.

.

"Điện hạ, chúng ta đã gặp được nhau." Rachel hoàn lễ xong mới thẳng người lên và phát hiện ra băng vải trên người Tu. "Ngài bị thương..."

.

"Cũng sắp khỏi." Tu liếc nữ yêu đã chết. "Người và nữ yêu đó có quan hệ gì?"

.

"Lợi dụng lẫn nhau thôi. Nàng ta dụ dỗ những kẻ leo tháp khác rồi chúng ta sẽ giết chết họ." Rachel giải thích: "Sau khi kẻ leo tháp bị giết, tất cả sẽ trở về như lúc đầu, Vong Linh biến về thành sinh linh và trở lại thành trăn của họ."

.

Thì ra là thế! Từ lúc kẻ leo tháp xuất hiện, phó bản Vong Linh nhanh chóng nảy sinh cục diện người nhiều thiếu chao. Làm như vậy không những giảm bớt sức cạnh tranh, còn có thể cướp được phần lớn thành trấn từng bị người khác xâm chiếm. Nghe Rachel nói thành trấn sẽ được trùng sinh, Đỗ Trạch đột ngột thấy sợ hãi, càng biết tất cả chẳng qua chỉ là mô phỏng của thần tháp, thì khi họ cần quét thành trấn sẽ càng thấy chết lặng. Thế nhưng mọi thứ trước mắt lại quá chân thật. Nếu trở về đại lục rồi, khi mà những kẻ leo tháp đã trải qua tất cả chuyện này đối mặt với sinh linh chân chính, họ còn có cảm giác bình thường nữa ư?

Thần tháp thay đổi kẻ leo tháp từng chút một, nó dựa theo văn án của Hồn huyết, tỉ mỉ điều khắc những kẻ đó thành kiểu người mà nó muốn. Ma tộc trả nhân từ, lấy phá hoại; Vong Linh trả thiện lương, lấy bắt tử— ngay từ lúc bắt đầu, Thần Sáng Thế đã nói với tám chủng tộc rằng: chỉ cần trả cái giá lớn nhất của bản thân, là có thể đổi được một khả năng thiên phú.

Đỗ Trạch ngây người đứng đó, vì sao cậu lại không phát hiện ra sớm một chút chứ? Thần Quang Minh đã chết dĩ nhiên không phải là BOSS cuối, kẻ duy nhất có thể trở thành uy hiếp với Tu vào lúc này cũng chỉ còn lại mỗi Thần Sáng Thế bí ẩn đó — người này chính là vị thần đã sáng tạo ra thế giới, vừa là khởi đầu của Hồn huyết, cũng là kết thúc của Hồn huyết. Đỗ Trạch nhớ lại bức tranh ở hành lang không-thời gian, nhớ lại thần tháp chấp hành từng bước của văn án, hai bàn tay xiết chặt lại.

Xây dựng thần tháp, thiết lập quy tắc, hướng dẫn Tu hủy diệt thế giới... là ngài ư? Thần Sáng Thế.

“Không thoải mái à?”

Đỗ Trạch lập tức lấy lại tinh thần, ngược mắt lên nhìn Tu. Người này vẫn luôn nhìn cậu chăm chú như thế, chỉ cần cậu có chút bất thường sẽ bị phát hiện ngay.

“Anh có biết... Thần Sáng Thế không?”

Trước đề tài nhảy vọt, Tu dường như hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn nghiêm túc đáp lại: “Chỉ từng nghe một ít truyền thuyết thôi, sao vậy?”

Dưới sự hạn chế vô hình, Đỗ Trạch không thể nói ra tất cả suy nghĩ của mình cho Tu, cậu chỉ mơ hồ trả lời lại: “... Không có gì, chỉ tò mò thôi.”

Tu dè gáy trấn an Đỗ Trạch, sau đó tiếp tục nghe Rachel kể lại quá trình họ gặp lại nhau. Sau khi bị tách khỏi Tu, đoàn người Rachel cũng bước vào cánh cửa, nhưng khác với Tu và Đỗ Trạch, nơi họ bị đưa đến là một thành phố thép rộng lớn, trên đường đầy đủ máy móc và con rối kim loại có kiểu dáng khác nhau. Nghe Rachel miêu tả, Đỗ Trạch cảm thấy đó chính là di tích Chu Nho mà cậu và Tu đã từng đặt chân vào.

“Ở đó có rất nhiều quảng trường hình tròn, mỗi quảng trường yêu cầu khởi động một linh kiện máy. Có thể tìm được những linh kiện đó trên người rối máy sáu sao. Chúng ta tìm đến nửa tháng, ngoại trừ quảng trường trung tâm, những quảng trường khác đều đã được khởi động.” Rachel nói: “Trong quảng trường trung tâm, chúng ta gặp được chủ thần Chu Nho, linh kiện cuối cùng nằm trên con rối của y. Đó là con rối bảy sao, sau khi thiệt hại vài mạng người, chúng ta đã khởi động được quảng trường cuối cùng.”

.
Đỗ Trạch nhìn tiểu đội sấm sét của Rachel, lúc trước đều là sáu người một đội, hiện giờ chỉ còn lại một nửa.

.
“Sau đó con rồi tám sao xuất hiện.” Rachel hít sâu một hơi, cho dù đã vượt qua khoảng thời gian ấy, y vẫn không quên được khung cảnh đó. “Thành phố nọ chính là một cỗ máy khổng lồ, nó bị chúng ta khởi động. Lúc đấy, lối thoát xuất hiện, dưới sự truy đuổi của con rồi tám sao, chúng ta thoát khỏi nơi đó, về lại đại sảnh tròn.”

.
Chỉ mới nghe Rachel nói, Đỗ Trạch đã thấy quá mạo hiểm, nơi Rachel đến rõ ràng là phó bản Chu Nho.

.
“Chúng ta chờ ở đại sảnh nhưng không thấy điện hạ, sau đó quyết định tiến vào cánh cửa để tìm kiếm ngài.” Rachel giao bằng chứng leo tháp của mình cho Tu. “May mà chúng ta đã thật sự gặp lại ngài ngay tại đây.”

.
Ngọn lửa đen của Rachel dung nhập vào ngọn lửa của Tu, cùng lúc đó, toàn bộ

.
Vong Linh mà Rachel sở hữu đều chuyển giao hết cho Tu. Số lượng Vong Linh của Tu nhanh chóng tăng lên một trăm mười vạn. Lúc này, pháp sư bước kéo kệt tới trước Tu, nó không còn phát ra lời thoại muôn thuở nữa, mà cung kính nói rằng: [Tướng giáo đại nhân, bộ hạ Louis rất vừa lòng với biểu hiện của ngài, y muốn tự khen ngợi ngài.]

.
Pháp sư giơ cốt trượng lên, tất cả Vong Linh hóa thành bụi đen tụ tập lại, ngưng tụ thành một cánh cửa màu đen to lớn. Trong cánh cửa đó có một lớp màng ngũ sắc rực rỡ, dường như chỉ cần đi xuyên qua sẽ được truyền tống đến cạnh phù thủy Louis.

.
Mẹ nó, muốn đánh BOSS hả? Đỗ Trạch nhìn Tu đang đứng bên, thương tổn của manh chủ còn chưa khỏi mà.

.
Vì tất cả Vong Linh đều biến thành bụi đen, màn trời Vong Linh bao trùm bên trên họ bắt đầu tan ra. Ánh mặt trời xuyên qua mây đen soi xuống cánh cửa, tiếng ăn mòn vang lên. Đỗ Trạch trừng mắt nhìn cánh cửa đen dần dần bị ánh mặt trời hòa tan, xem ra nếu họ còn chần chừ thì cửa truyền tống này sẽ bị hủy mất.

.
Cầu thời gian thở, thần tháp ơi!

.
“Đi.”

.
Đỗ Trạch bị Tu kéo vào cửa truyền tống, sau một cơn mê muội, tầm nhìn tối sầm lại. Trước mắt là một đại sảnh được dựng từ xương trắng, chiếc thảm đỏ sẫm như đầm máu tươi kéo dài tới trước, hai bên thảm dấy lên ma trơi xanh tối. Đỗ Trạch nhìn tới trước, cuối tầm tầm dài, một kẻ xác xơ ngồi trên chiếc ghế làm từ xương cốt. Y khoác áo choàng đen, da thịt khô quắt xoắn vào nhau, thoạt nhìn trông như một cái xác.

Đỗ Trạch liếc mắt một cái đã nhận ra đó là một phù thủy. Tên gốc cảm thán, đây mới chính là bộ dáng tiêu chuẩn của phù thủy, hình thái phù thủy anh tuấn tiêu sái của manh chủ làm cậu không còn nhận ra sinh vật gọi là phù thủy như thế này.

.

Phù thủy ngồi trên chiếc ghế đó chắc chắn là tử thần Louis tiếng tăm lẫy lừng. Thấy đám người Đỗ Trạch xuất hiện, hốc mắt sâu hoắm của phù thủy rực lên ngọn lửa hồng xanh biếc. Mọi người theo phản xạ nâng cao cảnh giác, Tu lấy Thiên Biến ra, che chở Đỗ Trạch trong lòng.

.

Thấy Thiên Biến trên tay Tu, lửa hồng của Louis nhảy lên một chút, giọng nói khàn khàn quanh quẩn trong đại sảnh vắng lặng âm u.

.

“Ta cho rằng nó đã thất lạc, sổ tay ma thuật của ta.” Louis dời mắt khỏi Thiên Biến và chuyển sang người Tu. “Người có thể sử dụng nó, chứng minh người có quan hệ sâu xa với ta, ta có thể gửi ra mùi của mình trên người người.”

.

Tu cười nhẹ một tiếng, sự trào phúng trong đó không biết đang nhắm vào ai.

.

“Có phải người đã từng dùng một Chu Nho làm thí nghiệm?”

.

“... Người là hậu duệ của hắn?” Louis cười khục khặc: “Rất thú vị. Ở trong hình thái đó mà hắn còn có thể tạo ra hậu duệ.”

.

Louis đứng dậy khỏi chiếc ghế, đi từng bước một xuống bậc thang.

.

“Ta đã làm rất nhiều thí nghiệm, Chu Nho bán Vong Linh đó là tác phẩm mà ta hài lòng nhất. Nhưng, chỉ vì một chút sơ sẩy, sau cú nổ trong lần thí nghiệm đó, hắn đã bỏ trốn.” Bước chân Louis dừng lại trước sự cảnh giới của mọi người, y hăm sâu ánh mắt mình vào Tu. “Nhưng mà giờ đã gặp được người, có thể bù đắp lại nỗi tiếc nuối của ta.”

.

Một lưỡi hái tử thần cực lớn hiện trong tay Louis, tử thần nói bằng chất giọng khàn khàn: “Cho ta cơ thể của người.”

.

More biến thành Hắc Long ngăn cản đòn công kích của Louis, Louis cười khục khặc vài tiếng rồi triệu hồi cốt long để cản Hắc Long. John bận rộn ứng phó với Vong Linh mà Louis gọi tới. Tu nhắm mắt đánh úp lại tử thần, hình thái Vong Linh của hắn là phù thủy, cho nên hắn biết sinh vật mạnh nhất Vong Linh là phù thủy khó xơi đến thế nào, chỉ cần chiếc hộp sinh mệnh chưa bị phá hủy, phù thủy bất tử bất diệt.

.

“Xoẹt —— ”

.

Hồ quang điện tím bổ xuống Louis, Tu dùng sức không nhiều, chỉ muốn giam giữ phù thủy. Nhưng ngay khi tia sét đánh lên người Louis, y giống như một khí cầu căng phồng bị đâm thủng, cả cơ thể nổ âm tan thành

bột phấn màu đen bay đầy trời. Tu kéo Đỗ Trạch vào lòng, dùng cánh che chở cho cả hai. Thứ bột phấn đó đáp xuống cánh hân, tựa như tuyết tan chảy rót vào người hân một cơn lạnh lẽo đến tận xương tủy.

.

Lúc Tu nhận ra sự bất thường và lui về sau thì đã quá muộn, cả người hân như bị đông lạnh. Luồng khí lạnh rót vào người hân dần dần tụ tập lại, bắt đầu lan tràn tới phần đầu như muốn đông cứng cả tư duy hân.

.

[Cơ thể của người, ta sẽ nhận.]

.

Tu nghe tiếng của Louis vang lên trong người mình, sau đó mất đi ý thức.

.

72. Chương 72

Thần tháp: Cung điện tri thức

.

Louis bước đi trong một màn đen tối. Nơi này là trường sinh mệnh mà ai ai cũng phải có, nơi ký kết tinh thần, linh hồn và thể xác. Nó thường được gọi là tâm linh. Louis muốn đạt được cơ thể này một cách toàn diện thì y phải cắt đứt liên hệ giữa tinh thần và thể xác, sau đó cắn nuốt linh hồn của đối phương.

.

Trường sinh mệnh khác nhau tùy theo mỗi người, giữa trường sinh mệnh sẽ xuất hiện những hy vọng, sự vật ẩn tượng sâu sắc mà họ cho là tốt đẹp nhất. Bởi vậy, trường sinh mệnh của mỗi người sẽ biểu hiện trong những hình dáng khác nhau. Trường sinh mệnh thuần túy chỉ có một mảng u tối như thế này, Louis mới nhìn thấy lần đầu — không thấy được điểm cuối, trống rỗng hắc ám, dường như bủa vây tất cả những gì của thế giới.

.

Bởi vì là hắc ám, cho nên chẳng có một thứ gì cả, Louis thậm chí còn tìm không được điểm liên kết giữa tinh thần và thể xác. Y dừng bước, bắt đầu tự hỏi đối sách. Khi ánh mắt nhìn đắm đắm vào một chỗ trong hắc ám, Louis ngạc nhiên phát hiện ra rằng, trong bóng đêm đó tràn ngập những con chữ không đếm xuể.

.

Những con chữ đó quá dày đặc, cho nên nó lặp lại liên tục. Louis cẩn thận phân biệt từng chút, nhận ra đó là hai chữ được lặp lại vô số lần, rậm rạp che kín cả trường sinh mệnh.

.

“Trạch... Đỗ Trạch...?”

.

Đỗ Trạch, Đỗ Trạch, Đỗ Trạch, Đỗ Trạch, Đỗ Trạch, Đỗ Trạch...

.

Bên tai thoang thoảng vang lên âm thanh như phá tan màn đêm. Louis lấy lại tinh thần, phát hiện mình đột nhiên đứng trên một cái bệ tròn. Từ trước đến nay, y chưa từng gặp tình huống nào như thế này. Louis quan sát bốn phía hòng nhanh chóng làm rõ việc này.

.

Đây là một cái bệ lơ lửng trong bóng tối, bên rìa có tám bó đuốc dài, ngoại trừ một bó đuốc chỉ có phần cán, bảy cái còn lại đều mang hoa văn màu máu. Louis không hiểu những hoa văn màu máu đó ẩn chứa ý nghĩa gì, nhưng vào lúc này, trên bó đuốc phía trước đột nhiên bốc lửa. Ngọn lửa đó có màu tím yêu dị, nó nổi bùng lên, biến thành hình dáng Ma tộc.

Ngọn lửa Ma tộc không có hình dáng cụ thể cười khế với Louis: “Người thật sự tiến vào.”

Louis còn chưa kịp phản ứng đã thấy ngọn lửa màu tím hình thành nên Ma tộc đó giật giật, hô một tiếng nghe rất lười nhát về phía đằng sau của y: “Này, là khách của người đấy.”

Ngọn lửa màu tím bỗng dưng dập tắt, Louis quay phắt đầu lại. Đằng sau y, một bó đuốc nổi lên ngọn lửa xám, nó cháy trong yên lặng, rõ ràng là lửa nhưng lại mang đến cảm giác lạnh lẽo. Cảm giác này Louis đã quá quen thuộc, u ám, hủ bại, hơi thở chỉ thuộc về Vong Linh.

Ngọn lửa xám dần kết thành hình người, nó đứng trên bó đuốc, không nói một lời mà chỉ nhìn Louis chăm chú. Louis đối mặt với nó, khàn khàn hỏi: “Người là Vong Linh?”

Ngọn lửa Vong Linh không trả lời, nó chỉ trầm mặc bước xuống khỏi bó đuốc. Louis cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt, vì cùng là Vong Linh nên y hiểu rõ ngọn lửa Vong Linh đó khủng khiếp đến mức nào. Y muốn rời khỏi nơi quái dị này ngay lập tức, nhưng vào lúc này, y lại bị một sức mạnh vô hình gông cùm tại chỗ, cả con mắt cũng không thể di chuyển. Louis chỉ biết trừng mắt nhìn ngọn lửa Vong Linh tiến lại, gương mặt bốc cháy đối diện y, gần trong gang tấc.

“Nơi này ta chỉ cho phép một người được tiến vào, người không có tư cách.”

Ngọn lửa xám ôm lấy Louis đã bất động, cắn nuốt y sạch sẽ.

“—— Tu!”

Tu mở mắt, bên tai truyền đến tiếng kêu kinh hoàng của Đỗ Trạch. Lúc này hắn đang được Đỗ Trạch nâng đỡ, chuyện mới đây như đã trôi qua rất lâu, lại như chỉ mới trong một cái chớp mắt.

Một cột sáng màu xám dần dần hình thành trước mắt mọi người, Đỗ Trạch kinh ngạc nhìn lối ra bỗng dưng xuất hiện. Vừa rồi, Tu đột nhiên lao đảo tựa vào vai cậu, khi cậu hoảng loạn ôm lấy Tu, người nọ lại chuyển đổi hình thái từ Ma tộc sang Vong Linh ngay trong lòng cậu.

Tu tựa vào bờ vai Đỗ Trạch, hắn rũ đôi mắt âm đạm vô hồn, sau đó xiết chặt lấy Đỗ Trạch.

Tâm hắn rất hẹp hòi, ngoại trừ người này, không ai được phép tiến vào khe hở đó.

“Không sao.”

.
Nghe Tu lên tiếng, cảm xúc hốt hoảng trong Đỗ Trạch dần buông lơi. Tuy không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nếu manh chủ bảo không sao thì mọi chuyện chắc chắn đã được giải quyết ổn thỏa.

.
Những Vong Linh mà Louis triệu hồi đã biến mất, trừ Rachel lần đầu thấy Tu chuyển hình thái, những người khác đều rất tự nhiên tiếp nhận hình thái Vong Linh của Tu. Không để họ có thêm thời gian trao đổi, đại sảnh làm từ xương trắng bắt đầu sụp đổ hết như lúc ở đấu trường ma thần.

.
Mọi người thông qua quảng sáng mờ trở về đại sảnh tròn. Ngay khi chạm chân xuống đất, Đỗ Trạch vô thức nhìn quét qua các bệ đá trong đại sảnh, quả nhiên trên một bệ đá xuất hiện tượng đá Vong Linh tiêu chuẩn. Không mất công nghĩ nhiều, thần tháp muốn họ lặp lại các bước “Tiến vào cánh cửa — tấn công phó bản chủng tộc — qua cửa xuất hiện tượng đá”. Cho đến khi tất cả tượng đá của các chủng tộc hiện đủ, họ sẽ có thể lên đỉnh.

.
Sau khi trở lại đại sảnh tròn không bao lâu, Tu lâm vào hôn mê. Rachel biết chuyện từ hai chị em Ma tộc, thái độ với Tu không mấy may thay đổi. Đỗ Trạch thoáng thở ra, cậu nhìn mặt Tu chăm chú, cho dù vì biến thành Vong Linh, Đỗ Trạch cũng hiểu gương mặt Tu mang vẻ tái nhợt của bệnh thái. Thần tháp hầu như không cho họ thời gian để thở, hơn nữa, cái người này còn không chừa cho mình một con đường nào, chỉ liều mạng tiến tới, leo tháp thành thần.

.
Để tránh kết cục đau thương xảy ra, Đỗ Trạch bắt đầu chủ động hỏi những người khác về thông tin của Thần Sáng Thế. Cậu hỏi chị em Ma tộc và Ariel, hỏi More và John, thông tin thu được đều là truyền thuyết na ná nhau. Với họ, Thần Sáng Thế thật sự là một thứ rất xa xôi. Đỗ Trạch chỉ có thể ký thác hy vọng cuối cùng lên Rachel, là kẻ đại diện của quân đoàn sấm sét, có lẽ y sẽ biết nhiều hơn một chút?

.
Trước một bệ đá trống hươ, Đỗ Trạch tìm được Rachel. Thấy Đỗ Trạch, Rachel mỉm cười lễ độ, y chỉ vào bệ đá trước mặt rồi nói: “Lúc trước, ở đây có một tượng đá Chu Nho, giờ không còn nữa.”

.
Đỗ Trạch cũng nhìn về phía bệ đá đó, Tu chưa bước vào phó bản Chu Nho, cho nên trên bệ đá sẽ không hiện tượng Chu Nho. Xem ra, việc Rachel thông qua trạm kiểm soát không thể giúp đỡ thêm cho Tu, đó cũng là một hạn chế của thần tháp cho những kẻ leo tháp. Tuy không thể giúp đỡ, nhưng nhờ thông tin của Rachel, độ khó của phó bản Chu Nho đã giảm xuống.

.
“Về Thần Sáng Thế, ngài có biết, gì không?”

.
“Thần Sáng Thế?” Nghe câu hỏi của Đỗ Trạch xong, Rachel ngẫm nghĩ, sau đó nói: “Thần Sáng Thế là vị thần đầu tiên, y sáng tạo nên đại lục hỗn độn, sau đó rơi vào giấc ngủ say.”

.
Cũng như đám người Ariel, chi tiết cụ thể về dáng vẻ Thần Sáng Thế hay Người ngủ ở đâu hoàn toàn không có một khái niệm. Đã hỏi qua tất cả mọi người, Đỗ Trạch đành tạm thời bỏ cuộc. Lúc này, đằng sau vang lên tiếng reo vui mừng của Verl. Tu đã tỉnh lại.

Tu buộc mái tóc dài và hất qua bên vai trái, mặt hần vẫn tái nhợt, nhưng khí sắc đã khá hơn nhiều. Sau khi biết được tình huống, Tu quả nhiên không do dự tiếp tục bước vào cánh cửa. Đã có hai lần kinh nghiệm, khi xuyên qua cánh cửa, Đỗ Trạch không còn sự căng thẳng nữa, cậu bắt đầu đoán xem phó bản chủng tộc này là gì.

.

Ánh sáng mờ mờ dần dần tan đi, Đỗ Trạch nhìn hai hàng giá sách dài thẳng tắp, suy nghĩ đầu tiên trong cậu là có vẻ không đủ dùng, nơi này thoạt nhìn hơi giống... thư viện?

.

Thử luyện này tại sao lại là thư viện?!

.

Mùi sách dày đặc xộc vào mũi, trên giá sách cao to vững chắc là đủ các loại sách, một trái một phải như tạo nên hai bức tường nhốt người ta lại bên trong, hình thành một con đường nhỏ hẹp dài. Phía sau là đường chết, Đỗ Trạch nhìn về trước, phát hiện giá sách chạm tới trần nhà. Họ như đang bị đóng gói trong một cái hộp kín, trừ con đường thẳng trước mặt ra thì không còn một lối đi khác.

.

Tu lặng yên dặt tay Đỗ Trạch bước tới. Qua khoảng mười giá sách, họ tới được điểm cuối. Xuất hiện trước mắt Đỗ Trạch và Tu là một pho tượng nhân sư, nó chắn ngang giữa đường. Thấy đoàn người Tu xuất hiện, mắt quái thú sáng lên, nó mở mồm nhưng không phải để tấn công, mà là đưa ra một câu hỏi.

.

“Bốn nguyên tố tự nhiên cơ bản là gì?”

.

Mọi người nhìn nhau, đây là một câu hỏi thường thức rất đơn giản, có thể dễ dàng trả lời được, thế nhưng điều họ nghi ngờ chính là tình hình trước mắt đây. Thấy ánh sáng trong mắt quái thú sắp dập tắt, Rachel tiến lên một bước, cẩn thận trả lời câu hỏi của pho tượng: “Phong, thủy, hỏa, thổ, đây là bốn nguyên tố tự nhiên cơ bản.”

.

Mọi người cảnh giác nhìn pho tượng. Sau khi nhận được đáp án từ Rachel, pho tượng hóa thành bột phấn tan trong không khí, lộ ra một cửa truyền tống, hiển nhiên là họ đã qua được trạm kiểm soát này. Đỗ Trạch nhìn chằm chằm cửa truyền tống, lòng tràn đầy cảm giác bất lực với thần tháp.

.

Xong trò chơi vật lộn quyết liệt thì đến trò chơi chiến lược, giờ lại bắt đầu trò chơi hỏi đáp — rốt cuộc đây là phó bản chủng tộc gì?!

.

Đám người Đỗ Trạch bước qua cửa truyền tống, hiện ra trước mắt họ vẫn là hai hàng giá sách, xem ra hình thức cũng tương tự như vậy. Lần này, họ đi nhanh hơn, sau khi qua mười giá sách, họ không thấy điểm cuối. Giá sách bên phải rẽ ra một khúc cong, hình thành con đường dạng kẹp giấy — so với trạm kiểm soát thứ nhất, con đường giá sách này dài gấp đôi.

.

Đoàn người Đỗ Trạch rẽ tiếp qua một khúc cong, cuối cùng cũng thấy được pho tượng nhân sư. Thấy họ đi tới, pho tượng này cũng đặt ra một câu hỏi.

.

“Bốn nguyên tố tự nhiên tiến giai là gì?”

“Lôi, viêm, băng, mộc.” Lần này, Rachel trả lời không chút chần chừ, họ nhanh chóng vượt qua trạm kiểm soát thứ hai.

.

Kế tiếp, họ đều trả lời những câu hỏi mà pho tượng nhân sư đặt ra để vượt qua trạm kiểm soát. Sau kinh ngạc lúc đầu, Đỗ Trạch không thể không tán thưởng kiểu phó bản như thế này, không đánh giết gì hết, chỉ thuần túy dựa vào kiến thức, manh chủ đã có thể nghỉ ngơi được rồi. Không để Đỗ Trạch vui được bao lâu, họ gặp phải một nan đề. Mỗi một lần vượt qua trạm kiểm soát, con đường giá sách sẽ tăng thêm một khúc cong, mà câu hỏi của pho tượng cũng ngày một khó dần. Lúc này, pho tượng hỏi họ rằng: “Lúc tổ hợp ma pháp băng lôi, phải thêm nguyên tố phụ trợ nào?”

.

Đây là cuộc thi hóa học chắc?!

.

Độc giả ngu ngơ hết sức kinh hãi, Tu hơi nhướng mày, đám Rachel cũng hết đường xoay sở với câu hỏi này. Bỗng, đằng sau vang lên một giọng nói trả lời thay họ.

.

“Ma pháp 6 tới 8 giai cần thêm nguyên tố quang minh, ma pháp 9 giai cần thêm nguyên tố hắc ám.”

.

Pho tượng hóa thành bột phấn, Đỗ Trạch quay đầu lại và thấy Antonio đang cầm một bầu rượu. Vị Pháp Thần đệ nhất Nhân tộc đó tựa vào giá sách, say bí tỉ chào hỏi cậu.

.

“Lại gặp mặt, ừc.” Antonio nắc một cái, lão không nhận ra Tu trong hình thái Vong Linh, chỉ liếc Tu một cái rồi hỏi Đỗ Trạch: “Người có gặp được Mier không?”

.

Đỗ Trạch lắc đầu, cậu không ngờ lại có thể gặp được Antonio ngay tại đây, xem ra Antonio đang tìm cháu gái của lão.

.

Thấy thế, Antonio thất vọng phát tay với họ bảo họ tiến vào cửa truyền tống: “Các người đi qua đi.”

.

Tu vẫn luôn nhìn Antonio, giọng nói khàn khàn: “Người thì sao?”

.

“Lão già ta đang tìm tìm, ừc, con nhóc kia.” Antonio mở bầu rượu, uống một hơi. Trông lão rất có hảo cảm với Tu, thậm chí trước khi bỏ đi còn nêu ra đề nghị: “Người trẻ tuổi, không biết gì có thể tra sách được đó.”

.

Nhìn hình bóng Pháp Thần đệ nhất biến mất sau giá sách, Đỗ Trạch tự hỏi về lời nói của Antonio. Nhìn hàng loạt giá sách ngay trước, cậu bỗng có một dự cảm đáng sợ.

.

Thần tháp sẽ không đưa ra trạm kiểm soát quá khó, cũng sẽ không vô cớ sắp xếp những giá sách dài dằng dặc này cho họ.

.

Nếu không trả lời được câu hỏi của pho tượng, chẳng lẽ họ phải tìm kiếm đáp án trong biển sách mênh mông này?

73. Chương 73

Nhân vật chính: Em đang an ủi ta ư?

.

Sau khi cáo biệt Antonio, đoàn người Đỗ Trạch và Tu tiếp tục tiến tới. Những câu hỏi về sau càng lúc càng lên trời, chẳng hạn như tên của vị hoàng đế thứ ba của đế quốc Nguyệt Hoa là gì; trong chiến dịch Quang Minh đã có bao nhiêu người chết. Rachel và John không biết gì về lịch sử Nhân tộc, may mà những câu hỏi nêu trên đều được Tu trả lời. Đỗ Trạch nhớ rõ tác giả từng viết rằng, khi còn ở trường học Ma Vũ, thành tích của Tu vô cùng ưu tú, dù là chiến kê ma pháp hay là tri thức lý thuyết, manh chủ hoàn toàn xứng với cái danh số một, cho nên mới dẫn tới việc bị công chúa Kelly ghen ghét.

.

Đỗ Trạch liếc qua vị phù thủy tuần mỹ mà khuôn mặt thì âm trầm đang đi bên cạnh. Quá ưu tú, cũng chưa chắc đã là chuyện tốt.

.

Phó bản này chỉ cần trả lời câu hỏi là có thể qua cửa, Đỗ Trạch vốn tưởng nó sẽ rất nhẹ nhàng, nhưng sự thật đã chứng minh cậu quá ngây thơ rồi. Trong không gian như một thư viện này, thứ họ cần đề phòng không phải là quái trong phó bản, mà là những kẻ leo tháp như họ. Ai cũng không dám chắc chắn rằng mình có thể trả lời đúng tất cả câu hỏi mà pho tượng đưa ra, trả lời không đúng thì không thể đến trạm kiểm soát tiếp theo. Ngoại trừ việc mở mịt tìm kiếm đáp án trong biển sách, những kẻ leo tháp còn một lựa chọn nữa, đó là cướp cửa — bản thân không trả lời được, cũng không có nghĩa là kẻ leo tháp tiếp theo không giải được câu đó. Chỉ cần giành phần tiên vào sau khi đối phương trả lời xong câu hỏi, hoặc là dứt khoát giết chết đối phương, họ sẽ không bị kẹt lại cửa.

.

So với việc tìm kiếm đáp án trong những giá sách ngày một tăng lên, cách qua cửa này hữu hiệu hơn một chút. Dọc đường đi, Đỗ Trạch và Tu đã gặp rất nhiều kẻ leo tháp có mưu đồ cướp cửa. Đối với những kẻ muốn ngư ông đắc lợi, Tu xuống tay không chút lưu tình, tới một kẻ giết một kẻ. Sau khi giải quyết một đám người muốn cướp cửa, Đỗ Trạch nhìn chằm chằm những thi thể đang từ từ biến mất, cảm nhận được một sự trào phúng: rõ ràng đang ở trong một phó bản không có quái vật chủ động công kích, thế mà những kẻ leo tháp lại chọn cách tàn sát lẫn nhau.

.

Mọi người tiến vào cửa truyền tống, đi qua giá sách dài hàng, khi sắp đến gần pho tượng thì nghe được một trận ồn ào ngay phía trước.

.

“Enoch!”

.

“Ha... Đừng lo lắng, tặc gia sẽ không... chết dễ như vậy đâu, khụ khụ!”

.

“Tiểu thư mau rời khỏi nơi đó! Nguy hiểm!”

.

Ủa... ?

.

Đỗ Trạch đi vội hai bước, qua khúc cua thì gặp được tiểu đội đánh thuê báu vật. Enoch, Mier và Bart đều có mặt, lúc này, ba người đang bị nhân sư tấn công, đây là tình huống chỉ khi đáp sai mới xảy ra, chỉ có phá hủy nó thì pho tượng khác mới xuất hiện.

.

Ba người đang trong tình huống rất nguy hiểm, Mier thậm chí đã bị nhân sư chop lấy. Đỗ Trạch vô thức nhìn về phía Tu, quan hệ giữa tiểu đội đánh thuê và Tu không được tốt lắm, cậu không biết Tu có ý định cứu người hay không.

.

Dưới cái nhìn chòng chọc của Đỗ Trạch, Tu lặng im lấy lưỡi hái tử thần ra. Hắn quay một vòng xuống dưới, một vệt màu đen có hình lưỡi liềm bay về hướng tiểu đội đánh thuê, chặt đứt chân pho tượng sắp đề chết Mier. Thấy Tu ra tay, John cũng không chút do dự tham gia vào trận chiến, nhanh chóng giải quyết nhân sư.

.

Mier, người tìm được đường sống trong ngõ chết, hoảng hồn nhìn mọi việc. Khi nhận ra mình vẫn chưa chết, cô nhỏ òa khóc: “Oa oa oa... Đáng sợ quá! Ta muốn rời khỏi thần tháp...”

.

Bart ở bên cạnh luống cuống tay chân định an ủi Mier, Enoch bỏ nhào tới phía Tu để cảm tạ.

.

“Những người anh em, cảm ơn các người — a!” Enoch chỉ vào Đỗ Trạch quát to một tiếng: “Người cũng tới à?!”

.

Không đợi Đỗ Trạch đáp lại, Enoch đã nhìn thấy phượng hoàng trên vai Đỗ Trạch và John đang đứng cạnh, nhất thời như con mèo bị cắt đuôi nhảy dựng lên. “Chẳng lẽ cái tên Chu Nho đáng sợ đó cũng ở gần đây?!”

.

John chỉ cười mà không đáp, Đỗ Trạch liếc Tu một cái, xem ra lần trước manh chủ đã làm tâm lý cái tên đàn độn này tổn thương nghiêm trọng.

.

Không thấy Chu Nho đâu, Enoch an tâm hơn một ít, tiếp tục ngốc ngốc đáp lời Đỗ Trạch: “Hơ! Anh em Tu đâu rồi?”

.

Đối tượng mà cậu sợ hãi và đang muốn tìm đều ở ngay trước mắt đó, thiếu niên.

.

Đôi mắt ảm đạm vô hồn của Tu lia về phía Enoch, đạo tặc theo bản năng nâng cao cảnh giác, lại nghe thấy phù thủy bảo: “Ta ở đây.”

.

Ồ? Đỗ Trạch bất ngờ vì việc Tu đáp lại Enoch. Enoch chỉ ngây ngốc nhìn Tu rồi lại nhìn về phía Đỗ Trạch. Thấy Đỗ Trạch gật đầu xác nhận suy nghĩ của mình, Enoch bắt đầu nói năng lộn xộn: “Tu, Tu, sao người lại biến thành cái dạng này?”

.

Tu trả lời rất bình thản: “Ngoài ý muốn thôi.”

.

Lúc này, Bart công Mier đã lả đi vì khóc bước tới, gật đầu chào họ. Enoch nhìn gương mặt còn đọng nước mắt của Mier, có vẻ hơi ủ rũ.

.

“... Sao vậy?”

.

“Lão sư và tiền bối Vieroudis không còn nhiều thời gian, ta tới đây là vì muốn tìm xem còn cách nào giúp họ không, Mier theo giúp ta.” Enoch mày ử mặt ê nói tiếp: “Không ngờ nơi đây lại nguy hiểm đến thế, giờ cũng không còn cách rời khỏi.”

.

Kể leo tháp có thể từ bỏ bằng chứng để rời khỏi thần tháp, nhưng chỉ có thể từ bỏ trong đại sảnh. Đó cũng là một trong những nguyên nhân mà thần tháp có tỉ lệ tử vong cao. Một khi tiến vào cửa ánh sáng, trừ việc vượt qua phó bản, cũng chỉ có thể chết trong phó bản.

.

Tu trầm ngâm một lúc, sau đó nói: “Ta mang các người đi một đoạn đường.”

.

Đỗ Trạch nhin không được nhìn thoáng qua Tu. Tu không hề nói chuyện Antonio đang tìm Mier cho bọn Enoch.

.

Nghe Tu nói thế, mắt Enoch tức khắc sáng lên, kẻ lỗ mãng này vui mừng phần chấn đưa hết lửa đen của tiểu đội đánh thuê cho Tu.

.

“Đã làm phiền người, anh em.”

.

Đỗ Trạch hoảng hốt khi thấy danh hiệu “bán đứng đồng đội chuyên nghiệp” hiện lên trên đầu Enoch. Để Enoch làm đồng đội, tên gốc nhất thời áp lực vô cùng. Cứ như thế, đội ngũ của họ lại tăng thêm ba người. Quanh quẩn lại, Enoch vẫn trở thành em trai của manh chủ. Không ngờ là cái tên đạo tặc này lại khá hiểu biết về các loại lịch sử.

.

“Vì nếu không biết bảo vật thuộc bối cảnh lịch sử nào thì sẽ không đoán được ‘giá trị’ của nó.” Enoch phát ra cơn bực tức: “Lúc trước, lão già đó muốn ta công một chồng tư liệu lịch sử cao như núi, không công sẽ không được ăn cơm!”

.

“Giá trị” trong miệng tên đạo tặc đó hiển nhiên là giá trị bị trộm. Tu lườm Enoch. “Người rất có mắt.”

.

—— Cả hai lần đều trộm được bảo vật quan trọng nhất của hắn.

.

Enoch không hiểu sao lại thấy rét run, nhanh như chớp chạy đến cạnh Bart, bản năng mách bảo phải duy trì một khoảng cách với Tu.

.

Qua được mấy cửa, Mier tỉnh lại. Nó rất vui vì có thể gặp được Tu. Cô nhỏ này nhờ có Pháp Thần đệ nhất tự tay dạy dỗ nên am hiểu những hệ ma pháp khác nhau. Sau khi qua thêm mấy cửa nữa, đoàn người lại gặp phải nan đề thứ hai.

“Trong sự kiện bảy tháng đẫm máu nổi tiếng, vì sao Edward lại tự tay giết người có huyết thống với mình?”
Pho tượng nhân sư hỏi.

“Nổi tiếng chỗ nào chứ? Hoàn toàn chưa nghe thấy.” Verl oán giận: “Sao chúng không hỏi vấn đề gì có liên quan tới Ma tộc nhỉ, Elise đọc qua rất nhiều sách, em ấy rất quen thuộc những thứ đó.”

Elise đứng bên cười ngại ngùng, Enoch mày ủ mặt ề suy nghĩ hồi lâu, sau đó nói một cách ngờ vực: “Đây là một đoạn văn mật của Tinh quốc, lão sư từng đề cập đến chuyện này, nhưng không đi sâu.”

“Enoch dần dần.” Mier hừ một tiếng: “Không thể trông cậy vào người!”

Đây là lần thứ hai đoàn người Tu bị mắc cửa, lần này không có Antonio tốt bụng hỗ trợ, họ chỉ có thể căn cứ theo lời đề nghị của Antonio tìm tòi đáp án trong biển sách. Đỗ Trạch nhìn lướt qua bốn phía, giá sách bây giờ nhiều lắm, chúng không còn cong cong gấp khúc nữa, mà vây quanh pho tượng tạo nên một mê cung. Địa hình như thế rất có lợi với những kẻ đánh lén, thần tháp không biết cố ý hay vô ý mà xúc tiến cho những kẻ leo tháp tàn sát lẫn nhau.

Đối mặt với những giá sách và đồng sách không đếm được, cho dù dựa theo thông tin của Enoch, họ vẫn như ruồi bọ mất đầu bay tán loạn, điều tra mãi cũng đâm phiền toái. Đỗ Trạch cảm thấy bây giờ cậu phải có một động cơ để tìm kiếm, tên gốc không thể không thừa nhận, để những kẻ leo tháp khác đến giúp họ trả lời câu hỏi rồi cướp cửa là một ý kiến tốt. Mọi người bàn bạc một chút, vì không biết kẻ leo tháp tiếp theo xuất hiện vào lúc nào, nên họ quyết định chia làm hai tổ, một tổ ở lại canh giữ pho tượng, một tổ khác thử tìm kiếm trong núi sách. Tuy hy vọng quá xa vời, nhưng còn hơn là cả một tập thể ngồi không không làm gì.

Đỗ Trạch lựa chọn gia nhập vào tổ điều tra, ngoại trừ tìm kiếm đáp án, cậu còn muốn mượn việc này để tìm một chút thông tin có liên quan đến Thần Sáng Thế. Tu sẽ không để cho Đỗ Trạch rời mình quá xa, cho nên trong tổ điều tra, Đỗ Trạch và Tu lại chia riêng ra một đội. Trừ những người ở lại, mỗi một tiểu đội đều phải nhận một cầu ma pháp dùng cho liên lạc, từng người lựa chọn một cửa vào để xâm nhập mê cung giá sách.

Tuy nói là mê cung, nhưng vì mỗi một cửa vào đều là một con đường thông suốt, cho nên họ không đến mức lạc đường. Đỗ Trạch nhanh chóng sàng lọc giá sách, sách trên giá coi như khá nhân tính hóa được sắp xếp theo một trật tự nhất định, như vậy để tiện cho việc tìm kiếm.

Cuộc chiến ngàn năm Âm mưu đen tối Thời đại đoạn tuyệt Giản sử Tinh ...

Đỗ Trạch dừng bước, cậu rút Giản sử Tinh ra, mở mục lục và đọc. Quyển sách thô sơ này miêu tả giản lược về lịch sử của Tinh quốc, bảy tháng đẫm máu được nhắc đến đôi chỗ. Trên đó viết là vì đế quốc thái dân an, Edward không thể không giết người cha bạo quân của mình để vươn tới ngai vua. Đỗ Trạch nhìn Giản

sử Tinh trong tay, cảm thấy có gì đó không đúng — vì nó rất mang tính nhà nước. Từ nhỏ đã được CC hun đúc, Đỗ Trạch rất rõ, không phải bảo nhà nước không đáng tin, nhưng vì có liên quan đến nhà nước, cho nên nó luôn che dấu một số bầu không khí không lành mạnh.

Đỗ Trạch cảm giác như cậu đã tìm lầm hướng, nếu Enoch nói nó là văn mật, vậy thì chắc chắn không thể tìm kiếm đáp án trong những sách lịch sử được. Lịch sử luôn được người thắng viết lại, chúng là lịch sử, không nhất định phải chân thật. Đỗ Trạch lại nhìn lướt qua giá sách, phát hiện khu vực phía trước là tiểu sử nhân vật, cậu quét một lần và tìm được tự truyện của Edward trên một giá sách.

Đọc qua loa tự truyện một lần, Đỗ Trạch chỉ có thể cảm khái giới quý tộc náo loạn thật. Cha của Edward — Charles cũng là người giết cha đoạt vị. Vì nguyên nhân đó, Charles rất kiêng kị con mình, luôn luôn chèn ép các hoàng tử, thậm chí còn dùng thuốc để khống chế những đứa con của mình. Edward là một trong những vị hoàng tử ưu tú nhất, y tìm được cách giải trừ sự khống chế của thuốc, sau đó lập kế hoạch mưu phản soán vị trong bảy tháng. Kết quả rất thành công, Charles qua đời, Edward vươn lên ngôi vua. Nhưng khi Edward ngồi lên vị trí đó, y bỗng thấm thía nỗi sợ của cha, vì thế, Edward giết hết anh em của mình.

— Trong sự kiện bảy tháng đẫm máu nổi tiếng, vì sao Edward lại tự tay giết người có cùng huyết thống với mình?

Là vì ích kỷ. Giống như Charles, Edward không cho phép những thứ có khả năng làm lung lay vị trí của mình tồn tại.

Đỗ Trạch lật trang cuối cùng, trên đó đó là những lời độc thoại của Edward.

Cô độc, cô là vương giả, độc là độc nhất vô nhị, vương giả độc nhất vô nhị nhất thiết phải nhận lấy sự cô độc vĩnh viễn, không cần bất cứ kẻ nào thừa nhận và thấu hiểu.

Gần như là theo bản năng, Đỗ Trạch nghĩ tới nhân vật chính trong Hỗn huyết, cậu quay đầu, nhưng không thấy được bóng dáng Tu.

Đỗ Trạch: ?

Nơi một khúc ngoặt, Đỗ Trạch tìm thấy Tu. Vị phù thủy đó đứng trước giá sách, hai tay cầm một quyển sách cúi đầu đọc rất nghiêm túc. Đỗ Trạch liếc nhìn tên bìa — Ứng dụng tổ hợp ma pháp.

Nhận thấy Đỗ Trạch bước đến, Tu khép sách lại cất vào chỗ cũ. Thấy Đỗ Trạch có chút khó hiểu nhìn chằm chằm quyển sách đó, Tu bình thần giải thích: “Trước kia khi còn ở trường học đã từng xem quyển sách này, nhưng chưa kịp học xong đã bỏ đi.”

Giọng Tu không phập phồng, thậm chí không chứa chút tình cảm nào, nhưng lại khiến Đỗ Trạch khó chịu khi nghe thấy.

Lần đầu bị mắc cửa, Tu không trả lời được là vì chưa học xong; chưa học xong, bỏ đi, là vì những người đó không thể thừa nhận việc Tu đã hóa thành Vong Linh. Cho dù bản chất Tu không thay đổi, mọi người cũng chỉ thấy được mỗi hình dáng Vong Linh của Tu, và họ lựa chọn cách đánh đuổi.

Không phải tộc ta, không cùng tâm ý.

Như bị kim đâm vào nội tạng, đau đớn khôn cùng, Đỗ Trạch chủ động nắm chặt tay Tu, làn da dưới lòng bàn tay đó không có chút nhiệt độ của cơ thể khiến cậu đau lòng hơn. Cậu nhin không được siết chặt tay, như muốn sưởi ấm bàn tay lạnh giá đó.

“Sau khi rời khỏi tháp, chúng ta sẽ trở về.” Đỗ Trạch đề nghị, cậu nói một cách nghiêm túc với Tu: “Việc anh chưa hoàn thành, tôi sẽ làm cùng anh.”

Kiến thức chưa học xong, vậy thì về trường học một lần nữa là xong; việc chưa làm xong, vậy thì trở về rồi làm tiếp — cho dù không thể quay lại quá khứ, nhưng cũng có thể bù lại một ít tiếc nuối, đúng không?

Tu rử mí mắt, nhìn chằm chằm hai bàn tay giao lại với nhau, lửa hồn nhỏ bé nảy lên trong hốc mắt đen thẫm.

“Em đang an ủi ta ư?”

Nghe giọng nói khàn khàn của Tu, tên ngốc với rào cản xã giao trong người chợt căng thẳng — Chẳng lẽ cậu đã thất bại rồi?

Biểu cảm của phù thủy vẫn luôn tối tăm, Đỗ Trạch mở to mắt nhìn Tu vươn ngón tay trắng bệch lướt qua mặt cậu rồi nâng cằm cậu lên.

“Vậy thì hãy an ủi ta nhiều hơn nữa.” Tu khẽ nói, âm thanh gần như nỉ non.

Hắn cúi đầu, ấn bờ môi không chút huyết sắc lên môi Đỗ Trạch. Đỗ Trạch chỉ cảm thấy có một mảnh tuyết mềm mại chạm vào miệng, lạnh lẽo như băng, cảm tưởng như sẽ hòa tan ngay khi tiến vào trong. Cậu nhin không được vươn đầu lưỡi liếm liếm môi đối phương. Tu cẩn thận hướng dẫn chiếc lưỡi đó duỗi tới, nhẹ nhàng mút vào như đang ngậm một miếng đường ngọt mà luyến tiếc nuốt vào.

Cái hôn này rất lâu, cho dù không kịch liệt, nhưng cuối cùng Đỗ Trạch vẫn thấy khó thở. Tu ôm Đỗ Trạch đang há miệng thở dốc, tay luồn vào trong quần áo Đỗ Trạch. Trong giây phút đó, Đỗ Trạch chỉ cảm thấy có một khối băng đột nhiên dán lên vùng gần rốn, cơn run rẩy mãnh liệt nổi lên.

Tu cảm thụ được sự rung động của làn da nhẵn nhụi bên dưới, đôi mắt hắn rất đen, cái loại đen như hút hết tất cả ánh sáng xung quanh.

“Không có hô hấp, không có độ ẩm, hình thái này có phải rất đáng sợ không?”

.

Đỗ Trạch ôm chặt Tu, dùng hết sức lắc đầu.

.

“Anh là Tu.”

.

Thế là đủ rồi.

.

Tu nhắm mắt, nên hình dung người này như thế nào đây?

.

Hắn nghĩ đến ánh nắng đã từng nhìn thấy khi còn ở cô nhi viện, nó hòa tan những bông tuyết trên cửa sổ, mãi đến khi rơi vào người hắn, đáy lòng ấm áp hắn lên.

.

Đó là thứ còn chói mắt hơn cả ánh sáng.

.

Từ lần gặp nhau đầu tiên, chỉ có người này là lao thẳng đến cứu rối hắn.

.

Đỗ Trạch thấy tay Tu lần mò xuống phía dưới, tuy cậu không ngại làm việc đó với Tu, nhưng nếu ở ngay đây thì có thích hợp không nhỉ?

.

“Sẽ có người tới...”

.

Tu niệm một câu chú vắn, một đám ma trời nổi lên, hóa thành một u linh bay về hướng khác.

.

“Có người đến ta sẽ biết.” Tu đặt Đỗ Trạch lên giá sách, bàn tay lạnh lẽo rà quanh người Đỗ Trạch. “Em ấm áp quá...”

.

Đó là vì anh không có nhiệt độ cơ thể. Vừa nghĩ tới lời nói vừa nãy của Tu, Đỗ Trạch cảm thấy khó chịu, cậu thậm chí còn hy vọng nhiệt độ của người này có thể bình thường hơn một chút nhờ tiếp xúc thân thể.

.

Vì đang ở nơi không tiện, Tu chỉ cởi quần Đỗ Trạch. Hắn làm tốt phần khuếch trương xong thì bẻ bồng Đỗ Trạch lên. Đỗ Trạch không thể không vươn tay tóm chặt cổ Tu, hai chân choàng quanh hông Tu, cảm thụ cự vật cứng rắn lạnh như băng xâm nhập cơ thể cậu từng chút một — so với cái vật nóng rực ở những lần trước, vật cứng rắn này làm cậu thấy quái dị cực kỳ, giống như đang hàm chứa một khúc băng vậy. Đỗ Trạch nhìn không được ôm chặt Tu hơn, nhưng bất kể là thứ đang ở trong cơ thể cậu hay cái người cậu ôm, đều chỉ mang đến sự mát lạnh.

.

Đó là nhiệt độ của người chết.

.

“Đau không?”

.

Tu vẽ lên người Đỗ Trạch một ma pháp phù, ma pháp phù lập tức thiêu cháy rồi bao quanh Đỗ Trạch, cảm giác đau đớn vì bị dị vật xâm lấn biến mất tăm. Đỗ Trạch nhận ra đây là ma pháp Vong Linh mà Tu đã từng thí nghiệm trên người cậu khi trước. Trước tình huống bị sử dụng lần thứ hai, Đỗ Trạch không biết nên khóc hay nên cười. Khi đó, cậu không hề nghĩ là mình sẽ cùng Tu đi đến bước này, giờ không còn là cậu tìm tác giả nói chuyện nữa, mà là tác giả phải tới tìm cậu nói chuyện đó — nhân vật chính nhà mình có quan hệ đồng tính với độc giả, điều này có thể chịu đựng được chắc!

.

Không bị đau đớn quá nhiều, những xúc cảm khác lại trở nên rõ ràng lạ thường. Bị nhiệt độ lạnh băng kích thích, vách tường bên trong hơi run lên. Tu thông thả ra vào vài lần, phân thân lạnh lẽo nhờ ma sát và được vách tường sát chặt nên đã ấm lên một chút. Hắn ôm Đỗ Trạch để lên giá sách, dùng sức đâm vào. Vì cơ thể đang ở tư thế bất tiện, Đỗ Trạch luôn cảm giác như mình sẽ ngã xuống ngay tắp lự, tay và chân cậu tự động quán chặt Tu, bị Tu đâm đến nảy lên từng hồi. Vách tràng vì được ma sát nên từ từ mềm ra, cảm giác ngọt lành tê dại tản ra từ phần dưới thắt lưng, lan ra khắp toàn thân, đến cả ngón chân Đỗ Trạch cũng nhin không được kích thích mà co chặt lại.

.

“Ừm...”

.

Dị vật bên trong cơ thể đã dần dần đồng khớp với nhiệt độ của cậu, có nhiều lúc Đỗ Trạch còn không phân biệt được nữa kìa. Đỗ Trạch bật ra những tiếng than nhỏ nhẹ, dù biết nơi này không phải thư viện thật, cũng sẽ không có ai đến, nhưng cậu vẫn đè nén âm thanh trong vô thức, thần kinh luôn ở trong tình trạng căng thẳng. Lửa hồn nhảy múa mãnh liệt trong đôi mắt không có độ sáng của Tu, bị sát chặt như vậy, cho dù là hắn cũng không thể nhin được. Tính khí nóng như lửa trêu sát liên tục, Tu không muốn vách tràng đang bao vây hắn phải co rút chặt đến thế, thật sự giống như muốn giữ lại rồi hòa tan hắn.

.

Bị ôm đứng một hồi lâu, Đỗ Trạch vui mắt vào hõm vai Tu, thở hổn hển bắn ra. Dừng đạo co rút nhanh, Tu không kiềm chế được cùng lên cao trào với Đỗ Trạch. Đỗ Trạch bị chất lỏng lạnh băng kích thích, phân thân phát tiết rồi lại run rẩy chảy ra một ít dịch thể. Khi cậu được Tu buông xuống, chân mềm nhũn đến nỗi run lên, suýt nữa là ngã ngồi dưới đất.

.

“Ta giúp em lấy ra.” Tu đỡ lấy Đỗ Trạch, duỗi ngón tay thâm nhập vào trong. “Vật đó để trong người em sẽ không tốt.”

.

Chất lỏng lạnh băng nhỏ xuống sàn, qua một lúc thì biến thành khói đen. Vong Linh không có cơ chế sinh lý, đây chẳng qua chỉ là vật chất do tử khí bắt chước ra. Sau khi được xử lý sạch sẽ, cho dù có Tu nâng đỡ, tên ngốc vẫn rất lơ mơ trong lúc đi đường. Nhưng Đỗ Trạch còn chưa kịp nghỉ ngơi, ma pháp cầu liên lạc đột ngột chớp sáng liên tục.

.

Nó đại biểu cho việc đã xuất hiện chuyện gì đó ngoài ý muốn, họ phải nhanh chóng tập hợp trước pho tượng.

74. Chương 74

Quy tắc: Kẻ ngu không thể sinh tồn

.

Tu triệu hồi Ác Mộng, ôm Đỗ Trạch cười đi. Ác Mộng hí một tiếng, co chân chạy tới cửa vào.

.

Khi đến pho tượng, mọi người đã có mặt đông đủ. Lúc bước xuống khỏi Ác Mộng, Đỗ Trạch vì chân nhuyển tay mềm nên suýt nữa té ngã. Tuy mà pháp Vong Linh đã giảm hết đau đớn, nhưng bước xuống từ tư thế này, tay chân vẫn bủn rủn như không còn là của mình.

.

Tu kéo Đỗ Trạch vào ngực, để cậu tựa lên mình. Vì bầu không khí quái dị, không người nào dám hỏi phù thủy u tối đó về sự khác thường của Đỗ Trạch. Cặp mắt thiếu ánh sáng của Tu quét một vòng, lúc nhìn thấy vị Pháp Thần đệ nhất đang ôm bầu rượu mà say khướt, lửa hồn nơi sâu hun hút khẽ lay động.

.

“Người trẻ tuổi, lại gặp rồi. Ta nghe được chuyện của ngươi từ bé Mier, hóa ra tất cả mọi người đều, ỨC, biết nhau.” Antonio khua khua bầu rượu, hàm hồ cảm thán: “Không ngờ ngươi lại chấp nhận cứu cái đám ngốc chết tiệt này...”

.

Lời nói của Pháp Thần đệ nhất còn hàm chứa một ý gì khác, gương mặt nhợt nhạt của Tu có vẻ rất âm trầm dưới ánh sáng mờ ảo. Antonio đối mặt Tu, trong đôi mắt mông lung say lơ đãng đầy vẻ thấu hiểu. “Họ đưa bằng chứng cho ngươi đúng không?”

.

Tu không né tránh cái nhìn từ Antonio, chậm rãi gật đầu: “Đúng.”

.

Không khí bỗng nặng nề hẳn lên. Antonio chăm chú nhìn Tu, cặp mắt lộ ra sự nghiến ngấm. Đám người John im lặng tụ tập về phía bên Tu, tiểu đội đánh thuê báu vật đứng chính giữa, có chút bối rối nhìn qua nhìn lại. Trong bầu không khí hết sức căng thẳng này, Antonio đột nhiên hớp một miệng đầy rượu, thở dài: “Vậy không còn cách nào khác.”

.

Pháp Thần đệ nhất vươn tay, đám người More theo bản năng đề cao cảnh giác, nhưng chỉ thấy lòng bàn tay Antonio chọt nổi lên ngọn lửa đen đại biểu cho bằng chứng.

.

“Mang lão già ta một đoạn đường đi.”

.

Đỗ Trạch nhìn Tu yên lặng nhận lấy bằng chứng từ Antonio, lại liếc mắt qua tiểu đội đánh thuê báu vật, đột nhiên hiểu được điều gì đó.

.

Manh chủ: Kế hoạch trót lọt.

.

Có Antonio gia nhập liên minh, trong những trạm kiểm soát kế tiếp, họ không cần đau khổ tìm sách hay cướp cửa nữa. Antonio thật sự là bách khoa toàn thư đấy, dường như không có thứ gì mà lão không biết. Được Pháp Thần đệ nhất bao, đoàn người hạnh phúc tiến đến cửa cuối cùng. Xuất hiện trước mắt họ không còn là một pho tượng nữa, mà là quái thú nhân sư chân chính. Con quái thú đó chắn giữa đường, phía sau là một khoảng không. Nó có một gương mặt xinh đẹp như nữ nhân, thấy đoàn người Đỗ Trạch, quái thú rung cánh, từ tư thế nằm úp sắp chuyển sang ngồi.

.

“Đây là câu hỏi cuối cùng, các người chỉ có một cơ hội để trả lời.” Quái thú nhân sư nói: “Sinh vật nào sáng đi bốn chân, trưa đi hai chân, tối đi ba chân.”

.

Đỗ Trạch suy tít chút nữa đã quỳ xuống. Câu hỏi của cuối cùng đơn giản như thế thì không có gì chứ? Cái thần thoại Hy Lạp nổi tiếng đó ai mà chưa từng nghe qua, đáp án ai ai cũng biết chính là “Người”!

.

“Ta chưa từng nghe nói đến loại ma thú này...” Rachel thở dài: “Là do kiến thức ta hạn hẹp sao.”

.

Enoch mày ử mặt ê bảo: “Ta nghĩ hiện giờ rất cần một quyển bách khoa toàn thư ma thú.”

.

Mier kéo áo choàng của Antonio. “Ông nội biết đó là cái gì không?”

.

“Bé Mier, ông nội cũng không phải vạn năng.” Antonio bắt đắc dĩ mở bầu rượu ra uống một hơi xong rồi lằm vào trầm tư.

.

Thấy phản ứng của mọi người, độc giả gốc ghéech mới sực nhớ đây không phải địa cầu. Nếu không biết trước đáp án, câu đố này thật sự rất khó, lần đầu khi cậu nghe câu hỏi này cũng không biết đáp lại thế nào.

.

Mẹ ơi, lâu rồi mới có được phúc lợi của kẻ xuyên không!

.

“Đáp án là người.”

.

Tất cả mọi người nhìn về phía Đỗ Trạch, thanh niên tóc đen đó ẩn tai nghe, mặt không đổi sắc hiện ra một cảm giác bình tĩnh khác thường.

.

“Tôi cảm thấy, đáp án là người.”

.

“Người lựa chọn rất chính xác.”

.

Quái thú nhân sư nở nụ cười xinh đẹp, sau đó tan thành bụi phấn hình thành một con đường vàng thông tới một nơi rất xa trên khoảng không. Mọi người thoáng bối rối, Enoch gãi đầu, rất tò mò hỏi Đỗ Trạch: “Hãy! Anh em, làm sao người nghĩ được đáp án đó?”

.

Thấy Tu cũng nhìn qua, Đỗ Trạch vừa định giải thích, lời sắp bật ra khỏi miệng thì lại ý thức được điều gì đó, toàn thân đổ mồ hôi lạnh — Hình như cậu đã quá coi thường câu hỏi này.

.

Quái thú nhân sư bảo là “lựa chọn” chứ không phải “đáp án”. Sáng, trưa và tối trong câu hỏi, phân biệt là trẻ nhỏ, trung niên và lão niên. Ở địa cầu, đáp án chỉ có một là người, nhưng nơi cậu đang ở là dị thể đại lục; ở đây, dù là Thú tộc, Tinh Linh hay Chu Nho, đều có thể trở thành đáp án. Đáp án của câu đố này không chỉ có một, cho nên khi trả lời đồng thời phải lựa chọn đáp án khiến cho quái thú vừa lòng...?

.
Thấy Đỗ Trạch đơ mắt không đáp, Enoch nhún vai không hỏi nữa. Theo thói quen, gã chạy lên đầu rồi để những người khác đuổi theo sau.

.
“Đi thôi đi thôi ~ ta cảm thấy có thể nhanh chóng rời khỏi cái nơi quái dị này đó, dự cảm của tặc gia ta luôn luôn chính xác!”

.
Bởi vì đằng trước chính là BOSS, thiếu niên.

.
Bụi phấn tạo thành con đường dường như biến mất từ từ theo thời gian, đoàn người Đỗ Trạch lại bị thần tháp thúc giục tiến tới trước. Trên con đường vàng, Đỗ Trạch mãi mê suy nghĩ về câu hỏi vừa rồi. Tuy cậu chó ngáp phải ruồi lựa chọn được một đáp án tốt nhất, nhưng nếu chọn các chủng tộc khác làm đáp án, kết quả sẽ ra sao?

.
—— Không phải tộc ta, không cùng tâm ý.

.
Giờ khắc này, Đỗ Trạch đã biết được đây là phó bản chủng tộc nào.

.
Dù là câu chuyện của Edward và những kẻ leo tháp cướp cửa, hay là phó bản thư viện, quái thú nhân sư tượng trưng cho trí tuệ và tri thức, rõ ràng nhất phải kể đến câu đố cuối cùng đó, tất cả đều minh chứng cho một câu:

.
Nhân tộc trả bao dung, lấy học tập.

.
Ánh vàng sáng lên nơi cuối con đường, hiện lên trước mắt họ là một phòng đọc sách không lớn. Một nam nhân tóc nâu dài ngồi trên chiếc ghế và đang đọc một cuốn sách, bên cạnh hắn là một cây trượng nhỏ dài, quả cầu thủy tinh trên đỉnh đang tỏa ra một thứ ánh sáng êm dịu.

.
“Trên đời này có ba thứ mà người khác không thể cướp đoạt. Một là thức ăn đã vào bụng, hai là chữ đã đọc vào đầu, ba là giấc mộng giấu trong lòng.” Nam nhân hơi tiếc nuối khép lại quyển sách trên tay, quay đầu nhìn họ. “Nhưng, giấc mộng của ta đã bị tước đoạt.”

.
Tướng mạo người nọ không già, nhưng toàn thân mang phong cách cổ xưa kết hợp với quyển sách đó khiến hắn trông rất tang thương.

.
“Hoan nghênh tiến vào cung điện trí tuệ, ta là chủ thần Nhân tộc Sos.”

.
Mẹ ơi, quả nhiên là phó bản Nhân tộc... Đỗ Trạch nhìn chủ thần Nhân tộc vẫn ngồi trên ghế, dường như không có ý định động tay động chân với họ. Xét tình huống đầu, BOSS chiến lần này chắc cũng là hỏi đáp tri thức?

“So với việc dùng vũ lực, ta thích dùng trí tuệ để giải quyết công việc hơn.” Sos nói: “Kẻ ngu không thể sinh tồn, đây là quy tắc của cung điện trí tuệ. Trước đó đã khảo sát các người đầy đủ rồi, giờ đến phiên các người hỏi ta.”

.

Chính là ý nếu hỏi được ngài sẽ có thể qua cửa. Đỗ Trạch nhất thời cảm thấy BOSS của phó bản Nhân tộc rất hòa ái dễ gần, chỉ có người từng là học sinh mới biết được người ra đề sung sướng đến cỡ nào.

.

“Theo quy tắc, câu hỏi mà các người đưa ra phải khiến ta nghe hiểu được, có tính chân lý hoặc tính truyền bá nhất định —— hoặc là lý thuyết hiếm ai biết, hoặc là giai thoại lưu truyền rộng rãi. Quan trọng hơn nữa là các người phải biết đáp án; câu hỏi có nhiều đáp án, ta chỉ cần trả lời đáp án đúng nhất là được.”

.

Hoàn toàn bị hạn chế. Tên gốc ghen lời, việc này không khoa học mà, mỗi lần nhân vật chính trong YY vẫn gặp trạm kiểm soát loại này chẳng phải đều dùng câu hỏi vạn năng “Gà có trước hay trứng có trước” để lừa đối thủ ư?

.

Nhưng quy tắc của Sos vẫn chưa xong.

.

“Hai bên đều có mười phút để hỏi và đáp. Các người không được thảo luận, chỉ có thể cho ba người đặt câu hỏi. Tuy nhiên...” Sos nhìn lướt qua Đỗ Trạch và tiểu đội đánh thuê báu vật. “Xét về mặt cùng tộc, ta có thể cho mỗi Nhân tộc một cơ hội để hỏi, còn những người khác phải giữ im lặng.”

.

Đỗ Trạch hết sức kinh ngạc vì sự thiên vị của chủ thần Nhân tộc. Hiện giờ Nhân tộc ở đây có Antonio, Mier, Bart, Enoch, cộng thêm cậu tổng cộng có năm người, tuy rằng đám John không được phép nói, nhưng họ đã có tới năm cơ hội. Chủ lực của trò chơi hỏi đáp này là Antonio, tri thức của lão là uyên bác nhất. Nhưng nếu Pháp Thần đệ nhất cũng thất bại, ngoại trừ Tu có ánh sáng của nhân vật chính, Đỗ Trạch không thể nghĩ ra ai khác có thể cứu nguy.

.

Tu nhìn lướt qua mọi người, sau đó nói với Sos bằng chất giọng khàn khàn: “Cho tất cả Nhân tộc đặt câu hỏi.”

.

“Ở đây có năm Nhân tộc ——”

.

“Không.” Tu cắt ngang lời Sos: “Ở đây không chỉ có năm Nhân tộc.”

.

Nửa câu trước của Tu còn lộ ra giọng Vong Linh khản đặc, nửa câu sau lại biến thành một âm thanh rất dễ nghe của một thanh niên. Trong những cái nhìn kinh dị của đám người Enoch, thanh niên tóc vàng mắt xanh anh tuấn mỉm cười với chủ thần Nhân tộc, nói: “—— còn ta nữa.”

.

Đỗ Trạch cảm thấy bàn tay đang nắm lấy cậu của Tu ấm áp và mềm mại hẳn lên, nhin không được che mặt lại. Suýt nữa là cậu đã quên mất chủ nhân còn có thần khí chuyển đổi huyết thống.

.

“... Được rồi, các người có sáu cơ hội.” Sos nhìn Tu chòng chọc, cặp mắt tràn ngập phức tạp. “Chúng ta bắt đầu, ai muốn ra câu hỏi đầu tiên?”

.

Khi Sos tuyên bố bắt đầu, Verl bỗng cảm thấy có một thứ sức mạnh làm nòng mất đi khả năng ngôn ngữ. Nàng nắm tay Elise, lo lắng nhìn về phía đám người Tu. Nhân tộc ở đây đều quay sang nhìn nhau, trắng hán Bart hiếm khi toát mồ hôi đầm đìa. Với hần mà nói, muốn nghĩ ra một câu hỏi làm khó chủ thần còn chẳng bằng bảo hần xông lên đánh chủ thần; Enoch thì cứ vò đầu bứt tai, giống như làm thế là có thể nghĩ ra một câu hỏi thích hợp; Antonio và Tu là hai người trông bình tĩnh nhất, một người vừa uống rượu vừa trầm tư, một người ẩn cổ tên gốc nhà mình nghĩ ngợi điều gì đó.

.

Đỗ Trạch được Tu ôm lấy, bắt đầu ra sức lực lợi ký ức. Thân là một kẻ xuyên không trải qua chín năm giáo dục bắt buộc, ba năm cao đẳng như địa ngục, ngay lúc này cậu cũng phải ra vẻ một chút chứ nhỉ.

.

Nhưng trong đầu bây giờ toàn là những câu hỏi vô nghĩa thì chơi kiểu gì! QAQ

.

Lúc tên gốc đang bị ai vì toàn bộ tri thức mà mình đã trả lại cho thầy giáo, Mier là người đầu tiên bước ra. Cô nhóc ngẩng đầu, đưa ra câu hỏi của mình cho Sos, đúng là một câu hỏi bí ẩn.

.

“Có một vị thần chân thật chỉ nói thật, và một vị thần giả dối chỉ nói dối, đằng sau họ đều có một cánh cửa, phân biệt tới thiên đường và trần thế. Người không biết ai là vị thần chân thật, ai là vị thần dối trá, chỉ có thể hỏi mỗi vị thần một câu hỏi, hỏi thế nào để biết được đâu là cánh cửa đi tới thiên đường?”

.

So với những suy nghĩ vẩn xoắn không biết khó cỡ nào trong đầu Đỗ Trạch, tên gốc vừa nghe đã thấy chóng mặt. Nhưng Sos chỉ mỉm cười rồi lập tức đưa ra đáp án: “Ta sẽ hỏi ‘Nếu ta hỏi vị thần đối diện của lên thiên đường, hần sẽ chỉ cửa nào?’. ”

.

Mier không ngờ câu đố của mình bị phá giải nhanh đến vậy, nhảnh gương mặt có vẻ hơi ủy khuất. Enoch như bị câu đố của Mier dẫn dắt, gã hưng trí bừng bừng mở miệng: “Ta cũng nghĩ được một câu. Năm người chia một cái bánh ngọt, chỉ cho cắt ba đao, làm thế nào để chia đều?”

.

“Đao đầu tiên cắt bánh ngọt thành một phần năm, đao tiếp theo cắt đôi bốn phần năm kia; chòng hai miếng hai phần năm lên nhau rồi cắt đao cuối cùng.”

.

Lần này Sos cũng đáp ngay không chút chần chờ. Đỗ Trạch cảm thấy Tu hơi dừng tay, ngó qua thì thấy Tu cũng có chút sững sờ, như nhận được được câu trả lời ngoài dự liệu. Bởi vì đang trong giai đoạn đánh đố với BOSS, Đỗ Trạch không hỏi ý kiến của Tu.

.

“Ai, sao lại đáp nhanh thế chứ? Lúc trước tặc gia ta đã suy nghĩ rất lâu.” Nghe đáp án của Sos, Enoch cào mái tóc ngắn. “Có thể dùng một đao chém chết một người, sau đó hai đao hình chữ thập chia phần cho bốn người A ha ha ha —— ”

.

... Câu hỏi thật hung tàn!

.

Hai câu trước đều bị Sos giải đáp dễ dàng, lúc này Antonio uống một ngụm rượu, sau đó bước tới trước xoay người xoa tóc Mier.

.

“Câu đố của ta, ừc, là dựa vào bé Mier.” Antonio thở ra một hơi, cho dù khuôn mặt đỏ ửng mang theo men say, ánh mắt lão lại trong trẻo vô cùng. “Có ba vị thần, phân biệt là ‘Chân thật’, ‘Giả dối’ và ‘Tùy tiện’, người không biết họ là vị thần nào. Thần chân thật vĩnh viễn nói thật, thần giả dối vĩnh viễn nói dối, thần tùy tiện tùy lúc nói đúng hoặc dối. Người cần phân rõ ba vị thần này là ai, chỉ có thể hỏi ba câu mà đáp án là ‘Phải’ hoặc ‘Không’, mỗi một câu chỉ dành cho một vị thần. Mỗi vị thần có thể hiểu lời người, nhưng họ chỉ dùng ngôn ngữ của mình để trả lời. Trong ngôn ngữ của họ phân biệt là da, ja, người không biết cái nào ‘Phải’, cái nào là ‘Không’.”

.

Antonio nói xong, xung quanh lặng ngắt như tờ, câu hỏi này gộp cả ba thứ “Ngôn ngữ bất đồng”, “Chân thật và dối trá” và “Tính tùy cơ” lại với nhau. Lần đầu tiên, Sos lâm vào trầm tư, Đỗ Trạch thì đang ở trong trạng thái mơ hồ.

.

Thời gian trôi qua từng chút một, Đỗ Trạch khấn trương nhìn Sos, chủ thần Nhân tộc lấy giấy bút ra. Mười phút quy định đã đến, mà Sos vẫn mỉm cười.

.

“Đó là một câu hỏi tốt.” Sos cảm thán: “Ngay cả ta suýt chút nữa đã bị nhiễu loạn.”

.

Sos nâng tay, trang giấy hần viết tự động bay đến tay Antonio.

.

“Đây là đáp án của ta.”

.

Antonio nhìn tờ giấy trong tay, sau đó thở dài khoát tay với Tu. “Lão già ta bất lực, chỉ có thể giúp người đến đây.”

.

Tu gật đầu tỏ ý cảm ơn Antonio, Đỗ Trạch còn đang cố gắng tự hỏi đối sách. Cậu nghĩ đến nỗi đầu óc phát đau nhưng vẫn không bói ra câu đố nào hóc búa có thể đánh bại BOSS. Tình huống lúc này đã bắt đầu không ổn, Pháp Thần đệ nhất có hy vọng nhất đã không giải quyết được Sos, trừ Tu ra thì những người khác đều là pháo hôi. Đại sát khí của manh chủ nhất định phải giữ lại cuối cùng, thấy ánh mắt bất lực của Bart, Đỗ Trạch quyết định mình nên bước lên.

.

Lúc Đỗ Trạch tiến lên đề tài nghe của mình, cậu chợt sửng sốt — tại sao cứ nhất thiết phải giống câu đố hại não của đám người Antonio chứ? Ưu thế lớn nhất của cậu không phải đó, mà là ở thân phận kẻ xuyên không của cậu.

.

—— Cậu nghĩ ra một câu hỏi mà không ai trên thế giới này có thể trả lời được.

.

Tuyệt đối không.

.

Sos nhìn thanh niên tóc đen đỏ ngẩng đầu nhìn thẳng vào mình, biểu tình lạnh lùng không chút chứa tình cảm nào cả.

.

“Ngài có biết, bản chất của thế giới này là gì không?”

.

75. Chương 75

Thần tháp: Mê động của rồng

.

Nghe câu hỏi của Đỗ Trạch xong, Sos trở mắt, bản chất của thế giới?

.

Sos lập tức nghĩ đến nguyên tố, chúng là cơ sở tạo thành thế giới này. Nhưng Sos vẫn cảm thấy nó không đơn giản là vậy, đáp án của hắn không phải là bản chất, mà là cấu tạo của thế giới này.

.

Bản chất tức là chỉ hình thái vốn có của sự vật, thuộc tính căn bản có sẵn bên trong.

.

Sos nhìn Đỗ Trạch mang vẻ đăm đăm đối diện, người đó có thể đưa câu hỏi này, có nghĩa quy tắc đã thừa nhận tình chân lý của nó. Trái tim của chủ thần Nhân tộc đập loạn nhịp, từ lời của người đó mà suy đoán, y biết rõ về thế giới này. Chẳng lẽ còn cái gì mà hắn hoàn toàn không biết ư?

.

Cả cung điện trí tuệ rơi vào tĩnh lặng, Đỗ Trạch không cần quay đầu lại cũng biết những ánh mắt khác thường đều tập trung trên người cậu. Đỗ Trạch nhìn chăm chăm Sos đang trầm tư, hoàn toàn không lo lắng việc BOSS Nhân tộc có thể trả lời được câu hỏi này hay không, cậu chỉ làm bữa mà thôi. Ở đây, chỉ có cậu mới biết thế giới này là một cuốn tiểu thuyết mang tên Hỗn huyết. Điểm mấu chốt là, dù Sos có biết đáp án, xét tình trạng những lúc cậu định nói ra sự thật đều bị cấm ngôn, Sos cũng không thể nói ra đáp án.

.

Không biết, không thể nói, đây là sự thật bị giấu bên lề thế giới.

.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Đỗ Trạch, Sos hít nhẹ một hơi.

.

“Ta chỉ nghĩ được đáp án ‘nguyên tố’ thôi, nhưng ta biết nó không chính xác.”

.

Sos vừa dứt lời, quả cầu thủy tinh trên đỉnh một cột trụ bên cạnh hắn bỗng dưng nổ tung. Một luồng sáng trắng hắt xuống mặt đất, sau đó hóa thành một cột sáng trắng không điểm cuối — đó là lối ra.

.

“Quả nhiên đã sai...” Sos biểu đạt sự chúc mừng với đoàn người Đỗ Trạch: “Chúc mừng các người đã vượt qua được cung điện trí tuệ.”

.

Enoch làm một cử chỉ ngạc nhiên, Verl vui mừng kéo Elise lại nhảy nhót. Đỗ Trạch thấy Ariel đang vui vẻ khoa tay múa chân nói “Rất lợi hại” với mình, độc giả góc ngách đã chơi xấu để qua cửa sổ hổ thẹn vô

cùng. Lúc này, Tu đến bên Đỗ Trạch, nắm tay cậu thật chặt. Đỗ Trạch quay đầu và thấy được nụ cười rất mực dịu dàng của Tu, nhưng không hiểu sao cậu lại có cảm giác thật ra Tu không vui vẻ gì.

Vì sao lại không vui chứ? Rõ ràng cậu đã giúp đỡ được một chút mà.

Không đợi Đỗ Trạch mở miệng, Tu đã hạ mắt xuống. Có lẽ là vì đã qua được cửa này, tinh thần Tu lơ lửng hơn, cứ thế rơi vào hôn mê. Vì quả cầu thủy tinh đã vỡ tung, không có thủy tinh chiếu xạ, bóng tối từ bốn phương tám hướng từ từ xâm chiếm căn phòng đang lơ lửng giữa hư không, hiển nhiên là thần tháp lại bắt đầu đuổi người. More công Tu lên, trước khi đoàn người bước vào cột sáng trắng để rời khỏi cung điện trí tuệ, Sos đột nhiên lên tiếng.

“Nếu có thể nói, người có thể cho ta biết đáp án là gì không?”

Đỗ Trạch im lặng, không phải là cậu không muốn nói, mà vốn đã không nói được. Sos tưởng Đỗ Trạch không muốn làm việc không công, hấn lại tiếp tục đề nghị: “Thứ ta có thể cho người chỉ là thông tin, nếu người đồng ý nói với ta, ta có thể cung cấp một thông tin để trao đổi.”

Đỗ Trạch dao động, quả thật cậu có một chuyện rất muốn hỏi — về Thần Sáng Thế. Hiện tại, tất cả sinh linh chỉ biết được một ít truyền thuyết về Thần Sáng Thế, nhưng còn thần minh, thậm chí là chủ thần thì sao? Mỗi một trung thần tối cao của các chủng tộc đều sống hơn ngàn vạn năm, thế nào họ cũng biết nhiều hơn sinh linh bình thường một chút nhỉ?

Huống chi, trước mắt cậu lại là chủ thần Nhân tộc sở hữu cung điện trí tuệ, vì tương lai của manh chủ, dù biết không thể trả lời cho Sos, Đỗ Trạch vẫn không muốn từ bỏ cơ hội này.

“Ngài đã gặp Thần Sáng Thế chưa? Tôi muốn biết, chuyện về người.”

Sos nghe xong thì hơi bất ngờ, nhưng vẫn nghiêm túc đáp lời: “Không. Lúc ta thành thần, Thần Sáng Thế chỉ còn là một truyền thuyết.”

Trước khi Đỗ Trạch thất vọng, Sos nói tiếp: “Tuy nhiên, ta đã từng có hứng thú về mặt này, cho nên đã tìm được một ít tư liệu.”

“Trước khi kỷ nguyên thứ nhất được cho là điểm bắt đầu, Thần Sáng Thế sáng tạo ra vạn vật, chúng sinh có cuộc sống ngang hàng với nhau. Nhưng qua một khoảng thời gian, Thần Sáng Thế biến mất — Trong truyền thuyết, Thần Sáng Thế rơi vào một giấc ngủ say, nhưng ta thấy dùng từ mất tích để hình dung là thích hợp nhất.”

Văn án mở đầu Hồn huyết cũng có xuất hiện, Nhất Diệp Tri Khâu đã viết Thần Sáng Thế “giao dịch” với tám chủng tộc. Đỗ Trạch cứ tưởng đó là một lời gửi gắm trừu tượng, thuyết minh ưu nhược điểm của mỗi chủng tộc, giờ cậu đã có một phỏng đoán — có lẽ đó là một sự kiện chân chính?

“Sau khi Thần Sáng Thế biến mất, không bao lâu thì nổ ra chiến tranh Thiên Ma, bắt đầu kỷ nguyên thứ nhất. Thuở đầu vẫn chưa có thần linh, tất cả sinh linh ở kỷ nguyên thứ nhất đã qua đời, người duy nhất có khả năng đã gặp qua Thần Sáng Thế, chỉ có thể là thần của kỷ nguyên đó.” Mắt Sos hiện lên một tia phức tạp. “Nói ví dụ như thần Quang Minh, hoặc là... Ma thần Baal.”

.

Thần Quang Minh và Baal?! Máu Đỗ Trạch nghẹn lại nơi cổ họng, một bên là kẻ địch không đội trời chung và chắc chắn sẽ không nói chuyện lành mạnh với họ, một bên là kẻ đã bị họ đánh bại!

.

“Ta chỉ có thể cung cấp nhiều đó thôi.” Sos nhìn Đỗ Trạch: “Đáp án của ngươi?”

.

Được nhiều thông tin hữu ích như thế, tên gốc không hề ngại ngừng cướp đi. Dù biết sẽ bị cấm ngôn, nhưng cậu vẫn thử nói với Sos: “——” Thế giới này là một cuốn tiểu thuyết.

.

... Gạch men quân vẫn uy lực là thế.

.

Tuy Đỗ Trạch chưa thốt ra lời nào, Sos lại như nhận ra điều gì đó nên khuôn mặt đầy sự kinh ngạc.

.

“Xem ra ta không thể biết được đáp án rồi.”

.

Ồ?

.

Đỗ Trạch vốn muốn hỏi Sos đã xảy ra chuyện gì, nhưng Sos nói xong thì không còn để ý đến cậu nữa, chỉ mở quyển sách trên tay và đọc rất nghiêm túc. Đỗ Trạch không còn cách nào, đành phải tiến vào cột sáng với những người khác.

.

Bóng tối nuốt sống chủ thần Nhân tộc, cột sáng truyền tống đoàn người Đỗ Trạch đi. Sau khi trở lại đại sảnh tròn, Enoch thoát đầu khá sững sốt, rồi bắt đầu hoan hô: “Tặc gia ta đã trở lại!”

.

Đỗ Trạch liếc mắt thì thấy tượng đá Nhân tộc đã xuất hiện. More vừa thả Tu xuống, Antonio lập tức cầm bầu rượu bước tới. Đầu tiên, lão liếc qua Tu còn đang hôn mê, sau đó nói với Đỗ Trạch: “Cảm ơn các người đã mang lão già đây đi một đoạn, ừc. Ta và cái đám chết tiệt này, chúng ta, ừc, xin cáo từ.”

.

Lời từ biệt của Antonio quá đột ngột, không chỉ Đỗ Trạch ngây người, cả tiểu đội đánh thuê cũng rất kinh ngạc. Mier không thể tin mà thốt lên: “Ông nội?”

.

“Bé Mier, đây không phải nơi tốt lành gì cho cam, xương cốt ông nội không chịu được đâu.” Antonio vuốt đầu Mier, than thở: “Nếu không phải vì tìm cái đám các người, lão già đây cũng không mắc mớ gì phải đến chỗ này.”

.

Enoch gãi gãi đầu, Mier còn muốn nói gì đó, nhưng Antonio lại dời tầm mắt đi, không biết là nói với tiểu đội đánh thuê, hay là với đoàn người Đỗ Trạch: “Chúng ta không phải người chung đường.”

Đỗ Trạch biết hàm ý của Antonio, lão không tin Tu, Tu cũng không tin lão, họ chỉ hợp tác vì lợi ích trong thời gian ngắn mà thôi, không thể kéo dài đến cuối được.

Antonio lôi kéo Mier không cam lòng rời khỏi thần tháp, Bart nghiễm nhiên cũng đuổi theo hai người đó, duy chỉ có Enoch là không rời đi. Cái kẻ lỗ mãng này không hề để ý đến thân phận của Tu, cứ như thể ở lại một cách tùy ý.

“Là anh em, nhất định phải hỗ trợ nhau.” Tên đạo tặc đó nói.

Tu ngủ một ngày thì tỉnh lại, với việc Antonio rời đi, hẳn không ý kiến gì, cũng ngầm đồng ý cho Enoch gia nhập. Bởi vì phó bản Nhân tộc vượt qua khá thoải mái, mọi người bấy giờ đang chuẩn bị tiến tới tầng tiếp theo của thần tháp.

Cánh cửa ánh sáng truyền tống họ đến một chỗ mới. Lần này Đỗ Trạch vừa mở mắt ra đã phải nhắm chặt lại, bởi vì đồng vàng bạc châu báu đối diện thật sự làm mù mắt chó cậu rồi. Tuy chỉ nhìn thoáng qua, Đỗ Trạch vẫn biết đại khái, đồng châu báu đó nằm trong một hang đá khổng lồ — cảm giác này giống hệt như trong sào huyệt của Hắc Long lúc còn ở trên Long đảo.

Enoch hưng phấn huyết sáo một cái, bắt đầu xoay quanh đồng vàng đó. Ánh mặt trời từ phía trên hang đá chiếu xuống soi rõ đồng báu vật, chói mắt đến nỗi làm người ta không thể nhìn thẳng được. Thần tháp sẽ không vô duyên vô cớ đặt châu báu ở đây, nhưng cụ thể muốn họ làm thế nào thì vẫn chưa rõ.

[Đây là sào huyệt của người.]

Đỗ Trạch ấn huyết Thái Dương của mình, tất cả mọi người đều nghe được thông tin từ quy tắc khắc trong đầu, chỉ một câu ngắn ngủn, không lời giải thích. Nhưng vào lúc này, phía bên trên chợt vang lên tiếng xì xì. Ánh sáng nơi cửa động bị chắn lại, đó là vì có một con Troglodyte đang thò người vào nhìn xuống. Con Troglodyte có lớp da vàng lục thăm dò một lát, sau đó nhảy xuống đáp lên núi vàng. Nó không tấn công đoàn người Đỗ Trạch, mà chỉ chộp kim tệ với bảo thạch vào bao tải đeo bên hông.

Mọi người còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, More gần như không thể chịu đựng được nữa mà hừ mạnh một tiếng, thân hình chớp nhoáng, ngay khi tiếp cận con Troglodyte đó thì biến thành hình rồng, vẫy cái đuôi cứng rắn ra. Troglodyte bị hất bay đập vào thạch bích, nháy mắt tử vong. Thi thể của nó rơi xuống đất, chốc lát sau lại hóa thành một sợi dây rồi biến mất.

Lại có mấy Troglodyte bò vào cửa động, Hắc Long ngẩng cổ lên, một ngọn lửa được phun ra làm tắt cả hóa thành tro bụi. Đỗ Trạch nhìn Hắc Long nấn ná trên đồng châu báu, vào giờ khắc này mới thấu hiểu hàm ý mà thần tháp muốn biểu đạt.

—— Hoan nghênh tiến vào phó bản Long tộc, đây là sào huyệt của người, hãy bảo vệ châu báu của người cho thật tốt.

Sau khi tiêu diệt hết Troglodyte bò vào, More mang mọi người bay ra khỏi cửa động. Ra hang đá, Đỗ Trạch thấy khe sâu bên ngoài vừa quen cũng vừa lạ, phỏng đoán trong lòng nay đã chắc chắn phần nào. Lúc này, Troglodyte từ bốn phía không ngừng tụ tập về phía họ, tuy giờ chỉ có bảy tám con đơn lẻ, nhưng dựa theo bản tính của thần tháp, càng về sau độ khó sẽ tăng lên gấp đôi. Đỗ Trạch nghĩ đến lúc cuối mình sẽ thấy được ngọn núi tràn đầy Troglodyte, chẳng khác gì tiết tấu quái vật công thành cả.

“Nơi này giống như mê động của rồng ấy.” More lên tiếng: “Trước khi dịch chuyển mê động đến đáy biển và biến thành Long đảo, Long tộc đã sinh hoạt ở đây.”

“Long tộc...” Tu suy nghĩ gì đó rồi nói với More: “Xem ra, chúng ta sẽ hội ngộ chủ thần Long tộc vào phút cuối. Người có hiểu biết gì về hắn không?”

“Chủ thần Long tộc là Io đại nhân, hắn được xưng là Long thần chín mặt, có thể xuất hiện với bất cứ hình dạng nào của Long tộc.”

Nói cách khác, kể cả Sắc Long, Kim Long hay là Bảo Thạch Long, thứ đó cũng có thể hóa thành? Thật là bừa bãi! Tên ngốc theo bản năng xem nhẹ mấy móc nào đó bên cạnh mình mới chân chính là bừa bãi, chuyên chú tháo chốt tận ba mươi năm.

Tu lại trầm tư một hồi, hắn nhìn lướt qua xung quanh, sau đó chia mọi người thành hai nhóm: một nhóm ở lại thủ sào huyết, một nhóm tìm thông tin quanh đây — hiện nay, áp lực họ gặp phải không đến nỗi lớn nên có thể nhân cơ hội thăm dò một ít thông tin.

Đỗ Trạch được Tu mang theo cưỡi trên Hắc Long, những kẻ khác mỗi người một ngả. Hắc Long chở Đỗ Trạch và Tu bay dọc theo vách đá, hỏa phượng hoàng theo sát một bên, lông đuôi dài xẹt ngang bầu trời tạo nên một đường cong mỹ miều. Đỗ Trạch nhìn xuống bên dưới, có thể thấy nơi đáy cốc là một con sông gấp khúc.

“Ta nghe từ Rachel, em đang tìm Thần Sáng Thế?”

Bên tai chợt truyền tới hơi thở ấm áp của Tu, Đỗ Trạch né tránh theo phản xạ, nhưng lại bị Tu ôm chặt hơn.

“Không chỉ vì tò mò, hửm?”

Đỗ Trạch biết Tu đang chờ câu giải thích từ cậu, nhưng không cách nào nói ra sự thật. Ngoại trừ cách duy trì im lặng thì cậu cũng chỉ có thể nói dối cho qua chuyện, sau đó cố tình giả vờ mình không tự nguyện làm việc đó.

Tiếng gió lướt qua giống như tiếng người nọ đang thở dài, Tu nhẹ nhàng tựa cằm lên vai cậu, một ánh vàng lóe lên trong mắt hắn.

“Em muốn tìm hắn, ta sẽ giúp em.” Tu nói. Cuối cùng, hắn vẫn không hỏi gì, chỉ chọn cách tin tưởng Đỗ Trạch.

“... Nếu, có thể, tôi sẽ nói hết tất cả cho anh.”

.
Đây là hứa hẹn duy nhất mà Đỗ Trạch có thể làm được.

.
“Ừ.”

.
Nghe Tu đáp lời, Đỗ Trạch chỉ cảm thấy cổ họng mình thít lại. Không biết bắt đầu từ khi nào, dù cho yêu cầu của cậu có vô lý đến đâu, người phía sau cậu chỉ biết sùng nịnh mà nói “Ừ” với cậu.

.
Người này mang hết tất cả dịu dàng đến cho cậu.

.
Hắc Long bay ra khỏi khe sâu, khung cảnh trong sáng hiện ra ngay trước mắt. Cuối con sông là một hồ nước xanh biếc được bao bọc bởi rừng cây xanh um tươi tốt, tựa như một miếng ngọc xinh đẹp. Tu đột ngột đề cổ Hắc Long, bảo More dừng lại nơi gò đá trên vách núi, ánh mắt hắc tập trung vào một chỗ, Đỗ Trạch ngạc nhiên hỏi: “Sao thế?”

.
“Ta thấy một kẻ địch.” Tu thu mắt lại, mỉm cười: “Chờ ta một chút, ta sẽ giải quyết hắn.”

.
Đỗ Trạch chưa kịp đáp lại, Tu đã nhảy thẳng xuống khỏi vách đá, sử dụng ma pháp hệ phong đập vào rừng cây, thoáng chốc không còn bóng dáng. Từ trên cao, Đỗ Trạch nhìn qua nhìn lại, thị lực của cậu không cho phép cậu thấy được Tu và kẻ địch đã nói đó, chỉ có thể mắt to trừng mắt nhỏ với hỏa phượng hoàng.

.
Tu đi xuyên qua rừng cây, căn cứ theo vị trí đã trông thấy, lẳng lặng bước tới bờ hồ. Hắn đẩy nhánh cây ra, thấy được một thiếu nữ đang đứng bên hồ.

.
Gió thổi nhẹ qua, mái tóc vàng cuộn sóng cùng với y phục lụa mỏng trắng tinh trên người thiếu nữ nhẹ nhàng bay bay. Nhận thấy Tu đến, nàng quay đầu lại để lộ một gương mặt xinh đẹp tinh xảo.

.
Đó là thánh nữ Vivian.

.

.

.
Đây là... ?

.
Tu bị nguyên tố Quang Minh thuần khiết hấp dẫn, tiến tới bên bờ hồ. Hắn đẩy nhánh cây ra và thấy một bóng người mảnh khảnh đắm mình trong hồ nước. Xác nhận đó là một thiếu nữ đang xoay người tìm kiếm thứ gì đó trong nước. Nguyên tố Quang Minh dày đặc bám vào người thiếu nữ, phủ kín cơ thể nàng bằng một lớp huỳnh quang — cho dù chỉ thấy được bóng dáng, nó cũng hoàn hảo đến nỗi làm người ta không dám khinh thường.

.
Dường như nghe được tiếng bước chân của Tu, thiếu nữ đứng thẳng người dậy, nàng vuốt mái tóc bồng bềnh của mình, quay đầu.

.
Trong giây phút đó, Tu đã ngỡ mình gặp được tiên nữ.

.
—— Trích Hồn huyết

76. Chương 76

Troglodyte

Nhân vật chính: Nàng có người mình thích chứ?

.
Gió thổi mặt hồ gợn sóng lăn tăn, Vivian vuốt mái tóc vàng phất phơ của mình. Nàng thấy Tu đứng trong rừng cây, hai mắt hơi mở to có vẻ kinh ngạc, sau đó thì chuyển thành vui mừng. “Là chàng.”

.
Tu không biến sắc quan sát vẻ mặt Vivian, thấy chân mày thiếu nữ giãn ra có vẻ vui mừng, hần mím cười bước khỏi bóng cây, như bạn cũ lâu ngày không gặp nói với Vivian: “Đã lâu không gặp, vòng tay của nàng lại rút xuống hồ sao?”

.
Mặt hồ xanh biếc phản chiếu hình bóng hai người. Trước đây rất lâu, Tu và Vivian cũng từng gặp nhau bên hồ của trường học Ma Vũ. Khi đó Tu đã giúp Vivian tìm lại vòng tay bị rơi xuống hồ. Nhớ đến chuyện đó, Vivian nở nụ cười, nàng vươn tay để lộ một chiếc lắc đã hơi cũ kĩ.

.
“Cám ơn chàng đã giúp ta tìm được nó. Với ta, nó là một kỷ niệm rất quan trọng.” Đôi mắt xinh đẹp của Vivian lảng lạng nhìn Tu: “Lần trước bởi vì bị gọi khẩn cấp, ta chưa kịp cảm ơn thì chàng đã đi rồi. Nhờ ơn Thần Quang Minh đã cho ta gặp chàng ở đây.”

.
“Ta cũng vậy, có thể được thấy nàng lần nữa... Ta rất vui.” Tu mỉm cười, nói: “Không ngờ nàng cũng tới thần tháp.”

.
Vivian nở một nụ cười thanh thuần, khóe miệng cong lên như trăng rằm tĩnh lặng, nàng rất có cảm tình với thanh niên tóc vàng mắt xanh này. Có lẽ vì không biết danh tính, nên người đó không khen tặng nàng chỉ vì thân phận của nàng, cũng không có ý định tiếp cận nàng chỉ vì sắc đẹp. Dù là lần đầu gặp mặt hay ngay lúc này, họ vẫn có thể tự nhiên nói chuyện với nhau, hài hòa như người quen biết đã lâu.

.
Hai người đều rất ăn ý không hỏi tên của đối phương. Vivian hỏi Tu: “Chàng tới nơi này đã bao lâu?”

.
“Vừa mới tiến vào.” Tu có chút bất đắc dĩ cười nói: “Tình huống hiện tại là gì ta cũng chưa rõ ràng lắm.”

“Ta vào trước chàng chín ngày, cũng sắp rời khỏi rồi. Nói cho chàng biết một ít kĩ xảo, coi như là quà tạ lễ lần trước chàng đã giúp ta.” Vivian nhìn Tu: “Chỗ chúng ta đang ở là mê động của rồng, những con Troglodyte sẽ không ngừng tới cướp đoạt sào huyết của chúng ta. Chúng ta phải bảo vệ nó mười ngày. Mười ngày sau, Long thần Io sẽ xuất hiện — Chàng đã nghe nói về Io chứ?”

.

“Ừ. Long thần chín mặt Io, hẳn có thể xuất hiện dưới bất kỳ hình dạng nào của Long tộc.”

.

“Đúng vậy, Io có thể biến hóa thành bất kỳ Long tộc nào. Hẳn rất mạnh, nhưng có một biện pháp có thể khiến hẳn suy yếu.” Vivian mỉm cười: “Trong mê động của rồng có rất nhiều sào huyết của Troglodyte, trong đó cũng có rất nhiều bảo vật. Cướp những bảo vật đó về sào huyết, bảo vật trong sào huyết của chàng càng nhiều, Long tộc sẽ càng bị hấp dẫn.”

.

“Giết chết một Long tộc, sẽ có thể phong ấn một hình thái Long tộc của Io.” Vivian cười nhạt: “Như vậy, đối mặt với Io cũng sẽ không quá khó khăn nữa.”

.

Tu nhìn thánh nữ vô tri vô giác kia, hạ mắt xuống và nở nụ cười. “Cảm ơn nàng, thật sự... rất cảm ơn.”

.

Vivian không nhịn được nhìn chăm chú vào khóe miệng nhếch lên của Tu. Dù là mái tóc hay là nụ cười của người đó, đều chói lọi như ánh mặt trời.

.

“Ta có một người bạn rất giống chàng.” Vivian lẩm bẩm: “Y cũng có một mái tóc vàng rực rỡ, là một kỵ sĩ ưu tú.”

.

Tu biết Vivian đang nói về thánh tử Eric, ánh mắt tối sầm lại.

.

“Nếu có cơ hội, ta rất muốn trông thấy người bạn mà nàng nói.” Đường cong nơi khóe miệng Tu không hề thay đổi. “Ta và y rất giống nhau ư?”

.

Vivian gật đầu. “Ta nghĩ hai người sẽ rất thân với nhau, nhưng...” Dung nhan tuyệt sắc của thánh nữ hiện lên một chút u buồn nhàn nhạt. “Ta đã mất y — người bạn của ta vì sử dụng cấm thuật nên đã không còn dùng được võ kỹ và ma pháp nữa. Một ngày nọ, y và cộng sự của mình đã yên lặng rời khỏi... chúng ta.”

.

“Ta thật sự xin lỗi.” Tu nói.

.

Vivian lắc đầu, ý bảo Tu cũng không cần xin lỗi, lá từ nhánh cây rơi xuống hồ, như châm chọc tất cả những việc đó.

.

“Ta đã ra ngoài lâu lắm rồi, giờ phải về, chàng —” Vivian tạm dừng một chút, sau đó nói: “Có muốn đi cùng ta không? Ta sẽ để tìn... bạn của ta giúp chàng.”

.

Ở cùng người đó rất thoải mái, thậm chí khi chia tay còn khiến nàng cảm thấy không nỡ.

.

“Nàng giúp ta, là bởi vì ngay lúc này, người nàng nhìn thấy chính là ‘ta’.”

.

Vivian không rõ nhìn về phía Tu, giọng nói của thanh niên tóc vàng rất khê như đang thì thầm. Không đợi Vivian hỏi, Tu đột nhiên hỏi một vấn đề khác: “Nàng có người mình thích chứ?”

.

Tim Vivian đập nhanh hơn, lần đầu tiên cảm nhận được thứ cảm xúc khác thường này. Nàng yên lặng một chút, rồi trả lời: “Ta toàn tâm toàn ý tín ngưỡng thần Quang Minh, không có ý nghĩ khác.”

.

“... Cho nên các người vĩnh viễn cũng không hiểu cảm xúc của ta.” Tu khê nói: “Người có biết cảm giác ôm một khúc gỗ duy nhất trôi nổi trên biển là thế nào không? Chỉ biết có khúc gỗ là có thể sống sót, khi đó, khúc gỗ trong ngực người thậm chí còn quan trọng hơn cả sinh mạng của người — nghe đúng là rất buồn cười, nhưng đây chính là cảm giác của ta hiện giờ.”

.

Vivian kinh ngạc nhìn Tu, người trước mặt nàng đang cười, miệng đang cười, lông mày đang cười, chỉ có đôi mắt là không chứa chút ý cười nào. Trong màu xanh nhạt thuần khiết xinh đẹp như nước kia chỉ có một tầng băng lạnh lẽo khiến lòng người ta sợ hãi.

.

“Ta có người mình thích, cho nên ta không thể chịu đựng được bất kỳ cái gì có khả năng cướp đi y.”

.

Tuy vòng cổ của Vivian cảm ứng được nguy hiểm, nhanh chóng tạo ra một màng chắn, nhưng long thương của Tu vẫn dễ dàng xuyên qua lớp màng ánh sáng kia và đâm vào ngực Vivian. Tu nói với Vivian đang gần trong gang tấc: “Ta không giống Eric. Y tôn sùng danh dự, thương hại kẻ yếu, chính nghĩa với thế giới... Tất cả những thứ đó, ta đều không có.”

.

Hình ảnh của hai người phản chiếu trong hồ như một cặp mà trời đất tạo nên, tuy cảnh tượng tương tự, nhưng chỉ là cảnh còn người mất. Vivian mở to hai mắt, lời nói của nàng như kim đồng hồ đã già cũ, di chuyển một cách vất vả, run rẩy.

.

“E... Eric...? Người... là...”

.

Tu nở nụ cười, lộ ra một vẻ tàn khốc gần như là dịu dàng.

.

“—— Đồ đệ ác ma Tu, ta nhớ rõ trước đây người đã gọi ta như vậy.”

.

“...”

.

Vivian ngã xuống đất, không phát ra một tiếng động. Tu rút long thương ra, trên long thương không có máu, ngực Vivian cũng không hề có vết thương — nàng chưa chết, chỉ bị phong ấn thời gian. Tu đưa thiếu nữ như đang ngủ say vào trong hồ, nhìn nàng chìm dần xuống nước.

.

Ôm khúc gỗ trôi nổi trong nước, cho dù mất đi khúc gỗ cũng sẽ không chết ngay lập tức, nhưng giấy dựa thống khổ trong nước, còn đáng sợ hơn cả cái chết.

.

Hắn sợ một tương lai sẽ mất đi Đỗ Trạch, cho nên chuyện gì hắn cũng có thể làm.

.

“Chíp chíp ~”

.

Hỏa phượng hoàng nhảy từ vai trái sang vai phải Đỗ Trạch, lại từ vai phải sang vai trái, làm cách nào cũng không tìm được chỗ ưng ý như lúc trước. Đỗ Trạch không lời gì để nói kéo lông đuôi gần như cuộn một vòng quanh cổ cậu của hỏa phượng hoàng, muốn quăng cái con ngu ngốc đó xuống dưới.

.

Hắc Long ngẩng đầu lên. Tu đã trở lại, hỏa phượng hoàng mới này còn dính trên người Đỗ Trạch giờ lại cực kỳ thành thật rời khỏi vị trí. Đỗ Trạch phát hiện quần áo trên người Tu không có hư hại gì nhiều, xem ra kẻ địch nọ không quá khó đối phó.

.

“Ta có được một ít tin tức.” Tu ngồi phía sau Đỗ Trạch, ôm lấy người đó vào trong ngực. “Trở về đi.”

.

More mở cánh, chở Tu và Đỗ Trạch về đường cũ.

.

Khi đến sào huyệt, từ xa, Đỗ Trạch thấy Enoch đang cầm mấy viên đá quý cỡ quả táo tung hứng như làm xiếc. Thấy họ trở lại, tên ngốc đó hưng phấn ngoắc ngoắc, sau đó suýt nữa bị đá quý rơi xuống đập trúng đầu.

.

“Đã về rồi à!” Enoch xòe đá quý trong tay ra cho Đỗ Trạch và Tu xem: “Coi tặc gia ta phát hiện cái gì này.”

.

Nghe Enoch kể lại, tên đạo tặc này phát hiện ra sào huyệt mà mấy con Troglodyte bảo vệ quanh đây, bên trong đầy tràn đá quý châu báu, gã tiện tay thó không ít về.

.

“Còn có cực kỳ nhiều kim cương.” Enoch hưng phấn nói: “Chúng ta đi lấy chúng về được chứ?”

.

“Được.”

.

Đỗ Trạch không nghĩ Tu sẽ đồng ý đề nghị của Enoch, Tu cười với cậu. Chờ tất cả mọi người trở về, Tu nói với mọi người tin tức mà mình kiếm được.

.

“... Bởi vậy, trong mười ngày này chúng ta phải bảo hộ sào huyệt.” Tu nhìn lướt qua mê động của rồng, mỉm cười nói: “Sau đó nhồi nhét nó bằng báu vật.”

.

.
Người chết vì tiền, chim chết vì mồi.

.
Ở trong phó bản Long tộc nhiều ngày, Đỗ Trạch đã thăm thía chân lý cao quý này.

.
Lúc này, số Troglodyte tiến đến tấn công từ một vài con đã tăng lên đến mấy trăm con.

.
Những sinh vật có lớp da xanh vàng đỏ một tay cầm vũ khí một tay cầm bao tải, gào rống tiến lại gần. Cái khí thể trùng điệp tre già măng mọc này, cái tinh thần thà chết không lùi này, cái quyết tâm quyết tử này, trăm câu vạn chữ chỉ đúc thành một câu ——

.
Đại gia à, chúng ta làm bạn được không

~.
Manh chủ: Cút.

.
Chít, một con Troglodyte chạy đầu tiên bị Hắc Long vò thành bánh thịt, ôm đùi thất bại.

.
... Thật sự là người thấy rơi lệ, người nghe thương tâm.

.
Để ôm được đùi đại gia, Troglodyte bắt đầu sử dụng chiến thuật, vì thế chúng cười rùng rắt —— đây không thể không bảo là một bị kịch khổng lồ.

.
Troglodyte (cười rùng rắt): Đại gia, chúng ta làm bạn được không

~.
Tên gốc: ...

.
Rầm rầm ầm, rùng rắt rơi vào sợ hãi cực độ mà điên cuồng bỏ rơi chủ nhân nhà mình, sau khi một nửa Troglodyte bị giết thì chúng cũng rời bỏ trần thế.

.
... Ba phút mặc niệm bắt đầu.

.
Troglodyte, mặt đầy máu tổ vể không ôm được chân đại gia là điều bất hạnh cực kỳ, cũng không tin nổi sự kỳ lạ này. Rùng rắt là ma thú cấp thấp nhất, một tháng luôn luôn có một hai ngày đầu óc trì độn như vậy, vì thế lúc này chúng chọn rùng rắt bay hai chân tấn công từ trên không.

.
Troglodyte (cười rùng rắt bay hai chân): Đại gia, chúng ta làm bạn được không

~.
Tên gốc: ...

.
Rằm, toàn quân bị diệt.

.
... Một ngày nọ, Troglodyte hồi tưởng lại nỗi nhục nhã từng bị rồng đất giẫm đạp khủng bố, còn bị một tên
ngốc hại chết kia.

.
Tổng kết lại, bởi vì tên ngốc nào đó có một uy lực hiếm kỳ lạ với ma thú, áp lực bảo vệ sào huyết nhảy mất
nhỏ đi một nửa, họ có thể để nhiều người đi cướp đoạt bảo vật. Enoch có một khứu giác nhạy bén trời sinh
với bảo vật, gã có thể phát hiện nơi Troglodyte giấu bảo vật, bởi vậy tên đạo tặc đáng thương đó tuy không
cần chiến đấu, nhưng lại phải bôn ba qua lại tìm kiếm sào huyết, cuối cùng vẫn mệt như chó. So sánh việc
tìm kiếm chỗ giấu bảo vật với chiến đấu, phí thời gian nhất chính là mang những bảo vật đó về sào huyết.
Rachel và tiểu đội sấm sét cần nửa ngày để vẽ ra truyền tống trận không gian, chỉ dựa vào nhân lực thôi thì
hiệu suất không cao. Đỗ Trạch nhịn không được nhìn Tu. Hình thái Long tộc của Tu là Ngân Long thông
thạo ma pháp không gian. Manh chủ chắc chắn cũng đã sớm nghĩ tới điều đó, nhưng hẳn vẫn không chịu
chuyển hoá hình thái.

.
Là bởi vì chuyện xảy ra tại long đảo khi trước sao?

.
“Tại sao anh, không sử dụng hình thái Long tộc?”

.
Nghe được câu hỏi của Đỗ Trạch, ngón tay Tu lướt qua cổ cậu.

.
“Hình thái Long tộc của ta khó kiểm chế được.” Tu cười nói: “Ta sẽ không kiểm được mà giấu em đi, giấu
ở một nơi không ai có thể phát hiện, sau đó hung hăng hưởng dụng em.”

.
Giọng điệu manh chủ nghe như đang giỡn, nhưng Đỗ Trạch biết Tu nói rất nghiêm túc, vì thế độc giả dần
độn cũng không dám nhắc tới chuyện này với Tu nữa.

.
Số lượng bảo vật trong sào huyết tăng lên theo tốc độ mất thường có thể thấy được. Đỗ Trạch phát hiện
hang đá này dường như vĩnh viễn cũng không thể lấp đầy, giống như dục vọng vô bờ bến của Long tộc.
Trong tất cả truyền thuyết, Long tộc rất thích thu thập bảo vật, sưu tập tiền bạc xếp thành đống. Với Long
tộc, bảo vật không khi nào là đủ. Chúng thích ngắm nghía bảo vật, sung sướng đắm chìm trong ánh sáng
của châu báu. Long tộc dưới ngòi bút của Nhất Diệp Tri Khâu cũng như vậy: Long tộc trả kiếm chế, lấy
đi kiên cường. Chúng sẽ không kiểm hãm dục vọng của mình, bởi vì chúng đủ mạnh mẽ — mạnh đến mức
đối tượng bị cướp không hề có cơ may phản kháng, mạnh đến mức không ai có thể cướp lại bảo vật từ sào
huyết của chúng.

.
Giống hệt như họ bây giờ.

.
Bảo hộ sào huyết, còn đi cướp bảo vật.

Theo số lượng bảo vật tăng lên, ngày hôm sau Tu và Đỗ Trạch liền nghênh đón Long tộc đầu tiên tới cửa. Đó là một Bạch Long, nó đột nhiên lao xuống từ trên cao, phun khí lạnh về phía Hắc Long. Đỗ Trạch suýt nữa đã bị đông lạnh, hỏa phượng hoàng kêu to một tiếng, ánh lửa di động như lớp lụa mỏng bao trùm trên người Đỗ Trạch, đuổi đi cái rét cho cậu.

Trải qua bối rối ban đầu, mọi người mau chóng trấn tĩnh lại. Chị em Ma tộc giết hết những con Troglodyte nhân cơ hội đánh úp sào huyết, Tu cười Hắc Long chiếc đầu với Bạch Long. So với những Long tộc khác, Bạch Long hung hăng nhưng lại có đầu óc đơn giản, không khôn khéo như nhiều giống rồng khác, chỉ biết hung dữ đánh đập và phun khí lạnh. Khi hợp tác với More, Tu không tốn nhiều sức lực đã giải quyết xong con Bạch Long kia.

Bạch Long sau khi chết cũng biến mất trong không khí như Troglodyte. Đây chỉ là khởi đầu, họ cướp càng nhiều bảo vật, Long tộc bị hấp dẫn tới ngày một nhiều hơn: Lục Long phun khói độc, Bích Long và Phỉ Thúy Long tấn công bằng sóng âm, Thủy Tinh Long phát sáng... Long tộc đa kiểu dáng nối gót nhau tới. Đám người Đỗ Trạch chờ tới ngày thứ bảy thì gặp một Ngân Long. Trận chiến đó là trận mà họ vất vả nhất. Ngân Long dùng ma pháp không gian chuyển một nửa bảo vật trong sào huyết ra ngoài, Troglodyte hết như ăn được phân bón nên chen chúc tới. Tuy cuối cùng cũng giải quyết được Ngân Long, nhưng họ còn phải tìm lại những bảo vật mà Ngân Long đã lấy đi.

Tu lau đi vết máu trên trán, đâm mạnh long thương vào không khí, địa phương trống rỗng bỗng nổi lên gợn sóng khe khẽ, một Tử Tinh Long đang ẩn thân bị lộ ra. Nó bị Tu đâm trúng vẩy ngược, không cam lòng ngã xuống đất, hóa thành hư vô. Enoch phù phù thở dốc, ngồi bệch trên mặt đất kêu to: “A a a! Đây là con cuối cùng phải không! Một chết tặc gia ta rồi...!”

Những người khác cũng mệt mỏi không muốn đánh. Hôm nay đã là ngày thứ mười kể từ khi họ bước vào phó bản Long tộc, tất cả mọi người đều rất mệt mỏi. Đúng như Đỗ Trạch dự đoán, thời khắc cuối cùng là lúc đám Troglodyte ùn ùn tràn đầy núi. Những sinh vật với lớp da xanh vàng đỏ cũng không mạnh lắm, nhưng chúng tấn công bất kể ngày đêm, tựa như một bầy kiến vô tận, tuy mỗi một người đều có thể nhấc chân và giết chết một đám, nhưng họ phải duy trì liên tục động tác đó. Cho dù thay phiên nhau, thời gian để mỗi người có thể nghỉ ngơi là cực kỳ ít — họ không chỉ phải tiêu diệt bầy Troglodyte cuộn cuộn kéo đến đó, mà còn phải giải quyết hết tất cả Long tộc bị hấp dẫn trong mười ngày. Thần kinh mọi người đều căng hết cỡ, càng về sau, áp lực tích tụ càng nhiều.

Ở trong này, mọi người chỉ thấy mệt mỏi chết, so với ba cửa trước còn mệt hơn. Tuy không bị uy hiếp đến tính mạng, nhưng lại cảm thấy vạn phần mệt mỏi.

Lúc này, lão John đang ở bên ngoài xử lý đám Troglodyte tiến vào.

“Tiểu chủ nhân, tất cả Troglodyte đột ngột rời đi.”

Tất cả mọi người đều biết việc này có nghĩa là gì, Đỗ Trạch thậm chí còn muốn rên lên rằng: thần tháp quân, ngài nhớ giờ cao đánh khẽ, để manh chủ nghỉ ngơi một chút được không!

Lúc này miệng hang phía trên bỗng bị che lại, toàn bộ căn động đột nhiên tối mù, chỉ còn ánh sáng phát ra từ đồng bảo vật. More cảnh giác nâng đầu dậy, nó đảo mạnh đuôi, cái đuôi gai góc phất qua phất lại trong không khí, đánh vỡ hư không.

.

Trong hư không, một nam nhân tóc dài màu trắng bước ra. Cho dù người nọ không nói gì và cũng không thể hiện ra cái gì đặc biệt, nhưng từ khí thể tương tự Sos của đối phương vẫn đoán ra được, người này cũng là một chủ thần — chủ thần Long tộc, Io.

.

Io đáp trên đồng tiền vàng xếp thành núi nhỏ, mắt nhìn họ không rõ là tán thưởng hay trách cứ.

.

“Các người đã giết hết tất cả Long tộc, cho nên ta không thể dùng hình rồng để chiến đấu cùng các người.”

.

Cho một lời đạo đầu đơn giản xong, chủ thần Long tộc bắt đầu tấn công. Đối mặt chủ thần của mình, More do dự một lúc, cũng vì thế nên mới bị Io nhảy lên trên mình. Tu dùng long thương tấn công Io, nhưng thứ vũ khí to lớn như long thương chỉ thích hợp cho đột kích, khi đánh cận chiến nó cực kỳ chậm chạp, khoảng cách tấn công quá lớn sẽ để lộ rất nhiều sơ hở. Io dễ dàng tránh được mũi nhọn của long thương, y giờ loan đao lên, chém tới tay phải của Tu.

.

Tu quét ngang long thương về phía Io. Io cũng không trốn, y tiến sát đến cạnh Tu, long thương đâm tới hoàn toàn không có lực sát thương gì với y. Io chém trúng tay phải của Tu. Lúc này, Tu vừa niệm xong, long thương nháy mắt biến thành ma đao. Io phản ứng cực kỳ nhanh, ngay khoảnh khắc Tu dùng ma đao đâm vào thân thể y thì lập tức bật người lui về sau. Bởi vậy, y chỉ bị một vết thương hẹp dài, chứ không bị một đao chém ngang eo.

.

Io ẩn thất lưng đổ máu, hơi kinh ngạc nhìn trường đao trong tay Tu.

.

“Vũ khí rất tốt.” Io nói, y liếc nhìn miệng vết thương nơi bụng, thở dài. “Hình người quá yếu ớt.”

.

More cuối cùng cũng phản ứng lại, nó thăm dò muốn cắn Io từ trên người xuống. Io tránh đi cú đớp của Hắc Long. Y nhảy lên một ngọn núi vàng bên cạnh, không kiềm được lại thoáng nhìn miệng vết thương.

.

Miệng vết thương hẹp dài vẫn đang đổ máu, không có vẻ sẽ khép lại, ngược lại giống như đang cố gắng rút hết máu từ trong cơ thể ra.

.

Ma đao phủ kín một lớp ánh sáng đỏ tươi, khe rên lên. Cánh tay phải của Tu bị thương, hấn đổi Thiên Biến sang tay trái. Lần này More không chần chờ nữa, nó chở kỵ sĩ rồng của mình, chủ động tấn công về phía Long thần.

.

Io có vẻ rất quen thuộc các đòn tấn công của Long tộc, y có thể dễ dàng né tránh công kích của Hắc Long. Nhưng bản thân những động tác của Io cũng có hơi trúc trắc, có vẻ y vẫn chưa thành thạo trong việc sử dụng hình người chiến đấu với kẻ khác, đây là điểm yếu của tất cả Long tộc. Hơn nữa bởi vì miệng vết thương vẫn đang chảy máu, động tác của Io càng ngày càng chậm. Y né tránh đòn đánh của More, lúc trường đao của Tu chém xuống thì lui về sau để tránh khỏi phạm vi tấn công của Tu.

.
Ma đao của Tu lướt qua chỉ cách chớp mũi Io khoảng mấy li, khi tới ngực Io, ma đao chuyển thành long thương, kéo dài khoảng cách. Io muốn tránh, nhưng cũng đã lực bất tòng tâm.

.
“Tách —— ”

.
Máu của Long thần vẩy vào núi tiền vàng, sắc vàng và đỏ lần lượt thay đổi, hình thành một thứ ánh sáng rực rỡ. Io liếc nhìn phần ngực bị xuyên thủng, sau đó nhìn Hắc Long More, ánh mắt chứa đựng sự khen ngợi, như một vị trưởng bối đang nhìn đứa con của mình.

.
“Kỵ sĩ rồng của người rất ưu tú.”

.
Long thần vừa nói xong, toàn bộ châu báu trong động tan thành bột, hóa thành một cột sáng mảnh xanh. Enoch nhìn vàng bạc châu báu đã biến mất, rên rỉ một tiếng: “Để lại một chút cho tặc gia làm kỷ niệm nữa chứ, bộ tưởng tìm được nhiều như vậy là dễ lắm sao!”

.
Lời vừa nói xong, chỗ họ đang đứng bắt đầu sụp đổ. Cả hang đá lung lay, Tu hỏi Io sắp biến mất: “Người có biết tin gì về Thần Sáng Thế không?”

.
Đỗ Trạch chạy tới vừa vặn nghe được những lời này, Io lẩm bẩm ba chữ “Thần Sáng Thế”, giây phút đó hoàn toàn không thể hình dung được vẻ mặt của Long thần.

.
“Thần Sáng Thế sáng tạo vạn vật. Nếu như có thể tìm được phụ thần,” Hình bóng Io dần dần tiêu tán, chỉ để lại một câu thở dài: “Có lẽ chủng tộc ta sẽ không bị thảm như vậy...”

.
Long tộc vì vấn đề sinh sản mà sắp sửa tuyệt chủng, Io thân là chủ thần Long tộc, từ lời nói đó của y có thể thấy, y cũng đang tìm kiếm Thần Sáng Thế nhưng đã thất bại. Đỗ Trạch nghĩ, giống như những gì Sos đã nói, chẳng lẽ thật sự chỉ có Thần Quang Minh và Baal mới biết được tin tức của Thần Sáng Thế?

.
Baal thì bỏ qua rồi, chỉ còn Thần Quang Minh mà thôi. Độc giả ngốc nghếch bắt đầu tự hỏi, làm thế nào để khiến tên BOSS ngạo kiều đó mở miệng, đó mới chính là vấn đề.

.
Sau cái chết của Io, tốc độ sụp đổ của hang đá càng lúc càng nhanh, mọi người vội vàng bước vào cột sáng xanh để quay về đại sảnh tròn. Đỗ Trạch đã tạo thành thói quen khi trở về sẽ nhìn bệ đá một cái. Đối diện tượng đá của Vong Linh, cậu thấy tượng đá Long tộc đã xuất hiện — một con rồng Tây phương khổng lồ đang ngồi trên bệ đá, cái đuôi dài uốn quanh thân. Nó không có điểm đặc thù nào, không thể nhìn ra nó là Kim Chúc Long, Sắc Long hay là Thủy Tinh Long.

.
Thêm Ma tộc, Vong Linh, Nhân tộc khi trước, hiện các bệ đá trong đại sảnh đã được lấp đầy một nửa. Đỗ Trạch rất hưng phấn, cậu muốn kéo tay Tu để Tu nhìn, nhưng lúc vươn tay ra lại không nắm được gì cả.

—— Ngay khoảnh khắc vừa nãy, tay cậu đã xuyên qua tay Tu, trong suốt đến mức gần như là ảo ảnh.

.

77. Chương 77

Thần tháp: Ảo cảnh Tinh Linh

.

Đỗ Trạch nhìn chăm chăm tay mình, trông nó rất bình thường.

.

“Tay em làm sao vậy?” Tiếng Tu truyền tới từ bên cạnh. “Từ hôm qua em cứ luôn nhìn tay mình.”

.

Đỗ Trạch vươn tay, ngón tay lướt qua lòng bàn tay Tu, sau đó xuyên qua những khe hở — Cậu xiết chặt tay Tu, hai lòng bàn tay tương khít, mười ngón đan vào nhau.

.

Không trong suốt cũng không có hư ảnh, sự việc ngày hôm qua chỉ như ảo giác.

.

Đỗ Trạch chân thành kỳ vọng đó là ảo giác, hoặc là do không gian không ổn định nên mới dẫn đến tình huống đó. Dù sao thì tay cậu chỉ trở thành hư ảo một chốc ngay khi quay về đại sảnh, trước khi có ai đó kịp phát hiện thì đã bình thường lại. Đỗ Trạch tìm đủ lý do để tự an ủi mình, nhưng vừa nhớ lại bức hình ở hành lang không-thời gian, máu trong cơ thể như đông lại.

.

—— Người sẽ mãi mãi không tìm thấy y!

.

Cậu sẽ biến mất ư...

.

Không phải bị cướp đi, không phải bị che giấu, mà là chân chính biến mất khỏi thế giới này.

.

—— Trở thành thần tối cao thì sao chứ! Cả thế giới chỉ còn lại một mình người!

.

Đỗ Trạch nắm chặt tay Tu, xúc động thốt ra một câu: “——” Đừng lên tháp nữa.

.

Không âm thanh nào được phát ra. Đỗ Trạch cắn môi, khi nói ra chân tướng của thế giới này sẽ bị cấm ngôn, khi nói ra tình tiết có thể ảnh hưởng đến sau này cũng sẽ bị cấm ngôn. Thế lực vô hình như ra oai ngay trước mắt cậu: cậu không phải nhân vật chính, không thể làm chủ tình tiết; cậu không phải tác giả, không thể thay đổi tình tiết; cậu chỉ là một độc giả, chỉ có thể bàng quan trước những tình tiết.

.

Thấy ánh mắt quan tâm từ Tu, Đỗ Trạch há miệng thở dốc, câu duy nhất có thể bật ra khỏi miệng cũng chỉ là: “... Chúng ta sẽ nhanh chóng, tiến tới tầng thứ năm.”

.

Chắc Tu cho rằng Đỗ Trạch nhìn tay là vì đang tính toán, hần mỉm cười gật đầu. “Ừ, vào thôi.”

Đỗ Trạch được Tu dắt tay tiến vào cánh cửa. Khi bị ánh sáng bao trùm, Đỗ Trạch chỉ mãi mê suy nghĩ: xét từ bức hình đã thấy trong hành lang không-thời gian, đối với sự biến mất của cậu, Thần Sáng Thế chắc hẳn là người hiểu rõ nhất.

Cậu không thể ngăn cản Tu thành thần, cho nên cậu phải chóng tìm được nguyên nhân biến mất của mình.

Còn chưa mở mắt, Đỗ Trạch đã nghe thấy tiếng gió thổi qua lá cây phát ra âm thanh xào xạt. Cậu cảm thấy mình đang đạp lên một tấm thảm mềm mại như bột biển. Đỗ Trạch cúi đầu, phát hiện đó là một lớp rêu dày điểm xuyết lân quang, dẫm một cái là lại lún xuống rất thoải mái. Những đốm huỳnh quang bay lượn trong bóng đêm. Đỗ Trạch ngẩng đầu và thấy được trên bầu trời đêm đó là một mặt trăng rất lớn. Theo bản năng, cậu liếc lượng pin trên tai nghe, dựa vào đó có thể biết hiện giờ đang là buổi sáng, màn đêm này chắc là phong màn của phó bản.

Bốn phía tràn ngập sương sáng đầy kỳ ảo, tuy đang là buổi tối, nhưng khung cảnh xung quanh đều có thể thấy rất rõ ràng. Từng cái cây cao cao dẹt nên một bức tường, lan rộng tới vô hạn. Nơi họ đang đứng có vẻ là cửa vào của mê cung cây. Trên bức tường cây đối diện có một tấm biển treo lơ lửng, mọi người đều tiến sát lại để xem, ngoại trừ Đỗ Trạch và Ariel, những người khác không thể hiểu được những ký tự rườm rà đó có nghĩa là gì.

Đó là tiếng Tinh Linh.

Kẻ mạo hiểm thân ái, đây là ảo cảnh Tinh Linh.

Người chỉ cần bước vào cửa mê cung thì sẽ đến được đất nước Tinh Linh, không nên làm những chuyện thừa thãi.

Trong mê cung chất chứa nguy hiểm, trang bị trong rương bảo có thể trợ giúp cho người.

Chú ý dây leo.

Đỗ Trạch dịch chữ trên tấm biển cho những người khác, Tu nghe câu cuối cùng xong thì đột ngột hỏi: “Dây leo?”

Ai cũng thấy mù mờ, kể cả Ariel cũng thế. Rương bảo mà tấm biển nhắc tới nằm ngay bên dưới và bị Enoch nhanh tay mở ra, trong đó có một cây cung và nhiều mũi tên. Enoch lấy cung ra, tùy tiện kéo kéo.

“Cái chuôi cung này còn chẳng bằng đoản kiếm của ta!” Enoch lại rút ra một mũi tên. Gã hơi ngạc nhiên khi phát hiện mũi tên được làm từ thủy ngân. “Hay! Mũi tên này không tồi chút nào.”

Trong đám người chỉ có Ariel là biết dùng cung, bởi vậy những thứ đó được giao cho Ariel. Đỗ Trạch lại đọc tám biến một lần nữa, căn cứ theo thông tin mà nó cung cấp, dễ dàng nhận ra đây là phó bản Tinh Linh. Lần này, thần tháp rất hào phóng phơi bày cách thức vượt ải, thậm chí còn tốt bụng cung cấp trang bị cho họ. Tên gốc nào đó bị thần tháp ngược thành M không thể không nghi ngờ — Mê cung trong phó bản này chẳng lẽ không khó?

“More,” Tu mở miệng: “Người bay lên xem toàn cảnh.”

Đỗ Trạch thẩm thía cái gì gọi là chênh lệch, lúc cậu đang bình tĩnh tự hỏi về mê cung thì manh chủ đã nghĩ ra một cách qua cửa nhanh (gian) chóng (lận).

Thấy ngu chưa, ông đây bay đó

More hóa thành hình rồng, giương rộng đôi cánh. Nhưng khi More bay lên, mê cung dật từ cây bắt ngờ nâng cao — Hắc Long bay càng cao, nó cũng sẽ nâng càng cao. More phun lửa vào tường cây, nhưng ngay cả một đốm lửa nhỏ cũng không dấy lên nổi. Không cần phải thí nghiệm, ai ai cũng biết, tường cây này có trạng thái vô địch, miễn dịch với mọi công kích.

Không thể làm bừa, vậy thì đành phải xông vào cửa thôi.

Trong mê cung không có tiểu quái nào, con đường rất rộng, mười người chen vào vẫn dư dả. Đỗ Trạch dẫm lên lớp rêu điểm lân quang, đi trong mê cung được tạo nên từ cây, mọi thứ xung quanh đều được một vầng sáng êm dịu phủ kín. Nếu nơi này không phải là thần tháp tràn ngập hiểm nguy thì đi trong này đúng thật là việc rất đáng hưởng thụ. Mở đầu một phó bản lúc nào cũng nhẹ nhàng, họ đi được một đoạn đường thì gặp ngã rẽ thứ nhất.

Bây giờ là khảo nghiệm nhân phẩm. Đỗ Trạch vừa định xin giúp đỡ từ nhân vật chính Tu, bỗng thấy Ariel ngồi xuống nơi một lối đi, dường như đang cẩn thận quan sát thứ gì đó. Không đợi những người khác đến gần, Ariel hưng phấn đứng lên, chỉ vào cọng cỏ được tết lại bên một gốc cây và diễn tả tiếng Tinh Linh với Đỗ Trạch.

“Cô ấy nói, đi bên phải.” Đỗ Trạch phiên dịch cho Ariel: “Ở đây có ký hiệu.”

Căn cứ theo lời nói của Ariel, nút thắt cỏ này là ký hiệu thường dùng để chỉ đường rừng của Tinh Linh tộc, nó cho biết đằng trước có thứ gì. Đỗ Trạch nhận không được muốn gọi Ariel là tiểu thiên sứ — có tiểu thiên sứ, mẹ không cần phải lo cậu lạc đường trong rừng.

Nhờ công của công chúa Tinh Linh, họ như đi dạo trong mê cung Tinh Linh. Mỗi lần Đỗ Trạch vui mừng, thần tháp sẽ hắt cho cậu một gáo nước lạnh, cho cậu biết hiện thực tàn khốc đến mức nào. Khi đoàn người vượt qua ngã rẽ thứ ba, Tu đột ngột dừng bước, cảnh giác nhìn về sau.

Cho dù lòng bàn chân dẫm lên lớp rêu rất dày, Đỗ Trạch cũng có thể cảm nhận được tiếng vang âm âm chấn động truyền tới từ phương xa, như một con mãnh thú vừa thức giấc, hùng hổ lao tới hướng của họ. Không lâu sau, Đỗ Trạch thấy được thứ gọi là... “Chú ý dây leo”.

Nhìn dây leo ùn ùn kéo đến tựa như thác lũ vỡ đê, Đỗ Trạch cùng với các bạn nhỏ thân mến ngay người. Tu phản ứng nhanh nhất, hần quyết đoán sử dụng ma pháp hệ hỏa: “Hỏa Tường Thuật!”

Năm bức tường lửa cao ba thước rục lên. Đối mặt với tường lửa cháy hừng hực, dây leo không hề e sợ, chúng nhanh chóng xuyên qua bức tường lửa thứ nhất. Nguyên tố hỏa nhảy nhót chẳng những không tạo ra thương tổn cho dây leo, ngược lại còn làm số nhánh dây leo tăng vọt. Tu tinh mắt phát hiện điều này, hần lập tức triệt tiêu bốn bức tường lửa phía sau, cảnh báo với những người khác: “Đừng dùng ma pháp, nó sẽ hút đấy!”

Một nhánh dây leo xông vào đầu tiên có xúc tua dày xoắn tới mọi người, Verl khê kêu một tiếng, cùng Elise chặt đứt nó. Trước mọi ánh mắt hãi hùng, dây leo đã bị cắt đứt phút chốc mọc ra một đầu nhọn, phục hồi nguyên dạng.

Càng lúc càng nhiều dây leo lao tới, bởi vì đang ở nơi không tiện, More không thể hóa thành cự long, chỉ có thể bung vuốt cào xé đồng dây đó. Trước sự tấn công liên hợp của mọi người, số dây leo bị chém rớt dưới đất ngày một nhiều hơn, gần xếp thành một ngọn núi nhỏ, nhưng thế tấn công của dây leo vẫn không ngừng lại. Tất cả những gì họ làm giống như đang dùng một cái chén múc nước từ biển rộng chuyển qua nơi khác, phí công mà lại không có hiệu quả.

Đỗ Trạch được Tu bảo vệ, cậu nhớ lại lời gợi ý trên tấm biển trước cửa mê cung, chẳng lẽ giờ mới là lúc dùng trang bị mà thần tháp cung cấp chăng? Nhưng Đỗ Trạch thấy tên mà Ariel bắn tuy có thể ngăn được sự xâm nhập của dây leo, nhưng cũng tương tự như khi họ dùng kiếm, dây leo bị phá hủy phát triển rất nhanh. Không được sử dụng công kích ma pháp, công kích vật lý cũng không có hiệu quả, thứ dây leo này có sức mạnh thật khó tin. Thậm chí, Đỗ Trạch nghi ngờ đây là trạm kiểm soát bắt trốn mà thần tháp thiết lập, tiến hành truy đuổi trong mê cung vân vân, chỉ nghĩ thôi đã thấy ngược rồi.

Ariel không để ý, dẫm phải một dây leo đang chảy nước. Enoch ôm lấy Ariel suýt ngã, sử dụng dời hình hoán ảnh né tránh dây leo. Thấy dây leo trước mắt cứ như tre già măng mọc, nếu còn tiếp tục sẽ tiến vào vòng tuần hoàn ác tính, Tu ra lệnh rút lui, hần và Rachel cản phía sau để những người khác trốn đi trước. Đỗ Trạch vừa định xoay người thì một nhánh dây leo to cỡ cổ tay nương theo số đã chết âm thầm tiến lại, quấn lấy mắt cá chân cậu rồi nhấc tới trước.

“Đỗ —— ”

Đỗ Trạch chỉ nghe một nửa tiếng hô của Tu, một dây leo khác kéo tai nghe cậu xuống rồi lẩn đi. Không có tai nghe sẽ không sống được, Đỗ Trạch lạnh tay tóm lấy dây leo sắp trốn mất, sau đó thì bị kéo vào một mớ dây nhợ khác.

Vô số dây leo từ khắp nơi tụ lại quấn chặt trên người Đỗ Trạch, lớp vỏ ngoài thô ráp cọ xát lên làn da mang đến cảm giác đau đớn. Đỗ Trạch bị dây leo kéo vào sâu bên trong, cậu muốn giãy dụa, nhưng toàn thân đều bị dây leo bó kín mít, không vùng vẫy được mà cũng không có chỗ để trốn thoát.

.
Một tia sáng bổ tới dây leo trên người Đỗ Trạch. Cậu ngược mắt nhìn, phát hiện Tu đang vọt vào trong đám dây. Tu phớt lờ những sợi dây đang quấn lấy mình, nét mặt lạnh lùng chặt đứt dây đang xiết chặt Đỗ Trạch. Hắn vươn tay chộp lấy tay Đỗ Trạch hòng kéo Đỗ Trạch ra. Nhưng thứ nước mà dây leo tiết ra thấm đầy thân Đỗ Trạch, chất lỏng trắng mịn khiến tay cậu trở nên trơn tuột như da cá, Tu không để ý làm cho tay Đỗ Trạch lại trượt ra ngoài.

.
Dây leo phục hồi như cũ sắp sửa vây kín Tu. Tu không thể không loại bỏ đám dây nhờ này một lần nữa. Đỗ Trạch cố gắng thoát khỏi dây leo và nhích về phía Tu. Lúc này lại có một sợi dây leo cuốn lấy hông cậu kéo lại. Đỗ Trạch theo bản năng quơ quào hai tay, lại không cẩn thận chộp được một thứ quả có màu xanh lục, gần như bóp nát nó ra.

.
Bộp.

.
Tất cả dây leo như cảm thấy đau đớn mà bắt đầu run rẩy, cuối cùng nhũn xuống, bắt đầu héo rũ. Trước những ánh nhìn kinh ngạc của mọi người, đám dây leo đột ngột chết đi, họ không có thời gian để nghĩ nhiều, vội vàng kéo Đỗ Trạch và Tu đang bị cuốn sâu bên trong ra ngoài.

.
Enoch tò mò hỏi: “Chuyện gì thế?”

.
“Bên trong có một loại quả, đó là nhược điểm của chúng.” Tu chỉ giải thích một câu rồi lập tức xem xét tình trạng của Đỗ Trạch.

.
Lúc này, Đỗ Trạch trông rất chật vật, khắp người toàn là nước mà dây leo tiết ra, tuy mùi của nó không khó ngửi, thậm chí còn chứa vị thơm ngọt, nhưng cảm giác trơn nhầy rất quái dị. Đỗ Trạch tìm một nơi bí mật, nhịn không được cởi hết quần áo ra. Tu bước tới nhìn thấy lưng Đỗ Trạch bị dây leo cọ xát để lại dấu. Dấu lằn đỏ tươi hỗn loạn trên làn da trắng nõn, thoạt nhìn trông như bị lằn nhện, hiển hiện một loại hương sắc kỳ dị.

.
Đỗ Trạch đè lằn đỏ trên bụng, có nhiều chỗ còn bị rách da, ứa xuống vừa ngứa lại vừa đau. Tai nghe của cậu vì dính nước nên đã hỏng, mãi đến khi bị Tu vỗ vai, Đỗ Trạch mới phát hiện ra tình huống xung quanh. Từ trong dây leo héo rũ bỗng có một đám người sứ leo ra — nếu không nhờ biểu cảm chân thật của họ, chắc Đỗ Trạch đã cho rằng đó là một mớ hàng mỹ nghệ chứ không phải một đám sinh vật. Mỗi một người sứ cao khoảng nửa mét, ngay khi nhìn thấy người ngoài thì bắt đầu gào khóc, vừa khóc vừa nói gì đó.

.
Thấy Đỗ Trạch không mang tai nghe, Tu biết Đỗ Trạch không nghe được, hắn viết vào tay Đỗ Trạch: [Họ nói họ là người sứ bị dây leo bắt được, cầu xin chúng ta đưa họ về nhà.]

.
Trông có vẻ đó là nhiệm vụ phụ tuyến mà thần tháp đã bố trí. Từ câu nói của người sứ, nhà của họ ở ngay phía trước, thoạt nhìn không tốn công bao nhiêu lắm.

.
Sau khi sửa sang lại ăn mặc một cách đơn giản, đoàn người dẫn theo đám người sứ xuất phát. Nhưng dọc đường, họ mới phát hiện đám người sứ đó phiền phức cỡ nào. Người sứ chỉ cao khoảng nửa mét, tốc độ đi

cực kỳ thê thảm, chúng không chạy được vì dễ vỡ, một khi chạy mà té đập đầu thì khóc như mưa. Tu triệu hồi đoàn mạnh sủng, vốn định để sủng vật chở một đám, mỗi người họ lại ôm hai tên đi. Nhưng một khi đã ôm người sứ rồi mới phát hiện đám người sứ trông thì yếu ớt đó nặng đến chừng nào.

Vì nguyên nhân trên, tốc độ của họ suy giảm nghiêm trọng. Họ tốn gần nửa ngày mới tới được ngã ba tiếp theo. Lúc này, vấn đề lại tới nữa, ký hiệu của Tinh Linh bảo Ariel đi bên phải, nhưng đám người sứ lại nói nhà chúng ở bên trái.

Đỗ Trạch nhìn đám người sứ đáng thương, cũng đến đây rồi, đi thêm một đoạn nữa cũng không hề gì. Hơn nữa, biết đâu đây lại là một nhánh của nhiệm vụ, đưa bảy người sứ này về nhà có lẽ sẽ kiếm được đạo cụ và thông tin về BOSS phó bản.

Vì thế, đoàn người Đỗ Trạch đi về hướng bên trái, tăng thêm thời gian nghỉ ngơi. Một ngày sau, họ tới được căn nhà mà đám người sứ nói. Đám người sứ vui mừng cảm ơn họ, sau đó họ biến mất cùng với ngôi nhà.

Ồ... Không có gì à?!

Đâu có phần thưởng gì đâu! Ngoại trừ một tấm thẻ người tốt, họ không nhận được thêm thứ gì nữa! Dẫn đường lâu như vậy, tốt xấu gì cũng phải mời họ uống miếng nước chứ, khốn nạn! = =

Bãi cỏ trống trơn trước mắt cứ như đang cười nhạo họ. Dù họ có oán hận thế nào thì cũng không thể làm được gì khác, đoàn người đành quay về đường cũ. Đoàn người Đỗ Trạch tốn thêm nửa ngày để trở về lối rẽ, vừa đi được vài bước, mặt đất lại vang lên tiếng chấn động quen thuộc, dây leo xuất hiện.

“Phá hủy trái của nó.”

Sau lần khốn đốn trước, họ đã bình tĩnh hơn khi biết được nhược điểm của dây leo. Trái cây đó sinh trưởng sâu trong đám dây leo, phải sử dụng vũ khí tấn công đường dài, cung tên mà thần tháp cấp cho đã được thể hiện giá trị của mình. Ariel nhắm ngay vào thứ trái màu xanh lá nằm sâu trong tầng tầng lớp lớp dây leo. Đám dây leo có vẻ đã cảm nhận được mối nguy nên rút cành về, đóng thành lớp bảo vệ yếu điểm của mình.

Công chúa Tinh Linh buông dây cung, mũi tên xuyên thấu mấy chục tầng dây, cắm ngay giữa trái một cách chuẩn xác. Trái cây đó nứt ra.

Tất cả dây leo đứng sựng lại như bị ấn nút tạm dừng, sau đó héo rũ. Khi đoàn người Đỗ Trạch tiếp tục cuộc hành trình, trong đám dây leo rủ xuống lại có một đám người sứ bò ra. Lịch sử tái diễn, những món đồ chơi cao hơn nửa mét đó khóc lóc cầu xin Tu dẫn mình về nhà.

Tu trầm tư một hồi rồi lại mang theo đám người sứ đó, dường như muốn xác nhận kết quả một lần nữa.

Kết quả là, họ lại nhận được một tấm thẻ người tốt.

.
Mọi người lặng im nhìn đám người sứ tính cả ngôi nhà cùng biến mất. Vì đưa đám người sứ này về nhà, họ lại bị lệch khỏi con đường chính xác. Không đợi Enoch mở miệng phản nản, dây leo lại xuất hiện. Không biết có phải do ảo giác không mà Đỗ Trạch lại thấy dây leo lần này lớn hơn cái đã gặp ban đầu rất nhiều, mỗi một nhánh dây leo rộng phải đến hai thước. Ariel lập tức kéo cung, tìm đúng vị trí trái cây rồi bắn.

.
“Xẹt —— ”

.
Mũi tên xuyên thấu qua lớp bảo vệ bằng những nhánh dây leo, nhưng khi sắp đâm trúng trái cây thì nó lại đột ngột mất đi sức mạnh. Ariel kinh ngạc mở trừng hai mắt mà nhìn, mũi tên vừa rồi nàng đã sử dụng hết tất cả sức lực, nhưng lại không cách nào xuyên qua đám dây leo — dường như thứ thực vật xanh mơn mớn đó cứng cáp gấp đôi những lần trước.

.
“Đưa tên cho ta!”

.
Tu đón lấy bao tên mà Ariel ném tới, Thiên Biến trong tay đã hóa thành cây cung sinh mệnh. Hắn nhắm mắt lại rồi hít sâu một hơi, khi mở mắt ra, sắc xanh da trời trong mắt đã bị màu lục bích thay thế. Tinh Linh với mái tóc dài trắng kéo căng dây cung, khi nhắm được thì buông tay ngay tắp lự.

.
“Ầm —— ”

.
Dây leo run rẩy ập xuống, dần dần héo rũ. Chứng kiến tình huống này, ai ai cũng hiểu ra một điều: Dây leo càng lúc càng mạnh lên.

.
Enoch liếc dây leo một cái, lập tức tập trung sự chú ý lên người Tu. Gã hưng phấn xoay quanh Tinh Linh tóc trắng: “Hê, người lại thay đổi ngoại hình rồi! Đây là ảo thuật hay võ kỹ thế? Dạy ta với.”

.
“...”

.
Sắc mặt Tu chuyển sang lạnh lùng. Đỗ Trạch kinh hồn táng đảm nhìn manh chủ. Tinh Linh Tu không hề dễ dãi như Nhân tộc Tu, tên gốc nào đó chỉ sợ Tu sẽ động cung bắn chết cái tên lỗ mãng lúc ẩn lúc hiện kia. Có thể là vì kẻ gốc có phúc của kẻ gốc, Tu còn chưa kịp ra tay thì lại thêm một đám người sứ xuất hiện trước mặt mọi người. Lập tức, chúng dụ được trị thù hận của manh chủ.

.
Đối mặt với đám người sứ khóc như mưa, Tu chỉ nhìn thoáng qua rồi lạnh lùng quay người bỏ đi.

.
“Dây leo đáng sợ lắm, đừng bỏ bọn ta lại mà —— ”

.
“Xin mọi người giúp đỡ, đưa bọn ta về nhà —— ”

...

.

Tiếng la khóc của đám người sứ xa dần, Đỗ Trạch còn thoáng nghe được tiếng vang thanh thúy mấy lần, dường như đám người sứ đó đang cố gắng chạy về phía họ, lại không cẩn thận ngã xuống và bể tan tành. Những âm thanh này hòa lại với nhau khiến lòng người nặng nề khó chịu.

.

“Chớ suy nghĩ nhiều.” Có vẻ đã phát giác ra áp lực trong Đỗ Trạch, Tu mở miệng, nói: “Đó là cạm bẫy.”

.

Đỗ Trạch biết tất cả những chuyện này đều do thần tháp sắp xếp. Chẳng qua là cậu cảm thấy áp lực mà thôi, chứ không hề phản đối lựa chọn của Tu.

.

Ngay cửa vào mê cung, tấm bảng mà thần tháp treo lên có viết rằng: Người chỉ cần bước vào cửa mê cung thì sẽ đến được đất nước Tinh Linh, không nên làm những chuyện thừa thãi.

.

Bấy giờ, Đỗ Trạch đã hiểu “chuyện thừa thãi” là chỉ cái gì. Nếu xét tình huống vừa rồi, đám người sứ không thể nào mang đến lợi ích cho kẻ leo tháp được, hơn nữa đưa người sứ về nhà là một chuyện rất phí thời gian mà lại không thu được kết quả gì. Nếu dưới tình huống đó mà còn đưa đám người sứ về nhà, thì chỉ có thể quy cho một loại nhiệt tình lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui.

.

Theo cách làm hằng ngày của Đỗ Trạch, chắc chắn cậu sẽ tình nguyện đưa những người đó trở về. Nhưng đây cũng không phải nơi làm việc tốt là được khen thưởng, thần tháp sẽ biến những kẻ leo tháp thành kiểu hình mà nó mong muốn, ví như làm sai cách, thậm chí nó sẽ dẫn đến cái chết — quy tắc đã ám chỉ rất rõ ràng rằng, những kẻ leo tháp phải lơ người sứ đi, nếu kẻ leo tháp phí thời gian vào “chuyện thừa thãi”, dây leo sẽ ngày càng mạnh hơn mà mũi tên thì ít dần lại. Điều đó sẽ chỉ khiến những kẻ leo tháp an giấc nhanh hơn mà thôi.

.

Thật không hổ là quy tắc, không hổ là... phó bản Tinh Linh — Chúng tộc xinh đẹp đó đã trả nhiệt tình, lấy đi thiện xạ.

.

Trở lại ngã ba vừa rồi, Tu bất tỉnh vì hậu quả của chuyển đổi hình thái. More công Tu lên, họ đi theo con đường chính xác dựa theo lời chỉ dẫn của Ariel. Áo cảnh Tinh Linh lúc nào cũng là đêm tối, mặc dù hình ảnh trước mắt vẫn mờ ảo, nhưng vì Đỗ Trạch tự nghĩ mình đang tranh thủ thời gian để vượt qua mê cung nên mới không thấy áp lực.

.

Một ngày trôi qua, Tu vẫn chưa tỉnh lại, họ lại chạm trán dây leo. Ban đầu là hai ngày rồi đến một ngày rồi, bây giờ chỉ còn một ngày, khoảng thời gian dây leo xuất hiện càng lúc càng rút ngắn lại. So với lượt dây leo đầu tiên, dây leo lần này không chỉ thô to, mà bên trên nhánh cây đã bắt đầu trôi lên những gai nhọn. Ariel bối rối giương cung, mặc dù nàng có thể nhắm trúng trái, nhưng sức lực của nàng không đủ để phá vỡ tầng dây leo. Đám người More và John thì ngược lại, dù họ có sức mạnh, nhưng muốn bắn trúng trái cây cứ mỗi một giây lại đổi vị trí thì thật sự là quá gượng ép.

.

Vì thế, đám người chọn cách mạo hiểm. More chủ động vọt vào trong dây leo, ngay lúc bị đồng dây vây lại, nó nhanh chóng hóa thành hình rồng, tạo ra một khe hở. Rachel và John thừa cơ mở rộng khe hở đó để mũi tên của Ariel xuyên thủng trái cây.

.
Dây leo lướt ba cú thế mà giải quyết xong. Không đợi người sứ bò ra cầu giúp đỡ, đoàn người Đỗ Trạch cười thú rời đi — nếu xét tình huống mới đây, lướt dây leo tiếp theo có thể sẽ xuất hiện ngay ngày hôm sau. Đi được nửa đường thì Tu tỉnh lại. Hắn lập tức nắm bắt tình huống, sau đó nhận lấy bao tên từ Ariel rồi đeo sau lưng.

.
Đã có manh chủ trấn giữ, Đỗ Trạch thoải mái hơn rất nhiều. Khi cậu chứng kiến manh chủ hung tàn giải quyết xong lướt dây leo thứ tư chỉ trong chốc lát, khoảnh khắc đó, tên ngốc nhận ra một điều, đối với dây leo có nhược điểm về khoảng cách mà nói, hình thái Tinh Linh của Tu chính là khắc tinh.

.
Manh chủ hoàn thành một lần song sát; manh chủ đang bật chế độ Killing Spree (một lần giết ba người).

.
Dù cho tần suất xuất hiện của dây leo rút ngắn chỉ còn vài tiếng đồng hồ, dù cho dây leo đã cường hóa đến mức độ toàn thân gai nhọn, chất lỏng đậm đặc axit, chúng vẫn chỉ có thể oan ức nhận lấy cảm giác vừa ra trận đã phải hy sinh, cách Tu chưa đến 10m đã phải liếm đất.

.
Dây leo tổ ỷ, nhớ ngày đó nó còn là một tráng hán uy vũ hùng mạnh, mãi đến khi đầu gối của nó... À không, mãi đến khi trái cây của nó trúng một mũi tên.

.
Khi manh chủ đã trở thành siêu thần, cuối cùng họ cũng vượt qua mê cung. Khung cảnh trước mắt đây đúng là đất nước Tinh Linh mà Đỗ Trạch đã từng thấy. Đối diện họ, một hồ nước rộng lớn bao quanh Cây Sinh Mệnh. Gió thổi qua làm lá cây phát ra những tiếng rì rào, như đang mời gọi họ — rất hiển nhiên, đó là điểm cuối của phò bản Tinh Linh.

.
Enoch và chị em Ma tộc chưa từng được ngắm nơi nào xinh đẹp đến vậy, nhất thời ngây người cả ra. Thần tháp mô phỏng toàn diện đất nước Tinh Linh, Ariel như trở lại mái nhà của mình, nhanh chóng dẫn mọi người tới nhà gỗ Tinh Linh trên tầng cây. Trong nhà gỗ, thứ gì cần đều có đủ, duy chỉ không có người sống, xem ra thần tháp chỉ tạo nên khung cảnh mà thôi.

.
Bôn ba trong mê cung khá lâu, ai ai cũng mệt mỏi, họ tự tìm cho mình một căn nhà gỗ để nghỉ ngơi. Đỗ Trạch hiển nhiên ở chung phòng với Tu. Cậu cũng mệt chết đi được, mỗi lần giết chết dây leo là mỗi lần có một đám người sứ cầu xin giúp đỡ với họ. Lần thứ nhất từ chối là không đành lòng, lần thứ hai từ chối là áy náy, lần thứ ba, lần thứ tư... tất cả còn lại chỉ là chết lặng, thậm chí còn là phớt lờ nữa.

.
Vô số thông tin chất chứa trong đầu Đỗ Trạch, thần tháp, quy tắc, Thần Sáng Thế... Dù thấy mỗi một, Đỗ Trạch cũng không muốn nằm lên giường nghỉ ngơi, cậu thơ thẩn một hồi rồi ra khỏi nhà gỗ.

.
Mặt trăng cực lớn gần như chiếm cả bầu trời đêm, ở trong bóng đêm đã lâu, thời gian bây giờ có hơi lộn xộn. Đỗ Trạch mới vừa ngồi xuống một nhánh cây, chợt nghe tiếng ai đó bước tới bên mình. Không cần quay đầu lại, Đỗ Trạch cũng biết đó là Tu.

Nhánh cây khẽ rung lên, Tu ngồi xuống cạnh cậu. Đỗ Trạch bỗng thấy tình huống này khá quen, bất kể là hồ nước phát sáng hay những đốm sáng bay lững lờ, thậm chí cả người ngồi cạnh cậu, đều giống như đúc đêm hôm đó.

Ngay lúc này, Tu vươn tay ra, nhẹ nhàng xoa lên phần gáy Đỗ Trạch. Khi Đỗ Trạch quay đầu qua, hẳn nhếch môi, nở một nụ cười.

“Em muốn nghe ta hát không?”

Gió thổi luồn vào làn tóc trắng của Tinh Linh, nhiễu loạn thời gian và không gian. Đỗ Trạch ngạc nhiên đối mặt với Tu, phảng phất như quay trở về cái đêm ở Tinh Linh tộc. Khi đó, độc giả ngốc nghếch nghe được lời tỏ tình từ nhân vật chính mà mình thích nhất, đã sợ tới mức linh hồn suýt nữa trào ra ngoài.

Nhớ lại cảnh đó, Đỗ Trạch nghiêng mặt qua, bất giác cười lên. Tu nhìn sườn mặt Đỗ Trạch rồi cúi đầu xuống, hôn lên đường cong nơi khóe miệng cậu.

“Ta thích em, Đỗ Trạch.”

Tu nỉ non, tiếng nói khe khẽ, ngâm nga từng chữ từng chữ, trút ra thứ tình cảm sâu không đáy.

“Rất thích, rất thích, thích đến nỗi... không biết phải làm sao nữa rồi...”

Giọng nói của Tinh Linh hơi nhuốm mùi rượu, nghe rồi lại thấy say. Đỗ Trạch được Tu ôm vào lòng, người nọ phát ra tiếng than thở đầy thỏa mãn, như đã chiếm được một món quá vô giá.

“Thời hạn một tháng, ta đã có được em.”

Nhớ lại ước hẹn một tháng đó, Đỗ Trạch bỗng nhận ra rằng, dường như từ trước tới giờ đều là Tu chủ động, còn cậu vẫn luôn trong trạng thái bị động.

Cậu thích Tu, sao lại không thể chủ động một lần chứ?

Đỗ Trạch thò tay ôm ngược lại Tu.

Cũng như giờ, cậu rất muốn cả hai sát vào nhau hơn một chút, tốt nhất là không chừa ra một kẽ hở nào. Nói thế, có lẽ sẽ giảm bớt được sự bất an trong lòng nhỉ?

Đỗ Trạch đẩy Tu ra. Tên ngốc nhìn chằm chằm đối phương và âm thầm quyết định sẽ chủ động cầu hoan. Nhưng muốn mở miệng lại không biết phải nói gì, vì quá để ý nên ngược lại lại khiến tinh thần khẩn trương hơn.

.
Trong thời điểm này thì biểu đạt thế nào đây? Tới một phát đi chắc? Hình như có cái gì đó không đúng... Mẹ nó không phải chỉ là kẹp một cây súng thôi à! Tiểu sinh đọc rất nhiều trên mạng, tình huống này thì quyết đoán nhất là, là ——

.
Dưới cái nhìn chuyên chú của Tu, Đỗ Trạch đơ mắt, phản xạ có điều kiện thốt ra lời thoại nghĩ đến đầu tiên trong đầu.

.
“Đề tôi phía chính diện.”

.
... ..

.
...

.
... Má ơi! ! !

.
——
Vâng, bạn Đỗ Trạch vẫn thiếu muối như ngày nào =.,=

78. Chương 78

Độc giả: Tại sao lại bỏ trị liệu?

.
Đỗ Trạch đã từng cho rằng một tiếng “Meo meo” kia sẽ là nét bút hồng bút nhất trong cuộc đời mình, nhưng hiện thực lại cho cậu biết cái gì gọi là không có ngu nhất chỉ có ngu hơn. Đỗ Trạch bị chính cái ngu của mình làm cho gần khóc, một tỷ con thảo nê mã hí vang “Tại sao lại bỏ trị liệu?!” phi nước đại ngang qua đầu cậu.

.
Không đợi Đỗ Trạch hoàn hồn, Tu đã có phản ứng. Tinh Linh tóc trắng không nói lời nào mà vươn tay ra, ngón tay trắng đến gần như có thể nhìn thấu bên trong luồng qua tóc Đỗ Trạch, ấn gáy cậu rồi hôn mạnh xuống.

.
“Ư... !”

.
Trong đôi mắt đen thẫm của Đỗ Trạch phản chiếu gương mặt sát rạt của Tu. Trong bóng đêm, nó phát ra một vàng sáng nhẹ, mịn màng tinh xảo như thứ ngọc tốt nhất. Dưới khoảng cách đó, mức độ hút hồn của ngoại hình đối phương tăng lên gấp bội, thậm chí nó còn khiến Đỗ Trạch cảm thấy khó thở.

.
Đầu lưỡi Tu ngay khi vừa tiếp xúc đã xâm nhập vào trong miệng Đỗ Trạch, khát khao tựa như người lạc đường trong sa mạc có được một vò nước Cam Lộ mong mỏi đã lâu. Đỗ Trạch bối rối nhắm mắt lại, niêm

mặt của cậu bị quét qua, lưỡi bị mút lấy, toàn bộ khoang miệng đều bị Tu xâm chiếm, ngay cả nước bọt cũng khó lòng nuốt xuống được. Tất cả động tác của Tinh Linh đó đều bộc lộ sự khát vọng và động tình. Tu hôn sâu hơn, Đỗ Trạch bị áp chế, đôi tay đặt trên nhánh cây bắt đầu run rẩy, gần như không chống đỡ được bản thân.

Muốn, muốn ngã ——

Môi bị xâm chiếm, Đỗ Trạch chỉ có thể mơ hồ ậm ừ vài âm. Cậu hơi hoảng hốt đưa mắt lên, sau đó bị hút vào một đôi mắt xanh ngọc bích mênh mang. Dưới ánh trăng, vẻ mặt của Tu sáng trong nhưng lạnh lùng, hiện lên một vẻ đậm mạc không nhiễm khói lửa nhân gian, nhưng động tác tràn ngập dục vọng lại hình thành một sự đối lập rõ rệt với khí chất siêu phàm thoát tục đó. Sự tương phản mãnh liệt này toát lên một vẻ diễm lệ kinh tâm động phách, vô thức dụ dỗ người khác rơi vào vực sâu.

Nháy mắt thất thần đó dẫn đến cánh tay đánh mất sức lực chống đỡ cuối cùng, thân thể Đỗ Trạch ngã ra sau, cảm giác không trọng lực bỗng chốc tràn ngập toàn thân, cậu theo bản năng ôm chặt lấy Tu, hai người cùng ngã xuống một nhánh cây.

“Lao xao —— ”

Giữa không trung, Tu sử dụng ma pháp thực vật, trên da tay của hắn hiện lên những đường vân phức tạp, kéo dài ra ngoài cơ thể, kết lại thành thực vật làm giảm tốc độ rơi xuống của họ. Hai người ngã xuống đất làm vô số sỏi đá sáng nhỏ bị tung lên, đó là bào tử phát quang. Trong khu rừng Tinh Linh có đủ loại nấm phát sáng, chúng phô ra những tán nấm nhỏ giống hệt nhau, tạo thành một dãy ngân hà.

Trong những chùm sáng lượn lờ, Đỗ Trạch nằm trên lớp rêu khô êm dày, hơi kinh ngạc nhìn Tu ở bên trên — cậu không ngờ họ lại thật sự ngã từ trên cây xuống. Tuy Tu đã gọi dây leo kịp thời, nhưng chuyện manh chủ với cậu cùng ngã xuống đất cũng rất khó đỡ.

Quả thật giống như là mất đi sự lãnh tĩnh ấy.

Tu cúi thấp đầu, mái tóc trắng dài rủ xuống như thác nước. Hắn đặt Đỗ Trạch trên đất khát khao hôn lấy, một lúc sau mới luyến tiếc tách ra. Ánh trăng khiến làn da không tỳ vết của Tinh Linh trở nên trong suốt, những hoa văn xanh sẫm càng làm tăng thêm sự thần bí và mê hoặc. Đôi mắt sinh linh xinh đẹp như thế, dù là ai cũng không muốn chối từ.

Môi bị ma xát nhiều lần, Đỗ Trạch phát hiện quần trong của mình bị cởi ra, đầu óc hơi lơ mơ mê man một lúc lâu mới kịp phản ứng —— cả hai tay Tu chống trên đầu cậu, vậy cái thứ cởi quần cậu ra kia là...?

Khi cánh tay vươn ra chạm vào lớp vỏ cứng của thực vật, Đỗ Trạch mới phát hiện dây leo lúc này vẫn chưa biến mất. Dây leo bị Đỗ Trạch bắt lấy chiếm lại quyền chủ động, bò dọc theo cánh tay Đỗ Trạch như một con rắn uốn lượn hướng về phía trước, giữ lấy đầu vai cậu.

... Tiểu sinh đột nhiên có dự cảm không ổn, mày thấy thế nào Tiểu Đồng.

.
Đồng nhân văn bị đóng băng: Thấp nển đi.

.
Càng nhiều nhánh cây tràn ra từ trong đường vân, không hề chần chờ bò lên người Đỗ Trạch. Chúng cực kỳ hiếu ý để lại máy trợ thính cho Đỗ Trạch, sau đó lột quần cậu đi. Ý thức được tình cảnh của bản thân, Đỗ Trạch muốn cứu lại tình thế nguy ngập này, cậu định kéo đám thực vật đang vắn vẹo trên người, nhưng hai tay lại bị Tu giữ chặt trên đỉnh đầu. Những dây leo dài nhỏ linh hoạt theo vật áo của Đỗ Trạch luồn vào trong, dùng một lực không khiến cậu đau đớn cọ xát liên tục, giống như đang cuốn lấy con mồi ưng ý.

.
Manh chủ rõ ràng không xem được nội dung mặt sau của cuốn đồng nhân, thế tại sao tự nhiên lại tự thông được play xúc tu chứ! T T

.
Trong lòng Đỗ Trạch khóc ra máu, cậu đã cảm giác được nhánh cây mảnh mai của dây leo khẽ chạm vào thân dưới của mình, sau đó không chút do dự mò lên. Dây leo mềm mại bao lấy vật thể nửa cứng, rồi co giãn nhúc nhích tựa như cái miệng của trẻ con đang mấp máy. Kích thích mãnh liệt khiến Đỗ Trạch nhắm nghiền cả hai mắt. Cậu bị Tu kiềm chặt trên mặt đất không thể cử động, chỉ có thể dùng sức nắm chặt đôi tay đang đè cậu. Một cành cây thật nhỏ cọ vào phần đỉnh của Đỗ Trạch. Lúc này Tu thả môi Đỗ Trạch ra, cậu thỏa mãn rên lên một tiếng mê người.

.
“Ư...”

.
Sau cao trào, Đỗ Trạch nằm trên mặt đất vô lực thở dốc, không thốt được lời nào. Tu thả chân Đỗ Trạch ra, một nhánh dây leo ngoan ngoãn bò lên ngón tay của hắn, tiết ra một chất lỏng trơn trơn thơm ngát. Tu đưa ngón tay vào, dùng chất lỏng trắng mịn bôi lên phần bên trong cơ thể Đỗ Trạch.

.
Đỗ Trạch há mồm chuẩn bị nói, lại bị dây leo gấp ghé này giờ phát hiện khe hở, một sợi dây leo luồn vào miệng Đỗ Trạch, dùng sức cuốn lấy đầu lưỡi đang không ngừng trốn tránh. Khoang miệng chen đầy thực vật, Đỗ Trạch hơi buồn bực lay đầu, nước bọt trong suốt trào ra khỏi khóe miệng, sau đó bị Tu liếm đi.

.
Tu bỏ ý bảo, ôm lấy Đỗ Trạch, phân thân nóng rực cứng rắn thông thả tiến thẳng vào trong cơ thể Đỗ Trạch, lần đầu tiên lên tiếng kể từ lúc Đỗ Trạch cầu (phát) hoan (ngụ): “Ta thương em từ chính diện đây.”

.
Giọng nói của Tinh Linh rất nhẹ, nhưng lời nói thì lại cực kỳ suồng sã. Hai tai Đỗ Trạch đỏ bừng lên, từ góc độ hiện giờ của cậu có thể thấy rõ tất cả động tác của Tu, bao gồm cả cái chỗ tiếp xúc của hai người. Đỗ Trạch chặt vật muốn dời mắt đi, nhưng lại bị dây leo cố định tư thế, chỉ có thể nhìn vật thể to lớn đó chen vào cơ thể mình từng chút một như thế nào.

.
Thật, thật sự là nuốt vào toàn bộ ——

.
Hình ảnh mãnh liệt đánh sâu vào thị giác khiến toàn thân Đỗ Trạch toát một lớp mồ hôi, cậu chưa bao giờ cảm nhận được Tu khuếch trương niềm mაც trong cơ thể cậu rõ ràng đến thế. Vật cứng nóng đè lên vách tường ướt át, chất lỏng nhờn mịn bị rỉ ra không ít và nhỏ giọt lên đùi Đỗ Trạch. Tu để thất lưng cậu tiến lùi liên tục, nơi mập hợp phát ra tiếng nước sênh sếch, trong không khí nồng nặc mùi ***.

.
Thực vật triển miên bám trên người họ, cành lá mềm mại đẩy quần áo Đỗ Trạch lên cao, cuộn trước ngực Đỗ Trạch, lớp vỏ hơi thô ráp ma xát chỗ mẫn cảm. Cảm giác được mang lại không hề đau đớn mà chỉ có khoái cảm vô tận.

.
Tu ôm Đỗ Trạch, Tinh Linh dường như rất thích thúc vào điểm chết người kia của Đỗ Trạch, triển miên đưa đẩy. Khác với sự kích thích do va chạm mang lại, hành động này càng giống một loại tra tấn ngọt ngào. Toàn thân Đỗ Trạch run rẩy, mọi điểm mẫn cảm của cậu đều bị thực vật khiêu khích, ngón tay cầu một đường dài trên dây leo, giống như một con mèo nhỏ bắt lực duỗi móng vuốt.

.
“A...”

.
Không biết đã làm bao lâu, Đỗ Trạch chỉ cảm thấy cơ thể không còn là của mình nữa, nếu như không có thực vật đỡ lấy, chắc chắn cậu đã nhuễn thành một bãi bùn nhão. Thực vật trong miệng đã rời đi, nhưng Đỗ Trạch chỉ có thể rên rỉ mặc Tu đâm rút. Những cành lá tươi tốt quây lấy hai người, không chừa ra một tí kẽ hở.

.
Sau khi bị kích thích mãnh liệt, thân thể vô cùng mỏi mệt, nhưng cũng mẫn cảm đến cùng cực, chỉ cần cành lá vô ý động một chút là có thể khiến cậu run rẩy ngay.

.
Tu nhìn thẳng vào Đỗ Trạch, ánh mắt nghiêm túc như muốn khắc sâu hình dáng đối phương vào võng mạc. Dáng vẻ của thanh niên tóc đen lúc này có một chút thê thảm, khắp cơ thể toàn là vết xanh với dấu hồng: bị hôn, bị liếm, bị quăn, những vết bầm nông sâu làm toát lên một vẻ thê thảm. Tu vươn tay, đầu ngón tay lưu luyến trên những dấu hồng, ánh mắt xanh thẫm như hồ sâu đen tối khó phân.

.
Đây là dấu vết mà hấn tạo ra.

.
Từng lớp từng lớp, giam giữ người này lại.

.
Đỗ Trạch phát ra âm thanh hít sâu, hậu huyệt của cậu đã không còn đủ chỗ để chứa thể dịch của Tu nữa. Tinh dịch tràn ra chậm chậm chảy xuống dọc theo đùi Đỗ Trạch, nhưng Tu lại không có chút dấu hiệu nào cho thấy hấn sẽ dừng lại.

.
Đỗ Trạch mê man nhìn Tinh Linh trên người mình, khi lại bị dây leo nâng thắt lưng lên, đại não loáng thoáng hiện ra những dòng văn mà Nhất Diệp Tri Khâu đã viết: Tinh Linh là một chủng tộc vô cùng lạnh nhạt, họ trả nhiệt tình...

.
... Mợ nó, lừa ai vậy hả! T T

.

.

Thật đáng sợ.

.

Người kia chỉ cần nói một câu thôi đã có thể khiến hắn đánh mất sự kiềm chế.

.

—— Hộp bí mật

.

.

Đỗ Trạch xoa bóp hông mình, dù đã có khả năng hoàn tác hồi phục cơ thể, cậu vẫn thấy thất lưng nhức ghê gớm — tư thế bị dây leo đè ép ngày hôm qua quả thực là khiêu chiến giới hạn của con người mà!

.

Cái gọi là phần hông thì bên trong toàn một mớ đen thui, hệ cấm dục thường thường là hệ khẩu vị nặng, play xúc tu thực vật gì gì đó... Nói chung đều đáng rơi nước mắt.

.

Ariel chú ý tới động tác của Đỗ Trạch, nàng bước tới khua tay hỏi han: [Đỗ Trạch, hôm qua ngủ không ngon ư?]

.

Đỗ Trạch lắc đầu ngụ ý không phải, Ariel thấy thế thì an tâm nở nụ cười.

.

[Vậy là tốt rồi, hôm qua ta ngủ không được ngon.]

.

Thấy ánh nhìn dò hỏi từ Đỗ Trạch, Ariel chỉ vánh tai nhọn của mình, sau đó hơi hoang mang viết rằng: [Dường như hôm qua nghe được tiếng khóc của ai đó. Đỗ Trạch, người có nghe thấy không?]

.

“ ... ”

.

Là nguyên nhân của thứ tạp âm đó, Đỗ Trạch lặng lẽ nuốt xuống ngụm máu nghẹn nơi cổ: chẳng nhẽ tiểu sinh lại nói cho em là vì bị manh chủ ấy ấy chắc —— từ từ, em gái, em... nghe... được á?

.

Bấy giờ, tên ngốc mới ý thức được hoạt động không hài hòa tối qua có thể xem là dã chiến. Cậu cứng người quét mắt qua vòng người xung quanh, không biết là chỉ có Ariel nghe được, hay là những người khác đều có công phu cơ mật quá tốt nên không ai biểu hiện ra bất cứ dị trạng nào.

.

... Cuộc sống đã khó khăn như thế, có một số việc không nhất thiết phải vạch trần.

.

Tu triệu hồi bạch kỳ mã và chó địa ngục ba đầu, phân phối thú cưỡi cho mọi người. Hắn xách theo Đỗ Trạch đang buồn thui ruột trào lên Hắc Long, đoàn người bắt đầu xuất phát tới Cây Sinh Mệnh.

.
Cây Sinh Mệnh được hồ nước trong như gương bao xung quanh, dưới ánh trăng sáng ngời, tán lá ánh lên một màu xanh biếc làm người ta tan nát cõi lòng. Gió khẽ đảo qua mái tóc Tu để lộ đôi tai nhọn đặc trưng của Tinh Linh. Tu lặng im nhìn phía tán cây, hẳn nghe được tiếng giao tranh, mà hướng tiếng động vang lên chính là —

.
More đột nhiên nâng mình lên, nó khép cánh lại rồi lao thẳng xuống tán cây rậm rạp. Xuyên qua tầng tầng lớp lớp cành cây, theo bản năng, Đỗ Trạch dùng cả hai tay để bảo vệ phần mặt mình. Hắc Long đập vào vườn hoa một cách nặng nề, Đỗ Trạch buông tay ra, phát hiện trước mắt mình chính là giàn tế Tinh Linh đã từng thấy nơi Cây Sinh Mệnh.

.
Vì sự xuất hiện của Hắc Long, hai bên đang giao chiến chợt ngừng lại. Đỗ Trạch nhìn thoáng qua đã lập tức nhận ra, giàn tế hình tròn được một lớp ánh sáng bao phủ, trong đó có vài Tinh Linh cầm trường cung, họ vây quanh Cây Sinh Mệnh ở chính giữa giàn tế. Nhánh cây vàng kim đó vẫn rủ vào trong chiếc ao, nhỏ xuống những giọt nước sinh mệnh màu vàng kim. Một nữ Tinh Linh xinh đẹp tuyệt trần đứng bên ao nhỏ, nàng hiển nhiên là người đứng đầu đám Tinh Linh nọ, khuôn mặt lạnh lùng không sắc thái biểu cảm, từ xa trông lại hết như một tảng băng.

.
Bên dưới giàn tế là khoảng bảy, tám Ma tộc, toàn thân mỗi người đều phủ đầy vết thương. Khi Rachel đáp xuống, những Ma tộc đó nhón nháo cả lên, không hẹn mà cùng bước ra chào: “Rachel đại nhân!”

.
Không ngờ lại là quân đoàn sấm sét bị phân tán, họ đã tạo nên một đội ngũ. Một Ma tộc trong số đó đưa ngọn lửa đen về hướng Rachel, báo cáo: “Tiểu đội ba, chín, mười một, mười bảy, hai mươi đã tập hợp.”

.
Rachel nhìn lướt qua đám Ma tộc, biểu cảm luôn điềm tĩnh nay đã hơi dao động. Năm tiểu đội sấm sét tổng cộng ba mươi người giờ chỉ còn lại bảy, mỗi một người đều chồng chất thương tích. Rachel im lặng đẩy mắt kính, sau đó ra hiệu với Ma tộc nọ đưa bằng chứng cho Tu.

.
Thấy Tinh Linh Tu, những Ma tộc nọ tuy có hơi khó hiểu, nhưng vẫn trung thực chấp hành mệnh lệnh của Rachel. Tu nhận lấy ngọn lửa, chưa kịp trao đổi với những người không may bị phân tán, các Tinh Linh trên giàn tế đã kéo nhau ra. Dưới sự chỉ huy của nữ Tinh Linh, các Tinh Linh kết thành một thể trận, bắn ra màn mưa tên, tấn công rất bất ngờ.

.
Mưa tên dày đặc khó lòng mà tránh né, Hắc Long ngửa đầu phun lửa lan ra cả một khu vực, Rachel nhân cơ hội tiến lên giàn tế Tinh Linh nhưng lại bị thủ hạ ngăn cản.

.
“Đại nhân! Lớp ánh sáng đó không ai có thể tiến vào, nó miễn dịch với bất kỳ công kích, không phá hủy được! Chỉ còn cách dùng tên xuyên thấu nó!”

.
Nghe Ma tộc đó nói xong, Đỗ Trạch biết chắc thần tháp yêu cầu kẻ leo tháp phải dùng đến cung tên. Cậu nhìn chăm chăm nữ Tinh Linh siêu phàm thoát tục, không cần nghĩ cũng dư sức đoán ra thân phận chủ nhân Tinh Linh của nàng ta. So với Ma thần Baal, Long thần Io, BOSS Tinh Linh của này thoát nhìn rất mỏng manh, nhưng cũng không kém phần khó khăn, bởi vì nàng chỉ bị thương tích do cung tên tạo ra mà thôi.

.
Trong lúc nói chuyện, mưa tên đợt hai đã bắt đầu lao xuống. Lần này, thần Tinh Linh sử dụng Phá Ma Tiên, ngọn lửa của Hắc Long chẳng những không phá hủy được mũi tên, ngược lại còn tăng thêm sức mạnh cho chúng. Dù More đã dùng đuôi chặn tên lại, nhưng khi mũi tên tiếp xúc vẫn làm đuôi Hắc Long loang lổ vết máu.

.
“Grào ——”

.
Máu rồng nóng hằm hập tưới xuống vườn hoa, không gian nơi đây không thích hợp để cự long phát huy sức mạnh. Nghe xong thông tin về màng ánh sáng, Tu đưa tay rút một mũi tên từ sau lưng, đặt lên cây cung sinh mệnh nhắm thẳng vào thần Tinh Linh. Giàn tế hình tròn khá trống trải, không có chỗ nào để ẩn nấp, đối mặt với mũi tên của Tu, chủ thần Tinh Linh Corellon vốn không có đường trốn, đành kéo cung, đầu tên chĩa về phía Tu.

.
Tu không chút do dự gộp ba mũi tên thành một rồi bắn. Corellon lườm mắt, đành kéo căng cung, buông tay bắn liền năm mũi tên. Mũi đầu của hai bên chạm vào nhau rồi triệt tiêu, khi mũi thứ hai của Corellon sắp sửa găm vào người Tu, mũi tên cuối cùng của Tu đột ngột tăng tốc đánh vào đuôi tên thứ hai, phương hướng bị thay đổi đồng thời cả sức mạnh cũng tăng lên. Trước khi mọi người kịp phản ứng, mũi tên đâm xuyên qua họng của vị thần rừng, giết chết người đó chỉ trong chốc lát.

.
Biểu cảm của Corellon thoáng lộ ra chút kinh hãi, đành nhìn gương mặt lạnh lùng của Tinh Linh tóc trắng đối diện, xác định mục tiêu tấn công. Tập thể thần Tinh Linh chuyển hướng sang Tu. Trong cuộc độ sức này, đám người John không thể giúp được gì, họ không thể tấn công thần Tinh Linh qua lớp màng ánh sáng đó, chỉ có thể gia tăng phòng ngự cho Tu. Trước những đòn tấn công của trung và hạ thần Tinh Linh, Rachel và chúng Ma tộc dễ dàng đón đỡ, thế nhưng tiên kỹ của chủ thần Tinh Linh biến hóa khôn lường, không ai dám chen vào trận quyết đấu giữa Tu và Corellon.

.
Chiết Xạ Tiên, Gia Tốc Tiên, Đa Trọng Tiên, Dẫn Tiên... Dù loại tiên kỹ làm Đỗ Trạch nhìn mà hoa cả mắt. Tuy chúng thần Tinh Linh trên giàn tế không có nơi để trốn, nhưng trong thế trận này, bên Tu cũng bị vây ở thế yếu, bởi chúng thần Tinh Linh có... nước sinh mệnh.

.
Chỉ cần một giọt nước sinh mệnh sẽ có thể khôi phục mọi thương tích, chúng thần Tinh Linh chỉ cần không mang vết thương chí mạng đều có thể hồi phục chỉ trong chốc lát và tiếp tục tham gia vào chiến trường. Còn tình huống nào đáng buồn hơn việc tiểu quái sắp sửa bị diệt lại sử dụng thuật hồi phục cao cấp chứ? Đỗ Trạch bắt đầu phê bình thần tháp thiên vị cho thần Tinh Linh —— mẹ nó, thế này thật là bừa bãi!

.
Cho dù đôi phương có thứ thuốc vô sỉ, sự nghịch thiên của Tu vẫn không thiếu chỗ thể hiện. Trong màn tên tới tên đi, Tinh Linh tóc trắng lặng lẽ giải quyết hơn nửa số thần Tinh Linh, và đều là một mũi tên chí mạng.

.
“Xẹt ——”

Mũi tên sáng chói như sao xẹt lao về phía Tu, sự sắc bén đó thậm chí như cắt mở không gian, phong tỏa tất cả khe hở quanh Tu. Tu vươn tay ra sau định lấy tên, nhưng chỉ tóm được không khí — toàn bộ tên của hắn đã dùng hết rồi!

“Tu/ Tiểu chủ nhân/ Điện hạ!”

Mũi tên của Corellon găm vào vai trái Tu, nếu không nhờ Tu tránh mau, nơi bị đâm xuyên bây giờ chính là trái tim hắn. Tu rút mũi tên nhuộm máu ra và ném xuống đất, biểu cảm thờ ơ như thể chuyện đó không liên quan đến mình. Corellon không để cho Tu có thời gian xử lý miệng vết thương, thừa cơ bảo chúng thần Tinh Linh tạo ra một thể trận, Corellon giương cung nhắm thẳng vào người Tu, mũi tên được bắn ra.

Bỗng, một sự việc quái lạ xảy ra. Nhành cây vàng kim chính giữa giàn tế như cảm ứng được gì đó đột ngột duỗi thân, cành lá vươn dài ra. Trước bao ánh mắt hãi hùng của chúng thần Tinh Linh, nó xuyên qua màng ánh sáng, cuộn thành một vòng phòng ngự che chắn cho Tu. Đỉnh nhọn nhẹ nhàng trườn lên vai Tu, khoảnh khắc chất lỏng vàng kim nhỏ xuống, miệng vết thương của Tu khôi phục hoàn toàn. Ngón tay cầm cánh cung đang nhắm về phía Tu của chủ thần Tinh Linh bắt đầu run rẩy, nàng không làm sao buông dây ra được. Tinh Linh tóc trắng đó được Cây Sinh Mệnh che chở, một khi buông tay thì sẽ thương tổn đến Cây Sinh Mệnh.

Tình hình bây giờ chợt rơi vào một cung bậc kỳ lạ. Đỗ Trạch nhìn Cây Sinh Mệnh đang dính lấy Tu, lại nhìn qua chúng thần Tinh Linh ngây ra như phỗng, sâu trong tâm khảm bỗng nảy sinh một sự cảm thông.

Cái gọi là ánh sáng của nhân vật chính, chính là đây.

Thật ra, từ hiện trạng của Cây Sinh Mệnh, có thể thấy thần tháp đã mô phỏng lại Cây Sinh Mệnh sau khi đã được Tu giải phóng hết “vấn đục”, như vậy, Cây Sinh Mệnh dĩ nhiên sẽ thiên vị Tu hơn. Chúng thần Tinh Linh trên giàn tế nhìn nhau, chủ thần Tinh Linh hạ cung xuống, thậm chí nàng còn huỷ bỏ cả lớp màng ánh sáng, đi về phía Tu.

“Ta là chủ thần Tinh Linh, Corellon.”

Corellon tự giới thiệu bản thân với tất cả mọi người, giọng nói mang theo sự thờ ơ vốn có của Tinh Linh tộc.

“Ta sẽ để các người vượt qua, sẽ không đối địch với các người, đây là ý của Cây Sinh Mệnh.”

Thấy chủ thần Tinh Linh định ra tay tự kết liễu đời mình, Tu ngăn hành động của nàng ta.

“Người biết tin tức gì về Thần Sáng Thế không?”

Đỗ Trạch không ngờ Tu lại suy nghĩ tường tận đến thế. Trên thực tế, Đỗ Trạch đã phó thác toàn bộ hy vọng của mình lên người thần Quang Minh ngạo kiều kia, không ôm kỳ vọng với các chủ thần khác nữa. Căn cứ

theo thông tin từ chủ thần Nhân tộc, trừ Baal và thần Quang Minh, chủ thần của các chủng tộc khác chưa từng thấy Thần Sáng Thế. Tuy nhiên, bấy giờ Đỗ Trạch lại ngạc nhiên mở trừng mắt, vì cậu không ngờ mình lại thấy được cái gậy đầu của chủ thần Tinh Linh.

“Ta đã thấy phụ thần.” Corellon nói.

Đây chính là cái gọi là núi sông trùng điệp ngõ không lối, thấp thoáng bóng liễu một thôn làng, niềm vui to lớn giáng xuống từ trên trời khiến Đỗ Trạch tạm thời đánh mất khả năng ngôn ngữ. Tu liếc mắt qua Đỗ Trạch, sau đó hỏi tiếp: “Có thể nói rõ được không?”

Corellon nhìn Tu, ánh mắt lay động qua nhánh cây vàng kim trên người hắn, sau đó cất tiếng: “... Người được Cây Sinh Mệnh thừa nhận, là vị vua đương nhiệm của Tinh Linh, quả thật có thể biết.”

“Ta là nữ hoàng Tinh Linh sơ nhiệm. Duy trì từ chiến tranh Thiên Ma kỷ nguyên thứ nhất cho đến kỷ nguyên thứ hai, tộc của ta cũng bị lôi kéo vào trận chiến này. Tuy kết đồng minh với Thiên tộc, nhưng khi đối mặt thần Ma tộc cực kỳ hung dữ, nếu không có thực lực cao thì sẽ khó lòng sống sót. May mắn là phụ thần đã trợ giúp cho tộc ta.” Giọng Corellon lạnh băng, chỉ khi nhắc tới Thần Sáng Thế mới lộ ra chút kích động. “Người xuất hiện trước mặt ta, dạy chúng ta một phương pháp nâng cao thực lực một cách nhanh chóng.”

Từ từ, tình huống này...

“Chỉ cần loại bỏ những tình cảm dư thừa, sẽ có thể bình tâm mà tu luyện, thực lực tự khắc tăng trưởng nhanh.”

Vì vậy, dưới sự chỉ đạo của Thần Sáng Thế, các người ném hết những tình cảm dư thừa đó cho Cây Sinh Mệnh à?!

Enoch gãi gãi đầu, thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình: “Hình như có gì đó không đúng lắm...”

Corellon không thèm ngó ngang tới lời phát biểu của Enoch, tiếp tục nói: “Đó là vì phụ thần xem Tinh Linh tộc như người thân, Tinh Linh tộc đã đạt được sức mạnh to lớn, bởi vậy mới được trở thành chúa tể của kỷ nguyên thứ hai.”

Đỗ Trạch thật sự rất muốn quỳ rạp xuống, lúc trước cậu cứ mãi nghi ngờ, Tinh Linh tộc đã quý trọng Cây Sinh Mệnh như thế, vậy thì sao họ lại ném thứ tình cảm mà mình xem là rác rưởi cho Cây Sinh Mệnh, dẫn đến việc hình thành “vấn đề” chứ — Hóa những điều này là do Thần Sáng Thế tạo ra! Nói Đỗ Trạch suy bậy cũng được, nhưng cậu cảm thấy Thần Sáng Thế làm vậy là muốn đẩy Tinh Linh vào chỗ chết. Điều khiến Đỗ Trạch không thể nhìn thẳng được là, Tinh Linh tộc thậm chí còn không hề nhận ra chuyện gì bất thường!

Tuy kiếm được một thông tin vô cùng bất ngờ, nhưng tin tức cụ thể về Thần Sáng Thế vẫn chưa rõ ràng. Đỗ Trạch không kiềm lòng được phải lên tiếng dò hỏi: “Thần Sáng Thế, có hình dáng gì?”

.
Corellon nghe tiếng nhìn về phía Đỗ Trạch, dường như mới phát hiện ra sự tồn tại của cậu. Đỗ Trạch rất quen với tình huống này, thật ra, tất cả con người trên thế giới này đều mắc một căn bệnh, chỉ cần có mặt nhân vật chính, những người đứng cạnh sẽ đều bị cho là bối cảnh. Corellon liếc Đỗ Trạch một cái, có vẻ như cảm thấy Đỗ Trạch chỉ là một nhân vật nhỏ bé không thiết để ý. Khi nàng sắp sửa thu mắt lại thì chợt nhận ra điều gì đó quá mức hãi hùng, gương mặt chứa đầy vẻ ngạc nhiên xoay qua nhìn Đỗ Trạch chòng chọc.

.
“Người ——”
.

Lời Corellon bị cắt ngang, một đoạn đao hình nhện cắt đứt họng nàng từ đằng sau. Một lượng lớn máu tươi bắn ra ngoài, Corellon khụy người xuống để lộ Tinh Linh hắc ám đứng sau. Đó chính là nữ thần nhện.

.
Để trở thành thần tối cao, nữ thần nhện hiển nhiên đã tiến vào thần tháp, thế nhưng ả không ngờ rằng thử luyện của thần tháp lại có hình thức này. Khi nữ thần nhện đặt chân vào ảo cảnh Tinh Linh, ả đã có một dự cảm không tốt. Lúc thấy chủ thần Tinh Linh, dự cảm đó đã trở thành sự thật — Chắc chắn, Corellon hận ả thấu xương sẽ không bỏ qua cho ả. May mà Corellon bị một Tinh Linh tóc trắng thu hút sự chú ý, nữ thần nhện ẩn núp một hồi thì tìm được cơ hội đánh lên.

.
Biến cố phát sinh chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người kể cả Tu còn chưa kịp phản ứng thì Corellon đã bị nữ thần nhện ám sát. Đỗ Trạch trơ mắt nhìn nữ Tinh Linh xinh đẹp ngã xuống. Corellon khẽ nhếch miệng như muốn nói điều gì đó. Nếu Đỗ Trạch không vì khiếm thính mà đi tìm hiểu một chút về cách đọc môi, cậu đã để vụt mất từ đó.

.
Phụ... thần?
.

Sau khi chủ thần Tinh Linh ngã xuống, trên giàn tế hình tròn hiện lên một cột sáng màu xanh lục. Nữ thần nhện lập tức lao tới, tốc độ ả rất nhanh, nhưng động tác của Tu lại càng nhanh hơn. Cây Sinh Mệnh như cảm nhận được cơn phẫn nộ của Tu, nó vươn cành tới hòng tóm lấy nữ thần nhện. Ưu thế của Tinh Linh hắc ám chỉ gói gọn trong việc ẩn nấp và ám sát mà thôi, hơn nữa lại thêm bản năng kính sợ Cây Sinh Mệnh, nữ thần nhện chỉ mới chạm chân lên giàn tế đã bị nhánh cây vàng kim bắt được.

.
Tu vốn định bắt sống nữ thần nhện, nhưng ngay khi ả bị nhánh cây quấn lại, một tia sáng phá vỡ hư không, lấy một khí thế ngoan độc xuyên thủng đầu nữ thần nhện. Óc trắng phun đầy đất, mọi người quay đầu lại, phát hiện Corellon vẫn chưa chết — không biết loại thù hận kia lớn đến mức nào mà có thể khiến chủ thần Tinh Linh gắng gượng giương cung lên và bắn ra mũi tên đó.

.
Thấy nữ thần nhện chết trong tay mình, Corellon mỉm cười khoái trá rồi ngã xuống đất. Nàng hóa thành những đốm sáng và tan đi. Không đợi mọi người kinh hoàng, cây cối xung quanh bắt đầu héo rũ, nơi này sẽ sụp đổ ngay thôi.

.
Chủ thần Tinh Linh đã chết, khi nào trạm gác còn ở đó thì nàng ta sẽ không xuất hiện. Mùi vị phải trơ mắt nhìn thông tin bay đi không còn lời nào để miêu tả, Đỗ Trạch bị Tu kéo vào cột sáng, mãi đến khi rời khỏi, thanh niên tóc đen vẫn nhìn về nơi mà chủ thần Tinh Linh đã biến mất với cặp mắt ngơ ngàng.

79. Chương 79

Thần tháp: Hành khúc cuồng bạo

Trong tình huống thế nào thì bị một người lạ gọi tên của kẻ khác?

A. Bạn và kẻ đó có bộ dáng giống nhau.

B. Bạn và kẻ đó có vài nét giống nhau.

C. Bạn chính là kẻ đó.

Đỗ Trạch suy nghĩ, từ khi nghe được tiếng “phụ thần” từ Corellon, độc giả ngốc nghếch vẫn luôn chìm trong trạng thái ngẩn ngơ. Cậu muốn biết tin tức về Thần Sáng Thế, thế mà không ngờ rằng lại đạt được một tin động trời. Để làm rõ suy nghĩ, Đỗ Trạch liệt ra đủ khả năng. Căn cứ vào phản ứng khi ấy của Corellon, Đỗ Trạch loại trừ khả năng đầu, nếu thật sự bộ dáng của cậu giống với Thần Sáng Thế, vậy thì ngay khi chạm mắt cậu, Corellon đã phải kêu lên từ “phụ thần” đầu tiên rồi.

Phỏng đoán thứ hai, Đỗ Trạch cảm thấy nó gần với sự thật nhất, có thể cậu có vài nét tương tự với Thần Sáng Thế, hoặc là phong cách, hoặc là hơi thở, hoặc là chỗ nào đó. Nếu bị chủ thần Tinh Linh nhận nhầm thành phụ thần, vậy thì cái chỗ tương tự đó chắc chắn phải rất đặc biệt, chỉ phụ thần mới có. Từ phỏng đoán này có thể suy ra thêm, cậu thật sự có liên quan đến Thần Sáng Thế. Biết đâu một ngày nào đó, tên BOSS đứng sau màn lại nhảy ra nói với cậu rằng: “Thật ra ta là ba của cậu!”

... NOOOOOOOO!! !

Cái phỏng đoán quá kinh hồn đó đã khiến đầu óc tên ngốc quay cuồng. Đỗ Trạch rối loạn chuyển sự chú ý qua khả năng thứ ba. Phỏng đoán này không phải tự sướng đâu, chân tướng thoát nhìn luôn là điều không có khả năng nhất, Đỗ Trạch liệt nó ra — ngay cả chuyện xuyên không phản khoa học mà cậu còn thực hiện được, biết đâu ngày nào đó cậu lại xuyên đến thuở sơ khai của thế giới này, trở thành Thần Sáng Thế; nếu đã là Thần Sáng Thế, việc thay đổi về ngoài đối với cậu không phải là việc gì quá khó... Tại sao càng nói càng cảm thấy đây là chân tướng nhỉ? Độc giả ngốc nghếch bắt đầu yy đáng xấu hổ, cái danh Thần Sáng Thế này nghe có vẻ rất kiêu ngạo và oai phong —

Khóe mắt liếc qua Tu phía bên, nhân vật chính chân thật đang ở đây, cho dù là BOSS chung cực, điều duy nhất có thể làm bây giờ là...

Manh chủ, chúng ta làm bạn được không!

BOSS trâu bò ra sao thì cuối cùng vẫn bị nhân vật chính đẩy ngã, lúc này mà còn không ôm đùi thì phải chờ đến khi nào nữa? Đỗ Trạch thấy rằng, nếu cậu thật trở thành BOSS cuối, manh chủ vẫn sẽ đẩy ngã cậu, về phần đẩy ngã thế nào thì...

Ha ha.

Đỗ Trạch rất muốn che mặt lại, mỗi lần cậu nghiêm túc tự hỏi vấn đề gì đó thì y như rằng sẽ suy diễn đến một điểm không thể quay đầu. Hiện giờ có rối rắm thế nào đi nữa cũng không ra được kết luận, người duy nhất biết rõ sự việc là Corellon đã được thay đổi, Đỗ Trạch đành phải ký thác hy vọng vào những phó bản tiếp theo. Tầng kế mà là phó bản Thiên tộc thì tốt rồi, thần Quang Minh ngạo kiêu đó chắc chắn sẽ tuồn ra được một lượng thông tin quý giá.

Lúc này, đoàn người Đỗ Trạch và Tu đã quay trở về đại sảnh tròn, tượng đá xung quanh đã hiện lên năm cái. Đỗ Trạch quét mắt một vòng rồi đặt hết lực chú ý lên người Tu. Tu hiện đang nghe Rachel báo cáo về quân đoàn sấm sét, bởi vì bất ngờ hội ngộ nơi cây sinh mệnh, không chỉ nhân số đội ngũ được mở rộng, mà thông tin về thần tháp cũng thu được một lượng lớn.

Nghe một chập, Đỗ Trạch chỉ thấy cái lạnh run dâng lên từ lòng bàn chân. Căn cứ theo mô tả của Rachel, 300 người quân đoàn sấm sét tổng cộng có 50 tiểu đội, nhân số bỏ mình lên tới một nửa, còn lại đều là những Ma tộc có thực lực Võ Thần cao cấp hoặc là Pháp Thần cao cấp, thần tháp tàn khốc là thế. Nghe được những việc mà quân đoàn sấm sét đã trải qua, Đỗ Trạch mới phát hiện nhờ có Tu dẫn đầu, kẻ leo tháp như họ thoải mái đến bao nhiêu. Nhìn lại các phó bản đã vượt qua, ở phó bản Ma tộc, nếu như không có Tu, để đánh tới cửa Baal ít nhất phải mất một tháng hoặc lâu hơn, huống chi là còn đứng vững trước đòn tấn công khủng bố của Baal. Cả đại lục cùng lắm chỉ có vài ba người là làm được điều đó.

Phó bản Vong Linh thì họ qua rất dễ dàng, nhưng với quân đoàn sấm sét thì lại khác, mấy chục vạn Vong Linh cuối cùng mới là cái khó nhất của phó bản. Bởi vì Nhân tộc bị Vong Linh áp chế đã bắt đầu phản công. Một khi số lượng Vong Linh trong tay kẻ leo tháp đạt ngưỡng tám mươi vạn, thần điện Quang Minh sẽ huy động mười hai đoàn kỵ sĩ Quang Minh, họ chính là “khắc tinh tuyệt đối” của Vong Linh — bất kể là Vong Linh gì, dưới một cú tấn công của họ đều phải chết. Có đoàn kỵ sĩ Quang Minh tham gia trận chiến, nếu kẻ leo tháp không biết cách điều hành quân đội, Vong Linh trong tay họ sẽ ngày một ít đi. Một khi số Vong Linh thấp hơn 50 vạn, thần tháp sẽ quyết định họ thất bại.

Đột nhiên, Đỗ Trạch cảm thấy việc họ có thể gặp lại Rachel ngay khi đó thật sự là quá may mắn, vượt qua ải khó khăn nhất của bộ phận đi đánh BOSS. Lúc đầu với Louis, so với lần thắng không rõ ràng của Tu, có thể nói quân đoàn sấm sét đã phải rất gian khổ mới qua được, họ hy sinh đến người cuối cùng mới đạt được kết quả đồng quy vu tận với Louis. Về phó bản Nhân tộc, dường như cả một tiểu đội sấm sét họ cũng không gặp được, Đỗ Trạch luôn có cảm giác là tiểu đội sấm sét tiến vào phó bản vẫn còn bị nhốt trong đó. Phó bản Nhân tộc tuy không có lực sát thương, nhưng nó lại có thể vây khốn kẻ leo tháp — nếu không tìm được đáp án giống với nhân sư, bất cứ ai cũng không được rời khỏi cung điện tri thức. Đỗ Trạch không thể không cảm thán, may là lúc đó họ gặp Antonio...

Đỗ Trạch bỗng dẫn người ra, một suy nghĩ nảy lên khiến tay chân cậu lạnh lẽo. Lần đầu là trùng hợp, lần hai là may mắn, vậy còn lần ba, thậm chí là lần bốn thì sao... ? Gặp Rachel ở phó bản Vong Linh, gặp Antonio ở phó bản Nhân tộc, ở phó bản Long tộc, tuy Đỗ Trạch không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng quả thật Tu đã lấy được thông tin rất quan trọng; về phó bản Ma tộc và Tinh Linh, đều nhờ vào thân phận Tu mới giảm bớt phần nào khó khăn. Dù ở tầng nào của thần tháp, họ đều nhận được phúc lợi rất đúng lúc:

hoặc là gặp trúng người thích hợp, hoặc là nhờ thân phận Tu và thu hoạch được chỗ tốt, vậy nên họ mới leo tháp thoải mái như thế. Coi bộ, dường như có thứ gì đó luôn luôn giúp đỡ họ, nói đúng hơn là giúp đỡ Tu trở thành thần tối cao.

Từ tiến độ leo tháp của quân đoàn sấm sét, tiểu đội có vẻ tinh anh nhất cho đến nay cũng chỉ vượt được hai tầng thần tháp, đổi lại là toàn quân bị diệt. Cứ cho là Đỗ Trạch phóng đại cũng được, kẻ leo tháp hiện nay cũng lắm chỉ tới tầng ba hoặc bốn của thần tháp thôi, vượt qua tầng năm như Tu thì tuyệt đối không có. Nếu tiếp tục tình hình này, Đỗ Trạch chẳng chút nghi ngờ người đầu tiên lên đỉnh tháp và trở thành thần tối cao chính là Tu.

Vì có sự đối lập, mới phát hiện thần tháp tàn nhẫn với người khác thế nào, lại khoan dung với Tu ra sao.

Kể về những phó bản đã thông qua xong, Rachel bắt đầu giảng giải thông tin về phó bản mới. Tượng đá mà họ chưa đạt được phân biệt là Chu Nho, Thiên tộc và Thú tộc. Phó bản Chu Nho đã biết trước là di tích Chu Nho, phó bản Thiên tộc thì vẫn còn mơ hồ vì chưa có tiểu đội sấm sét nào thông qua phó bản Thiên tộc. Đỗ Trạch nghĩ, những Ma tộc đó chắc đã bị thần Quang Minh giận chó đánh mèo rồi. Bởi vậy, phó bản đáng nói hiện giờ là Thú tộc. Một Ma tộc tên là Gary báo rằng, y là người duy nhất còn sống của tiểu đội sấm sét, bởi vì những đồng đội còn lại đã bị y... giết chết.

“... Sau khi bọn ta chọn ra năm đồng đội thì gia nhập chiến trường. Lúc bước vào, bọn ta thấy rất nhiều kẻ leo tháp khác, tất cả mọi người đều bị nhốt trong chiến trường. Cả chiến trường là vùng cấm ma thuật, một khi hành khúc cất lên, các đội ngũ sẽ tấn công lẫn nhau.” Gary nói từ tốn: “Thoạt đầu, bọn ta chưa phát hiện ra vấn đề gì với hành khúc, chỉ thấy tâm huyết và sức mạnh sục sôi, tính chiến đấu bị kích thích. Thời gian trôi qua, khoảng ngắt của hành khúc càng ngày càng ngắn lại, thời gian duy trì thì ngày một dài hơn, dần dần, bọn ta đánh mất lý trí.”

“Khi ta khôi phục hoàn toàn, mọi chuyện đã kết thúc.”

Đỗ Trạch lặng người nghe cái gọi là kết thúc từ miệng Gary. Y tỉ mỉ báo từng cái tên của đồng đội đã chết trong tay mình cho Rachel. Cho dù Ma tộc có thiên tính tàn nhẫn, nhưng sắc mặt trắng bệch của Gary đã chứng minh rằng y cũng rất đau đớn khi tự tay giết chết đồng đội. Xét từ phương diện này, phó bản Thú tộc có thể xem là phó bản tàn ác nhất. Đỗ Trạch chân thành kỳ vọng rằng họ sẽ không phải đối mặt với phó bản Thú tộc ngay tức thì, nhưng...

Thật sự là sợ cái gì thì được cái đó, muốn cái gì thì mất cái đó.

Đỗ Trạch cầm nín nhìn bộ lạc được thần tháp mô phỏng trước mắt, đây là một bộ lạc Thú tộc điển hình, lối thoát cũng nằm ngay ở đây. Qua lời kể của tù trưởng bộ lạc và Gary, Tu phải chọn ra năm đồng đội để cùng tham gia vào chiến trường. Những người còn lại sẽ ở đây chờ đợi kẻ thắng trở về. Không nhất định phải chọn người từ những kẻ leo tháp, chiến sĩ Thú tộc trong bộ lạc cũng có thể trở thành đồng đội, coi bộ là do thần tháp chuẩn bị để trợ giúp cho những kẻ leo tháp đơn độc.

Tu nhìn lướt qua mọi người, cuối cùng dừng mắt tại người Đỗ Trạch. Đã biết được độ hiểm ác của phó bản Thú tộc, cho dù không tình nguyện tách khỏi Đỗ Trạch, Tu cũng không thể dẫn Đỗ Trạch theo được. Sau khi xác định người chờ nơi bộ lạc an toàn tuyệt đối, Tu chọn ra bốn chiến sĩ Thú tộc — Vốn Tu định

chọn hết chiến sĩ Thú tộc, nhưng Ma tộc duy nhất còn sống lại tự nguyện xin gia nhập. Suy xét đến kinh nghiệm mà Gary có được, Tu ngầm đồng ý.

“Tu đại nhân, xin ngài hãy yên tâm.” Chị em Ma tộc lo lắng nói.

“Đừng lo, ta sẽ bảo vệ tiểu chủ nhân.” John cười trấn an, thân là một con rối máy, John không được tính vào nhân số, bởi vậy nó cũng có thể gia nhập đội ngũ.

Rachel đứng bên dẫn dò Gary phải bảo vệ Tu cho tốt. Tu vươn tay dè cổ tên ngốc nhà mình, cúi người hôn lên vành tai mềm mại của Đỗ Trạch.

“Chờ ta trở về.”

Đỗ Trạch chợt thấy tai lạnh lạnh, và rồi thứ cảm giác mát lạnh như bạc hà đó lại nhanh chóng nóng lên, tốc hành tới ngực cậu. Cậu bưng lỗ tai đỏ bừng, ngẩng đầu trông theo hình dáng đã đi xa của Tinh Linh tóc trắng. Cánh cửa gỗ to lớn của bộ lạc như đuổi Tu đi, đoàn người Tu rời khỏi cũng là lúc nó thông thả khép lại.

Đỗ Trạch nhìn cánh cửa đã đóng, chẳng biết sao trong lòng lại dâng lên một cơn bất an mãnh liệt.

Thần tháp dải ngọc những người ở lại rất tốt, trong bộ lạc cái gì có nấy, Đỗ Trạch thậm chí còn tắm một chút. Nằm trên chiếc giường mềm mại, Đỗ Trạch ngẫm nghĩ, người cần nghỉ ngơi nhất lại không ở đây. Cậu nhìn đôi tay mình, kể từ lúc bước ra khỏi pho bản Tinh Linh thì không còn xuất hiện tình huống ảo ảnh nữa, nhưng nỗi bất an trong Đỗ Trạch vẫn chưa vơi được phần nào, cậu luôn có một cảm giác rằng thời gian của mình không còn nhiều.

Thú tộc trong bộ lạc đều do thần tháp mô phỏng ra, chỉ được quy định hình thức hành vi, chứ không thể nói chuyện với nhau. Đỗ Trạch dạo một vòng quanh bộ lạc, cảm nhận bức tường gỗ đồ sộ ngăn cách giữa cậu và chiến trường, đừng nói đến hành khúc có thể làm người ta phát cuồng, ngay cả một tiếng chém giết cũng chẳng thể nghe được. Vì thế, Đỗ Trạch đành phải ngồi trước cửa lớn xòe tay đếm ngày. Cậu không hề lo cho Tu, dù là sức mạnh bản thân của manh chủ, hay là sức mạnh tương trợ rõ ràng đó, mọi thứ đều bảo đảm rằng kẻ thắng cuối cùng nhất định là Tu, cậu chỉ việc chờ đợi mà thôi.

Vào ngày thứ mười, độc giả đã đợi được nhân vật chính của mình. Tuy Đỗ Trạch biết Tu sẽ thắng trận, nhưng cậu lại không đoán được chiến thắng đó sẽ thâm đến mức nào.

Cánh cửa to lớn chậm rãi mở ra, Đỗ Trạch mới vừa vui sướng đứng lên, mùi hương lan tỏa ra từ khe cửa đã khiến cậu phải sững sờ. Mùi máu tươi nồng nặc, gay mũi bị gió thổi tới, không chỉ không tản ra mà còn tích tụ lại, xộc vào khoang mũi mọi người. Khi cửa gỗ rộng mở, Ariel bịt chặt miệng, More nhướng mày, chị em Ma tộc ôm chặt lấy nhau, đến cả Rachel quen cảnh máu me cũng không thể không dao động.

Khung cảnh sau cánh cửa lớn phô bày trước mắt mọi người, một địa ngục máu thịt. Cả khung cảnh chỉ có thể dùng từ thịt để hình dung. Xung quanh, tứ chi rơi vãi xoắn thành một khối, đỏ trắng đan xen, máu

chảy thành sông. Đỗ Trạch nhìn những thi thể đó, nước bọt nghẹn nơi cổ. Những thi thể đó sẽ không biến mất, vì họ không phải vật mà thần tháp mô phỏng, họ chính là sinh linh thực thụ. Từ trang bị và tư thế của thi thể, có thể thấy mỗi một sinh linh đều chết trên tay người cùng đội.

Mùi máu tươi nồng nặc gần như xông cả đôi mắt, Đỗ Trạch gắng sức trừng mắt, ép buộc mình phải nhìn vào núi cây biến máu khùng bố đó để tìm được người trong lòng. Sau đó, cậu thấy nhân sư tóc đỏ đứng trên đồng thi thể. Lúc này Tu đã ở trong hình thái Thú tộc, không những thế còn thú hóa được một nửa, có thể thấy rất rõ trên mặt, trên cánh tay hắn nổi lên thú văn màu đỏ. Hắn giơ cao tay bóp cổ một người, chiếc đuôi sư tử thông xuống, phe phẩy trông rất sung sướng.

Sự kinh ngạc tràn đầy mắt Đỗ Trạch, bởi vì người trong tay Tu lúc này không ai khác chính là Gary! Gương mặt Ma tộc đó trương đến đỏ bừng, máu nhỏ giọt từ người y đáp xuống mặt Tu, nhuộm đầm nụ cười đầy thú tính trên môi Tu.

“Đó là... điện hạ?”

Rachel chần chờ hỏi. Tai Tu giật giật, dường như bị tiếng nói của Rachel đánh động, hắn quay đầu lại, lộ ra cặp mắt vàng sắc. Ánh mắt nọ quét về phía mọi người, cuối cùng dừng nơi Đỗ Trạch. Bỗng chốc, Đỗ Trạch như thấy mình bị một con mãnh thú rình rập.

“Cẩn thận...” Một giọng nói mỏng manh phát ra từ trong đồng thi thể, Đỗ Trạch phát hiện đó là John chỉ còn lại nửa người, nó đang cảnh báo cho họ: “Tiểu chủ nhân đã mất lý trí —— ”

Anh không nói tiểu sinh cũng dư biết! QAQ

Đỗ Trạch trơ mắt nhìn Tu ném xác Gary sang một bên và bước về phía cậu. Lúc này cậu trông như một con mèo đáng thương không thể nhúc nhích.

Nhưng ngay sau đó, thần thú giáng xuống đã cứu vớt độc giả khỏi bức bối hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng. Gruumsh dẫn theo vài thần thú khác, khi thấy chiến trường đã hóa thành địa ngục, đôi mắt chủ thần Thú tộc lóe lên một chút kinh dị.

Thần thú xuất hiện thu hút sự chú ý của Tu. Tu nhìn Gruumsh cầm đầu đoàn Thú tộc, hắn liềm liềm móng vuốt, giống như một người thợ săn đang vận sức chờ phát động. Không đợi Gruumsh mở miệng, Tu co đôi chân đã thú hóa, như một chiếc tên rời cung lao tới Gruumsh.

“Ư... !”

Gruumsh dùng giáo để đón đỡ, nhưng lại bị va mạnh vào. Mặt đất lấy hai người làm tâm bắt đầu nứt toát ra và lún xuống, tạo thành một vết rạn hình mạng nhện rất lớn. Điều này như một tín hiệu mở đầu cuộc chiến, tiếng trống vang lên từ bốn phía càng lúc càng mạnh, mỗi một âm “tùng, tùng, tùng” đều như choảng vào tim người ta. Khi đã hòa với nhịp đập của tim, tiếng trống vỗ ngày một nhanh hơn, huyết mạch ngày

một dâng trào. Đỗ Trạch không thể không đề trái tim đang nảy lên từng đợt của mình, dòng máu di chuyển gia tốc làm toàn thân nóng lên, gào thét như muốn phát tiết, muốn hủy hoại thứ gì đó.

Gruumsh nhìn chăm chăm đôi mắt thú vàng kim sát rạt đó, y cắn chặt răng nanh, gân xanh nổi lên và bắt đầu thú hóa. Thú vẫn trườn lên thái dương Gruumsh, cây giáo nắm trong tay cũng dần trở nên sắc nhọn. Chủ thần Thú tộc gào thét muốn hất văng Tu đang đè trên người mình. Tu mượn lực của Gruumsh nhảy ra sau, không phải hấn tha cho Gruumsh, mà là để tránh né những cú tấn công đến từ thần thú khác.

Tất cả thần thú đều đã cuồng hóa trong hành khúc, họ bao vây Tu, bắt đầu thế trận đoàn chiến mà Thú tộc am hiểu nhất. More và Rachel không chần chờ gì nữa mà gia nhập vào cuộc chiến, nhưng so với các thần thú hợp tác ăn ý với nhau, chưa nói đến việc More và Rachel có ăn ý hay không, họ còn phải tránh né những đòn công kích của Tu. Giờ Tu đã hoàn toàn cuồng hóa, hấn không phân rõ địch ta, chỉ biết tấn công một cách thô bạo.

Xử lý xong hai thần thú, More và Rachel cũng không vì thương tích mà rời khỏi trận chiến. Lúc này chiến trường chỉ còn lại chủ thần Thú tộc Gruumsh cùng với hai thần thú liên thủ tấn công Tu. Tu không thêm để ý việc đối phương lấy nhiều đánh ít, nụ cười trên mặt vẫn thản nhiên, ngạo nghễ. Dưới sự liên thủ của ba thần thú, mới đầu Tu còn hơi bị lép vế, nhưng dần dà, sự nghịch chuyển chí mạng xuất hiện.

Hành khúc vang dội chưa ngừng lại lần nào, dưới kích thích đó, trình độ cuồng hóa của tất cả Thú tộc đã đi đến bước cuối, càng lúc càng đánh mất lý trí. Trong một thoáng, một thần thú gào thét, đột ngột xoay người tóm lấy đồng đội ở cách mình không xa; thần thú bị tập kích cũng rống giận, không chút do dự liều mạng với thần thú kia. Đỗ Trạch ngơ ngác nhìn sự việc đang diễn ra, nhìn thần thú ngoạm cổ đồng đội, nhìn thần thú bị ngoạm giương móng vuốt móc tim đối phương, nhìn hai thần thú đó chết trong tay đồng đội của mình, cả khung cảnh đó trông vừa buồn cười lại vừa quái đản.

Đỗ Trạch chợt thấy một cơn lạnh buốt dâng lên trong người, chứng kiến tình cảnh này, cậu loáng thoáng biết được nguyên nhân suy bại của Thú tộc.

Thú tộc trả lý trí, lấy cuồng chiến.

Có vết xe đổ của Tinh Linh tộc, Đỗ Trạch nghe thứ hành khúc cổ động kia, một suy nghĩ không thể tránh khỏi nảy lên — việc này không phải là kiệt tác của Thần Sáng Thế chứ?

Người biết hết tất cả chỉ có chủ thần Thú tộc, nhưng lúc này, y đang bận chiến đấu với Tu. Bên trên biển thây, hai con mãnh thú đấu đá nhau — đó thật sự là hai con dã thú, Gruumsh đã thú hóa hoàn toàn lao vào cắn xé Tu, móng vuốt sắc nhọn chực cắm vào tim đối phương.

Khi Tu đón một cái, Gruumsh định nghiêng người né tránh nhưng lại bị thứ gì đó ngăn cản. Đó là John, con rối máy chỉ còn nửa người tóm chặt chiếc đuôi của chủ thần Thú tộc, linh kiện do bị chấn động mà rơi xuống lả tả. Trong một trận đấu, chỉ một chút tạm dừng cũng là một nhát chí mạng, Tu ngoạm lấy cổ Gruumsh, không chút do dự cắn đứt động mạch chủ của y.

Cơ thể cao lớn của Gruumsh đổ ầm xuống biển mây. Trong bộ lạc đằng sau Đỗ Trạch xuất hiện một cột sáng đỏ, nhưng không một ai chú ý đến nó, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm dã thú xinh đẹp đứng ngạo nghễ trên núi mây. Mái tóc mềm mại màu trà phát phơ trong gió, cặp mắt vàng kim giống sư tử khê nheo lại, hấn bỗng nhảy xuống khỏi núi mây, bước chân tao nhã tiến lại gần con mồi của mình.

.

Đối với dã thú càng lúc càng đến gần, dù biết đó là Tu, Đỗ Trạch vẫn xấu hổ khi cảm thấy chân mình nhũn ra. Đó là bản năng sợ hãi của mọi sinh vật khi đối diện với mãnh thú, huống hồ Tu còn đang trong tình trạng chưa biết là có “bình thường” hay không.

.

Ánh mắt sắc bén sáng ngời, rất thấu đáo, nhưng lại thiếu đi sự lý trí.

.

Động vật to lớn thuộc họ mèo đứng trước mặt Đỗ Trạch, phần tóc mai bên gò má của hấn còn thấm vết máu đỏ tươi. Nếu không nhờ vào thói quen mặt than của tên gốc nào đó, ngay khi dã thú dí sát vào mình, Đỗ Trạch đã khóc lóc thảm thiết rồi. Cậu còn có cảm tưởng rằng giờ mình đang tham gia vào một bữa cơm KFC sang trọng.

.

Ai cũng không dám lên tiếng, sợ kích thích đến con dã thú nguy hiểm mà xinh đẹp đó.

.

Dưới cái nhìn chăm chú của đôi ngươi vàng, Đỗ Trạch run rẩy vươn tay, bản thân cũng không biết mình phải phản ứng kiểu gì.

.

“Tu... ?”

.

Tu nghiêm túc nhìn Đỗ Trạch hồi lâu, đột ngột gục đầu xuống, hấn ngửi ngửi đầu ngón tay Đỗ Trạch, sau đó thì dùng mặt cọ qua cọ lại.

.

Tóc mai mềm mượt lướt qua mu bàn tay Đỗ Trạch, lông xù rất mịn. Chẳng biết tại sao, Đỗ Trạch lại thả lỏng hoàn toàn, không còn chút sợ sệt nào nữa. Không đợi Đỗ Trạch mở miệng, cậu đã nghe thấy tiếng la hoảng hốt của Verl, rồi thì cổ áo chợt căng ra. Lúc lấy lại tinh thần thì cậu đã bị Tu cắn cổ nhấc lên.

.

Con thú ngậm Đỗ Trạch, không chút lưỡng lự lao thẳng vào cột sáng đỏ. Thoạt đầu, Đỗ Trạch chỉ thấy một màu đỏ rực rỡ, cuối cùng thì đổi thành một cảnh sắc thép màu xám — ngay mới nãy thôi, Tu mang cậu về lại đại sảnh tròn, không chút thời gian ngừng nghỉ đã lại nhảy vào cánh cửa. Vì thế, họ đến di tích Chu Nho.

.

... What?!

80. Chương 80

Thần tháp: Di tích Chu Nho

.

Trong phạm vi có thể nhìn thấy được toàn là màu kim loại, thành phố sắt thép được những quả cầu sáng soi tỏ như ban ngày, cảnh tượng quen thuộc này làm Đỗ Trạch mau chóng nhớ lại cái tên của nó — Di tích Chu Nho.

Giữa quảng trường hình tròn trước mắt có một đám Chu Nho sắt. Thấy Tu và Đỗ Trạch đến, đám Chu Nho sắt đó đột nhiên “sống” lại. Chúng hào hứng khua chiêng gõ trống, một làn khói hiện lên cùng với dòng chữ “Hoan nghênh tiến vào ‘Gia viên’, đây là vương quốc Chu Nho” hiện trên đỉnh đầu chúng. Một Chu Nho sắt trong số đó lấy ra một vật, tay vươn tới như muốn đưa cho họ. Đó chắc hẳn là một mẫu linh kiện lớn, Đỗ Trạch cảm thấy nó quá đỗi quen thuộc, dường như đã thấy ở đâu đó.

Sau màn chào đón nồng nhiệt, tất cả Chu Nho sắt lại trở về là những bức tượng, chỉ còn làn khói lửa vẫn tỏa sáng lấp lánh trên quảng trường. Những thứ này không phải ma pháp, mà là một màn diễn được thực hiện bởi kỹ thuật công nghệ. Lúc trước, khi Tu bị nhốt trong Cửa Trí Tuệ để học luyện kim, John đã dẫn Đỗ Trạch tham quan quảng trường này — nơi này là “hạt” ngọn nguồn của cây sinh mệnh Kabbalah, đại biểu cho “Vương quốc”, cũng chính là cửa vào nội thành Chu Nho. Khi đó, Đỗ Trạch cũng đã được thưởng thức màn biểu diễn truyền thống của tượng sắt. Chỉ khác ở chỗ là không có chi tiết Chu Nho sắt đưa thứ đó ra trước mặt họ, coi bộ đó là nội dung mà Thần tháp tự động thêm vào.

Tuy đã tới được nơi khá quen thuộc, nhưng Đỗ Trạch vẫn không thoải mái, nguyên nhân rất đơn giản, đó là do con dã thú đang ngoặm lấy cậu đằng sau, xinh đẹp nhưng lại mất đi lý tính. Đỗ Trạch cảm nhận được hơi thở nóng rực mà Tu phả vào gáy mình, nó như một ngọn núi lửa sắp bùng nổ. Tên gốc không biết nên lo lắng cho đám người Rachel bị bỏ lại, hay là nên lo cho bản thân sắp bị biến thành bữa tối McDonald siêu giá trị. Cơ thể bỗng dưng nặng nề, Tu đang cắn cổ cậu thì chợt ngừng đầu lên. Đỗ Trạch nhìn con đường phía trước, nơi đó vang lên những tiếng bước chân “bình bịch”, hai đốm sáng xanh hiện lên nơi cuối đường, một con rối máy cao lớn một sao từ từ bước tới.

“Tích —— phát hiện sinh mệnh X2; tiến hành xác nhận chủng tộc, tích —— không phải Chu Nho tộc; tiến hành xác nhận phe cánh, tích —— không thể phân biệt; tiến hành xác nhận tổng hợp...”

Không đợi câu nói hoàn tất, nó đã bị Tu phá hủy một cách thô bạo, linh kiện vung vãi dưới đất. Hai bên trái phải con đường cũng loáng thoáng vang lên tiếng bước chân của máy móc. Tu cắn tên gốc nhà mình vọt thẳng vào giữa đường. Dã thú chạy băng băng trên con đường kim loại, đột ngột nhảy lên một ban công cao ngất rồi cúi người chui vào phòng. Đây chắc hẳn là nơi làm việc dở dang của một Chu Nho, linh kiện lắp ráp và công cụ tán loạn khắp sàn nhà, xung quanh có thể thấy được những tác phẩm hoàn thành lẫn chưa hoàn thành. Trong không khí thoang thoảng mùi dầu máy.

Tu quét bay một mảng linh kiện dưới đất, chừa ra một không gian để nằm xuống, im lặng ẩn nấp, chỉ có đôi tai thú là thỉnh thoảng chuyển động. Nơi ngã tư đường, những con rối máy đi ngang qua ban công. Chúng chỉ tuần tra trên đường phố và quảng trường ở di tích Chu Nho chứ không tiến vào nhà. Đợi những cỗ máy đó đi xa, Tu nói lảng hàm răng nhọn thả Đỗ Trạch ra.

Đỗ Trạch ngồi phịch xuống đất, bản năng hoảng sợ ăn sâu vào gen đã khiến cậu phải xoay phát người lại đối mặt với Tu. Con sư tử xinh đẹp đó kề sát cậu, đôi mắt vàng kim phát ra thứ ánh sáng ma quái trong màn đêm, đồng tử vừa to vừa tròn chỉ phản chiếu hình bóng của Đỗ Trạch, tập trung đến mức như muốn nhốt thanh niên tóc đen đó vào sâu bên trong.

Tu nhìn Đỗ Trạch chăm chăm, không chút che dấu dục vọng của mình với Đỗ Trạch, cái loại dục vọng cắn nuốt vô cùng thuần túy, gần như chỉ theo bản năng.

.

Trong một thoáng, Đỗ Trạch như bị chặn đứng hô hấp, cảm giác hoảng loạn và ngạt thở chất đầy lòng, sự sợ hãi bị xem nhẹ cả một chặng đường chưa từng rõ ràng như lúc này —— lúc ở Long đảo, cậu cũng bị Tu đang đánh mất kiểm chế lôi tới một chỗ, sau đó...

.

Tu cúi đầu, bày ra tư thế sẵn mồi. Ngay giây phút đối phương bỏ nhào tới, Đỗ Trạch nhắm nghiền mắt theo phản xạ.

.

Bộ lông mềm mượt lướt qua mặt mang đến cảm giác ngứa ngáy, phải chăng đó là tóc mai? Đỗ Trạch nhanh chóng bác bỏ phỏng đoán của mình, bởi vì cậu không hề bị đè ngã xuống đất, mà rơi vào một cái ôm ấm áp thân thuộc.

.

“Tại sao em lại sợ?”

.

Thanh âm trầm thấp khàn khàn, hơi thở nóng rực phả vào tai Đỗ Trạch. Đỗ Trạch kinh hoàng ngược mắt lên, chẳng biết Tu quay về hình người từ lúc nào, có thể là vừa mới đây, mái tóc dài đỏ rực như dòng dung nham tuôn ra vắt trên người, thú văn đỏ sậm lượn lờ trên làn da màu lúa mạch. Đỗ Trạch chỉ có thể ngạc nhiên đối mặt với Tu, cặp mắt vàng kim để lộ thú tính man rợ, nhưng cũng rất dịu dàng.

.

“Ta đã nói rồi, sau này sẽ không xảy ra chuyện đó nữa.”

.

Tu kéo Đỗ Trạch vào lòng, ôm chặt lấy, ngay cả đuôi cũng quấn quanh hông Đỗ Trạch, như một con dã thú đang che chở cho con mình. Đỗ Trạch tựa cằm lên vai Tu, hai người dính chặt vào nhau, cậu còn cảm nhận được biên độ phập phồng nơi ngực đối phương, cũng có thể cảm nhận được cơn dục vọng sắp sửa bạo phát.

.

[Xin lỗi.] Thanh niên tóc vàng trong trí nhớ mỉm cười: [Sau này sẽ không xảy ra chuyện như thế nữa.]

.

Vì thế, Tu đã thật sự làm được. Cho dù đã tiến vào cuồng hóa, hắn vẫn rất cẩn thận, nơm nớp lo sợ khắc chế bản thân, để Đỗ Trạch trở thành lý trí của mình.

.

—— Không thể để người đó sợ hãi, không thể để người đó bị thương tổn.

.

Việc này đã sớm khắc vào bản năng, chứ không còn liên quan gì đến lý trí nữa.

.

Khó có thể dùng lời nói để mô tả tâm tình Đỗ Trạch lúc này, có ngạc nhiên, có cảm động, nhiều nhất là cảm giác chua xót chiếm đầy trái tim. Người đó ôm cậu, tựa như một con chó lớn muốn làm nũng nhưng lại sợ chủ nhân chán ghét. Dù có chút không hợp lý, nhưng Đỗ Trạch lại cảm thấy man mác rất đáng thương lẫn... đáng yêu? Tên gốc bổng nhiên nảy sinh mong muốn vươn tay xoa đầu đối phương.

.

Đầu ngón tay chạm vào một mảng lông mềm mại, khi Đỗ Trạch lấy lại tinh thần, tay cậu đã đặt lên đầu Tu, ngay ở cái tai tròn tròn của con sư tử đó. Khi bị chạm vào, tai Tu bỗng run lên, quơ quơ trông có vẻ rất ngứa ngáy, không biết là đang tránh né ngón tay của Đỗ Trạch hay là đang cọ vào lông bàn tay cậu. Cuối cùng, nó vẫn rũ xuống một cách phục tùng, dán lên đầu.

.

Từ yết hầu Tu phát ra tiếng gầm gừ khe khẽ, như một tiếng kêu lời kéo Đỗ Trạch đang bị chiếc tai thú hấp dẫn. Khi Đỗ Trạch ý thức được hành động vừa rồi của cậu đáng chết ra sao, cậu đã bị Tu đè xuống đất. Thú tộc kia cọ cọ lên người cậu, bắp đùi rắn chắc nóng sôi trượt qua trượt lại.

.

“Chúng ta làm được không?”

.

Tu cảm nơi đã nổi lên phản ứng vì bị cọ của Đỗ Trạch, cặp mắt vàng tỏa sáng, như một con mèo vờn quanh chủ nhân để làm nũng.

.

“Được rồi ~”

.

... Tình huống này rồi mà tiểu sinh còn từ chối được chắc!

.

Nhờ có thị lực cực tốt mà Tu đã thấy được động tác gật đầu nhẹ đến không thể nhẹ hơn của tên ngốc nhà mình. Đôi tai hần phe phẩy, sau đó hưng phấn vểnh lên. Tu liếm một cái lên khóe môi Đỗ Trạch, như đang nếm thử độ ngon của con mồi trước khi ăn, kết quả rõ ràng là làm hần vừa lòng vô cùng, vì thế con thú đó bắt đầu hưởng dụng con mồi của mình một cách chậm rãi.

.

“Xoạt ——”

.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Trạch nhìn thấy quần áo mình biến mất triệt để như thế, ngay cả tai nghe cũng khó lòng tránh khỏi. Trong những mảnh vải nhỏ bay tán loạn, Tu nở nụ cười đầy dã tính, cặp răng nanh nhọn lộ ra mang theo một cảm giác như muốn cắn xé con mồi. Hần cúi người xuống vùi đầu vào hõm vai Đỗ Trạch và hít một hơi thật sâu.

.

Dường như Đỗ Trạch nghe được tiếng gầm hưng phấn phát ra từ dã thú, lông tơ toàn thân dựng lên theo bản năng. Tu bắt đầu liếm mút và hít hà khắp người Đỗ Trạch. Cậu thấy nó rất quái dị, trên bề mặt đầu lưỡi dày mềm mại đó có những tưa lưỡi nhỏ nhiều không đếm xuể, cứ như một chiếc bàn chải quét qua quét lại trên da tạo nên kích thích khác thường. Ngay khi Tu liếm xuống bên dưới, Đỗ Trạch nhận không được phát ra tiếng từ chối.

.

“Dừng...!”

.

Tu đè Đỗ Trạch lại, liếm phần thân dưới của Đỗ Trạch, cái đuôi linh hoạt mở rộng đôi chân đang có ý khép lại của cậu, phần lông nhọn chà sát bắp đùi cậu. Tiếng rên trầm thấp thoát ra từ nơi sâu nhất trong cổ họng con thú, tựa như đang bị mùi con mồi kích thích thêm hưng phấn. Hần phả ra hơi thở nóng hổi rồi bất ngờ lật úp Đỗ Trạch lại, cả thân hình to lớn đè lên trên.

Tư thế quỳ sắp không thấy được Tu làm Đỗ Trạch mất đi cảm giác an toàn. Đỗ Trạch muốn nhắc người quay đầu nhìn về sau, thế nhưng gáy cậu lại hơi bị siết lại, cơn đau nhẹ nổi lên — Tu đang cắn cổ cậu.

“!”

Tu nghiêng đầu gặm cắn cổ cậu, hần dùng lực cũng không lớn, nhưng lại giống như đang ngoặm lấy thịt Đỗ Trạch rồi dùng răng nghiền nát. Đỗ Trạch không thể không yên phận, ngón tay Tu tiến hành khuếch trương phía sau. Ngay lúc này, Đỗ Trạch nhận ra có thứ gì đó rất mềm mại cũng có ý đồ chen vào trong cơ thể cậu.

Lúc Đỗ Trạch biết được đó là đuôi Tu thì nó đã tiến vào hơn một nửa. Chóp đuôi sư tử có một chòm lông tơ quét lên vách tường bên trong tạo nên cảm giác như có ai đó đang dùng lưỡi liếm láp, ngứa đến nỗi khiến người ta muốn vươn tay vào móc ngoáy. Đỗ Trạch bị đè chặt không thể động đậy, vì thế hậu huyệt chỉ biết co rút lại theo bản năng, muốn làm cho mặt sau mình không còn ngứa ngáy cũng như khó chịu nữa.

Hô hấp của Tu càng ngày càng bất ổn, đồng tử hưng phấn gần như dựng thành một đường thẳng tắp, động tác của hần rất nôn nóng và vội vã, mang đến một loại thú tính mãnh liệt như muốn ăn tươi nuốt sống Đỗ Trạch. Tu dùng sức liếm cổ cậu, gai trên đầu lưỡi quét qua da, khiến cổ và bả vai Đỗ Trạch nhanh chóng đỏ bừng lên.

—— Cảm giác như đang bị ăn tươi.

Đỗ Trạch nghĩ thế, sau đó thì thật sự bị Tu “ăn” mất.

Vì có khả năng hoàn tác, coi như cậu đã làm với Tu nhiều lần. Nhưng cơ thể Đỗ Trạch vẫn còn bài xích thứ hành vi phản sinh lý này rất mãnh liệt như thuở mới đầu. Đỗ Trạch hít vài hơi ngắn ngủi, tuy cơ thể chưa quen, nhưng hoặc nhiều hoặc ít cũng biết trong tình huống này phải thả lỏng thân thể như thế nào. Sau khi đau đớn vì xé rách trôi qua, nét mặt Đỗ Trạch càng thêm khó coi, bởi vì cậu cảm nhận được cái thứ đang cố gắng chen vào nơi không còn chút khe hở nào đó, dường như hơi khác với lúc trước...?

Tiểu sinh chỉ biết là sinh vật họ mèo có gai! Dù manh chủ là người sư tử, nhưng Thú tộc cũng có gai gì gì đó đi... Tiểu sinh cần nhắc một chút, cuối cùng vẫn không thể đón nhận được! QAA

Tu ôm hông Đỗ Trạch, thân trên cường tráng bắt đầu đưa đẩy, lực độ ẩn chứa sự rắn rỏi. Mồ hôi trượt xuống theo làn tóc đỏ của Thú tộc, chảy qua những đường cong cơ bắp tuyệt đẹp, cuối cùng nhỏ giọt trên lưng Đỗ Trạch. Đỗ Trạch run người, gai sẽ mang đến đau đớn rất thống khổ cho đối tượng ***, nhưng không biết Tu có ý giấu nó đi không, giống như là mèo giấu móng vuốt của mình trong đệm thịt ấy. Sau nhiều lần ra vào, những vật nổi lên đó không những không gây thương tổn cho cậu, ngược lại còn cọ vào điểm mẫn cảm nhất của cậu vào những lúc không tưởng được.

Trong căn phòng quanh quẩn tiếng thở dốc nặng nhọc cùng với tiếng va chạm của thân thể, cả khung cảnh toát lên một sự hoang dã. Tu vuốt ve qua lại bờ hông Đỗ Trạch, cái đuôi thì ma xát nơi đùi cậu. Theo động tác của hần, cơ thể cậu không tự chủ được mà nổi lên một đợt co giật, nơi đang gắn kết cũng xiết chặt lại.

.
Đỗ Trạch bị Tu bất ngờ gặm lên cổ nên cả người giật nảy lên, nhin không được bắn ra lượt dịch thể đầu tiên. Bị làm phiền, đôi mắt vàng của con thú nheo lại, đôi tay choàng qua phần thân trên Đỗ Trạch, ra sức đi sâu vào nơi nóng ẩm mềm mại và rớt vào trong luồng dịch nóng bỏng.

.
“Um...”

.
Tu ôm chầm lấy Đỗ Trạch đã nhũn người ra, hàm răng tăng thêm lực cắn, thoáng gọi ý thức Đỗ Trạch trở về. Đỗ Trạch vừa lấy lại tinh thần sau đợt cao trào thì bỗng phát hiện bộ phận nào đó của con thú đang chôn trong cơ thể cậu lại cương lên.

.
... Nghe đồn là sinh vật họ mèo có thể *** liên tục từ 50 đến 60 lần, phải không nhỉ?

.
Tiểu sinh không làm được đâu! Q Q

.
Nằm trên lưng Đỗ Trạch, trông Tu giống như một con mèo lớn biếng nhác. Hắn sung sướng phe phẩy chiếc đuôi dài và liềm cấn theo đường cong của lưng cậu. Bộ phận bành trướng đó lại bắt đầu đè nén vách tường, bởi vì đã làm một đợt, nội bích ẩm ướt nhạy cảm không tả được. Dưới sự kích thích, vách thịt ướt sũng co rút bao vây kẻ xâm nhập, bắt đầu nuốt vào từng chút một.

.
Tu nhin không được gặm cắn gáy Đỗ Trạch, đầu lưỡi nếm được vị mồ hôi mặn mặn, chớp mũi thì ngập tràn mùi hương của cậu. Đỗ Trạch phát ra tiếng nức nở như mèo con, cơ thể cậu bị Tu lay động, cảm giác như đang đút ăn cho một con dã thú không bao giờ thôi đói.

.
Về phần Đỗ Trạch “đút” bao nhiêu lần, trừ đương sự ra, có lẽ chỉ có những con rối máy lảng vảng ở ngã tư đường mới biết được.

.

.
Đỗ Trạch ngủ say sưa, cậu đã bị chà đạp rất thảm thiết. Con thú đó mà không hút hết tinh lực của cậu thì sẽ không bỏ qua, liên tục ép buộc cậu phải cùng phóng thích đến khi nào không còn ra được nữa thì thôi. Cho dù chưa tỉnh lại, nhưng vừa nhớ lại cái cảm giác suýt nữa đã tỉnh tấn nhân vong ấy, tên gốc không khỏi run lẩy bẩy. Cậu trở mình, tiếp tục ngủ trên chiếc “đệm” pháp phòng ẩm áp.

.
Tu vươn tay, khiêu khích Đỗ Trạch đang nằm trên ngực mình. Trọng lượng đi kèm với hơi ấm đè bên trên khiến hắn không nỡ bỏ ra. Tu cúi đầu, khứu giác nhạy bén nhanh chóng bắt giữ được hơi thở chỉ thuộc về Đỗ Trạch, điều này làm cho lòng hắn bức bối khôn cùng.

.
Cái đuôi dài xẹt qua đáp xuống chân Đỗ Trạch, nâng lên một cách lỏng lẻo. Vốn chỉ quẩn quít cọ cọ cẳng chân Đỗ Trạch thôi, nhưng rồi càng lúc càng trườn lên trên. Người đang ngủ mơ mơ màng màng là Đỗ Trạch cũng cảm thấy ngứa ngáy. Cậu vươn tay xuống dưới sờ thử, vừa lúc chớp phải chòm lông đuôi của

con thú. Đỗ Trạch vừa mới tỉnh nên vẫn còn hơi mù mờ, thoát đầu là nhìn cái đuôi trong tay mình, sau đó lại nhìn biểu cảm khó tả nơi Tu, đôi tai thú như bị kích thích đột ngột run lên.

.

Đỗ Trạch tỉnh ngay tức khắc, bởi vì cậu cảm nhận được một vật thể cực nóng đầy tính uy hiếp cọ xát bên hông. Tên ngốc nhìn cặp mắt Tu sáng rực lên vì dục vọng, rồi giãy giụa một cách đáng thương.

.

“Chúng ta... phải leo tháp chứ...”

.

Đôi tai Tu dựng đứng lên, phớt lờ câu nói của cậu: “Làm xong rồi nói.”

.

Hắn trở mình đè Đỗ Trạch dưới thân, chộp lấy bộ phận đã có phản ứng ngay khi rời giường của Đỗ Trạch, nụ cười nơi khóe môi vừa sung sướng lại có chút bỉ ổi.

.

“Không ngờ em lại sờ đuôi của ta...”

.

Sáng sớm hôm đó, Đỗ Trạch đã tự mình trải nghiệm một điều rất sâu sắc cái gì gọi là không được sờ đuôi sư tử... Thân là người địa cầu, mợ nó ai mà biết đuôi là nơi mẫn cảm nhất của Thú tộc chứ!?

.

Khi Đỗ Trạch và Tu lại đặt chân trên đường phố của di tích Chu Nho thì đó đã là ngày thứ ba trong phó bản Chu Nho. Lúc này, thấy bất cứ vật thể có lông nào Đỗ Trạch đều giống như thấy thiên lôi, thậm chí không cần có lông, chỉ cần những con rối máy sáng bóng xuất hiện, Đỗ Trạch đã rơi hết nước mắt.

.

Tu giải quyết tất cả những rối máy có ý đồ tấn công họ, một sao cho tới bốn sao, chỉ cần ngã xuống trước mặt manh chủ, chúng sẽ biến thành linh kiện. Đỗ Trạch nhìn bóng lưng Tu và những con rối máy ngã xuống, đột nhiên nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên họ đụng độ rối máy ở đại lục phản diện. Khi đó, ngay cả rối máy một sao cũng đã tạo nên phiền phức không nhỏ đối với họ, còn giờ, dù là rối máy năm sao trở lên, Tu vẫn dư sức đánh bại. Không biết tự bao giờ, manh chủ đã trở nên mạnh mẽ.

.

Hóa ra, họ đã đi được khá lâu rồi.

.

Tim Đỗ Trạch bất ngờ nảy lên, nhức nhối vô kể. Giống như cậu đang nhìn một đứa bé lớn lên, từ lúc lảo đảo nghiêng ngả cho đến khi sải bước một cách ngạo nghễ. Cậu thấy tự hào và vui mừng, bên cạnh đó cũng có cảm giác như bao người giám hộ khác — khi một đứa trẻ trưởng thành, đó cũng chính là lúc nó rời đi.

.

“Mấy con rối máy đó phiền thật.”

.

Đỗ Trạch bất ngờ bị Tu ôm lấy, cậu vội vàng chống lên bả vai Tu, chợt nghe đối phương hớn hở nói: “Ôm chặt ta, chúng ta chạy nhanh tốc độ.”

.

“...!”

Đỗ Trạch còn chưa kịp đáp lời thì dao động mạnh mẽ đã khiến cả người cậu ập vào lưng Tu. Tu công Đỗ Trạch chạy băng băng trên đường như một cái bóng vụt qua, một khi chạm phải rồi máy, Tu sẽ lợi dụng địa thế bật người lên, trước khi chúng có thể thu thập thông tin thì mau chóng rời khỏi phạm vi cảnh giác.

Trong sự xóc nảy kịch liệt, Đỗ Trạch chỉ nhìn thấy được cái đuôi lúc lắc của Tu, tốc độ Thú tộc thật sự còn kích thích hơn cả tàu siêu tốc. Ngay lúc cậu sắp chết ngất, Tu dừng lại ở một quảng trường. Một khi đã tiến vào quảng trường, những con rối máy trên đường sẽ không truy đuổi nữa. Đỗ Trạch được Tu thả xuống, cậu dùng hết sức lắc đầu để tỉnh táo trở lại, sau đó nhận ra nơi này là quảng trường “Nền tảng”.

John đã từng giới thiệu với cậu, ngoại giới miêu tả bảo tàng Chu Nho là những tài liệu chồng chất trong quảng trường “Nền tảng”. Ở kỷ nguyên thứ Tư, Chu Nho tộc mang theo toàn bộ tài liệu về đại lục mà họ thu thập được, phân cấp rồi đặt trong quảng trường “Nền tảng”. Tất cả Chu Nho có thể dựa vào cấp sao để lấy những tài liệu tương ứng, trong đó có cả tài liệu cấp S mà ngoại giới truy tìm. Đỗ Trạch đã từng thấy những tài liệu máy móc trong quảng trường “Nền tảng”, nhưng những máy móc đó hiển nhiên không thể vận chuyển được, bởi vì chúng bị thiếu một linh kiện nào đó. Đỗ Trạch nhìn chằm chằm chỗ hổng kia, đối chứng với những tài liệu máy móc trong trí nhớ, đột nhiên hiểu ra tất cả.

Chết tiệt, đây không phải là linh kiện cỡ lớn mà tượng sắt Chu Nho cầm trong tay vào hai ngày trước ư?

Nghĩ lại những gì mà Rachel đã từng nói về phó bản Chu Nho, không cần nói cũng biết dụng ý của Thần tháp.

Ấn tượng của Tu lúc đó cũng khá mơ hồ, sau khi Đỗ Trạch nói ra việc này, hắn lập tức mang linh kiện từ quảng trường “Vương quốc” tới. Luôn được Tu che chở, Đỗ Trạch lại vinh hạnh ngồi trên tàu siêu tốc một lần nữa. Lúc cậu choáng váng ngồi ở quảng trường “Nền tảng”, Tu đã vận chuyển linh kiện khuyết thiếu trở về một cách an toàn.

Máy móc được kích hoạt, phát ra âm thanh khởi động “rét rét”, cả quảng trường cũng như thức tỉnh, mặt đất hiện lên đường nét hình cung chằng chịt như mạch điện. Đỗ Trạch lấy lại sức bước đến cạnh Tu, phát hiện manh chủ đang nhìn chằm chằm vào tài liệu máy móc như tự hỏi điều gì đó.

Thấy Đỗ Trạch đến gần, Tu vươn tay kéo cậu lại, cái đuôi cũng không chịu cô đơn mà trườn lên. Hắn tựa vào Đỗ Trạch, tầm mắt chuyển qua đám rối máy lằng lằng trên đường phố, cuối cùng là nhìn cả di tích Chu Nho.

“Ta có cách này.”

Dưới cái nhìn chăm chú của Đỗ Trạch, Tu cười lên. Về ngoài lạ lắm, lời thoại quen thuộc, kết hợp thành một cảnh vừa quen vừa lạ.

“Thử một lần đi.”

Một ngày sau.

Một con rối máy hai sao đang lơ đãng không mục đích trên đường bỗng dừng nhìn thấy hai bóng người.

“Tích —— phát hiện sinh mệnh X2; tiến hành xác nhận chủng tộc, tích —— phát hiện Chu Nho tộc!” Sắc xanh trong mắt con rối không ngừng nhấp nháy. “Tiến hành xác nhận thân phận, tích —— Tu, chuyên gia cơ giới sáu sao; tích —— số XH33321 xin được phục vụ ngài, hãy ra chỉ thị.”

Đỗ Trạch không kiềm lòng mà khen ngợi Thần tháp rất có đạo đức nghề nghiệp, mô phỏng được đến bước này — không, cậu phải nên đoán trước được, Thần tháp sủng ái và thiên vị manh chủ vô điều kiện mà. Hiện giờ, với sự chuyển hoá hình thái Chu Nho của Tu mà nói, cả di tích Chu Nho chính là hậu phương vững chắc! Sau cuộc tự tạo phản của cây sinh mệnh trong phó bản Tinh Linh, manh chủ đã cho họ biết cái gì gọi là không có điều nhất chỉ có điều hơn —— tất cả rối máy sáu sao trở xuống đều là em trai của manh chủ đó!

Đỗ Trạch nhìn Tu nho nhỏ đang chỉ huy những con rối máy to lớn dọn dẹp tài liệu mà muốn che mặt lại. Tu gần như lấy hết tất cả tài liệu có thể sử dụng được trong quảng trường “Nền tảng”, rối máy xếp thành một hàng dài, như quân gia trung thành theo nữ vương đi mua sắm, cầm tài liệu vui vẻ theo sát Tu. Tuy đã thất lạc đám Rachel, nhưng Đỗ Trạch lại cảm thấy một mình Tu đấu lại cả phó bản cũng không phải việc gì quá khó — dù manh chủ còn mang theo một chiến hữu cận kề như cậu.

Được rối máy giúp đỡ, Đỗ Trạch và Tu nhanh chóng rời khỏi quảng trường “Nền tảng” để tiến tới quảng trường “Vinh quang”. Nơi này cất giữ máy móc chứng nhận cấp sao của Chu Nho tộc —— chỉ cần hoàn thành một tác phẩm, chuyên gia cơ giới thông qua sát hạch sẽ được nâng cấp sao. Tương tự, máy móc này cũng khuyết thiếu một linh kiện quan trọng. Nếu là bao kẻ leo tháp khác, lúc này họ phải lấy linh kiện rơi xuống từ rối máy sáu sao, nhưng đối với một Chu Nho mà nói... còn phải đi tìm linh kiện nữa chắc? Làm luôn một cái không phải là được à.

Tu đến bên cỗ máy chứng nhận cấp sao, hần chỉ quét vài lần rồi bắt tay vào chế tác linh kiện. Trên thực tế, Tu có thể trực tiếp ra lệnh tự hủy cho rối máy sáu sao, nhưng Tu nhất định phải biến thành hình thái Chu Nho để tạo linh kiện cốt là vì chuẩn bị cho BOSS chiến.

Rachel nói, cả thành phố này, nơi mà họ đang đứng... chính là một con rối tám sao.

Đỗ Trạch nhìn chằm chằm con người đang bận bịu chế tạo linh kiện. Bàn tay cầm chiếc tua vít của Chu Nho đó vừa nhỏ vừa yếu ớt, nhưng nó lại có thể lật đổ một con rối tám sao. Động tác chế tạo linh kiện thoăn thoắt trông cũng không quá đả nhĩ.

Không lâu sau, Tu đã hoàn thành máy móc chứng nhận cấp sao. Sau khi làm xong tất cả, hần không sót ruột rời đi, mà dùng tài liệu làm một thứ đồ nho nhỏ, nâng cấp của mình lên bảy sao.

Bảy sao là cấp cao nhất của Chu Nho tộc, có được cấp sao này, Chu Nho không những chỉ huy được những con rối dưới bảy sao, mà còn có thể lấy được tài liệu cao cấp nhất trong quảng trường “Nền tảng”. Đỗ Trạch

và Tu cùng quay về quảng trường “Nền tảng” và lấy tài liệu cao cấp. Tu tốn năm ngày để làm ra một con rối bảy sao hình người.

“Sau khi gặp lại John.” Tu điều chỉnh rối máy bảy sao, nói: “Ta sẽ đổi một cơ thể mới cho nó.”

Đỗ Trạch gật đầu. Trong lần ly biệt bất ngờ ở phó bản Thú tộc, John đang ở trong trạng thái đứt nửa thân, không biết giờ này đám người họ thế nào rồi. Mỗi một trạm gác của Thần tháp chỉ cho một kẻ leo tháp thông qua, thế nên Tu đều phải đi cuối cùng hoặc là đi cùng lúc với họ qua cột sáng. Tình huống khi đó không thể gọi là cùng đi với nhau được, bởi vậy kết quả là Tu mang cậu qua trạm gác, đám người John thì bị nhốt ở phó bản Thú tộc, chỉ có thể chờ đợi kẻ leo tháp khác mang họ đi.

Có rối máy bảy sao, sức mạnh của Tu lại tăng thêm một giai. Chứng kiến manh chủ lấp đặt rối máy với các loại trang bị phản nhân loại phản xã hội, độc giả gốc ghéech nghiêm túc cầu nguyện cho những người khác đừng nên gây chuyện với Tu — thứ manh chủ tạo ra không phải là rối máy, mà hoàn toàn là một kho súng di động!

Không biết có phải lời cầu nguyện của tên gốc đã linh ứng, hay là do nhìn thấy đám rối máy tiền hô hậu ủng đó mà những kẻ leo tháp khác chưa từng lộ đầu từ đó tới giờ. Không có chuyện gì xảy ra, tiến độ của Tu và Đỗ Trạch rất thuận lợi, họ nhanh chóng giải quyết quảng trường “Sức mạnh” và tiến tới quảng trường “Thấu hiểu”. Vừa nhìn thấy kiến trúc trông như chồi hoa, đồng tử Tu co rút nhanh, như nhớ ra một vài hồi ức xấu.

“Em đừng đến gần.” Bàn tay nhỏ của Tu nín gập áo Đỗ Trạch, hấn ngưỡng cổ, cặp mắt màu hổ phách xinh đẹp lạ thường. “Ta sẽ làm linh kiện, sau đó lập tức rời khỏi nơi này.”

Đó là một ngữ khí ra lệnh, để lộ sự nôn nóng bất an của người nói. Đỗ Trạch giật mình gật đầu ngay tức thì. Tu đến gần kiến trúc, như lời hứa hẹn, chỉ một giờ sau đã hoàn thành xong kiến trúc đó. Khối kiến trúc được kích hoạt xòe ra như đóa hoa, để lộ một bánh xe rất lớn.

Đỗ Trạch nhìn Bánh xe Thời Gian trông như một chiếc đồng hồ, thoát như trở lại khoảng thời gian đó — đối với trải nghiệm từng bị Bánh xe Thời Gian nuốt vào, đến giờ, Đỗ Trạch vẫn còn rất ngây thơ: chẳng qua chỉ đá đá vài cái trong Bánh xe Thời Gian, thế mà bên ngoài đã trôi qua tới bốn năm?

Tu có vẻ vẫn còn để ý vụ việc đó. Hấn kích hoạt quảng trường “Thấu hiểu” xong rồi lập tức kéo Đỗ Trạch đi. Mãi đến khi tới được quảng trường “Vương miện”, hấn mới thấy an tâm hơn và thả lỏng bàn tay nắm chặt Đỗ Trạch.

Mỗi quảng trường đều được Chu Nho tộc sử dụng với tác dụng khác nhau. Quảng trường “Vương miện” là một khu triển lãm tác phẩm, các máy móc đủ thể loại đều được cất ở đây, đón nhận sự đánh giá của người khác. Đỗ Trạch đã bị thu hút chỉ với một cái liếc mắt. Những tác phẩm máy móc được sắp xếp ngay ngắn khiến cậu hoảng hốt và nghĩ tới thế kỷ hai mươi mốt — cậu thấy tủ lạnh, đồng hồ điện tử, máy ảnh, những máy móc này thậm chí còn sử dụng được đến tận bây giờ.

Trong lúc Tu chế tác linh kiện, Đỗ Trạch bắt đầu tham quan quảng trường “Vương miện”. Thông qua lời giới thiệu bên cạnh tác phẩm, Đỗ Trạch có thể biết được các loại máy móc đó dùng để làm gì. Thậm chí, cậu còn thấy một bóng đèn sử dụng năng lượng mặt trời, nó được đánh giá khá cao, nhưng Đỗ Trạch lại thấy rất —đã có mặt trời thì cần bóng đèn làm gì nữa.

Trong số đó có một vài vật rất thú vị, ví như cái mà Đỗ Trạch đang cầm trên tay đây. Đây là máy dò niên đại, có thể tra xét thời gian xuất hiện cụ thể của một sự vật. Đỗ Trạch đùa nghịch một hồi, máy dò đưa ra thời gian chế tạo của một vài tác phẩm. Bởi vì không thể xác nhận thời gian nó đưa ra có đáng tin không, Đỗ Trạch chơi một hồi rồi đâm chán. Khi bỏ máy dò trở về, chốt mở của nó vô tình bị chặn lại, nó quay tới trước, chiếu thẳng về phía Đỗ Trạch.

Cả người cũng chiếu được á?

Đỗ Trạch tính toán sự chênh lệch thời gian của nơi này với Trái đất, phát hiện cái máy dò này rất chính xác. Bỗng, một ý nghĩ bật lên, nhịp tim Đỗ Trạch bắt đầu tăng vọt. Cậu ngẩng đầu nhìn Tu đang bận bịu chế tạo linh kiện.

Tách.

Vành tai Chu Nho giật giật, hần dừng công việc nhìn Đỗ Trạch ở cách đó không xa. Ngay lập tức, hần thấy thanh niên tóc đen đang ngó chăm chăm một cái máy với nét mặt phức tạp.

Tu ném linh kiện xuống rồi đi tới nơi của Đỗ Trạch, bởi vì bước chân hần ngắn nên hần buộc phải bước nhanh, thoát nhìn trông như đang chạy chậm.

“Sao vậy?”

Đỗ Trạch ngó sang Tu, im lặng một lát rồi nói: “Hôm nay là, sinh nhật anh.”

Tên gốc nhện không được phải tán thưởng vì sự thông minh của mình, không ngờ cậu lại phát hiện ra một bí mật trọng đại đến thế. Vì manh chủ lớn lên ở cô nhi viện từ nhỏ, sợ là ngay cả hần cũng không biết bản thân sinh ra vào ngày nào? Nhưng phản ứng của Tu lại dội cho Đỗ Trạch một chậu nước lạnh.

“Sinh nhật?” Tu ngờ vực lặp lại, sự ngờ vực này khiến Đỗ Trạch rất khó chịu, bởi vì Chu Nho đó như đang nói một chuyện mà mình không hề có chút khái niệm nào, mà cũng không biết vì sao Đỗ Trạch lại có vẻ xúc động như thế.

... Manh chủ, anh không thể như vậy được đâu! Anh có biết ngày hôm nay quan trọng đến mức nào không! Chính là sinh nhật của người duy nhất mang dòng máu của tám chủng tộc trên đại lục hỗn độn đó! Cũng là sinh nhật của thân tối cao nữa đó!

Đến cả tai Đỗ Trạch cũng đỏ bừng lên. Cậu không có cách nào để biểu đạt sự kích động trong lòng mình nên cứ lắp ba lắp bắp, nói năng lộn xộn.

.

“Rất quan trọng, hôm nay — muốn chúc mừng một chút.”

.

Nghe Đỗ Trạch nói xong, Tu chớp mắt, hắn không cho rằng ngày hôm nay có gì tốt để chúc mừng, nhưng hắn sẽ không bao giờ từ chối Đỗ Trạch.

.

“Muốn làm thế nào?”

.

Đỗ Trạch nghên mạch, cậu gần như không có một người bạn nào nên việc tổ chức sinh nhật cho một người nào đó là rất khó khăn. Tuy nhiên, theo các bước của một bữa tiệc sinh nhật, không phải là ăn bánh gato, thổi nến rồi ước à. Nhưng vì điều kiện có hạn, đành phải tính lược phần bánh gato đi...?

.

Tên gốc đề nghị: “Ước? Bất cứ nguyện vọng nào của anh hôm nay, đều có thể được thực hiện.”

.

“Ai thực hiện?” Tu khẽ nhếch môi, trông như đang trào phúng. “Thần ư?”

.

“Tôi sẽ thực hiện!”

.

Đỗ Trạch xúc động hô lên, nụ cười như châm chọc thế giới cũng như cười nhạo chính mình đó làm cậu đau đớn — người đó như cười nói rằng: quá khứ đã ném trải vô số lần, không có vị thần nào thực hiện nguyện vọng của ta, thế nên ta sẽ không bao giờ ước.

.

Thế nên, dù biết mình không biết tự lượng sức, Đỗ Trạch vẫn nỗ lực trong đôi mắt sững sờ của Tu: “Anh muốn gì, tôi đều sẽ thoả mãn nó, hết mức có thể.”

.

Tu gơ tay lên. Hắn muốn sờ cổ Đỗ Trạch, nhưng chỉ có thể kéo được phần cổ áo của cậu. Sau đó, hắn kiểm soát chân cắn mạnh lên chóp mũi Đỗ Trạch.

.

“... Cái gì cũng được ư?”

.

Rõ ràng âm thanh mềm mại non nớt của Tu nghe rất vui tai, vậy mà Đỗ Trạch lại rối rắm bịt cái mũi bị cắn lùi về sau. Quả thật cậu rất muốn thoả mãn tất cả nguyện vọng của mình chủ, thế nhưng đối với chuyện sắp xảy ra, cậu lại có một dự cảm không tốt lành gì. Tên gốc trái lo phải nghĩ, cũng chỉ có thể nghĩ ra việc mình chủ sẽ “tàn phá” mình.

.

... Cùng lắm là bị mình chủ như vậy như vậy, nằm một ngày xong tiểu sinh sẽ lại là hảo hán!

.

Đỗ Trạch phớt lờ giác quan thứ sáu đang báo động liên tục trong đầu, kiên định gặt (tìm) đầu (chết) với manh chủ nhà mình.

.

Dưới ánh mắt đăm đăm của Đỗ Trạch, Tu nhìn về phía con đường trong quảng trường “Vương miện” —— nơi đó thông với quảng trường “Trí tuệ”. Trước khi Đỗ Trạch kịp nhận ra, Tu thu mắt lại, khóe miệng nhếch lên.

.

“Ta muốn xem quyển sách của em.”

.

Tu nói, trên khuôn mặt nho nhỏ xuất hiện hai lúm đồng tiền rất đáng yêu.

.

“Lần trước chỉ mới xem được tám trang, ta rất muốn xem hết nó.”

.

81. Chương 81

Nhân vật chính: Có kỹ năng mới

.

Nếu Tu không nhắc tới đồng nhân văn, Đỗ Trạch đã quên cậu còn mang theo một quyển sách có lực sát thương cực lớn mà cậu phải nhanh chóng giết trừ đó.

.

Tâm trạng của độc giả ngu xuẩn lúc này đây cực kỳ khổ bức.

.

Không phải quân ta quá vô dụng, mà là quân địch quá mức xảo trá. Cái đó cách nhau không chỉ vài cấp thôi đâu, lúc cậu còn đang ở tiền tuyến chuẩn bị anh dũng hy sinh, manh chủ đã tới cấp chiến lược rồi: trao cần câu, thay vì cho con cá — học xong đồng nhân văn rồi, chúng ta hăng từ từ tiêu khiển.

.

Lúc này Đỗ Trạch mới đau thương nhận ra một sự thật rằng, Tu đẩy ngã cậu... còn cần một điều ước chắc? Chỉ cần bị manh chủ có kỹ năng H đạt max hôn hôn cọ cọ liếm liếm là cậu hoàn toàn không còn khả năng từ chối. Vốn ở phương diện H manh chủ đã nghịch thiên như vậy rồi, thế mà còn nhưng nhớ đến quyển sách đen kia!

.

Chú ý thấy ánh mắt thâm trầm đau khổ của Đỗ Trạch, tiểu shota Tu hơi nghiêng đầu, hỏi: “Không được ư?”

.

... Manh chủ, anh có biết đó là một quyển sách yêu nghiệt không! Con nít không được xem đâu! Q Q

.

Là đối tượng thực hành duy nhất của Tu, cho dù đã bước một chân vào cái bẫy tự mình làm ra, Đỗ Trạch vẫn còn giãy dụa: “Quyển sách đó... thật sự không tốt.”

.

“Ta muốn xem.” Tu vươn tay, miệng cười ngọt ngào như một đứa trẻ muốn ăn kẹo. “Em vừa mới nói, hôm nay sẽ thực hiện tất cả nguyện vọng của ta mà.”

.

Không tìm đường chết sẽ không phải chết, tại sao tiểu sinh vẫn chưa tốt nghiệp khỏi trường flag cơ chứ... Đỗ Trạch rơi lệ đầy mặt, thật ra nội dung của sách đen cũng không quan trọng, quan trọng là hai nhân vật chính trong đó cơ. Nếu chỉ là một quyển sách 18+ bình thường, tên ngốc nào đó cũng không cần phải rối rắm đến mức nội thương thế này, mà sẽ đưa ra không hề do dự hay rung động tâm can.

.

“Không được... ư?” Tu khề nói, tay và đầu rũ xuống thoạt nhìn rất đáng thương, khiến kẻ trông thấy hận không thể đem tất cả đồ tốt nhất trên đời ném xuống trước mặt hắn để làm hắn vui lên, đừng nói chi đến bạn Đỗ Trạch vốn là fan náo loạn của manh chủ. Đầu óc tên ngốc nóng lên, đột nhiên muốn rút ngay cuốn đồng nhân từ nhãn không gian ra mà tha thiết đưa qua.

.

Nhìn thấy cái hộp đen nhỏ xuất hiện trên tay, Đỗ Trạch mới nhớ tới cái quyển sách yêu ma kia còn bị phong ấn. Không biết lúc trước Eric chịu kích thích ra sao, cho một cái phong ấn đến cả đạo tặc như Enoch cũng không có cách nào xóa bỏ. Đỗ Trạch nhìn Tu đang ở ngay trước mắt, trong lòng dâng lên một tia hy vọng xa vời: nếu manh chủ không giải được phong ấn, thế chẳng phải là... an toàn?

.

Thánh tử đại nhân, xin hãy trợ giúp!

.

Đỗ Trạch nhìn Chu Nho ôm cái hộp màu đen rồi hưng phấn chạy đi nghiên cứu, lần đầu tiên sinh ra một hy vọng rằng túc địch quân rất hùng mạnh.

.

Tu đùa nghịch máy móc và công cụ của hắn. Đỗ Trạch nhìn ngó một chút, bởi vì tinh thần cực kỳ hồi hộp, nên chẳng biết đã dựa vào tường ngủ từ lúc nào. Sau khi tỉnh lại, Đỗ Trạch cảm giác trước ngực có một thân thể ấm áp đang tựa vào, vừa cúi đầu thì thấy mái tóc ngắn màu nâu mềm như tơ của Tu rũ xuống, lộ ra cái cổ trắng nõn. Lúc này, Chu Nho đó đang ngồi trong lòng cậu, cúi đầu đọc sách bằng một thái độ cực kỳ nghiêm túc. Từ góc nhìn này, Đỗ Trạch ngay lập tức thấy được trang sách mà Tu đang đọc, một nam nhân mảnh khảnh trắng trắng và một dã thú uy vũ hùng tráng đang vật lộn.

.

Đồng nhân văn: yo

~.

Đỗ Trạch: ...

.

Vì quá mức khiếp sợ nên Đỗ Trạch suýt nữa là chết ngạt. Tu cảm nhận được động tác của Đỗ Trạch, hắn ngẩng đầu ngửa ra sau, phần tóc mái màu nâu tản ra để lộ một đôi mắt sáng ngời.

.

“Em tỉnh?”

.

Đỗ Trạch vẫn còn lạc trong nỗi khiếp sợ cùng cực, ngơ ngác mở miệng: “Anh, giải trừ được rồi?”

.

Tu gật đầu, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Sử dụng máy phản ma rút hết nguyên tố Quang Minh bên trong ra là được mà.”

.

Kỹ thuật thống trị thế giới... Đỗ Trạch thật sự muốn khóc, mới xem hai trang manh chủ đã học được quay tay, xem tám trang thì học được khẩu X, nếu như xem hết toàn bộ quyển sách thì chắc sẽ... Đó là điều mà tiểu sinh cực kỳ không muốn nghĩ tới nhất!

.

Thấy Đỗ Trạch đau khổ, thù hằn nhìn chằm chằm quyển sách, Tu cười. Hắn giơ trên tay quyển sách lên, chỉ vào hai cái người đang quần nhau trong tranh, hưng phấn như thể vừa phát hiện ra vùng đất mới.

.

“Ta thật không ngờ, còn có thể chơi kiểu như vậy.”

.

Manh chủ, anh không cần lộ ra biểu tình như vừa đạt được một kỹ năng mới như vậy chứ! TAT

.

Không nghe tiếng Đỗ Trạch đáp lại, Tu cũng chẳng thèm quan tâm, hắn lật sang trang thứ chín — Nhân tộc trong tranh biến thành Vong Linh.

.

“Người này là ai vậy?” Tu hỏi.

.

Chuyện gì nên tới rồi sẽ tới ... Đỗ Trạch cứng người nhìn theo ngón tay Tu, sau đó ngây ngẩn cả ra. Cậu cứ tưởng rằng Tu đang hỏi người vừa chuyển đổi hình thái là ai, nhưng Tu lại không chỉ vào nhân vật chính đó, mà chỉ vào Eric.

.

“Hắn là ai vậy?” Đầu ngón tay của Tu vẽ một vòng trên mặt Eric, lại hỏi lần nữa.

.

Sau phút sững sốt ngẩn ngui, Đỗ Trạch như học sinh bị thầy giáo gọi lên trả bài, cứng người không biết nên trả lời thế nào. Cậu hoàn toàn không thể nói cho manh chủ rằng: ha ha, đó là túc địch quân mà tác giả ban cho anh, bạn tình môn đăng hộ đối đó.

.

Thấy Đỗ Trạch không chịu trả lời, Tu lại thay đổi cách đặt câu hỏi, giống như đang kiên trì tìm cho rõ việc gì đó. “Người này có phải là em không?”

.

Lần này Đỗ Trạch lắc đầu cực kỳ quyết đoán, cái tên mang nét mặt thẹn thùng thở gấp nói “Sắp ra” kia tuyệt đối không phải cậu!

.

Sau khi thấy Đỗ Trạch phủ nhận, Tu gật đầu ra vẻ đã biết, sau đó tiếp tục dựa vào Đỗ Trạch lật xem trang tiếp theo. Hắn rất bình tĩnh, nhưng tên gốc nào đó lại không hề bình tĩnh chút nào.

.

Thế là... xong? Không hỏi tiếp nữa? Từ từ, cái này không khoa học, đại khái, chắc chắn Tu sẽ phải để ý đến nhân vật chính đã chuyển đổi hình thái trong sách chứ, tại sao lại không hỏi? Hay manh chủ đã nhận ra người đó chính là hắn?!

.

Đỗ Trạch nhìn Tu lại lướt qua nhân vật chính trong tranh, so với việc chuyển đổi hình thái của nhân vật chính, trông Tu có vẻ hứng thú với đồng đạo cụ kia hơn. Vì quá để ý nên dù biết rõ nó có khả năng lại là một flag, Đỗ Trạch vẫn nhin không được mà hỏi ra.

.

“Anh không tò mò về người này?”

.

Cánh tay lật sách của Tu hơi dừng một chút, ngón tay của hắn vừa lúc đặt trên nhân vật chính đang chuyển từ Vong Linh sang Chu Nho.

.

“Em muốn nói hắn rất giống ta ư?” Tu xoay người về phía Đỗ Trạch, khẽ ngẩng đầu đối mặt với Đỗ Trạch.”Hay em muốn nói... hắn chính là ta?”

.

“—— Hắn không phải ta.” Chu Nho đó nói rất chắc chắn.

.

Đỗ Trạch thấy được hình bóng của mình trong đôi mắt tuyệt đẹp kia, chỉ có bóng dáng của mỗi mình cậu.

.

“Nếu người này là em...” Tu chỉ vào hình vẽ Eric rồi nói: “... vậy thì ‘hắn’ chính là ta; người này không phải em, vậy ‘hắn’ tuyệt đối không phải ta.”

.

Tu cong khóe môi, trong nụ cười lộ ra một chút hắc ám ngọt ngào.

.

“Ta sẽ chỉ làm chuyện này với em, cũng chỉ có ta mới có thể làm chuyện này với em.”

.

Đỗ Trạch không thể thốt nên lời, những gì Tu nói thật sự rất chấn động, cảm giác như cậu vừa mở miệng, trái tim sẽ lập tức nảy mạnh lên như muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Tu ôm lấy cổ Đỗ Trạch, môi hai người như có như không chạm vào nhau.

.

“Giống như vậy...”

.

.

Cua đồng thời đại.

.

.

Đỗ Trạch cảm thấy nhất định là cậu có số khắc với di tích Chu Nho, ở đây đầu tiên là bị manh chủ trong hình thái Thú tộc thể này thể này, sau đó lại bị manh chủ trong hình thái Chu Nho thể kia thể kia. Dù cậu có kỹ năng hoàn tác thần thông, nhưng cũng không có kiểu đùa như vậy chứ.

Để sớm thoát khỏi cái nơi đại hung này, Đỗ Trạch khuyến khích Tu đẩy nhanh tốc độ hoàn thành phó bản Chu Nho. Sau khi kích hoạt quảng trường “Vương miện”, các quảng trường “Trí tuệ”, “Từ bi”, “Khải hoàn” cũng chưa mang lại cho họ bất cứ khó khăn gì. Đỗ Trạch và Tu cứ thế theo chiều kim đồng hồ đi một vòng quanh cây sinh mệnh Kabbalah, cuối cùng trở về quảng trường “Sắc đẹp” — trung tâm cây sinh mệnh Kabbalah.

Trên quảng trường trung ương không có máy móc hay kiến trúc gì, trên mặt đất vẽ một cây đại thụ có nhiều mặt trời, Đỗ Trạch vừa nhìn đã biết được chỗ cần sửa chữa: trên đại thụ có mười mặt trời, chỉ có mặt trời chính giữa là ảm đạm không ánh sáng.

Trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày boots mũi hếch đang dẫm trên mặt trời không ánh sáng kia, mắt Đỗ Trạch dời lên trên, phát hiện đó là một tên hề? Người đó mặc một bộ đồ hề ca rô hình thoi đỏ đen, trên đầu hắn là một cái mũ hai sừng cong cong, cổ nhìn thì có thể thấy được cặp tai yêu tinh hơi nhọn của hắn.

Đây là... chủ thần Chu Nho?

Tên hề chạm trên đất một cái rất nhẹ nhàng, hết như lông chim mượn sức gió để tiến lại gần — khó tưởng tượng được một vị thần Chu Nho mà lại có một thân hình nhẹ nhàng linh hoạt như thế. Một con rối bảy sao của Tu đồng thời tiến lên che trước mặt Tu và Đỗ Trạch, tên hề theo phản quán tính lui về phía sau, tránh được đòn tấn công của rối bảy sao.

“Ta tên Garl, xin lỗi, ta không hề có ác ý.” Tên hề lơ lửng trên không, giọng nói thanh mảnh. “Ta chỉ quá kích động mà thôi.”

Trước ánh nhìn kinh ngạc của Đỗ Trạch, chủ thần Chu Nho ăn mặc như tên hề đó cứ thế khóc òa lên trước mặt họ.

“Không ngờ Chu Nho tộc vẫn còn tương lai...”

Những giọt nước mắt trong suốt nhỏ tí tách lên nền đá, nhưng chủ thần Chu Nho lại cười rất vui vẻ. Garl vươn tay, vòng tay trên tay y và vòng tay trên tay Tu đồng thời sáng lên, như đang cộng hưởng truyền đạt thứ tin tức gì đó.

“Tu?” Garl đọc thông tin, có vẻ rất hài lòng và vui mừng. “Cơ giới sư bảy sao... Rất tốt...”

Y đi về phía trước một bước, lại nhận ra Tu vẫn đang rất cảnh giác, vừa do dự vừa thận trọng dừng bước.

“Ta sẽ không hại người.”

Chủ thần Chu Nho lẻ loi đứng đó, trong đôi mắt to tràn ngập buồn thương.

.

“Trừ ngươi ra, đại lục hỗn độn đã không còn Chu Nho... Bất luận là tộc Chu Nho, hay là thần Chu Nho...”

.

Giọng nói của Garl vang vọng khắp di tích Chu Nho trống rỗng, rồi lụi tàn trong thành phố làm bật lên cái vẻ hoang tàn lạnh lẽo. Cảm giác trong lòng như bị khoét thành một lỗ đen, gió lạnh ngập tràn, nỗi bi thương và hoang mang vì mất đi cả một chủng tộc đó, chắc chắn không phải là diễn kịch.

.

Chu Nho tộc đã sớm bị phán án tử hình ở kỷ nguyên thứ năm, hiện tại ngay cả thần Chu Nho cũng chết hết cả rồi ư? Tâm tình Đỗ Trạch khó mà nói được thành lời, những gì đặt ra dưới ngòi bút của tác giả, chỉ khi thật sự đối mặt mới biết nó đau thương đến cỡ nào.

.

Thấy tình cảnh này, cho dù vẫn chưa tin đối phương, Tu cũng không còn lộ ra vẻ kháng cự mạnh mẽ như thế nữa. Garl dĩ nhiên biết đa nghi là bệnh chung của Chu Nho, nên y bảo trì một khoảng cách chấp nhận được. Tên hề nhảy nhót trên cây mặt trời, những vật trên người rung động khẽ kêu leng keng.

.

“Ta muốn tặng cho ngươi một món quà.”

.

Garl vung mạnh hai tay ra, như đang hưng phấn muốn khoe ra cái gì đó.

.

“Kabbalah, ta tặng cho ngươi Kabbalah.”

.

Kabbalah... Cây sinh mệnh?!

.

Trái tim Đỗ Trạch đập mạnh hơn, ngẩng đầu ngỡ ngàng nhìn chủ thần Chu Nho trước mặt — không phải như cậu nghĩ đó chứ?

.

Tên hề ngoác miệng ra cười.

.

“Vương miện là đầu, Thấu hiểu và Trí tuệ là hai vai, Nghiêm khắc và Từ bi là hai tay, Tráng lệ và Khái hoàn là hai chân, Nền tảng và Vương quyền là bàn chân, Sắc đẹp là trung tâm. Nó tên là Kabbalah, ở ngay dưới chân chúng ta.”

.

Ngoại trừ mặt trời ảm đạm kia, trên những mặt trời khác đều hiện lên những quả cầu sáng, hóa thành sao băng vọt tới tay Garl và kết thành thực thể.

.

“Chỉ cần ngươi sửa được nó — đây là một khảo nghiệm nho nhỏ của ta — ngươi có thể mang nó đi.”

.

Garl đưa trung tâm kiểm soát bị thiếu một chỗ cho Tu, hơi khom người như một điệu chào cảm ơn.

.

“Thế giới này, cả đại lục hỗn độn này, chỉ có ngươi mới có thể lấy đi món quà này.”

.

... Tác giả à, anh hồi lộ manh chủ trắng trợn như vậy thật sự không sao đó chứ?!

.

Đỗ Trạch tuy chưa thấy được thực lực của rối máy tám sao, nhưng chỉ nghĩ tới việc họ vẫn luôn hoạt động trên người của Kabbalah đã đủ cảm thấy nó chắc chắn rất trâu bò, nói không chừng còn là cấp bậc chủ thần đó. Một chủ thần hoàn toàn tuân lệnh, chỉ tưởng tượng cảnh sau này manh chủ đi đánh phó bản Thiên tộc sẽ lên tới mức độ cần quét thôn dân, Đỗ Trạch nhin không được tặng cho BOSS Thần Quang Minh một cái mặt đau thương.

.

Tu cũng sửng sốt trước sự việc bất ngờ này, nhưng hắn sẽ không từ chối thứ tốt tự đưa tới cửa. Vì thế, dưới chỉ dẫn của chủ thần Chu Nho, Tu bắt đầu thử chế tác linh kiện kích hoạt cuối cùng. Bởi vì mặt trời ở trung tâm quang trường là mấu chốt để khởi động rối máy tám sao nên độ phức tạp trong linh kiện của nó hơn xa những máy móc trước đó, Tu đã thất bại rất nhiều lần. Garl không nói gì, chỉ sai đám rối máy đưa một xấp tư liệu dày cộp từ thư viện trong quang trường “Nghiêm khắc” tới, nó có nghĩa là gì không cần nói cũng biết.

.

Đỗ Trạch nhìn đồng sách còn cao hơn cả Tu kia, một sự kính nể sâu sắc lan tràn khắp cõi lòng. Lúc này, Tu ngồi trong đồng tư liệu, hắn đọc sách, thỉnh thoảng cầm lấy tài liệu tiến hành thực nghiệm; Garl đứng xa xa, dùng một ánh mắt như đang nhìn báu vật để nhìn Tu, như thỏa mãn lại như bị thương.

.

Nhận thấy Đỗ Trạch đang tới gần, Garl nghiêng đầu sang, có lẽ là yêu ai yêu cả đường đi, thái độ của y với Đỗ Trạch vô cùng thân thiện.

.

“Cần giúp gì ư?”

.

“Ngài có biết, tin gì về Thần Sáng Thế không?”

.

Nghe Đỗ Trạch nói ra cái tên đó, đôi mắt vốn đã rất to của Garl nay lại càng to hơn, y kéo cái mũ hai sừng của mình, thoát nhìn hơi khó chịu.

.

“Tại sao ngươi lại muốn biết chuyện này?”

.

Nhìn thấy phản ứng của Garl, Đỗ Trạch biết chắc đã có chuyện gì đó, nhưng đối phương rõ ràng lại không muốn nói tới đề tài đó. Đối với tình huống yêu cầu phát huy năng lực xã giao như thế này, Đỗ Trạch càng nóng lòng thì càng không biết tổ chức ngôn ngữ như thế nào. Sốt ruột lia mắt nhìn lướt qua hình bóng của Tu, Đỗ Trạch thốt ra: “Là vì Tu —— ”

.

Garl lập tức biến sắc, y hết như bị đâm phải đuôi nên kêu to: “Phụ thần chú ý đến hắn sao?”

.

Tiếng kêu của Garl khiến Tu giật mình, ngẩng đầu nhìn sang phía bên này thì thấy Garl lạch bạch chạy tới, vội vàng hỏi Tu: “Ngươi đã gặp phụ thần rồi ư? Phụ thần có cho ngươi đồ vật gì không?”

Tu không rõ nên chỉ lắc đầu, Garl an tâm hơn một chút, nhưng rồi lại đột ngột nhớ ra gì đó nên nhìn về phía bắc của di tích Chu Nho. “Không được, ta phải hủy diệt bánh xe thời gian mà phụ thần ban cho mới được...”

Đỗ Trạch vừa bước tới thì nghe thấy câu này, lượng thông tin khổng lồ khiến đầu óc cậu nháy mắt trống rỗng.

Bánh xe thời gian là... do Thần Sáng Thế ban cho tộc Chu Nho?

Đỗ Trạch nhớ tới tờ giấy ghi chép mà khi trước cậu nhìn thấy trong phòng nghiên cứu, cùng một chỗ trống ở trên đó.

[Thời gian thật sự là rất kỳ diệu, nếu không phải ... tặng cho chúng ta bánh xe thời gian, chúng ta vĩnh viễn không thể tiếp cận được quy luật của thời gian.]

Một cơn rừng mình chạy dọc theo lòng bàn chân Đỗ Trạch rồi lan ra toàn thân.

—— Tại sao tộc Chu Nho lại biến mất?

—— Vì nghiên cứu thời gian.

Vị thần thuở ban sơ của thế giới này, chỉ làm một chuyện này mà đã hủy diệt toàn tộc Chu Nho.

82. Chương 82

Độc giả: Không thể chấp nhận sản phẩm chất lượng cùi bắp.

Không đợi Đỗ Trạch suy đoán thêm, Garl đã như sấm rền gió cuốn lao tới quảng trường “Thấu hiểu”, xem chừng là thật sự muốn phá hủy Bánh Xe Thời Gian.

—— Đó là thứ duy nhất còn sót lại có liên quan trực tiếp đến Thần Sáng Thế.

Trong đầu chỉ còn một ý nghĩ này, Đỗ Trạch tự động phản xạ cất bước đuổi theo Garl. Phát giác hành động của Đỗ Trạch, giữa quảng trường, Tu mở to cặp mắt màu hổ phách. Hắn bật dậy chạy theo Đỗ Trạch. Điều này khiến Garl không vui, bởi y hủy diệt Bánh Xe Thời Gian là để tránh Tu tiếp xúc với nó. Chủ thần Chu Nho nhảy qua nhảy lại, ngón tay chỉ huy như một nhạc trưởng, vạch ra một làn tuyến giữa y và Tu. Một trận gió quét qua, chiếc mũ hề đỏ đen của Garl lúc lắc như thể có một thứ vô hình nào đó cọ xát vào nó.

“!”

Tu cứng đờ lại, dáng vẻ hẩn trọng rất kỳ cục, hai tay dính sát vào người như bị sợi dây thừng vô hình trói chặt. Đôi lông mày Tu nhíu chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại. “Thả ta ra.”

Garl làm mặt quỷ với Tu, giọng điệu tinh ranh như đang đùa giỡn với bạn bè: “Đợi ta giải quyết mỗi hoạ ngầm xong rồi sẽ thả người ra.”

Mục tiêu của Garl là Tu, do đó Đỗ Trạch vẫn có thể tự do hành động, tên ngốc nào đó ngăn người trước một loạt biến cố. Cậu vừa định chạy tới bên Tu đang bất động, nhưng tiếng bước chân của Chủ thần Chu Nho ở phía sau trong một thoáng có vẻ như đã ở xa tít tắp, Đỗ Trạch quay đầu lại thì chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé biến mất nơi cuối con đường.

“Đỗ Trạch!”

Nghe tiếng Tu gọi lớn, Đỗ Trạch mới phát hiện mình đang chạy về hướng mà Garl đã khuất dạng. Sau khi hoàn hồn, Đỗ Trạch chẳng những không dừng lại, mà còn cắn răng đẩy nhanh tốc độ tiến tới quảng trường “Thấu hiểu”, bỏ lại tiếng gọi của Tu ở sau lưng “Đỗ Trạch ——”

Xin lỗi nhé anh chủ đại nhân! Tiểu sinh tin chắc Chủ thần Chu Nho sẽ không hại anh! Đây là cơ hội duy nhất có thể tìm được Thần Sáng Thế ——

Trái tim Đỗ Trạch đập dồn dập, cũng chẳng biết là do chạy hay là do những chuyện sắp xảy ra. Ký ức cậu chưa lúc nào rõ ràng như bây giờ, khi Tu bế quan trong Cửa Trí Tuệ để học cách luyện rèn, cậu được John đưa tới quảng trường “Thấu hiểu”, mơ hồ biết được nguyên nhân mà Chu Nho tộc biến mất. Vì cái cục lông ngu ngốc nào đó mà cậu bị cuốn vào Bánh Xe Thời Gian, sau đó...

Một khung cảnh đen tối, vài âm thanh, một chiếc đồng hồ cát, đó là toàn bộ những gì mà cậu chứng kiến trong Bánh Xe Thời Gian.

Đỗ Trạch khê há miệng hít sâu một hơi, lại vẫn cảm thấy khó thở như cá thiếu nước.

Chủ thần Chu Nho nói: Bánh Xe Thời Gian là do Thần Sáng Thế ban tặng.

Tiếng vang ù tai xông vào óc, chúng thì thào khê khàng nhắc một câu chuyện: người đang nói chuyện với cậu trong bóng tối... là Thần Sáng Thế.

Âm thanh mập mờ lẫn tạp âm hỗn loạn như bị quấy nhiễu đó, đến từ Thần Sáng Thế.

—— Suy đoán này của cậu có đúng không?

Đầu Đỗ Trạch ong ong, cậu cố gắng nhớ lại âm thanh trong ký ức. Cậu không chỉ nghe thấy âm thanh đứt quãng đó mới một lần. Lần đầu tiên Đỗ Trạch nghe được nó là lúc cậu suýt bị Hỏa lĩnh chúa thủ tiêu hồi còn ở đại lục phản diện. Trong bóng tối vô hạn, phẳng phất như một giấc mơ, tiếng đối phương mập mờ mà nhiễu loạn như tín hiệu được phát ra từ chiếc điện thoại cũ kĩ.

.

[...Cậu... sao lại... sắp chết... Cậu ở đâu...]

.

Từ hai câu nói đó, có vẻ đối phương rất quan tâm đến sự sống của cậu, hơn nữa còn muốn tìm kiếm cậu?

.

Lần thứ hai nghe được âm thanh đó, chính là lúc đang ở trong Bánh Xe Thời Gian của di tích Chu Nho.

.

[... A... Bánh Xe Thời Gian...] Sau giây phút bất ngờ ngắn ngủi, âm thanh đó trở nên mừng rỡ: [Ta tìm được cậu rồi...]

.

Chủ nhân của âm thanh đang tìm cậu, đây là điều chắc chắn. Nếu đối phương thật sự là Thần Sáng Thế, vậy thì chính Thần Sáng Thế đã luôn tìm kiếm cậu? Giả dụ như vậy thì, Thần Sáng Thế tìm cậu, hiện cậu lại đi tìm Thần Sáng Thế, Đỗ Trạch chợt cảm thấy một sự trào phúng thật khôi hài, đồng thời cũng rất khó hiểu — Điều gì có thể khiến Thần Sáng Thế phải tìm cậu chứ?

.

Là vì phát hiện cậu không phải người của thế giới này ư?

.

Gần như ngay lập tức, Đỗ Trạch lại nghĩ ngay tới lần xuất hiện cuối cùng của âm thanh. Đó là trong trận đánh BOSS Thần Quang Minh, cậu cầm quyền trượng của Thần Quang Minh, tiếp đó rơi vào ảo giác tối tăm.

.

[Cậu có biết tại sao mình lại đến thế giới này không?]

.

So với sự nhiễu loạn trong hai lần trước, âm thanh lần này rõ ràng như đang thì thầm vào tai cậu, ẩn chứa sự mê hoặc, tựa hồ như đang dẫn dắt. Chủ nhân của âm thanh đang tìm cậu, không chỉ phát hiện cậu không thuộc về thế giới này, mà còn biết nguyên nhân khiến cậu đến đây. Có vẻ đối phương đang tuyên cáo với cậu rằng nên cảm kích hắn, lại như nhắc nhở cậu, nhấn mạnh ám chỉ điều gì đó.

.

Có lẽ cần phải trực tiếp hỏi âm thanh kia mới có thể làm rõ tất cả mọi chuyện. Đỗ Trạch đến quảng trường “Thấu hiểu”, nhìn Bánh Xe Thời Gian to lớn đó, trái tim cậu như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực — cuối cùng cậu cũng đã tìm được một manh mối quan trọng rồi.

.

Garl trong trang phục hề đứng dưới Bánh Xe Thời Gian, y gắng sức nhảy lên vài cái, như muốn đập vỡ cơ quan nào đó. Lấy Garl làm trung tâm, một vòng lửa hình tròn từ mặt đất bắt đầu khuếch tán ra bốn phía, chỉ trong chốc lát đã quét hết từng ngõ ngách trong di tích Chu Nho. Ánh điện chói mắt lóe lên, luồng khí mãnh liệt thổi bật mái tóc và quần áo Đỗ Trạch ra sau, thậm chí cả tai nghe cũng suýt văng ra. Đỗ Trạch cuống quýt đề tai nghe lại, dùng quyền đồng nhân chặn đi ánh sáng trắng lóa đã che lấp toàn bộ quảng trường.

Ánh sáng trắng dần rút đi, quảng trường “Thấu hiểu” rồi tung cả lên, những tờ giấy tư liệu trong phòng nghiên cứu bay tứ tung, không ít mẫu bị đốt trụi. Garl ngẩng đầu nhìn bánh xe vàng kim không mấy may hư hại gì, cách thứ nhất đã thất bại, nhưng y không nhụt chí. Garl vươn tay, vừa định dùng một cách khác thì đột ngột bị Đỗ Trạch ngăn cản.

“Dừng tay lại!”

Garl nhìn Đỗ Trạch đang chắn trước mặt, lắc đầu, hai quả cầu nhỏ trên đỉnh chiếc mũ khua vào nhau. “Người không được ngăn cản ta, ta phải phá hủy Bánh Xe Thời Gian, với Chu Nho mà nói, nó rất nguy hiểm.”

Vòng quay của Bánh Xe Thời Gian chuyển động tuần hoàn ánh lên sắc sáng bóng của kim loại, vô tình phản chiếu nét đau thương của Garl.

“Người muốn biết tin tức về Phụ Thần, phải không?” Chủ thần Chu Nho chỉ vào Bánh Xe Thời Gian, giọng nói tràn đầy mỗi một và đau xót. “Nhìn đi, đây là món quà mà Phụ Thần đã tặng cho bọn ta.”

“Ở kỷ nguyên thứ sáu, tộc Chu Nho bọn ta đã sáng lập nên nền văn minh máy móc. Phụ Thần rất tán thưởng điều này, người khen ngợi tộc nhân ta và trao Bánh Xe Thời Gian cho tộc Chu Nho.” Tiếng Garl càng ngày càng nhỏ lại. “Tộc nhân ta mừng rỡ khôn xiết, không chỉ vì được Phụ Thần ca ngợi, mà còn vì Bánh Xe Thời Gian là thần khí có thể tiếp cận với quy luật thời gian. Thông qua Bánh Xe Thời Gian, tộc Chu Nho có thể nghiên cứu quy luật của thời gian.”

“Đối với thời gian thần bí khó lường, tất cả mọi người đều rất hiếu kỳ, say mê nghiên cứu nó.” Giọng nói của Garl khô khan không chứa chút cảm xúc nào, như đang đọc một bài điệu văn. “Vào một ngày nọ, khi chạm vào Bánh Xe Thời Gian, toàn bộ tộc Chu Nho... đã bị quy tắc thanh trừ.”

Cũng như lúc trước, khi Đỗ Trạch hỏi về nguyên nhân tộc Chu Nho biến mất thì John lại thở dài cảm thán: có đôi khi quá tò mò, không phải là một chuyện tốt.

“Chỉ có những thần Chu Nho ở Thần Giới mới tránh được kiếp nạn, khi đó ta mới hiểu ra, có một số thứ không thể chạm vào. Tuy nghĩ như vậy là bất kính với Phụ Thần, nhưng ta vẫn luôn cho rằng, nếu lúc trước Phụ Thần không ban tặng Bánh Xe Thời Gian cho tộc Chu Nho thì thật tốt biết bao.”

Đôi mắt to của Garl ầng ậng nước, nhìn về phía Bánh Xe Thời Gian mà tràn ngập bi thương. “Nếu như vậy, mọi người đã không... biến mất...”

Đỗ Trạch ngẩn ngơ lắng nghe, dù cho đã đoán được nguyên nhân làm tộc Chu Nho biến mất, nhưng khi nghe Chủ thần Chu Nho kể lại rành mạch rõ ràng như thế này, cậu vẫn cứ cảm thấy ớn lạnh. Tộc Chu Nho cực kỳ cố chấp, lại còn tò mò, họ ham thích việc tìm tòi nghiên cứu những thứ họ không biết, đối với những nghiên cứu của mình lại càng đặc biệt nhiệt tình. Nhờ thế mà tộc Chu Nho mới có thể sáng tạo nên một

nền văn minh máy móc huy hoàng, Thần Sáng Thế đã lợi dụng điểm này, tặng cho tộc Chu Nho một sợi thông lòng quyền rũ.

.

Cũng có thể Thần Sáng Thế chỉ đơn giản là muốn tặng quà mà thôi, nhưng do tộc Chu Nho không biết tự lượng sức nên mới dẫn đến diệt vong. Trước khi gặp được Tinh Linh tộc, có lẽ Đỗ Trạch sẽ nghĩ như vậy, nhưng ngay lúc này đây, Đỗ Trạch chỉ có một cảm giác — Thần Sáng Thế không hổ là BOSS cuối, mỗi một chuyện mà ngài ta làm với từng chủng tộc đều ẩn chứa ý đồ xấu: Chu Nho vì tò mò mà diệt vong, Tinh Linh bởi vứt bỏ tình cảm mà lâm vào tuyệt cảnh, nếu ngay cả sự cuồng hóa của Thú tộc cũng tương tự như vậy thì đã có ba chủng tộc tàn lụi vì “phần thưởng” của Thần Sáng Thế — không một ai có thể hiểu rõ đặc điểm tính cách của mỗi chủng tộc hơn vị thần sơ khai đó, đến cả văn án của Nhất Diệp Tri Khâu cũng đã viết: tám chủng tộc vì muốn có được thiên phú, bằng lòng trả cho Thần Sáng Thế cái giá lớn nhất của mình.

.

Giờ xem ra, thay vì nói tám chủng tộc đã có được thiên phú, không bằng đổi lại là tự tạo ra nhược điểm cho bản thân mình...?

.

Một cảm giác khác lạ đột nhiên trỗi dậy, Đỗ Trạch cảm thấy có điều gì đó không thích hợp, nhưng lại không rõ nó lạ ở chỗ nào. Không để cho cậu có đủ thời gian suy ngẫm, Garl đứng kế đó đã triển khai hành động tiếp theo. Chủ thần Chu Nho lách qua người Đỗ Trạch, vươn tay chạm lên Bánh Xe Thời Gian, ngón tay luồn vào bên trong, nhìn kỹ mới phát hiện đó đều là công cụ máy móc tinh vi. Tại đường nối giữa bánh răng vàng và mặt thủy tinh, Garl khéo léo chuyển động ngón tay linh hoạt, ý đồ tháo dỡ bánh xe ra.

.

Dù biết Garl làm vậy bởi có nỗi khổ tâm, nhưng Đỗ Trạch vẫn phải ngăn cản Garl. Đối với cậu, Bánh Xe Thời Gian là manh mối quan trọng duy nhất còn sót lại.

.

“Ngài đừng ——”

.

Garl lườm Đỗ Trạch, chìa ngón trở ngoắc một cái, Đỗ Trạch lập tức bị một thứ giống như sợi dây vô hình trói buộc cơ thể. Không đợi Đỗ Trạch tìm hiểu xem nó là cái gì, thứ trong suốt kia đột nhiên run rẩy kịch liệt. Hiện tượng kì quái này đã làm kinh động tới Chủ thần Chu Nho. Garl sững sờ nhìn về phía Đỗ Trạch, bật ra một đơn âm nghi hoặc: “Ồ?”

.

Tất cả Chu Nho đều thích chế tạo ra những thứ máy móc cá nhân khác biệt, mỗi người đều có sở trường trong lĩnh vực máy móc riêng. Ngoài hứng thú với những sự vật vô hình, Garl còn đặc biệt kết hợp chúng với máy móc. Những máy móc như vậy vừa mang những đặc tính của máy móc, lại có thêm linh tính của sự vật nguyên bản.

.

Sinh vật máy quần lấy Đỗ Trạch hỡi hùng tốt độ, hệt như một con bạch tuộc cuộn lấy con mồi rồi chột phát hiện ra đó là thiên địch cá chình mà hoảng sợ tháo chạy. Nó mất kiểm soát, hất Đỗ Trạch qua một bên như gắng hết sức ném một trái lựu đạn sắp nổ ra ra.

.

Nhác thấy Đỗ Trạch sắp đập vào Bánh Xe Thời Gian, với cường độ va đập kiểu đó, Nhân tộc tóc đen này dù có bất tử cũng sẽ bị thương nặng. Garl cuống quýt ra lệnh tóm Đỗ Trạch lại, nhưng sinh vật máy của y lại không phản ứng vì khiếp sợ.

“!”

Chỉ trong tích tắc, cơ thể Đỗ Trạch đập mạnh vào bánh xe — không sai, là đập vào. Trước ánh nhìn hết sức kinh hãi của Garl, Bánh Xe Thời Gian lóe lên một luồng sáng chói mắt, và lại một lần nữa nuốt chửng thanh niên tóc đen.

Đỗ Trạch trôi nổi trong bóng tối, lặng thinh. Lịch sử trùng hợp một cách đáng ngạc nhiên, lúc trước, khi manh chủ bế quan, vì một sự cố ngoài ý muốn mà cậu đã tiến vào Bánh Xe Thời Gian. Dù sao cũng vào rồi, Đỗ Trạch không thêm nghĩ nhiều nữa, cậu nhất định phải nhân cơ hội này nói chuyện với chủ nhân của Bánh Xe Thời Gian, làm rõ tất cả chân tướng.

Bốn phía đều tối om om, không phân biệt được bên nào ra bên nào. Đỗ Trạch mang theo chút do dự không nói rõ được, chầm chậm nhưng rất kiên định hét lên với bóng tối xung quanh: “... Thần Sáng Thế?”

Âm thanh của Đỗ Trạch tựa như một giọt nước nhỏ vào trong mực đen, từng lớp từng lớp sóng rung động nối nhau khuếch tán ra xa, cuối cùng bị bóng tối nuốt chửng. Xung quanh không hề xuất hiện phản ứng nào, Đỗ Trạch thấp thỏm không yên, chẳng lẽ phỏng đoán của cậu đã sai rồi ư? Đỗ Trạch định thử lại lần nữa thì bất chợt một tạp âm rất khê tựa như gió lọt vào tai cậu.

[...]

Đỗ Trạch nín thở, bởi vì cả tiếng hít thở cũng có thể che lấp âm thanh của đối phương. Trong bóng tối truyền đến thứ âm thanh khê khà lại mỏng manh, nếu như ví lần trước là tín hiệu không tốt, thì lần này chắc là không đủ điện.

[... Cậu... có nghe thấy không...]

Đỗ Trạch vô thức gật đầu theo bản năng, nhưng lại không biết đối phương có nhìn thấy được không, bèn khê “ừm” một tiếng. Cậu dùng âm lượng rất nhỏ, bởi vì thứ âm thanh đó cho cậu một cảm giác như thể sẽ ngắt bất kỳ lúc nào, bị vây hãm trong một thế trận ngập nguy hiểm.

“Ngài là Thần Sáng Thế ư?”

[... Phải...]

Như bị ai đó phang một gậy xuống đầu, Đỗ Trạch cảm thấy xây xẩm mặt mày, không ngờ là cậu lại đang nói chuyện với BOSS cuối — thậm chí trước đây, cậu cũng đã từng giao tiếp với Thần Sáng Thế.

Người đang nói chuyện với cậu trong bóng đêm, đang tìm cậu, biết thân phận của cậu, là Thần Sáng Thế chân thật.

.
[... Cậu...]

.
Âm thanh trong bóng tối bỗng nhiên bị ngắt, tim Đỗ Trạch cũng theo đó mà hoãn một nhịp. Khi đối phương lên tiếng lần thứ hai, giọng điệu rất khẩn thiết, giống như bị thứ gì đó đuổi bắt và bắt chấp tất cả để truyền lại cho cậu một thông tin quan trọng.

.
[Mau... !]

.
Đoàng.

.
Đỗ Trạch ngơ ngàng nhìn Garl trước mắt cùng với những mảnh thủy tinh và kim loại vàng rơi đầy đất —— tất cả đều là mảnh vỡ của Bánh Xe Thời Gian. Trong chớp nhoáng, cậu từ ảo giác bóng tối mờ mịt trở về hiện thực di tích Chu Nho.

.
Đỗ Trạch ngơ ngác đứng giữa đồng mảnh vụn của Bánh Xe Thời Gian, suy nghĩ vẫn còn vướng lại ở âm thanh vừa rồi: câu nói cuối cùng kia rõ ràng vẫn chưa xong, rốt cuộc là Thần Sáng Thế muốn nói gì với cậu?

.
Mau? Mau tìm được ngài ta? Mau rời khỏi? Mau tiếp tục?

.
... Nói gì mà chỉ nói có một nửa, ghét chết đi được. _(; ”)_

.
Rõ ràng đã nắm được một thông tin đột phá, thế nhưng Đỗ Trạch lại cảm thấy càng thêm bức bối. Nghe ngữ khí thì có vẻ Thần Sáng Thế đang rất sốt ruột, tên gốc nào đó lại càng thêm nôn nóng, manh chủ đã sắp vượt qua phó bản Chu Nho rồi mà đến giờ cậu mới chỉ thu được một cái hồ thông tin loạn xạ ngẫu. Đỗ Trạch tiếc nuối quét mắt qua đồng mảnh vụn của Bánh Xe Thời Gian, hóa ra thần khí cũng có hạn sử dụng à, Bánh Xe Thời Gian tan tành mà không hề có dấu hiệu báo trước, quyền trượng của Thần Quang Minh cũng hết vậy —— căn cứ vào những thông tin đã có, hoàn toàn có thể kết luận, quyền trượng của Thần Quang Minh chắc chắn cũng là thứ Thần Sáng Thế đưa cho.

.
Điểm kỹ năng luyện rèn của BOSS ngài nhất định vẫn chưa max, chất lượng hai thần khí làm ra đều cùi bắp như thế thì chịu sao cho thấu!

.
“Người —— không sao chứ?”

.
Giọng nói lạnh lạnh của Garl đã kéo lại sự chú ý của Đỗ Trạch, Chủ thần Chu Nho đứng trước mặt Đỗ Trạch, trong đôi mắt to đang mở lớn toát ra sự kinh ngạc cùng sự nghi vấn tràn ngập. Sự kích động sau cuộc đối thoại với Thần Sáng Thế của Đỗ Trạch cũng đã nguội lại, việc quan trọng nhất cậu cần phải làm bây giờ không phải là nghĩ về Thần Sáng Thế, mà là giải thích mọi chuyện vừa diễn ra.

Có lẽ không cần phải kể cho Garl... Đỗ Trạch nhìn bóng dáng một lớn một nhỏ phía cửa vào quảng trường — nhưng vẫn phải giải thích với Tu.

.

Trên người Tu dính đầy máu, con rối bấy sao như cái bóng im lìm đứng sau hắn. Sau khi bước vào quảng trường, Tu ném cổ máy trong tay ra, cổ máy dài mảnh “cạch” một tiếng, nằm tê liệt trên mặt đất. Đó là một sinh vật máy có hình dạng giống cá hổ, có thể thấy được máu tươi từ những nơi đứt gãy của nó đang chảy ra ào ạt. Nhận ra máu trên người Tu là của sinh vật máy, Đỗ Trạch thở phào một hơi, nhưng ngay sau đó lại lập tức căng thẳng hẳn lên. Mạnh chủ đang nhìn chăm chăm vào cậu, dù là từ biểu cảm hay ánh mắt, chúng đều biểu thị hắn đang rất tức giận.

.

Tu bước qua vũng máu, tạo ra một chuỗi dấu giày nhỏ nhỏ. Bởi vì được vẽ nên từ máu tươi, cho nên chuỗi dấu chân đó làm cho người ta cảm thấy một loại khủng bố không rét mà run. Garl vốn muốn cản trở Tu tiếp cận Đỗ Trạch, nhưng lúc y tính hành động, ánh mắt Tu quét tới đã khiến vị Chủ thần Chu Nho này sững người, bất động.

.

Chu Nho là một chủng tộc cực kỳ cổ chấp, nhưng ánh mắt ngoan độc lạnh như băng đó, đến cả cổ chấp cũng không thể diễn tả được một phần vạn tình cảm chất chứa trong đó.

.

Đỗ Trạch trơ mắt nhìn Tu đi từng bước đến trước mặt mình, gương mặt Chu Nho đó không hề có biểu cảm gì cả, điều này càng làm cho cậu thêm lo sợ. Tu ngẩng đầu đối mặt với Đỗ Trạch, đôi mắt màu hổ phách tươi đẹp lạ thường, nhưng lại không thể nói rõ là mắt hắn hay máu dính trên người hắn đẹp hơn.

.

“Đừng rời khỏi tầm mắt ta. Rõ ràng em đã đáp ứng, đúng không?”

.

Đỗ Trạch theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, tuy dự tính của cậu đều là vì mạnh chủ, nhưng mà bỏ lại mạnh chủ để chạy như khi này thì quả thật không thể chấp nhận được.

.

“Tôi đang tìm, Thần Sáng Thế, Bánh Xe Thời Gian có liên quan với ngài ấy.”

.

Tu liếc nhìn những mảnh vỡ của Bánh Xe Thời Gian xung quanh, khó có thể hình dung được biểu cảm của hắn trong phút chốc ấy, dường như nó mang theo sự căm hận và bất cam mãnh liệt, còn có cả sự phẫn nộ.

.

“... Đối với em, Thần Sáng Thế quan trọng hơn ta?”

.

Đỗ Trạch lập tức lắc đầu, cậu muốn nói cho Tu rằng cậu để ý Thần Sáng Thế như vậy đều là vì hắn. Nhưng dưới sự khống chế vô hình, Đỗ Trạch không làm sao thoát ra được lời giải thích rõ ràng, chỉ có thể ậm ừ nói: “Tôi chỉ để ý tới anh.”

.

“Nhưng em sẽ vì Thần Sáng Thế mà bỏ rơi ta.” Cứ như một đứa trẻ bị cha mẹ bỏ bê vì công việc, Tu cố chấp truy hỏi cho bằng được: “Nếu sau này lại xảy ra chuyện tương tự, em vẫn sẽ làm vậy, phải không?”

.

Đỗ Trạch chỉ biết im lặng.

“A...”

Tu cười, Đỗ Trạch theo bản năng run rẩy, sát ý đáng sợ đó khiến người ta chỉ cần tưởng tượng thôi đã phải bùng tỉnh từ trong cơn mơ. Dù biết sát ý của Tu không phải nhằm vào mình, nhưng da đầu Đỗ Trạch vẫn cứ run lên.

“Đưa tay cho ta.”

Tu dịu dàng nói với Đỗ Trạch, trong ngữ điệu mềm mại đó lại ẩn chứa một sự ngọt ngào cuồng loạn.

“Ta muốn làm một sợi xích, trói em lại.”

83. Chương 83

Chapter 83 Độc giả: Nhục mặt quá

Đỗ Trạch nhìn chiếc nhẫn màu lam bạc trên ngón tay, chiếc nhẫn không gian này mang trong mình một câu chuyện xưa. Thật ra nó vốn là đạo cụ cầu hôn mà nhân vật chính dùng để thu nạp hậu cung trong thể loại văn ngựa đực, thế nhưng sau khi có một tên độc giả ngốc nghếch nhảy vào, đối tượng cầu hôn của nó từ đổi thành . Mà hiện giờ, manh chủ còn nâng cấp nó lên phiên bản 2.0, vậy nên ngoài công năng chứa đựng ra, nó còn có thêm một chức năng khác nữa là trói buộc.

Có nó, manh chủ không cần phải lo độc giả ngốc nghếch nhà mình đi lạc nữa rồi.

Đỗ Trạch đi ra ngoài một bước, hai bước... đến khi cách Tu một quãng chừng năm mét, chiếc nhẫn trên tay bỗng nhiên phát ra một lực hút, như thể có một sợi dây co giãn vô hình nhẹ nhàng níu tay cậu lại. Mặc dù Đỗ Trạch vẫn có thể bước tới tiếp, nhưng lực kéo sẽ càng lúc càng lớn — đến khi cách quãng mười thước, giống như một cái lò xo đã bị kéo đến cực hạn, “pắc” một phát, Đỗ Trạch nháy mắt đã bị lôi trở về, tiếp đó vừa khéo rơi vào cái ôm của Tu đã sớm chờ sẵn.

Tu vỗ lưng Đỗ Trạch, dang rộng vòng tay bao bọc lấy cậu, ngẩng đầu hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Ấn đường Đỗ Trạch co giật hai cái, qua một hồi lâu mới lạnh (xấu) lùng (hở) thanh (muốn) cao (chết)thốt ra hai chữ: “... Đi ngoài.”

Tu kéo tay Đỗ Trạch, cặp nhẫn một đỏ một xanh phản chiếu ánh sáng của nhau. “Ta đi cùng em.”

... Mẹ nó thật sự là nhục mặt quá thể! QAA

Đỗ Trạch nhìn Tu đang canh giữ bên ngoài, thiếu chút nữa là muốn khụy xuống luôn, hiện giờ cậu hoàn toàn không thể rời khỏi giới hạn tầm nhìn của manh chủ. Dẫu là ở nhà vệ sinh công cộng, tất cả mọi người đều kéo quần không ngại ngừng gì, nhưng đi ngoài với người ta và bị người ta nhìn khi đi ngoài... Mọi người hãy thử tưởng tượng để cảm nhận một chút.

.

Thấy Đỗ Trạch trưng cái mặt than đứng bên trong, Tu cong khóe mắt, một đôi má lúm đồng tiền hiện ra. “Có cần ta kéo khóa giúp em không?”

.

Tên ngọc nào đó cảm lạnh nhận ra mình đang bị trêu ghẹo. Cậu lặng lẽ xoay người lại, nhanh chóng giải quyết nhu cầu sinh lý.

.

Sau sự kiện Bánh Xe Thời Gian lần trước, Tu đã cải tạo Nhấn Không Gian thành một “sợi xích”, ‘trói’ Đỗ Trạch lại. Hiện tại, hai người chẳng khác nào hai đứa trẻ sinh đôi dính lấy nhau như hình với bóng, Đỗ Trạch chỉ có thể tự do hoạt động trong phạm vi năm mét quanh Tu, vượt quá mười mét sẽ bị kéo về bên manh chủ.

.

“Em có giận không?” Thấy Đỗ Trạch bước ra, Tu đột ngột hỏi, đôi mắt long lanh đẹp đẽ chăm chú nhìn Đỗ Trạch không chớp mắt. “Ta buộc em vào người như vậy, em có thấy khó chịu không?”

.

Đỗ Trạch lặng im trong giây lát, sau đó lắc đầu. Tuy thoát nhìn như đang bị hạn chế tự do, nhưng tên ngọc nào đó cảm thấy trừ việc có hơi xấu hổ ra, còn lại, hẳn là, cũng đâu khác gì với trước kia?

.

Cậu vẫn luôn ở bên Tu, dù cậu muốn đi đâu, manh chủ cũng sẽ không ngăn cản, mà cùng cậu đến đó.

.

Thấy Đỗ Trạch lắc đầu, Tu vươn tay ôm ghì Đỗ Trạch, bởi vì hắn chỉ cao tới ngực Đỗ Trạch nên phải nâng tay lên mới có thể ôm trọn lấy hông Đỗ Trạch, trông như ôm một con rối cỡ lớn.

.

“Đỗ Trạch, lúc nào ta cũng thấy sợ hãi.” Tu vùi mặt vào người Đỗ Trạch, trong âm thanh rầu rĩ tràn ngập sự quyến luyến và chấp nhất sâu sắc. “Đừng rời khỏi ta, ta chỉ có mình em thôi.”

.

Đôi tay Đỗ Trạch run lên, cậu cũng rất sợ — kẻ cận bầu bạn bên nhau như thế này, còn có thể kéo dài được bao lâu nữa?

.

Thần Sáng Thế nói với cậu: mau...

.

Rốt cuộc là mau cái gì nhỉ?

.

Mấy ngày nay Đỗ Trạch vẫn luôn phỏng đoán câu nói nửa chừng kia của Thần Sáng Thế. “Mau” mang ý thúc giục mãnh liệt, muốn đối phương đẩy nhanh tiến độ thực hiện một chuyện nào đó. Chuyện mà cậu đang làm hiện có hai cái: thứ nhất là cùng manh chủ leo tháp, chứng kiến manh chủ trở thành thần tối cao; thứ hai là tìm kiếm thông tin về Thần Sáng Thế, nhằm mục đích đối mặt trực tiếp với Thần Sáng Thế. Cái sau có liên quan mật thiết với Thần Sáng Thế, hơn nữa ngữ điệu của Thần Sáng Thế khi đó cũng rất nôn

nóng, cứ như đang bị cái gì đó đuổi theo. Ấy thế nên, ý của Thần Sáng Thế là bảo cậu mau đi tìm ngài ta sao?

.

Cứ cho là đoán trúng ý của Thần Sáng Thế đi chẳng nữa, Đỗ Trạch cũng không dám dễ dàng tin tưởng đối phương. Dù sao đó cũng là BOSS cuối đứng đằng sau hậu trường, cứ xem những chuyện mà ngài ta làm trước đây thì cũng hiểu ngài ta là một nhân vật phản diện tận trung tận trách đến cỡ nào rồi, không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay thì lấy cả một chủng tộc ra mà chơi.

.

Đỗ Trạch nghĩ hoài nghĩ mãi đến não cũng đau, thế nhưng vẫn không thu được kết luận hữu ích nào. Tên ngốc nào đó cảm thấy kém cỏi vì chỉ số thông minh của mình. Cậu không thể thảo luận với người có IQ cao là Tu, không chỉ vì bị cấm ngôn, mà còn vì ba chữ “Thần Sáng Thế” giờ đây đã trở thành bãi mìn đối với manh chủ, chạm tới là bùng nổ.

.

Thần Sáng Thế, chắc chắn ngài sẽ là BOSS vất vả nhất, bởi vì manh chủ đã xếp ngài vào sổ đen rồi, xin hãy nén bi thương.

.

Sau khi trở lại quảng trường “Sắc đẹp”, Tu tiếp tục chế tác linh kiện cuối cùng. Quanh đó không còn bóng dáng của Garl nữa, Chủ thần Chu Nho đã ẩn thân từ sau ngày hôm đó. Đến giờ Đỗ Trạch vẫn còn nhớ như in vẻ mặt khiếp sợ của Garl khi phát hiện ra mối quan hệ của họ. Lúc ấy, Garl dường như định nói gì đó, nhưng lại bị Tu đang ôm siết Đỗ Trạch giận dữ quăng cho một cái trừng hung hãn “Ta còn chưa tính sổ với ngươi”. Chẳng biết do sợ hãi bởi cơn thịnh nộ của Tu, hay là do không thể tiếp nhận nổi sự thật một tộc nhân của mình là gay, Garl cứ thế chạy mất mà không để lại lời nào.

.

Mãi đến khi Tu hoàn thành linh kiện cuối cùng, vị Chủ thần đó mới xuất hiện trước mặt họ, ánh mắt đầm đăm nhìn họ vô cùng phức tạp.

.

Tu lắp linh kiện đã hoàn thành vào trung khu kiểm soát của Kabbalah, trung khu kiểm soát tự động tổ hợp chỉnh thể, nhanh chóng xếp khít lại với nhau, không nhìn ra một chút vết tích lắp ghép nào. Nền đất bắt đầu chấn động, cả Di tích Chu Nho rung chuyển như động đất — kiệt tác vĩ đại nhất của Chu Nho tộc, con rối máy Kabbalah tám sao duy nhất, đã thức tỉnh. Cùng lúc đó, một cột sáng màu cam xuất hiện ở đằng xa, tầng tầng bậc bậc hiện lên giữa không trung, nối liền giữa cột sáng và Di tích Chu Nho sắp đội lên. Căn cứ theo lời Rachel, kẻ leo tháp sẽ bắt đầu cuộc truy đuổi với con rối tám sao, và phải rời khỏi nơi này trước khi bị Kabbalah đuổi kịp và giết chết.

.

Tuy nhiên, đối với Tu, đó chẳng qua chỉ là thời khắc hấn nhận một món quà mà thôi — Kabbalah đáng sợ và hùng mạnh không ai bì nổi kia, chính là món quà của hắn.

.

Tu và Đỗ Trạch đứng trên bậc cầu thang lơ lửng, nhìn về phía trung khu kiểm soát đang phân tách, tạo thành một khe nứt sáng chói, nuốt trọn con rối tám sao khổng lồ vào không gian chuyên biệt. Toàn bộ Di tích Chu Nho cứ thế biến mất trong thoáng chốc, chỉ còn lại một khoảng hư không tối tăm. Sau khi thực hiện xong, trung khu kiểm soát phân giải thành những quả cầu sáng, như mưa sao băng nhào tới sợi xích bạc trong tay Tu. Tu sờ sợi xích bạc, có vẻ rất vừa ý với “món đồ chơi” mới có được này.

.

Những bậc cuối của chiếc cầu thang lơ lửng lần lượt biến mất, họ không thể không chạy theo bậc thang dẫn tới cửa ra. Garl dõi theo bóng lưng của Tu và Đỗ Trạch, nhìn hai người càng lúc càng xa, tên hề nhảy qua

nhảy lại làm trò, hai chớp mũi đen đỏ trái rung phải lắc. Y chỉ còn lại một mình, cô đơn diễn kịch trong bóng tối.

“Người là tương lai cuối cùng của chúng ta.”

Tiếng nói lạnh lạnh của Garl vọng tới từ đằng xa, Đỗ Trạch quay đầu lại thì thấy hình bóng nhỏ bé của Chủ thần Chu Nho cô độc đứng trong bóng tối, y còn làm mặt quỷ trên choker họ.

“Ta hy vọng người sẽ vượt qua được.”

Bóng đêm nuốt lấy tiếng nói của Garl cùng hình bóng khom mình cúi chào.

Dù đã trở lại đại sảnh tròn, hình bóng cô đơn vào những phút cuối của Chủ thần Chu Nho vẫn đọng lại trong đôi mắt Đỗ Trạch. Trong tất cả các chủ thần, Đỗ Trạch có cảm tình với Chủ thần Chu Nho nhất, dấu cho nguyên nhân xuất phát là bởi vì Tu là Chu Nho cuối cùng còn sống sót thì việc Garl hết mực tốt với Tu vẫn là sự thật không thể bàn cãi. Nhìn thấy hình ảnh cô quạnh xót xa như thế, Đỗ Trạch thậm chí còn trỗi lên xúc động muốn làm vài việc gì đó cho Garl. Cậu nhện không được nhìn sang Tu cũng đang hơi xúc động — Nếu manh chủ trở thành thần tối cao, có lẽ hắn sẽ cứu vớt được chủng tộc đáng thương kia?

“Đỗ Trạch tiên sinh!”

Một tiếng gọi vang lên từ bên trái phía sau, Đỗ Trạch quay đầu thì thấy chị em Ma tộc đang phấn khích vẫy tay với cậu, còn Enoch thì đã nhanh như chớp lao tới trước tiên.

“Hê! Người anh em, người không có việc gì —— Á!!!”

Enoch kêu lên thăm thiết, gã chỉ vào Chu Nho đứng cạnh Đỗ Trạch mà la lớn: “Người, sao người lại ở đây?!”

Bấy giờ Đỗ Trạch mới sực nhớ ra mọi người ở đây đều chưa từng thấy hình thái Chu Nho của Tu, mà tên đạo tặc trước mắt vẫn chưa biết Chu Nho gã từng chọc phải chính là Tu. Lúc trước ở di tích Chu Nho, manh chủ bức bối vì phải chờ bên ngoài Bánh Xe Thời Gian tận bốn năm, đang ở trong trạng thái hết sức căng thẳng, thế mà tiểu đội đánh thuê báu vật do túc địch quân cầm đầu nhằm lúc nào không nhằm lại chọn đúng phóc thời điểm đó mà nhào tới. Sau đó, người anh hùng Enoch này chỉ dùng vài câu nói đã làm cho Tu bạo phát, hành cả tiểu đội đánh thuê đến nổi suýt chút nữa phải để lại di ngôn nơi đó, thật không hổ là tên bán đứng đồng đội chuyên nghiệp —— khoan đã.

Đỗ Trạch đột nhiên phát hiện ra một điểm quan trọng, không ngờ cậu lại bỏ qua một thông tin quan trọng nhường vậy: lúc ở trong Bánh Xe Thời Gian, Thần Sáng Thế rõ ràng đã nói tìm được cậu rồi, vậy thì bước tiếp theo hẳn là phải bắt đầu tiếp cận cậu chứ? Thế nhưng kể từ khi thoát khỏi Bánh Xe Thời Gian, Đỗ Trạch không hề gặp được vị thần sơ khai đó, mà trực tiếp bắt đầu tình tiết Di tích Chu Nho, chạm trán tiểu đội đánh thuê báu vật do túc địch quân cầm đầu.

Trong nguyên tác, tiểu đội đánh thuê bấu vạt đến Di tích Chu Nho là để thám hiểm; nhưng theo cậu thấy thì tiểu đội đánh thuê vốn không phải đến để thám hiểm, mà là đến để... tìm cậu.

Ở giải đấu vũ khí, Eric quỳ trước mặt cậu nói rằng: ác quỷ sắp tàn sát Đại Lục Hỗn Độn; cho nên Thần đã phái sứ giả xuống, người đó có một đôi mắt và mái tóc đen như màn đêm, đáp xuống Di tích Chu Nho; chỉ cần nghênh đón sứ giả về, sẽ có thể cứu vớt Đại Lục Hỗn Độn — Đây là chỉ thị của Thần Quang Minh.

Người tìm cậu không phải Thần Sáng Thế, mà là Eric; Thánh tử Eric, chính là đại diện của Thần Quang Minh.

Dường như toàn bộ máu đều tràn lên đại não, trường đến mức làm đầu Đỗ Trạch phát đau. Thần Quang Minh có được quyền trượng của Thần Sáng Thế, có vẻ như họ cũng biết lai lịch của cậu; Thần Sáng Thế bảo tìm được cậu rồi, thế nhưng đụng độ với cậu lại là người của Thần Quang Minh; vậy xem ra, Thần Quang Minh và Thần Sáng Thế chắc chắn có mối quan hệ mật thiết nào đó — hoặc là phụ thuộc, hoặc là kẻ thù?

Nếu là quan hệ thù địch, Thần Quang Minh muốn giết Tu, vậy thì Thần Sáng Thế nhất định sẽ bảo vệ Tu.

Nếu là quan hệ phụ thuộc, Thần Quang Minh muốn giết Tu, vậy thì nhất định là nghe theo chỉ lệnh từ Thần Sáng Thế.

Đỗ Trạch nhìn chằm chằm Enoch. Enoch bị Đỗ Trạch mặt lạnh nhìn chòng chọc như thế, lại thêm sự uy hiếp đến từ Tu, gã lui về mấy bước, xoay người trốn ra sau. More nhìn Tu vài lần, không lên tiếng — bất luận đối phương ở hình thái nào đi chăng nữa, y chỉ cần căn cứ theo khế ước là có thể tìm được kỳ sĩ rồng của mình.

Kế đó, Rachel bước tới nhìn qua nhìn lại Tu và Đỗ Trạch một lượt, vô cùng mau lẹ bắt kịp tình hình: “Điện hạ?”

Enoch sững người trợn trừng mắt, đến cả lời nói cũng bắt đầu lắp bắp: “Người, người người người... nói nói nói hần là, là, Tu?”

Lão John được Ariel đỡ tới đánh tan chút hy vọng nhỏ nhoi đáng thương cuối cùng của Enoch.

“Tiểu chủ nhân.” John cười tủm tỉm nói: “Ta vẫn thích dáng vẻ này của người hơn.”

Không rõ Tu “Hừ” hay là “Ừ”, con rối bấy sao tiến lên, đón lấy nửa thân thể của John từ tay Ariel. Đỗ Trạch thương cảm nhìn Enoch đang ngây ngốc, thiếu niên, rốt cuộc cậu cũng đã nhận ra trước đây cậu liều mạng đến mức nào rồi, bây giờ mà cậu còn tươi vui rạng rỡ được thì thật sự là kỳ tích đó.

Cái gọi là đầu óc của kẻ lỗ mãng thì không ai địch lại, Enoch chỉ sững sờ trong giây lát rồi ha ha ha quăng lịch sử đối địch giữa mình và Tu qua một xô cửa quá khứ. Tu vừa thay đổi cơ thể cho John, vừa nghe Rachel thuật lại những gì bọn họ đã trải qua: vì sau khi thú hóa, Tu ngọam Đỗ Trạch phóng tới cửa ra đầu tiên,

cho nên trạm kiểm soát được thiết lập lại, cả đám người chôn chân trong phó bản Thú tộc đành phải chờ đợi kẻ leo tháp kế tiếp mở ra cánh cửa khác để bọn họ thoát ra. Đám Rachel ngây người trong bộ lạc một hồi, cuối cùng cũng chờ được một đội ngũ leo tháp. May mắn hơn nữa là, đội ngũ đó chính là một tiểu đội sấm sét, nhờ vậy công đoạn thuyết phục đối phương dẫn họ theo được lược bỏ. Trải qua mười ngày hỗn chiến và BOSS chiến, đoàn người đã phải trả một cái giá không hề nhỏ để về lại đại sảnh tròn, không ngờ là ngay ngày hôm sau lại được tụ hợp cùng Tu.

“Nhìn thấy tượng đá Chu Nho xuất hiện, ta biết Điện hạ đã vượt qua.” Rachel đẩy chiếc kính một mắt, mỉm cười nói.

Đỗ Trạch theo lời Rachel lướt mắt qua các bệ đá quanh đại sảnh tròn: Ma tộc, Vong Linh, Nhân tộc, Long tộc, Tinh Linh, Thú tộc, Chu Nho — trong tất cả tám chủng tộc, giờ chỉ còn thiếu mỗi Thiên tộc. Nó không chỉ là cửa ải chủng tộc cuối cùng còn lại của Thần Tháp, mà còn là huyết mạch cuối cùng chưa được thức tỉnh của Tu.

Đỗ Trạch nhìn bệ đá duy nhất còn trống, tim bỗng đập dồn dập.

Chỉ cần vượt qua phó bản Thiên tộc cuối cùng này, Tu sẽ có thể bước lên đỉnh Thần Tháp.

Thế giới này sẽ nghênh đón vị thần tối cao của họ.

84. Chương 84

Thần tháp: Thiên Thành.

Để một tình tiết phát sinh, trước hết phải có một địa điểm.

Đỗ Trạch nhìn ngang ngó dọc. Lúc này, cậu đang ngồi trong một cỗ xe ngựa. Bất kể là người đánh xe, hay khoang xe tinh tề, xa hoa, cũng không thể diễn tả hết được sự thượng lưu của cỗ xe mang phong cách Tây phương này. Bên trong khoang xe phủ kín một lớp tơ nhung quý báu, những hoa văn đều được điêu khắc hết sức khéo léo đến từng chi tiết nhỏ nhất. Nó chỉ có một khuyết điểm, đó chính là quá nhỏ, chỉ vừa đủ cho hai người trưởng thành ngồi đối mặt nhau.

Địa điểm phát sinh tình tiết đã có, tiếp đến là nhân vật.

Trong khoang xe chật hẹp tổng cộng có ba người: độc giả gốc ghé ôm nhân vật chính nhỏ con ngồi phía bên phải, đối diện họ, tức địch tốc vàng mắt xanh nghiêm chỉnh ngồi ngay ngắn.

... Có thể nói đây là một tình huống cực-kì-chấn-động.

Trong những giây phút này, Đỗ Trạch cảm thấy vô cùng may mắn khi cậu là một tên ngụy mặt than, nhờ vậy mà cho dù Eric ngồi bên kia đang nhìn cậu “đắm đuối”, cậu vẫn có thể duy trì hình tượng thanh cao

lạnh lùng; cho dù Tu ngồi trên đùi cậu đang “tử tử” bùng phát cơn thịnh nộ, cậu vẫn có thể thản nhiên như không... Aiz...

Ai đó ơi, xin hãy đổi chỗ với tiểu sinh đi mà! Q Q

Áp suất không khí trong khoang xe đã sắp sửa chạm mốc trạng thái chân không, tựa như sự yên lặng quỷ dị nơi vùng tâm bão. Tên gốc nào đó run lẩy bẩy, nơm nớp lo sợ, cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của bản thân, cái đáng sợ nhất không phải trở thành mục tiêu đối chọi của mãnh chủ và súc địch, mà là trên tay cậu đang cầm cuốn tập có in hình hai vị nhân vật kể trên cuốn đồng nhân.

Cuốn đồng nhân: không cùng mở ra xem sao

Đỗ Trạch âm thầm ngăn chặn sóng điện não của cuốn sách yêu nghiệt nào đó rồi liếc qua Tu và Eric. Khoang xe chật hẹp có một cặp súc địch — địa điểm có, nhân vật có, cả nguyên nhân phát sinh tình tiết cũng có luôn. Thân là “nguyên nhân”, độc giả khổ bức u ám nghĩ, thứ sắp phát sinh là “sự cố” chứ “tình tiết” cái nỗi gì.

Tại sao lại xuất hiện tình huống vừa không khoa học lại còn không ảo diệu như vậy, đã vậy còn đeo bám họ tới phó bản Thiên tộc nữa chứ.

Bước qua cánh cửa ánh sáng, bầu trời xanh thẳm cùng tầng tầng lớp lớp mây trắng hiện ra gần sát trong gang tấc. Đỗ Trạch phải híp mắt lại mới có thể nhìn được, quang cảnh thật sự quá chói, đập vào mắt cậu là một tòa kiến trúc sắc vàng trắng tách biệt với khối lửa nhân gian, vĩ đại nhưng lại có kết cấu rất tinh tế. Nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra tòa kiến trúc này vốn thuần một sắc trắng, nhưng vì nắng nhuộm phủ nên mới ánh lên một màu vàng nhạt. Đỗ Trạch quơ tay giữa không trung, xúc cảm cho thấy xung quanh chỉ có không khí, thế nhưng cậu vẫn cảm giác như đang bị một vật thể vô hình nào đó chèn ép, một loại cảm giác bị bủa vây khó thể tả bằng lời.

“Nguyên tố ánh sáng thể này không phải hơi bị đặc quá rồi hả?” Không chỉ mỗi mình Đỗ Trạch cảm thấy khó chịu, Enoch hắt hơi một cái, xoa mũi rồi bắt đầu oán giận: “Tặc gia ta sắp không thở nổi rồi!”

Enoch vừa dứt lời, giữa không trung bỗng có năm sợi lông vũ trắng khê khàng đáp xuống, chúng được dệt nên từ ánh sáng, lay động dừng trước mặt Tu. Không ai có thể chạm vào những sợi lông vũ ấy, chúng cứ lơ lửng theo sát sau Tu, tìm được khe hở rồi thì dính lên người Tu. Hành động trông ngốc nghếch mà đáng yêu này khiến Đỗ Trạch bất giác nghĩ dường như chúng đang cố gắng để cos bản thân mình thành trang sức lộng lẫy dính trên phục trang của mãnh chủ.

Sau một khúc dạo đầu nho nhỏ, mọi người theo thường lệ dò xét tình hình xung quanh. Khoảng trời xanh mây trắng bao quanh, hay tòa kiến trúc mang phong cách Baroque quen mắt nọ, tất cả đều chứng tỏ nơi đây chính là Thiên Thành mà Đỗ Trạch từng đặt chân đến. Sở dĩ Đỗ Trạch không nhận ra điều này ngay, bởi tòa Thiên Thành trước mắt đây so với cái mà cậu đã từng thấy càng thêm phần hùng vĩ, huy hoàng hơn rất nhiều, tưởng chừng như đang tuyên cáo rằng nó là trung tâm của thế giới, nguy nga tráng lệ.

Họ nhanh chóng phát hiện ra một Thiên tộc hai cánh, gã hoàn toàn phớt lờ lời chào hỏi của John, đến khi mắt gã lướt qua Tu — chính xác hơn là lướt qua những sợi lông vũ trắng trên người Tu — ngay lập tức, thái độ gã Thiên tộc xoay chuyển 180 độ.

“Tuần Kiểm Quan đại nhân tôn quý, Tổng Đốc đại nhân sắp khởi hành, ngài nên mau chóng qua đó.”

Dưới sự dẫn dắt của gã Thiên tộc, họ đi đến cổng Thiên Thành, nơi tập trung lượng lớn xe ngựa, mỗi xe mỗi kiểu. Cùng lúc đó, một tốp người lách qua những cỗ xe phía đối diện, vừa lúc giáp mặt họ.

Đỗ Trạch: ...

Tu: ...

Eric: ...

Thế giới trở nên yên tĩnh lạ kỳ, Đỗ Trạch đờ mắt nhìn vị thánh tử cũng đang ngây ngốc, nội tâm xoay vòng vòng gào thét.

Túc địch hoang dã xuất hiện rồi! == (Nhại theo một câu nói trong Pokemon: “A wild pokemon appeared”).

Gặp lại kẻ thù là đặc biệt đỏ mắt, ngoại trừ tên Enoch thần kinh thô chậm tiêu vẫn còn đang loay quanh chào hỏi. Ngay khi manh chủ nhìn thấy túc địch xuất hiện thì lập tức tung ngay một quả cầu tinh linh... À không, Tu lập tức lệnh cho John tấn công. Bóng John vút qua, chỉ chớp mắt đã tấn công về phía Eric.

“Thần —— ”

Một gã trung niên có mái tóc chải ngược đứng bên Eric thấy thế vội tiến lên chặn lại, từ đôi cánh rồng vàng kim sau lưng người nọ có thể đoán chắc rằng gã là Kim Long khế ước của Eric. Thế nhưng John với thân thể mới lại mang sức mạnh của một ngục thần. Gã trung niên do Kim Long hóa thân chỉ mới niệm ma pháp long ngữ được một nửa, tay John đã ghim lên cổ Eric.

“—— ánh sáng!”

“...Ồ?”

John thốt lên kinh ngạc, Kim Long cũng giật mình khựng lại. Mới vừa nãy, nắm tay của John đã xuyên qua cơ thể Eric, ma pháp long ngữ của Kim Long cũng lướt qua người John đánh nát cột đá cẩm thạch đằng xa — cả hai bên đều như ảo ảnh với nhau. Có chút giống như trạng thái ở đại sảnh tròn, nhưng cũng có vài điểm khác biệt. Trong đại sảnh tròn, mỗi đội ngũ sẽ ở trong những không gian riêng biệt, cho dù thấy

được cũng không thể tiếp xúc hay nói chuyện. Xét theo tình huống vừa rồi, họ có thể nghe được tiếng đối phương, vậy chắc chắn đang ở trong cùng một không gian, chỉ là Thần Tháp cấm họ tấn công lẫn nhau mà thôi.

.

Phó bản Thiên tộc có thể đi ứng cử Giải Nobel Hòa bình được rồi đó.

.

John thu tay lại trong ánh nhìn sắc nhọn của gã trung niên, cười hàm hậu như thể chưa từng xảy ra chuyện vừa rồi. Bấy giờ, Eric mới lấy lại phản ứng, mắt y lướt qua John, đến Tu và Đỗ Trạch thì đảo qua lại nhiều lần, sau cùng chăm chú nhìn Đỗ Trạch, vẻ do dự muốn nói lại thôi.

.

“Thần sử đại nhân...”

.

Đỗ Trạch và Eric đối mặt nhau, đột nhiên trỗi dậy một ảo giác hài hòa lạ thường. Thanh niên anh tuấn tóc vàng mắt xanh kia đang được gã trung niên bảo hộ sau người, thân mặc một bộ giáp da nhẹ nhàng, làm cho y thoát trông nhanh nhẹn hơn so với khi mặc loại giáp của Thánh Kỵ Sĩ. Trên người Eric, Đỗ Trạch cũng nhìn thấy năm chiếc lông vũ trắng, xem ra đó là dấu hiệu biểu thị người leo tháp đang ở phó bản Thiên tộc. Lưng cậu bỗng trĩu xuống, ra là Tu nhảy lên lưng cậu rồi bám riết trên đó. Đỗ Trạch bị đè nặng đến nỗi còng cả lưng xuống.

.

“Không được nhìn hấn!”

.

Đỗ Trạch nghe tiếng Tu vang lên từ trên lưng cậu, đối tượng bị cảnh cáo không rõ là cậu hay Eric. Tên ngốc nào đó phải gồng đầu gối để ổn định cơ thể, manh chủ bầu cứng ngắc khiến cậu không nâng nổi thất lưng.

.

“Eric?”

.

Giọng nói mang chút căng thẳng của gã trung niên vang lên, theo đó là tiếng bước chân thanh thúy từ từ lại gần. Trong tầm mắt đang hướng xuống dưới của Đỗ Trạch xuất hiện một đôi chân, tiếng Eric gần sát bên tai.

.

“Thần sử đại nhân, có gì ngài phải dung túng kẻ dị đoan này như thế?”

.

Trong giọng nói của Eric lẫn một loại cảm giác khó hiểu, đó không phải khiển trách, mà mơ hồ như sự bi thương vì bị bỏ rơi.

.

“Y đương nhiên phải dung túng ta rồi.” Tu ôm Đỗ Trạch, như một đứa trẻ đang khoe khoang với người khác rằng cha mẹ yêu thương mình biết bao. “Người này là của ta.”

.

“Không, Thần sử không thuộc về kẻ nào cả.” Eric đối mặt với Tu, ánh mắt y rất cương quyết. Nếu dùng ánh mắt này nhìn thẳng vào người khác, sẽ khiến cho họ có cảm giác bị khiêu khích. “Người không xứng đứng cạnh ngài.”

“Ồ.” Tu cười khẩy: “VẬY... người xứng chắc?”

Đỗ Trạch thật muốn quy xuống làm chứ, đoạn đối thoại của mình chủ và túc địch sao càng nghe càng thấy ám muội vậy hả? Enoch ở đằng kia đã lia tới ánh mắt “Quan hệ bê bối của giới quyền quý” dành cho bọn họ luôn rồi kìa. Thế giới này rõ ràng là văn nghệ được cơ mà, sao lại có nhiều tình tiết dành cho hủ tự do phát triển thế này?!

Cuốn đồng nhân: tình gay của bốn quốc.

Ngay khi Eric định đáp trả, một giọng nói hùng hậu đánh tan bầu không khí quỷ dị đang hết sức căng thẳng.

“Các người thế này là muốn để Tổng Đốc ta phải chờ sao?”

Mọi người chuyển tầm mắt về nơi phát ra tiếng nói, rèm cửa của cỗ xe được xóc lên, để lộ vị Tổng Đốc trong truyền thuyết.

“Má ơi, con mắt của tặc gia ta!” Enoch hét lên thảm thiết thay cho tiếng lòng của những người đang có mặt tại đây. Nguyên tố ánh sáng đậm đặc vây kín người Tổng Đốc, phủ sáng toàn thân gã đến độ lóa mắt không thể nhìn được. Cho dù Đỗ Trạch chỉ liếc thoáng qua vị Tổng Đốc nọ, cậu vẫn phải bưng mắt gào khóc: Thật có cảm giác chỉ cần giết chết hắn thì có thể thăng cấp! Kỹ năng Quần Trào* này thật bá đạo!

* Trào ở đây là Trào Phúng – một kỹ năng dùng để thu hút quái. Ví dụ: một người chơi đang bị một con quái tấn công, người chơi A nào đó đi tới dùng Trào Phúng với quái, con quái đó sẽ bị cưỡng chế tấn công người chơi A. Đây là một trong những kỹ năng kéo quái. Quần Trào cũng có chức năng tương tự nhưng sử dụng đối với nhiều quái.

Bởi ánh sáng quá rực, Tổng Đốc chỉ hiện ra với một hình dáng mơ hồ không rõ nét. Có lẽ vì thấy tất cả mọi người đều dời tầm mắt sang một bên trông như dè dặt hồi lồi (sương mù mịt mù), vẻ cau có của Tổng Đốc vơi đi chút ít. Gã khẽ hừ một tiếng, hai tên thị vệ Thiên tộc đứng ngoài cỗ xe vội vã chạy tới, nói với Tu và Eric: “Hai vị Tuần Kiểm Quan đại nhân, xin khẩn trương lên xe ạ.”

Bị cắt ngang như thế, bầu không khí vốn căng thẳng có muốn căng hơn cũng không thể tiếp tục. Hướng hồ hai bên không ai tấn công được ai, ngoại trừ mùi thuốc súng nồng nặc ra, tuyệt nhiên không thể nã súng thật đạn thật. Tu buông Đỗ Trạch, kéo tên gốc nhà mình quay đi, vứt Eric lại đằng sau. Enoch gãi gãi đầu, đánh lời chào hỏi Eric rồi rảo bước đuổi theo.

“Tuần Kiểm Quan đại nhân, xe của ngài đây.”

Thị vệ kính cẩn dẫn Tu đến trước một cỗ xe cỡ nhỏ được kéo bởi sáu con thiên mã, cỗ xe nhỏ như thế, e rằng chỉ chứa ba người cũng đã chật chội rồi. Đám người Rachel cũng chú ý tới điều này, Veri hỏi: “Bọn ta nên ngồi đâu?”

.

Với những người đi theo, thị vệ lại không hề khách khí một chút nào.

.

“Ở đây không có chỗ cho các người, các người phải ở lại Thiên Thành chờ Tuần Kiểm Quan đại nhân trở về.”

.

“Cái gì —— ”

.

Tiếng kêu hoảng hốt cả trước lẫn sau đồng thanh vang lên, Đỗ Trạch quay đầu nhìn lại, phát hiện một tên thị vệ khác cũng đang dẫn Eric qua phía bên này, Kim Long là kẻ đầu tiên lên tiếng chất vấn. Kim Long liếc mắt qua cỗ xe có kích cỡ rõ ràng là chỉ dành cho hai Tuần Kiểm Quan ngồi, nói với thị vệ đứng hai bên Eric: “Ta không thể bỏ Eric một mình được.”

.

“Leon...” Eric như muốn nói gì đó, nhưng bị Kim Long ngắt lời.

.

“Ta rất lo, Eric. Người là kỹ sĩ rồng của ta, ta phải bảo vệ người. Huống hồ người giờ đang ——”

.

Kim Long Leon bỗng đứng im bất, ánh mắt đầy thù địch liếc qua Tu. Đỗ Trạch nhìn Leon bảo vệ Eric như thể con mình, thứ cảm giác kỳ lạ càng thêm mãnh liệt. Tuy không cùng một chiến tuyến, nhưng lời của Kim Long Leon lại gợi lên sự đồng cảm nơi Hắc Long More. More nhìn thẳng vào Tu, muốn thông qua đó truyền đạt suy nghĩ của mình.

.

“Các người còn muốn ta đợi bao lâu nữa hả?” Giọng nói phẫn nộ của Tổng Đốc lại vang lên: “Nếu không mau lên xe thì đừng đi nữa!”

.

Tu giơ tay lên, như cậu trò nhỏ muốn phát biểu ý kiến với thầy giáo làm Tổng Đốc chú ý.

.

“Ta phải ở chung với y.” Tu kéo Đỗ Trạch, ngón tay chạm khê lên chiếc nhẫn bạc đỏ của Đỗ Trạch, từng vòng từng vòng ánh sáng màu xám bạc tỏa ra. Những vòng ánh sáng ấy được kết nên từ vô số máy móc tí hon, khêuếch đại thành một chiếc lưới vây quanh Tu và Đỗ Trạch. Đỗ Trạch nhìn “sợi xích”, bất giác nhớ lại khoảnh khắc Tu nghiêng đầu áp mặt lên tay cậu nở một nụ cười ngọt ngào.

.

[Ta phải nên làm vậy từ sớm rồi.]

.

Eric kinh ngạc trừng mắt nhìn vàng sáng máy: “Không ngờ người lại làm ra một...”

.

“Không ai có thể tách y khỏi ta.” Tiếng Tu đồng đặc, trầm ổn, như đang tuyên bố một chân lý, “Kể cả chính y cũng không thể.”

.

Đối mặt với sự kiên quyết của Tu, Thần Tháp đành nhượng bộ, Tổng Đốc hừ nhẹ một tiếng, biểu thị ngầm đồng ý. Tu thấy việc đã thành, hần để Đỗ Trạch lên xe ngựa trước rồi dặn dò mọi người: “Các người chờ ở đây.”

.

Giọng Tu không hề nghiêm trang, nhưng lại khiến người khác không thể không tuân. Enoch đáp ứng ngay không nghĩ ngợi, chị em Ma tộc và Arial không dám làm trái ý Tu, Rachel và quân đoàn sấm sét từ trước đến nay luôn phục tùng mệnh lệnh của Tu, còn More và John thì đều nhìn thoáng qua cỗ xe cỡ nhỏ. Dựa vào kinh nghiệm từng trải, nếu Thần Tháp đã chỉ định ngồi xe thì không thể dùng cách thức ngoại lệ nào khác để rời khỏi Thiên Thành, dù More có hóa thành Hắc Long đi theo sau đoàn xe cũng không được.

.

Cỗ xe chật hẹp chỉ có thể chứa được hai người. More trầm mặc nhìn Eric, biểu cảm trên mặt như muốn ném tức địch quân ra khỏi chỗ ngồi. John thì cười ha ha nói với Tu: “Tiểu chủ nhân, xin mang ta theo cùng.” Nó chỉ nhìn không gian của Tu. “Ta không chiếm chỗ mà.”

.

Tu chấp nhận đề nghị của John, lúc này, Eric đã bước sang.

.

“Eric!”

.

“Đừng lo lắng, Leon.” Eric bước lên cỗ xe, nghiêng đầu cười thật tươi với Kim Long. “Ở đây không cho phép sử dụng vũ lực mà, ta không sao đâu.”

.

Đỗ Trạch nhìn Eric tiến vào xe, ngồi đối diện cậu, Tu cũng mau chóng chui vào khoang xe. Hần liếc Eric, sau đó ngồi lên đùi Đỗ Trạch, hai bên hình thành thế trận giằng co.

.

“—— Hần lo không thừa đâu.” Tu nhìn Kim Long mang vẻ mặt lo âu bên ngoài xe. Hần nhếch môi, một tia trào phúng vụt thoáng qua, trong đôi má lúm đồng tiền ẩn chứa sự đen tối ngọt ngào đầy cảm dỗ. “Cho dù ở đây cấm vũ lực, ta vẫn có thể giết chết người.”

.

Eric không mấy may nao núng, y ngồi thẳng lưng như thân tùng cứng cáp, ánh mắt kiên định không chứa bất cứ sự dao động hay tạp chất nào.

.

“Nếu người có bản lĩnh đó.”

.

“Xuất phát!”

.

Trong tiếng kèn vang dội, đàn thiên mã giương rộng đôi cánh tuyết trắng, bạch long ngưỡng cổ, đoàn xe ngựa khổng lồ chậm rãi lăn bánh. Leon trông theo cánh quân đầu tiên của đoàn xe đi qua cổng Thiên Thành. Gã như đang bị một xiềng xích vô hình gông cùm tại chỗ, chỉ có thể trở mắt nhìn đoàn xe chở kỵ sĩ rồng của gã biến mất khỏi tầm mắt.

.

Leon chợt thấy sợ hãi, một linh cảm đáng sợ cứ lượn lơ trong đầu gã.

.

—— Có thể gã... sẽ không còn cơ hội gặp lại Eric nữa.

.

.

Vì có gì em lại nhìn hấn ta?

.

—— Hộp bí mật

.

85. Chương 85

Tác giả: Mau mau cỡi lòng với nhau.

.

Đoàn xe khổng lồ chạy tốc hành giữa biển mây sáng ngời, thiên mã đạp vó lên mây trắng mà tựa như dầm trên nền đất, mỗi khi lao vút qua nơi đâu lại làm nổi gió thổi đám bông mềm mại trắng như tuyết nơi ấy gợn lên từng tầng cuộn sóng nối nhau. Khung cảnh triều dâng sóng dậy trắng lè vô cùng, Đỗ Trạch bị cuốn hút không rời mắt, đến cả tình hình gió tanh mưa máu trong buồng xe cũng mang vút ra xó nào.

.

Bỗng, một phút mất trọng lực đột nhiên ào tới, là bởi thiên mã kéo cỗ xe đột ngột lao xuống biển mây. Một màn sương trắng dày đặc lướt qua, Đỗ Trạch chỉ vừa cảm thấy trước mắt mình thoáng tối lại, cỗ xe đã xuyên qua tầng mây, hiện ra quang cảnh Đại lục Hỗn Độn bị phân tách thành nhiều khối— những đường sáng giao thoa chia Đại lục Hỗn Độn thành từng khối khu vực, vì khoảng cách quá xa nên không rõ “đường sáng” đó là thứ gì. Không biết có phải do đã quen với độ sáng bên trên tầng mây hay không, Đỗ Trạch cảm thấy Đại lục Hỗn Độn mang một màu u ám, sự tương phản trong tích tắc này như từ một vị thần, ngã xuống đám mây rồi thể là biến thành người trần mắt thịt, khiến người ta cảm thấy hoang mang.

.

Ngay sau đó đoàn xe giảm tốc, Đỗ Trạch nhìn chăm chăm vào một chấm đen ở bên dưới dần được phóng to ra, dần gần hơn, để rồi cuối cùng hiện ra trước mặt cậu là một cung điện rộng mấy ngàn mét vuông. Trước cung điện là một khoảng sân rộng lớn, một mảng sân được dọn sạch sẽ, vừa đủ để cỗ xe tiếp đất.

.

Ba người vừa bước xuống xe ngựa, binh lính chờ trước cửa cung điện từ trước đồng loạt thổi kèn hiệu, pháp sư dùng ma thuật phóng một tràng pháo hoa, nhiệt liệt chào đón họ.

.

“Hoan nghênh Tổng Đốc đại nhân và Tuần Kiểm Quan đại nhân quá bộ đến Tầng Trời Thứ Tám.” Một viên quan đứng trước đội ngũ nghênh khách chỉ huy mọi người cúi đầu quỳ gối trước những cỗ xe. “Các Ngài hạ cố đến thăm nơi đây quả thật là điều vinh quang vô cùng.”

.

Khóe mắt Đỗ Trạch liếc qua vị Tổng Đốc “Ta tồn tại là để tỏa sáng”, ờm, công nhận thật là “vinh quang” quá. (chỗ này Đỗ Trạch chơi chữ, vinh quang nghĩa đen là sáng chói lóa ấy =)). Cậu nhin không được cho đội ngũ đón khách đang quỳ tằm tấp trước Tổng Đốc một lời khen: thiệt là nhanh mợ nó trí!

Đối với lời tâng bốc bù tai của viên quan chỉ huy, Tổng Đốc ngạo kiều chỉ hừ khê một tiếng, vênh váo tự đắc đi giữa đoàn người vây quanh, tiến về phía cung điện. Tu đã thả lão John ra, vậy nên tình hình hiện tại, đối mặt ba người họ, Eric trông lại càng cô độc lẻ loi hơn. Thấy Eric nhìn sang, Chu Nho xòe bàn tay nhỏ nhắn, một tia sáng xám tro tinh vi vọt ra rồi xuyên qua trán Eric. Tu nhìn Eric vẫn chưa mất sợi lông nào, hần nói “Thật đáng tiếc”, thế nhưng trong đôi mắt màu hổ phách chẳng hề có chút thương tiếc, mà lại đầy láu lỉnh tinh nghịch như một đứa trẻ.

Bạn đoán không sai đâu, nếu nơi này không cấm vũ lực, chắc chắn ngay vừa rồi Tu đã giết chết Eric.

“Sao hai người cứ rề rà thế hả?”

Tổng Đốc đã đến cửa cung điện, quay lại quát họ, Tu liếc xéo Eric một cái, sau đó kéo Đỗ Trạch đến chỗ đoàn người đang đứng, John đuổi theo, để lại Eric cứng người tại chỗ. Y bất động đứng đó một lúc, rồi im lặng cất bước.

Quan viên chỉ huy hết mực cung kính, niềm nở nhiệt tình. Theo như lời giới thiệu, gã là Quan Chấp Chính của Tầng Trời Thứ Tám. Tầng Trời Thứ Tám là tên một khu vực, Đại lục Hỗn Độn của phổ bản Thiên tộc có vẻ như được chia thành nhiều khu vực, mỗi khu vực đều lấy số làm tên riêng. Đỗ Trạch phát hiện Nhất Diệp Tri Khâu lại làm người ta giận sôi máu vì hành vi lừa dối của mình, nguyên bản đây là sự phân cấp của Thiên Giới trong Thần khúc của Dante. Căn cứ theo giả thiết, Thiên Giới được chia thành chín tầng trời, tầng quan trọng nhất nằm ở tận cùng. Tầng Trời Thứ Chín là khu vực gần với thần nhất. Ứng với trong Hỗn huyết, tầng trời quan trọng nhất phổ bản Thiên tộc hần là khu vực nằm sát với rìa Đại lục Hỗn Độn, phải chăng đó cũng sẽ là địa điểm đứng độ boss Thần Quang Minh? Thật ra Đỗ Trạch đang rất là hoang mang, nhiệm vụ chủ tuyến của phổ bản Thiên tộc đến giờ vẫn chưa rõ, cậu vốn tưởng đây là một nhiệm vụ hộ tống, thế nhưng tình trạng công kích bị vô hiệu hóa đã triệt để phủ định phỏng đoán của cậu, chẳng biết Thần Tháp rốt cuộc muốn kẻ leo tháp phải làm gì.

Lúc này, bọn họ đang được Quan Chấp Chính thịnh tình tiếp đãi, là quan viên cao cấp nhất Tầng Trời Thứ Tám, vậy mà Quan Chấp Chính lại tự mình tiếp đón họ. Kiểu tiếp đãi hồ hởi của đám người kia, thay vì gọi là nhiệt tình, chẳng bằng coi đó là nịnh bợ. Sau khi dẫn mọi người thăm thú cung điện, Quan Chấp Chính bố trí cho họ một chỗ nghỉ ngơi thật xa hoa. Vật-tỏa-sáng-nào-đó hiển nhiên là được hưởng gian phòng tốt nhất rồi, đến Tu và Eric, việc phân phòng lại xuất hiện chút vấn đề nho nhỏ.

“Ta và hần ở chung một phòng?”

Ngữ điệu của Tu không cao cũng chẳng thấp, đều đều như nhịp gõ phách vắn hỏi lại một lần nữa xác nhận việc hần và Eric bị phân chung một phòng. Nhưng âm điệu không cảm xúc này khiến cho Quan Chấp Chính đứng đối diện chấn kinh, mồ hôi lạnh đổ đầy đầu.

“Tuần Kiểm Quan đại nhân, ngài có gì chưa hài lòng với sự sắp xếp này ư?”

.
Trên thực tế, Quan Cháp Chính sắp xếp cho Tu và Eric một phòng đặc biệt lớn, nó được chia thành một phòng nghỉ chung và hai gian phòng ngủ. Tuy hai gian phòng nằm kề sát, nhưng vẫn được một cánh cửa ngăn cách thành hai không gian riêng tư. Dù là vậy, có vẻ manh chủ cũng rất khó có thể chịu được túc địch chỉ cách hần vón vẹn một bức tường.

.
“Chướng mắt.”

.
Trên thực tế, Quan Cháp Chính sắp xếp cho Tu và Eric một phòng đặc biệt lớn, nó được chia thành một phòng nghỉ chung và hai gian phòng ngủ. Tuy hai gian phòng nằm kề sát, nhưng vẫn được một cánh cửa ngăn cách thành hai không gian riêng tư. Dù là vậy, có vẻ manh chủ cũng rất khó có thể chịu được túc địch chỉ cách hần vón vẹn một bức tường.

.
“Xin thứ lỗi, những phòng khác không xứng với thân phận của ngài.”

.
“Không sao cả, bình thường là được rồi.”

.
Quan Cháp Chính nhìn chăm chú vào lông vũ trắng trên người Eric, kiên quyết lắc đầu. “Việc này không hợp với quy định, ngài có địa vị cao quý, phải được hưởng gian phòng xứng với thân phận của ngài.”

.
Gã khom lưng với Eric và Tu: “Xin hai vị Tuần Kiểm Quan đại nhân nghỉ ngơi tại nơi này cho thật tốt.”

.
Sau đó, cho dù Tu hay Eric nói gì đi chăng nữa, Quan Cháp Chính cũng vẫn duy trì động tác gập lưng 90 độ, máy móc lặp lại câu nói kia. Thái độ Thần Tháp rất rõ ràng, muốn Tu và Eric ở chung một không gian. Độc giả ngốc nghếch lặng lẽ đẩy mắt kính, trên mặt kính xẹt qua một tia phản quang, ding (tiếng chuông).

.
Tiểu sinh đã nhìn thấu anh rồi, tác giả.

.
Đây là xu hướng tiểu thuyết rất thông thường, trước trận quyết chiến cuối cùng, bên cạnh nhân vật chính có thể không có em gái, cũng không có em trai nhưng nhất thiết sẽ hội ngộ cùng túc địch. Sau đó, trong khung cảnh gió lạnh lá cây xào xạc, họ bắt đầu trận quyết đấu sống còn định mệnh. Qua một phen tỉ thí, túc địch quân sẽ phát huy hết tất cả sức lực còn sót lại để rồi sức tàn lực kiệt ngã xuống, hoàn thành sứ mệnh trao kinh nghiệm cho nhân vật chính, đáng thương muốn rơi lệ xót xa. Thông thường trước khi quyết đấu, với vốn kinh nghiệm hắt cẩu huyết trong mình, tác giả sẽ sắp xếp một tình tiết để nhân vật chính và túc địch tâm sự với nhau giữa trời gió lạnh. Sau một hồi đàm đạo, hai người sẽ hiểu thêm sâu sắc về nhau, nảy sinh đồng cảm. Nhưng họ vẫn không thể không chia kiếm vào nhau. Tình tiết “Nếu không phải do số phận, chúng ta chắc chắn sẽ là tình nhân (?)” này so với chỉ đơn thuần đánh nhau được độc giả hoan nghênh nhiều hơn, đặc biệt là tập đoàn thực nữ nào đó, thông thường các cô sẽ suy diễn từ tâm sự thành tâm tình.

.
Để phục vụ đông đảo quần chúng độc giả, Nhất Diệp Tri Khâu chắc chắn sẽ nghĩ ra một tình tiết tương tự. Bạn xem, chỉ vì để manh chủ và Eric cùng tâm sự (tâm tình), không chỉ thiết lập cảm vũ lực trong phó bản Thiên tộc, hơn nữa còn cường chế Tu và Eric play xe đôi và play phòng đôi, Đồ Trạch tin chắc rằng lộ

trình kế tiếp còn nhiều play đôi nữa đang chờ manh chủ và thánh tử. Ý đồ tà ác trắng trợn của Nhất Diệp Tri Khâu khiến tên ngốc nào đó thật không thể nhìn tiếp nổi nữa, tay tác giả đó chỉ thiếu điều phát cờ cổ động hò reo bên cạnh manh chủ và Eric: đã bày binh bố trận đến mức này rồi, hai người còn không mau cởi lòng với nhau đi!

Tác giả, anh lại nghịch ngợm nữa rồi.

Về mặt Tu rõ khó chịu, khuôn mặt bánh bao phúng phính nhăn nhăn làm người ta rất muốn chọc chọc. Eric thì ngược lại, không tỏ thái độ phản đối gì, y chỉ nhìn Đỗ Trạch và Tu có vẻ đang suy ngẫm chuyện gì đó. Giữa lúc giằng co, một người hầu gõ cửa.

“Đại nhân, ngọc yển đã chuẩn bị xong.”

Quan Cháp Chính đã thoát khỏi lột NPC*, ân cần nói với họ: “Kẻ hèn này đã mở yến hội hoan nghênh chư vị, hy vọng hai vị đại nhân có thể đến góp mặt.”

* NPC: non player character, là những nhân vật được thiết kế trong game, có nhiệm vụ lặp lại những lời nói đã lập trình sẵn với người chơi

Đỗ Trạch vốn tưởng đó chỉ là một bữa tiệc nhỏ, không ngờ Quan Cháp Chính lại phô trương đến vậy. Ngọc yển được tổ chức trong một hoa viên rộng gấp bốn lần sân bóng đá, trên bàn tiệc bày đủ loại sơn hào hải vị muôn màu muôn sắc, thoát trông hấp dẫn, có vẻ rất ngon miệng. Mỗi một thứ được bày biện trong yến hội đều rất sang trọng, trang phục người tham dự, đài phun rượu bắn lên không trung những dòng bọt biển trắng xóa, nơi nơi tràn ngập mùi xa xỉ.

Đỗ Trạch chỉ lướt mắt một vòng đã trông thấy Tổng Đốc, bị một đám người vây quanh vây mà vẫn không thể lấp đi sự chói mắt của gã. Dòng người lượn lờ qua lại xung quanh Tu và Eric đều dành cho hai người họ ánh mắt sùng kính đầy nóng bỏng, chẳng mấy chốc sau đã có người tiên phong tiến lại chào hỏi họ, ngôn từ đầy ý ca tụng. Đó chỉ mới là khởi đầu, như thể những mảnh sắt bị hút lại bởi lực từ nam châm, đám người bắt đầu ồ ạt tụ tập kéo nhau về phía họ. Chỉ một thoáng sau Eric đã bị vây kín như nêm cối. Phía bên Tu cũng có không ít người muốn tiếp cận, nhưng sau khi John tao nhã phá thùng nền đất, tạo ra một cái hố sâu mười thước, không còn ai dám manh động lại gần Tu chuốc họa vào thân.

Nhờ vậy hai người được tận hưởng một bữa cơm trưa khá yên tĩnh. Lão John đến bàn tiệc lấy thức ăn cho họ. Đỗ Trạch trợn mắt há hốc mồm nhìn cỗ máy đó cầm trên tay hai cái đĩa, trên cánh tay đỡ bốn cái đĩa, vai nâng hai cái đĩa và đội trên đỉnh đầu thêm một cái đĩa nữa, vậy mà vẫn tươi cười đi như bay về phía họ. Khả năng tiêu hóa của Đỗ Trạch và Tu không theo nổi tốc độ cung cấp của John, tên ngốc nào đó gian nan xử lý hết mười cái đĩa, bỏ mình.

“Uống chút gì đó tiêu thực không?” Tu đề nghị.

Tốc độ John lấy đồ uống cũng khó đỡ hết như khi lấy thức ăn, không chỉ mang về quá chừng nhiều, mà còn đa dạng chủng loại. Đỗ Trạch nhìn những chiếc ly đa sắc màu trước mắt, phân vân chọn lựa đến hoa cả mắt. Bất chợt, Tu vươn tay nâng một chiếc ly sóng sánh chất lỏng xanh trắng đến trước mặt Đỗ Trạch.

.

“Ta nhớ em rất thích hương vị này.”

.

Đỗ Trạch theo bản năng đón lấy, cậu ngồi thấy hương quả thơm mát, cảm giác rất quen, dường như có một kí ức nào đó bị lãng quên.

.

“Đây là rượu quả.” John cười ha ha tiến hành phổ cập kiến thức: “Cách làm rất đơn giản, hương vị thơm mát tự nhiên, khi uống vào tạo cảm giác ấm áp, nên rất được lính đánh thuê ưa chuộng.”

.

Đỗ Trạch chợt nhớ ra cậu đã uống thử loại rượu này khi nào, lúc ấy phải leo lên núi tuyết, rượu Edie đưa cũng có hương vị này. Đỗ Trạch nhấp một ngụm, hương quả quen thuộc nở rộ trên đầu lưỡi, ấm áp trượt xuống cổ họng, cậu kiểm không được uống thêm một chút rồi lại một chút nữa.

.

Chỉ trong vài hớp, chiếc ly đã thấy đáy. Đỗ Trạch vừa buông xuống ly rượu sạch trơn thì ngay lập tức một ly rượu quả mới xuất hiện.

.

“Ở đây còn nhiều lắm.” Tu suy nghĩ gì đó rồi nói.

.

Đỗ Trạch chăm chú nhìn khoe miệng nhếch lên một đường cong cong Tu, trực giác mách bảo có một sự nguy hiểm không rõ tên. Tên gốc nào đó cẩn thận dò hỏi: “Anh không uống sao?”

.

“Ta uống.” Tu đưa ly rượu cho Đỗ Trạch, tự mình cũng cầm lấy một ly. Thấy thế, John vội muốn khuyên ngăn: “Tiểu chủ nhân, uống rượu sẽ làm ý thức...”

.

Không đợi lão John nói hết câu, Tu làm một hơi cạn sạch ly rượu. Ly chưa kịp buông thì người đã gục xuống rồi.

.

“Leng keng.”

.

Ly rượu rơi xuống đất phát ra tiếng vang thanh thúy, Đỗ Trạch luống cuống ôm lấy Tu nghiêng nghiêng ngã ngã, manh chủ nhìn người tựa vào người cậu, mắt nhắm nghiền chứng minh đã mất đi ý thức. Hàng mi cong dài của Chu Nho theo từng nhịp hô hấp mà rung rung, mái tóc sẫm màu trượt xuống mặt. Khuôn mặt trắng ngần bị cơn say phủ lên một màu đỏ hồng hồng, rất là dễ khiến người ta phạm tội.

.

“Chắc chắn, tôi biết ngay là sẽ thế này mà.” John bắt đầu dĩ lắc đầu, dùng ngữ điệu như bậc phụ huynh bắt lực trước đứa con cứng mà cười nói: “Các tiểu chủ nhân trước giờ không chịu được men rượu.”

.

Đỗ Trạch ngây người ôm lấy Tu chệnh choạng, thế giới quan bị chấn động dữ dội.

.

Mọi nó thật phi khoa học! Trong bất kì tiểu thuyết huyền huyền nào, người lùn luôn được giả định là sâu rượu, slogan lúc nào cũng là “Anh với tôi uống rượu, không say không về”. Hồn huyết cũng từng nhắc tới người lùn phát huy tinh thần ‘ăn rượu, uống rượu, ngủ rượu’ cực kì mạnh mẽ, nhưng thân là Chu Nho – tổ tiên của người lùn, một ly đã gục là thế quái nào?!

John hiểu được nghi vấn của Đỗ Trạch, giải thích: “Rượu làm tê liệt thần kinh, khi chế tạo máy móc, Chu Nho cần sự chính xác cao độ, vì vậy các tiểu chủ nhân không bao giờ động đến rượu.”

... Cái này thật chẳng khác nào thiên phú của chủng tộc. Đỗ Trạch nhìn Tu đang tựa vào khuỷu tay mình, manh chủ chắc chắn không phải tọng người không biết uống rượu, không ngờ rằng lại bị thể chất ‘đụng rượu là ngã’ của Chu Nho tộc đánh bại.

Với thể trạng như bây giờ, hiển nhiên manh chủ không thể tiếp tục ở lại bữa tiệc được nữa, Quan Chấp Chính đội lột NPC kinh động bị John đẩy đi nơi khác. Nhờ người hầu dẫn đường, Đỗ Trạch công Tu rời khỏi bữa tiệc. Không ngoài dự đoán, họ được dẫn về gian phòng đôi, Đỗ Trạch công Tu vào phòng ngủ bên trái. Cậu vừa đặt Chu Nho còn đang mê man lên chiếc giường lớn mềm mại thì chợt nghe thấy có tiếng ai đó gọi mình.

“Thần sử đại nhân.”

Tiếng Eric từ đằng sau truyền tới, Đỗ Trạch quay đầu lại thì thấy vị thánh tử tóc vàng mắt xanh đang đứng ở cửa, nở nụ cười tỏa nắng với cậu.

Khi người túc địch của tình nhân gay của bạn gọi bạn lại, bạn sẽ?

a, Không đếm xỉa đến.

b, Đáp lại.

Trong lúc Đỗ Trạch làm bộ lạnh lùng thanh cao mà thực ra nội tâm đang xoắn xuýt giữa hai sự lựa chọn, Eric chỉ nói một câu, đã khiến tên ngốc nào đó đành bất chấp hậu quả, chọn phương án b.

“Ngài bỏ quên cuốn sách này.” Trên tay Eric, quyển sách vàng tà ác lờ lờ tỏa sáng.

Hệ thống: Bạn thân mến, thứ bạn làm rơi là cuốn đồng nhân, tiết tháo, hay là xà phòng ~ Xin hãy trả lời.

Nội tâm tên ngốc nào đó bỗng chốc bị “TF” (The F*ck =))) rót đầy. Lúc ăn cơm trưa nay, cậu đã lột cuốn đồng nhân xuống dưới móng, một loạt sự việc xảy ra sau đó khiến cậu quên bồng sự hiện diện của quyển sách yêu nghiệt kia!

Vì sao, cố tình, lại bị túc địch, nhặt được, hử...

Eric bước lại, đưa cuốn đồng nhân cho Đỗ Trạch. Có lẽ trong quá trình chuyển giao có nhìn thoáng qua hình ảnh ba chấm trên mặt bìa, Eric ngáp ngừng đôi chút, không biết nghĩ tới điều gì mà cổ đỏ rục lên. Lúc Đỗ Trạch nhìn qua, thánh tử đại nhân luôn hướng thẳng mắt về trước nay lại lẩn trốn.

Đỗ Trạch... Đỗ Trạch không còn xét nét hình tượng bản thân mình trong lòng Eric ra sao nữa, cậu chẳng ngại ngần vứt tiết tháo đi: đàn ông biến thái đâu mà chả có!

Cuốn đồng nhân: trẻ nhỏ dễ dạy đó mà.

Thấy Đỗ Trạch bình tĩnh (sương mù mịt mù) nhận lấy cuốn đồng nhân, Eric cũng nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường. Tuy làn da còn phơn phớt đỏ, nhưng y vẫn nhìn thẳng vào Đỗ Trạch, trong mắt tràn đầy kiên định, lộ rõ niềm vui sướng và vẻ sùng kính.

“Cuối cùng ta cũng có thể được nói chuyện với ngài.” Eric cười rất tươi, y lướt mắt thoáng qua người đã mất ý thức trên giường. “Nếu hấn tỉnh dậy, ta không tài nào có cơ hội nói chuyện với thần sử đại nhân.”

Đỗ Trạch j j âm thầm tặng thánh tử 32 lời tán thưởng, dù biết cậu luôn mang theo bên mình một cuốn sách vàng quý (biến) phái (thái), vậy mà vẫn một mực xem cậu như Đấng Cứu Thế. Thật sự thì Đỗ Trạch cũng đã từng nghĩ sẽ thăm dò một chút tin tức từ Eric, ngày trước chính vị thánh tử này đã khiến cậu bị đưa tới Thần điện Quang Minh và chạm trán cùng Thần Quang Minh.

“Thần sử đại nhân, tại sao ngài lại ở cùng hấn?” Giọng Eric rất khê, như sợ mạo phạm Đỗ Trạch, lại như sợ sẽ đánh động Tu thức giấc.

“Tại sao lại không tiêu diệt kẻ dị đoan này?”

“Hấn không phải kẻ dị đoan!”

Có lẽ đây là lần đầu tiên từ trước đến nay Đỗ Trạch lớn tiếng phản bác người khác như vậy, chất giọng vẫn còn sót lại sự trong trẻo của thiếu niên như một gợn sóng khuếch tán trên mặt nước, có chút vang dội. Không chỉ Eric, ngay cả Đỗ Trạch cũng sững người.

“... Thần sử đại nhân, thần đã nói cho ta biết tất cả, hấn thật sự là kẻ dị đoan.” Giọng Eric trầm xuống. “Dù là chuyện hai Đại lực Chính, Phản diện tương thông, hay là chuyện Thần Giới và Đại lực sát nhập, Đại lực Hỗn Động trở thành một đồng hỗn loạn như hiện nay. Tất cả đều là tại sự hiện hữu của hấn.”

Đại lực Chính, Phản diện tương thông là kiệt tác của hấn —— được rồi, đúng là trong Hỗn huyết có nói đó là kiệt tác của Tu. Nhưng đến cả chuyện Thần Giới và Đại lực sát nhập là do Tu gây nên, Đỗ Trạch cảm thấy nó thật vô lý, tay Thần Quang Minh kia đổ hết tội lỗi lên người manh chủ đây à?!

“Những việc đó cũng không quan trọng bằng hành động dị đoan đáng sợ nhất mà hần sẽ thực hiện: hủy diệt Đại lục Hỗn Độn!” Eric trừng mắt nhìn thẳng vào Đỗ Trạch, quyết không bỏ qua bất kì xung động nhỏ nhất nào của thanh niên tóc đen, “Thần sử đại nhân, điều này chắc hẳn ngài đã biết...”

.

Dĩ nhiên là cậu biết, bất kể là Nhất Diệp Tri Khâu ngoài tiểu thuyết, hay là Hành lang Không-Thời Gian trong tiểu thuyết, tất cả đều phơi bày kết cục hủy diệt đã định trước của hần, thế nhưng —

.

“Vậy thì sao.”

.

“Thần sử... đại nhân... ?”

.

Eric ngỡ ngàng không thể tin nổi, dường như không ngờ rằng vị thần sử mà mình kính ngưỡng bấy lâu nay lại có thể thốt ra lời như vậy. Đỗ Trạch phớt lờ sự khiếp sợ của Eric, cậu lặng nhìn mái tóc vàng của Eric, đó là một sắc vàng rực rỡ không thể che mờ, luôn để lại ấn tượng tốt đẹp trong mắt người nhìn.

.

Cậu cũng biết một người có mái tóc như vậy, vô số lần bị phản bội, vô số lần bị bán đứng, để rồi sự tồn tại của hần bị chối bỏ. Bất kể là giá trị tồn tại, hay sự lý do tồn tại của bản thân hần, tất cả đều bị người khác chối bỏ.

.

Người chết đi, tất cả mọi người đều vui vẻ.

.

Cho nên con người đáng thương đó không còn biết mình là ai, hần sụp đổ, bắt đầu nảy sinh sự cô độc, tuyệt vọng. Bởi bản thân hần không tồn tại, cũng không còn khát vọng sống, cho nên con người đó đã đem sự yêu thương đối với mọi người — kể cả bản thân — trở thành một khái niệm vô nghĩa.

.

Nhưng ta thì lại không vui. Vậy nên...để khiến ta vui vẻ, tất cả mọi người đều chết hết cả đi, hửn?

.

Đó là nhân vật chính của Hỗn huyết .

.

“Nếu hần hủy diệt thế giới, tôi sẽ ngăn hần ngay.” Đỗ Trạch nói.

.

Mắt Eric rực sáng, y còn chưa kịp vui mừng đã thấy thanh niên tóc đen phía đối diện lạnh lùng tiếp câu: “Các người chọn giết, tôi chọn cứu, chỉ vậy mà thôi.”

.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh như băng của Đỗ Trạch chứa bất kì sự xao động nào. Trái tim Eric như bị ai đó siết lại, một mùi vị chua xót lan tràn chẳng rõ là tức giận hay xấu hổ.

.

— Phổ độ chúng sinh, cứu rỗi tội nhân; để thường dân tôn thờ ánh sáng, để kẻ sa ngã quay đầu về ánh sáng, chẳng phải đây là tôn chỉ của Thần điện Quang Minh hay sao?

.

Người kia thật biết cách châm biếm.

“Ta... tin rằng thần sẽ không bỏ rơi bất kỳ ai hướng về ánh sáng.” Eric cố biện bạch với Đỗ Trạch. Tay vô thức vươn về phía Đỗ Trạch, như muốn níu kéo chút gì đó. “Thế nhưng —” .

.

“Xoẹt ——!” .

.

Eric giật tay lại, theo bản năng liếc tới mấy ngón tay của mình. Không có vết cắt nào cả — mọi công kích tại nơi này sẽ bị vô hiệu hóa, tiếng xoẹt ngay tức thì kia đích xác là âm thanh không khí bị cắt xé.

.

“Chẳng phải ta đã nói rồi sao.”

.

Người nào đó suýt cắt đứt mấy ngón tay của Eric hé mở tròng mắt đỏ ngầu, đôi tai hình vây cá như chiếc quạt xòe ra.

.

“Không được chạm vào y, rác rưởi!”

.

.

Tác giả có lời muốn nói:

.

Tác giả: Mau mau cởi lòng với nhau.

.

Nhân vật chính (kéo độc giả đi): Ủ, cởi đồ với nhau.

.

Độc giả: ... Có gì đó không đúng! QAQ

.

86. Chương 86

Cuốn đồng nhân, đây là hai người vô liêm sỉ nhất mà nó từng gặp.

.

Đỗ Trạch đưa lưng về phía giường, bởi vậy cậu không thể thấy mọi chuyện xảy ra trên giường như Eric. Đợi đến khi cậu nhận ra điều đó, sự ngạc nhiên của Eric đã vơi đi phần nào, mà cậu thì bị người ta ôm xiết vào ngực bằng một động tác mạnh mẽ và bá đạo.

.

Mùi hơi nước tươi mát lượn qua chóp mũi, Đỗ Trạch nghiêng đầu nhìn ra sau thì thấy gương mặt của một thanh niên đẹp trai có mái tóc dài màu trắng đập vào mắt, nhất là đôi tai hình vây cá của đối phương. Nó được tạo nên từ xương vây và một lớp màng mỏng, bàn tay to xòe ra như cái cánh nhỏ — tuy cậu chưa chân chính nhìn thấy, nhưng cũng đã từng sờ qua trong bóng tối.

.

Hình thái Long tộc của anh chủ.

“Lúc ta không thể cử động, dường như hai người hàn huyên hơi nhiều.” Đôi mắt đỏ rực lên, thoát đầu Tu liếc nhìn tên gốc nhà mình một cái, sau đó thì nhìn chăm chăm vào Eric. Rõ ràng hắn đang mỉm cười, nhưng lại cho người ta cảm giác hoàn toàn như một con rồng khổng lồ đang nổi giận vì bị huých phải vậy ngược. “Người muốn Đỗ Trạch giết ta?”

... Bầu không khí bất gian tại trận này là gì vậy hả?! Đỗ Trạch hoảng sợ nhìn chăm chăm sườn mặt Tu. Cậu vốn tưởng Tu đã hôn mê vì rượu, giờ xem ra Tu không hề mất đi ý thức, cho nên khi cậu và túc địch đang “thăng thần thành thật gặp nhau”, có lẽ, đại khái là anh chủ đã xem được toàn bộ quá trình.

Cuối cùng Eric cũng lấy lại tinh thần sau việc Tu chuyển đổi hình thái, đối với lời chất vấn của Tu, thánh tử trả lời không chút do dự, rung động tâm can: “Phải.”

No zuo no die, why still try. (Không tìm đường chết sẽ không chết, sao vẫn cứ cố)

Đôi tai Tu hơi khép lại, hắn nheo mắt, bỗng bắt đầu cười to.

“Mắt ngươi không tồi đâu.” Tu ấn chặt Đỗ Trạch mà mặc sức cười, đôi mắt màu đỏ tươi toát ra sự thỏa mãn và ác độc. “Nếu ta nhất định phải chết, ta đây chỉ muốn chết trong tay y —— thế giới này chỉ y mới có thể khiến ta chết!”

Đỗ Trạch ngẩng phắc đầu nhìn Tu, vừa lúc chạm vào cặp mắt đỏ sâu thăm thẳm kia. Đáy mắt người nọ cố chấp nhìn cậu như muốn truyền đạt một suy nghĩ nào đó.

—— Không ai có thể quyết định được sống chết của ta. Trừ em ra, Đỗ Trạch.

Trong nháy mắt đó, nảy lên trong lòng Đỗ Trạch thay vì là vui mừng và cảm động, lại là sự hốt hoảng. Cảm giác nắm trong tay tính mạng của Tu, tựa như đang đặt một báu vật lên một sợi thép mỏng manh. Điều đó làm cho lòng Đỗ Trạch cảm thấy không rét mà run. Đỗ Trạch dám chắc rằng, nếu cậu bảo Tu đi tìm cái chết, người đó sẽ tự tiêu diệt bản thân mà không chút do dự.

Trước đây, Tu đã từng nói với cậu, nếu đến cậu cũng không cần hắn, vậy thế giới này với hắn mà nói, cái gì cũng không còn quan trọng.

“Em sẽ giết ta ư?” Tu hỏi Đỗ Trạch.

Biên độ lắc đầu của Đỗ Trạch mạnh đến nỗi tưởng như đầu sắp rơi khỏi cổ, Tu nhếch khóe môi, nụ cười lộ vẻ đắc thắng. Hắn ghim mạnh Đỗ Trạch vào lòng, một lần nữa liếc qua Eric.

“Y sẽ không giết ta.” Tia sáng lóe lên trong mắt Tu như khiêu khích và trào phúng, mái tóc dài trắng như thủy ngân trượt xuống. “Ta sẽ cho người biết vì sao.”

.

“——!”

.

Lời nói của Eric nghẹn lại nơi cổ họng, phát không ra hơi. Y mở trừng mắt không tài nào tin được tình huống trước mắt mình. Thanh niên tóc đen bị hình người của Ngân Long đè trên giường cưỡng hôn một cách bá đạo. Cho dù giường được làm từ nhung tơ mềm mại nhất, Đỗ Trạch vẫn cảm thấy đôi phần đau đớn, có thể thấy được người đè trên cậu dùng sức đến cỡ nào. Mắt kính của cậu lệch hẳn sang một bên, miệng bị Tu xâm chiếm không chừa đường sống, đến cả hô hấp cũng bị chiếm đoạt.

.

Rất, rất kịch liệt ... !

.

Lưỡi và lưỡi quấn quít ma sát lẫn nhau, niêm màng bị liếm nhiều lần. Ngay đến động tác nuốt đơn giản mà Đỗ Trạch cũng khó lòng làm được, mắt cậu đỏ ửng lên, con ngươi ngập hơi nước, trong hơi thở toàn là hương vị của Tu. Dưới nụ hôn kịch liệt đó, đừng nói là tự hỏi tình hình xung quanh, ngay cả ý thức cũng khó mà giữ vững. Đến khi Tu mở ra một khe hở nhỏ, Đỗ Trạch chỉ biết nghĩ đến việc bổ sung dưỡng khí, những thứ khác không còn hơi sức đâu mà để ý.

.

“... Ta thích đè y trên giường, nghe tiếng y thở dốc.” Tu cẩn nhẹ lấy cổ cậu, nụ cười rộng mở pha lẫn đôi khát và sự chiếm hữu. “Nhìn y muốn gọi mà không dám gọi, muốn chống cự nhưng không có sức lực...”

.

Đỗ Trạch mới khôi phục một chút ý thức từ nụ hôn chợt nghe được phát ngôn gây sốc của Tu, hô hấp chưa thông, người đã chết lặng. Tu cúi đầu hôn lên hầu kết Đỗ Trạch, sau đó cắn cổ áo cậu kéo ra một khe hở.

.

“Mút vào điểm mẫn cảm của y sẽ khiến y bày ra tất cả tư thế của mình, sau đó...”

.

Lúc Tu ngẩng đầu, trong gian phòng đã không còn bóng dáng Eric. Đỗ Trạch nằm trên giường dùng tay che kín mắt, ***g ngực phập phồng, từ đôi môi sưng đỏ đến lỗ tai đều ửng hồng. Chiều này của anh chủ thiết là hung ác quá đi, tên gốc nào đó dự cảm rằng cả đời này Eric sẽ không bao giờ đến tìm chúa cứu thế nữa, không, phải nói là cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại đôi cẩu nam nam nữa.

.

Cổ tay bỗng truyền tới xúc cảm ẩm ướt, Đỗ Trạch kinh hách dịch tay ra, con ngươi đen vờn chút ướt át chạm ngay cặp mắt đỏ sẫm của Tu. Tu chống người phía trên Đỗ Trạch, mái tóc xám trắng lạnh lẽo đáp lên mặt Đỗ Trạch, như đang đung vào vẫy Ngân Long.

.

“Ta sẽ hủy diệt thế giới?”

.

—— Trở thành thần tối cao thì sao chứ! Cả thế giới chỉ còn một mình ngươi là thần!

.

Khi nghe Tu thốt ra bốn chữ “hủy diệt thế giới”, máu toàn thân Đỗ Trạch như đông lại chỉ trong nháy mắt. Cậu tạm dừng một hồi lâu rồi mới tìm về suy nghĩ và tiếng nói của mình. “... Anh không cần phải làm thế.”

.
Cặp mắt đỏ của Tu dán chặt vào Đỗ Trạch, hần vươn tay bắt lấy bả vai Đỗ Trạch, mạnh mẽ mà bá đạo tuyên bố.

.
“Vậy em hãy nhìn ta. Chỉ cần em nhìn ta, ta sẽ không hủy diệt thế giới.” Mỗi một câu Tu thốt ra đều để lộ thứ dục vọng độc chiếm cùng cực. “Nếu em không nhìn ta, ta không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.”

.
Bả vai bị xiết chặt đến phát đau, Đỗ Trạch dán mắt vào cặp mắt đỏ rực kia, người này chẳng giống như đang uy hiếp, mà như đang sợ hãi mất đi thứ gì đó. Vì không có cảm giác an toàn, cho nên mới dùng mỗi một việc, mỗi một câu để ràng buộc hai người, chỉ cần chia lìa là chết.

.
“Tôi vẫn luôn, chỉ nhìn vào anh.” Đỗ Trạch khẽ nói.

.
Kể cả khi đọc tiểu thuyết, hay ở trong thế giới này, vẫn chỉ luôn nhìn một người.

.
Đôi tai Tu run lên và xòe ra như đuôi khổng tước, hần cúi đầu hôn lên vành tai Đỗ Trạch, chiếc váy lạnh lẽo cọ lên hai má cậu. Đỗ Trạch không khỏi run cầm cập, không chỉ vì phần tai mẫn cảm bị liếm, mà là vì bàn tay đang lần mò dưới lớp quần áo của cậu.

.
“Ta không muốn nhẫn nhịn nữa.” Tu dần tăng sức vuốt ve làn da Đỗ Trạch. “Ta muốn chiếm hữu em.”

.
Đỗ Trạch nhận thấy vật thể cực nóng đặt trên bắp đùi mình, tuy nhiên xúc cảm của nó có chút khác biệt so với dĩ vãng. Tên gốc nào đó ngó ngang dò xét tới lui rồi dừng mắt nơi chiếc tai có vây của Tu, bỗng nhớ ra việc gì đó.

.
Từ từ, Long tộc Tu dường như... định... để cả hai “cái” ... tới?

.
Đỗ Trạch vừa mới hiểu được một sự thật chết người thì Tu đã dùng toàn bộ sức lực đè ập xuống —— thật sự là “đè” đó, là cái loại ngã đè mất hết tất cả sức lực. Dường như vì việc gì đó mà Tu đột ngột ngã lên người Đỗ Trạch. Tên gốc gần như bị ép tới mức thở không ra hơi.

.
“Di chứng chuyển đổi... đáng chết...” Tu nhắm mắt, ánh mắt hơi tán loạn. Lúc này tuy vẫn duy trì phần nào tri giác nghe được đoạn đối thoại giữa Đỗ Trạch và Eric, nhưng cơ thể lại bị bất động vì tác dụng của rượu, ngay thời khắc quan trọng thì bản năng đã lựa chọn hình thái có thể chắc chắn nhất.

.
“Thể chất của Chu Nho quá yếu.” Tu đè lên Đỗ Trạch mà oán giận, trong giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi đó có lẫn chút ỉu rũ. “Đỗ Trạch say rượu rất thành thật, vốn có thể làm chút chuyện thoải mái, thể mà mình lại ngã xuống trước...”

.
Chờ một chút, tiểu sinh hình như vừa nghe được điều gì khó lường thì phải j?

Tu ôm Đỗ Trạch đang mang vể mặt sparta vào lòng, mái tóc dài xám trắng xõa tung trên thân cả hai người.

.

“Ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục...”

.

Ngân Long canh giữ báu vật mình thích nhất rồi thông thả chìm vào giấc ngủ, chỉ để lại bạn học báu vật trường hai con mắt đen nhánh trông có vẻ rất khủng hoảng.

.

Ngày mai sẽ tiếp tục, ngày mai sẽ tiếp tục, ngày mai sẽ tiếp tục — trong từ điển của tiểu sinh, có từ “sau này” không nhỉ?

.

Ngày hôm sau, Đỗ Trạch bước ra khỏi cửa dưới ánh sáng rực rỡ bên ngoài, soi tỏ hàng nước mắt cảm động của người đã sống sót trở về. Kế hoạch chiến đấu oanh liệt với tên gốc nhà mình của Tu đã bị chủ mưu của tình tiết cắt đứt. So với niềm hạnh phúc lớn lao của Đỗ Trạch, kẻ bị phá hủy chuyện tốt là Tu hất mạnh mái tóc dài, cặp mắt đỏ ngầu tỏa ra sát khí mãnh liệt kèm theo sự khó chịu gần như khiến thị vệ dẫn đường khóc ròng.

.

Thị vệ: Ta, ta chỉ là một npc vô tội thôi mà? QAQ

.

John rất sáng suốt khi đã chọn cách đi theo từ đằng xa. Ngày hôm qua, vị người máy có vẻ ngoài không khác con người là bao này đã trở lại không lâu ngay sau khi Tu ngã xuống, lúc thấy mái tóc trắng cùng với đôi tai có vây của manh chủ còn hơi lấp bắp sợ hãi. Nó mang về một thông tin vừa tìm hiểu được: nếu Tu muốn trở thành một Tổng Đốc tân nhiệm, hẳn phải có tư cách vượt qua Tổng Đốc đương nhiệm. Về phần tư cách là cái gì, làm thế nào để tăng tư cách, ai cũng ngậm miệng không nói gì, có vẻ như muốn để kẻ leo thấp tự mình tìm hiểu.

.

Khi Tu và Đỗ Trạch đến chủ điện, Eric đã có mặt. Đỗ Trạch thấy Eric chỉ liếc họ một cái rồi chuyển mắt đi, lập tức hiểu ra hành động đáng xấu hổ hôm qua của họ đã gây tổn thương nghiêm trọng tới tâm hồn trong sáng ngay thẳng của thánh tử đại nhân. Cuốn đồng nhân chẳng qua chỉ là hình ảnh, còn cảnh hôn ngày hôm qua của họ lại cho Eric một màn thực nghiệm, thiệt là lưu manh mà.

.

“Đến đông đủ rồi chứ?” Vị Tổng Đốc tự cho mình là thánh ngồi trên chủ tọa, tiếp tục phát ra thứ ánh sáng vô giá của mình. “Vậy bắt đầu đi.”

.

Quan Chấp Chính đứng kế bên nhận lệnh lấy ra một tấm da dê rồi bắt đầu báo cáo một cách kính cẩn. Ở phía dưới, chỗ trung tâm chủ điện được sắp xếp những rương báu rất chỉnh tề. Quan Chấp Chính vừa kiểm kê số lượng, vừa bảo binh sĩ nâng rương đã được kiểm kê ra ngoài. Đỗ Trạch đứng cách cửa khá gần có thể thấy được bọn lính mang rương báu đi về hướng đội xe ngựa ở đằng xa, sau đó để vào trong cỗ xe màu trắng.

.

“... Tổng Đốc đại nhân, ‘ánh sáng’ kỳ này nộp lên trên đã vận chuyển xong.”

.

Quan Chấp Chính báo cáo xong thì cất tấm da dê vào, lúc này trong chủ điện còn dư lại năm cái rương. Quan Chấp Chính tươi cười bước đến bên rương rồi mở ra. “Những thứ này là ‘phí khổ cực’ của các vị đại nhân. Chư vị đại nhân đi đường xa, vậy mà tiếp đãi không được đầy đủ, xin hãy thông cảm.”

Đỗ Trạch nhìn đồng rương báu, phát hiện thứ lấp đầy rương báu là “ánh sáng” thật, chứ không phải phép ẩn dụ tiền tài mà cậu đã nghĩ. Nguyên tố ánh sáng dày cao độ ngưng kết thành thực thể được niêm phong trong rương, chỉ mới mở một cái mà cả chủ điện đã sáng rực lên.

“Người làm rất tốt.” Tuy không thấy được mặt Tổng Đốc, nhưng vẫn có thể cảm thấy gã đang rất hài lòng. “Tầng trời thứ tám rất cần một Quan Chấp Chính ưu tú như người.”

Được khen ngợi, Quan Chấp Chính mừng rỡ khôn xiết, khi Tổng Đốc ra lệnh thì hí hửng mở tất cả rương báu ra. Tổng Đốc phát tay, “ánh sáng” trên người gã lập tức tản ra. Bấy giờ, Đỗ Trạch mới nhận ra thứ ánh sáng đó vốn là của những chiếc lông vũ phát sáng, không khác lông vũ của Tu và Eric là mấy. Không có ánh sáng ngăn trở, tướng mạo Tổng Đốc lộ ra, như tướng tượng của Đỗ Trạch, đó là một nam Thiên tộc với vẻ mặt cực kỳ kiêu căng. Những sợi lông vũ lơ lửng bên trên rương báu, bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu hấp thu nguyên tố ánh sáng. Cuối cùng, phân lượng nguyên tố ánh sáng chỉ còn lại có hai chiếc rương.

“Còn lại là của các người.” Tổng Đốc nói với Tu và Eric.

Tu nhìn thoáng qua tình hình hiện giờ, sau đó học theo Tổng Đốc để lông vũ của mình tiến vào một chiếc rương báu, Eric cũng làm tương tự. Thoắt cái, hai chiếc rương nguyên tố còn sót trở nên trống không. Đỗ Trạch cẩn thận quan sát lông vũ đang bay trở về, phát hiện chúng vốn chỉ có năm nay đã chuyển thành sáu sợi.

Thêm một sợi lông vũ?

Đỗ Trạch nhìn về phía Eric, phát hiện tình hình bên đó cũng tương tự như vậy. Tên gốc nào đó có một phỏng đoán bất an: những sợi lông phát sáng đó không phải là thứ tượng trưng cho tư cách đấy chứ? Giống như quân hàm của phó bản Vong Linh.

Tuy vẫn chưa thể xác định, nhưng hiển nhiên những sợi lông vũ đó rất quan trọng, tốt nhất là nên thu thập chúng hết sức có thể.

Dùng bữa trưa xong, họ khởi hành đến Tầng trời thứ bảy dưới sự tiễn đưa nhiệt liệt của Quan Chấp Chính. Phương tiện giao thông vẫn cứ là xe ngựa, vì thế khung cảnh ba người một xe j j tiếp tục tái diễn. Vấn đề khoang xe chật hẹp đó, vẫn nhân vật đó, những khác ở chỗ là bầu không khí còn nặng nề hơn trước gấp nhiều lần. Vì Tu đã chuyển đổi hình thái nên không thể để Đỗ Trạch ôm được nữa. Hai người đổi vị trí, Tu ôm Đỗ Trạch ngồi đối diện Eric. Khoang xe đã chật nay vì chen thêm ba thanh niên nên lại càng thêm chật. Đỗ Trạch âm thầm ngồi trên đùi Tu. Tu kề sát mũi vào cổ Đỗ Trạch mà thở. Eric thì nghiêng đầu lặng im nhìn ra ngoài cửa sổ, cả khung cảnh chỉ có thể dùng từ “biến hoá kỳ lạ” để hình dung.

Thần sử cứu thế và ma vương diệt thế ở chung một chỗ mà không biết hổ thẹn, chỉ nghĩ thôi đã có thể cảm nhận được mức độ tuyệt vọng của thánh tử đại nhân rồi.

.

Qua một ngày đường, đội xe lướt qua vách tường trắng khổng lồ để đến tầng trời thứ bảy. Thật ra, trong thế giới này có một phương tiện ma pháp rất tiện dụng gọi là truyền tống trận, có thể truyền tống từ nơi này sang nơi khác chỉ trong giây lát, nhưng họ lại bỏ gần tìm xa lấy hình thức cưỡi xe ngựa để đi, cứ có cảm giác như đang phô diễn ra oai: dọc đường đi, sinh linh mà thấy được hàng xe, trên nét mặt sẽ hiện lên sự kính sợ sâu sắc.

.

Đội xe ngựa đáp xuống ngoài vương thành của tầng trời thứ bảy, nơi được sắp đặt để đón người cấp trên. Đỗ Trạch nhìn vương thành cách đó không xa, rất dễ thấy được, bất kể là khu vực khuôn mẫu hay trình độ phồn hoa, tầng trời thứ bảy cũng đều ăn đứt tầng trời thứ tám.

.

Quan Chấp Chính của tầng trời thứ bảy nhanh chóng nghênh đón họ bằng một khuôn mặt tươi cười, những chuyện gã làm gần như chả khác gì Quan Chấp Chính ở tầng trời thứ tám — xem họ là khách quý, sắp xếp cho họ nơi nghỉ ngơi tốt nhất, còn cử hành một bữa tiệc chào mừng rất long trọng. Nhân tiện nhắc tới, độc giả ngốc nghếch tránh được mừng một nhưng không thể tránh được mười lăm, sau khi cậu hưởng thụ bữa tối, đến phiên manh chủ hưởng thụ cậu.

.

Đỗ Trạch thật sự rất muốn cản chặn mà gào khóc, eo cậu mỗi đến mức gần như không còn là của mình. Hình thái Long tộc của manh chủ rất mạnh mẽ, nói trắng ra là dục vọng của hắn chuyển hết vào trong hành động, hơn nữa còn không biết kiềm chế. Nhưng mà đó là mạnh mẽ chứ không phải ép buộc, Đỗ Trạch biết rõ nếu cậu từ chối, chắc chắn Tu sẽ không ép cậu. Xét thấy rào cản xã giao của tên ngốc nào đó cùng với hành động fan cuồng vô nguyên tắc với manh chủ, rốt cuộc thì Tu vẫn có thể làm chuyện ấy ỷ ỷ với tên ngốc nhà mình một cách mãn nguyện.

.

“Còn chút nữa là tới hừng đông.” Tu liếm chiếc cổ ướt mồ hôi của Đỗ Trạch. “Chúng ta làm thêm một lần nữa đi.”

.

“...” Đã chiến đấu cả đêm qua 12 giờ rồi duy trì đến tận lúc này, manh chủ kiềm chế một chút đi chứ!

.

Đỗ Trạch không dám than mệt, bởi vì chỉ cần một câu than khổ bật ra, Tu sẽ dứt máu sang. Máu rồng không hổ là tài nguyên cao cấp ở thế giới này, không những được hồi máu, mà còn được tăng thể lực đến mức cao nhất. Dưới sự cường hóa của lượng lớn máu rồng, lực chiến của Đỗ Trạch vọt từ năm lên mười (vẫn thấp như thường), thánh lực cũng được cải thiện đôi phần. Tuy âm thanh hơi mơ hồ, nhưng ít ra không cần đến tai nghe. Có máu rồng phụ trợ, tên ngốc nào đó vẫn duy trì sự minh mẫn sau khi bị yêu thương cả đêm, có chăng cũng chỉ là nhứt mỗi eo chứ không hề đau đớn gì.

.

Tu rút phân thân ra, vươn ngón tay thế chỗ vào trong cơ thể Đỗ Trạch. Vì bị nông ra khá lâu j j nên chỗ đó có chút sưng đỏ, Tu cảm nhận được sự mềm mại và ướt át ở bên trong, dục vọng trong cặp mắt đỏ như máu càng thêm nghiêm trọng.

.

Vì có sự cố kị nên suốt cả đêm, Long tộc trẻ tuổi tóc trắng mắt đỏ chỉ lần lượt thay phiên nửa phân thân để tiến vào. Nhưng tham lam luôn luôn là thiên tính của Long tộc, chủng tộc này chưa bao giờ biết cách kiềm chế bản thân. Được một tác lại muốn tiến thêm một thước, hồ dục vọng mãi mãi không thể lấp đầy.

“Đỗ Trạch...” Tu cắn tai Đỗ Trạch. “Ta muốn vào toàn bộ.”

Cua đồng nói: chúng tôi muốn thanh tâm quả dục.

Đỗ Trạch sẽ không bao giờ quên được biểu cảm của Eric khi thấy cậu được Tu ôm vào chủ điện. Tên ngốc nào đó đã vô cùng tuyệt vọng, cậu vừa không thể ngăn cản tình tiết chính tuyến phát sinh, vừa không thể phá bỏ “vòng trang sức” giữa cậu và Tu, vì thế chỉ có thể bất lực mặc cho Tu ôm mình đi rêu rao khắp nơi — lại còn là kiểu ôm công chúa đáng thẹn nữa chứ.

Cuốn đồng nhân đã chứng kiến toàn bộ sự việc bày tỏ, sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nó gặp được hai người cực kỳ vô liêm sỉ như thế.

Tổng Đốc nhắm mắt làm ngơ với mạch nước ngầm mãnh liệt bên dưới, thấy người đã đông đủ, lập tức cho Quan Chấp Chính tiến hành báo cáo. Đỗ Trạch đếm thử, số lượng rương báu được xếp vào cỗ xe màu trắng của tầng trời thứ bảy cũng tương tự tầng trời thứ tám, nhưng Quan Chấp Chính chỉ dùng có ba cái để lấy lòng họ, ít hơn một nửa so với lần trước.

Có lẽ bởi vì thế mà Tổng Đốc mới thần nhiên không tỏ vẻ gì, phát tay để lông vũ của gã hấp thu nguyên tố ánh sáng trong hai chiếc rương, chỉ chừa lại cho Tu và Eric một rương. Do tổng số bị giảm đi, lúc này đây, số lượng lông vũ của Tu và Eric không được tăng thêm, chỉ có một chòm sáng mờ hồ trong đám lông vũ, hiển nhiên chưa đạt tới ngưỡng hình thành một sợi lông mới.

Quả nhiên, Thần Tháp sẽ không dễ gì để họ thu thập lông vũ, cứ theo đà này, lượng nguyên tố ánh sáng tiếp theo họ có thể nhận được sẽ càng lúc càng ít.

Dự đoán của Đỗ Trạch tại tầng trời thứ sáu đã trở thành sự thật, Quan Chấp Chính chỉ mang ra một rương lấy lòng họ. Tổng Đốc hiển nhiên rất không hài lòng, nhưng cũng không kháng nghị gì thêm mà chỉ lấy đi tất cả nguyên tố ánh sáng trong rương, không chừa lại gì cho Tu và Eric.

“Này.” Hành vi độc chiếm của Tổng Đốc cuối cùng đã khiến vị Long tộc nào đó tức giận cao độ. Tu gọi Tổng Đốc sắp sửa bỏ đi. “Để ánh sáng lại đây.”

“Người đang ra lệnh cho ta?” Hơn mười sợi lông trắng xao động trên người Tổng Đốc. Tổng Đốc khinh thường liếc số lông vũ của Tu một cái, ngạo kiều bỏ đi. “Đợi tư cách của người vượt qua ta đã rồi hẵng nói.”

Đỗ Trạch lặng lẽ lùi một bước khỏi Tu, bên cạnh cậu là một Ngân Long có tính tình phải nói là tồi tệ nhất. Nếu không nhờ phó bản Thiên tộc đoạt được giải Nobel Hòa Bình, cái tên phát sáng đó đã bị manh chủ phần nộ nghiền thành từng mảnh từ lâu rồi. Thật ra, Đỗ Trạch vốn tưởng Tu sẽ nghe theo thiên tính để lông vũ của mình cướp đi nguyên tố ánh sáng — đối với tài bảo được coi trọng Long tộc luôn dùng cách chiếm đoạt — nhưng Tu đã không làm thế, thậm chí đến cả phần nguyên tố của Eric cũng không động tới.

“Cướp không được.” Ngay lúc Đỗ Trạch hỏi điều đó, Tu xì một tiếng: “Khi cái tên ngu ngốc kia ở đây, sự kiểm soát lòng vũ của ta bị hạn chế. Ta đành phải đến nơi cổ xe trắng, nhưng ở đó cũng bị cường chế bảo vệ.”

.

Không phải không muốn cướp, mà là do cướp không thành, manh chủ thậm chí còn đánh chủ ý lên xe vận chuyển nữa kia... Quả nhiên, tiểu sinh vẫn còn quá ngốc quá ngây thơ.

.

Đội xe ngựa vẫn không dừng việc xuất phát đến tầng trời kế tiếp. Có lẽ là vì độ khó của trạm kiểm soát Thần Tháp đang từ từ biểu hiện, ba người ngồi trong xe đều tự hỏi đối sách cho tình huống hiện nay, theo một khía cạnh nào đó thì đây có thể xem là sự hài hòa của không khí học tập. Đỗ Trạch sắp lại những thông tin hiện đang có: từ biểu hiện của Tổng Đốc có thể thấy, lòng vũ là tư cách, Tổng Đốc có tư cách cao và kẻ leo thấp có tư cách thấp đại khái là một thứ giai cấp đàn áp — Tổng Đốc có quyền kiểm soát tuyệt đối đối với nguyên tố ánh sáng trong rương báu, và đặc biệt là không thể ra tay với gã. Mỗi lần Quan Cháp Chính nộp nguyên tố ánh sáng lên, Tổng Đốc đều sẽ lấy hơn một nửa, cứ như vậy, lòng vũ của Tổng Đốc sẽ ngày một nhiều hơn, giai cấp đàn áp với họ cũng ngày một nghiêm trọng. Tư cách của họ vĩnh viễn không theo kịp tư cách của Tổng Đốc. Phó bản Thiên tộc quả thực là một tình tiết vấy bẩn người ta.

.

Có cách nào có thể thoát khỏi vòng tuần hoàn chết này không nhỉ?

.

Sau khi đến tầng trời thứ năm, họ tiến vào từng phòng riêng biệt, Tu bảo John gọi Quan Cháp Chính của tầng trời thứ năm đến. Đỗ Trạch tức khắc biết được chuyện mà manh chủ muốn làm — nếu không thể cướp nguyên tố ánh sáng từ tư cách của Tổng Đốc, vậy thì phải cướp nó từ Quan Cháp Chính vốn không có tư cách.

.

Đơn giản nhưng thô bạo, đúng là phương thức chiến đấu ưa thích của chủng tộc này.

.

Đối với Quan Cháp Chính đang vội vã chạy tới, Tu trực tiếp đòi nguyên tố ánh sáng từ gã. Nụ cười trên môi Quan Cháp Chính lập tức cứng lại. Gã lắp bắp, mồ hôi lạnh thì chảy ròng ròng. Gã kể ra mức ánh sáng cần có để hoàn thành yêu cầu giao nộp, nguyên tố ánh sáng của tầng trời thứ năm thiếu thốn rất nghiêm trọng, thật sự không còn dư chút nào.

.

Đỗ Trạch nhìn ra ngoài, rõ ràng trời đang nắng tốt, trên bầu trời cũng không có cụm mây đen nào, nhưng lại có cảm giác như mây dày đặc. Từ tầng trời thứ tám đến tầng trời thứ năm, qua mỗi một tầng trời, mọi thứ xung quanh lại u ám hơn gấp đôi, đây là biểu hiện của việc nguyên tố ánh sáng ngày càng loãng đi.

.

Bị cặp mắt đỏ tươi như máu của Tu nhìn chằm chằm, Quan Cháp Chính nói xong lời cuối, sau đó ra bộ đáng thương bày tỏ tuy gã không thể trực tiếp cho Tu chiếc rương nguyên tố, nhưng có thể cho cung sư và binh sĩ theo Tu đi trưng thu nguyên tố ánh sáng — Tu thật sự có quyền lực này.

.

Xem ra đây mới thật sự là phương thức tiến công chính xác của phó bản Thiên tộc?

.

Mãi đến khi Đỗ Trạch và Tu mang theo người của Quan Cháp Chính đi trưng thu nguyên tố ánh sáng, mới chính thức hiểu được chỗ khó của phó bản này. Đỗ Trạch cười trên thân Tu, bây giờ Tu đã khôi phục hình rồng. Ngân Long chở thanh niên tóc đen nhìn những việc đang diễn ra bên dưới. Trong một trang viên,

pháp sư của Quan Cháp Chính chỉ huy một đoàn binh sĩ, bàn chuyện gì đó với gã quý tộc đối diện. Gã quý tộc liếc Ngân Long trên không trung một cái, chần chờ giây lát rồi gật đầu. Thấy gã quý tộc đồng ý, pháp sư phát tay cho binh sĩ vây quanh trang viên rắc một vòng bột phấn, sau đó giơ cao pháp trượng lăm nhăm chú ngữ. Chợt thấy bột phấn tụ thành một vòng ký hiệu ép vào phía trong, càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng sáng. Cuối cùng, một khối “ánh sáng” cỡ quả bóng bàn bị ký hiệu khóa lại. Pháp sư ném khối nguyên tố ánh sáng đó vào chiếc rương mà binh sĩ đang cầm rồi chỉ huy đoàn người tiến tới chỗ kế tiếp.

Tại nơi ngưng tụ thành nguyên tố ánh sáng sót lại một đám khói đen như “hắc ám”, chúng từ từ tan rã trong không khí, như khói mù bị pha loãng bao phủ cả khu vực, rất dễ để nhận thấy khu vực đó u ám hơn so với cảnh vật xung quanh, tựa như bị che phủ bởi một lớp bụi không thể gột sạch.

Trong thế giới quan của Hỗn huyết, nguyên tố ánh sáng và nguyên tố hắc ám thuộc loại nguyên tố ma pháp đặc biệt, chúng đối lập nhau, nhưng lại có đặc tính “bổ sung” cho nhau — Trong một phạm vi nhất định, nếu nguyên tố ánh sáng bị giảm bớt, nguyên tố hắc ám sẽ tăng lên và ngược lại. Đỗ Trạch nhìn chăm chăm đám khói trông như nguyên tố hắc ám đang bù đắp lại lượng nguyên tố ánh sáng đã mất đi, bỗng hiểu ra một sự thật trầm trọng.

Lúc này, pháp sư đã phải phá hủy một trang viên mới thu thập được một khối “ánh sáng”; muốn lấp đầy một chiếc rương, phải cần đến hàng trăm nguyên tố ánh sáng — cần phải có rất nhiều khu vực, hoặc phải thu thập bao nhiêu khu vực như vậy mới có thể đạt được điều đó? Mỗi một lần thu thập đồng nghĩa với việc một khu vực bị nguyên tố hắc ám bao phủ, điều này còn đáng sợ hơn việc trưng thu tiền tài. Cho dù sinh linh không có tiền tài cũng vẫn có thể sống tiếp, nhưng nếu một nơi bị bao phủ hoàn toàn trong nguyên tố hắc ám có đặc tính ăn mòn, bất cứ sinh linh nào cũng có thể chết.

Thu thập cả một ngày trời, họ mới chỉ được nửa rương nguyên tố, vừa đủ để hình thành sợi lông vũ thứ sáu của Tu. Đỗ Trạch nhìn sợi lông vũ đó, thứ này với họ mà nói chỉ đại biểu cho tư cách chứ không dùng được gì, cũng chính là thứ được tạo nên từ việc cướp đoạt không gian sinh tồn của những sinh linh khác.

Vinh quang của người được tạo nên từ máu của người khác.

Thần tháp đã xúi giục như vậy.

87. Chương 87

Nhân vật chính: Em tin ta chứ?

Vì cuộc phản loạn ở tầng trời thứ hai, Tổng Đốc không muốn dừng lại lâu hơn nên trực tiếp hạ lệnh đến tầng trời thứ ba trước. Dọc đường đi tất cả đều là bóng tối, lúc rời khỏi đó, trừ bóng tối ra, còn thêm cả sự tĩnh mịch. Khi thấy không trung ở tầng trời thứ ba ngập tràn ánh nắng dịu nhẹ, Đỗ Trạch theo bản năng thở phào nhẹ nhõm, bức bối trong lòng tan đi không ít. Tầng trời thứ ba tuy không sáng mấy, nhưng ít ra cũng không đen tối tuyệt vọng như tầng trời thứ hai.

Khi đội xe ngựa đáp xuống vương thành của tầng trời thứ ba thì trời đã sập tối, vì chuyện xảy ra ngày hôm nay mà không ai còn hứng thú để trò chuyện. Sau khi được Quan Cháp Chính nghênh đón tiến cung thì mỗi

người đều bắt đầu nghỉ ngơi. Trước khi đi ngủ, Đỗ Trạch còn mải mê nghĩ về câu nói của Tu khi cuộc phản loạn chấm dứt, dù cậu không đoán được, nhưng dường như manh chủ đã tìm ra cách qua cửa. Tu không giải thích, Đỗ Trạch cũng không hỏi nhiều, độc giả gốc gác luôn luôn tin tưởng vào chỉ số IQ của nhân vật chính nhà mình. Manh chủ bảo sẽ được ra ngoài nhanh thôi, vậy chắc chắn nội trong năm ngày, họ sẽ thoát khỏi phó bản Thiên tộc.

.

Ngày hôm sau, Tổng Đốc cầm nín ngồi trên ghế chủ tọa, ai cũng có thể cảm nhận được cơn tức giận trào dâng của gã. Quan Chấp Chính của tầng trời thứ ba cầm như hén quỳ gối bên dưới, gã không những không thể dâng “lễ vật” cho bề trên, mà ngay cả mức ánh sáng phải giao nộp cũng không đủ.

.

“Hai người các ngươi ——” Đáng ngạc nhiên là, Tổng Đốc không hề trút giận lên Quan Chấp Chính, mà đột ngột đưa ra chỉ thị cho Tu và Eric: “Hôm nay phải bổ sung lượng ánh sáng còn thiếu.” Khi Tu và Eric nhìn qua, gã hừ nhẹ: “Đây vốn là công việc của các ngươi.”

.

“Không!” “Được.”

.

Hai câu trả lời hoàn toàn trái ngược vang vọng trong chủ điện, Eric lia ánh mắt ngạc nhiên lẫn khó hiểu về phía Tu, người đã đồng ý ngay tắp lự. Tu phớt lờ ánh mắt phần nộ của Eric, dùng giọng điệu gần như ra lệnh yêu cầu với Tổng Đốc: “Cho phép ta được trưng thu hoàn toàn.”

.

“Dĩ nhiên rồi.” Tổng Đốc đáp ứng rất vội vàng, dường như cũng nhận ra sự nóng vội của mình, gã ho nhẹ rồi bổ sung một câu: “Số nguyên tố ánh sáng mà ngươi trưng thu được phải nộp hết lên trên.”

.

Tu nở nụ cười, đôi mắt đỏ tươi màu máu. “Đương nhiên.”

.

Sau khi được cho phép, Tu kéo Đỗ Trạch định bỏ đi thì bị Eric chặn lại. Vẻ mặt Thánh tử bây giờ rất lạnh lùng, y chắn trước mặt Tu, chất vấn: “Ngươi muốn làm gì?”

.

Tu bật ra một tiếng cười nhạt, thân hình hắn bắt đầu vặn vẹo, từ từ giãn ra cho đến khi hóa thành một con quái vật khổng lồ. Ngân Long nhắc Đỗ Trạch lên lưng mình, giang rộng đôi cánh nhìn xuống Eric. Dưới cái bóng của hắn, trông Thánh tử nhỏ bé đến đáng thương.

.

“Ta muốn làm gì, ngươi còn chưa rõ ư?”

.

“!” Eric vươn tay ngăn luồng gió mạnh đang quạt tới, đến khi y buông tay, Ngân Long đã chở thanh niên tóc đen đi tự bao giờ.

.

.

Những dân thường của một thôn trang bị đuổi ra ngoài, họ đứng tụ tập lại với nhau, sợ sệt nhìn binh sĩ dùng bột phấn khoanh vòng khu nhà của họ. Ba pháp sư lăm nhăm lời chú, ánh sáng lấp tốc độ mà mắt

thường có thể thấy được nhồi nhét vào trong rương, cùng lúc đó, một đám khói đen như mực tràn vào trong thôn trang, biến khu vực đó thành vùng đất chết mà không một sinh linh nào có thể sinh sống được.

Đỗ Trạch yên lặng nhìn tất cả mọi việc. Đây là thôn trang thứ năm họ trưng thu hoàn toàn. Số lượng Tổng Đốc yêu cầu đã đủ từ lâu, nhưng Tu không hề ngừng lại, mà dẫn thủ hạ của Quan Chấp Chính tiếp tục đi tới. Thấy nguyên tố ánh sáng trong tay họ mỗi lúc một nhiều, Đỗ Trạch cảm thấy khó hiểu vô cùng: cho dù có trưng thu nhiều hơn nữa, đồng nguyên tố ánh sáng đó đều phải nộp lên trên, không mang đến bất kỳ lợi ích nào cho việc nâng cao tư cách.

Rốt cuộc manh chủ muốn làm gì?

Pháp sư ngừng niệm chú, binh sĩ nâng rương báu đã đầy ánh sáng, bắt đầu đến nơi kế tiếp. Những dân thường bị bỏ lại ngơ ngác nhìn nhà mình bị hắc ám bao trùm, họ chỉ còn hai bàn tay trắng, cuộc sống và tương lai đều tan biến. Sau một lúc mờ mịt hoang mang, không ít người đi theo sau pháp sư và binh sĩ. Những người này không phải nhóm đầu tiên, họ nhanh chóng tụ hợp với những người cũng mất đi nhà cửa trước đó. Đội ngũ dần dần lớn mạnh, cảm xúc đè nén dần dần không còn khống chế được nữa.

Khi bị áp bức đến cùng cực, thứ còn sót lại chính là phản kháng.

Chỉ chốc lát nữa, Đỗ Trạch sẽ nhìn thấy những kẻ đại diện cho sự sa đọa, ngay khi thôn trang thứ bảy bị hủy diệt, những dân thường bị mất nhà cửa đó không thể nhịn thêm được nữa, đồng loạt giơ cao tay trái. Họ bị khắc lên tay đôi cánh gãy và trở thành kẻ sa đọa, hoặc cầm cuộc hoặc nhặt cành cây, bao vây đoàn pháp sư và binh sĩ mà Tu chỉ huy. Đỗ Trạch đứng cạnh Tu, cậu thoáng nghiêng người, phát hiện thanh niên tóc trắng mắt đỏ đứng kế bên đang mỉm cười, như thể sắp được gặt hái thành quả đã nuôi dưỡng một thời gian dài.

Tu bắt đầu ngâm pháp thuật Long ngữ, một trận pháp màu xám khổng lồ hiện lên trên bầu trời xám mờ, phủ trên đầu mọi người. Những kẻ sa đọa thấy tình thế không ổn, lập tức định phá tan phòng tuyến của binh sĩ và pháp sư để tấn công Tu. Trận pháp xoay tròn một cách chậm rãi, ánh sáng lóe lên theo thứ tự từ trong ra ngoài. Kẻ sa đọa đầu tiên lọt vào phòng tuyến chưa kịp vui mừng thì một quang sáng xám đập vào người gã, cơ thể bị hủy diệt chỉ trong nháy mắt.

Không trung như bùng xuống một trận mưa tro, vô số quang sáng xám rơi rớt từ trong trận pháp khổng lồ, soi sáng bộ mặt phần nộ lẫn kinh hoàng của những kẻ sa đọa. Mỗi một đường sáng đều có thể mang đi một kẻ sa đọa. Đứng trước nguồn sức mạnh tuyệt đối này, những kẻ bình dân sa đọa đó vốn không có đường để phản kháng. Họ bại trận còn nhanh hơn những tên vô dụng ở tầng trời thứ hai. Thoắt cái, hàng trăm kẻ sa đọa chỉ còn lại vài người ít ỏi đang tránh né quang sáng xám. Trong mắt những người đó ngập đầy nước, họ bị áp bức đã lâu, thế nên ai cũng quyết tâm sa đọa dù có phải chết, nhưng cũng không thể lay động được những kẻ bề trên dù chỉ một chút.

“Dừng tay! ! !”

Tiếng gầm giận dữ vang vọng khắp chiến trường, Tu nâng mắt, nhìn về phía Eric đã đuổi tới nơi. Eric nhảy khỏi con chiến mã sắp tắt thở vì chạy gấp, ***g ngực pháp phòng không biết là vì phần nộ hay do vận động

quá mạnh. Binh sĩ tự động nhường đường cho hai vị Tuần Kiểm Quan đại nhân, để Tu và Eric giáp mặt nhau.

.

Eric hít sâu một hơi, cố gắng đè nén cơn phẫn nộ trong lòng. “Cho ta một lý do khiến người làm thế.”

.

Trận pháp vẫn thông thả xoay tròn trên không trung, dưới quầng sáng màu xám, biểu cảm của Tu khó lòng nắm bắt được. Hắn không trả lời, hoặc nói hắn coi thường Eric. Khi kẻ sa đọa cuối cùng phát ra tiếng kêu thảm thiết trong quầng sáng xám, lửa giận trong mắt Eric đã dâng cao tới mức không thể chặn lại, giọng nói của y bỗng cao vút lên, gần như là gào thét: “Vì sao người lại giết họ! ?”

.

“Người đã quên người còn đang leo tháp sao?”

.

So với sự kích động của Eric, tiếng nói Tu chỉ tồn tại sự tàn khốc và lạnh lùng. Long tộc tóc trắng mắt đỏ hồ hững chỉ tay lên không, nụ cười dưới quầng sáng trông vô cùng khó hiểu. “Quy tắc của Thần Tháp... chẳng lẽ người còn chưa rõ.”

.

Thần Tháp chuẩn bị cho kẻ leo tháp một kịch bản rất đơn giản, mỗi một tầng đều được xây dựng dựa trên đặc tính và thiên phú của mỗi chủng tộc. Ma tộc phải tàn nhẫn, Vong Linh phải tà ác, Nhân tộc phải ích kỷ, Long tộc phải tham lam, Tinh Linh phải lạnh lùng, Thú tộc phải cuồng bạo, Chu Nho phải cuồng nhiệt, cuối cùng là Thiên tộc, thứ họ trả giá là sự khiêm tốn, vậy nên mới phải ngạo mạn.

.

Trong mắt Eric hiện lên vẻ hoang mang, nhưng cơn oán giận cực độ nhanh chóng thay thế cho sự hoang mang kia.

.

“Vì thế mà người làm hại tính mạng của người khác? Vì muốn lên Thần Tháp? !”

.

“Như Tổng Đốc ‘đại nhân’ đã nói đấy.” Tu cười nhạo: “Sống chết của họ, không liên quan gì đến chúng ta?”

.

Cuộc đối chọi gay gắt của hai người khiến Đỗ Trạch hoảng hốt như trông thấy Hồn huyết : nhân vật chính luôn hại nước hại dân, và túc địch luôn cứu rồi người khác, họ đứng phân biệt ở hai đầu bóng tối và ánh sáng, rõ ràng ràng là tội ác và chính nghĩa.

.

Eric nhìn xoáy vào Tu, y cảm thấy bản thân đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng — đó là giảng đạo lý với một tên cực đoan. Thánh tử quay đầu, con người xanh biết phản chiếu hình bóng của Đỗ Trạch.

.

“Thần sử đại nhân, ngài cũng cho là thế ư...”

.

Ngay khi nhắc đến Đỗ Trạch, Tu như bị chạm vào vảy ngược, nụ cười trên mặt hắn biến mất, cả nét mặt cũng trở nên hung tợn. Eric không hề sợ hãi trước cái nhìn nguy hiểm của Tu, mà chỉ nhìn thẳng vào Đỗ Trạch, như muốn để thanh niên tóc đen đưa ra sự lựa chọn: “Ngài cảm thấy hắn đúng ư?”

.

Đỗ Trạch bắt giác nhìn sang Tu, phát hiện Tu cũng đang nhìn mình. Người nọ không hề giải thích, chỉ nói một câu: “Em tin ta chứ?”

.

Hai người hai lựa chọn, chỉ cần người có tư duy bình thường cũng đều có thể đoán được Eric giữ lập trường là chính nghĩa, huống hồ từ trước đến nay Đỗ Trạch chưa bao giờ đồng ý với cách làm không có nhân tính và tàn nhẫn của Tu trong Hồn huyết. Mắt Đỗ Trạch đảo qua lại giữa Tu và Eric, thật ra cậu vốn không cần suy xét mà có thể đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

.

“Tôi tin anh.” Vì để phát âm rõ ràng, Đỗ Trạch luôn nói rất chậm, nhờ đó mà trông có vẻ nghiêm túc và trang trọng hơn, tựa như đang đọc một lời thề trọn đời. Cậu lặp lại câu trả lời với thánh tử vẫn đang ngáy ngáy: “Tôi tin Tu.”

.

—— Eric trước mắt vẫn là “Eric” của Hồn huyết, nhưng người bên cạnh cậu đây lại không còn là “Tu” của Hồn huyết nữa. Chỉ vậy là đủ rồi.

.

Ánh mắt Eric tràn ngập thất vọng và khó hiểu, Tu than nhẹ một tiếng, hấn ôm chậm lấy Đỗ Trạch, dùng hết tất cả sức lực như muốn nhét người mà hấn thích vô bờ bến vào sâu trong máu thịt.

.

“Chúng ta đi thôi.”

.

Đỗ Trạch vội vàng túm chặt cuốn đồng nhân thiếu chút nữa là trượt xuống, bỏ lỡ thời khắc từ chối tốt nhất. Bị Tu ôm chặt vào lòng, tên gốc nào đó đơ mặt ôm cuốn đồng nhân mà không biết nên nhìn về nơi nào. Tầm mắt tối tối lui lui rồi chuyển qua phía sau Tu, Đỗ Trạch phát hiện Eric không còn đứng đó nữa, mà chỉ yên lặng bám sát họ.

.

Đến một trấn nhỏ khác, dù tất cả người dân đều quỳ xuống đất cầu xin trong đau khổ, họ vẫn bị binh sĩ đuổi ra khỏi trấn, mở trường hai mắt nhìn nhà cửa của mình bị hắc ám nuốt dần. Đi đến bước này, Đỗ Trạch đã phần nào hiểu được điều mà Tu muốn làm: người đó đang ép những kẻ sa đọa, ép mọi người đối đầu với Thiên tộc —— hấn muốn hủy diệt cả Tổng Đốc trong Thiên tộc. Chỉ cần Tổng Đốc có tư cách cao nhất chết, Tu sẽ được chọn làm Tổng Đốc tân nhiệm.

.

Kết cục có thể dự đoán, diễn biến quả thật rất máu me. Tiếng khóc lóc của người dân quanh quẩn trong bóng tối, Đỗ Trạch không khỏi nhìn sang Eric. Vị thánh tử tóc vàng mắt xanh đứng bên cạnh tiểu trấn. Bàn tay y xiết chặt lại tưởng chừng sắp rỉ máu. Tuy nhiên, khi người dân quỳ xuống cầu xin, khi binh sĩ đuổi họ ra khỏi trấn, khi pháp sư ngâm lời chú, dường như Eric biết mình không thể ngăn cản mọi việc, cho nên vẫn luôn giữ im lặng.

.

Có điều, Eric sẽ bỏ qua một cách đơn giản vậy ư ——

.

Trong khoảng không gian bị trời đất che lấp bỗng tỏa ra một luồng sáng, người dân quỳ dưới đất ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Một sợi lông vũ nhẹ nhàng bay vào trong bóng tối đang bao trùm tiểu trấn. Nó không hề chói mắt, mà mang theo một thứ ánh sáng êm dịu xé tan bóng tối, rồi từ từ biến mất. Tu quay phắt đầu lại, cặp mắt đỏ tươi nhìn người đã làm ra chuyện này. Dưới sự khai thông của lông vũ, một lần nữa ánh

sáng lại quay về với tiểu trấn. Tất cả người dân đều hoan hỉ, họ tiếp tục cúi đầu quỳ xuống, nhưng lần này lại mang theo sự cảm kích.

.

“Cảm ơn, cảm ơn ngài!” Người dân sùng kính ngẩng đầu nhìn thánh tử, khuôn mặt ửng đỏ hiện lên vẻ kích động. “Ngài thật sự là hóa thân của Thần Quang Minh!”

.

Đôi môi vẫn luôn mím chặt của Eric rốt cuộc cũng buông lỏng, nở ra một nụ cười trong sáng. “Đây là điều ta phải làm.”

.

Trái tim Đỗ Trạch như thất lại, đau đến nỗi run lên. Trước mắt cậu là Eric đang tắm mình trong ánh sáng, mái tóc vàng được ánh sáng tô điểm khiến nó cực kỳ tươi đẹp — giống như một người trong quá khứ. Dù biết Eric sẽ gây trở ngại cho kế hoạch của Tu, Đỗ Trạch vẫn không hoàn toàn muốn phủ nhận Eric của hiện tại, nó cũng giống như đang phủ nhận cái người sẽ tổn thương bản thân vì người khác.

.

Nhưng, nếu phủ nhận Eric, cũng chính là phủ nhận quá khứ của Tu, phủ nhận bản thân Tu.

.

“Người cho là làm như vậy, sẽ có thể cứu được họ? Họ sẽ chân thành cảm ơn người?”

.

Tu nhìn thẳng vào Eric trong ánh sáng, nụ cười trên mặt còn lạnh giá hơn so với khi không cười.

.

“Ta vẫn luôn cho rằng người là người ngây thơ, không ngờ người lại ngu xuẩn đến mức này.”

.

Lời nói của Tu như gió lạnh lùa vào trong người Đỗ Trạch rồi cuốn đi tất cả nhiệt độ cơ thể cậu. Từng câu của người đó, thay vì nói là đang châm chọc Eric, lại giống như đang cười nhạo quá khứ của chính bản thân mình.

.

— Tu, vì sao người lại tốt với tất cả mọi người như vậy?

.

— Ta chỉ làm chuyện nên làm mà thôi.

.

— Người cho là cứu họ, họ sẽ chân thành cảm ơn người?

.

Tu nói với Eric, nói với quá khứ của mình rằng, người cực kỳ ngu xuẩn.

.

Eric đối mặt với Tu. Ý đứng dưới ánh sáng khiến bóng tối quanh Tu càng thêm u ám.

.

“Người thật đáng thương.” Eric nói: “Trong mắt người, tất cả mọi người đều đáng ghê tởm. Người không tin những người khác, chỉ tin vào bản thân, người như thế rất đáng thương.”

.

Cảm xúc sôi trào mãnh liệt trong ***g ngực tưởng chừng như sắp sửa bùng nổ, Đỗ Trạch muốn nói với Eric rằng, người mà y đang chỉ trích đã từng là kẻ đơn thuần tin tưởng vào những điều tốt đẹp là thế. Dù bị người mình cứu phản bội, bị người thân thiết bán đứng, hắn vẫn chọn tin tưởng, cho nên mới bị tổn thương sâu sắc đến chừng nào; loại thương tổn này chỉ không ngừng gia tăng sự mệt mỏi, mãi đến khoảnh khắc gần chết, người đó đã không còn tin tưởng ai được nữa.

Đỗ Trạch chưa kịp thốt ra lời nào đã bị tiếng cười to của Tu cắt đứt, một tiếng cười rất vui sướng, giữa chân mày Tu tràn đầy vẻ tùy ý và ngạo mạn.

“Eric.” Lần đầu tiên, Tu giáp mặt kêu lên tên của Eric. “Người sẽ biết ngay ai mới là kẻ chân chính đáng thương.”

“Còn một điều nữa mà người đã sai.” Tu không biện hộ gì, chỉ cường điệu lên: “Có một người mà dù ta lơ đi bản thân cũng sẽ luôn tin tưởng ta.”

Tu thỏa mãn ôm Đỗ Trạch vào lòng. Hắn hôn lên mái tóc đen của Đỗ Trạch, sâu trong đáy mắt là một sự trầm lắng đầy quyến luyến.

“Ta chỉ muốn một người như thế thôi, không đòi hỏi gì nữa.”

Eric bất giác trừng mắt, ngay khi y quay mắt đi thì mới nhận ra đây là một hành động nhận thua, lẩn tránh. Thủ hạ của Quan Chấp Chính thấy hai vị Tuần Kiêm Quan dường như đã dứt câu, một pháp sư trong số đó tiến tới xin chỉ thị tiếp theo từ Tu.

“Đại nhân, chúng ta trở về, hay là tiếp tục đi tới?”

Vì pháp thuật thu thập nguyên tố ánh sáng không thể sử dụng liên tục trong khoảng thời gian ngắn tại cùng một khu vực, Tu liếc tiểu trấn đã được Eric cứu rồi, sau đó hạ lệnh tiến tới chỗ tiếp theo. Eric quả nhiên vẫn bám sát họ, sử dụng lông vũ của mình để trung hoà hắc ám sau mỗi một lần trưng thu ánh sáng. Đỗ Trạch biết rõ cảm xúc của Tu mỗi lúc một tệ hơn. Do cùng một phe, Eric không thể ngăn cản Tu, đồng thời, Tu cũng không thể ngăn cản hành động của Eric. Eric làm thế không chỉ khiến Tu thấy chướng mắt, mà còn gây trở ngại tới kế hoạch của Tu. Vì hành động cứu rồi đó, dẫn chúng chẳng những không hận thù Thiên tộc, ngược lại còn nhìn Thiên tộc — đặc biệt là Eric — với ánh mắt tràn đầy cảm kích.

“Về — ”

Binh lính đi đằng trước đột nhiên nhốn nháo cả lên, đội ngũ dừng lại. Đỗ Trạch ngửi thấy mùi rỉ sắt của máu. Cậu thấy hai binh sĩ nâng một pháp sư bước tới, có một mũi tên đâm xuyên qua cổ họng pháp sư. Pháp sư đó hiển nhiên đã tắt thở.

“Đại nhân, không thể đi tới nữa.” May là vẫn còn hai pháp sư giúp đỡ lẫn nhau, mặt mày trắng bệch nói: “Đằng trước là căn cứ của tội phạm!”

.
Bây giờ, tâm tình Tu đã rất tồi tệ, hắn nhìn thành trấn ở phương xa, nơi đó không chỉ có trạm gác, trên tường thành còn có một tiểu đội tuần tra, vừa nhìn đã biết là người không lương thiện.

.
“Không cần đuổi đi, cứ trưng thu triệt để.”

.
“Nhưng...” Chẳng biết tại sao pháp sư lại khó mở miệng, sau khi “nhưng” một hồi, dường như nghĩ ra được một lý do nào đó nên vội nói: “Nhưng họ sẽ phản kháng...”

.
Trận pháp màu xám khổng lồ triển khai trên không trung, Tu nhìn pháp sư: “Còn vấn đề gì nữa.”

.
Bị cặp mắt đỏ rực nhìn chằm chằm, pháp sư gần như tè ra quần chạy đi chấp hành mệnh lệnh, binh sĩ tránh khỏi phạm vi tấn công của cung thủ rồi rải bột phấn ra. Lính gác trong trạm còn đang khiếp sợ vì sự xuất hiện đột ngột của trận pháp khổng lồ thì chợt thấy binh lính phía trước bắt đầu dùng bột phấn bao vây thành trấn. Chúng lập tức kéo vang còi báo động. Đỗ Trạch đứng đó nhìn cửa thành mở tung ra, từ bên trong có một đám thổ phỉ cầm vũ khí lao tới, nhưng chúng mới chạy được vài bước thì bị quang sáng xám của ma pháp trận đánh trúng, không một thứ gì còn sót lại.

.
Cái chết đến quá nhanh khiến đối phương không kịp nhận thấy chuyện gì đang xảy ra, lại thêm một đám tội phạm lao ra từ cửa thành, sau đó tiếp tục bị quang sáng xám tiêu diệt. Kế tiếp, dù là người thường hay chiến binh, chỉ cần chạy ra khỏi thành trấn sẽ bị ma pháp trận chốt mục tiêu, tan biến trong quang sáng xám. Thoát cái, không còn kẻ nào dám rời khỏi thành trấn, cả cửa thành cũng đóng sập lại sau nhiều lần hy sinh người.

.
Sau khi rải bột phấn xong, các pháp sư bắt đầu ngâm chú, vì có một pháp sư đã chết nên hai pháp sư còn lại hơi khó khăn trong việc thi triển pháp thuật. Sau khi ánh sáng được thu thập triệt để, bóng tối từ từ tràn vào thành trấn như rót nước. Trong thành trấn vang lên những tiếng thét chói tai, chắc hẳn bóng tối đã ủa vào trong nhà. Nhưng không có ai dám mở cửa thành để chạy thoát, những tên thổ phỉ đó dường như đã chết trong nhà chứ không muốn phơi thây nơi hoang dã. Tiếng động trong thành càng lúc càng lớn, Đỗ Trạch thậm chí có thể tưởng tượng được sự hỗn loạn: bóng tối tràn vào, những con người đó chỉ có thể chạy thực mạng trong không gian càng lúc càng hẹp, càng lúc càng chật chội, từng mắt nhìn bóng tối vây xiết mình, cho đến khi bị chìm ngập trong đó.

.
Đúng lúc này, Tu bỗng mở miệng: “Sao nào, người không cứu họ?”

.
Eric hoàn toàn không ngờ là Tu sẽ đột ngột nói chuyện với mình, nhất thời không phản ứng kịp. Tu chỉ vào thành trấn đang phát ra tiếng kêu thảm thiết, làm bộ nghiêm túc đề nghị: “Không cứu họ ư? Giống như người đã từng làm đấy.”

.
Tu vừa dứt lời, ánh mắt mọi người đều tập trung hết lên người Eric. Đỗ Trạch nhìn lông vũ của Eric, kể cả tiểu trấn ban nãy, tổng cộng họ đã đi qua ba điểm cư trú, bởi vậy số lượng lông vũ hiện nay của Eric chỉ còn lại ba sợi. Nếu Eric nguyện ý, y có thể đem một sợi lông vũ để xua tan bóng tối của thành trấn này, cứu vớt đám thổ phỉ kia.

Thấy Eric không hề động đậy, Tu nở nụ cười, không hề cảm thấy bất ngờ.

“Người không cứu, vì chúng là một đám tội phạm.”

Rõ ràng đó là câu hỏi, thế mà Tu lại như đang trần thuật một kết luận. Thái độ của Tu khiến Eric cảm thấy khó chịu, nhưng y không hề phủ nhận câu nói đó. “Họ chọn con đường trở thành tội nhân, vốn phải bị trừng phạt thích đáng.”

“Chắc chắn người đã sống ở thần điện Quang Minh từ nhỏ.” Tu nhếch miệng cười.

“Những người đó chắc chắn đã giáo dục người rằng: thế giới này chỉ có ‘tốt’ và ‘xấu’. Bình dân là ‘tốt’, thần điện là ‘tốt’, cho nên họ đều rất lương thiện và cần được bảo vệ; thổ phỉ là ‘xấu’, dị đoan là ‘xấu’, cho nên họ đều ác độc và phải chịu trừng phạt.”

Eric muốn phản bác, nhưng chỉ có thể há mồm không biết nên nói gì. Tuy hình dung của Tu có phần cực đoan, nhưng y lại không tìm ra được chỗ nào có thể phủ định. Từ nhỏ đã được chọn làm thánh tử, Eric quả thật chỉ sống quanh quẩn trong thần điện Quang Minh. Thứ y luôn tiếp xúc là kinh thánh, thầy là giáo hoàng đức cao vọng trọng. Y cho rằng tội phạm ức hiếp dân lành, gây náo loạn, cướp bóc của cải cần phải bị trừng phạt, chẳng lẽ đó là sai ư.

“Người lại đây.” Tu gọi một binh sĩ lại, chỉ vào thành trấn đang từ từ chìm vào yên lặng mà hỏi: “Những kẻ đó chiếm cứ nơi đây đã bao lâu?”

“Bắt đại nhân, sau lần cuối cùng Tổng Đốc rời đi, họ đã chiếm cứ tòa thành này. Quan Chấp Chính đã nhiều lần phái binh đến, nhưng vẫn không thể đuổi họ đi.”

“Vì sao? Họ cũng đâu hề mạnh.”

“Dân thường quanh đây đều bảo vệ họ.” Binh sĩ dừng một lát, sau đó nói rằng: “Lại còn làm phản.”

Eric ngạc nhiên nhìn về phía binh sĩ, dường như không thể tin được điều mà đối phương đang nói. Tu bình tĩnh, để binh sĩ nói tiếp.

“Những tên tội phạm đó thường xuyên đối địch với chúng ta, gây trở ngại cho việc trưng thu ánh sáng, thậm chí còn đánh cướp ánh sáng đã trưng thu phân phát cho thôn làng quanh đây. Rất nhiều người gia nhập vào đội của chúng, con trai của Quan Chấp Chính cũng nằm trong số đó, cho nên đại nhân không đành lòng xuống tay, cũng không dám báo cáo với các vị đại nhân.”

“Ức hiếp dân lành, gây náo loạn, cướp bóc của cải...” Giọng Tu không to không nhỏ, nhưng từng chữ một lại đập thẳng vào lòng Eric. “Người nói không sai, đó đúng là một đám tội phạm cần phải trừng phạt thích đáng.”

.
Eric tròng mắt, niềm tin bấy lâu nay rắn chắc như đá tảng đột nhiên nứt ra một khe hở, tuy không lớn, nhưng lan rộng khắp nơi như một mạng nhện. Y thấy được hình bóng mình trong mắt Tu, từ đầu tới chân đều bị bám một nước sơn đỏ như máu.

.
“Người và vị Thiên tộc kia không hề khác biệt.” Người đó nói: “Người và những kẻ khác, cũng ngạo mạn như thế.”

.

Tác giả có điều muốn nói:

Nhân vật chính: Em tin ta chứ.

Độc giả (đáp thiệt nhanh): Không tin.

Tác giả: Vì sao?

Độc giả: Hắn nói tối nay sẽ để tôi ở trên, ai mà tin được!

Nhân vật chính (mỉm cười): Ta sẽ làm em tin.

Độc giả: (? ? ? ?) !?

88. Chương 88

Nhân vật chính: Y không phải là ta.

.
Đối diện thành phố hoàn toàn biến mất trong bóng đêm, hai tên pháp sư cố gắng hoàn thành pháp thuật đã nằm rạp xuống đất, gần như kiệt sức. Tu thả Eric đang ngây ngẩn ra, không do dự lựa chọn trở về thành. Trong cung điện, khi nộ lên nguyên tố ánh sáng, mặt mày Quan Chấn Chính trắng bệch nhìn số lượng nguyên tố ánh sáng mà Tu lấy ra, sau khi nghe thủ hạ thì thầm vài câu, Quan Chấn Chính mặt cắt không còn một giọt máu. Tổng Đốc thấy số lượng rương cũng lấp bắp kinh hãi, rồi sau phút kinh ngạc ngẩn ngui đó, gã nhiệt liệt tuyên dương Tu. Ngược lại, Eric không đi trưng thu ánh sáng thì bị Tổng Đốc chỉ trích, Tổng Đốc tức đoạt một sợi lông vũ của Eric chuyển cho Tu, thể hiện sự trừng phạt cũng như cổ vũ.

.
Lông vũ của Eric chỉ còn lại hai sợi rười, tuy không biết nếu mất tất cả lông vũ sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng chắc hẳn đó không phải kết cục tốt đẹp. Tổng Đốc đây là đang buộc họ đi trưng thu ánh sáng, chẳng hiểu sao trong lòng Đỗ Trạch dâng lên chút thương hại. Những Thiên tộc này thật sự không ý thức được gì cả, áp bức quá độ chỉ mang lại cho họ lợi ích nhất thời, nhưng sẽ khiến họ diệt vong.

.
Vào ban đêm, Quan Chấn Chính tầng trời thứ ba làm phản, gã tập hợp một nhóm người với mục tiêu là giết chết Thiên tộc. Lý do sa đọa của Quan Chấn Chính cực đơn giản nhưng cũng rất chua xót. Gã chịu đựng ở tầng trời thứ ba đã lâu, chính cái chết của con trai đã làm sụp đổ sợi rơm bám víu duy nhất của gã. Những điều này ngày hôm sau Tu mới nói cho Đỗ Trạch, phản loạn phát sinh cũng là lúc tai nghe của Đỗ Trạch hết pin. Nghe Tu kể lại xong, Đỗ Trạch mới hiểu được tại sao khi Quan Chấn Chính hung tợn gào thét với họ, Eric lại xúc động đến thế. Cậu thậm chí có thể tưởng tượng được, đối với một Quan Chấn Chính sa đọa vì cái chết của con trai, vị Thánh tử sùng bái ánh sáng đó sẽ có tâm trạng thế nào.

Trận phản loạn này chưa tới nửa đêm đã kết thúc, kẻ sa đọa của tầng trời thứ ba phần lớn đều là bình dân, chiến binh chỉ chiếm thiểu số, lợi hại nhất cũng chỉ có cấp bậc Đại Kiếm Sĩ, chống lại Thiên tộc đều mang trình độ Kiếm Thánh cứ như lấy trứng chọi đá. So với kẻ sa đọa toàn diệt, bên Thiên tộc chỉ mất 1/6 thị vệ, mà sáng ngày hôm sau, một đám thị vệ Thiên tộc mới tới lại lấp đầy số tổn thất.

Không phải đã nói phải làm thiên sứ hai bên sao, tại sao Thiên tộc mấy người lại có thể phạm quy đi bổ sung nhân lực chứ!

“Lúc trước có một thị vệ chết ở tầng trời thứ hai, ngày hôm sau lập tức có một tên mới thế chỗ.” So với vẻ mất bình tĩnh của Đỗ Trạch, Tu lại bình tĩnh lạ lùng. “Phải giải quyết họ cùng một lần.”

Được rồi, manh chủ đã sớm chú ý điều này, và tính luôn nó vào trong kế hoạch rồi. Đỗ Trạch quyết định an tâm làm sứ mệnh độc giả ngốc nghếch của mình, chuyện lớn tiêu diệt BOSS nhỏ Tổng Đốc và cứu vớt thế giới vẫn cứ giao cho manh chủ là được rồi.

Sau khi dùng xong bữa sáng trong cung điện tĩnh lặng, một thị vệ Thiên tộc xuất hiện báo cáo hành trình kế tiếp cho Tu: ngoại trừ tầng trời thứ nhất đã thành vùng đất chết, đoàn xe ngựa đã đi qua tất cả tầng trời, vậy nên tiếp theo họ sẽ đi qua tầng trời thứ hai trở về theo đường cũ, nói cách khác, địa điểm tiếp theo của họ là tầng trời thứ bốn.

Tu nghe được tin tức này có vẻ cũng không hề bất ngờ, sau khi thị vệ Thiên tộc lui ra, hắn mỉm cười với Đỗ Trạch. “Ta cam đoan, đến tầng trời thứ bốn, tên kia vẫn sẽ bảo chúng ta đi trưng thu ánh sáng.”

“Bởi vì tầng trời thứ nhất và thứ hai không nộp ánh sáng lên, bây giờ vẫn còn không ít xe ngựa tải hàng chưa đầy. Từ hôm nay trở đi các ngươi phải đi lấp những phần còn khuyết đó, ta cho phép trưng thu hoàn toàn.” Trước sắc mặt trắng xanh do dự của Quan Chấp Chính tầng trời thứ bốn, Tổng Đốc ngồi trên vị trí chủ tọa đã nói như thế.

Manh chủ đúng là liệu việc như thần, Đỗ Trạch muốn quỳ xuống lạy luôn. Không biết có phải do ảo giác không mà cậu lại cảm thấy Tổng Đốc có vẻ cực kỳ hy vọng họ sẽ bức bách những người khác phản kháng Thiên tộc nhỉ.

Tổng Đốc trao quyền rất nhanh chóng, Tu đáp ứng cũng cực thoải mái, rồi họ sẽ lại bước trên con đường trưng thu hoàn toàn. Lúc này Eric không đi cùng, người đó thậm chí còn không tham gia cả nội dung chính tuyến thường lệ. Đỗ Trạch chỉ gặp được Eric lúc mới đến tầng trời thứ bốn, Thánh tử vừa xuống xe ngựa thì sắc mặt đã rất tiêu tụy, ánh mắt của y khiến Đỗ Trạch liên tưởng đến một con thú bị nhốt trong ***g, muốn lao khỏi ***g sắt nhưng lại tiếc nuối cuộc sống sung túc, chỉ có thể mờ mịt đứng tại chỗ mà bàng hoàng.

Không có sự quấy nhiễu của Eric, kế hoạch của Tu tiến hành vô cùng thuận lợi. Tầng trời thứ bốn khi trước vốn đã bị Quan Chấp Chính thu thập quá mức, bởi vậy khi bị trưng thu lần thứ hai, phản kháng cũng tăng mạnh. Ban đầu là cứ ba thành phố bị trưng thu sẽ phát sinh một lần nổi loạn, sau thì gần như cứ mỗi nơi bị trưng thu đều sẽ nổi loạn. Hiện tại, Đỗ Trạch thoáng liếc xung quanh một lượt, kẻ sa đọa bao vây cậu và Tu không năm nghìn cũng đến ba nghìn. Họ đang đi trên đường thì bị những kẻ sa đọa này tấn công, hành động vừa đi vừa trưng thu của manh chủ như vậy có lẽ đã ép phần toàn bộ tầng trời thứ bốn.

.
Dưới nhân số áp đảo, thủ hạ của Quan Chấp Chính chỉ chống đỡ được một giây thì chết sạch. Tu biến thành Ngân Long, che chở Đỗ Trạch dưới đôi cánh lớn, hắn không đi cũng không trốn, chỉ đứng im tại chỗ như vậy, mặc kẻ sa đọa lấy vũ khí chém lên người mình. Binh khí chạm vào vảy bạc phát ra tiếng leng keng chói tai, Đỗ Trạch không nhìn được gì bên ngoài nên hơi lo lắng. Lúc này cậu cực kỳ nhớ John. Trong tình huống này vị rồi máy trung thành và tận tâm kia chắc chắn có thể chia sẻ một phần nào đó với mình — cậu cũng lâu rồi không thấy John, lần gặp mặt cuối cùng là vào năm ngày trước, chẳng lẽ sau lần đó John vẫn luôn bị mình chủ ướp lạnh trong hầm không gian sao?

.
Sau khi Tu hoàn thành ma pháp Long ngữ xong, trận chiến này cũng chẳng đáng nói nữa. Dù là vài trăm hay vài nghìn người, trước ma pháp trận khổng lồ màu xám đỏ, chỉ cần một giây sau sẽ bị quang sáng xám tống khứ. Trên chiến trường trống rỗng chỉ còn lại vài cái xác thủ hạ của Quan Chấp Chính. Tu nghỉ ngơi một lát — số lần sử dụng ma pháp cao cấp hôm nay khiến hắn thấy mỗi mệt — sau đó lấy rương báu đựng ánh sáng, mang Đỗ Trạch về cung điện.

.
Chưa kịp đáp xuống từ không trung, Đỗ Trạch đã nhìn thấy cung điện phía dưới xuất hiện tình huống kỳ lạ. Nơi này cách đây không lâu hình như cũng đã xảy ra phản loạn, thi thể của những kẻ sa đọa rải rác khắp nơi, trong đó thỉnh thoảng cũng thấy được vài thi thể Thiên tộc. Đỗ Trạch và Tu nhanh chóng tìm được Tổng đốc và Eric ngay tại chủ điện. Đối diện họ là Quan Chấp Chính tầng trời thứ bốn đang quỳ dưới đất, run như cây sậy.

.
“Đại, đại nhân... Ta ta ta thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy...”

.
Thấy Tu mang ánh sáng trở lại, Tổng Đốc bật ra một tiếng than không rõ nghĩa, sau đó khen ngợi Tu bằng thái độ xem đám thi thể rải rác sảnh kia như đồ trang trí: “Hôm nay người làm rất tốt, ngày mai đến tầng trời thứ năm cứ thế mà phát huy.”

.
Nghe Tổng Đốc nói thế, Eric đứng bên rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa mà bùng phát.

.
“Chẳng lẽ người thấy gì sao?” Eric trợn mắt trừng Tổng Đốc. “Người làm vậy sẽ chỉ khiến mọi người phản kháng kịch liệt hơn mà thôi — sớm muộn gì các người cũng sẽ bị họ giết chết!”

.
Y nói rồi! Túc địch quân cứ vậy mà nói toạc chân tướng ra luôn?!

.
“A.” Đỗ Trạch nghe thấy tiếng cười lạnh của Tu vang lên bên cạnh, nhưng khiến Đỗ Trạch sợ hãi hơn cả chính là phản ứng của Tổng Đốc. Nghe Eric nói xong, Tổng Đốc tức khắc yên lặng.

.
“Người cho rằng đám sinh vật hạ đẳng kia có thể tạo thành thương tổn cho chúng ta? Nực cười.” Tổng Đốc khinh thường nói. Gã phát tay, chuyển một sợi lông vũ trên người Eric sang cho Tu. “Hôm nay người cũng không hoàn thành nhiệm vụ, phải học tập hắn nhiều hơn.”

.
Đỗ Trạch... Đỗ Trạch đột nhiên cảm thấy việc lo lắng cho cái tên phát sáng kia sẽ bị đánh thức quả là quá ngây thơ, sự ngạo mạn của Thiên tộc đã khắc sâu đến tận xương tủy, hết thuốc chữa rồi. Thấy Tổng Đốc

như vậy, Eric cũng không biết phải làm sao, y nhìn Tổng đốc, lại nhìn Tu, cuối cùng nhắm nghiền hai mắt như buông tha tất cả, không nói gì nữa.

Vì thu được ánh sáng nên tâm trạng của Tổng Đốc rất tốt, buông tha Quan Chấp Chính tầng trời thứ bốn, nhưng Quan Chấp Chính lúc này chỉ còn là thùng rỗng mà thôi. Người của tầng trời thứ bốn gần như đều chết hết trong cuộc nổi loạn, mà Thiên tộc thì hy sinh khoảng 1/4 thị vệ — số lượng chiến binh của tầng trời thứ bốn nhiều gấp mấy lần so với tầng trời thứ ba, trong đó còn xuất hiện một vài Kiếm Sư và Ma Pháp Sư. Theo sự gia tăng số tầng trời, sinh linh ở đó sẽ ngày càng nhiều, thực lực cũng ngày càng mạnh hơn. Đỗ Trạch có thể dự đoán, số lượng Pháp Thần và Võ Thần ở tầng trời thứ tám – tầng trời cao nhất chắc chắn sẽ rất nhiều. Dựa theo kế hoạch của mình chủ, chỉ cần bức phản luân tầng trời thứ tám, với năng lực của thị vệ Thiên tộc hiện giờ hoàn toàn không thể ngăn cản nổi, phó bản này về cơ bản sẽ được thông qua.

Tuy nhiên, Đỗ Trạch đã nghĩ sai, Tu hoàn toàn không muốn kết thúc ở tầng trời thứ tám. Ở tầng trời thứ năm, Tu đã đẩy cả đoàn người Tổng Đốc vào chỗ chết.

Sau khi được Tổng Đốc trao quyền ở tầng trời thứ năm, Tu vẫn cứ theo thường lệ trưng thu hoàn toàn các thôn trang, thành trấn trên đường. Điều kiện của tầng trời thứ năm khác biệt rất nhiều so với các tầng khác, một khi bị cướp đi tất cả ánh sáng, sự chênh lệch tâm lý của mọi người là cực kỳ lớn. Bởi vậy, Tu chỉ đi vài chỗ xong đã nghênh đón sự phản kích của tất cả sinh linh ở tầng trời thứ năm. Đối mặt với đông đảo kẻ sa đọa, lần này Tu không chiến đấu, hấn chờ Đỗ Trạch bay trở về cung điện, kéo thù hận của mọi người ở tầng trời thứ năm về đây.

Thấy Tu trở lại sớm, Tổng Đốc còn chưa kịp gây khó dễ đã phải đối mặt với sự phản loạn của toàn bộ tầng trời thứ năm. Cuộc phản loạn này kéo dài liên tục từ chiều cho đến tối, Đỗ Trạch, Tu, Eric và Tổng Đốc luôn được thị vệ Thiên tộc bảo vệ trong xe ngựa. Theo thời gian trôi qua, tiếng hỗn loạn ở phía xa mỗi lúc một nhỏ đi, tới khi mặt trăng lên điểm cao nhất, Thiên tộc phải trả một cái giá không nhỏ mới bình định được cuộc nổi loạn ở tầng trời thứ năm. Giờ phút này Thiên tộc chỉ còn lại không tới một nửa số người.

Tổng Đốc thở phào một hơi, chuẩn bị tìm Tu tính sổ, nhưng ngay lúc xoay người lại nhìn thẳng vào sắc màu đỏ tươi trong mắt thanh niên tóc trắng đó, cả người gã bất giác ngẩn ra.

Trong bóng đêm, ngay cả khóe miệng nhếch lên của Tu cũng nhuốm mùi máu, hấn vỗ tay, có vẻ như đang chờ đón màn biểu diễn gay cấn hơn.

“Vẫn chưa chấm dứt đâu.”

Ánh sáng ma pháp sáng lên trong đêm đen, lần thứ hai Đỗ Trạch thấy được trận pháp quen đến không thể quen hơn. Nhưng lúc này nó không còn ở trên không trung nữa, mà là ở dưới mặt đất! Như có một bàn tay vô hình cẩn thận vẽ một đường bụi xám nơi vùng đất trống trước mặt họ, ngay khi hai đầu vòng lớn ngoài cùng nối liền nhau, ký hiệu của trận pháp nhàn nhạt sáng lên theo thứ tự từ trong ra ngoài. Tầng tầng lớp lớp ánh sáng nhạt như đang rung chuyển dao động, vô số bóng đen mờ ảo hiện ra. Những bóng đen đó càng ngày càng rõ, càng ngày càng thực thể hóa. Cho đến khi tất cả ký hiệu sáng lên hết, trước mặt mọi người xuất hiện vô số kẻ sa đọa, John đã lâu không thấy giờ đứng tiên phong, vẻ mặt rạn nứt ngồi vấy tay với họ.

Đỗ Trạch chờ người đảo mắt, liếc nhìn biển kẻ sa đọa không thấy bến. Cậu có ấn tượng với tất cả mọi người, họ là những kẻ sa đọa lúc trước khi trưng thu Tu đã dùng trận pháp khổng lồ để tiêu diệt — từ từ, Đỗ Trạch đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, tại sao cậu lại có thể quên được chứ, cái Ngân Long rành nhất chính là, pháp thuật không gian.

— Trận pháp màu xám khổng lồ đó hoàn toàn không phải pháp thuật tấn công, mà là phép truyền tống!

“Người...” Eric kinh ngạc nhìn mọi việc, giọng nói của y khản đặc với vẻ không tin nổi: “Hóa ra người không giết họ... sao...”

“Tại sao ta phải giết họ.” Tu hỏi vặn lại, như sự trào phúng to lớn đối với người đặt ra câu hỏi.

Tâm trạng kích động hết như một ấm nước mới đun, sôi trào đến mức sắp tràn ra. Đỗ Trạch nhin không được vươn tay nắm chặt góc tay áo của Tu, người này không hề động tay giết chết một người dân nào, những gì hắn làm chỉ là dùng pháp thuật chuyển kẻ sa đọa đi, tập hợp lực lượng một cách từ tốn.

Cái tay vươn ra gần như bị đối phương phát hiện ngay lập tức, Tu đảo khách thành chủ nắm chặt lấy tay Đỗ Trạch. Đỗ Trạch nhìn chăm chú vào bàn tay giao nhau của hai người, độ ấm từ lòng bàn tay Tu truyền tới, không còn sự lạnh lẽo băng giá như trước đây nữa.

Đây chính là Tu mà cậu tin tưởng, mặc dù có thù sẽ trả, nhưng không còn là một nhân vật chính giết hại người khác một cách bừa bãi của Hỗn huyết nữa.

Những kẻ sa đọa được trận pháp truyền tống tới không hề do dự xông lên tấn công những thị vệ Thiên tộc ở ngoài cùng, tiếng chém giết lại vang lên giữa bầu trời đêm. John đi xuyên qua chiến trường tới bên cạnh Tu. Người máy luôn bị thần tháp coi là vật không có sự sống, cho nên bất kể là Thiên tộc hay kẻ sa đọa cũng không hề tấn công nó.

“Tiểu chủ nhân.” John cười tủm tỉm với Tu: “Ta đã phân phát trang bị theo lời của người, sau khi họ trải qua huấn luyện đơn giản, về cơ bản đã có thể chiến đấu.”

Đỗ Trạch nhìn giáp và vũ khí đủ màu trên người những kẻ sa đọa, từ trong đáy lòng lặng lẽ thấp nển cho Thiên tộc. Manh chủ với huyết thống Chu Nho tuyệt đối là một sự tồn tại có thể bán sỉ thần khí — dù không phải thần khí cũng là nửa thần khí! Còn nhớ thanh kiếm bạc gọi là chỉ thủ tay nghề trong cuộc thi vũ khí lúc trước không? Dù là một người thường trang bị thần khí không thể đấu lại một Kiếm Thánh. Nhưng mười, một trăm, một ngàn người thì sao? Kẻ sa đọa mà Tu truyền tống tới cũng sắp hơn ngưỡng vạn rồi, đừng nói chi là Thiên tộc giờ đã mệt ngất ngây.

Cán cân chiến tranh rõ ràng đã nghiêng về phía những kẻ sa đọa, Tổng Đốc run rẩy chỉ vào Tu: “Người, người muốn làm gì...?!”

“Giống như những gì người muốn làm thôi.” Tu không hề che giấu sát ý của mình: “Bức phản mọi người, khiến họ giết kẻ mà ‘ta’ muốn giết.”

.
Cho dù Tu không nói rõ đó là ai, nhưng ánh mắt của tất cả mọi người không hẹn mà đồng loạt tập trung trên người Tổng Đốc. Tổng Đốc bị trở thành tiêu điểm lại càng thêm lo lắng, gã nhìn cuộc hỗn chiến ngay trước mắt, lại nhìn về phía chân trời, chưa bao giờ hy vọng nhìn thấy ánh sáng như giờ khắc này — chỉ cần trời vừa sáng, quân cứu viện của Thiên tộc sẽ đến.

.
Nhưng, Tu sẽ không cho Tổng Đốc cơ hội đó, Thiên tộc từng người một ngã xuống, trận pháp vẫn còn đang cuộn cuộn truyền người đến. Cuối cùng, kẻ sa đoạ đầu tiên phá tan phòng tuyến của thị vệ, gã nhìn bốn người ở trong, không chút do dự chọn Tổng Đốc sáng nhất làm mục tiêu công kích hàng đầu.

.
“Nhanh, nhanh tiêu diệt hắn!”

.
Dưới sự trợ giúp của thị vệ xung quanh, kẻ sa đoạ đó nhanh chóng bị xử lý, nhưng càng ngày càng nhiều kẻ sa đoạ sắp phá được phòng tuyến. Bị tấn công liên tiếp nhiều lần, Tổng Đốc rút cuộc cũng bỏ xuống sự kiêu ngạo của mình, cầu xin sự giúp đỡ từ Tu. “Người chỉ muốn qua cửa thôi đúng không! Ta đưa lông vũ cho người, người mau mang những người này đi đi!”

.
Hử... ? Đỗ Trạch cảm thấy câu nói vừa nãy của Tổng Đốc có chút kỳ quái, nhưng không thể tìm ra quái ở chỗ nào. Tu bình tĩnh nhìn Tổng Đốc một lúc, sau đó nhếch miệng cười: “Nghe cũng không tồi.”

.
Tổng Đốc thở phào một phát, thấy chiến tuyến của thị vệ Thiên tộc sắp bị phá vỡ đến nơi, Tổng Đốc không chần chờ nữa, gã đưa hết cho Tu phần lớn lông vũ của mình. Lúc này số lượng lông vũ của Tu còn nhiều hơn cả Tổng Đốc và Eric cộng lại, không hề bắt ngờ, Tu đã đạt được yêu cầu qua cửa.

.
Nhưng trước ánh mắt hy vọng của Tổng Đốc, Tu không để kẻ sa đoạ rời đi, Tổng Đốc nhìn không được nhắc nhở: “Sao người còn không... ?”

.
“Đó đúng là một đề nghị không tồi.” Một vẻ trào phúng gợn qua khóe miệng Tu. “Nhưng mà, ta đã đáp ứng ư?”

.
Tổng Đốc hoàn toàn ngây dại. Từ tận trong tâm Đỗ Trạch cảm thấy một sự cảm thông sâu sắc, loại hành vi gần như dụ dỗ này rất có phong cách của nhân vật phản diện, bình thường đều là nhân vật chính bị tiểu BOSS lừa gạt sau đó rống giận “Sao người lại lật lọng!”. Tình huống hiện giờ cũng là tiểu BOSS bị manh chủ bức đến độ phải kêu gào lên án “Tại sao người có thể làm vậy!”. Đỗ Trạch cảm thấy mình nhất định bị làm hư rồi, tại sao cậu lại thấy vô cùng thích thú thế nhỉ?

.
Khi họ đang nói, cuộc chiến đã tiến vào hồi gay cấn, bất kể là kẻ sa đoạ hay Thiên tộc, ai cũng đều liều mạng. Eric vẫn luôn yên lặng chọt mở miệng: “Nhanh dừng tay lại đi, người đã đạt được mục đích, không cần tạo thêm hy sinh vô ích.”

.
“A...” Tu khẽ cười. “Người lại muốn ‘tể thế giúp đời’ sao?”

“Kẻ đang cứu người cũng không chỉ có mình người, Thánh tử đại nhân.” Giọng của Tu như thở dài lại như đang trào phúng. Hắn vươn tay, chỉ về phía Thiên tộc và kẻ sa đọa đang đánh nhau.

.

“Người người cứu là những Thiên tộc này, mà người ta cứu lại là những sinh linh bị Thiên tộc thống trị kia.”

.

Nghe Tu nói, ánh mắt xanh biếc của Eric bùng lên lửa giận.

.

“Bức bách họ, lợi dụng họ tàn sát với Thiên tộc như thế mà người lại còn nói là đang cứu người?!”

.

“Không sai, ta đang lợi dụng họ.” Tu không ngần ngại thừa nhận. “Nhưng người bảo đưa ánh sáng cho họ, để họ ngừng chiến đấu tức là cứu họ sao?” Tu cười. “Thánh tử thần điện Quang Minh, người giao ánh sáng cho họ là để tiêu trừ oán hận của họ, vì thế họ sẽ mang ơn mãi đến lần trưng thu tiếp theo của Thiên tộc; người khiến họ ngừng chiến là để giảm bớt sự hy sinh của họ, vì thế họ sẽ sống tiếp trong bóng tối cho tới khi Thiên tộc hồi phục.”

.

“Nếu nói người đang cứu những người dân đó, không bằng nói người đang bảo vệ những Thiên tộc này.” Tu liếc Tổng Đốc đang luống cuống một cái. “Cho dù người chĩa kiếm vào gã, nhưng người chưa từng thật sự muốn giết chết gã; cho dù người muốn giúp đỡ những người dân đó, nhưng người chưa từng muốn để những sinh linh khác lật đổ ách thống trị của Thiên tộc.”

.

“Bởi vì trong nhận thức của người, Thiên tộc là ‘Tốt’ — họ chính là sứ giả của Thần Quang Minh.”

.

“...!”

.

Eric có vẻ muốn phản bác, nhưng một kẻ sa đọa mới xông tới đã cắt ngang ý. Kẻ sa đọa đó cũng nhìn lướt một vòng, sau đó tấn công Tu hiện là người có số lông vũ nhiều nhất, nhưng nửa đường lại bị John ngăn cản. Đối với người đàn ông cung cấp vũ khí cho họ, kẻ sa đọa vẫn giữ một sự kính trọng nhất định, hắn dừng bước, hơi khó hiểu nhìn John.

.

“Còn một chút nữa thôi là tới hừng đông.” John chỉ xe ngựa chở hàng cách đó không xa, hiền từ nói: “Nếu ta là người, ta sẽ mang chiến lợi phẩm đi trước khi quân cứu viện của Thiên tộc tới, chứ không phải là dây vào những người không nên trêu chọc.”

.

Kẻ sa đọa đó hơi ngập ngừng, nhưng khi hắn nhận ra đối tượng tấn công của mình là thanh niên tóc trắng chỉ dùng một trận pháp lớn đã có thể tiêu diệt tất cả mọi người, hắn vô cùng quyết đoán xoay người chạy tới chỗ xe ngựa chở hàng.

.

Lúc một chiếc xe ngựa chở hàng bị xốc lên, ánh sáng chiếu rọi nửa bầu trời đêm, chiến trường bỗng tạm dừng một cách kỳ lạ. Tất cả kẻ sa đọa nhìn thẳng về nơi phát ra ánh sáng, cho dù bị Thiên tộc chém vào người, họ cũng không nở dời mắt.

.

“Vì ánh sáng.”

.
Không biết là ai hô lên. Tất cả kẻ sa đọa đều như phát điên, hai mắt họ đẫm nước mắt, như một đám phù du rực lửa gào thét lao về phía ánh sáng. “Vì ánh sáng!”

.
Chiến tuyến của Thiên tộc hoàn toàn bị phá vỡ, những thị vệ Thiên tộc còn sót lại đều bị chôn vùi trong biển những kẻ sa đọa điên cuồng. Tất cả mọi người nhắm phía cánh quân thứ ba của đoàn xe ngựa, càng lúc càng nhiều xe ngựa chở hàng bị xốc lên, thứ ánh sáng rực rỡ ầm ập đó soi tỏ từng gương mặt giàn dụa nước mắt vì mừng rỡ.

.
Dưới ánh sáng, Tu mỉm cười nói một câu cuối cùng với Eric.

.
“Tất cả những gì ngươi bảo vệ vẫn luôn là ‘ánh sáng’, còn thứ ta bảo vệ không chỉ là ‘ánh sáng’, đây là sự khác nhau về bản chất giữa ngươi và ta.”

.

.
“Hôm nay là ngày mấy?”

.
Elise đang giúp Verl buộc tóc nghe vậy ngẫm nghĩ một chút rồi đáp lại: “Một vòng sao dơi.”

.
“Sao họ còn chưa trở lại nhỉ?” Enoch rên lên một tiếng, nhìn đoàn xe ngựa ở cửa thành rồi bắt đầu đưa ra vài ý kiến vớ vẩn. “Hay là ngày mai chúng ta trà trộn vào trong đám chiến xa kia, mấy ngày gần đây không phải đều có một vài chiến xa ra ngoài sao?”

.
“Khi nào?”

.
Enoch kinh hãi nhìn More vừa đáp lời, gã vốn chỉ định đùa một chút, nhưng không ngờ More lại tưởng thật. Càng khiến Enoch khiếp sợ là, Rachel cũng mang vẻ mặt nghiêm túc mà đồng ý: “Ta đã quan sát thời gian giao ca của họ, hành động vào khoảng thời gian trước sáng sớm là thích hợp nhất.”

.
Kim Long Leo cách họ một khoảng xa cũng nhiều lần nhìn về bên này, có vẻ rất muốn cùng tham dự kế hoạch.

.
Điều ngăn cản cái kế hoạch điên khùng này chính là việc cửa thành đột ngột mở ra, một đám thị vệ Thiên tộc điều khiển chiến xa vây quanh một chiếc xe ngựa bay vào, mắt Enoch tinh nhất phát hiện ra một điểm. “Hử? Đây không phải mấy người đã ra ngoài vào hôm nay sao... Đồ Trạch! Ta thấy Đồ Trạch!”

.
Đồ Trạch mới vừa xuống xe đã thấy đạo tặc tóc ngắn chạy tới nhanh như chớp, có vẻ gã muốn chào hỏi, nhưng sau khi thấy gì đó thì lập tức dại người ra.

“—— Đây, người anh em tóc trắng này là ai thế?”

.

Tu lười phản ứng với cái tên Enoch lỗ mãng, hấn mở nhãn không gian, thả John ra. Sau hành động này, trừ More đã gặp qua ngân long, những người khác giờ mới biết Long tộc có mắt đỏ tóc trắng và tai hình vảy cá này chính là Tu.

.

Enoch nhin không được kéo tay áo Verl. “Tu, Tu có bao nhiêu hình dạng vậy?”

.

“Ma tộc, Vong Linh, Nhân tộc, Tinh Linh, Thú tộc, Chu Nho, Long tộc.” Verl nghiêm túc đếm: “Hình như đủ hết tám chủng tộc.”

.

“Còn thiếu Thiên tộc.” Elise mỉm cười bổ sung cho chị mình.

.

Enoch khép cái cằm đang há hốc. “Được rồi, đạo tặc ta đây cảm thấy trong một tương lai không xa có thể nhìn thấy Tu biến thành Thiên tộc...”

.

Trong lúc mọi người cười nói, một Thiên tộc cung kính bước tới.

.

“Xin mời Tu đại nhân đi theo ta, chúng ta chuẩn bị đến tầng trời thứ chín để tiến hành nghi thức nhận chức. Dưới sự chứng giám của Thần Quang Minh, ngài sẽ trở thành tân Tổng Đốc.”

.

Mơ nó cuối cùng họ cũng có thể đi gặp cái tên BOSS Thần Quang Minh ngạo kiều kia! Đỗ Trạch bỗng có loại xúc động như kiểu làm vợ bao nhiêu năm giờ mới thành mẹ chồng, phó bản Thiên tộc thật sự sắp trở thành hệ liệt lúc sinh thời rồi.

.

“Chờ một chút.”

.

Lúc đoàn người sắp rời đi, phía sau vang lên tiếng kêu to, Đỗ Trạch quay đầu lại thì thấy Kim Long Leo đang vội vã chạy tới chỗ họ. Vì không thấy Eric đâu, cho nên vẻ mặt người đàn ông trung niên đó rất lo lắng.

.

“Eric đâu?” Leo càng lúc càng sốt ruột, giọng nói cũng bất giác rống lên: “Tại sao y không trở về!”

.

Xe ngựa trở về chỉ có một chiếc, ngoại trừ Đỗ Trạch và Tu thì không còn ai khác. Tu liếc đồng bạn khế ước của Eric, đáy mắt màu đỏ sậm hơi động.

.

“Người hỏi ta làm gì — người cho là ta giết y sao?” Tu phóng ra một lưỡi dao không gian, xuyên qua Leo chỉ trong chớp mắt. “Người xem, ta hoàn toàn không có động tới Thánh tử đại nhân của người, y vẫn sống rất tốt ở dưới kia.”

.

“Có lẽ người vẫn còn cơ hội nhìn thấy y.” Tu chậm rãi nở nụ cười, đó là một đường cong đầy ác ý, như một đứa trẻ bắt cá từ dưới nước lên ném trên đất, rồi nhìn nó giãy dụa cho đến chết trong bùn đất.

.

“Nhưng, Eric mà người nhìn thấy, có phải là Eric người từng biết hay không, cái đó thì chưa biết được.”

.

Vị Thánh tử tôn thờ ánh sáng một cách đơn thuần kia, chắc chắn sẽ không bao giờ thoát khỏi phó bản Thiên tộc.

.

.

Hiếu chưa?

.

Cho dù rất giống, nhưng chỉ “giống”, chứ không phải “là” — trên thế giới này, Tu chỉ có một mà thôi.

.

Y không giống ta, và ta hiện tại, cũng không hề giống với ta trong quá khứ, cho nên đừng dùng ánh mắt đặc biệt đó nhìn y nữa.

.

Hiếu rồi chứ.

.

89. Chương 89

Nhân vật chính: Ta có kỹ xảo qua cửa đặc biệt.

.

Trong truyền thuyết, tầng trời thứ chín là nơi gần với thần nhất, Đỗ Trạch không biết Thần Khúc chín tầng trời là thể nào, nhưng chín tầng trời của Thiên tộc đúng là một nơi kỳ lạ khôn cùng.

.

Đó là một không gian tràn ngập ánh sáng với hai phiến đá trắng khổng lồ lơ lửng giữa không trung. Vì không chỗ nào là không có nguyên tố ánh sáng, mọi vật thể — kể cả phiến đá đều không có một cái bóng nào, tạo cảm giác phù phiếm không thật. Khó có thể hình dung nỗi sợ đồ sộ của hai phiến đá trắng đó, hoa văn màu vàng trên chúng được vẽ rất cân đối với những mép dài song song kề sát nhau. Hai phiến đá đó, Đỗ Trạch nghĩ, nếu được dựng thẳng chứ không phải được để bằng, thì hoàn toàn giống hệt như... một cánh cửa cực kỳ lớn?

.

Bên dưới phiến đá trắng có một tòa nhà trang nhã khổng lồ — chiếc cầu thang xoắn ốc xoay tròn lên trên đã đủ để thể hiện phong cách Baroque hết sức xa hoa, phảng phất như một pho tượng trắng khổng lồ đứng sừng sững trước mặt mọi người. Thiên tộc đã dẫn đoàn người Đỗ Trạch và Tu tới chỉ vào chiếc cầu thang xoắn ốc rồi nói: “Chúng ta phải đi lên từ đây.”

.

Mặt của Đỗ Trạch có vết rạn nứt, chiếc cầu thang trước mắt phải cao ít nhất là trăm tầng lầu, chẳng lẽ cánh của mấy người là để làm kiềng?

“Sao không bay lên?” Enoch thốt ra nghi vấn.

“Nếu người làm được.” Thiên tộc khinh bỉ liếc tên đạo tặc một cái, dẫn đầu bước lên cầu thang.

Qua lời vừa rồi của Thiên tộc, mọi người phát hiện trong không gian này, đừng nói là bay, ngay cả nhảy cũng không được, cứ như có một cánh tay vô hình đang đè nặng lên vai mỗi người. Một khi có ai đó định rời khỏi mặt đất thì lập tức sẽ bị ghì chặt đến nỗi không thể nhúc nhích. Ma pháp không gian của Tu cũng bị cấm. Thứ quy tắc cưỡng ép và cấm vũ lực này đều do Thần Tháp mặc định, không ai có thể lay động được quy tắc, cho nên họ đành phải thành thật đi theo Thiên tộc bằng lối cầu thang.

Một tầng rồi một tầng, một vòng rồi một vòng, Đỗ Trạch đã bỏ mình tại tầng thứ hai mươi, hơi thở yếu ớt đến nỗi phải nhờ Tu ôm đi. Tên gốc nào đó thật đau thương khi phát hiện dường như manh chủ đã tập thành thói quen ôm kiểu công chúa với cậu, sau đó lại càng đau thương hơn khi phát hiện cậu đã hình thành thói quen được manh chủ ôm kiểu công chúa đáng xấu hổ này.

Tiết tháo cái gì, rốt mãi cũng thành quen.

Thành thạo đi được nửa đoạn cầu thang, Tu bỗng dừng bước. Hắn nhìn chằm chằm khối trụ chính giữa chiếc thang xoắn ốc, ánh mắt sắc bén như thể muốn nhìn xuyên qua bức tường hồng thấy được thứ nào đó.

“Bên trong này là thứ gì?”

Thiên tộc nghe vậy cũng dừng bước, gã dùng cây trượng dài gõ gõ khối trụ. Trong mắt mọi người, vách của khối trụ trắng từ từ biến mất, hiện ra thứ ẩn bên trong. Verl và Elise kinh ngạc bùm miệng lại, trước mặt họ, chính giữa chiếc thang xoắn, là một người khổng lồ đang bị cầm tù. Người khổng lồ cao bằng chiếc thang — không, phải nói là chiếc thang được dựng thành hình để bao quanh người khổng lồ! Nó bị xiềng xích thô to trói buộc, cánh tay cong nâng đỉnh cầu thang, vững vàng kiên cố.

Thiên tộc buông cây trượng xuống, vách tường từ từ hiện trở lại. “Như đại nhân đã thấy, bên trong chỉ là một gã Titan thôi.”

Cái gì, đây chính là Titan! Trong Hỗn huyết, Titan chính là bán thần tộc được sinh ra từ sự kết hợp giữa Thần tộc và Thần tộc! Không ngờ lại bị Thiên tộc đặt trong một khối trụ. Đỗ Trạch không biết phải vắng tục như thế nào nữa. Ngay khoảnh khắc cuối cùng khi vách tường khép lại, cậu như thấy được Titan trong khối trụ khẽ nâng mắt lên, ánh mắt đau thương như cầu xin sự giúp đỡ từ người khác.

Đây là flag của sự kiện nào thế? Đỗ Trạch vui đầu vào ngực Tu tự hỏi, hay chỉ đơn thuần là một khúc nhạc đệm?

Đoàn người tiếp tục lên cầu thang, chỉ chốc lát sau đã tới điểm cuối của chiếc thang. Cuối cùng Đỗ Trạch cũng được thả xuống, chân chạm xuống giàn tể hình tròn nơi đỉnh thang. Phiến đá khổng lồ giữa trời cao lúc này như gần trong gang tấc, đứng ở đỉnh cầu mới nhận ra thể tích phiến đá kia đáng sợ đến chừng nào. Dưới sự bao phủ của nó, Đỗ Trạch hầu như không thể thấy được bầu trời.

“Thần đang ở bên kia cánh cửa.” Thiên tộc giơ cao cây trượng, chỉ về phía dưới phiến đá, gã đứng ở chính giữa giàn tể, dùng một giọng điệu hùng hồn, sục sôi tuyên bố rằng: “Thần Quang Minh ở trên đó, mời Tu đại nhân quỳ trên đá thánh thành kính thờ với thần, ngài sẽ trở thành Tổng Đốc kế nhiệm!”

Không ngờ phiến đá giữa trời thật sự là “cửa”, hơn nữa BOSS còn đang ở đằng sau cánh cửa đó. Đỗ Trạch nhìn về phía trung tâm giàn tể, ý câu nói là manh chủ phải quỳ ở đó mới có thể gặp tên Thần Quang Minh ngạo kiều kia?

—— ĐM ông đang đùa tôi đấy hả? (mặt bạo)

Từ sâu trong nội tâm Đỗ Trạch nhận thấy đây là vấn đề khó nhất đối với họ kể từ khi vào Thần Tháp tới giờ. Với kẻ leo tháp khác thì rất đơn giản nhưng với họ lại là ép người quá đáng — manh chủ quỳ xuống với Thần Quang Minh... thật không thể tưởng tượng được!

“Thần Quang Minh đang ở sau cánh cửa?” Tu bỗng cất tiếng.

Thiên tộc thận trọng gật đầu: “Đúng vậy, cho nên mời ngài quỳ xuống để...”

“Quỳ xuống —?”

Trong mắt mọi người, Tu lườm gã Thiên tộc, từ từ nở nụ cười. “Vì sao ta phải quỳ xuống?”

Thiên tộc ngừng thở, bị cặp mắt đỏ rực như muốn kéo người ta xuống vực sâu nhìn chằm chằm, lời nói và hô hấp của Thiên tộc đứt quãng: “Ngài, ngài phải giành được sự tín nhiệm của Thần Quang Minh, mới có thể —— ”

“Có thể trở thành Tổng Đốc?” Tu tiếp lời Thiên tộc, khoe miệng vẽ nên một đường cong nhìn như khó hiểu nhưng thực chất là trào phúng. “Sau đó thì sao? Giống như Tổng Đốc tiền nhiệm, dẫn Tuần Kiểm Quan xuống dưới trưng thu nguyên tố ánh sáng?”

Đỗ Trạch mở to mắt vì khiếp sợ, câu nói của Tu nhanh chóng hóa thành một thông tin khủng bố chen chúc trong óc, chỉ trong nháy mắt, cậu như hiểu được gì đó, cũng lại như chưa hiểu gì cả.

“Tổng Đốc tiền nhiệm cũng là kẻ leo tháp nhỉ.” Tu hồ hững thốt ra một sự thật làm người ta khiếp sợ. “Chỉ cần quỳ xuống, ta sẽ trở thành Tổng Đốc... Không...” Tu bác bỏ ý kiến trước, nụ cười nở rộng đến cùng cực. “Phải nói là con rồi?”

.
Thịch — Tim Đỗ Trạch nảy mạnh lên. Trong khoảnh khắc đó, cậu đã hiểu hết mọi việc. Đây là cái bẫy lớn nhất của phó bản Thiên tộc. Từ lúc bắt đầu tới giờ, Thiên tộc luôn nói là “trở thành Tổng Đốc”, nếu cứ đáp lời Thiên tộc mà bước đi, kết cục kẻ leo tháp cũng thật sự “trở thành Tổng Đốc”. Cuối cùng Đỗ Trạch cũng hiểu được điều không hợp lý trên người tên phát sáng đó là gì. Dù Thần Tháp có bắt chước sinh linh nào cũng không thể thốt ra hai chữ “qua cửa” này, họ cũng tương tự như NPC trong một game, vốn không có khái niệm và thuật ngữ gì từ bên ngoài game. Vì thế, tuy Tổng Đốc tiền nhiệm có vẻ là một Thiên tộc chính thống, nhưng thực chất lại là một kẻ leo tháp... ?

.
Càng hiểu được sự sắp xếp của phó bản Thiên tộc, Đỗ Trạch càng cảm thấy khiếp sợ, chỉ cần một bước sai lầm, sẽ như sa vào bùn lầy nơi phó bản Thiên tộc, càng lún càng sâu. Đỗ Trạch không biết có bao nhiêu kẻ leo tháp đã thất bại ở ải “Quỳ” này, nhưng chắc hẳn số lượng không ít. Bởi vì dù là sinh linh hay vị thần nào, đều có một khuynh hướng mù quáng là nghe theo phe mạnh. Nếu không biết quy tắc mà Thần Tháp đã thiết lập, họ sẽ cứ thế mà vâng theo sự sắp đặt của Nhất Diệp Tri Khâu.

.
Thiên tộc trả khiếm tốn, lấy cứu chữa.

.
Sự cao ngạo chân chính không chỉ nhằm vào kẻ bề dưới, mà còn muốn dẫm nát kẻ bề trên ở dưới chân.

.
Long tộc tóc trắng ngẩng đầu nhìn lên cánh cửa khổng lồ giữa trời, sâu trong đồng tử đỏ rực là dã tâm muốn thiêu đốt mọi sự tồn tại đằng sau cánh cửa.

.
“Ta đến đây là để giết chết người, chứ không phải trở thành con rối của người.”

.
Cánh cửa khổng lồ che lấp cả mặt trời chỉ lảng lạng bao trùm bên trên, như đang cười nhạo con người nhỏ bé phía dưới không biết tự lượng sức mình. Thiên tộc còn đang hoảng sợ bởi lời nói của Tu lúc này mới hoàn hồn được một chút, gã chỉ vào Tu, mọi sự cung kính trước đó giờ đã không còn. “Người, người muốn sa đoạ à?”

.
Tu khẽ nghiêng đầu, đuôi tóc nhạt màu trượt xuống đường nét trào phúng bên khóe miệng.

.
“Ta đã muốn làm thế từ lâu rồi.”

.
Câu nói như một tín hiệu, Đỗ Trạch cảm thấy mu bàn tay nóng lên, đưa tay thì phát hiện tay trái đã bị khắc đôi cánh gãy. Ngay lúc này mà bị phán định là kẻ sa đoạ làm Đỗ Trạch không biết nên khóc hay nên cười. Đám người Rachel do chưa từng trải nghiệm nên có chút nghi hoặc với sự xuất hiện của đôi cánh gãy, nhưng cũng nhanh chóng bước vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, bởi có đồng đạo Thiên tộc tràn tới từ bốn phương tám hướng, đáng vẻ hùng hổ rõ ràng không phải người tốt.

.
Do bị hạn chế bay, đại quân Thiên tộc cần một khoảng thời gian nhất định để đến đích. Đỗ Trạch ngửa đầu nhìn cánh cửa khổng lồ trên không trung. Trong khoảng thời gian này, họ phải tìm được cách vượt qua cánh cửa đó. Kẻ bị cấm không chỉ mỗi Thiên tộc, mà còn cả họ. Dù cánh cửa cách họ chỉ có mười mét, họ cũng không thể nào vượt qua cự ly này để tiếp xúc với cánh cửa, đừng nói gì là mở nó ra.

.
Ánh mắt tự hỏi của Đỗ Trạch bỗng dời xuống, khi nhìn thấy chân giàn tế, cậu chợt nhớ ra một điều — Titan đó!

.
Cả cầu thang xoắn ốc được dựng quanh thân Titan, đến cả chân giàn tế cũng được nó nâng đỡ. Thần Tháp đã đưa ra gợi ý từ lâu, chỉ cần giải phóng Titan khỏi gông xiềng, trợ giúp họ mở cánh cửa khổng lồ.

.
Nghĩ thông suốt rồi, Đỗ Trạch hưng phấn nhìn về phía Tu, muốn nói phát hiện của mình cho tiểu manh chủ — Ồ?

.
Thấy kẻ đứng kế mình vốn là thanh niên tóc trắng đẹp trai bỗng co rút lại thành thiếu niên trắng nõn, sự chênh lệch phút chốc đó khiến đầu óc Đỗ Trạch xoay tròn xoay tròn.

.
Chu Nho tóc nâu đứng giữa giàn tế, vươn tay về phía cánh cửa đá khổng lồ, ống tay áo rộng quá cỡ cùng sợi xích bạc trượt xuống theo cổ tay mảnh khảnh, thoạt nhìn có chút buồn cười và đáng yêu. Nhưng không một ai dám coi thường hình bóng nho nhỏ đó. Trong cái nhìn kinh dị của đám Enoch, vô số cột kim loại dày thô bỗng nhô ra từ hư không như chọc xuyên giấy mỏng. Như xé toạc quần áo, những chiếc cột kim loại đó tản ra hai bên, không trung bị xé ra tạo nên một khe hở không gian cực lớn, để lộ khuôn mặt của một cỗ máy kim loại.

.
“Đó là... thứ gì...?” Giọng nói Enoch cứ như tiếng radio bị hỏng, không chỉ đứt quãng mà còn bị nghẹt, trong mắt gã là sự kinh ngạc tột bậc; Rachel nhìn khuôn mặt của cỗ máy đó, hơi thở nặng nề như nhớ lại cơn ác mộng nào đó.

.
“Tròng mắt” trên khuôn mặt kim loại khổng lồ xoay chuyển, mỗi một sinh linh bị liếc qua đều không rét mà run. Dưới sự xé rách của những chiếc cột kim loại, khe hở không gian càng lúc càng lớn, vật bên trong dần dần hiện ra toàn bộ: đầu, thân, tay — bấy giờ, mọi người mới phát hiện, cột kim loại dài khoảng mười mét thế mà chỉ to bằng ngón tay con quái vật!

.
Xoạc ——

.
Ariel nhin không được bùm miêng lại, cho dù không phát ra tiếng động, nhưng nàng vẫn muốn hét lên tiếng hét đầy sợ hãi. Một cỗ máy gần như chiếm hết tầm nhìn bước ra từ khe hở không gian, thân hình che lấp mặt trời cứ thế sừng sững trước mặt mọi người. Dưới bóng của Kabbalah, Tu giữa đầu nổ nụ cười ngọt ngào, hấn xòe năm ngón tay, nhìn xuyên qua khe hở giữa chúng. Bàn tay đó không lớn, thậm chí có thể xem là khéo léo, tinh xảo lại như có thể hoàn toàn nắm được cánh cửa khổng lồ đó, cùng với kẻ đang ở phía bên kia.

.
“Mở cửa đi.”

.
Cứ như một người bạn tốt đến thăm hỏi, giọng nói mềm mại ngọt như đường của Tu hòa vào trong tiếng vang khi cỗ máy đứng dậy. Kabbalah nâng cánh tay chìa vào cánh cửa trắng. Nó quá to lớn, mỗi một hành động đều tạo ra sự chấn động đến toàn bộ không gian.

.
“Ầm ầm ù ù —— ”
.

Cánh cửa khổng lồ rung kịch liệt, đến cả thế giới cũng phải chấn động. Cầu thang xoắn ốc sụp đổ từng chút, kéo theo đó là hàng hà sa số Thiên tộc. Đỗ Trạch đã không còn tâm trạng để bới móc chuyện đám người chim = Thiên tộc mà lại chết vì ngã. Cậu cố gắng ổn định cơ thể trong hoảng loạn. Cho dù trước đó đã biết manh chủ có được cỗ máy giết chóc Kabbalah, nhưng khi Đỗ Trạch tận mắt chứng kiến mọi việc, theo bản năng cậu vẫn cảm thấy sợ hãi.

.

Quá mạnh...

.

Cỗ máy khổng lồ mở miệng, phát ra tiếng gào thét trong im lặng. Dưới lực đẩy mạnh khủng bố của cỗ máy tám sao, cánh cửa trắng khổng lồ không thể chịu nổi sức nặng, bị lực đẩy từ Kabbalah tạo ra một khe hở. Ánh sáng chói mắt lọt ra xuyên qua khe hở, vỡ òa trong một mảnh trầm lặng, nuốt chửng tất cả mọi người.

.

Đỗ Trạch cảm thấy cả thế giới bị nhuộm trắng chỉ trong nháy mắt, khi sắc trắng đó dịu đi một chút thì sắc vàng lại chiếm hết tầm nhìn. Đỗ Trạch ngạc nhiên nhìn bức tường vàng huy hoàng của thần điện. Không chỉ cậu, gần như tất cả mọi người đều rơi vào trạng thái ngơ ngẩn vì sự chuyển đổi không gian một cách đột ngột này. Chỉ có Tu từ đầu tới cuối vẫn nhìn chăm chăm ngai thần ở phía xa, khóe miệng cong lên nhưng không có chút gì gọi là dịu dàng. “Đã lâu không gặp.”

.

Trên ngai thần, Thần Quang Minh nhìn xuống Tu, ánh mắt đầy phức tạp.

.

Mắt Đỗ Trạch quét qua lại giữa Tu và Thần Quang Minh, đây là trận giằng co thứ ba của Tu và Thần Quang Minh, cũng là trận quyết đấu cuối cùng đã được định sẵn từ trước. Mỗi một cuốn tiểu thuyết đều sẽ có một BOSS cuối, ngài ta chính là mục tiêu cuối cùng của tiểu thuyết, sau khi bị đánh bại thì sẽ tiến đến hồi kết. Tuy tiểu thuyết YY hiện giờ thường lưu hành kiểu sau BOSS cuối là một BOSS ẩn, nhưng từ góc độ tình cảm, vị BOSS ẩn nhẩy ra sau cùng vẫn kém hơn so với BOSS cuối mà nhân vật chính đã tiếp xúc trọn cả quyển sách, như kiểu của Tu và Thần Quang Minh đây. Việc đối đầu với Thần Quang Minh – kẻ cầm đầu thần điện Quang Minh vẫn luôn là tình tiết chủ tuyến của Hồn huyết, bất kể là cuộc thám phán đầu tiên, hay là sự đui giết về sau, Thần điện Quang Minh vẫn luôn muốn đẩy Tu vào chỗ chết; kể cả khi ở Thiên Thành, hay ở bộ lạc Thú tộc, Thần Quang Minh chưa lúc nào che dấu sát ý của mình với Tu — suy cho cùng, BOSS mà mang ý đồ giết chết nhân vật chính là lẽ bất di bất dịch tương tự như việc nhân vật chính có bàn tay vàng. Kiểu đối địch nhau như thế này không những không thể hòa giải, mà còn không ngừng gia tăng sự mỗi mết. Bởi vậy, tuy hiện giờ có rất nhiều tin tức cùng ám chỉ sau Thần Quang Minh còn thêm một vị Thần Sáng Thế bí ẩn, nhưng so với Thần Sáng Thế hư vô xa vời, kẻ manh chủ muốn đánh nhau chân chính phải là Thần Quang Minh trước mắt đây.

.

Không dư thừa một câu nào, Tu nói trắng ra với Thần Quang Minh: “Thời giờ của ta có hạn.”

.

Vẻ tươi cười của Chu Nho như đang thúc giục bạn bè cùng chơi với mình mau chóng nhấn cái nút “chuẩn bị”. “Chúng ta chấm dứt nhanh đi.”

.

Cánh tay Kabbalah lướt qua người Tu vung nhanh về phía ngai thần. Cơ thể nó quá to lớn, động tác cũng mang một nguồn sức mạnh khó tưởng.

“Ầm!!!”

Ngai thần bị nghiền thành bụi phấn chỉ trong tích tắc, luồng gió mạnh thổi mái tóc nâu nhạt của Chu Nho bay tán loạn. Tu nở một nụ cười trong cơn gió lớn, nụ cười quá mức ngây thơ, mang sự tàn nhẫn thuần túy theo cách của một đứa trẻ. Kabbalah nâng nắm đấm nặng nề rê ra khỏi ngai thần rồng tuếch, Thần Quang Minh đã không còn bóng dáng.

Tất cả mọi người đều cảnh giác, Kabbalah nghiêng nghiêng cái đầu thật lớn, thoát nhìn có cảm giác hơi ngốc nghếch đáng yêu, nhưng trên thực tế con mắt nó lại đang quét hình cả thần điện, sau đó nhanh chóng định vị từng vị trí trên không trung. Kết cấu mái vòm thần điện tương tự với thần điện La Mã, không gian của nó cực kỳ rộng lớn, thậm chí có thể chứa được cả Kabbalah. Ánh sáng dịu nhẹ tụ lại từng đợt từng đợt bên trên thần điện, Thần Quang Minh trên trời cao nhìn xuống cổ máy tám sao khổng lồ, vừa rồi không phải ngài ta né tránh được đòn tấn công của Kabbalah, mà là bị nghiền nát rồi trùng sinh. Ngay khi thấy Tu cười với mình, Thần Quang Minh đã không thể duy trì điệu bộ cao ngạo của mình được nữa, vẻ mặt ngài ta trở nên vụn vỡ.

Trong lúc ngài ta bị Thần Tháp hạn chế sức mạnh cầm tù ở đây, người đó đã mạnh đến mức có thể dẫm đạp ngài ta dưới lòng bàn chân. Ngài ta hoàn toàn có thể đoán được, người được quy tắc ưu ái sẽ có được tương lai huy hoàng như thế nào — kẻ dị đoan đó sẽ thay thế được ngài ta, không, phải nói là vượt qua cả ngài ta, trở thành kẻ chân chính đứng đầu chúng thần, được vạn sinh linh kính ngưỡng.

Ngài, không, cam, tâm!

Sự ghen ghét làm đôi mắt Thần Quang Minh chất đầy điên cuồng, ngài sẽ giết chết kẻ dị đoan đó, dù quy tắc không cho phép, kể cả phải trả hết mọi giá, ngài cũng phải giết chết kẻ dị đoan đó —

Không đợi Thần Quang Minh ngưng tụ thân thể hoàn toàn, Kabbalah đã vung nắm tay qua. Dưới sức mạnh khủng bố của một cỗ máy, cho dù là thần cũng chỉ nhỏ bé như một con kiến. Thần Quang Minh không hề có sức chống cự lại mất đi thân thể một lần nữa, nhưng chỉ cần có ánh sáng ngài có thể sống lại vô số lần. Ngay khi rời xa Kabbalah, Thần Quang Minh nhanh chóng ngưng tụ thân thể, lúc này không đợi thân thể hồi phục hoàn toàn đã lập tức sử dụng thần thuật.

Quả cầu sáng to lớn quen thuộc lại tràn khắp tầm nhìn Đỗ Trạch, tựa như một vàng thái dương rơi xuống chỗ họ. Không đợi Tu ra lệnh, Kabbalah đã giơ cao nắm đấm kim loại, một cú lao thẳng vào quả cầu.

“Ầm —— ”

Trong ánh sáng lóa mắt, một bàn tay máy khổng lồ hơi tan chảy đâm xuyên qua ánh sáng, thoát cái bóp Thần Quang Minh thành bột phấn.

Đám Verl ngây ngốc bàng quan nhìn mọi việc, cuộc chiến giữa Kabbalah và Thần Quang Minh không hoàn toàn lan đến nơi này, Đỗ Trạch thấy Tu đang đứng kế bên dù bận vẫn ung dung, manh chủ có được Kabbalah quả thật là vô địch. Tuy nhiên, vật càng mạnh thì càng có nhược điểm chí mạng, muốn vận hành một cỗ máy như thế, thì cần phải có năng lượng cực kỳ khủng bố — ba thần cách và thêm vô số tài nguyên hiếm có là một vạn Long Tinh mới có thể làm cho Kabbalah hoạt động trong một ngày.

Thần Quang Minh lại ngưng tụ thân thể trong ánh sáng, rơi vào thế giằng co với Kabbalah. Chiến tranh tiêu hao chính là nghề sở trường của vú em, Thần Quang Minh chỉ cần cầm chừng tới khi năng lượng của Kabbalah dùng hết là có thể thắng được trận chiến này.

“Biết tạo kết giới nguyên tố không?” Tu đột ngột hỏi Rachel.

Rachel giật mình, sau đó gật đầu trả lời cung kính: “Biết, nhưng phải cần một chút thời gian.”

“Bao kín thần điện.”

“Vâng, điện hạ.”

Nhóm Ma tộc phân tán đến mỗi góc thần điện, bắt đầu vẽ ma pháp trận. Thần Quang Minh nhận ra nên định ngăn cản, lại bị Kabbalah chặn đứng, những đòn tấn công thi thoảng lọt lưới cũng được John và More giải quyết.

Ma pháp trận có màu tím đen dần thành hình trên nền đất trắng tinh của thần điện, phẳng phất như một sự khinh nhờn với thần thánh. Sau khi ma pháp trận hoàn thành, Rachel cắm song đao vào trung tâm ma pháp trận, kích hoạt nó. Cả thần điện thoáng chốc bị một lớp màng trong suốt “phong bế”, nguyên tố bên ngoài không thể tiến vào, nguyên tố bên trong cũng không thể thoát ra. Cùng lúc đó, Kabbalah phá tan thần thuật của Thần Quang Minh. Nó không tấn công Thần Quang Minh nữa, mà dùng bàn tay khổng lồ của mình bảo vệ cả đám người Tu và Đỗ Trạch.

Ngay giây cuối cùng trước khi Kabbalah khép bàn tay lại, Đỗ Trạch thấy cỗ máy há to miệng, dùng hết sức hít không khí như một con người. Giây tiếp theo, bóng tối bao trùm lấy mọi tầm nhìn của Đỗ Trạch. Cậu không thể thấy được bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, chỉ có thể cảm nhận được cơn chấn động diễn ra liên tục. Chắc hẳn Thần Quang Minh đã sử dụng thần thuật nện lên người Kabbalah. Cho dù bị tấn công, hai bàn tay Kabbalah đang che chắn cho mọi người vẫn không chút suy suyển.

Đến khi Kabbalah thả lỏng tay buông mọi người ra, Đỗ Trạch nhìn cảnh tượng trước mắt mà mơ màng — Cậu vẫn còn ở trong tay Kabbalah đấy ư? Trước mắt đâu còn là bức tường thần điện huy hoàng nữa, mà là bóng tối vô tận không bờ bến. Đỗ Trạch ngẩng đầu ngơ ngác nhìn về phía cỗ máy khổng lồ, chẳng lẽ vừa rồi Kabbalah đã nuốt chửng hết tất cả nguyên tố ánh sáng trong thần điện ư?!

Nếu Thần Quang Minh bắt tử bất diệt khi ở trong ánh sáng, vậy thì triệt tiêu hết ánh sáng là được.

Kabbalah vươn tay chụp lấy Thần Quang Minh, lúc này không còn nguyên tố ánh sáng cho Thần Quang Minh khôi phục thân thể nữa, nếu mà tóm thật sẽ làm Thần Quang Minh hóa thành bụi mất.

“Đừng giết —— ”

Lời ngăn cản của Đỗ Trạch chỉ mới cất ra được một nửa thì Kabbalah đã bóp chặt Thần Quang Minh, tích tắc đó, Đỗ Trạch như nghe được tiếng tim mình ngừng đập. Cậu còn rất nhiều chuyện muốn hỏi Thần Quang Minh, ví dụ như lần đối thoại ở Thiên Thành trước kia, lại ví dụ như... Thần Sáng Thế.

Tu liếc Đỗ Trạch một cái, sau đó quay mặt đi. Đỗ Trạch thấy Kabbalah dùng ngón tay bóp thứ gì đó từ lòng bàn tay lên rồi quỳ xuống, trên đầu ngón tay chính là Thần Quang Minh mà cậu ngỡ đã bị manh chủ tiêu diệt. Kabbalah tóm lấy cánh Thần Quang Minh, như đưa ra món quà lấy lòng mà đặt tới trước mặt Đỗ Trạch một cách ngốc nghếch.

Đỗ Trạch nhìn không được nhìn Tu, lại thấy Chu Nho đang bày ra vẻ mặt ‘không liên quan gì đến ta’ mà nhìn cậu, chỉ có thể thấy được nửa bên mặt trắng trắng mềm mềm của hắn. Đỗ Trạch biết đối với manh chủ, Thần Quang Minh là kẻ phải trừ khử nhanh chóng, hơn nữa bây giờ Thần Sáng Thế cũng trở thành bãi mìn trong lòng manh chủ. Dù vậy, Tu vẫn đưa Thần Quang Minh – kẻ hắn muốn giết chết đến trước mặt cậu, cho cậu hỏi tin tức về vị Thần Sáng Thế mà hắn ghét nhất.

Đỗ Trạch cảm động vô cùng, để không phụ ý tốt của manh chủ, tên ngốc nào đó quyết định tốc chiến tốc thắng. Đỗ Trạch bước đến trước Thần Quang Minh, ngay khoảnh khắc cậu đến gần, Thần Quang Minh đang bị Kabbalah nắm chặt cánh không thể nhúc nhích ngẩng phắt đầu, lúc thấy rõ Đỗ Trạch thì lộ ra biểu tình khó nói thành lời. “Là người.”

Vì không giỏi ngôn từ, Đỗ Trạch trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Ngài có biết tin tức gì về Thần Sáng Thế không?”

Như các chủ thần khác, khi nghe Đỗ Trạch hỏi về Thần Sáng Thế, thoát đầu Thần Quang Minh cũng rất sửng sốt, nhưng khi hoàn hồn xong, trong mắt Thần Quang Minh không còn nghi hoặc, mà chỉ là một sự thấu hiểu — như thể việc Đỗ Trạch hỏi về Thần Sáng Thế đối với ngài ta mà nói là chuyện quá đổi bình thường.

“Dương nhiên biết.”

Đỗ Trạch thấy tốc độ tuần hoàn máu trong người như nhanh hơn. Cậu nhìn chăm chăm vị thần duy nhất hiện giờ có thể lấy được manh mối. Trái tim vì sắp đến gần chân tướng mà đánh trống reo hò. “Nói cho tôi biết.”

“Ta sẽ nói cho người biết.” Thần Quang Minh đối mặt với Đỗ Trạch, ánh mắt mang theo một âm mưu vắn vẹo. Ngài ta nhìn chăm chú Đỗ Trạch một cách gần như là nóng bỏng, như thể thanh niên tóc đen là ma quỷ có thể phục thù cho mình, dù cho cái giá là bị tước đi linh hồn. “Nhưng chỉ sau khi người giết chết hắn!”

.
Cho dù không nói ra cái tên chính xác, tất cả mọi người đều hiểu được “hắn” mà Thần Quang Minh nói là ai. Đối với việc này, ngoại trừ đương sự, người ở đây đều cảm thấy nực cười — Đồ Trạch sao có thể giết Tu được chứ?

.
Mà Đồ Trạch cũng như suy nghĩ của mọi người từ chối Thần Quang Minh: “Tôi sẽ không giết Tu.”

.
“Người không muốn biết tin tức về Thần Sáng Thế à?”

.
Đồ Trạch lắc đầu, ngữ điệu của cậu vô cùng bình thản, cứ như cậu đang nói một thường thức hiển nhiên không cần giải thích hoặc thêm bằng chứng nào.

.
“Cho dù không thể lấy được thông tin về Thần Sáng Thế, tôi cũng sẽ không giết hắn.”

.
— Cho dù phải vĩnh viễn ở lại đây, tôi cũng sẽ không giết hắn.

.
Thần Quang Minh nhìn chăm chú vào thanh niên tóc đen trước mặt, giống như trước đây, người này lại một lần nữa từ chối ngài.

.
Cho dù đã rất vất vả mới nắm bắt được ước muốn của ngài, người này vẫn vì kẻ dị đoan đó mà buông tha cho khát cầu và kiên trì của bản thân, ở bên cạnh kẻ dị đoan đó mà không oán tiếc, không hối hận.

.
“Ha...”

.
Nực cười quá, việc này thật sự là nực cười quá.

.
“Ta đổi ý rồi, ta sẽ cho biết quan hệ của ngươi và vị đó.”

.
Người này rõ ràng là, rõ ràng là —

.
“Ngươi là kẻ được Thần Sáng Thế lựa chọn, là kẻ duy nhất có thể giết chết tên dị đoan đó, kẻ được vị đó lựa chọn.” Thần Quang Minh nở nụ cười vặn vẹo. “Sở dĩ ta tìm ngươi, là vì vị đó đã nói với ta rằng — ý nghĩa tồn tại của ngươi chỉ có một, đó là giết chết hắn!”

.
Âm thanh ù ù của Thần Quang Minh vang vọng trong bóng đêm, truyền vào tai của từng người. Đồ Trạch ngây người đứng đực nơi đó, ánh mắt kinh ngạc của những người khác tập trung lên người Đồ Trạch, mà ngay cả Tu cũng hơi mở to mắt. Nhưng, chính giây phút thất thần kinh ngạc đó lại tạo cho Thần Quang Minh một cơ hội trời cho.

Một đôi mắt kết nên từ ánh sáng chợt mở to trong bóng tối, đó là cái thứ nhất, nhanh chóng có thêm cái thứ hai, thứ ba... Vô số đôi mắt mở ra, chúng xuất hiện rậm rạp tại bốn phương tám hướng, cùng nhìn chăm chú vào sinh linh chính giữa. Kabbalah không còn nắm giữ cánh cửa Thần Quang Minh nữa, bởi vì đôi cánh Thiên tộc đã tan thành những đốm sáng như tuyết rơi và bị quả cầu trước ngực Thần Quang Minh hấp thu.

.

Đỗ Trạch kinh ngạc nhìn chăm chăm quả cầu có hình con mắt đó, đó là — Quyết định?

.

Không đúng, tuy rằng rất giống với Quyết định mà Lilia đã dùng lúc ở Thiên Thành, nhưng quả cầu lơ lửng trước người Thần Quang Minh hiện giờ lại tinh xảo và đáng sợ hơn rất nhiều. Nó như được giải trừ giới hạn nào đó, phơi bày ra hình dáng chân chính.

.

“Đây là vũ khí của ta, Quyết định.”

.

Thật sự là Quyết định!

.

Hơi thở của Đỗ Trạch như bị lời nói của Thần Quang Minh bóp nghẹt. Quyết định là vũ khí cực mạnh của Thiên tộc, nó mang đặc tính hiển tế. Vì thứ vũ khí này lấy sinh mệnh để trả giá, cho nên uy lực cũng cực kỳ đáng sợ. Trước đây, Tu suất nữa đã chết dưới Quyết định. Nhất Diệp Tri Khâu không viết kỹ càng tỉ mỉ nguyên nhân, chỉ nói là một khi bị Quyết định tập trung, thì không thể né tránh công kích chí mạng từ nó.

.

“Đừng nhìn —”

.

Nghe được câu nói của Đỗ Trạch, Thần Quang Minh đang tan biến lộ ra nụ cười trào phúng.

.

“Quyết định chân chính chưa bao giờ cần tập trung.”

.

Trong vô số con mắt, Thần Quang Minh từ từ tan biến chỉ còn lại nửa khuôn mặt, cho dù chỉ có nửa khuôn mặt, cũng có thể nhìn thấy sự ác ý trên đó.

.

“Bởi vì nó là vũ khí của quy tắc.”

.

Thần Quang Minh nói: “Các người đã chết.”

.

Những câu này giống như lời nói linh thiêng, vừa cất ra thì lập tức trở thành sự thật.

.

“Đỗ Trạch... !”

.

Đau đớn thành linh xuất hiện khiến khuôn mặt Đỗ Trạch trở nên vặn vẹo. Cậu cắn chặt răng, hận không thể dùng răng nanh để giải phóng nỗi thống khổ như thấu xương thịt. Mồ hôi lạnh làm ướt đầm mái tóc

đen, Đỗ Trạch thở dồn dập, trước mắt đã chuyển thành màu đen, Quyết định mở mắt như vừa mới tỉnh ngủ, sau đó biếng nhác bố trí ánh sáng đen mà nó sắp sửa bắn ra.

.

Sao cậu lại cảm thấy đau như thế? Rõ ràng Quyết định còn chưa phát động công kích, hiện giờ cậu đã như bị vô số tia sáng đâm xuyên, tựa một miếng vải rách thủng lỗ chỗ.

.

Chất lỏng ấm nóng màu đỏ chảy dọc xuống từ trán, sắp sửa chảy vào mắt, Đỗ Trạch nhin không được vươn tay gạt nó ra, khi thấy được một cái lỗ lớn nơi tay phải thì triệt để ngậy ngậy cả người.

.

Tại sao lòng bàn tay của cậu có thể nhìn từ đầu này sang đầu kia, tại sao lại đổ máu, tại sao lại đau như thế — không phải là giống, giờ cậu căn bản là một miếng “vải rách”!

.

“Đây là quy tắc. Một khi đã sắp đặt, thì không thể vi phạm.” Ngữ điệu Thần Quang Minh rất kỳ lạ, như đang cười nhạo người khác, lại như đang châm chọc chính mình. “Quyết định có quy tắc là tuyệt đối trùng mục tiêu, dù có phòng ngự hay lảng tránh thế nào cũng vô ích, bởi vì kết quả của các người đã bị quy tắc sắp đặt là bị xuyên thủng.”

.

Trước khi hoàn toàn biến mất, đường cong nơi khoe miệng Thần Quang Minh hiển hiện một vẻ vừa thỏa mãn vừa điên cuồng.

.

“Cuối cùng ta cũng giết chết ngươi ha... ha ha...”

.

... Không thể nào... Sao Tu có thể chết... !

.

Điềm xấu trong lời Thần Quang Minh càng làm miệng vết thương Đỗ Trạch đau đớn hơn so với việc bị chọc thủng, thanh niên tóc đen cố gắng chống mí mắt nặng nề, toàn tâm toàn ý tìm hình bóng của Tu.

.

Vừa nãy cậu còn nghe được tiếng Tu gọi...

.

Ừc.

.

Một lượng lớn máu tươi ào ra, mang theo độ ẩm sinh mệnh chảy liên tục ra ngoài. Che kín những con mắt đen tối, chúng lặng im nhìn thanh niên tóc đen tử vong.

.

Trước khi chết, Đỗ Trạch vẫn không thể nhìn thấy người mình quan tâm nhất.

90. Chương 90

Độc giả: Thế giới này là một quyển tiểu thuyết.

.

Giờ — đang ở đâu?

.

Đỗ Trạch mở to mắt, tất cả những gì cậu có thể thấy đều là một màu trắng thuần, còn cậu thì trôi nổi đơn độc trong sắc trắng mênh mông vô định, những vết thương chí mạng trên người đều biến mất như chưa từng xuất hiện.

.

Sau phút thất thần ngắn ngủi, Đỗ Trạch bắt đầu nhìn bốn phía, muốn nhanh chóng hiểu rõ tình huống trước mắt — bỗng nhiên hoàn hồn lại, cậu đã ở trong này. Đầu óc của Đỗ Trạch còn dừng lại trước hình ảnh Thần Quang Minh biến mất trong bóng tối. Cậu hoàn toàn không ngờ được cuối cùng Thần Quang Minh lại mang đến một “bất ngờ” lớn như vậy cho họ. Theo suy nghĩ của độc giả ngốc nghếch, cái gọi là BOSS chiến cuối chẳng qua cũng chỉ là gió thổi mây bay, nhưng thật không ngờ Thần Quang Minh lại ra quyết định hy sinh bản thân để giết chết tất cả mọi người ở đó.

.

Các người đã chết.

.

Đỗ Trạch nhìn màu trắng thuần không bờ không bến kia — đây là thế giới sau khi chết sao?

.

Trắng, trắng, trắng, ngoại trừ màu trắng cũng vẫn là màu trắng. Như thể rơi vào trong sữa đặc, lại như trên một tờ giấy trắng chỉ có cậu là mang màu sắc. Đỗ Trạch nhìn xung quanh một hồi rồi không thể không nhắm mắt lại, lần đầu tiên cậu phát hiện màu trắng vô bờ hóa ra còn khiến người ta khó chịu hơn cả màu đen, một khi nhìn quá lâu, không chỉ cảm thấy lóa mắt, mà còn sinh ra cảm giác nôn mửa.

.

“... Nếu biết trước làm vậy có thể gặp cậu, ta hẳn nên bảo Thần Quang Minh giết chết cậu.”

.

Ngay khi nhắm mắt lại, Đỗ Trạch nghe thấy có người thở dài nói vậy. Phản ứng đầu tiên của tên ngốc nào đó là cao hứng — kia, cậu nghe thấy có một đối tượng hỏi đường nơi hoang dã xuất hiện đó — nhưng mà một khi hiểu được nghĩa đen nghĩa bóng của câu nói kia, tất cả những gì cậu có chỉ còn lại kinh ngạc.

.

Đỗ Trạch thở gấp hít vào một hơi, toàn thân cứng ngắc như đá, cậu mở toang hai mắt nhìn người đang tới. Lúc nhìn thấy đối phương, Đỗ Trạch quả thực không thể tin được vào hai mắt của mình, như thể có sấm nổ ngay trên đầu cậu, lại giống bị đâm một phát vào đầu, cái vị nào đó trước mắt hoàn toàn vượt ngoài sự tưởng tượng của cậu.

.

Trong không gian thuần trắng, “vị nào đó” vươn tay chào Đỗ Trạch.

.

“Lần đầu gặp mặt, người tôn quý, ta là Thần Sáng Thế của thế giới này.”

.

Khi nghe được cái tên kia, Đỗ Trạch giống như bị kim châm một phát, toàn thân đều chết lặng. Người tự xưng là Thần Sáng Thế trước mắt cậu có một mái tóc ngắn màu đen, mặc áo sơ mi trắng quần tây đen cùng áo khoác chui ngắn tay, mang một cặp kính không viền và máy trợ thính màu xanh — Đỗ Trạch như thấy được một bản thân khác trên thế giới này!

.

“Đừng để ý.” Có lẽ đã quá quen với vẻ trống mắt của Đỗ Trạch, Thần Sáng Thế chỉ vào bản thân rồi nói: “Ta không có hình dạng cố định, bình thường chỉ phản chiếu lại hình dáng của các cậu.”

— Mẹ nó hù chết người! Trong lòng Đỗ Trạch lập tức bị mấy chữ “Đệch mẹ nó” chạy ngập màn hình, xem nữa cậu đã cho rằng bản thân với Thần Sáng Thế có quan hệ bí mật nào đó, hoặc là cầu huyết thêm chút nữa, cha cậu với Thần Sáng Thế có quan hệ nào đó đáng xin lỗi mẫu hậu, mà sự thật thì chỉ bởi vì Thần Sáng Thế là một tay gương, soi!

Tôi cuối cùng cũng biết chân tướng, nước mắt chảy ròng ròng.

Khiếp sợ xong, tên gốc nào đó phát hiện cái mặc định “Thần Sáng Thế = gương soi” này thật ra rất phù hợp với trật tự. Là một vị thần sơ khai sáng tạo toàn bộ thế giới, trong giới chúng sinh, Thần Sáng Thế của Hỗn huyết đúng là quá vô hình, không có tượng thần cũng chẳng có thần điện, thông tin lại càng ít đến thăm thương. Giờ chân chính nhìn thấy Thần Sáng Thế, Đỗ Trạch mới hiểu được tại sao, không có hình dạng nhất định cũng có nghĩa là không thể tạc tượng thần cho Thần Sáng Thế, không có tượng thần thì không thể xây dựng thần điện lưu giữ tư liệu, cứ thế, thông tin về Thần Sáng Thế tự nhiên chỉ còn là truyền thuyết hư vô.

Tiểu sinh tìm thông tin của ngài vất vả biết bao nhiêu là do ngài sao?

Đỗ Trạch đơ mắt nhìn chằm chằm cái gã đọc là Thần Sáng Thế tả là gương soi mặt ở đối diện, có lẽ bởi vì kiểu này, Đỗ Trạch cảm thấy cậu không còn rào cản xã giao nữa — nhìn cái gương chiếu ra ảnh mình thì ai còn lạnh lùng với chả kiêu ngạo được nữa! Bởi vì ngay từ đầu đã bị hình ảnh vô cùng khủng bố đánh sâu vào thị giác, tên gốc nào đó lại không thấy ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Thần Sáng Thế. So với việc tại sao gặp được Thần Sáng Thế, Đỗ Trạch lúc này càng để ý tới tình huống của Tu hơn, Thần Sáng Thế trước mắt không phải là đối tượng để hỏi tốt nhất hay sao.

“Tu thế nào rồi?”

Nghe được câu hỏi của Đỗ Trạch, Thần Sáng Thế không trả lời, lại hỏi vặn ngược: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Ý, Thần Sáng Thế không biết chuyện xảy ra bên kia?

Thần Sáng Thế thấy Đỗ Trạch hơi dờ ra, khuôn mặt giống Đỗ Trạch như đúc hiện lên một vẻ như là tự giễu.

“Thần Sáng Thế không gì không biết, không gì không làm được.” Thần Sáng Thế dùng một ngữ điệu như đang tụng kinh nói: “Mỗi một sinh linh — kể cả cậu cũng nghĩ vậy, nhưng ta hiện tại cũng chỉ như một tên tù nhân mà thôi.”

Người vung tay, như đang giới thiệu với Đỗ Trạch nhà tù của Người, một màu trắng thuần quanh thân.

“Ta luôn bị nhốt ở đây, không nhìn được gì, không làm được gì — ngoại trừ chờ đợi cái chết của ta.”

Trực giác nói cho Đỗ Trạch, Thần Sáng Thế không nói dối, nhưng Đỗ Trạch vẫn không nhận được phản bác một chút: “Ngài vừa mới nói, hẳn nên sớm bảo ‘Thần Quang Minh’ giết chết tôi.” Nếu không phải biết chuyện gì xảy ra, vậy sao Thần Sáng Thế lại biết cậu bị Thần Quang Minh giết chết, rồi nói ra cái câu như là hồi hận kia?

“Đó là vì ta không thể rời khỏi đây, cho nên ta chỉ có thể dùng tay kẻ khác để làm chuyện ta muốn. Thần Quang Minh là quân cờ tốt nhất của ta, hẳn có quyền trượng của ta, ta có thể thông qua thần khí nói cho hắn biết những việc cần làm.” Thần Sáng Thế giải thích rõ cho Đỗ Trạch, rồi dựa theo lời nói vừa nãy của Đỗ Trạch mà đoán: “Hóa ra cậu bị Thần Quang Minh giết chết sao? Cậu vừa mới hỏi về tình trạng của Tu, xem ra các cậu bị tấn công bởi cùng một đòn chí mạng.” Thần Sáng Thế có vẻ đã quen thuộc với cách làm việc của Thần Quang Minh. “Ta nghĩ ta đại khái đã biết nguyên nhân tử vong của cậu — Thần Quang Minh sử dụng ‘quyết định’, đúng không?”

Đỗ Trạch vô thức gật đầu, nghe Thần Sáng Thế dùng một giọng ca ngợi để miêu tả quyết định: “Quyết định là một thần khí thật sự, nó có thể chuyển hóa người sử dụng thành năng lượng tấn công thuần túy, hiển tế càng nhiều, uy lực càng mạnh, khi người sử dụng hoàn toàn bị hiển tế thì sức mạnh sinh ra sẽ càng tuyệt vời. Đây là vũ khí thích hợp với Thiên tộc nhất. Trước khi ta giao quyền trượng cho Thần Quang Minh, nếu Thần Quang Minh không có được quyết định, trong chiến đấu hẳn sẽ chỉ có thể trở thành chuột cho ma thần Baal vờn, chứ không thể làm tổn hại Baal một mảy may.”

“Nhưng đây chưa phải là phần lợi hại nhất của quyết định, sự đáng sợ thật sự của quyết định chính là nó có được quy tắc.” Thần Sáng Thế đối mặt với Đỗ Trạch. “Cậu biết ‘quy tắc’ chứ?”

Đỗ Trạch gật đầu, sau đó lại lắc đầu. Những khái niệm về quy tắc bất chợt nảy ra trong đầu rất nhiều, nhưng khi muốn nói cụ thể lại không tìm thấy một chữ nào để miêu tả được “quy tắc”.

“Sinh linh có sinh lão bệnh tử, ngày đêm luân phiên, thứ giữ cho chúng luôn vận hành như vậy là quy tắc.” Thần Sáng Thế hiểu được ý của Đỗ Trạch, bắt đầu giới thiệu quy tắc với cậu: “Nó là trật tự của thế giới, là quy luật vĩnh hằng của tất cả. Chúng ta phải tuân theo nó, cho dù không nguyện ý, quy tắc cũng sẽ cưỡng chế chúng ta tuân theo nó. Sự cưỡng chế này không thể làm trái, càng không thể chống cự.” Để Đỗ Trạch hiểu rõ lời mình hơn, Thần Sáng Thế đưa ra ví dụ: “Giả thiết giờ có một quy tắc là ‘Cậu không thể thấy ta’, cho dù cậu chỉ cách ta một bức tường, cậu cũng vĩnh viễn không thể thấy ta. Quy tắc có lẽ sẽ đặt ra một viên đá nhỏ trên đường cậu tìm đến ta, khiến cậu ngã đầu rơi máu chảy thậm chí mất đi ý thức; nếu ta tới tìm cậu, sẽ có một người tốt bụng đi ngang qua cứu cậu trước khi ta đến... Cứ như vậy, chúng ta sẽ bỏ qua nhau vô số lần, mãi mãi tuần hoàn theo quy tắc ‘Cậu không thể thấy ta’ — chúng ta nghĩ đó là vận mệnh, nhưng nó kỳ thật là kết quả do quy tắc đặt ra.”

Đỗ Trạch kinh ngạc nghe, quy tắc mà Thần Sáng Thế đã nói không chỉ là một vài điều lệ để người ta tuân thủ, mà còn là một sự tồn tại kỳ ảo nào đó. Nó có được cơ chế hoạt động của chính mình, như Thiên Đạo hay sự cân bằng của Gaia hay luật nhân quả mà người Thiên triều hay nói — trước đó, cậu cũng đã nhiều lần nhìn thấy quy tắc, đại thần tình tiết mà cậu hay chữi thâm thậ ra cũng chính là một phần của quy tắc.

“Quy tắc của Quyết định tuyệt đối chính xác, bởi vậy không ai có thể tránh khỏi sự tấn công của nó.” Mắt của Thần Sáng Thế lướt qua Đỗ Trạch. “Nếu người hiển tế để trở thành năng lượng của nó đủ mạnh, đòn tấn công của Quyết định sẽ khiến tất cả đối tượng bị tấn công chỉ có kết quả là ‘chết’.”

Bỗng chốc, lòng Đỗ Trạch nặng trĩu như chì, nỗi kinh sợ đến lạnh lẽo tràn ngập khắp thân thể. Trong lòng cậu vẫn luôn tồn tại tâm lý may mắn, bởi vì điều đầu tiên của định luật nhân vật chính là “Định luật nhân vật chính bất tử”, để đáp ứng sự phát triển tình tiết của câu chuyện, dù nhân vật chính bị giết hại bởi loại cầu huyết nào đi nữa, sẽ vẫn có thể tồn tại bằng đủ cách thức không thể tưởng tượng được. Nhưng nó cũng sẽ có lúc bị phá vỡ, một nguyên nhân trong đó chính là kết cục cuối cùng của câu chuyện. Nếu là tác giả khác Đỗ Trạch hoàn toàn không lo lắng về mặt này, nhưng tác giả của Hồn huyết là Nhất Diệp Tri Khâu, là cái tên Nhất Diệp Tri Khâu vừa bán đứng nhân vật chính còn nhân tiện hống độc giả kia! Đỗ Trạch thật sự không biết chắc được Nhất Diệp Tri Khâu có thể đặt ra cái kết cục khiến độc giả muốn chạy sang nhà anh ta thất cổ như thế hay không, nên giá trị đạo đức của tác giả đã sớm bị quy về âm chỗ triển khai trật đường rầy đó rồi. Dựa vào những gì Thần Sáng Thế vừa nói, quy tắc (nội dung truyện) một khi đã được đặt ra, thì sẽ luôn chạy về kết quả nó quy định, giống như việc Tu hủy diệt Tinh Linh tộc hay tấn công Thiên Thành, nội dung truyện sẽ luôn triển khai theo hướng tác giả viết.

Thần Sáng Thế nhìn chăm chú vào gương mặt cắt không còn giọt máu của Đỗ Trạch, trên mặt người thanh niên tóc đen trước mặt Người luôn không lộ ra biểu cảm gì, chỉ có thể nhờ một ít biến hóa để nắm được cảm xúc của đối phương, dao động nét mặt lúc này có thể nói là lần dao động cảm xúc lớn nhất từ khi gặp mặt tới nay.

Không phải bởi vì cái chết của bản thân, mà là vì sợ hãi người kia sẽ mất đi. Tuy rằng đã sớm biết được quan hệ của hai người này thông qua Thần Quang Minh, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, Thần Sáng Thế vẫn cảm thấy không vui lòng.

“Cậu không cần lo lắng cho Tu.” Thần Sáng Thế nói với Đỗ Trạch: “Tên kia sẽ không chết.”

Người không phải đang an ủi Đỗ Trạch, mà chỉ vì muốn tiếp tục cuộc trò chuyện.

“Thế giới đã đặt ra quy tắc ‘Tu không thể chết.’” Về mặt của Thần Sáng Thế nửa như thương hại nửa lại như mỉa mai. “So với quy tắc của thế giới, quy tắc của quyết định thì tính là gì.”

Nhân sinh thay đổi nhanh chóng cùng lắm cũng chỉ đến thế này thôi, Đỗ Trạch muốn khóc ròng vì lương tâm khó được của tác giả, manh chủ đã đủ khổ bức lắm rồi, không cần đến cuối lại bởi thêm một phát trí mệnh. Sau khi biết được định luật nhân vật chính của Tu vẫn còn, tên ngố nào đó hoàn toàn yên tâm, bắt đầu tập trung đối mặt với Thần Sáng Thế. Trong đối thoại trước đó, Thần Sáng Thế trực tiếp điểm danh Thần Quang Minh là “quân cờ” của Người. Tuy rằng suy đoán về Thần Quang Minh và Thần Sáng Thế đã được chứng thực, nhưng Đỗ Trạch lại hoàn toàn không hào hứng nổi, bởi vì điều này có nghĩa người muốn giết chết Tu không chỉ có Thần Quang Minh, mà càng có thể là Thần Sáng Thế.

“Ngài muốn... giết chết Tu.”

“Đúng vậy.” Thần Sáng Thế bình tĩnh thừa nhận, Người nhìn Đỗ Trạch, tuy nét mặt của Đỗ Trạch không biến hóa gì nhiều, nhưng vì luôn cẩn thận quan sát, Thần Sáng Thế vẫn sắc bén nhận ra sự đề phòng của Đỗ Trạch, điều này càng khiến tâm trạng Người thêm nặng nề.

“Cậu không nên xem ta là địch, bởi vì cậu và ta cùng trên một chiếc thuyền.”

.

Thần Sáng Thế đột nhiên dán sát rạt lại, Đỗ Trạch nhìn thấy gương mặt của mình dần phóng đại trước mắt, làn da thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo của đối phương.

.

“Ở trên thế giới này, ta mới là người liên hệ chặt chẽ nhất với cậu.”

.

Mặt của hai người chỉ còn cách một sợi chỉ, ánh mắt sắc bén của Thần Sáng Thế tập trung trên người Đỗ Trạch, giọng nói đầy phức tạp.

.

“Cậu có biết tại sao cậu lại đến thế giới này không?”

.

Đỗ Trạch theo bản năng lui về sau một bước, né khỏi Thần Sáng Thế hung hăng bậm trợn. Lúc bẻ gãy quyền trượng của Thần Quang Minh, cậu đã từng nghe thấy cùng một câu hỏi từ cùng một người. Khi đó cậu chưa kịp nghĩ gì, chỉ có một loại tư duy theo quán tính: cái vụ xuyên không vốn đã không khoa học này còn cần lý do với giải thích nữa hử.

.

Tuy lui về sau, nhưng Đỗ Trạch cũng không có né tránh ánh mắt của Thần Sáng Thế. Thần Sáng Thế ám chỉ thông tin cho cậu biết, dù mơ hồ ngửi được mùi bẫy, cậu cũng phải nhảy vào cái bẫy này để làm rõ tất cả.

.

“Tại sao?”

.

“Đây chính là điều ta muốn nói với cậu, về cậu, về ta, về Tu, về quy tắc, về thế giới.” Thần Sáng Thế thở dài nói: “Ta biết cậu có rất nhiều nghi vấn, ta cũng có vấn đề muốn hỏi cậu... Đến từ người ‘mặt trên’”

.

Mặt trên... ?

.

Không đợi Đỗ Trạch hiểu rõ hàm nghĩa của nó, Thần Sáng Thế đã bắt đầu phản tự thuật của mình: “Nên nói từ đâu nhỉ... Thôi thì nói từ lúc bắt đầu đi.”

.

Thần Sáng Thế hỏi Đỗ Trạch: “Cậu nghĩ ‘Thần Sáng Thế’ là gì?”

.

“... Thần sáng tạo thế giới.”

.

Vì vấn đề đó đơn giản đến hơi kỳ cục, Đỗ Trạch dùng một nhịp mới trả lời. Nghe thấy câu trả lời của Đỗ Trạch, Thần Sáng Thế lộ ra một vẻ mặt khó miêu tả được thành lời.

.

“Lúc mới bắt đầu, ta cũng nghĩ vậy: ta là thần sáng tạo thế giới này, vạn vật trên thế giới đều do ta tạo ra. Ta có niềm tin này, cũng không hề nghi ngờ nó — mãi đến một ngày, ta chứng kiến một màn sinh đẻ. Vị

Thú tộc kia giãy dựa khó sở trong vũng máu, sau khi dùng hết sức lực sinh hai đứa bé ra thì chết đi. Nhìn thấy tất cả, ta nghĩ, so với ta, những sinh linh này thật sự quá mức nhỏ bé, chỉ tạo ra một vài sinh mệnh nhỏ nhoi ít ỏi cũng đã tiêu hao hết tánh mạng của mình.”

“Với niềm tự hào đó, ta định tạo ra một người mẹ mới cho hai đứa bé Thú tộc kia — chuyện này không có gì là khó khăn đối với kẻ ‘sáng tạo vạn vật’ là ta.” Thần Sáng Thế nói tới đây thì ngừng lại, Đỗ Trạch sững sốt, cậu nhìn gương mặt tối tăm của Thần Sáng Thế, trong lòng lơ mơ xuất hiện một phỏng đoán: chẳng lẽ là...

“Ta không làm được.” Thần Sáng Thế gần giọng nói: “Ta có thể làm Thú tộc kia sống lại, nhưng không thể tự sáng tạo ra một Thú tộc khác — rõ ràng là thần sáng tạo vạn vật, giờ ngay cả một sinh linh cũng không thể tạo ra nổi, có phải nực cười lắm không?”

“Điều này khiến ta vô cùng rối loạn, ta bắt đầu cố hết sức hồi tưởng ký ức, ta muốn nhớ lại lúc trước ta đã sáng tạo thế giới này ra sao. Cậu có ký ức lúc còn là trẻ sơ sinh chứ... Không nhớ đúng chứ, ta cũng vậy, càng cố gắng nhớ lại ký ức thuở ban đầu thì nó càng mơ hồ, giống như ngay khi sinh ra ý thức, ta đã đứng ở trên thế giới này. Cái này đối với những người khác là chấp nhận được rồi, nhưng ta thì không thể, bởi vì ta là Thần Sáng Thế ‘sáng tạo thế giới’, là ‘ngọn nguồn’ của thế giới này.” Thần Sáng Thế hít sâu vào, giống như đang cố gắng kiểm chế những thứ đen tối nào đó. “Khi ấy ta mới phát hiện, tuy ta là Thần Sáng Thế, nhưng trong trí nhớ của ta không tồn tại ký ức về quá trình ta sáng tạo thế giới này, mà chỉ có một ý nghĩ là ‘Thế giới này do ta sáng tạo’. Để chứng minh hoặc là loại bỏ mâu thuẫn này, ta bắt đầu thử sáng tạo thế giới — đại lục phản diện chính là bán thành phẩm do ta chế tạo.”

Má ơi hóa ra đại lục phản diện là kiệt tác của tên này! Đỗ Trạch lúc này đã hiểu rõ tận xương cái gọi là đời cha ăn mặn đời con khát nước, nghĩ tới cái đoạn chạy trốn chết trong mưa đen lúc trước, tên ngốc nào đó lập tức muốn trét hết phân lên mặt “ông cha” đối diện.

Không cần ngài tạo ra một cõi tiên cảnh trần gian nào cả, nhưng ít ra cũng phải dọn dẹp cái đồng nguyên tổ giố lố với sức phá hoại không thua kém đám trẻ nổi loạn đó đi chứ! = =

Thần Sáng Thế không nhận ra bầu cảm phẫn bùng nổ trong lòng Đỗ Trạch, tiếp tục nói. “Tuy rằng ta tạo ra đại lục phản diện, nhưng đây không phải là sáng tạo, mà chỉ là ‘di chuyển’. Ta chỉ di chuyển một ít nguyên tố vốn có của đại lục hỗn độn sang mục tiêu định sẵn, sau đó dùng phép thuật nén những nguyên tố đó thành thực thể — chuyện này ngay cả hạ thần bình thường cũng có thể làm được. Giây phút đó, ta nhận ra thực tế ta chẳng qua cũng chỉ là một vị thần bình thường tương đối quyền lực mà thôi, chứ hoàn toàn không phải vị thần duy nhất có thể sáng tạo vạn vật.”

Thần Sáng Thế nhìn Đỗ Trạch. “Nếu là cậu, cậu sẽ có cảm giác gì?”

Nếu đứng ở góc độ của Thần Sáng Thế, Đỗ Trạch nghĩ, đầu tiên cậu nhất định sẽ cho là mình đã bị tẩy não, tất cả ký ức và nhận thức đang có đều là giả dối.

Thần Sáng Thế không muốn nghe đáp án của Đỗ Trạch, có vẻ do kiềm nén đã lâu, giờ Người chỉ cần một ai đó nghe Người nói.

“Ta bắt đầu nghi ngờ ý thức của bản thân, để tìm thấy dấu vết của ‘ta thật sự’, ta đã lật tung đại lục hỗn độn, nhưng lại phát hiện một sự thật đáng sợ: tất cả sinh vật có ý thức trên đại lục hỗn độn — kể cả vật sống hay vật chết, đều thật tâm coi ta là ‘Thần Sáng Thế’, cũng kính sợ ta.”

.

Giọng nói của Thần Sáng Thế càng lúc càng nhỏ, như đang nói ra một bí mật không thể nói, một khi lớn tiếng, sẽ lập tức động đến một sự tồn tại đáng sợ nào đó.

.

“Vì thế ta đã nhận ra, thế giới này bị khống chế. Có một sự tồn tại đầy quyền lực vượt xa suy nghĩ của ta, nó mới là kẻ sáng tạo và quản lý chân chính của thế giới này. Để tuân theo tuyến ý chí của nó, quy tắc đã sinh ra trong thế giới này. Dưới ý chí của nó, mỗi người đều có vai trò của mình, và vai trò của ta là ‘Thần Sáng Thế’, chỉ vậy mà thôi.”

.

Ngay cả cái mặt đơ ngẩn nham của Đỗ Trạch, trong giây phút này cũng không khỏi dao động, ánh mắt cậu dành cho Thần Sáng Thế vô thức mang theo một sự kính nể. Cậu là người bên ngoài tiểu thuyết nên tất nhiên biết tất cả chúng là gì, nhưng Thần Sáng Thế, một nhân vật dưới ngòi bút của Nhất Diệp Tri Khâu, cũng nhận thức được tới bước này, cái này chỉ còn có thể xưng thành BUG thôi.

.

Có vẻ rất thỏa mãn trước ánh mắt của Đỗ Trạch, Thần Sáng Thế mỉm cười, tiếp tục nói ra phát hiện của mình: “‘Nó’ không phải duy nhất, ta còn phát hiện rất nhiều sự tồn tại tương tự nó, chẳng qua những tồn tại đó chỉ quan sát thế giới này, còn ‘Nó’ mới có quyền quản lý thế giới này. Nhưng dù là bên nào, cũng là những sinh mệnh cao quý không thể tưởng được đối với thế giới này.”

.

Trước khi Đỗ Trạch tránh được, Thần Sáng Thế đã vươn tay chạm vào mặt Đỗ Trạch, Người nhìn Đỗ Trạch không chớp mắt, trong ánh mắt ánh lên một sự mê hoặc và cuồng nhiệt dành cho những vật hoàn mỹ. “Không khác gì so với chúng ta, thậm chí còn yếu ớt hơn cả một sinh linh bình thường của thế giới này, lại là những sinh mệnh cao cấp hơn cả so với thế giới này. Cậu không cần tuân thủ quy tắc, có thể hiểu hết về thế giới này, ảnh hưởng của thế giới này lên cậu cũng chỉ có thể duy trì một ngày.”

.

Xin cảm ơn ngài đã giải thích sự tồn tại của 0 giờ hoàn tác cho tiểu sinh, nhưng mà quân tử động khẩu không động thủ, ngài còn thế này chúng ta còn vui vẻ làm bạn bè được nữa không.

.

“Buông ra.”

.

Thần Sáng Thế chăm chú nhìn gương mặt lạnh băng của Đỗ Trạch, có lẽ bởi vì sự kiêu kỳ và kính sợ nào đó, Người chậm rãi buông tay ra, sau đó coi như chưa hề có chuyện gì mà quay trở lại trọng tâm.

.

“Chúng ta vừa nói đến ‘chân tướng của thế giới’ — chỉ có ta phát hiện chân tướng này, còn với những sinh linh khác, những gì họ biết được rất hữu hạn, bởi vì họ không phải thần tối cao của thế giới này, tất nhiên không cần vạn năng hay vạn sự thông. Bởi vậy, họ vĩnh viễn không phát hiện ở trên thế giới này, còn có những tồn tại cao cấp hơn cả.” Thần Sáng Thế nói: “Có lẽ là từ lúc phát hiện được ‘chân tướng của thế giới’, ta có thể lơ mơ cảm nhận được ý thức của nó. Để gia tăng cảm tình với nó, ta bắt đầu chủ động giúp nó làm việc: nó muốn Ma tộc suy yếu, ta can thiệp vào trận chiến giữa Thần Quang Minh và Ma thần Baal;

nó muốn Tinh Linh sụp đổ, ta liền chỉ dẫn Tinh Linh ném tất cả tình cảm vào cây sinh mệnh; nó muốn tiêu diệt Chu Nho, ta đưa bánh xe thời gian cho Chu Nho tộc...”

Đỗ Trạch ngây người nghe Thần Sáng Thế pho hết tất cả chuyện Người làm, có vài chuyện cậu biết, có vài chuyện cậu không biết. Hề là BOSS cuối thì đều có một thuộc tính là nói dài nói dai, không tuôn hết tấm màn đen của mình ra thì sẽ không thấy thoải mái. Thần Sáng Thế cũng kế thừa truyền thống tốt đẹp này, thế nên Đỗ Trạch rất vinh hạnh biết được tất cả tình tiết ẩn của Hồn huyết. Mặc dù hơi có chút u buồn do bị spoil, có điều tấm màn đen này cũng đã giải quyết một câu hỏi của Đỗ Trạch. Lúc trước khi biết một chuyện về Thần Sáng Thế, cậu vẫn luôn thắc mắc, rõ ràng là thần sáng tạo thế giới, tại sao Thần Sáng Thế lại âm mưu khiến tất cả chủng tộc đều đi tới chỗ diệt vong? Giờ chuyện gì cũng tỏ hết rồi, Thần Sáng Thế chỉ là Thần Sáng Thế “trên danh nghĩa”, tất cả những gì Người làm đều để lấy lòng chủ nhân chân chính của thế giới này.

“... Đến kỷ nguyên thứ bảy, ta nhận ra nó bắt đầu chú ý đến một người.” Thần Sáng Thế nói đến câu cuối cùng, ánh mắt nhìn sang Đỗ Trạch đã phủ đầy một lớp ánh đen. “Không sai, đó là Tu.”

Cuối cùng cũng tới điểm chính rồi hả? Đỗ Trạch chìm vào một trạng thái phản kích khó nhận ra, vừa kích động, lại vừa bất an khi sắp biết được chân tướng.

“Hắn rất đặc biệt, là kẻ lai tám chủng tộc duy nhất của đại lục hỗn độn. Ta rất ngạc nhiên, cho nên ta cũng luôn chú ý hắn, nhìn hắn dần trưởng thành, nhìn hắn thức tỉnh huyết mạch... Nhìn hắn lên Thiên Thành.”

Thiên Thành? Là tình tiết Tu đưa Ma tộc tấn công Thiên Thành đó ư? Tim Đỗ Trạch đập nhanh hơn, không rõ có phải trùng hợp hay không, đây đúng là chương cập nhật mới nhất của Hồn huyết mà cậu xem trước khi xuyên không.

“Cho dù bị vũ khí của quy tắc tấn công, hắn vẫn còn sống, lại càng trở nên mạnh hơn.” Giọng nói bình tĩnh của Thần Sáng Thế hơi biến hóa. “Nhờ Quyết định, ta mới có thể nhìn thấy quy tắc mạnh mẽ mà nó đặt trên người kẻ kia, do đó mới phát hiện tương lai đáng sợ mà nó chuẩn bị — nó muốn để Tu thành thần tối cao.”

“Cậu biết điều này có nghĩa là gì không —” Giọng của Thần Sáng Thế bỗng nâng lên cao một cách mạnh mẽ, trong thanh âm bộc lộ một sự phẫn nộ và bi thống. “Có nghĩa là ta phải chết!”

Lời nói của Thần Sáng Thế nổ tung trong đầu Đỗ Trạch, khiến suy nghĩ của cậu vỡ thành từng mảnh. Thần Sáng Thế nở nụ cười nhìn Đỗ Trạch đang sững sờ, trên mặt tràn ngập nỗi bi thương bất lực.

“Thần tối cao, vị thần đứng trên đỉnh, nếu ‘Thần Sáng Thế’ vẫn tồn tại, người sau có cao thế nào đi nữa cũng không thể so sánh với vị thần sơ khai ‘sáng tạo thế giới’. Mà trên đời này ngoại trừ Thần Sáng Thế, còn có thần cách của ai có thể xứng với địa vị thần tối cao này?”

Đỗ Trạch vô thức nuốt một ngụm nước bọt, cậu nhìn Thần Sáng Thế như vậy, không thể thốt nổi lời nào.

“Thần Quang Minh chỉ sợ bị cướp đi vị trí thôi, còn thứ ta sợ hãi chính là bị cướp đi tánh mạng.” Biểu tình của Thần Sáng Thế lại bình tĩnh trở lại, sự tĩnh lặng này nếu nói là không phần nộ, thì không bằng nói là phần nộ tới cùng cực đến mức không còn cảm xúc gì cả. “Đối với nó, ta là nguyên liệu tốt nhất để hấn thành công.”

.

Thần Sáng Thế gần từng chữ với Đỗ Trạch: “Cậu nghĩ ta sẽ ngồi chờ chết sao?”

.

Không. Trong lòng Đỗ Trạch dâng đến chua chát, cuối cùng cậu cũng biết tại sao Thần Sáng Thế muốn giết chết Tu, nhưng cậu lại không tìm được lý do nào để lên án đối phương.

.

“Ta không muốn chết, cho nên ta phải làm gì đó. Khi này ta cũng đã nói, một khi quy tắc đã được thiết lập thì không thể vi phạm, vậy thì trước khi nó đặt ra quy tắc cho hấn, ta phải hủy diệt sự tồn tại của hấn trên thế giới. Bởi vậy ta dùng bánh xe thời gian, nhưng cũng lắm chỉ có thể trở lại lúc hấn bị đuổi giết.” Thần Sáng Thế thở dài nói: “Quy luật thời gian là một trong những gốc rễ của thế giới, quy tắc không cho phép người nào động đến nó, một khi phát hiện, trực tiếp gạt bỏ. Kể cả ta, cũng chỉ có thể dùng bánh xe thời gian nghịch chuyển một lần đó.”

.

Cho dù biết manh chủ luôn sống tốt, Đỗ Trạch vẫn nhìn không được lau mồ hôi, Thần Sáng Thế xem nữa đã xử lý Tu ngay trước khi Tu sinh ra.

.

“Cho dù biết không có khả năng, ta vẫn thử nhiều cách, nhưng không cách nào giết chết hấn dưới sự bảo vệ của quy tắc. Nếu cứ như vậy, ta chỉ có thể trừng mắt nhìn hấn trưởng thành rồi cướp lấy thân cách của ta.” Thần Sáng Thế nói: “Sau đó ta bắt đầu tự hỏi, nếu người trên thế giới này không được, vậy — ”

.

Thần Sáng Thế nhìn thẳng vào Đỗ Trạch, Đỗ Trạch đã quá quen với ánh mắt này, bởi vì lúc trước Thần Quang Minh cũng nhìn cậu với một ánh mắt rực lửa như vậy. Rõ ràng ánh mắt của đối phương nóng rực là thế, nhưng giờ phút này Đỗ Trạch chỉ cảm thấy lạnh như băng, cậu nghe lời nói của Thần Sáng Thế, cơn lạnh leo trèo lên từ lòng bàn chân, như thể cả não cũng đông cứng.

.

“— cũng chỉ có thể nhờ người ngoài thế giới này giết chết hấn.”

.

Giờ khắc đó, tim Đỗ Trạch cũng ngừng đập, vì trái tim co rút mà sắc mặt cậu trở nên tái nhợt. Cậu không muốn nghe Thần Sáng Thế nói tiếp, nhưng từng câu chữ của đối phương cứ đâm từng nhát vào tai cậu, đau nhức.

.

“Giờ cậu đã biết tại sao cậu lại đến thế giới này rồi chứ?”

.

“...”

.

— Biết .

.

Giờ phút này, cậu chưa bao giờ rõ ràng hơn, lý do cậu xuyên đến Hỗn huyết .

Eric muốn cậu giết Tu, Thần Quang Minh muốn cậu chết Tu, những lời giống vậy cậu đã nghe rất nhiều lần, nhưng không lần nào chân thật được bằng những gì Thần Sáng Thế nói với cậu.

Đỗ Trạch nhắm mắt, cảm thấy khó thở như thể không tiếp nhận nổi điều đó.

Hệt như những gì Thần Quang Minh đã nói, ý nghĩa cho sự xuất hiện của cậu trong thế giới này chỉ có một, đó chính là giết chết Tu.

Sự yên lặng của Đỗ Trạch khiến Thần Sáng Thế cảm thấy vui mừng, người này cuối cùng cũng đã ý thức được vị trí của bản thân, cho tới tận giờ họ không hề là kẻ thù của nhau, mà là những người cùng chiến tuyến.

“Các cậu là sự tồn tại cao hơn cả thế giới này, tất nhiên không cần tuân thủ quy tắc của thế giới này. Bởi vậy mấu chốt là làm sao mời được các cậu, chuyện này cũng không phải vấn đề quá lớn đối với ta — ít nhất nó đơn giản hơn nhiều so với việc giết chết tên kia. Từ lúc phát hiện ‘Nó’, ta đã từng thử đi lên trên kia, nhưng có vẻ vì ta không đủ ‘Tư cách thông hành’ nào đó, nên không thể lên được nơi của các cậu trên kia. Vì thế ta đổi góc độ tự hỏi, nếu không thể lên mặt trên, vậy chắc có thể mời được sinh mệnh ở bên trên tới đây. Từ khi đó, ta bắt đầu nghiên cứu cách kêu gọi sinh mệnh bên trên. Việc nghiên cứu này tiêu tốn ta hơn một triệu năm, cũng tạm hoàn thành một cái trận pháp kêu gọi, không ngờ lại phát huy tác dụng trong trường hợp này.”

Đỗ Trạch giống như đã chết lặng, không nói nổi nên lời, cũng không còn sức lực, chỉ có thể nghe Thần Sáng Thế lần lượt miêu tả lại quá trình kêu gọi.

“Kế tiếp là lựa chọn đối tượng để kêu gọi. ‘Nó’ muốn để Tu thành thần tối cao, tất nhiên không thể kêu gọi ‘Nó’ — huống hồ ‘Nó’ là người làm chủ thế giới này, tỷ lệ thất bại khi kêu gọi cũng là lớn nhất; cho dù kêu gọi được, có thể khiến ‘Nó’ nghe lời ta hay không cũng là một vấn đề. Vì thế ta quyết định kêu gọi những sinh vật mặt trên khác, khi tên kia trốn vào vùng đất thất lạc ta đã hoàn thành trận pháp kêu gọi.”

Vùng đất thất lạc... Cái tên quen thuộc khiến tinh thần Đỗ Trạch thoáng hồi phục, cậu nhớ lại lúc trước có một thanh niên cầm sách đen đứng giữa một bình nguyên mênh mông trống trải ngơ ngẩn nhìn hai mặt trăng trên đầu. Rõ ràng là một hình ảnh khá buồn cười, hiện giờ khi nhớ về lại ảm áp đến mức khiến người ta muốn mỉm cười.

Thật ra nguyên nhân xuyên qua cũng không quan trọng, ít nhất cậu đã tới thế giới này, sau đó gặp gỡ người mà cậu thích nhất.

Đỗ Trạch không còn rối rắm về ý nghĩa cậu xuyên không nữa, chỉ chăm chú lắng nghe Thần Sáng Thế nói chuyện.

“Quá trình kêu gọi diễn ra rất thuận lợi, kết quả lại xuất hiện một ít chuyện ngoài ý muốn: chuyện kêu gọi sinh mệnh mặt trên đã vượt qua điểm mấu chốt của quy tắc, thời điểm chấm dứt kêu gọi, ngay cả mặt của

đối tượng được kêu gọi — cũng chính là người, ta chưa hề gặp được, đã bị quy tắc cưỡng ép giam cầm ở trong này, còn không thể trực tiếp can thiệp vào đại lục hỗn độn.” Thần Sáng Thế nhìn nhìn Đỗ Trạch, ánh mắt vô cùng phức tạp. “Khi đó thật ra ta cũng không lo lắng, bởi vì trước khi kêu gọi, để đạt được mục tiêu của mình, ta đã tăng thêm một điều kiện kêu gọi trong trận pháp: sinh mệnh mặt trên được kêu gọi phải có cùng suy nghĩ với ta — đó là hy vọng Tu tử vong.”

Thịch. Trái tim Đỗ Trạch đập mạnh một phát, cậu nhớ lại một việc, còn rút ra một kết luận vô cùng buồn cười: tuy không biết quy tắc kêu gọi của Thần Sáng Thế cụ thể là gì, nhưng theo như những gì Thần Sáng Thế đã nói, cậu sở dĩ sẽ bị lựa chọn, là bởi vì cậu đã từng rải bình luận chữ bới trong Hỗn huyết để tác giả hồi tâm chuyển ý.

... Thứ rác rưởi như vậy thì chết quách đi, chả có tí sức mạnh gì hết, còn không bằng thánh mẫu trước kia.

Cho dù vô số lần hối hận cái hành vi ngụy anti-fan của mình, nhưng lúc này, Đỗ Trạch cũng cảm thấy may mắn từ tận đáy lòng.

May mà là cậu, may là Thần Sáng Thế kêu gọi người để giết chết Tu là cậu.

“Tất cả đều rất thuận lợi, các cậu đã gặp nhau ở thần điện của ta.” Thần Sáng Thế không cam lòng nhìn Đỗ Trạch: “Nhưng ta thật không ngờ người lại không giết hấn!”

Khi đó Thần Sáng Thế liên ý thức được đã có sai lầm nào đó, Người bị quy tắc giam cầm, chỉ có thể giao tiếp với đại lục hỗn độn nhờ thần khí của mình. Bởi vậy Thần Sáng Thế để Thần Quang Minh thay mình đi đón Đỗ Trạch, còn đặc biệt nhắc cho Thần Quang Minh: chỉ cần có thể khiến Đỗ Trạch giết chết Tu, Đỗ Trạch đưa ra yêu cầu gì cũng đều phải thỏa mãn — điều kiện hấp dẫn như vậy, chỉ cần là một người bình thường đều sẽ đáp ứng, nhưng Thần Sáng Thế lại không ngờ họ sẽ năm lần bảy lượt để vượt mặt Đỗ Trạch, mãi tới khi Thần Quang Minh cuối cùng cũng gặp mặt được Đỗ Trạch, Đỗ Trạch lại không hề do dự mà từ chối họ. Thần Sáng Thế muốn trực tiếp nói chuyện với Đỗ Trạch, nhưng quy tắc lại hạn chế Người đến cực hạn, chỉ cần vừa nói nhiều một chút sẽ trực tiếp phá hủy thần khí của Người. Người đã không còn năng lực kêu gọi thêm một sinh mệnh mặt trên nữa, cho dù Đỗ Trạch có vẻ hơi khác một chút so với tưởng tượng của Người, nhưng Người cũng chỉ có thể đặt hết tất cả hy vọng lên người Đỗ Trạch.

“Tại sao cậu lại không giết hấn?” Thần Sáng Thế thoát trông có vẻ rất bình tĩnh, nhưng nhìn kỹ liền sẽ nhận ra, ẩn dưới sự bình tĩnh này là một niềm phẫn uất sâu đậm ra sao. “Trận pháp kêu gọi của ta không hề sai — ở mặt trên không phải cậu đã rất muốn hấn chết đi sao? Tại sao lại không giết hấn, mà lại cứu hấn?!”

Đối mặt câu hỏi của Thần Sáng Thế, Đỗ Trạch ấn tai nghe của mình, nói rất khê: “Bởi vì... tiểu sinh là một ngụy anti-fan.”

Bôi đen tác giả, hại nhân vật chính, hồ độc giả, nhân tiện làm phiền nhân vật phản diện là ngài.

“Anti... fan?” Thần Sáng Thế thì thào từ kia, trong giọng nói tràn ngập một sự hoang mang cực độ.

.
Thần Sáng Thế không thể nào ngờ được, người mà Người kêu gọi đến thế giới này, chẳng những không ghét Tu, hơn nữa còn là một fan cuồng có rào cản xã giao. Nếu là một người bất kỳ nào đó vào thế giới này, họ có lẽ sẽ bị hấp dẫn bởi điều kiện của Thần Sáng Thế, khi bị Tu hành hạ có lẽ sẽ trả thù Tu, nhìn thấy cái lợi khi Tu làm nhân vật chính có lẽ sẽ muốn thay Tu trở thành nhân vật chính. Nhưng mà Đỗ Trạch là một độc giả gốc đến bất trị, rào cản xã giao của cậu khiến cậu không thể nhanh chóng hòa mình vào thế giới này, sự ngốc nghếch của cậu khiến cậu quyết tâm giữ vững thân phận độc giả của mình, khi tất cả điều đó đều bị Tu phá vỡ, cậu đã khắc ghi mạnh mẽ vào lòng .

.
“Có một độc giả là nguy anti-fan, cậu ta rất thích một quyển tiểu thuyết, để thu hút sự chú ý của tác giả, cậu ta đã để lại bình luận rằng ‘Hy vọng nhân vật chính chết đi.’” Giọng nói bình thản chậm rãi của Đỗ Trạch quanh quẩn trong không gian thuần sắc trắng, như thể đang kể một câu chuyện không thể bình thường hơn. “Nhân vật phản diện trong tiểu thuyết đã nhận ra bình luận đó, để giết chết nhân vật chính, nhân vật phản diện đã kéo vị độc giả kia vào trong tiểu thuyết.”

.
Mắt Thần Sáng Thế càng lúc càng tròn to, Người trừng thẳng mắt nhìn đôi môi đang liên tục khép mở của thanh niên tóc đen đối diện, giọng nói như truyền đến từ mấy thế kỷ.

.
“Tôi là một độc giả.”

.
Không ai ngăn cản Đỗ Trạch nói ra sự thật cuối cùng, bởi vì hai người ở đây đều hoặc ít hoặc nhiều đã lý giải được “Chân tướng của thế giới”.

.
“Thế giới này, là một quyển tiểu thuyết.”

.
— “Thế giới” là tiểu thuyết, “Nó” là tác giả, “Quy tắc” là nội dung truyện, Tu là “nhân vật chính”, Thần Sáng Thế là “nhân vật phản diện”.

.
Đỗ Trạch thân là độc giả đứng trước mặt Thần Sáng Thế, cứ bình thường như vậy nói ra chân tướng của thế giới.

.
Trong nháy mắt đó, toàn bộ không gian — không, phải nói là cả thế giới đều run rẩy, lời nói của Đỗ Trạch như đã đánh trúng vào căn nguyên, chút rung động kia thậm chí có thể khiến người ta cảm nhận được sự sợ hãi và bất an của thế giới khi bị phá vỡ vỏ ngoài lộ thấu ruột gan. Thần Sáng Thế cứng người lại, nghe thấy lời nói của Đỗ Trạch, từ đầu tiên xuất hiện trong đầu Người là vỡ vụn, nhưng sự rung động của thế giới lại cho Thần Sáng Thế biết Người mới là kẻ vỡ vụn nhất!

.
“Thế giới này... là... một quyển tiểu thuyết...?”

.
Khó có thể hình dung biểu tình lúc này của Thần Sáng Thế, đó là một nụ cười trộn lẫn giữa hy vọng và tuyệt vọng, may mắn và bất hạnh đan xen, như thể rõ ràng mình đã phát hiện chân tướng to lớn nhất, lại cảm thấy có lẽ không biết chân tướng mới là hạnh phúc.

“Ta là... nhân vật trong tiểu thuyết...? Lại còn là... nhân vật phản diện?” Nụ cười của Thần Sáng Thế vặn vẹo đến mức dữ tợn. “Kẻ kia là nhân vật chính, cũng bởi thế... nên ta phải trở thành bàn đạp của hắn?”

.

“— Ta không cam lòng!!!”

.

Thần Sáng Thế nắm chặt tay Đỗ Trạch, hai mắt bùng cháy một ánh lửa cổ chấp lãnh liệt.

.

“Cậu giết chết hắn đi! Chỉ cần một ngày sau, tất cả những thương tổn của cậu trên thế giới này đều sẽ bị loại bỏ — ”

.

Thần Sáng Thế mới nói đến một nửa bỗng dừng im bất, toàn thân Đỗ Trạch đang lóe lên từng điểm sáng, từng chút một mang thanh niên tóc đen đi. Nhìn thấy tất cả, tiếng cười của Thần Sáng Thế như héo đi.

.

“Ha — không cần chờ đến 0 giờ, người kia đã có thể khiến cậu hồi sinh.” Cho dù thân thể Đỗ Trạch dần biến mất theo từng đốm sáng, tay Thần Sáng Thế vẫn giữ chặt Đỗ Trạch như cây kim sắt lạnh lẽo. “Cậu muốn giàu sang cũng được, trở thành chúa tể cũng được.” Thần Sáng Thế không khùng tuôn ra từng chữ: “Bất kể là yêu cầu hay nguyện vọng gì, ta đều sẽ thỏa mãn, chỉ cần cậu giết chết hắn!”

.

Đỗ Trạch mở miệng: “Không...”

.

“Không được từ chối ta!!!” Thần Sáng Thế rống lên cắt ngang lời Đỗ Trạch. “Cậu rõ ràng là người ta gọi về để giết chết Tu, trên thế giới này, cậu không thể từ chối ta!”

.

“... Tôi chỉ có một nguyện vọng.”

.

Không để Thần Sáng Thế vui mừng lâu, Đỗ Trạch đã mở mắt, giọng nói nhẹ nhàng, lời nói tàn khốc.

.

“Tôi muốn luôn được ở bên cạnh hắn.”

.

“Ha... Ha ha...” Tiếng cười vỡ vụn vang lên từ cổ họng Thần Sáng Thế, nụ cười trên mặt Thần Sáng Thế lẫn lộn một loại ác ý khó có thể hình dung, ánh mắt nhìn Đỗ Trạch như muốn kéo đối phương cùng rơi xuống địa ngục không đáy. “Không thể nào, cậu đã quên cậu được ta kêu gọi tới sao?”

.

Thần Sáng Thế mỉm cười, gần từng tiếng phán định lời tử hình dành cho Đỗ Trạch.

.

“Chỉ cần ta chết, ngươi sẽ biến mất khỏi thế giới này.”

.

Cái... gì... ?

.

Đồng tử của Đỗ Trạch co lại, cậu bị chấn động bởi lời của Thần Sáng Thế, những bất an cố gắng phớt lờ cho tới giờ như dê vỡ cuốn phăng cậu đi.

.

Cậu sẽ... biến mất?

.

Thấy sắc mặt tái nhợt của Đỗ Trạch, Thần Sáng Thế cắt lời, như một thứ độc được ngọt lịm. “Cậu không muốn biến mất đúng không, vậy nhanh...”

.

“Tôi thích Tu —— ”

.

Đỗ Trạch nói rất khẽ, cũng khá yếu ớt, nhưng lại khiến Thần Sáng Thế im bật ngay lập tức. Đỗ Trạch không thêm để ý đến ánh mắt của Thần Sáng Thế, tiếp tục thổ lộ không dấu giếm: “— cũng thích Hồn huyết.”

.

“Đây là tiểu thuyết mà Tu là nhân vật chính, dù tôi có biến mất, tiểu thuyết này vẫn sẽ tiếp tục; nhưng nếu Tu biến mất, tiểu thuyết mà tôi thích nhất sẽ chấm dứt.”

.

Thần Sáng Thế đứng sững như một gốc cây, trừng mắt nhìn Đỗ Trạch, hoàn toàn không thể hiểu được sự dịu dàng và mềm mại trên nét mặt người kia.

.

“Tôi sẽ không giết Tu.”

.

Đỗ Trạch nhìn Thần Sáng Thế, lời nói nghiêm túc như thể đang hứa bằng toàn bộ sinh mệnh.

.

“Bất kể là quá khứ, hiện tại, hay là tương lai.”

.

Đến đây, Thần Sáng Thế đã hiểu dù Người có nói gì nữa cũng đều vô dụng.

.

Đốm sáng lan tỏa hòa tan trong không gian màu trắng, Thần Sáng Thế buông tay xuống, Người đã không nắm được Đỗ Trạch nữa — giống như Người từ trước đến giờ, Người cũng chưa từng thực sự nắm bắt được thanh niên tóc đen đó.

.

“... Tại sao cậu lại thích hần?”

.

Cuối cùng của cuối cùng, Thần Sáng Thế vẫn không cam lòng hỏi: “Đối với các cậu mà nói, chúng ta cũng chỉ là ‘chữ’ thôi mà.”

.

“Cậu lại yêu một nhân vật giả dối trong tiểu thuyết sao?”

.

Ngay trước khi biến mất, Đỗ Trạch thoáng quay đầu lại, một lọn tóc mỏng nhẹ che đi đôi mắt của cậu, chỉ lộ ra đôi môi nhạt khế nhếch của thanh niên tóc đen.

.

“Độc giả thích nhân vật chính, còn cần lý do ư?”

.

Tác giả có điều muốn nói: Đây là một quyển tiểu thuyết bình thường mà độc giả là độc giả, nhân vật chính là nhân vật chính, tác giả là tác giả, nhân vật phản diện là nhân vật phản diện.

Hy vọng dù là cuốn tiểu thuyết nào, tất cả mọi người đều có thể thích nhân vật chính, nhân tiện có thể hơi thích tác giả một chút, bởi vì tên đó bình thường đều ở trong trạng thái yêu đơn phương

~Tác giả thích mọi người, còn cần lý do hả? XD

.

91. Chương 91

Độc giả: Tôi muốn thấy anh thành thần.

.

Đẹp.

.

Đây là từ ngữ duy nhất hiện lên trong đầu khi Đỗ Trạch mở mắt ra và trông thấy sinh linh đó.

.

Tướng chừng như tất cả ánh sáng đều vỡ tan trên cơ thể hắn, sợi tóc vàng nhạt mang theo cảm giác tinh khiết, rất dài và đổ xuống chấm đất, ngũ quan với tỉ lệ hoàn mỹ trông như một bức tượng thần tuyệt đẹp được nhà điêu khắc ưu tú nhất thế giới tạc nên bằng tất cả tâm huyết, không có bất kỳ biểu cảm gì nhưng lại lộ ra một tư thái cao ngạo. Điểm khiến người ta quan tâm nhất phải kể tới đôi mắt, dưới sự tô điểm của ánh sáng, trông mắt người nọ phôi ra sắc vàng sáng ngời không đồng nhất. Nếu nói một bên là ánh mặt trời vàng thuần lúc giữa trưa, thì bên kia sẽ là ánh bạch kim của thời khắc nhật thực.

.

Thấy Đỗ Trạch tỉnh, chủ nhân của cặp mắt dị sắc vươn tay chạm nhẹ vào mặt thanh niên tóc đen, rất cẩn thận, như nơm nớp lo sợ chỉ cần chạm vào một cái sẽ lập tức tan thành bọt biển. Sau lưng người đó, ba đôi cánh màu trắng to lớn giương rộng, những sợi lông vũ trắng tinh không chút tạp chất rung động trong gió, đẹp tới mức có thể khiến người ta liên tưởng đến chốn thiên đường cực lạc.

.

Đây là... Tu?

.

Dù đã đoán được huyết mạch Thiên tộc của Tu sẽ thức tỉnh theo lời Thần Sáng Thế, nhưng khi chính thức đối mặt, Đỗ Trạch vẫn bị chấn động rất lớn — thật sự quá chói mắt, khiến người ta chỉ nhìn thôi cũng đã tự biết xấu hổ, như thể ngay cả việc nhìn chăm chú cũng là một sự khinh nhờn đối với Thiên tộc đó.

.

Đỗ Trạch muốn mở miệng gọi Tu, nhưng cổ họng như bị bông vải chặn lại không thể phát ra tiếng — không, phải nói là cậu hoàn toàn không kiểm soát được miệng mình để thực hiện hành động này. Cả cơ thể như bị phá hỏng không sao nhúc nhích được. Tuy không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng đó đại khái là di chứng

của thuật phục sinh, chết đi sống lại đã quá nghịch lý rồi, nếu còn thêm hiệu quả hồi phục trọn vẹn thì vốn không còn gọi là pháp thuật, mà phải gọi là BUG.

.

Nhận thấy điều khác thường từ phía Đỗ Trạch, đầu ngón tay Tu ngừng một lát. Hắn nhìn Đỗ Trạch chăm chú, tỉ mỉ, từ đầu tới chân, dường như ngay cả hạt bụi trên móng tay thanh niên tóc đen cũng muốn xem xét tường tận. Biểu cảm người đó rất bình thường, ánh mắt rất bình thường, giọng nói rất bình thường, nhưng những cái “bình thường” đó điệp vào nhau, tự dừng lại khiến cho Đỗ Trạch cảm thấy sợ hãi đến thấu xương.

.

“Đỗ Trạch.” Ngón tay Tu lại chuyển động, đại biểu cho việc chữa trị bằng ánh sáng. “Em sẽ không sao cả.”

.

Đỗ Trạch dần mở to hai mắt, bởi vì ánh nhìn đầu tiên đã bị hình thái mới của Tu thu hút hết sự chú ý, Đỗ Trạch bây giờ mới phát hiện vẻ ngoài của Tu không hề “ngăn nắp” như trạng thái.

.

Phía trên sắc vàng, bị nhiễm một lớp màu đỏ tươi.

.

Nơi được ánh sáng bao phủ dần dần lấy lại tri giác, Đỗ Trạch nhận thấy làn da được Tu chạm vào truyền tới một xúc cảm sền sệt, đó là máu tươi đang ngưng tụ — máu cũ đọng lại, máu mới chảy xuống càng tăng thêm sự ẩm ướt. Màu đỏ tươi đó không chỉ là máu, mà còn là vết thương, cho dù phần lớn được lớp quần áo nhỏ che đậy, nhưng vẫn có thể thấy được những đường nét dữ tợn kia.

.

Dù được quy tắc che chở, nhưng nó không có nghĩa là Tu có thể bình yên vô sự dưới công kích của Quyết định — quy tắc chỉ bảo đảm cho nhân vật chính không chết, chứ không hề bảo đảm rằng Tu sẽ không bị thương. Đỗ Trạch hoàn toàn không dám tưởng tượng tình huống mà Tu thức tỉnh huyết mạch Thiên tộc ra sao, đầu óc chỉ cần thoáng nghĩ về cảnh tượng đó, thì ngay cả thở cũng thấy đau đớn.

.

“Em sẽ khỏe lại.”

.

Đôi môi mỏng của Tu mím chặt, giọng nói chậm rãi mà tươi đẹp, như đang ngâm khúc thánh ca, âm cuối nhẹ dần mở ra một sự sợ hãi và phần nộ đến cuồng loạn.

.

“Ta sẽ làm em khỏe lên.”

.

Không cần xen vào chuyện của tôi — Đỗ Trạch muốn hét to, cho dù có việc gì thì cậu vẫn còn 0 giờ hoàn tác! Chỉ cần đến lúc đó cậu sẽ hoàn toàn hồi phục!

.

Nhưng, bây giờ cả một ngón tay cậu cũng không kiểm soát được. Đỗ Trạch chỉ có thể trừng mắt nhìn Tu như hoàn toàn không hề phát hiện ra vết thương trên người mình, vừa đổ máu vừa chữa trị cho cậu, đỏ và vàng đan xen, biến sự xinh đẹp đó thành một vẻ đẹp thê lương.

.

— Em không sao cả.

.

Cho dù tôi có sao, anh cũng sẽ không sao.

.

Đầu ngón tay Tu lướt qua đuôi tóc Đỗ Trạch, vuốt ve phần da vô cùng mịn màng sau cổ thanh niên tóc đen, màu sắc không đồng nhất trong đôi mắt đồng thời chớp lên về u ám.

.

Hãy xem nếu những thứ quý giá trong cuộc sống bị phá hủy, cho dù chữa trị không còn một dấu vết nào, thì “bị phá hủy” đã trở thành một sự thật mặc định.

.

“Không có lần sau.” Tu thì thầm: “Ta bảo đảm.”

.

Đỗ Trạch lập tức hiểu được ý của Tu, từ nay về sau, Tu sẽ không để cậu phải chịu bất cứ thương tổn nào nữa. Người đó có thể giữ được lời hứa này, không chỉ vì hắn đã thức tỉnh tất cả huyết mạch và có được năng lực hùng mạnh, mà càng vì hắn có thể chiếm được quyền lợi cao nhất của thế giới này chỉ trong tích tắc.

.

Thần Tháp đã lập ra, kẻ lên đỉnh phong thần, kẻ đầu tiên lên được đỉnh tháp sẽ là — thần tối cao.

.

Dù cho đã dùng hết mọi sức lực để duy trì nhịp thở, Đỗ Trạch vẫn thấy choáng vì thiếu dưỡng khí. Sau khi biết được mọi chân tướng, Đỗ Trạch hết sức kiêng kỵ với việc Tu trở thành thần tối cao, cậu phải ngăn cản bất cứ kẻ nào muốn thành thần tối cao, bởi vì nó có nghĩa là Thần Sáng Thế phải chết.

.

Thần Sáng Thế nói, chỉ cần ta chết, cậu sẽ biến mất khỏi thế giới này.

.

Có lẽ vì được Tu trị liệu, vừa có lẽ vì tình cảm quá mãnh liệt, Đỗ Trạch bất ngờ có thể vươn tay chộp lấy cổ tay Tu. Cậu nửa chống đỡ cơ thể, dù âm thanh như đang cố gắng tìm cách trôi ra từ sâu trong cổ họng từng chữ từng chữ một, nhưng cậu đã có thể nói chuyện.

.

“Tu — ”

.

Đỗ Trạch mới vừa gọi tên Tu, bỗng một cột sáng vàng chiếu thẳng xuống đỉnh đầu họ theo phương vuông góc với mặt đất. Đỗ Trạch chợt hoa mắt, khung cảnh trước mắt đột ngột quay về đại sảnh tròn của Thần Tháp. Cột sáng vừa rồi không còn nghi ngờ gì nữa chính là “lối ra” luôn xuất hiện sau mỗi lần qua ải, nhưng chưa lần nào vừa khéo chiếu trúng vị trí của nhân vật chính như lần này, “thần thiết” truyền tống họ trực tiếp về đại sảnh tròn.

.

— Đến quy tắc cũng nóng nẩy.

.

Trong đầu Đỗ Trạch chợt nảy lên một suy nghĩ như vậy, cậu còn chưa kịp xem xét đại sảnh trống trải cùng các pho tượng, thì chợt hào quang quanh cánh cửa ánh sáng – lối vào mỗi tầng Thần Tháp biến mất, một bóng dáng hiện ra.

.

Đỗ Trạch nhắm rồi lại mở mắt, dù cậu muốn trốn tránh hiện thực thể nào đi chăng nữa, thì khắc trong vòng mạc vẫn là hình bóng cái người mà hiện giờ cậu không muốn thấy nhất.

.

Thần Sáng Thế tóc đen, mắt đen, mang kính và máy trợ thính, không khác cậu chút nào.

.

Tu nhìn chăm chăm không chớp mắt vào Thần Sáng Thế trước mặt, đập vào cặp mắt dị sắc là một Thiên tộc sáu cánh tóc vàng mắt vàng, mang đến cho hắn một cảm giác thân thuộc lạ kỳ. Ngay khi ánh mắt hai người chạm nhau, cả không gian như rung chuyển.

.

Ầm —

.

Khi Tu hoàn hồn, khung cảnh bốn phía đã thay đổi — bầu trời đảo ngược, mặt đất làm bằng tinh thể băng, nếu thêm một cột sáng khổng lồ vươn thẳng trong mây, quả thật giống hệt vùng đất thất lạc. Từng mảng mây lớn cuộn xoắn trôi đến từ bầu trời ở phương xa, rồi rít gào bỏ đi, bóng râm đáp xuống người Tu hết tới rồi sáng, hết sáng lại tối. Tu ngồi trên mặt đất băng, phản ứng đầu tiên là cúi đầu nhìn Đỗ Trạch, nhưng bên cạnh hắn đâu còn bóng dáng thanh niên tóc đen.

.

Cái này giống như cọng rơm cuối cùng đè gãy lưng lạc đà*, thần kinh vốn đã căng chặt đến cực độ của Tu chợt gãy “rắc” từng chút một.

.

(* Cọng rơm cuối cùng đè gãy lưng lạc đà: Vốn là câu ngạn ngữ tiếng Anh, nguyên văn là “The last straw that breaks the camelback.” Một cọng rơm vốn không hề nặng, nhưng nếu cứ tiếp tục chồng chất rơm lên lưng lạc đà, cuối cùng sẽ có một sợi đè gãy lưng lạc đà. Từ đó có thể thấy, nếu tích lũy dần dần, rơm cũng có thể nặng như núi.)

.

Huyết khế thú đỏ rực hiện ra theo lời kêu gọi, nó nhận lệnh đi tìm Đỗ Trạch, nhưng chẳng hiểu sao cứ quanh quẩn một chỗ, chủ nhân của những ký hiệu đó đã nằm ngoài tầm kiểm soát. Thấy thế, Tu nhìn về phía Thiên tộc sáu cánh cũng được truyền tống tới nơi này, u ám hỏi: “Đỗ Trạch đâu?”

.

Câu trả lời của đối phương là một chùm sáng, lướt qua mặt Tu vẽ nên một lỗ hổng thật sâu. Thần Sáng Thế lạnh lùng nhìn Tu, không hề che dấu sát ý của Người đối với Tu. Sau khi biết được chân tướng của thể giới, tâm tính Thần Sáng Thế đã nảy sinh một sự thay đổi kỳ lạ, Người phớt lờ việc thể giới này là một quyển tiểu thuyết, nhưng Người lại để ý việc vì sao Người là “nhân vật phản diện” còn kẻ này thì là “nhân vật chính”? Có chênh lệch sẽ sinh ra đối lập, có đối lập sẽ sinh ra mất cân bằng. Nếu như trước đây là vì muốn sống, thì giờ Thần Sáng Thế lại muốn giết Tu, thêm một phần đồ kỵ và cấm hờn vụn vụn.

.

Cho dù bị quy tắc sắp đặt kết cục, Người cũng sẽ không hành động theo mong muốn của nó. Thần Sáng Thế liếc pho tượng của tám chủng tộc xung quanh, quy tắc đã viết thế, vậy thì Người càng muốn giết chết người nọ ngay dưới quy tắc!

.

Thịch —

.

Một nhịp đập vô hình khuếch tán, như tiếng trống ngực vang dội trong không khí. Tu nghiêng đầu nhìn, dưới cái nhìn chăm chú của hắn, pho tượng Thiên tộc bắt đầu sụp đổ, những mảnh vụn rơi xuống hóa thành hàng hà sa số đốm sáng. Những đốm sáng vàng nhạt đó lơ lửng tự do giữa Tu và Thần Sáng Thế, hơi nháy lên như có chút bàng hoàng. Tu còn chưa rõ nó có nghĩa gì, chợt thấy Thần Sáng Thế giơ tay lên, những đốm sáng đó như tìm được đồng loại, nhanh chóng tụ tập bên người Thần Sáng Thế, sau đó hóa thành những Thiên tộc “tiêu chuẩn” giống nhau như đúc.

Cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có đâm sâu vào da thịt như những cây châm nhỏ li ti, Tu chẳng nói năng gì mà nhìn phía quân đoàn Thiên tộc do Thần Sáng Thế chỉ huy, mỗi một Thiên tộc đều mang sức mạnh gần với chủ thần. Hắn đối đầu với đám thiên tộc đó, cũng như đang đối đầu với vô số Thần Quang Minh.

Đây thật sự là nỗi sợ khiến người ta tuyệt vọng.

Đám Thiên tộc vỗ cánh, từng tên nối nhau tấn công về phía Tu. Tu đứng dậy, đôi cánh trắng như tuyết giương rộng, vết thương trên người khép lại với một tốc độ mà mắt thường có thể thấy được. Dù đối mặt với kẻ địch đáng sợ là thế, Tu vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng xen lẫn điên cuồng, tầm mắt hơi hướng xuống từ trên cao tạo nên một thái độ hung hăng vĩnh vảo.

Ngay lúc Thiên tộc đầu tiên đến gần, Tu đã xử lý phần lớn vết thương trên người qua một lần, sau đó không chút do dự chuyển đổi hình thái. Ưu thế của Thiên tộc nằm ở chỗ chúc phúc và chữa trị, cách chiến đấu yếu đuối nhưng dai dẳng. Cặp mắt dị sắc rũ xuống, khi mở ra lại thì đã chuyển sang màu hổ phách trong sáng, Chu Nho giơ cánh tay bé nhỏ lên, cổ máy tám sao khổng lồ chân thật đứng dậy một cách thông thả. Tuy những người khác không thấy, nhưng hai cỗ máy Kabbalah và John không hề biến mất, chúng bị những thương tổn khác nhau vì lối tấn công của Quyết định: John hoàn toàn đánh mất khả năng hoạt động, Kabbalah bị phá hủy một vài linh kiện, nhưng điều đó không gây trở ngại gì với việc tiếp tục chiến đấu của nó.

Tu nhìn tay mình, việc đổi hình thái khi này vô vùng thuận lợi, không chút trục trặc, sự mệt mỏi vô độ trước đây không còn xuất hiện nữa. Tu nở nụ cười, má lúm đồng tiền nho nhỏ càng tỏ thêm vẻ xinh đẹp trên khuôn mặt trắng nõn, thoát nhìn cực kỳ đáng yêu, đồng thời cũng rất nguy hiểm.

Không còn di chứng...

“Rầm rầm ầm — ”

Cho dù Kabbalah là thứ không ai địch lại, nhưng khi gặp phải sự tấn công của hàng vạn “Thần Quang Minh” như thế thì nó cũng sẽ gặp nhiều nguy hiểm. Từng mảng lớn linh kiện bị vớt đi, bánh răng và bản thép rơi xuống. Sau khi Kabbalah tự hủy diệt cùng với đám Thiên tộc, cỗ máy canh giữ bên Chu Nho đã không còn bóng dáng.

Nhận thấy sự dao động từ không gian, một đôi cánh đằng sau Thần Sáng Thế khép mạnh lại, khó khăn tránh khỏi cú đánh bất ngờ. Long tộc tóc trắng mắt đỏ phá vỡ không gian, long thương trong tay quét qua cánh Thần Sáng Thế, bị dính một mảng máu tươi và lông trắng. Tuy đánh bất ngờ và đâm trúng Thần Sáng Thế, nhưng còn chưa kịp mở rộng kết quả chiến đấu thì đối phương đã chạy thoát.

.
Đôi tai hình vây cá của Tu khẽ xòe ra, nụ cười nở rộng: “Thật sự bỏ chạy.”
.

Ngay khoảnh khắc từ “bỏ” nổi sáng từ “chạy”, móng vuốt sắt bén của Thú tộc tóc đỏ đã vói lên bả vai Thần Sáng Thế. Mắt Người phản chiếu hình bóng của Tu, đối phương lắc lắc đôi tai sư tử, nụ cười khát máu chứa đầy vẻ hoang dã khi bắt được con mồi.
.

Quá nhanh, nói về phản ứng và tốc độ cận chiến, không một chủng tộc nào có thể sánh với Thú tộc. Nhưng cho dù bị bắt giữ, biểu cảm của Thần Sáng Thế vẫn không thay đổi nhiều, đám Thiên tộc bị Kabbalah dẫn đi khi nãy đã lục đục đuổi về. Hai tên Thiên tộc gần nhất giờ cao kiêu sáng, một kẻ bổ vào cánh tay Tu, một kẻ bổ vào đầu Tu. Đối với đường kiếm sắp rơi xuống, Tu không hề chớp mắt, hần như không nhìn thấy đường kiếm sắp chặt đứt cánh tay và đầu mình, móng vuốt cứ đâm thẳng vào ngực Thần Sáng Thế, bóp chặt trái tim đang nảy lên.
.

“Xoẹt.”
.

Đó là tiếng vang khi kiếm đâm vào máu thịt, chém đứt xương cốt, đồng thời cũng là tiếng khi trái tim và mạch máu bị tách khỏi nhau.
.

Máu tươi vung vẩy đầy đất, đầu lâu và cánh tay cũng đồng thời rơi xuống, nhanh chóng hóa thành tử khí bốc hơi sạch sẽ. Thần Sáng Thế cầm trái tim chỉ còn dính một dây mạch trở về, sắc mặt u ám nhìn phù thủy trước mặt. Tu cũng trả về một ánh mắt tối tăm, suy nghĩ của hai người vào giờ khắc này hoàn toàn thống nhất.
.

— Chỉ chút nữa thôi là có thể giết được hần.
.

Tiệc nuôi chỉ nảy sinh trong một cái chớp mắt, Thần Sáng Thế giương cánh bay lên cao, lúc này tất cả Thiên tộc đã quay về, bao vây Tu không chừa một đường sống. Thần Sáng Thế nhìn xuống Tu trong vòng vây, dù đối phương hiện giờ là phù thủy bất tử, nhưng Thần Sáng Thế biết một cách — chỉ cần liên tục phá hủy cơ thể phù thủy, Người có thể nhân lúc đó để tìm kiếm chiếc hộp sinh mệnh và phá tan nó.
.

Thiên tộc trong cùng giờ cao kiêu sáng, Thiên tộc đứng giữa ngậm lời chúc phúc, Thiên tộc ngoài rìa bày thế phòng ngừa Tu sử dụng ma pháp không gian thoát khỏi giam cầm. Đây vốn không phải là quyết đấu cá nhân, mà là lấy sức mạnh cá nhân để chống lại một chủng tộc. Thiên tộc bổ kiếm xuống đầu, tứ chi, cơ thể Tu, dù có bất tử, nhưng mùi vị mặc người ta xâm lược đúng là không thể chịu được.
.

Tu ngẩng khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt lên, lửa hồn sâu trong đồng tử bùng cháy mãnh liệt, đốm sáng nhảy nhót chớp mắt hóa thành tia lửa điện lan rộng ra.
.

“Xẹt — ”
.

Đường kiếm Thiên tộc sắp chém xuống bỗng bị một trường đao đỏ bạc cản lại, gã nhìn Ma tộc mắt tím trước mặt được hồ quang điện vây quanh, gương mặt vạm vỡ năm đông cứng cuối cùng cũng xuất hiện chút dao động.

“Đừng quá đáng.” Ma tộc đỏ cong môi lên.

Tia sét vàng hình cung khuếch tán mãnh liệt, nó rất nhỏ, thay vì nói là một tia sét không bằng đổi lại thành một tia hồ quang điện. Một rừng tia sét chỉ nhỏ như sợi tóc, lại khiến mỗi một Thiên tộc chạm phải nó hóa thành than cốc. Tia sét vàng khuếch tán ra mười mét thì chuyển sang màu tím, tuy thể tích đột ngột tăng vọt, nhưng sức mạnh lại nhỏ hơn rất nhiều. Thiên tộc xung quanh không chết thì bị thương, Tu đứng giữa khoảng đất trống đã được dọn sạch, sắc mặt trắng bệch, một hàng máu tươi chảy ra khỏi khóe miệng. Dù bây giờ có thể tự do đổi hình thái, nhưng mới vừa thức tỉnh tất cả huyết mạch xong mà liên tục đổi hình thái chiến đấu với cường độ cao, thân thể sẽ chịu gánh nặng cực lớn. Lần quyết đấu kế tiếp không thể đổi hình thái bừa bãi như trước nữa.

Trong một thoáng chiến trường bỗng hơi tĩnh lại, thấy Ma tộc, khuôn mặt tất cả Thiên tộc đều đổi sắc, ánh mắt hoang dại mang đầy hận thù. Trong tình huống hết sức chỉ mảnh treo chuông, một tiếng “ầm” quen thuộc vang vọng khắp chiến trường, Tu quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng động, cách đó không xa, pho tượng Ma tộc bỗng nổ tung tóe hết như pho tượng Thiên tộc, mảnh vụn rơi xuống hóa thành những đốm sáng tím. Khác với sự bàng hoàng của đốm sáng vàng, mục tiêu của những đốm sáng tím rất rõ ràng, chúng tụ tập quanh Tu, sau đó hóa thành vô số Ma tộc.

Không một lời nói dư thừa, Ma tộc và Thiên tộc đụng độ nhau, toàn bộ không gian chớp mắt chuyển thành chiến trường Thiên tộc và Ma tộc. Áp lực của Tu tức thì giảm bớt, dù vẫn có vài Thiên tộc tấn công hấn, nhưng chút công kích này đối với Tu chỉ như gãi ngứa. Hẳn có thể cảm nhận được mối liên hệ đặc biệt với đám Ma tộc. Tuy không thể trực tiếp ra lệnh cho đám Ma tộc đó, nhưng họ sẽ tác chiến cộng đồng, vì trong người họ chảy cùng một dòng máu.

Mỗi một khắc đều có Thiên tộc hoặc Ma tộc chết đi. Trong cuộc chiến Thiên Ma, Thiên tộc am hiểu chữa trị vốn không phải là đối thủ của Ma tộc thiên về phá hoại, huống chi cuộc chiến trước cũng đã tổn thất một nhóm người. Với một tốc độ mất thường có thể thấy được, Thiên tộc bị Ma tộc tiêu diệt như tằm ăn lên. Thần Sáng Thế vừa mới giải quyết xong một Ma tộc tấn công Người, thì bỗng thấy Tu đứng ngay trước mặt.

“Nói cho ta biết Đồ Trạch ở đâu.” Tu vấy cây đao Phần Dục nhiễm máu, âm thanh trầm thấp từ tính để lộ vẻ cười đùa chế giễu. “Ta sẽ cho ngươi được chết một cách thoải mái, nhỉ?”

Thần Sáng Thế lạnh lùng liếc Tu một cái, không hề mở miệng.

Tu nheo cặp mắt tím lại, Thiên tộc sáu cánh trước mắt hấn bỗng biến thành một Tinh Linh tóc trắng mắt xanh — chính là phiên bản Tinh Linh của hấn. Cùng lúc đó, tiếng pho tượng vỡ tan lại một lần nữa vang lên, vô số đốm sáng màu lục tràn ra từ tượng Tinh Linh, tụ tập dưới chân Thần Sáng Thế. Một đám Tinh Linh xinh đẹp cầm cung hiện ra từ vầng sáng lục, họ gia nhập trận chiến giữa Thiên tộc và Ma tộc, căng dây cung nhắm thẳng vào Ma tộc.

Bên dưới đánh rất náo nhiệt, bên trên cũng rơi vào cơn ác chiến. Tu chặt đứt mũi tên mà Thần Sáng Thế bắn tới, tia sét tấn công thì bị đối phương dùng ma pháp thực vật kéo đi. Tu vỗ cánh dơi muốn lao về phía Thần Sáng Thế thì bị trận tên của đối phương cầm chân, chỉ có thể rút ngắn khoảng cách theo từng bước nhỏ.

.

Trước khi Tu chạm đến Thần Sáng Thế, cuộc chiến bên dưới đã có kết quả, xác chết gần như bao trùm cả mặt đất tinh thể băng, Ma tộc dưới lối tấn công liên thủ của Thiên tộc và Tinh Linh thì bị diệt sạch không còn một ai. Tuy nhiên Thiên tộc và Tinh Linh tộc cũng phải trả một cái giá thảm thiết: số lượng Thiên tộc còn sống được tính bằng hàng đơn vị, sau khi Tinh Linh tộc gia nhập thì khá hơn một chút, ít nhất vẫn còn giữ được một nửa nhân số. Tinh Linh còn rải rác giờ cao trường cung, nhắm ngay Ma tộc duy nhất còn tồn tại giữa không trung.

.

Tu vùng Phấn Dục, sấm sét đánh rơi mưa tên rậm rạp, chỉ một lát ngừng lại, Thần Sáng Thế bắt lấy thời cơ tạo ra khoảng cách. Tu nhìn Thần Sáng Thế ở phía xa, lại liếc Tinh Linh tộc bên dưới, nụ cười nơi khóe môi dần dần biến mất.

.

“Vương bạn.”

.

Tiếng nói trầm thấp đến âm cuối thì chuyển sang khàn đục, phù thủy giờ cao lưỡi hái tử thần. Dưới lời kêu gọi của Tu, sinh linh đã ngã xuống lấy một hình thái hoàn toàn khác mà bò lên. Tiếng vỡ tan của pho tượng Vong Linh truyền rõ vào tai từng người, những đốm sáng xám tràn ra không trực tiếp hóa thành Vong Linh, mà bám vào thi thể nằm đầy đất, tăng tốc độ “hồi sinh” người chết.

.

Khi còn sống bất kể là Ma tộc, Thiên tộc hay Tinh Linh tộc, sau khi trở thành Vong Linh đều dứt bỏ mọi thù oán, cùng nhau tấn công Tinh Linh tộc hãy còn hoảng hốt. Không cần biết sức mạnh của Vong Linh tộc rốt cuộc như thế nào, nhưng số lượng bây giờ đã gấp hai Tinh Linh tộc, mà con số này vẫn còn tiếp tục gia tăng theo số Tinh Linh tộc chết đi — không chết thì thôi, sau khi chết lại còn tăng thêm sức chiến đấu cho đối phương, Vong Linh tộc thật sự là ác mộng của mọi sinh linh.

.

— Thật thế sao?

.

Một con quỷ đang hút máu Tinh Linh thì bỗng bị một bóng đen phủ lên, nó vừa ngẩng đầu, đã bị nắm tay kim loại khổng lồ bóp thành bụi phấn.

.

“Tích — đã tiêu diệt kẻ địch X1; số XH12172 tiếp tục chấp hành nhiệm vụ thanh lý.”

.

Tu lặng im nhìn chăm chăm Thần Sáng Thế đối diện, pho tượng Chu Nho phía sau người đó đã nứt thành mảnh vụn.

.

“Là ta...” Phù thủy cất giọng nói khàn đục: “Người dùng hình thái của ta.”

.

Nếu như bề ngoài của Tinh Linh là trùng hợp, thì Chu Nho tóc nâu đang đứng trước mặt hắn đây đã nói lên tất cả — Thiên tộc lúc đầu không chút bất ngờ cũng chiếu lại hình dáng của hắn.

.
Đối với lời chất vấn của Tu, Thần Sáng Thế từ chối cho ý kiến, Người từ đầu tới cuối không hề nói một câu với Tu. Tu phớt lờ sự im lặng của đối thủ, ý nghĩ muốn giết chết Thần Sáng Thế nay càng mãnh liệt hơn — hẳn không thích người nào bắt chước hình dáng của mình, bởi vì điều này vô cùng có khả năng sẽ khiến Đỗ Trạch chú ý.

.
Với Tu hiện giờ mà nói, chỉ cần một chút không vui sẽ dẫn đến cảm xúc đen tối vô đề.

.
Vong Linh xung quanh bị cỗ máy tiêu diệt hầu như không còn, ánh mắt Tu đập lên những pho tượng còn sót lại. Trải qua bốn vòng chiến đấu, hẳn đã hiểu đại khái quy tắc của trò chơi. Đây là một cuộc thay đổi và luân chuyển các chủng tộc, quy luật rất đơn giản — nó tái hiện lịch sử của đại lục hỗn độn.

.
Kỷ nguyên thứ nhất Thiên Ma phân tranh, kỷ nguyên thứ hai Tinh Linh liên minh, kỷ nguyên thứ ba Vong Linh khôi phục, kỷ nguyên thứ tư đế quốc Chu Nho.

.
Hình thái khác nhau — hoặc nói huyết mạch chủng tộc chính là chìa khóa mở ra một kỷ nguyên, có thể nói ngoại trừ Tu không ai có thể thông qua trạm kiểm soát cuối cùng này. Chỉ cần tuân theo quy luật đổi hình thái trước, sẽ có thể chiếm được ưu thế trong cuộc chiến kế tiếp — pho tượng hóa thành chủng tộc sẽ trở thành sự trợ lực lớn mạnh nhất.

.
Cỗ máy tiêu diệt Vong Linh tộc xông tới, Chu Nho bé nhỏ ghé vào vai cỗ máy, nó khiến người ta chưa kịp cười đã dâng lên nỗi sợ hãi — cỗ máy mà đứa nhóc tạo ra vừa rồi đã tiêu diệt hết Vong Linh tộc hình thành từ ba chủng tộc trước. Trước khi họ tới gần, Tu chuyển đổi hình thái, chúa tể của kỷ nguyên thứ năm là Long tộc, bởi vậy xuất hiện trước mặt tất cả Chu Nho là một Long tộc tóc trắng mắt đỏ trẻ tuổi.

.
Cỗ máy vung nắm tay khổng lồ lên, hung hăng đập về hướng Tu. Cú đấm gió thổi tan hình bóng của Long tộc, Tu di chuyển nhanh đến cạnh pho tượng Long tộc, nhìn pho tượng thờ ơ, đẩy mắt ánh lên một sự hoang mang, lập tức chuyển thành thấu hiểu.

.
Nếu như nó tuân theo lịch sử, vậy thì trong lịch sử đại lục hỗn độn, Chu Nho tộc không bị chủng tộc khác đả đảo, khả năng lớn nhất khiến họ diệt vong là đến từ bản thân họ. Vậy...

.
Tu nhắm nghiền hai mắt, trong bóng đêm vô tận, ngọn lửa xanh lam dập tắt, một ngọn đuốc khác rực lên ánh lửa màu cam.

.
Ngay khi Tu biến thành Chu Nho, những cỗ máy ở đây đều ngừng hoạt động, Chu Nho trên vai chúng như khối bị gió thổi tan, cả không gian giờ chỉ còn lại hai Chu Nho giống nhau như đúc đối đầu, thêm cỗ máy tĩnh lặng càng tô lên vẻ hiu quạnh.

.
Ầm —
.

Tiếng pho tượng Long tộc vỡ nứt phá tan sự tĩnh mịch, Tu chuyển hóa thành Long tộc còn nhanh hơn cả Thần Sáng Thế, vì thế bên cạnh hắn tức thì hiện ra một đám Long tộc: Kim Long, Sắc Long, Bảo Thạch Long... Nhóm cự long giương những đôi cánh lớn với đủ loại sắc màu, gió nổi lên gần như thổi bay vị Thần Sáng Thế “nhỏ bé”.

“Người đã thua.” Tu nhếch miệng cười với Thần Sáng Thế.

Thần Sáng Thế từ chối cho ý kiến, ngay khi Người chuyển thành Thú tộc, những đốm sáng đỏ chen chúc nhau hóa thành Thú tộc hình thành thế trận giằng co với Long tộc.

Tuy Long tộc mạnh hơn Thú tộc rất nhiều, nhưng số lượng lại chưa đến một phần mười Thú tộc. Kiến nhiều cắn chết voi, kết cục của Long tộc đã được định sẵn. Tu không thèm để ý đến việc Long tộc bị diệt, với hắn mà nói, tranh thủ được Long tộc cũng có nghĩa là đã giành thắng lợi. Bởi vì xen kẽ với Thần Sáng Thế, kẻ Thú tộc là Nhân tộc, cũng chính là pho tượng cuối cùng, sẽ trở thành chiến lược của hắn.

Long tộc suy tàn, Thú tộc hưng thịnh; Nhân tộc nổi dậy, Thú tộc tiêu vong.

Khi thanh niên tóc vàng mắt xanh chỉ huy Nhân tộc bao vây Thần Sáng Thế, Thần Sáng Thế cũng cảm nhận được mùi vị chiến đấu đơn độc như Tu lúc đầu. Toàn quân Thú tộc bị diệt, pho tượng tám chủng tộc đã vỡ vụn, Thần Sáng Thế buông móng vuốt xuống, Người không còn chủng tộc nào để mượn được nữa, đành phải hóa thành hình dáng Nhân tộc giống Tu như đúc. Làm như vậy là để Thần Sáng Thế không phải chết trong tay những Nhân tộc khác, dù bề ngoài chẳng qua cũng chỉ giống nhau, nhưng ai lại muốn thấy “bản thân” chết trong tay kẻ khác chứ.

Tu đến trước mặt Thần Sáng Thế, đối phương rõ ràng không nguyện nói với hắn một câu. Tu cũng không nhiều lời, rút kiếm bổ tới cổ họng Thần Sáng Thế.

Có lẽ do biết phản kháng cũng không có hiệu quả, Thần Sáng Thế buông hết kháng cự mà vẫn không nhúc nhích. Ngay lúc trường kiếm sắp sửa khảm vào Thần Sáng Thế, Tu cảm nhận được một sự nguy hiểm trước nay chưa từng có, cổ tay hắn run lên, cứng rắn bẻ góc trường kiếm sang bả vai Thần Sáng Thế.

“Tí tách.”

Lượng lớn máu tươi chảy ra, nhỏ xuống mặt băng. Tu nhìn thoáng qua miệng vết thương trên vai Thần Sáng Thế, sau đó liếc sang vai trái mình, ở cùng một vị trí, xuất hiện một vết thương trí mạng hoàn toàn giống với đối phương.

Đây là...?

Tu đâm lên cánh tay Thần Sáng Thế một lỗ hồng, tức thì thấy tay mình như bị một thanh kiếm vô hình tạo ra vết thương tương tự.

— Dù hấn tấn công Thần Sáng Thế thế nào đi nữa, đều sẽ trở lại trên người hấn y nguyên như vậy.

.

Điều này thoát nhìn trông như bảo vệ Thần Sáng Thế, nhưng sắc mặt Thần Sáng Thế còn khó coi hơn tro tàn. Người phải trăm cay nghìn đắng mới tạo ra được thế cục này, rõ ràng chỉ còn một bước cuối cùng, lại bị quy tắc quấy nhiễu rồi thất bại trong gang tấc — chỉ Người mới biết đây không phải là bảo vệ Người, mà quy tắc đang nhắc nhở kẻ đó. Kẻ đó không ngờ, sẽ nhanh chóng phát hiện sự thật bị Người ra sức đảo lộn.

.

Tu sa vào trầm tư, thế cục bây giờ đã trở nên bế tắc, hấn không thể ra tay với Thần Sáng Thế, giết Thần Sáng Thế, đồng nghĩa với giết chính mình.

.

... Giết chính mình?

.

Một suy nghĩ hiện lên rất nhanh trong đầu Tu, Tu nhìn Thần Sáng Thế hoàn toàn không khác gì mình, từ từ nở một nụ cười.

.

“Thì ra là thế...”

.

Nơi đây tái hiện các kỷ nguyên từ trước tới nay của đại lục hỗn độn — dù là kỷ nguyên của quá khứ, hay kỷ nguyên của tương lai.

.

“Người đại diện cho ta, mà ta đại diện cho Nhân tộc.”

.

Tu nhét kiếm vào tay Thần Sáng Thế, Thần Sáng Thế muốn giãy dụa, lại bị những Nhân tộc khác giữ chặt, đành phải mặc Tu ép cầm kiếm.

.

“Kỷ nguyên của Nhân tộc sẽ chấm dứt, tiếp theo...” Tu bắt tay Thần Sáng Thế, đâm kiếm vào trái tim mình. “Là kỷ nguyên của ‘ta’.”

.

Rắc —

.

Tiếng vỡ thanh thúy vang lên, quang cảnh xung quanh tựa như thủy tinh bị chùy sắt đập tan thành từng mảnh. Tu run rẩy chớp mắt một cái, phát hiện hấn và Thần Sáng Thế bỗng như bị đổi vị trí. Lúc này, hấn đang cầm kiếm đâm xuyên qua trái tim đối phương.

.

— Sau Nhân tộc, người sẽ là chúa tể của kỷ nguyên mới.

.

Trong xa xăm dường như có một sự sống nào đó thở dài mãi mãi.

.

Mất Thần Sáng Thế từ ***g ngực trái bị xuyên thủng dời sang Tu, dựa theo kịch bản của quy tắc, Long tộc mới là vai mà Người phải sắm, cuối cùng mới có thể hình thành thế cục Tu chống lại Nhân tộc của kỷ

nguyên thứ bảy. Sau đó, Tu sẽ đánh bại Nhân tộc chấm dứt cuộc chiến cuối cùng này. Nhưng, Thần Sáng Thế lại không diễn theo kịch bản, Người thay thế vị trí của “Tu”, mà Tu thì đại diện cho Nhân tộc, nếu “Nhân tộc” giết “Tu”, vậy có nghĩa là Tu không thể trở thành chúa tể của kỷ nguyên mới.

.

Quy tắc sẽ không cho phép tình huống này xảy ra, vì thế nó cũng sửa chữa thiết lập, gần như để lộ đáp án ra trước mắt Tu.

.

Thấy quy tắc cứng chiều Tu như vậy, mắt Thần Sáng Thế ánh lên phần hận, ánh lên bất đắc dĩ, ánh lên ghen tị, ánh lên xót xa, cuối cùng lắng đọng lại thành tuyệt vọng và ác ý sâu thẳm.

.

Cứ cho là kẻ này có thể trở thành thần tối cao thì sao chứ, hắn sẽ không hạnh phúc —

.

Tu thấy kẻ trước mặt mở miệng, như đang phun ra từng chữ đứt quãng một cách khó khăn dưới gông cùm xiềng xích nào đó:

.

Người, sẽ, hối hận.

.

— Hối hận vì đã giết ta.

.

Nụ cười trên môi Thần Sáng Thế càng lúc càng nở rộng: người, sẽ, mất đi...

.

Trước khi Tu thấy rõ chữ cuối của Thần Sáng Thế, ánh sáng của cả không gian như vụt tắt, chỉ còn bóng tối sâu thẳm không thấy được năm ngón tay.

.

Ngay khi Thần Sáng Thế xuất hiện, Đỗ Trạch đã thấy không ổn, cậu rất rõ, Thần Sáng Thế hiện giờ vốn đã bị quy tắc biến thành quà quạ ả để tặng Tu.

.

Tu nhìn về phía Thần Sáng Thế, Đỗ Trạch vừa định nói với Tu, chợt thấy Thiên tộc cạnh mình bỗng hóa thành Nhân tộc, mà Thần Sáng Thế đối diện thì giống như pho tượng thủy tinh bị vỡ tan thành từng mảnh. Đỗ Trạch không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng sự sợ hãi khó nói thành lời đã bóp nghẹt hơi thở của cậu — trong tích tắc vừa rồi, cậu định cầm lấy tay Tu nhưng chỉ bắt được không khí, hệt như lúc trước khi rời khỏi phó bản Long tộc, tay cậu xuyên qua tay Tu, trong suốt đến gần như chỉ còn là ảo ảnh.

.

Biến mất.

.

Cậu sẽ biến mất.

.

Sự bối rối và hoảng hốt mãnh liệt nối nhau tới, cho dù cơ thể sẽ nhanh chóng trở lại bình thường, nhưng Đỗ Trạch cũng rõ hơn ai hết cái cảm giác bị thanh kiếm Damocles* treo trên đỉnh đầu. Cậu nhìn về phía mà Thần Sáng Thế đã biến mất, nơi đó chỉ còn lại một “ngọn lửa” trong suốt — cho dù nhìn không rõ, cũng

có thể thông qua khung cảnh vận xoắn mà cảm nhận được một vật thể không màu như ngọn lửa thiêu đốt, giải phóng nguồn năng lượng lớn mạnh vô tận.

.

Đó là thần cách của Thần Sáng Thế, lúc này đang lơ lửng tại ngai thần, bành trướng từng chút một. Người sáng suốt đều có thể nhận ra, nếu không nhanh chóng thu nạp nó, khi sức mạnh kinh hồn đó bành trướng tới một mức nhất định, sẽ nổ tung và hủy diệt tất cả.

.

Đã không còn đường quay về, máu toàn thân Đỗ Trạch như đông lại, trái tim như bị một cái kềm vận xoắn — dù Tu có tiếp nhận thần cách để trở thành thần tối cao hay không, đều không thể thay đổi kết quả rằng cậu sắp biến mất.

.

Tu quay đầu lại thì bỗng thấy sắc mặt Đỗ Trạch tái nhợt quá mức, hắc nhú mày, vươn tay vòng qua eo Đỗ Trạch, kéo thanh niên tóc đen vào lòng mình.

.

“Đừng lo lắng.” Thanh niên anh tuấn tóc vàng mắt xanh mỉm cười nói, âm thanh dịu dàng thoảng như đang kể một cái kết có hậu của đồng thoại: “Sẽ chấm dứt nhanh thôi.”

.

Chấm dứt...

.

Phải kết thúc rồi ư?

.

Đỗ Trạch tựa vào ngực Tu, độ ấm và nhịp đập trầm ổn từ đối phương truyền đến khiến cậu dần bình tĩnh. Con người màu đen ánh lên một sự quả quyết, Đỗ Trạch chưa từng có thôi thúc phấn đấu quên mình để hoàn thành một việc như giờ phút này — cậu muốn ở bên Tu, nếu việc biến mất tiếp theo không thể thay đổi, vậy thì nghĩ cách quay lại.

.

Thần Sáng Thế đã kêu gọi cậu từ “bên ngoài”, vậy Tu đã trở thành thần tối cao cũng có thể làm được, thứ chênh lệch duy nhất giữa họ chính là sự hiểu biết về chân tướng của thế giới. Bởi vì Thần Sáng Thế là thần sơ khai nên mới phát hiện ra chân tướng thế giới, Tu không có ưu thế này, nhưng cậu có thể trực tiếp nói cho hắn biết chân tướng.

.

Đỗ Trạch nắm chặt ống tay áo Tu, cậu muốn nói cho Tu biết chân tướng của thế giới, nhưng khi mở miệng, lại phát hiện mình không thể nói nên lời, tựa như chốt mở microphone đột ngột bị người ta tắt đi. Đỗ Trạch vô cùng quen thuộc với tình huống bị sức mạnh vô hình ngăn cản này. Ở quá khứ cậu không biết đó là gì, giờ thì cậu đã biết tất cả đều phát sinh từ chữ viết.

.

Quy tắc không cho cậu tiết lộ chân tướng, là vì có liên quan đến cơ chế vận hành của thế giới này, gần giống với một kiểu phòng vệ bản năng.

.

Nhưng...

.

Thần Sáng Thế nói với cậu rằng: cậu là người “trên”, có thể không cần tuân thủ quy tắc của thế giới.

.
Không thể cất tiếng, không thể nói chuyện, đây đều là ảo giác, quy tắc chỉ tạo ra dấu hiệu giả ngoài mạnh trong yếu. Trước kia, Đỗ Trạch bị dấu hiệu giả này lừa gạt, cho nên chỉ đơn giản ngừng lại, giờ Đỗ Trạch muốn phá vỡ ảo ảnh giác quan này, loại bỏ quy tắc.

.
“... , ... Tôi...”

.
Âm thanh mang làn điệu kỳ lạ bật khỏi môi Đỗ Trạch, khi cậu đã đủ sức phát ra tiếng, sức mạnh vô hình đó chỉ giằng co với cậu được một lát thì lập tức bại trận. Đỗ Trạch thấy cổ họng được thả lỏng, không còn bị hạn chế lời nói nữa.

.
“... Tôi không phải người ở thế giới này.”

.
Nghe Đỗ Trạch nói, sắc mặt Tu chợt đổi, Đỗ Trạch đang định giải thích, lại nghe giọng Tu hoang mang hỏi: “Vừa rồi... em nói gì? Ta không thể hiểu thứ ngôn ngữ này.”

.
Đỗ Trạch như bị một chậu nước lạnh xối từ đầu tới chân, trái tim nguội lạnh. Vốn tưởng phá vỡ quy tắc là có thể nói ra mọi chân tướng cho Tu, nhưng sự thật chứng minh cậu vẫn quá ngây thơ. Cậu đã quên mất người ở đây không cùng một thứ tiếng với cậu, quy tắc không thể ngăn cậu nói, nhưng có thể hủy bỏ “phiên dịch” giữa người ở đây và cậu — cậu có thể xem, nghe, đọc hiểu mọi loại chữ viết và ngôn ngữ ở đây, nhưng người ở đây thì phải dựa vào sức mạnh khác để nghe hiểu được những gì cậu nói.

.
Vật thể vô hình đó lại nói với Đỗ Trạch: ngươi là độc giả, là người đến từ bên ngoài.

.
Giờ chính là lúc ngươi nên rời khỏi thế giới này.

.
Đồng tử Tu co rút nhanh, đầu ngón tay trượt qua khoeo mắt Đỗ Trạch.

.
“... Vì sao lại khóc?”

.
Cậu khóc ư?

.
Đỗ Trạch vươn tay muốn chạm thử, lại đụng phải tay Tu, sau đó cứ thế mà đặt thẳng lên mu bàn tay Tu.

.
“Tu...”

.
“Ừ?” Tu đáp lại.

Chỉ cần không nhắc đến chân tướng, quy tắc sẽ không cần cậu. Đỗ Trạch áp mặt vào tay Tu, đôi chân mày rũ xuống vẽ nên một đường nét đau đớn.

.

“... Tôi rất thích một câu chuyện.” Đỗ Trạch khẽ nói: “Rất thích rất thích, thích đến nỗi muốn câu chuyện đó trở thành sự thật. Nhưng, có người bảo tôi đừng ngu ngốc, câu chuyện chỉ có thể là câu chuyện, là hư ảo, làm sao có thể trở thành sự thật.”

.

Đỗ Trạch nhìn người mà mình thích nhất, giọng nói đều đều, âm cuối rung lên.

.

“Anh có thể hiểu được chứ?”

.

Tu yên lặng nghe, hần không trực tiếp trả lời vấn đề của Đỗ Trạch, mà chỉ ngoắc ngón tay.

.

“Ta cũng thích một câu chuyện.” Tu cười nói, một chuỗi nguyên tố gió viết nên một dòng chữ trên không trung. “Nếu đó là câu chuyện này, ta sẽ khiến nó trở thành sự thật.”

.

— Đỗ Trạch và Tu mãi mãi bên nhau.

.

Dòng chữ xanh nhạt không hề chói mắt, nhưng lại khiến Đỗ Trạch khó lòng chịu được buộc phải nhắm chặt mắt, môi mím thành một đường thẳng vì cơn co rút nơi trái tim.

.

Đỗ Trạch, đừng rời khỏi ta.

.

Được.

.

Em tin ta chứ.

.

Tôi tin anh.

.

Em phải nhìn ta.

.

Tôi luôn luôn nhìn anh.

.

Đỗ Trạch, ta thích em.

.

...

.

Tôi cũng thích anh.

.
Thần cách không màu dần dần bành trướng đến tận cùng, Đỗ Trạch né khỏi cái ôm của Tu, thúc giục Tu đứng dậy. “Đi thôi.”

.
Tu đứng lên, ánh mắt nhìn chăm chú Đỗ Trạch không chớp mắt.

.
“Đỗ Trạch, vừa rồi vì sao em khóc.”

.
Đỗ Trạch lại né tránh ánh mắt của Tu, cậu nhìn đại sảnh tròn trống trải, liếc mắt thì thấy những người khác nằm dưới đất — bất kể More hay Rachel, dưới công kích của Quyết định, tất cả mọi người đều không còn tiếng động.

.
“... Nghĩ đến John, Ariel đều đã mất.”

.
Đó không hẳn là nói dối, nhưng hiển nhiên chỉ là một cái cớ, có điều Tu vẫn đón nhận lời giải thích của Đỗ Trạch, đây là sự quan tâm đặc biệt chỉ dành cho Đỗ Trạch.

.
“Sau khi lấy được thần cách.” Tu kéo tay Đỗ Trạch, đi về phía trước. “Ta có thể cứu được họ.”

.
“Thật là tốt.”

.
— Thật là tốt, cho dù cậu không thể quay lại, vẫn sẽ có người bầu bạn bên cạnh người này.

.
Đỗ Trạch rũ mắt xuống, sau đó giằng khỏi tay Tu.

.
Tu dừng bước lại rồi quay đầu, thấy Đỗ Trạch đứng sau hắn nói: “Anh đi trước.”

.
“... ?”

.
“Còn nhớ, tôi đã nói gì không.” Thanh niên tóc đen hơi mở to mắt, vẻ mặt đầy sự hồi tưởng: “Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.”

.
Đỗ Trạch vươn tay đặt lên tai nghe của mình, dùng một ngữ điệu và vẻ mặt nghiêm túc như trong ký ức mà nói rằng: “Tôi muốn thấy anh, thành thần.”

.
Mục đích của người?

Trong một khoảnh khắc xa xôi trước đây, phù thủy chất vấn thanh niên tóc đen đang bày tỏ ý tốt với hắn, mà câu trả lời của thanh niên tóc đen chỉ có thể dùng từ vớ vẩn để hình dung.

.

Tôi muốn thấy anh, thành thần.

.

Vô cùng vớ vẩn, nhưng lại trở thành sự thật không thể nghi ngờ.

.

Nhớ lại hình ảnh đó, Tu nheo mắt lại, nụ cười dịu dàng lộ lên, trong mắt là tất cả sự yêu chiều của mình.

.

“Được.”

.

Thanh niên tóc vàng mắt xanh cất bước dài, từ trước tới nay hắn vẫn như thế, dù có gặp nhiều đau khổ hơn nữa, vẫn bước vững chắc về phía trước. Đỗ Trạch đứng sau luôn nhìn theo bước chân Tu lên ngai thần, không chớp mắt, gần như tham lam nhìn chăm chú vào hình bóng huy hoàng của người nọ.

.

— Hãy cùng xem thiếu niên Tu làm thế nào để thức tỉnh các huyết mạch, giải quyết ân cừu một cách thống khoái, cuối cùng bước đi trên con đường của vị thần chinh chiến.

.

Trái tim nhảy nhót trong ***g ngực vắng lặng, Đỗ Trạch đè ***g ngực nhưc nhối, khước miệng nhếch lên một nụ cười, nước mắt lại tuôn rơi.

.

Hẹn gặp lại, Tu, hẹn gặp lại.

.

Tu chạm ngón tay vào thần cách trong suốt, thoáng chốc, ánh sáng không mấy rực rỡ nở rộ khắp đại sảnh tròn, cuối cùng bị hút dần vào cơ thể Tu. Ánh hào quang xoay chuyển trong mắt Tu, lúc này đây hắn đang sở hữu một sức mạnh không tài nào hình dung. Nếu Tu muốn, hắn thậm chí có thể hủy diệt thế giới bất cứ lúc nào. Sức mạnh tối cao mang đến quyền lợi tối cao, trong các kẻ mạnh cao quý của đại lục hỗn độn, không một sinh linh nào có thể ngỗ nghịch chúa tể Tu. Tu cười thỏa mãn, quan trọng nhất là, hắn có thể ở bên Đỗ Trạch mãi mãi.

.

Leng keng —

.

Một tiếng vang nhỏ truyền tới từ phía sau, vị thần tối cao của thế giới quay đầu lại.

.

“... Đỗ Trạch?”

.

Sau lưng hắn, một khoảng không hiu quạnh, chỉ còn một chiếc nhẫn lẳng lặng nằm đó.

.

* Thanh kiếm Damocles: nói ngắn gọn là sự nguy hiểm luôn luôn đe dọa. Ai muốn đọc câu chuyện về thanh kiếm Damocles thì vào đây

Lời editor: E hèm, gần hết truyện rồi mà mình thấy xưng hô của bạn Trạch cứ thiếu tình cảm sao nhỉ, tính sửa những không biết sửa thế nào, chả hiểu sao cứ nghĩ tới việc bạn Trạch em em anh anh với bạn Tu là mình nổi hết da gà da vịt lên. Trong suy nghĩ của mình thì bạn Trạch kiểu hơi tự ti trầm cảm, không biết bộc lộ cảm xúc nên để tôi-anh nghe nó có lý hơn. Vậy nên mình đẹp luôn khỏi chỉnh sửa gì hết, mong là các bạn không chê.

92. Chương 92

Độc giả và nhân vật chính tuyệt đối là chân tình

.

Tí tách — tí tách —

.

Đó là tiếng đồng hồ báo thức đang chạy, chiếc đồng hồ điện tử phòng cậu vẫn luôn bị cà giạt, cứ khi nào qua cái giờ đặt báo thức thì sẽ cất tiếng cực kỳ vang dội.

.

Đỗ Trạch ngơ ngác nhìn cái đồng hồ vẫn đang chạy, quyển đồng nhân rơi xuống một bên, trước mắt là phòng cậu, nhưng lúc này Đỗ Trạch lại cảm thấy nó xa lạ vô cùng.

.

— Cậu đã thật sự trở lại.

.

Kim đồng hồ phân rồi hợp, hợp rồi phân, biên độ dao động tinh vi kia khiến ta không thể xác định được là thời gian qua quá ngắn, hay là thời gian vẫn chưa hề trôi qua — tất cả những gì đã diễn ra trong thế giới đó dường như chỉ là một giấc mơ mà thôi, không hề có thật.

.

Đỗ Trạch đến trước máy tính, đầu trống rỗng, không nghĩ gì, cũng không tự hỏi điều gì, chỉ như một con rô bốt vô tri vô giác phải nhờ câu lệnh của người khác mới hành động được. Cậu mở trang văn của Hỗn huyết ra, “cập nhật mới nhất” dưới cùng vẫn là chương “Tu bị Quyết Định tấn công, rơi xuống biển không rõ sống chết”, thời gian hiện trên máy tính vẫn là một ngày trước tận thế. Dường như mọi việc chưa từng thay đổi, cũng dường như mọi việc đều đã thay đổi.

.

Nhân vật chính vẫn là nhân vật chính, độc giả vẫn là độc giả.

.

Đỗ Trạch nhìn bình luận bên dưới, rất nhiều độc giả đang thảo luận những kỳ ngộ mà nhân vật chính sẽ gặp được, không một ai cho rằng nhân vật chính cứ thế chết đi, Đỗ Trạch nhìn những bình luận đó, một cảm giác lẫn lộn giữa tự hào và đau đớn ngập tràn trong ***g ngực.

.

Cậu biết Tu sẽ rơi thẳng vào Long đảo sâu dưới đáy biển, sẽ lấy được thần khí long thương, sẽ thức tỉnh huyết mạch Long tộc, sau đó ký khế ước kỳ sĩ rồng với Hắc Long More.

.

Cậu biết sau đó cuộc chiến giữa các vị thần sẽ bùng nổ, Tu gặp được nữ hồ ly Nina, ở lễ tế sẽ thức tỉnh huyết mạch Thú tộc, sau đó quyết chiến lần đầu với Thần Quang Minh.

.
Cậu biết sau khi tất cả chủ thần chết sẽ có một tòa thần tháp xuất hiện, Tu sẽ bước lên thần tháp, sau đó trở thành thần tối cao.

.
Cái gì cậu cũng biết, bởi vì cậu đã cùng Tu trải qua tất cả.

.
Là một độc giả, hẳn phải nên thỏa mãn.

.
... Thật thế ư?

.
Bởi vì ngày mai là ngày tận thế mà người Maya tiên đoán, khu vực bình luận không thiếu độc giả đang thảo luận tận thế là thế nào. Khi định thần lại, Đỗ Trạch phát hiện cậu đã viết xong một bình luận gửi đi.

.
Nick: Đỗ Tử, bình luận: Hỗn huyết , chấm điểm: 1, chương đánh giá: 275

.
Vì nhân vật chính tức giận không thể chịu nổi sự ngược đãi của tác giả nữa, nên đã tới thế giới này, hủy diệt tác giả tiện thể hủy luôn thế giới.

.
Đỗ Trạch nhìn chằm chằm bình luận đó, bất lực nhắm mắt lại.

.
Mây muốn gặp anh ta.

.
Chỉ thế thôi.

.

.
“... Người đó bước lên đỉnh thần tháp, trở thành thần tối cao, khai sáng kỷ nguyên mới. Dưới sự trị vì của thần tối cao, đại lục hỗn độn không còn chiến tranh, tất cả chủng tộc đều chung sống hòa bình.” Ma đạo sư khép Sử thi hỗn độn lại, răn dạy học sinh của mình. “Các ngươi nhớ kỹ cho ta, cuộc thi lần sau ta sẽ không nường tay nữa đâu.”

.
Những học sinh lơ đãng muốn ngủ ở dưới bắt đầu xôn xao, một thiếu niên Ma tộc duỗi lưng. “Không thể tưởng tượng được thầy ơi.”

.
Thiếu niên Ma tộc lơ đãng ôm chầm người ngồi bên cạnh. “Thiên tộc với Ma tộc đã từng là kẻ thù của nhau... Người nghĩ sao, Sail?”

“Buông ra.” Thiếu niên Thiên tộc bị Ma tộc ôm lấy nghiêm mặt lại ra vẻ không vui. “Người đề lên cánh của ta.”

.

“Thưa thầy.” Một quỷ hút máu phía sau gơ tay lên. “Nghe nói thần tối cao cũng đã từng là học sinh ở đây thật không ạ?”

.

Cả phòng học rộng lớn lập tức yên tĩnh, ma đạo sư đẩy cặp kính lão lên, nhìn một đám học sinh đang vểnh tai bên dưới. Nếu cái đám bắt trị này học cũng nghiêm túc được vậy thì tốt rồi, ma đạo sư nghĩ, sau đó gật đầu.

.

“Sở dĩ trường Ma Vũ nổi tiếng, sở dĩ các người đến ghi danh... đều là vì nghe được chuyện này nhỉ.” Ma đạo sư thở dài một tiếng: “Là thầy giáo của trường này, ta không thể không nói cho các người biết, sự thật không tốt như các người nghĩ — trường học của chúng ta đã từng đuổi vị thần đó.”

.

Các học sinh nhao nhao bùng nổ, ma đạo sư tiếp tục nói: “Người trong quá khứ quá ngu muội, chỉ vì chủng tộc khác nhau mà đã lập tức phán xét sự tốt xấu và sinh mệnh của một người, cho nên thần tối cao đã bị hãm hại — suýt nữa họ đã giết chết thần tối cao tương lai rồi!”

.

Tất cả học sinh ngây ra như phỗng, ánh mắt nghiêm khắc của ma đạo sư đảo qua Thiên tộc và Ma tộc đang ngồi song song nhau, Vong Linh đang nghiêm túc ghi chép, cùng rất nhiều chủng tộc khác.

.

“Các người hãy quý trọng cuộc sống bây giờ và bạn bè bên cạnh, nhìn lại quá khứ, các người sẽ phát hiện mình bây giờ hạnh phúc biết bao nhiêu.”

.

“Tất cả đều nhờ ân đức của thần tối cao.”

.

“Bài học hôm nay dừng ở đây, lần sau chúng ta sẽ học Ứng dụng tổ hợp pháp thuật.”

.

...

.

Một bàn tay nhẹ nhàng khép Ứng dụng tổ hợp pháp thuật lại, trả về giá sách. Thần tối cao của thế giới này nhìn tay mình, bàn tay thon dài và khớp xương rõ ràng, mỗi một sự rung động trên cơ thịt đều hiển hiện một nguồn sức mạnh khổng lồ.

.

Hắn có thực lực, tất cả mọi người đều biết, nhưng thực lực lại thường ngược lại với hạnh phúc. Lúc này, không còn ai chủ động kéo tay hắn, không còn ai đến an ủi hắn:

.

Sau khi rời khỏi tòa tháp này, chúng ta sẽ trở về. Những chuyện anh chưa làm xong, tôi sẽ cùng anh hoàn thành chúng.

.

Hắn về trường học này, học xong những tri thức chưa kịp học, làm xong những chuyện chưa kịp làm, nhưng bên cạnh hắn, đã không còn người đó.

.

— Cái gì hắn cũng có, chỉ duy người đó là không.

.

Thần tối cao trẻ tuổi tuần mỹ đứng trước giá sách, chung quanh hắn quá trống trải, lộ lên một cảm giác vô lực và bi ai. Bóng đen xen lẫn bi thương, từng chút một bao phủ bóng dáng không còn sức sống của người nọ.

.

Miền hoang vu phía Đông, đại dương vô bờ phía Tây, vùng lạnh giá phương Bắc, rừng Tinh Linh phía Nam, tiếp theo chính là... vùng đất thất lạc ở trung tâm.

.

Thần tối cao đứng lặng trên mặt đất phủ băng, cột sáng khổng lồ cao vút sừng sững ở phương xa, như sánh cùng trời đất. Từ sau khi thần tháp bị hủy, đại lục hỗn độn lại trở về như cũ, vùng đất thất lạc cũng quay lại hình dáng ban đầu — vẫn là cảnh tượng hết như khi hắn trốn vào vùng đất thất lạc, gặp gỡ người đó.

.

Thần tối cao nhìn thần điện hoang tàn trước mặt, cặp mắt xanh sẫm mơ hồ phản chiếu tượng thần đổ nát, hắn đi qua, nặng nề thả người xuống chân tượng thần như lúc trước, rồi không cử động nữa.

.

Tìm không thấy...

.

Bất kể có tìm thế nào đi nữa cũng không thấy...

.

Tìm mấy ngàn vạn năm, tìm nát cả mỗi tấc đất nơi đại lục hỗn độn — rõ ràng có được sức mạnh và quyền lực tối cao, nhưng ngay cả một dấu vết của người quan trọng nhất cũng không nắm được, thật sự... quá nực cười.

.

Thần tối cao nhắm chặt hai mắt lại, lẳng lặng ngồi dưới bóng tượng thần, vẫn không nhúc nhích. Nếu có ai đó có thể nghe được tiếng lòng của hắn, nhất định sẽ bị nhấn chìm trong nỗi tuyệt vọng đậm đặc kia.

.

Hắn đánh mất một người, một người mà hắn yêu tha thiết, trân quý như mạng sống của mình.

.

Người nói tin tưởng hắn, nói sẽ cùng hắn làm những chuyện chưa hoàn thành, nói sẽ trở thành tín đồ duy nhất của hắn, nói muốn nhìn hắn thành thần, nói hoàn thành ước muốn của hắn, nói “Meo meo” khi gặp hắn lần đầu tiên...

.

“Meo meo ~ ”

.

Ngay giây phút đó, thần tối cao nghe thấy một thanh âm cực kỳ mềm mại, tươi đẹp như ảo giác.

.

Hắn mở mắt ra.

.

Một ma thú chín đuôi đang đứng cách đó không xa nghiêng đầu nhìn qua, trong ánh mắt hiện lên vẻ vui sướng và sợ hãi — muốn đến gần nhưng lại sợ hãi khí thế trên người thần tối cao. Thấy thần tối cao mở mắt, ma thú chín đuôi rũ tai xuống, cuối cùng sợ hãi chiến thắng yêu thích, nó quay đầu bỏ chạy một hơi.

.

Ánh mắt thần tối cao vẫn bình tĩnh nhìn ma thú chạy đi, hắn vươn tay che hai mắt mình lại, tiếng cười trầm khàn bật ra khỏi khóe môi.

.

Quả nhiên... đã mất rồi...

.

Người đó sẽ không đến cứu hắn nữa, sẽ không còn xuất hiện bên cạnh hắn nữa.

.

“Người không thể tìm thấy hắn, dù có làm thế nào đi nữa cũng sẽ không tìm ra.”

.

Một giọng nói đầy ác ý vang lên, trong lời nói lại trộn lẫn một sự mê hoặc khó nói thành lời.

.

“Như ta đã nói: chỉ cần người hủy diệt thế giới, ta sẽ trả lại hắn cho người — thế giới này chỉ có ta biết hắn ở nơi nào.”

.

“...”

.

Thần tối cao yên lặng một lúc lâu, sau đó từ từ hạ tay xuống, để lộ ánh mắt bị bao phủ bởi nỗi điên cuồng và tuyệt vọng tràn bờ.

.

Hủy diệt thế giới... sao?

.

Hắn mất đi sự tồn tại quan trọng nhất trong đời, tại sao không thể nổi điên?

.

Hắn mất đi sự tồn tại quan trọng nhất trong đời, tại sao không thể... hủy diệt thế giới?

.

“Đỗ Trạch...” Tu ngẩng đầu lên, sợi tóc màu vàng trượt xuống, dừng lại đường cong nơi khóe miệng. Hắn như vươn tay với lấy một ai đó trong hư không, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt bất lực yếu ớt như vậy, tựa như chỉ cần một đầu ngón tay cũng có thể phá hủy hắn. “Ta nói rồi — em phải nhìn ta. Nếu em không nhìn ta, ta không biết ta sẽ làm ra chuyện gì nữa.”

.

— Ta sẽ hủy diệt thế giới?

.

— Anh không cần làm thế.

.
Như vậy hãy đến ngăn cản hắn đi, cho dù là tới giết chết hắn để ngăn hắn cũng được...

.
Ánh sáng hủy diệt lóe ra nơi đầu ngón tay, thần tối cao của thế giới này mỉm cười, nhưng lại khiến người ta cảm thấy đau khổ hơn cả khóc.

.
“Ta muốn gặp em, Đỗ Trạch.”

.
...

.
Có lẽ người sẽ không biết hắn thương y bao nhiêu.

.
Nhưng người nhất định có thể nghe được.

.
Khi hắn mất đi y.

.
Tiếng rên giày xéo tận tâm hồn.

.
— Trích đoạn ? ? ?

.

.
“—!!”

.
Đỗ Trạch ngẩng phắt dậy, mở to mắt nhìn màn hình trắng bệch trước mặt, mồ hôi lạnh chảy xuống hai bên má, trái tim như muốn nhảy thẳng ra khỏi ***g ngực.

.
Không biết cậu thiếp đi từ lúc nào, lại còn ngủ mơ. Trong mộng nhân vật chính là Tu, người đó vẫn luôn tìm cậu, tìm mãi tìm mãi, tìm vô số nơi, dùng vô số biện pháp — Tu thậm chí còn muốn hồi sinh Thần Sáng Thế, bởi vì có vẻ như Thần Sáng Thế đã từng tiết lộ tin gì đó cho Tu. Nhưng Thần Sáng Thế đã chết đến không thể chết lại được nữa, Tu cũng chỉ có thể gom lại một mảnh ý thức nhỏ của Thần Sáng Thế. Bản chất của ý thức đó chính là ác ý của Thần Sáng Thế dành cho Tu, bởi vì oán hận cực độ, nên mới còn vương vấn.

.
Vì để cho Tu thêm khó chịu, ý thức đó nói với Tu: chỉ cần hủy diệt thế giới, nó sẽ trả lại người mà Tu muốn.

.
Vì thế Tu đã làm vậy.

.
Giữa vô số mảnh nhỏ của đại lục hỗn độn, Tu cầm mảnh ý thức kia, vội vàng truy hỏi: “Người rõ ràng đã nói nếu ta hủy diệt thế giới sẽ trả lại y cho ta, ta đã hủy diệt thế giới rồi, vậy y đâu? Trả y lại cho ta!”

.
Vàng sáng ý thức mơ hồ hiện ra hình một cái miệng cong cong kỳ lạ, người đối diện càng đau khổ, nó lại càng vui vẻ, đây là ý nghĩa tồn tại của nó.

.
“Thế giới đã bị người hủy diệt, ha ha ha ha — ta gạt người đó.” Mỗi một câu nói của ý thức đều lộ ra oán độc và ác ý: “Để ta cho người biết một sự thật: y đã biến mất, người đã hoàn toàn mất đi y! Ha ha hắc hắc ha ha ha ha — người sẽ mãi mãi không tìm được y! Ha ha ha ha — A!”

.
Tu dùng sức chặt đứt giọng nói như đang nguyện rửa đó, nhưng ý thức nọ dù đang đau đớn cùng cực vẫn không chịu ngừng cười, mà càng trào phúng gào lớn: “Dù người có trở thành thần tối cao thì sao chứ! Cả thế giới — chỉ còn một mình người!”

.
Tiếng thét chói tai trong mơ khiến đầu Đỗ Trạch quay mòng mòng, cậu ngồi trên ghế, cảm thấy tay chân lạnh lẽo: từng người, từng người — Tu đã xóa bỏ tất cả sinh linh, phá hủy thế giới ư.

.
Người đó không tha thiết một ai cả.

.
Biết rất rõ đây là một cái bẫy, nhưng chỉ cần một hy vọng nhỏ nhoi dù là giả dối, người đó vẫn bất chấp hủy diệt thế giới — hệt như những gì hành lang không-thời gian đã cho thấy, đẩy chính mình vào tuyệt cảnh.

.
Ở cảnh tượng cuối cùng trong mơ, Tu phá hủy ý thức đó, thế nên toàn bộ thế giới tan nát chỉ còn một mình hắn, cùng với bóng tối và cô tịch mênh mông vĩnh hằng.

.
Để trốn tránh suy nghĩ đáng sợ này, Đỗ Trạch cố gắng thuyết phục mình rằng đây chỉ là mơ, ép buộc mình dời sự chú ý sang nơi khác: thời gian hiện ra dưới góc trái màn hình máy tính là 11 giờ 50 phút, cậu đã ngủ hẳn ba giờ. Theo như thói quen của Nhất Diệp Tri Khâu, lúc này chắc đã có chương mới rồi.

.
Đỗ Trạch mở trang Hỗn huyết ra, lúc điều chỉnh tiêu cự để thấy rõ chữ trên văn án, cậu như tiến vào hầm băng, hô hấp đình trệ trong tích tắc.

.
Tác giả thông báo: cảm ơn mọi người ủng hộ Khâu mỗ từ trước đến giờ, tuy rất hổ thẹn, nhưng Khâu mỗ quyết định dừng viết.

.
Đoạn lời nhắn này không chỉ làm nhóm độc giả dậy sóng, mà ngay cả ban biên tập cũng phải gà bay chó sủa. Là biên tập viên của Nhất Diệp Tri Khâu, Cẩm Y nhấn chuột trái lên hình con thú nào đó trên QQ đến mức sắp lờn nút.

.
Biên tập Cẩm Y: Tại sao, tại sao, tại sao, tại sao, tại sao, tại sao!!!

.
Biên tập Cẩm Y: Nhất định là cách thức em mở ra đã không đúng! Anh còn bảo muốn bỏ hử?!

.
Biên tập Cẩm Y: Còn sống thì hú một tiếng chứ anh đại!!!

.
Cẩm Y vừa khùng bỏ QQ vừa bắt đầu lật tư liệu hợp đồng mà Nhất Diệp Tri Khâu đã ký, cậu thề, nếu trước khi cậu tìm được địa chỉ của Nhất Diệp Tri Khâu mà tên đó còn không xuất hiện, cậu sẽ ngồi máy bay xuyên đêm tới cửa nhà Nhất Diệp Tri Khâu mà thất cổ!

.
Trước sự khùng bỏ dòn dập của Cẩm Y, Nhất Diệp Tri Khâu cuối cùng cũng phản ứng.

.
Nhất Diệp Tri Khâu: Ha ha.

.
Nhìn thấy cái “Ha ha” đặc trưng kia, Cẩm Y nghẹn một phát, có cảm giác như bị một đám thảo nê mã ẩn sau câu nói đó đập một cú dính mặt.

.
Biên tập Cẩm Y: ... Mỗi lần thấy anh ha ha em đều có thôi thúc muốn vùng dậy.

.
Biên tập Cẩm Y: Rồi rồi, nói cho em biết lời nhảm lúc trước không phải là thật đi.

.
Nhất Diệp Tri Khâu: Là thật đó.

.
Biên tập Cẩm Y: ... Sao không viết tiếp?

.
Nhất Diệp Tri Khâu: Ngày mai tận thế rồi..

.
Tận thế cái đầu anh —!!!

.
Trước ánh mắt hoảng sợ của những biên tập khác, Cẩm Y hít sâu một hơi, sau đó thả cái bàn phím trên tay xuống.

.
Biên tập Cẩm Y: Gì chứ thế giới còn chưa tận, em đã thấy anh tận rồi. kè dao

.
Nhất Diệp Tri Khâu: Ha ha.

.
Biên tập Cẩm Y: ... Anh đại giỡn hử, anh định lấy cái có này á? Em không biết là anh lại ngu đến nỗi đi tin vào chuyện thế giới bị hủy diệt đó!

Biên tập Cẩm Y: Muốn gì cũng phải đưa đây cái lý do có muối tí đi!

.

Nhất Diệp Tri Khâu liếc nhìn cái tin trên QQ mà Cẩm Y gửi tới, chuột máy tính vừa trượt xuống thì lập tức thấy ngay bình luận của “Đỗ Tử”. Sau khi xem hết bình luận Đỗ Trạch đăng lên, Nhất Diệp Tri Khâu rất đổi vui mừng, hẳn ta vừa tìm được một cái cớ tuyệt cú mèo.

.

Nhất Diệp Tri Khâu: À, là vậy, nhân vật chính phát hiện anh đang ngược hẳn, vì thế hẳn xuyên ra xử lý anh.

.

Cẩm Y ở đầu kia khùng bố một đồng dấu chấm lửng kín cả màn hình.

.

Biên tập Cẩm Y: Bán manh đáng hổ thẹn!

.

Nhất Diệp Tri Khâu: Ha ha.

.

Biên tập Cẩm Y: Anh định dùng luôn hả?

.

Nhất Diệp Tri Khâu: Ồ.

.

Biên tập Cẩm Y: Ui chao, có làm gì cũng phải cho em biết tình tiết tiếp theo là gì chứ, đừng ở đây thiệt là vô nhân đạo à nha.

.

Nhất Diệp Tri Khâu: Tiếp theo là kỷ nguyên mới, cuộc chiến của các vị thần.

.

Biên tập Cẩm Y: Em muốn giết anh ghê gớm, dám để em lọt hố?!

.

Nhất Diệp Tri Khâu: Đoạn này đâu có liên quan tới nhân vật chính đâu.

.

Biên tập Cẩm Y: Hở? Thế là gì?

.

Nhất Diệp Tri Khâu: Hoàng hôn của các vị thần.

.

Mẹ nó, càng nghe càng muốn xem!

.

Lòng hiếu kỳ của Cẩm Y bị khiêu khích, cậu vẫn chưa từ bỏ ý định bắt đầu thuyết phục Nhất Diệp Tri Khâu tiếp tục viết. Cậu liếc thời gian bên góc trái màn hình, được rồi, sắp 12 giờ đêm rồi.

.

Biên tập Cẩm Y: Anh còn sống không?

.

Nhất Diệp Tri Khâu: Ha ha.

.

Biên tập Cẩm Y: Chúc mừng anh, đồng chí Nhất Diệp Tri Khâu, anh đã an toàn vượt qua tận thế! Mau update đi.

.

Nhất Diệp Tri Khâu: Cục du hành vũ trụ Mỹ tuyên bố năm 2013 mới là tận thế.

.

Biên tập Cẩm Y: ...

.

Nhìn thấy lý do mới lại mọc lên, Cẩm Y đành chấp nhận số phận, làm việc với nhau lâu vậy, cậu biết cái con thú chuyên ha ha đó đúng là không định viết nữa.

.

Biên tập Cẩm Y: Được rồi, nể tình anh em bấy lâu nay của tụi mình, anh cho em biết tại sao anh đột ngột dừng viết thế?

.

Lần này mất một lúc lâu, Nhất Diệp Tri Khâu ở đầu kia mới hiện ra dòng “Đang trả lời”.

.

Nhất Diệp Tri Khâu: Không đặt bút xuống được, cứ có cảm giác như họ đang “sống” ở một thế giới khác caf342fh2#@

.

Biên tập Cẩm Y: ?

.

Biên tập Cẩm Y: Anh đang làm cái quái gì thế? Mặt dính bàn phím hả?

.

Nhất Diệp Tri Khâu cứ như bị treo mạng, không có bất cứ một câu đáp lại nào. Cẩm Y đầu đầy dấu hỏi chấm, đang định hỏi lại có chuyện gì xảy ra thì thấy Nhất Diệp Tri Khâu bắt đầu gõ chữ .

.

Nhất Diệp Tri Khâu: ...

.

Cẩm Y kinh hoàng nhìn chằm chằm đồng dấu chấm lửng kia, nào giờ chỉ có Nhất Diệp Tri Khâu khiến cho người ta chằm chằm chằm, chứ làm gì có chuyện người khác khiến con thú ha ha đó chằm chằm chằm bao giờ.

.

Nhất Diệp Tri Khâu: Nhân vật chính hiển linh thật rồi.

.

Biên tập Cẩm Y: Gì? Ý anh là nhân vật chính nhà anh xuyên khỏi tiểu thuyết chỉ vì một câu nói ngu của anh hả?

Nhất Diệp Tri Khâu: Ủ.

.

Cầm Y nhìn đực vào cái từ “Ủ” nọ khoảng năm phút đồng hồ, sau đó mới trả lời.

.

Biên tập Cầm Y: Nhân vật chính ở đó, anh còn làm gì ở đây?

.

Nhất Diệp Tri Khâu: Hấn liếc anh một cái rồi bỏ đi, ha ha.

.

Biên tập Cầm Y: ...

.

Biên tập Cầm Y: Không được ngừng uống thuốc, anh đại, đây là hiện thực không phải tiểu thuyết.

.

Nhất Diệp Tri Khâu đứng trước máy tính, rồi liếc nhìn cái ghế nằm chổng chơ ở kia, sau đó từ từ gõ câu cuối cùng:

.

“Ai biết, có khi chúng ta cũng đang ở trong một quyển tiểu thuyết.”

.

.

Đỗ Trạch nhìn chằm chằm phần thông báo của tác giả, chăm chú đến nỗi mắt cũng bắt đầu lên men, nhưng vẫn không thể thay đổi sự thật rằng Nhất Diệp Tri Khâu đã dừng bút bỏ hố.

.

Không lâu trước đó cậu còn khờ dại nghĩ, cho dù không thể ở cùng người đó, nhưng chí ít cậu còn có Hồn huyết , vẫn có thể luôn theo dõi đối phương từ thế giới này. Cho dù tất cả mọi người không xem nữa, cậu cũng sẽ đi cùng Tu cho đến hết “cuộc đời” .

.

Nhưng hiện tại ngay cả mong ước này cũng trở thành một hy vọng xa vời.

.

— Cậu nhất định phải rời khỏi Hồn huyết , rời khỏi nhân vật chính, rời khỏi Tu ư?

.

“... Tại sao lại khóc?”

.

Cậu khóc? Đỗ Trạch nghĩ, sau đó đột nhiên cứng đờ.

.

... ?!

.

Đỗ Trạch muốn quay lại theo phản xạ, nhưng ngay khi sắp làm vậy cậu lại ngừng phắc. Đỗ Trạch không dám quay đầu, cậu sợ chỉ cần mình quay lại, sẽ lập tức phá vỡ một ảo giác đẹp đẽ.

.
Thấy Đỗ Trạch đứng thẳng trước máy tính, người phía sau bật ra một tiếng nức nở như cười khẽ nửa như thở dài, tiếng bước chân đều đều từ xa đến gần.

.
Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên gáy Đỗ Trạch, một nhiệt độ và cường độ quen thuộc đến mức khiến lòng người tan vỡ. Đỗ Trạch ngậy ra như phồng nhìn sững bóng của thanh niên tóc vàng in trên màn hình, trang web trắng bóc nho nhỏ của Hồn huyết bao lấy hình dáng cả hai một cách trọn vẹn.

.
Độc giả và nhân vật chính.

.
Đỗ Trạch và Tu.

.
Bàn tay trái bị nâng lên, Đỗ Trạch cúi đầu ngơ ngác nhìn chiếc nhẫn xanh bạc được người đó đeo vào — từ sau khi trở về, cái nhẫn thuộc về thế giới kia hiển nhiên không còn tăm hơi, lúc này nó lại một lần nữa quay về chỗ cũ.

.
Hơi thở của Tu khẽ phả vào tai: “Không được bỏ lại.”

.
Không được bỏ lại nó.

.
— Không được bỏ lại ta.

.
Tình cảm căng tràn trong ***g ngực đến mức muốn nổ tung, Đỗ Trạch bắt lấy cánh tay Tu, cảm giác ấm áp khiến nó lại càng thêm chân thực, Đỗ Trạch ngây ngốc nói hết suy nghĩ của mình: “Là thật...”

.
Cậu cũng biết lời mình cực kỳ ngu, nhưng nụ cười của người đó vẫn dịu dàng là thế.

.
Tu ôm Đỗ Trạch vào lòng, vẻ ngoài anh tuấn không khác gì lúc chia tay, nhưng giờ lại phủ thêm một hương vị khó thốt nên lời, đó là dấu ấn của năm tháng lắng đọng. Hắn đã đợi trong bóng đêm hơn mấy tỷ năm mới có thể bắt được cơ hội gặp lại người này.

.
Chân tướng của thế giới đơn giản là thế, cũng phức tạp là thế.

.
Tu hơi ngoắc ngón tay lên, một dòng chữ xanh hiện ra lơ lửng giữa không trung.

.
“Ta nói rồi, ta sẽ khiến câu chuyện này trở thành sự thật.”

.
— Đỗ Trạch và Tu mãi mãi bên nhau.

Đỗ Trạch nhìn chăm chăm hàng chữ nọ, tim đập mỗi lúc một nhanh, máu như đang sôi sục. Không cần một câu chữ nào, cậu vẫn hiểu được Tu đã biết hết tất cả. Đỗ Trạch nhìn Tu, tất cả cảm xúc của người này đều giấu trong mặt hồ xanh thẳm dưới đáy mắt, một tình cảm nồng đậm thắm sâu.

.

“... ‘Câu chuyện’ này có tên không?”

.

“Em muốn đặt tên nó là gì?” Tu hôn lên mái tóc đen của Đỗ Trạch, trong giọng nói ản đầy sự trù mền.

.

— Đã từng có một độc giả xuyên vào trong tiểu thuyết, cậu gặp nhân vật chính, cuối cùng họ đến bên nhau, bởi vì...

.

Đỗ Trạch tựa đầu lên ngực Tu, lắng nghe tiếng tim đập quen thuộc, khóe môi dần dần cong lên.

.

“Độc giả và nhân vật chính tuyệt đối là chân tình.”

Hoàn chính văn

Vậy là đã xong chính văn, chỉ còn ba phiên ngoại nữa thôi là phải chia tay bạn Trạch và bạn Tu rồi. Buồn ghê! Có ai buồn như mình không? TvT

93. Chương 93: Pn1: Trung Thu

Đỗ Trạch nhìn vầng trăng sáng bên trên hồ Tinh Linh, mặt trăng to lớn tựa như một bánh xe tròn treo giữa màn đêm đen. Thân là công dân Thiên triều, một khi thấy trăng tròn sẽ luôn vô thức nhớ tới rằm trung thu. Cách tính thời gian ở dị thể hơi lệch lạc so với Trái Đất, thế nên Đỗ Trạch không thể xác định trung thu của Thiên triều ở đây diễn ra vào lúc nào.

.

Nói đến trung thu, ngoại trừ phong tục ăn bánh trung thu, thứ nghe nhiều nhất phải là truyền thuyết — Hằng Nga cung trăng.

.

“Em đang nghĩ gì?”

.

Hơi thở thân thuộc phả tới từ phía sau, Đỗ Trạch được Tu ôm vào lòng, người nọ hôn lên tóc cậu, khẽ hỏi.

.

“Một truyền thuyết.”

.

“Hửm?”

.

Tu cất cao âm cuối biểu hiện thái độ chăm chú lắng nghe của mình. Đỗ Trạch cân nhắc đôi chút, sau đó bắt đầu ngập ngừng thuyết minh về trung thu và câu chuyện Hằng Nga cung trăng cho Tu. Để giảng về Hằng Nga, Đỗ Trạch kể luôn cả chi tiết Hậu Nghệ bắn mặt trời. Cậu cũng có gián lược một chút vì phải biến đổi

khái niệm về thần thoại Thiên triều, đổi sự việc Hậu Nghệ chế tạo tên thần, Hằng Nga đánh cắp thuốc tiên thành đánh cắp thần cách, từ cấp tiên nâng lên thần.

.

Sau khi nghe câu chuyện Hậu Nghệ bắn mặt trời và Hằng Nga cung trăng, Tu trầm ngâm một lát rồi ôm chặt Đỗ Trạch: “Hậu Nghệ thích Hằng Nga?”

.

Đỗ Trạch gật đầu, nếu như không thích, cũng sẽ không đến chỗ Tây Vương Mẫu xin ban thuốc trường sinh vì Hằng Nga.

.

“Tại sao hắn lại không đuổi theo?”

.

“Hắn đuổi không kịp.” Đỗ Trạch không biết phải giải thích thế nào với Tu, chỉ có thể nói một cách mơ hồ: “Nơi đó chỉ có thần mới được bước vào, Hậu Nghệ chưa thể thành thần.”

.

“Hằng Nga vĩnh viễn đợi trên cung trăng, cuối cùng, Hậu Nghệ chết?”

.

“Ừ.”

.

Tu im lặng hồi lâu rồi cho ra một kết luận: “Đúng là ngu xuẩn...”

.

Đỗ Trạch cũng cảm thấy Hằng Nga không nên ăn cắp thuốc trường sinh, cho dù được thành tiên, cuối cùng chỉ có thể rơi vào một kết cục đau khổ nơi cung Quảng Hàn thôi.

.

Hằng Nga hối trộm thuốc tiên, trời xanh biển biếc đêm đêm tỏ lòng.

.

Tu tựa đầu vào hõm vai Đỗ Trạch, ánh mắt sâu thẳm không tia sáng nào rơi vào được.

.

Tên Hậu Nghệ đó thật sự rất ngu xuẩn.

.

Nếu đã có được sức mạnh đánh hạ thái dương, thế sao lại không phá hủy cả cung trăng?

.

Nếu đã không giữ được đối phương, vậy thì tốt nhất hãy kéo theo người sắp rời khỏi mình cùng nhau mai táng.

.

Tu hít vào mùi hương của Đỗ Trạch, từ lúc gặp hắn đến giờ, người này vẫn mang dáng vẻ đó, chưa từng thay đổi. Cho dù hắn đã hoàn toàn qua khỏi kỳ thiếu niên và trở thành thanh niên, người này vẫn y như lúc ban đầu, thời gian như đã bị đông lại.

.

Dù là câu chuyện về Cecil hay là vua đạo tặc, bi kịch của họ đều mang tên thời gian. Trên thế giới này, bất kỳ sinh linh nào cũng đều sẽ trải qua sinh lão bệnh tử, cho dù Vong Linh được xưng là bất tử thì trong thời gian dài rồi cũng sẽ mục nát và tiêu tan. Cả đại lục chỉ có thần mới không lão hóa.

Nếu như hắn chưa thể thành thần, vậy thì...

Tu cắn nhẹ một cái lên gáy Đỗ Trạch, khi Đỗ Trạch hoảng hồn quay đầu lại thì hôn lên môi đối phương.

“Trung thu vui vẻ.”

Đỗ Trạch thấy được sự dịu dàng toát ra từ đôi mắt Tu, cảm nhận được hơi ấm trên môi hắn. Cậu nhắm mắt lại, khóe môi giãn ra.

“... Trung thu vui vẻ.”

94. Chương 94: Pn2

Editor: Lê Cung Chủ

Người Maya tiên đoán ngày 21/12/2012 sẽ là ngày tận thế, nhưng qua ngày này, ăn vẫn tiếp tục ăn, ngủ vẫn tiếp tục ngủ, cuộc sống của người địa cầu vẫn tiếp tục không hề thay đổi.

Tại sao tận thế còn chưa tới?

Bởi vì độc giả đã bị nhân vật chính muốn hủy diệt thế giới thu phục.

“... Ừm...”

Tiếng rên rỉ khản đặc ám muội vang lên trong căn phòng, cả phòng chỉ có màn hình máy tính còn sáng, trên màn hình bóng loáng in hai thân thể đang quấn lấy nhau. Đỗ Trạch trừng mắt nhìn, mồ hôi bên thái dương sắp sửa chảy vào mắt, ngay cả hô hấp cũng mang theo run rẩy *** mỹ. Tu xâm chiếm chặt đầy trong cơ thể hắn, tuyên bố rõ ràng sự tồn tại của bản thân.

“Mệt không?” Tu liếm đi mồ hôi của Đỗ Trạch, y ghì Đỗ Trạch trong ***g ngực giống như sợ bị ai đó cướp mất, dùng trọng lượng của bản thân siết chặt thanh niên tóc đen đến không còn một kẽ hở.

“... Mệt...” Đỗ Trạch thở dốc thật sâu, tay bủn rủn ôm cổ y.”Nhưng... Đừng ra... Đừng!”

Trái tim Tu đột nhiên co rút, động tác khựng lại. Đỗ Trạch chỉ cảm thấy vật cứng trong cơ thể lớn thêm mấy lần, càng chèn ép nội vách, hắn có loại lỗi giác bị ép đến không thể hô hấp, nhưng hắn lại khao khát cảm giác này vì nó giúp hắn sâu sắc cảm nhận được Tu — người kia ở ngay bên cạnh hắn, hòa với hắn thành một thể.

“Ta không ra.” Tu vịn lấy vòng eo thon gầy đầy dầu xanh tím của Đỗ Trạch, không ngừng xâm nhập. Bên trong nóng rực tựa như muốn làm người ta tan chảy vào trong, nội vách mềm mại mở ra hợp lại cắn nuốt dục vọng của y, đôi mắt xanh biếc của Tu lắng đọng lại thành màu xanh thẳm, bên trong ẩn chứa khát vọng liêu lĩnh.”Đỗ Trạch, gọi tên của ta đi.”

“Tu...”

Thanh âm Đỗ Trạch hơi hơi run rẩy, giọng nói của hắn không hề giống những người khác, mỗi một chữ phát ra đều rất chậm, tựa như đang nói một lời thề vĩnh viễn không phai màu.

“Gọi thêm lần nữa.”

“... T...u...”

Đỗ Trạch run run, hấn bị Tu xô xuyên đến nói cũng không rõ ràng, chỉ mơ mơ hồ hồ rên rỉ tên của đối phương, phút chốc Tu đâm sâu vào trong rồi bắn ra. Đây là lần cao trào thứ ba của y, nhưng mà Tu lúc này mới phun chất lỏng nóng bỏng vào trong cơ thể hấn.

“A...”

Đỗ Trạch còn chưa kịp ngừng rên, tính vật trong cơ thể hấn lại bắt đầu to lên, hơn nữa hình dạng so với lúc phía trước còn có chút... Không giống? Những gai thịt nhỏ lồi lên đục khoét nội vách ướt át, tính khí càng trưởng đại mang đến cho Đỗ Trạch một luồng kích thích mới. Đỗ Trạch nâng hàng lông mi thăm dầm mồ hôi lên, phát hiện Tu trên người hấn không biết từ khi nào đã biến thành thú tộc. Người nọ vẩy đôi tai thú, ghé vào trong hõm vai hấn hít sâu một hơi, cái đuôi vuốt qua vuốt lại trên đùi hấn biểu đạt dã thú kia đến tột cùng hưng phấn cỡ nào.

Tu ngửi thấy mùi hương cơ thể của Đỗ Trạch ở khắp nơi, giường này, này phòng đều là mùi hương của Đỗ Trạch, dưới giác quan linh mẫn của thú tộc, mỗi một chút mùi hương ở nơi đây đều lộ dấu vết tồn tại của hấn, dù chỉ là tưởng tượng, nhưng đã kích thích y phát cuồng — y rốt cục đến được nơi ở của người này, đối với y hiện tại mà nói, y muốn làm cho mỗi một ngóc ngách nơi đây đều nhiễm mùi hương của y, hoàn toàn xâm chiếm hết không gian của người này.

“Tu...”

Âm cuối Đỗ Trạch có chút cường điệu, vật cực nóng ở trong cơ thể hấn lại bắt đầu luật động, tính khí có gai thịt ma xát nội vách, cho dù phần đỉnh không đâm vào điểm mất cảm nhất, nhưng gai thịt lồi lên cũng thỉnh thoảng cọ qua, tuy rằng đã phóng ra ba lượt, nhưng Đỗ Trạch vẫn bị loại kích thích không tưởng này khiến cho phân thân hơi cương lên.

Bởi vì Tu không hề rút ra, chất lỏng lúc trước tràn ngập trong trong cơ thể Đỗ Trạch theo luật động mà tràn ra không ít, còn phát ra tiếng ma xát nhóp nhép. Đỗ Trạch nghe tiếng nước *** loạn kia, hai lỗ tai đều đỏ lên.

“Tu, tu... rút ra trước đi... trước... A... !”

“Người muốn ta rút ra sao?” Tu gợn lên nụ cười dã tính.”Để thử xem.”

Tu dần rút tính khí ra, khi y còn một chút nữa là rời khỏi thân thể Đỗ Trạch, Đỗ Trạch đột nhiên cảm thấy được đỉnh của vật trong cơ thể lớn hơn, vừa lúc kẹt ở cửa.

Khoan đã... Hấn biết động vật họ mèo có tập tính *** xong mới rút ra, thú tộc Tu nguyên lai cũng thế sao? !

“Nếu không bắn tinh, thì sẽ không thể ngừng lại.” Tu liếm liếm đôi mắt Đỗ Trạch tròn tròn vì khiếp sợ, nụ cười trên khóe miệng trở nên có chút gian xảo.”Muốn ta rút ra, vậy mau nhanh làm cho ta bắn đi.”

Đỗ Trạch bị Tu ôm lấy, tư thế đối người lẫn nhau, cảm giác tính khí có gai thịt xoay tròn ma xát trong cơ thể quả thực muốn giết người. Con người thú màu vàng của Tu hơi hơi co rút, Đỗ Trạch mới vừa quay thân qua, y liền đè thanh niên tóc đen lại, ngậm chặt cổ con mồi của mình.

“Không, thả ra...”

Đỗ Trạch bị Tu ghì chặt lại, dã thú không ngừng ra vào trong cơ thể hấn, cho dù phát tiết nhưng cũng rất nhanh cương lên lần nữa, Đỗ Trạch bị khống chế căn bản không thể thoát được, thanh âm của hấn lúc đầu khàn khàn, đến khi hoàn toàn mất tiếng thì dã thú phía sau mới buông tha hấn.

“Khò.” Trong yết hầu của Tu phát ra tiếng ngáy thỏa mãn, y cắn cắn lỗ tai Đỗ Trạch, răng nanh cạ cạ vành tai mềm mại, thấy Đỗ Trạch mềm nhũn vẫn không nhúc nhích, liền biết mình đã dày vò Đỗ Trạch quá mức.

Y còn muốn làm với người này. Thú tộc tóc đỏ lắc lắc đôi tai thú, y từ trên người Đỗ Trạch đứng lên, cái đuôi rớt cuốc vẫn lưu luyến cọ cọ đùi Đỗ Trạch, sau đó mới buông ra.

Tu vươn tay, những hoa văn mềm mại màu vàng kim trong nháy mắt hiện lên chằng chịt ở trên cánh tay, lan tràn ra ngoài cơ thể. Ngọn của dây leo tiết ra một giọt nước màu vàng kim, Tu ngậm trong miệng, cúi người xuống hôn lên đôi môi khớp với mình nhất kia.

Đôi mắt mở to của Đỗ Trạch phản chiếu dung nhan tuyệt thế của tinh linh gần trong gang tấc, yết hầu cuộn cuộn một hồi mới nuốt xuống được chất lỏng mà đối phương truyền vào. Một luồng mát lạnh lan tràn khắp tứ chi trăm cốt, phút chốc, khí lực toàn thân Đỗ Trạch đều đã trở lại.

Đây là... Nhựa cây sinh mệnh?

Cho dù đã dứt xong, Tu vẫn như cũ không rời khỏi miệng Đỗ Trạch, mà càng hôn sâu. Đầu lưỡi quấn lấy đầu lưỡi, người nọ hôn môi hắn, tham lam đến nỗi tựa như muốn hấp thụ toàn bộ dưỡng khí. Đỗ Trạch thực cảm thấy được dưỡng khí của mình sắp bị đối phương hút hết rồi, y hừ hừ giọng mũi sênh sếch, cảm nhận được một loại khát cầu gần như hít thở không thông.

“Học học...”

Sau nụ hôn kịch liệt, giữa hai người kéo ra sợi chỉ bạc thật dài. Tu vuốt ve làn da bóng loáng như lúc ban đầu của Đỗ Trạch, những dấu vết liếm, mút hoặc cắn lúc trước trên thân thể người này đều không còn thấy nữa.

Mất rồi, y nghĩ, vậy tạo ra thêm lần nữa đi.

So với thú tộc dã man, động tác của tinh linh lại vô cùng nhẹ nhàng, nhưng cũng độ mạnh thì lại không hề thua kém. Y nâng lên thắt lưng Đỗ Trạch, chậm rãi tiến vào thanh niên tóc đen. Dây leo vươn dài ra bên ngoài cơ thể không hề biến mất, mà là đẩy Đỗ Trạch về phía tinh linh.

“Hừ...”

Đỗ Trạch tiết ra một tiếng than nhẹ. Sau khi tiến nhập sơ sơ vài lần, Tu đặt hai chân hắn khóa trên vai, tách hai chân càng rộng hơn, đồng thời dần dần tăng tốc độ ra vào. Ở dưới sự hỗ trợ của dây leo, hai chân Đỗ Trạch đã gần như gập đến bả vai, Tu không nặng không nhẹ đâm phải điểm mẫn cảm của hắn, mang đến một loại khoái cảm khôn xiết.

Cảm thấy Đỗ Trạch như đang thành thoi, Tu rút tính khí đến cửa vào, nháy mắt đâm đến chỗ sâu nhất trong cơ thể Đỗ Trạch.

“... A...” Khoái cảm ngọt lành từ đỉnh dục vọng dâng lên, Đỗ Trạch bấu chặt Tu, hai người cơ hồ cùng thời khắc đó đều đạt tới cao trào.

“Học...”

Đỗ Trạch nằm ở trên giường ý định phục hồi hô hấp hỗn loạn, nhưng mà còn chưa kịp thở thông thuận thì đã bị Tu lại quấy rầy, Đỗ Trạch cứng đờ ngẩng đầu nhìn người trên thân mình, cả tầm mắt là một mái tóc bạc tựa như ánh trăng ngưng tụ, nhưng lúc này chủ nhân của mái tóc bạc lại có một đôi mắt đỏ rực.

Lỗ tai vẫy cá của Tu rung rung, y vẫn khá thích dùng phương thức kịch liệt làm với Đỗ Trạch, nói thí dụ như, nhét phân thân vào trong cơ thể người này đến không còn khe hở — y sớm nên làm như vậy, dùng phương thức bất đồng làm cho người này nhớ kỹ thân thể y, làm cho thân thể người này rốt cuộc thể rời khỏi y, chỉ biết vì y mà run rẩy, chỉ biết vì y mà đóng đưa vòng eo, chỉ biết vì y mà cao trào.

Để đề phòng Đỗ Trạch bị thương, Tu cắn cổ tay, trút máu ròng nóng bỏng vào trong miệng Đỗ Trạch.

“... !”

Máu ròng hóa thành dòng nước ấm lưu chuyển ở bên trong thân thể, Đỗ Trạch ưm ưm kêu lên, nhưng mà Tu cũng không cho hắn cơ hội mở miệng phản đối. Long tộc tóc bạc mắt đỏ dùng ngón tay thon dài nơi rộng tiểu huyết đã được khuếch trương đầy đủ, dứt hai bán phân thân của mình từng chút từng chút đi vào.

Thật, thật trưởng... !

Cho dù long huyết đã cường hóa thể chất, sắc mặt Đỗ Trạch vẫn đau đến trắng bệch, mồ hôi lạnh theo thái dương chảy xuống. Khi Tu nhả môi Đỗ Trạch ra, Đỗ Trạch ngay cả hít thở cũng không dám dùng sức, ngoại

trừ lần đầu tiên bị xuân được loạn tính, những lúc trước hấn làm với long tộc Tu làm thì cũng chỉ lần lượt thay đổi bán phần thân tiến vào, chưa từng có lần nào giống lần này cùng tiến vào như vậy, hấn sợ mình chỉ cần hơi chút dùng sức một chút thì thân thể sẽ giống như tờ giấy bị xé rách làm đôi.

“Có thể rồi.” Tu trấn an hôn lên mi tâm Đỗ Trạch đã thấm đẫm một tầng mồ hôi mỏng.”Xem này, người đã tiếp nạp được toàn bộ ta.”

Tuy rằng đau đớn lẫn át suy nghĩ, Đỗ Trạch nghe Tu nói thế nên đành phải nhìn xuống — hấn hoàn toàn không thể tin được, chính mình cứ nhiên nuốt hết hai hung khí của long tộc Tu.

Tu hé nụ cười, ở trong ánh mắt khó tin của Đỗ Trạch, y chậm rãi bắt đầu động tác.

“... Ô...”

Đỗ Trạch không khỏi nắm chặt cánh tay Tu, một nửa bởi vì đau đớn, một nửa bởi vì khoái cảm ào ạt. Sau đau đớn trở nên chết lặng, khoái cảm từng chút từng chút dâng lên, Đỗ Trạch khó có thể thừa nhận, trừng mắt nhìn, trước mặt xuất hiện những dải màu sắc rực rỡ khiến người ta lầm tưởng như đã đến thiên đường cực lạc.

Tính khí thô to đè ép nội vách mềm mại run rẩy, thiên tính của long tộc làm cho Tu nhin không được muốn chiếm đoạt càng nhiều càng nhiều, y muốn Đỗ Trạch lộ ra càng nhiều vẻ mặt mê người, muốn Đỗ Trạch phát ra càng nhiều thanh âm mị hoặc, muốn Đỗ Trạch một lần lại một lần khóc hô rơi lệ, muốn Đỗ Trạch một lần lại một lần vì y mà cao trào.

— Điều y muốn còn rất nhiều, chờ đợi trong bóng đêm lâu như vậy, phải bắt người trong ***g ngực này bồi thường toàn bộ.

Một trăm năm, một ngàn năm, một vạn năm cũng không đủ, vậy dùng cả đời bồi thường đi.

“... Trưởng... !” Sau khi hai bán phần thân phun ra rất nhiều dịch thể, thanh âm Đỗ Trạch gần như ủy khuất khóc nức nở, hấn chỉ cảm thấy cả bụng đều trương lên, như uống quá nhiều nước, mỗi lần làm cùng long tộc Tu đều giống như đi qua giữa thiên đường và địa ngục.

Tu sau khi rút ra ngoài, chất lỏng bạch trọc không gì ngăn cản từ giữa dũng đạo chảy ra, dính ướt đùi thanh niên tóc đen, còn bụng run rẩy giống như cảm thấy không thể khống chế. Tu lấy tay lau chất lỏng chảy ra từ trong cơ thể, chất lỏng bạch trọc mang theo một ít tơ máu, cho dù long huyết cường hóa thân thể, nhưng phía sau Đỗ Trạch vẫn bị xé rách.

“Đau không?”

Đỗ Trạch sững sờ nhìn cánh chim che trời lấp bể, ngón giữa của sinh linh đẹp đẽ tựa như thiên sứ dút vào phía sau hấn, ánh sáng hồi phục sáng lên. Vết sưng đỏ và rách ra của tiểu huyết rất nhanh đã được xóa sạch, nhưng Tu vẫn không rút ngón tay ra, y ôm Đỗ Trạch vô lực ngồi dậy, dùng đôi cánh bao bọc hai người.

“Ngồi lên trên đi.”

Đỗ Trạch vô thức nghe theo chỉ thị của Tu, không ai có thể phản đối mệnh lệnh của sinh linh tuyệt đẹp này, đôi mắt màu vàng rỗng một đậm một nhạt lộ ra khí thế khiến người ta không thể chống lại. Ở dưới sự trợ giúp của Tu, Đỗ Trạch ngồi chồm hổm trên hông Thiên tộc sáu cánh, từng chút từng chút ngậm vào tính khí của đối phương. Khi chỉ còn thiếu chút nữa, Đỗ Trạch tựa đầu trên vai, mệt mỏi khom thân thể — hấn đã sắp cạn kiệt khí lực.

Tu thoáng buông lỏng tay, Đỗ Trạch vốn đã đuối sức lập tức nuốt khí quan thẳng đứng của Thiên tộc tới gốc.

“A...”

Bởi vì tư thế cơ thể, tính vật của Tu lún sâu chưa từng có trước nay. Đỗ Trạch ngồi chồm hổm ở trên người Tu, thừa nhận những trùng kích từ dưới lên trên. Tu hình thái Thiên tộc rất thích rút ra từng tắc, rồi đột nhiên đâm vào, tựa như thủ lĩnh cao ngạo tuần tra lãnh địa của mình. Cánh chim tầng tầng lớp lớp bao vây lấy Đỗ Trạch, phòng ngừa hấn té ngã, đồng thời phong tỏa toàn bộ đường lui của hấn. Khi Tu lại bắn

tinh ở trong cơ thể hắn, loãng dịch của Đỗ Trạch cũng phun trên bụng Tu, dính vào cánh chim cũng đồng dạng tuyết trắng.

“Học... Học...”

Đỗ Trạch nằm trên giường hít thở mong manh, cảm nhận được đối phương lại đè lên, thanh niên tóc đen rên rỉ vài âm tiết.”Ta không thể...”

“Nhưng ta vẫn chưa thỏa mãn.”

Thanh âm trầm thấp pha lẫn dục vọng càng lộ vẻ từ tính, khi Đỗ Trạch lấy lại tinh thần, cánh chim bao vây hắn đã biến thành cánh dơi màu đen tinh khiết. Tu hình thái ma tộc nhẹ xoa vòng eo thon gầy của Đỗ Trạch, lòng bàn tay truyền đến run rẩy rất khẽ tựa như một con mèo khiến người ta trù mến.”Vay giúp ta ngâm, nhé?”

Không đợi Đỗ Trạch trả lời, Tu đảo ngược thân thể hai người lại, ngón tay nắm lấy phân thân mềm nhũn của hắn, y vươn đầu lưỡi liếm liếm đỉnh, nụ cười trên khóe miệng vừa ma tính lại mê hoặc.”Ta cũng giúp người.”

Nhưng bằng miệng...

Cảm nhận hạ thể bị khoang miệng ướt át của Tu bao vây, Đỗ Trạch nhắm nghiền mắt, run rẩy vươn tay ra cầm lấy tính khí của Tu để sát vào mặt.

“Ừm...”

Thân thể kết hợp thật sâu vào nhau, giữa miệng lưỡi Đỗ Trạch ngập tràn hương vị của Tu, hắn quả thực điên rồi, Đỗ Trạch nghĩ như thế. Nhưng lại không dừng được, hắn muốn Tu, toàn thân cao thấp đều toàn mùi hương của Tu khiến hắn rất có cảm giác an toàn — người này, thật sự đến bên hắn.

“Khụ... khụ!”

Chất lỏng trút vào trong miệng quá nhiều, Đỗ Trạch ho khan sắc súa, một phần trực tiếp tràn xuống cổ họng, không chỉ có bên ngoài, bên trong cũng nhiễm hương vị của nhau. Tu liếm đi bạch trọc bên miệng, y ôm Đỗ Trạch từ đằng sau, thân thể đầy mồ hôi của hai người dán sát đến không còn chút kẽ hở, nhiệt độ cơ thể nóng rực lây nhiễm lẫn nhau.

“Nóng...”

Tay Tu rung lên, Đỗ Trạch phút chốc cảm thấy thân thể áp sát tại sau lưng hắn trở nên lạnh lẽo, phù thủy trầm mặc ôm chặt người trong lòng, phía dưới xẹt qua kẽ móng Đỗ Trạch, khi tìm được tiểu huyết thì lập tức đâm vào, nếu hiện tại chết đi, bọn họ cũng giống như dây xích siết chặt vào nhau. Sau khi làm xong hết thấy, Tu cũng không tiếp tục động tác, chỉ chôn mình trong thân thể Đỗ Trạch, tựa như đơn thuần vì giúp thanh niên tóc đen giải trừ khô nóng. Nhưng mà tiểu huyết đã bị ăn ái rất nhiều lần lại trở nên dị thường mẫn cảm, chỉ cần khẽ xâm lấn tiến đến, sẽ tự động siết chặt mút vào, Tu không cự tuyệt loại khoái cảm ngọt ngào này, y hôn lên huyết quản thâm quầng của Đỗ Trạch, nhắm nháp nhấp đập sinh mệnh của người trong ***g ngược.

“... !”

Bị chất lỏng lạnh như băng của Tu bắn vào, Đỗ Trạch run rẩy, lúc trước đã không phun nổi gì nữa, trên người hắn ướt sũng dịch thể, mình và đối phương hòa vào nhau, trộn lẫn hoàn toàn phân không rõ được nữa.

Lúc này phía chân trời đã bừng sáng, Tu thoát nhìn tựa hồ không có ý định ngừng lại, bị vây trong một loại tâm tính tiểu biệt thắng tân hôn (*), Đỗ Trạch cũng muốn tiếp tục dây dưa với Tu như vậy, nhưng có một số việc ban ngày không tiện làm, bởi vì mẫu thượng đại nhân đã được update, không lâu nữa sẽ trở về gọi hắn ăn cơm.

(*tiểu biệt thắng tân hôn để chỉ việc xa cách một chút, sẽ mang lại cảm xúc “mạnh” hơn cả cảm xúc trong đêm tân hôn)

Cảm giác Tu lại bắt đầu động tác, Đỗ Trạch không thể không ngăn Tu lại.

“Mẹ của ta... sẽ trở về gọi ta... Ừm... ăn điểm tâm...”

Động tác của Tu ngừng lại, Đỗ Trạch vừa định thở phào thì sau đó liền bị đối phương hôn môi.”Ta dứt người.”

— trọng điểm không phải “Ăn”, mà là mẫu thượng đại nhân sẽ đến gõ cửa đó!

Tựa hồ biết Đỗ Trạch muốn nói gì, một quầng trắng mờ hiện lên, Đỗ Trạch mở to hai mắt nhìn thấy một “Đỗ Trạch” xuất hiện ở trước mắt hắn — ngay cả vẻ mặt căng thẳng cũng giống như đúc.

“Ta đã tính toán cả rồi.” Chu nho vỗ tay, “Đỗ Trạch” mặt không chút thay đổi đẩy cửa đi ra ngoài.”Nó sẽ không bị lộ tẩy đâu.”

Khoan đã — đó là con rô bốt —?

“Không cần để ý món đồ chơi đó.” Chu nho có mái tóc màu hạt dẻ nằm trên người Đỗ Trạch.”Chúng ta tiếp tục làm đi.”

Tuy rằng Tu nói không cần để ý, nhưng nhìn đến một con rô bốt giống hệt mình, Đỗ Trạch vẫn cảm thấy kinh ngạc khó có thể nói nên lời.

“Đó chẳng qua là món đồ chơi.” Tu lại một lần nữa giải thích, “Ngoài em ra thì cái gì cũng không phải.”

Cho dù có bao nhiêu “Đỗ Trạch” đi chăng nữa, Đỗ Trạch mà y muốn chỉ có duy nhất một người trước mắt.

“Anh nhớ em, Đỗ Trạch.” Thanh âm Chu nho khẽ dần.”Rất nhớ rất nhớ, đôi khi, không thể kiềm chế...”

Đầu ngón tay Đỗ Trạch run rẩy, cánh tay bủn rủn ôm chặt Chu nho vào lòng.

“Em có nhớ anh không, Đỗ Trạch?”

“Rất nhớ.”

“Vậy thì, ” Chu nho tách hai chân của Đỗ Trạch ra, “Hãy cảm nhận anh đi.”

Tu rũ mắt xuống, đáy mắt hiện lên tình cảm mãnh liệt cùng điên cuồng, cuối cùng hóa thành ái dục sâu lắng.

“– Em là tất cả của anh.”

95. Chương 95: Pn3

Editor: Lê Cung Chủ

Bởi vì có Tu bên cạnh, Đỗ Trạch lúc đến trường cũng không tiện ở lại ký túc xá, hắn thuê một phòng trọ ở gần trường để sống, mỗi kì nghỉ lễ sẽ về nhà thăm gia đình.

Đang lúc kì nghỉ Trung thu dài hạn, Đỗ Trạch ôm một đồng quà đứng trước cửa nhà, hắn có chút khản trương, bởi vì đợt về nhà lần này không giống như trước kia.

“Reng reng!”

“Ai da — đến đây.”

Cửa được đẩy ra, má Đỗ Trạch mặc tạp dề đứng ở cửa, hiển nhiên là vừa đi ra từ trong nhà bếp.”Về rồi à.”

Má Đỗ Trạch đầu tiên liếc mắt nhìn đứa con nhà mình, sau đó lại dời ánh mắt đến thanh niên tóc vàng bên cạnh Đỗ Trạch, vẻ ngoài quá mức vượt trội của đối phương làm cho má Đỗ Trạch hơi hơi sợ run — con bà từ khi nào lại quen biết một người nước ngoài ưu tú như thế chứ?

“Xin chào cô.” Tu tươi cười với má Đỗ Trạch, nụ cười sáng lạn chói mắt kia đừng nói là má Đỗ Trạch, ngay cả Đỗ Trạch cũng nhìn không thể dời mắt.

Manh chúa, người quả thật là vũ khí giết người hàng loạt!

“... Hở? Ồ.” Má Đỗ Trạch luống cuống lấy lại tinh thần mở cửa ra. “Cậu là người bạn mà Đỗ Trạch hay nhắc đến đấy à, mau vào đi — ai da, còn mua nhiều đồ như vậy làm gì cơ chứ.”

“Lần đầu tiên tới thăm, đây là việc hiển nhiên mà.” Tu đem đồng quà lớn nhỏ đi vào. “Mấy ngày nay có lẽ phải quấy rầy cô rồi.”

“Đừng khách sáo, cứ xem nơi này như nhà của mình.” Má Đỗ Trạch dẫn hai người tới phòng khách, còn mình thì quay về nhà bếp. “A Trạch, con tiếp bạn con nha, mẹ đi nấu ăn.”

Đỗ Trạch thề hăn nhìn thấy được vẻ đỏ ửng đáng ngờ trên nét mặt của mẫu thượng đại nhân, độc giả xuẩn manh yên lặng nhìn hung khí có hình dạng con người đang trên ghế sa lon kia, ghen khuất không nói nên lời.

“Sao vậy?” Tu hỏi, “Theo lẽ nghĩa ở nơi này, ta mới nãy làm gì không đúng à?”

Đỗ Trạch lắc lắc đầu, ngồi vào bên cạnh Tu. “Mẹ của ta, hình như, rất thích người.”

Nghe vậy, Tu mỉm cười nói: “Ừm, ta sẽ làm cho bà thích ta, dù sao cũng là...” Tu hơi hơi suy nghĩ một chút, “À, theo cách nói của thế giới này, hăn phải gọi bằng mẹ vợ?”

Phản ứng đầu tiên của Đỗ Trạch là vọt xuống nhà bếp, sau khi xác nhận mẫu thượng vẫn đứng ở trong phó bản nhà bếp của bà, trái tim thiếu chút nữa nhảy ra khỏi yết hầu rồi cục dần dần trở về vị trí cũ.

“Đừng lo lắng.” Tu vươn tay vuốt ve cổ Đỗ Trạch, chăm chú nhìn hăn, “Chúng ta còn thời gian rất dài.”

Bọn họ còn thời gian rất dài, rất dài rất dài, dài đến mức làm cho bất luận người nào cũng không thể phản đối bọn họ.

— cho dù có người phản đối, không sao cả, y sẽ rút gọn số lượng những người như thế còn 0.

Bàn ăn vì sự gia nhập của Tu mà trở nên náo nhiệt hẳn ra. “Nhìn đáng vẻ của cậu, chắc là người nước ngoài phải không?” Má Đỗ Trạch cảm thấy hứng thú hỏi, “Cậu là người nước nào vậy?”

“Con là hỗn huyết.”

Đúng vậy, bát chủng tộc hỗn huyết. Tên xuẩn manh từ dưới đáy lòng gào thét.

“Con lai?” Má Đỗ Trạch cảm khái nói “Rất lợi hại nha.”

Là rất lợi hại, vô luận kẻ thù hay là đứa con của bà cũng nhận thức được sâu sắc.

Giữa cuộc đối thoại của hai bên, Đỗ Trạch đào móc được điểm *** nhiều không đếm xuể, trên ý nghĩa nào đó, độc giả xuẩn manh cũng gia nhập vào cuộc giao lưu này. Vô luận má Đỗ Trạch nói chuyện gì thì Tu cũng đều mỉm cười trả lời từng câu, Đỗ Trạch cơ hồ bằng mắt thường nhìn thấy độ hảo cảm của mẫu thượng đại nhân nhà mình đang vùn vụt tăng lên, có thể biết chiến lược đã sắp thành công.

Nhưng vào lúc này, má Đỗ Trạch đột nhiên buông đũa xuống.

“Cậu đến đây như vậy, cô rất vui, đây là lần đầu tiên A Trạch nói muốn dẫn bạn về.”

Đỗ Trạch sửng sốt, má Đỗ Trạch vẫn không nhìn hăn, mà tiếp tục nói với Tu.

“Đứa con trai này của cô, tuy rằng rất hiền lành, nhưng lại không giỏi biểu đạt chính mình.” Má Đỗ Trạch nói, “Mặc dù không tới phiên cô lên tiếng, nhưng nếu về sau hai người sống chung mà xảy ra mâu thuẫn gì thì hy vọng cậu có thể bao dung cho nó.”

Nụ cười của Tu trở nên vô cùng dịu dàng. “Con biết rồi.”

Y biết người này tốt cỡ nào, người này tốt — chỉ y biết là đủ rồi.

“Kỳ thật cho tới nay đều là cậu ấy bao dung con.” Tu nửa đùa nửa thật, “Nếu thật sự xảy ra mâu thuẫn gì, con cũng tuyệt đối sẽ không buông cậu ấy ra.”

Tuy rằng cảm giác lời nói của thanh niên tóc vàng có chút kỳ quái, nhưng má Đỗ Trạch cũng không nghĩ nhiều, bà mang tới mấy cái ly và bình rượu đỏ, sau khi rót đầy thì chia cho Tu và Đỗ Trạch.

Ba người cùng nhau nâng ly.

“Trung thu vui vẻ.”

Đỗ Trạch xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ánh trăng bên ngoài, vầng trăng to lớn tựa như một cái bánh xe tròn treo trên bầu trời đêm tựa như tấm màn đen, nói đến Trung thu, ngoại trừ phong tục ăn bánh trung thu ra, còn có truyền thuyết nghe nhiều riết thuộc — Hằng Nga cung trăng.

Hơi thở quen thuộc vờn quanh phía sau, Đỗ Trạch sau khi tắm rửa xong thì bị Tu ôm vào trong ngực, người nọ hôn lên tóc hắn, nhẹ giọng hỏi; “Đang nghĩ gì vậy?”

“Có một truyền thuyết.”

“Hửm?”

Tu hơi hơi lên cao âm cuối biểu hiện thái độ chăm chú của y, Đỗ Trạch cân nhắc câu nói một chút, sau đó dứt quãng bắt đầu kể với Tu câu chuyện cổ tích về trung thu và Hằng Nga cung trăng. Vì nói đến Hằng Nga cung trăng, cho nên Đỗ Trạch kể luôn cả chuyện Hậu Nghệ bắn mặt trời, hắn kể hơi tóm lược, bởi vì phải thay đổi một vài khái niệm thần thoại Thiên Triều, đổi Hậu Nghệ thành thần tiên, Hằng Nga đánh cắp linh dược thành đánh cắp thần cách, thăng tiên đổi sang thành thần.

Sau khi nghe xong chuyện về Hậu Nghệ bắn mặt trời và Hằng Nga cung trăng, Tu trầm tư một lát, sau đó ôm chặt Đỗ Trạch: “Hậu Nghệ rất thích Hằng Nga sao?”

Đỗ Trạch gật đầu, nếu không thích, cũng sẽ không vì Hằng Nga đến gặp Tây Vương Mẫu cầu xin hai viên thuốc trường sinh bất tử.

“Hắn vì sao không đuổi theo?”

“Hắn đuổi không kịp.” Đỗ Trạch không biết giải thích với Tu như thế nào, chỉ có thể mơ hồ nói: “Nơi đó chỉ có thần mới có thể đi vào, Hậu Nghệ không thể thành thần.”

“Hằng nga vĩnh viễn ở lại trên mặt trăng, Hậu Nghệ cuối cùng sẽ chết sao?”

“Ờ.”

Tu trầm mặc một hồi, rút ra tổng kết: “Thật sự ngu xuẩn...”

Đỗ Trạch cũng hiểu được Hằng Nga rõ ràng không nên đánh cắp hai viên thuốc bất tử của Hậu Nghệ, cho dù thành tiên, chung quy chỉ có thể rơi vào kết cục vĩnh viễn bơ vơ ở cung Quảng Hằng.

Hằng Nga hối trộm thuốc tiên, trời xanh biển biếc đêm đêm tỏ lòng.

Tu vùi đầu vào hõm vai Đỗ Trạch, ánh mắt sâu thẳm không chút ánh sáng. Thật sự rất ngu xuẩn, thần tiên tên là Hậu Nghệ kia, nếu có được sức mạnh bắn rụng mặt trời, vì sao không phá hủy mặt trăng đi?

Nếu đã không thể giữ đối tượng, vậy cứ việc kéo theo người đã muốn rời xa mình cùng xuống mồ.

Đỗ Trạch đột nhiên có loại cảm giác sồn tóc gáy, trước khi hắn cử động, Tu đã buông hắn ra.”Nè.”

Đỗ Trạch nhìn chằm chằm chất lỏng màu đỏ Tu đưa tới.”Đây là gì?”

“Rượu đỏ.” Tu cũng rót cho mình một ly, nhấp nhẹ một hơi.”Lúc này khi đem ra thì bị mẹ của ngươi bắt gặp, bà nói rượu này rất quý, không được lãng phí.”

Đỗ Trạch chăm chú nhìn trái cổ của Tu chuyển động, màu đỏ của rượu thấm trên đôi môi nhạt, thoát nhìn như ma cà rồng đang tạo nhả uống máu. Đỗ Trạch tự dưng cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, hắn dời tầm mắt đi.”... Ngươi uống đi.”

“Đây là mệnh lệnh của mẹ ngươi.” Khóe miệng Tu càng cong lên, “Ta lúc trước tìm được một con xúc xắc trong phòng của ngươi, chúng ta chơi đi, người nào thua thì phải uống rượu.” Trước khi Đỗ Trạch cự tuyệt, y lại thêm vào một quy tắc, “Số xúc xắc của ta phải lớn hơn ngươi ba điểm thì ta mới chiến thắng.”

Đỗ Trạch chần chừ, chỉ cần đổ bằng hoặc hơn bốn thì Tu sẽ thua, cho dù hắn đổ được một, nếu Tu đổ được ba thì hắn vẫn thắng. Vì thế tên xuẩn manh gật đầu, đồng ý đề nghị của Tu.

Sự thật chứng minh, không tìm đường chết sẽ không phải chết.

Đỗ Trạch nhìn chăm chăm nửa bình rượu trong tay thật lâu, uống hết ngụm này, hẳn tuyệt đối sẽ say mềm chẳng phân biệt được phương hướng luôn.

— mẹ kiếp, mỗi lần đổ đều sáu điểm vậy là đang coi thường người ta đấy! QAA

Manh chúa tỏ vẻ, coi thường người khác chính là người.

“Đến, uống đi.”

Đỗ Trạch nhìn gương mặt Tu hiện lên vẻ sung sướng rõ rệt, nhớ lại lúc trước ở trong thử luyện Thiên tộc nghe từng được một tin tức — đây không phải là lần đầu tiên manh chúa ý đồ trút rượu hẳn.

“Tại sao muốn ta uống rượu?”

Tu hơi hơi nheo mắt lại. “Sau khi uống rượu, người sẽ nói một vài lời ta muốn nghe.”

Vậy thì cứ nói sớm đi! Tên xuẩn manh vui vẻ buông bình rượu xuống, nói với Tu: “Người muốn nghe cái gì, ta không uống rượu cũng sẽ nói.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Sự thật lại chứng minh, không tìm đường chết sẽ không phải chết.

Đỗ Trạch nhìn chăm chăm cuốn đồng nghiệp chí trong tay thật lâu, Tu phía đối diện thậm chí còn chuyển hoá thành thú tộc có giác quan linh mẫn nhất, bộ dáng chăm chú lắng nghe. Đỗ Trạch mở ra một góc của đồng nghiệp chí, nếu đọc tiếp, hẳn tuyệt đối sẽ chết không toàn thây.

Uống rượu hay đọc đồng nghiệp chí, đó là cả một vấn đề.

Tên xuẩn manh cân nhắc một hồi, dù sao không uống rượu cũng phải đọc, nhưng nếu đọc khi uống rượu, cộng với hành vi mất kiểm soát thì càng nguy hiểm hơn, cho nên Đỗ Trạch nhất thời liền mình mở đồng nghiệp chí ra.

Rất tốt, trang thứ nhất cơ hồ đều là từ tượng thanh.

“Ừm, ưm, a, a, đừng, ô...”

Đỗ Trạch dùng một loại giọng điệu không chút nhấp nhô đọc hết trang thứ ba, đôi tai thú của Tu lắc lắc rồi rũ xuống, vẻ mặt không hài lòng.

“Hình như cảm xúc nhiều hơn thì phải.” Cái đuôi của Tu phất phất sàn nhà. “Lúc ta khi dễ người, người phát ra tiếng không phải như thế.”

Người lại còn nói nữa à, cứ nhiên cứ thế chẳng biết xấu hổ nói ra từ ‘khi dễ’!

Thấy Đỗ Trạch nghiêm mặt nhìn thẳng y, Tu ỉu xiu, “Người tiếp tục đi.”

Đỗ Trạch căn bản vui không nổi, bởi vì lời kịch phía sang càng ngày càng rùng rợn tiết tháo, hẳn chưa từng có lần nào cảm thấy nói chuyện khó khăn như lần này — thậm chí so với khi hẳn không mang máy trợ thính còn khó khăn hơn.

“Ô, lớn quá, thật thích, a, đừng có ngừng, a, thích chết đi được, a, a a a...”

“A, a, tuyệt, thật thoải mái, không được, a, muốn chết, ta muốn chết a a...”

Đỗ Trạch kiên trì đọc tiếp, cho dù hẳn đọc như đang tụng điều văn, nhưng mà ánh mắt của dã thú đối diện hẳn vẫn như cũ càng lúc càng sáng, ánh lên tựa như thấy được con mồi ngon miệng.

“Muốn, làm chết ta đi, a, đâm tới cùng đi, mau làm đi, làm ta — ”

Âm cuối của Đỗ Trạch mạnh biến điệu, bởi vì dã thú kia đã nhào lên đè hẳn ở trên giường.

“Người nếu đã đọc không ra cảm xúc.” Thanh âm của Tu vì dục vọng mà khản đi, “Ta đây cũng chỉ có thể tự mình làm cho người dậy lên cảm xúc.”

... Ta chỉ biết! ! ! QAQ

Toàn bộ ngày nghỉ Trung thu, Đỗ Trạch sẽ không thể bỏ khỏi giường.

96. Chương 96: Pn4

Editor: Lê Cung Chủ

“Cậu có biết nam sinh chuyên ngành máy tính kia không?”

“Cậu đang nói... ?”

“Hình như tên là Đỗ... Đỗ Trắc? Đỗ Trạch? À , tôi nhớ ra rồi, tên là Đỗ Trạch.”

“À, thì ra cậu nói hần, đương nhiên tôi biết chứ! Nghe nói hần bị khiếm thính, là một người lập dị, thường hay lầm lẫn một mình, còn làm một vài hành động kì quái, những người lớp khác cũng không thể nào đến gần hần.”

“Ha ha, cậu biết tại sao không? Tôi có một đám bạn chuyên ngầm theo dõi hần, nói cho cậu biết, kỳ thật nam sinh đó hình như có thể thấy ‘Thứ đó’ .”

” ‘Thứ đó’ ? ... Cậu đang nói sức mạnh siêu nhiên à?”

“Bingo! Cho nên cái tên đó mới hay lầm lẫn một mình, những người khác khi đến gần hần thì luôn bị hút ra một cách kì lạ, bởi vì có ‘Thứ đó’ .”

“Tin đồn nhảm vậy mà cậu cũng tin sao?”

“Đó không phải tin đồn nhảm đâu! Cậu biết không, vào buổi tiệc ngày quốc tế mậu dịch cuối tuần trước, có đứa lớp khác đã ném vỡ một cái đĩa thủy tinh, nhưng Đỗ Trạch ngồi ở bên cửa sổ vẫn không chút bị thương.”

“Thần kỳ thế à!”

...

Đỗ Trạch đi ngang qua hành lang thì chợt nghe hai nam sinh đang nói chuyện với nhau, rồi lại nhìn nhìn cái kẻ bên cạnh đã làm cho hần biến thành nhân vật thần quái trong toàn trường.

Chú ý tới ánh mắt của Đỗ Trạch, Tu mỉm cười hỏi: “Sao vậy?”

Đỗ Trạch lắc đầu, đột nhiên ý thức được đây chính là động tác kỳ quái mà nam sinh mới nói ban nãy, cái đầu vẫn lắc như thường lệ phút chốc cứng đờ. Kể từ khi hần khai giảng, Tu cứ tàng hình như vậy đi theo hần đến trường, những người khác không nhìn thấy Tu, cũng không có thể tránh được Tu, bởi vậy tạo nên rất nhiều truyền thuyết huyền bí.

Tên xấu manh suy nghĩ, ở trong những đứa học sinh gương mẫu thì không hề tồn tại động tác lắc đầu, cho nên khi ai đó lắc đầu sẽ khiến người khác cảm thấy cái thằng cha này hôm nay chưa uống thuốc thì phải, cứ khùng điên như bị tự kỉ.

Hơn nữa Đỗ Trạch vừa lắc đầu thì lập tức xảy ra chuyện xấu.

“Nam sinh ngồi gần bên cửa sổ kia, ” Thầy giáo dạy môn Toán Cao Cấp gõ bàn, “Cậu lắc đầu như vậy, là cố ý phản đối lời tôi giảng vừa mới nãy à?”

Dưới cái nhìn chăm chú của người trong cả lớp, thanh niên tóc đen mặt lạnh lùng đứng lên, im re đối diện với giáo viên, ông nhướn mày vừa định tuôn ra một tràng giáo huấn thì lại cảm thấy được nguy hiểm không biết từ đâu tới- ông như bị một con dã thú theo dõi. Giáo viên Toán chân tay bủn rủn tựa vào trên bục giảng, nở nụ cười gượng gạo rồi nói vài tiếng; “Ngồi, ngồi xuống đi.”

Đỗ Trạch mới vừa khom lưng ngồi xuống, cả người liền cứng đờ.

Tu... ! Đỗ Trạch khẽ quát tên của thú tộc phía đằng sau, Tu mới này còn ngồi bên cạnh hắn giờ đã chen đến phía sau, nếu hắn cứ vậy ngồi xuống thì sẽ vừa vặn ngồi ở trên đùi Tu.

Tu vươn tay ôm Đỗ Trạch vào trong ngực, vì đề phòng chính mình hạc trong bầy gà (khác người), Đỗ Trạch chỉ có thể hơi khom người tựa vào trên bàn, bởi vì hắn ngồi ở hàng cuối cùng, tay vịn của chỗ ngồi cũng rất cao, cho nên nhất thời hồi lâu nhìn không ra có gì khác thường.

Đặt ta xuống coi.

Tu liếc mắt nhìn tờ giấy Đỗ Trạch truyền đến, chẳng những không làm theo, cái đuôi thú ngược lại còn bò lên cánh tay của Đỗ Trạch.

“Nghe ông ta giảng chán chết đi được.” Tu cọ cọ cổ Đỗ Trạch, “Chi bằng làm một vài chuyện thú vị đi?”

Ta đang học.

“Về nhà ta dạy cho người, ” Tu chẳng thèm để ý, “Hôm qua ta dùng hình thái nhân tộc đọc trước rồi, cũng không có gì quá khó.”

— Học bạ không nên rước thêm thù hận nha! Thiếu niên à, người có biết trên cây (môn) cao (toán) từng treo bao nhiêu thi thể của học sinh rồi hay không!

“Hoặc là lúc đi thi ta ở bên cạnh đọc đáp án cho người.”

... Không, đừng có mà đáng xấu hổ dụ dỗ hắn sa đọa như vậy a! Càng đáng xấu hổ hơn chính là hắn động tâm a!

Đỗ Trạch chỉ có thể trở mắt nhìn cái đuôi của Tu đóng cuốn sách toán lại, tay người nọ đã luồn vào dưới áo sơmi mò mẫm, vuốt ve qua lại dọc theo tuyến thắt lưng của hắn.

“Người đừng cử động.” Tu liếm liếm lỗ tai của Đỗ Trạch, “Chỉ cần cảm thụ ta là được.”

“ ... !”

Đỗ Trạch gục xuống bàn, lấy cánh tay che khuất mặt mình để tránh bản thân lộ ra vẻ mặt hoặc phát ra âm thanh gì kì quái. May mà Tu còn có chừng mực, chỉ ôm ôm hôn hôn liếm liếm cắn cắn — đừng có tạo ra dấu vết quá rõ nha manh chúa đại nhân!

“Đỗ Trạch, cậu tối hôm qua không ngủ sao? Suốt ngày cứ nằm ngủ trên bàn.” Sau khi tan học, lớp trưởng đến thu bài tập hỏi một câu.

Ánh mắt Đỗ Trạch nhìn như lạnh lùng nhưng kì thực ai oán dờn về phía bên cạnh.”... Ngủ không ngon.” Đây là nói thật.

“Biết mà.” Lớp trưởng gật đầu thấu hiểu, “Hôm qua bị muỗi cắn cả đêm à, khắp cổ đều toàn nốt đỏ.”

Đỗ Trạch theo bản năng che cổ mình lại, nghe thấy Chu nho ghé vào trên người phát ra tiếng cười ha ha, cả vành tai đều đỏ ửng lên.

Trải qua suy xét cẩn thận, Đỗ Trạch vẫn quyết định đưa ra một đề nghị nho nhỏ với Tu.

“Hiện hình?” Tu hỏi ngược lại.

Đỗ Trạch trịnh trọng gật đầu, đây là đối sách mà hắn suy nghĩ cả đêm mới ra, hắn trong lúc suy nghĩ thất thần còn bị manh chúa hung hăng “Khiến trách” một phen. Chỉ cần Tu xuất hiện trước mặt những người khác, Tu bị những người khác nhìn thấy đương nhiên sẽ không cách nào trực tiếp làm chuyện ấy ấy với hắn. Ngoài ra còn có thêm một lợi ích nữa là, hầu hết các hình thái chủng tộc của Tu không thể ra hiện ra ở trước mặt những người khác, vô luận là thú tộc, Chu nho, tinh linh hay long tộc thì đều phải cải trang giả dạng một chút, Thiên tộc và Ma tộc cơ bản không thể để người khác bắt gặp, cứ như vậy, chỉ còn hình thái nhân tộc và vong linh là có thể sử dụng.

Hình thái Nhân tộc của Tu vô cùng dễ đàm phán, bản tính nhỏ trong đầu Đỗ Trạch gõ cách cách, hình thái vong linh của Tu cũng không thích khi để hắn, vậy thì kế hoạch một mũi tên trúng hai con nhạn có thể nói là hoàn hảo —

... Chết cha!

Độc giả xuân manh hoàn toàn quên mất lực sát thương của vẻ bề ngoài của manh chúa đại nhân nhà mình cỡ nào, Nhất Hiệt Tri Khâu thiết định Tu hoàn toàn chính là một vũ khí sát thương quy mô lớn. Lúc Đỗ Trạch và thanh niên tóc vàng mặc đồ bình thường đi lên lầu học, tên xuân manh phát hiện bước chân hắn trở nên khó khăn.

“Bạn ơi, bạn học chuyên ngành gì vậy?”

“Có thể làm bạn không? Đây là cách liên lạc với mình.”

...

“Ô, tôi từng nằm mơ thấy cậu đó!”

Đỗ Trạch không nói gì mà chỉ nhìn chằm chằm vẻ mặt kích động của thiếu niên trước mắt — đúng vậy, là một thiếu niên, người đứng tuyên bố Tu là tình nhân trong mộng của hắn vô luận quan sát theo phương diện nào thì cũng chính là một thằng đực rựa. Thì ra mị lực của manh chúa đã đạt tới cảnh giới nam nữ đều đổ rồi saooooooooooooooooo...

Tu không nói gì, chỉ kéo Đỗ Trạch đi ra, dưới khí thế của Tu, không người nào dám ngăn cản bước chân của thanh niên tóc vàng.

Cho dù đi ra, Đỗ Trạch vẫn có thể nghe được thiếu niên kia xa xa hô lên; “Tôi thật sự đã từng gặp cậu — khi đó cậu không phải đang tìm một người tên là ‘Đỗ Trạch’ sao — ”

... ?

Đỗ Trạch đột ngột nhìn về phía Tu, Tu cười với Đỗ Trạch, thản nhiên nói; “À, hắn đã gặp ta — bởi vì ta từng triệu hồi hắn.”

Triệu... hồi?

“Sau khi hủy diệt thế giới, ta phát hiện chân tướng của nó, khi thử rời khỏi thế giới kia, ta cũng không ngừng triệu hồi người của thế giới này, ý định tìm ra người.”

Chỉ một câu ngắn ngủi, tin tức ẩn chứa bên trong làm cho Đỗ Trạch cảm thấy nơi cổ họng chua chát. Từ sau khi Tu trở về bên cạnh hắn, hai người cũng chưa từng nhắc đến chuyện của thế giới hỗn huyết, khoảng thời gian bọn họ chia lìa giống như là một cấm kỵ, nói không ra, chạm không được.

Hắn muốn hỏi Tu sau khi hắn rời đi đã sống thế nào, hắn muốn hỏi Tu có thật sự hủy diệt cái thế giới kia hay không, hắn muốn hỏi Tu đến đây bằng cách nào, hắn có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng mà cuộc sống bây giờ thật sự quá hạnh phúc, cho nên không muốn đi vạch trần đồng xương cốt đắp bên dưới hạnh phúc.

Đỗ Trạch há miệng thở dốc, thanh âm phát ra rất kỳ quái, không giống như thanh âm trước đây của mình.”Người— đã sống thế nào?”

Tu chăm chú nhìn Đỗ Trạch, lắc lắc đầu, “Không sao cả.”

— Đã không còn quan trọng.

Trái tim quặn thắt thậm chí cảm thấy đau đớn, Đỗ Trạch nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tu. Trả lời như vậy là vì muốn khiến người ta bực bội sao.

Nhận thấy Đỗ Trạch đau lòng, Tu vươn tay xoa sau gáy Đỗ Trạch, mỉm cười trấn an; “Chúng ta bây giờ đã bên nhau rồi.”

— đúng vậy, bọn họ hiện tại đã ở bên nhau, cho nên không cần thấp thỏm lo âu hay tiếp tục trốn tránh nữa.

Đỗ Trạch đối diện với Tu, hỏi; “Người triệu hồi, người khác sao?”

Tu “Ừm” một tiếng, “Sau khi biết được chân tướng của thế giới, ta bắt đầu thử đột phá khoảng cách giữa hai thế giới, nhưng ta không đủ tư cách — cũng chính là sự chấp thuận của người sáng lập thế giới này, cho nên ta chỉ có thể chờ đợi, trong lúc này, ta nghiên cứu ra cách triệu hồi. Ta thử triệu hồi người, nhưng bởi vì hình như sai điều kiện cho nên người được triệu hồi tới không như ta mong muốn.”

Tu nói rất nhẹ nhàng, nhưng Đỗ Trạch nhớ tới ảo giác nhìn thấy lúc trước, chỉ cảm thấy hàn ý từ đáy lòng lan tràn.

Ở nơi mà bóng đêm vây kín tứ phía, cái gì cũng không hề có, Tu vẫn luôn chờ đợi tư cách có lẽ hoàn toàn không thể xuất hiện kia sao? Lúc trước Tu ở bên ngoài bánh xe thời gian đợi bốn năm thì đã mất đi lý trí, theo phần trăm quy đổi thời gian giữa hai thế giới, người này đến tột cùng bằng cách nào vượt qua được thời gian dài gần như vô hạn đó?

Đỗ Trạch không dám nghĩ nữa, bởi vì điều đó thật sự quá nặng nề.

Nhưng nghĩ đến hư vô cùng hắc ám của thế giới sau khi bị hủy diệt, Đỗ Trạch cũng đã muốn hít thở không thông.

“Người... Hủy diệt thế giới sao?”

Thời điểm ý thức được, Đỗ Trạch hỏi ra về vấn đề này, Tu không trực tiếp trả lời, mà đột nhiên hỏi một vấn đề khác, “Người có biết ‘Chứng minh không tồn tại’ hay không, ở trong thế giới này, nó được gọi là chứng minh ma.”

Sau khi thấy Đỗ Trạch lắc đầu, Tu giải thích; “Ma quỷ ở thế giới này là sinh vật trong tưởng tượng, nếu muốn chứng minh chúng tồn tại thì rất đơn giản, chỉ cần tìm được luận chứng xác thực về ma quỷ là được, nhưng muốn chứng minh không có ma quỷ thì dường như lại là chuyện không thể nào, bởi vì cho dù không tìm được ma quỷ trên cả thế giới, không thể chứng minh được ma quỷ chẳng qua đang trốn ở nơi nào đó không ai thấy, nhưng người cho rằng ‘Có’ vẫn có thể nói ma quỷ tồn tại, chẳng qua người đến giờ vẫn chưa tìm được mà thôi — ta vẫn luôn tin tưởng người tồn tại, chẳng qua là ta vẫn chưa tìm được, bởi vậy, ta tìm ở đại lục hỗn độn ngàn vạn năm, lại mãi chẳng thể tìm ra người.” Đôi mắt màu xanh của Tu tối sầm lại, “Vì thế ta không thể không bắt đầu luận chứng ‘không tồn tại’, cho nên ta phá hủy thế giới — từng bước một thu nhỏ nơi người có thể ‘Trốn’, đến khi người không còn kẻ hở nào để ‘Trốn’ nữa.”

Hô hấp của Đỗ Trạch hơi hơi bị kiềm hãm, hần nhớ tới hình ảnh nhìn thấy lúc trước ở hành lang uốn khúc thời gian khi nằm mơ, thì ra Tu cũng không phải bởi vì mắc mưu mà phá hủy thế giới sao?

“Thông qua việc hủy diệt thế giới, ta nghiệm chứng được sự ‘không tồn tại’ của người — nếu thế giới này đã không có, nhớ lại những đặc thù của người, ta ý thức được người rất có thể đến từ thế giới bên ngoài.” Tu nhẹ giọng nói, “Vì thế ta phát hiện chân tướng thế giới.”

Tìm được chân tướng thế giới, đạt được bằng chứng, Tu bởi vậy đến được thế giới này. Cái giá phải trả chính là thế giới bên kia bị hủy diệt.

Tu nhìn chằm chằm về mặt có chút ảm đạm của Đỗ Trạch, “Người đang nghĩ gì vậy?”

“Ariel, Enoch... Bọn họ thế nào?”

Cho dù Tu không hủy diệt thế giới, trải qua thời gian dài như vậy, những người đã từng bên cạnh hần có lẽ cũng đã mất đi.

“Người muốn thấy bọn họ không?” Tu hỏi.

Đỗ Trạch vô thức gật đầu.

“Vậy nhắm mắt lại đi.”

Đỗ Trạch theo bản năng nghe lời của Tu, cho dù nhắm mắt lại, hần cũng có thể cảm giác ánh sáng chiếu vào mí mắt đầu tiên tối sầm lại, sau đó đột nhiên trở nên cực sáng.

“Được rồi.”

Đỗ Trạch mở to mắt, nhìn tòa thành phong cách Barocco xa hoa trước mắt thì liền không nói nên lời.

Nơi này là... Thiên Không thành?

Con người của Đỗ Trạch mạnh co rút, hần không chớp mắt nhìn đối diện, ở nơi đó, một đám người tựa hồ đang nhàm chán chờ đợi gì đó, khi đạo tặc tóc ngắn chú ý tới bên này, ánh mắt của hần phút chốc trở nên kích động.

“Hắc, sao lại trở về chậm như vậy? Kẻ trộm ta đây chờ đến sắp mốc meo rồi này.”

“Tiểu chủ nhân, Đỗ Trạch thiếu gia, đã lâu không gặp.”

“Tu đại nhân / bệ hạ, ngài đã trở lại.”

Đỗ Trạch, rất nhớ người.

“Quác quác – ”

Một con chim màu đỏ vàng lượn lơ trên không trung sáng ngời, nhẹ nhàng đậu trên vai Đỗ Trạch, Hỏa phượng hoàng quan sát mẹ chíp nhà mình, sau đó dùng cái đầu nhỏ cọ cọ hai má của Đỗ Trạch, Đỗ Trạch nghen ngào nhìn tất cả, hẩn gần như máy móc quay đầu, ngậy ngốc nhìn về phía thanh niên tóc vàng bên cạnh, suy nghĩ rồi thành một cục.

“Lúc đi ra ngoài, ta đã gặp người sáng lập thế giới này.” Tu cười nhẹ nói, “Ta buộc ông ấy giao quyền sáng tạo thế giới này cho ta.”

Thần tối cao của thế giới này hôn vào giữa trán của thanh niên tóc đen, chào đón người yêu duy nhất của mình trở về.

“Hoan nghênh đã trở về, Đỗ Trạch.”

Cầm Y rốt cục tóm được cái tên tác giả cảm thú hay cười ha hả nào đó, đối mặt với biên tập nhà mình đã chạy tới tìm hẩn tính sổ, Nhất Hiệt Tri Khâu chỉ vô cùng hòa ái nói; “Ta đưa hỗn huyết cho người khác rồi.”

“Cho ai? !”

” Nhân vật chính của hỗn huyết .”

“...” Cầm Y hết chỗ nói rồi, ông còn kiên trì cái tư tưởng quái đản ‘Thế giới này là một quyển tiểu thuyết’ đó à? Nếu ông định viết một quyển tiểu thuyết mới về đề tài này thì tôi đây sẽ hai chân ủng hộ ông luôn đấy.”

Nhất Hiệt Tri Khâu cười ha hả, sau đó hỏi một câu “Cô từng nghe nói qua ‘não trong thùng’ chưa?”

“Đó là gì?”

“Giả dụ như não của cô bị một nhà khoa học độc ác lấy ra khỏi đầu, bỏ vào một cái thùng đựng dịch dinh dưỡng có thể duy trì bộ não, đầu dây thần kinh được nối liền với máy tính, máy tính sẽ dựa theo trình tự truyền tin tức vào não của cô, duy trì tất cả ảo giác một cách hoàn toàn bình thường. Đối với cô mà nói, con người, đồ vật, bầu trời — toàn bộ thế giới đều tồn tại, và tự thân vận động, cảm giác của cơ thể cũng có thể truyền vào. Bộ não của cô còn có thể được truyền vào hoặc rút ra trí nhớ, thêm vào một mối tình đầu tuyệt vời hoặc là một vụ scandal khó có thể quên.”

Nhất Hiệt Tri Khâu nhìn về phía Cầm Y đã hoàn toàn mù mịt.

“Vậy thì, cô làm sao xác định chính cô không phải đang trong khốn cảnh đó chứ?”

“Làm sao xác định... Cô không phải đang trong một quyển tiểu thuyết?”

Toàn Văn Hoàn

[Lệ Nhi] : Giờ thật sự là Hoàn luôn rồi ấy. Cuối cùng cũng đã lấp xong hố *vuốt mồ hôi*. Đã có chapter 6 của truyện tranh và mình vừa mới up thêm hình của truyện vào mục tranh rồi ha. Mọi người có gì vào xem thêm ^^!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-gia-hoa-chu-giac-tuyet-buc-thi-chan>